

SONER
YALÇIN

SAKLI SEÇİL- MİŞLER

SİZ ONLARI
DEĞİL;
ONLAR
SİZİ SEÇTİ

**SONER
YALÇIN**

SAKLI SEÇİLMİŞLER

**SİZ ONLARI
DEĞİL;
ONLAR
SİZİ SEÇTİ**

Soner Yalçın

Saklı Seçilmişler

Siz onları değil;
onlar sizi seçti

Kırmızı Kedi Yayınevi: 838

İnceleme: 70

Saklı Seçilmişler

Siz onları değil; onlar sizi seçti

Soner Yalçın

© Soner Yalçın, 2017

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2017

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Yayıma Hazırlayan: İlknur Özdemir

Son Okuma: Sabiha Şensoy

Kapak Tasarımı: Adnan Elmasoğlu

Grafik: Yasemin Çatal

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Aralık 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-298-190-0

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2

34310 Haramidere/İSTANBUL

Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedi.com / www.kirmizikedi.com

www.facebook.com/kirmizikedikitap/twitter.com/krmzkedikitap

kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr

Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Erdemi zırh gibi kuşanan,
fikir namusuna inanan,
iktidarlara tamah etmeyen,
dilinde, kaleminde hep ölçülü,
entelektüel ve yüce gönüllü iki devrimci aydın:
Doğan Yurdakul...
Mümtaz İdil...
anısına, saygıyla.

İÇİNDEKİLER

Yazma Amacım.....	9
Bill Gates Pilavı	62
Beyaz Saray'ın Emri.....	80
Fatih'in Tavuğundan Rockefeller'ın Tavuğuna	123
AKP Yerliye Düşman.....	159
AKP Yapılan "Domuzlukları" Görmek İstemiyor.....	190
Made in IMF.....	209
Avrupa "Ortak", Türkiye "Pazar"	224
Sigaramızda-Tütünümüzde "Tekel": ABD.....	257
Büyük Tahrifatın Başlangıcı.....	276
"Türkiye Topraklarını Zehirledik"	325
Osmanlı, Tarım Kitabını Yasakladı	336
Atatürk'ün Yaptıkları Bilinmeden Bozgunun Boyutu	
Anlaşılamaz	356
Dünyanın Efendileri	383
Gelecek Felaketin Mimarları	427
Kaynakça	476
Dizin.....	485

YAZMA AMACIM

Bir film düşün.
İlk sahne sıradan bir olayla başlar.
Film ilerledikçe gelişmelere inanamazsın.
Dehşete kapılırsın.
Film biter. Etkisinden kurtulamazsın.
Korkarsın.
Bu kitabın yazım sürecinde ben bunları yaşadım.

İşte; ilk sahne:

Altı yıl önceydi...

Bir haber gazetelerde ve onlarca haber sitesinde yer aldı:

“Ankara Hıfzıssıhha Gıda Denetim Bölüm Başkanı Yrd. Gönül Özdeğer ve iki asistanı solitin adlı kimyasal ile ilgili çalışmaları ve yayınları dolayısı ile ölüm tehditleri aldıklarını açıkladılar ve savcılığa suç duyurusunda bulundular.”

Allah! Allah! Neydi bu “solitin”?

Haberde şu bilgi vardı: Kimyasal bir maddeydi. Süt ve süt içeren ürünleri satan şirketler, maliyetlerini düşürmek için ürünlere, bu zararlı kimyasal maddeyi ekleyip raf ömrünü uzatıyordu. Yoğurt, ayran, peynir, gofret, çikolata vs. içine bu “tebeşir-alçı taşı” gibi olan “solitin” koyarak insanları zehirliyorlardı!

Böbrek rahatsızlıklarının, devamlı yorgunluk halinin, hafıza kaybının ve konsantrasyon bozukluklarının ve hatta şizofreninin sebebi işte bu “solitin” idi.

Bu bilgiyi kamuoyuyla paylaşan kişi, Ankara Üniversitesi Haceteppe Tıp Fakültesi Biyokimya Bölümü’nden Yrd. Dç. Dr. Güliden Semavi adlı akademisyendi.

Süt içen, çikolata-gofret yiyen çocuklarımızı zehirliyorlardı. İnanılacak gibi değildi...

Ama... Bu haber tümüyle yalandı!

– “Ankara Hıfzısıhha Gıda Denetim Bölüm Başkan Yrd. Gönül Özdeğer” diye biri yoktu. Zaten öyle bir kurum da bulunmuyordu. Refik Saydam Hıfzısıhha Merkez Başkanlığı Gıda Güvenliği ve Beslenme Araştırma Müdürlüğü vardı.

– “Ankara Üniversitesi Hacetpete Tıp Fakültesi Biyokimya Bölümü’nde Yrd. Doç. Dr. Gülden Semavi” diye de biri yoktu.

– “Solitin” diye bir kimyasal madde henüz keşfedilmemişti!

Hepsi hayal ürünüydü.

Bu bir kara propaganda idi.

Peki... Haber yapılan, sosyal medyada binlerce kez paylaşılan makaleyi kim hangi amaçla yazdı?

Bu soru, bu kitabın yazılmasına neden oldu!

Evet...

Okuduğunuz makale baştan aşağı yalandı.

İyi de... Yoğurt, süt, peynir, ayran gibi yiyeceklere-içeceklere raf ömrünün uzatılması, tatlandırılması vs amaçla çeşitli kimyasallar eklendiği; ve fiziksel-endüstriyel işlemlere tabi tutulduğu da bir o kadar gerçek değil mi?¹

Kuşkusuz... Süt ve süt içeren ürünlere ne olduğu belli olmayan “solitin” koyup satmıyor gıda şirketleri. Bu yalan haber hakikatin üzerini kapatmak için mi medyaya sızdırıldı?²

Oğlumla bir gün Beşiktaş çarşısdayız; ayran içmek istedi. “Ayran neden yapılıyor,” diye sordum. Bu sorumu tuhaf bir yüz ifadesiyle “yoğurt” diye yanıtladı.

“Aldığın ayranın içindekiler bölümünü oku bakalım yoğurt var mı,” diye sordum. Okudu. Yoğurt yoktu. Yoğurtsuz ayran!

Sadece bu mu? Peynir üretiminde kalan su sıcak plakalara püskürtülüyor; buharlaşma sonucu elde edilen toza “peyniraltı suyu” deniyor. Tüm bisküvi ve kek sektörünün birinci sınıf “dolgu maddesi” olarak kullanılıyor. Kilo fiyatı 50 kuruş. Yediğiniz bisküvi, kek, kraker vs paketlerin üzerini bir okuyun

1 Endüstriyel sistem; yoğun enerji (petrol, doğalgaz, elektrik), hormonlar, antibiyotikler, ilaçlar, gübreler ve genetik mühendisliğinin kullanıldığı işlemlerdir. Bu kimyasal işlemlerden sonra elde edilen ürünler, el değmeden hijyenik ortamlarda koruyucular, renklendiriciler, katkı maddeleri, kimyasal kaplama, parlatici maddeler ve ambalajlarla kaplanır.

2 “Agnotoloji” bilgisizlik bilimidir! Bilim tarihçisi Robert N. Proctor tarafından kavramlaştırıldı. Şirket, kurum, kuruluşların; siyasi ya da ticari çıkar elde etmek için kasıtlı olarak kafa karışıklığı yaratmak amacıyla yalan bilgi yaymasıdır... Bilgiye erişebilir olmak her daim gerçeğe ulaşıldığı anlamına gelmiyordu! Küreselleşen dünyada cehalet yayarak algı oluşturmak emperyalizmin en etkili silahıydı!

bakalım içinde şeker ve un dışında tanımadığınız kaç kalem malzeme var!

Bir top keki toptancısı 15 kuruşa satıyor. Un, yumurta ve yağ ile yapsanız 30 kuruş malzeme maliyeti var; keza ambalajı, üretici kârı, nakliyesi ve toptancı kârı vs eklenince nasıl o fiyata satılabilir? Çünkü kek değil; “kek benzeri kimyasal bir şey” alıp yiyoruz.

Pul biberin, karabiberin, kimyonun içinde ne var?

Kilosu 5 liraya satılan sucuklarda gerçek baharat mı var sanıyorsunuz? Örneklerini sayfaları çevirdikçe göreceksiniz, şaşırarak okuyacaksınız.

Peki... Mesele basit bir gıda hilesi mi? Hayır.

Mesele sandığınızdan çok daha büyük...

Kitabı elinde tutan değerli okuyucu...

Hadi sizi bıraktık diyelim; ancak çocuğunuza, torununuza ne yedirdiğiniz sizin sorumluluğunuzda. Kronik hastalıklara yakalanıp sonrasında bu hastalıkları genetiğimizle çocuklarımıza miras bıraktığımız da gerçek. Bu vebal çok ağır...

Bilgi sahibi olmak zorundasınız.

Sizi kandırıyorlar! Sizi, çocuğunuzu, torununuzu zehirliyorlar. Sorumlu olan sadece gıda şirketleri ve ilaç firmaları değil; siyasal iktidarlar bu kirli düzenin ortağı!

Ve... Gizli seçilmişler bu işin planlayıcısı! Kim mi bunlar?

Hepsini olgularıyla tek tek yazacağım...

Son dönemde kamuoyunda, gerek kilo gerekse sağlık açısından yenilip içilenlerle yakından ilgili “organik” ve “doğal beslenme” konuşulur, yazılır, tartışılır oldu.

Sağlıklı beslenmeyle ilgili uzman görüşlerini...

Gazetelerde okuyorsunuz...

Televizyonlarda seyrediyorsunuz...

Radyolarda dinliyorsunuz...

Kitaplardan okuyorsunuz.

Fakat...

Bu anlatımlarda bir eksiklik yok mu?

Emile Durkheim’in ortaya attığı bir kavram var; “anomi.” Toplumsal hayattaki değer karmaşasını ifade eder. “Yabancılaşma” denebilir. Kavramın öncülerinden Ludwig Feuerbach şu sözü boşuna etmedi: İnsan yediği şeydir!

Fransız sosyolog Claude Fischer “anomi” kavramına, 1980 yılında ek yaparak “gastro-anomi” kavramını üretti. Kavramla anlatmak istediği şeydu:

Üretimden kopup pazara muhtaç hale getirilen insanın, gıda / beslenme konusunda kafası çok karıştırılıyor! Tüketicinin ilgilendiği tek konu; hangi ürünün, hangi koşullar altında, nerede ve kimler tarafından üretildiğinden çok, istediği ürünü en ucuza kolayca nerede satın alabileceği!

Haklı... Örneğin, Mersin Anamur’dan tek mevsimde gelip satılan ufacık muzun pahalı, binlerce kilometre uzaktan Güney ve Orta Amerika’dan gelen iri Çikita muzun neden ucuz olduğunu sorgulamıyor tüketici!

Yoksul yığınların tek arzuları haklı olarak karınlarını doyurmak. Sağlıklı olup olmadığıyla ilgilenecek kadar paraları yok. Hep en ucuzu arıyorlar.

Diğer yanda binlerce reklam,³ insanı yemeğe teşvik ederken yine binlerce beslenme-diyet uzmanı, hangi yiyeceğin-içeceğin sağlıklı, nelerin zararlı olduğunu söylüyor.

Bu arada...

Her dönem yayınlanan araştırmalar bir önceki rapor sonuçlarını çürütüyor! Yumurta, et, tereyağı, tuz ya da tam yağlı süt gibi kimi yiyecekler-içecekler bazen zararlı, bazen faydalı oluveriyor! Yıllar geçtikçe uzman kişilerin fikir ve tavsiyeleri sürekli değişiyor. Bu dönemsel kafa karışıklığının nedeni bilimsel gelişmeler mi? Hayır. Çünkü, bugün zararlı olanları dün de söyleyenler vardı. Sesleri hep kesildi. Bugün de aynı katı sansür sürüyor. Ve yine beslenme uzmanları aynı özgüvenle konuşuyor...

Sonuçta... Tüketicinin üreticiye ve üreticinin ürüne yabancılaştırıldığı bir gıda düzeni kuruldu.

Görünen... Gıdalar korku kaynağına dönüştürüldü!

Beslenme uzmanları “modern muskalar” yazıyor.

İnsanlar her lokmada suçluluk duygusuna kapılıyor.

Yoksullar ise ucuz bulduğuna seviniyor.

Bitmez tükenmez beslenme lafları herkeste “adam sendeciliğe” yol açıyor. Bu algı “politika ürünü” olabilir mi:

Her sunulanın sorgusuz yenildiği piyasa düzeni!

3 Türkiye’de reklam yatırımları 2003 yılında 1.1 milyar dolar iken bu rakam 2015 yılında 3,3 milyar dolara çıktı. Bunun milli gelirdeki payı 0,39’dan 1,20’ye yükseldi.

İnsanoğlunun –beslenme gibi– kültürel evriminin hızı biyolojik evrimini fazlasıyla aştı.

İnsan varlığı son birkaç milyon yıl içerisinde önemli değişiklikler geçirdi. Fakat bunlardan hiçbiri son 75-100 yılda gerçekleştirilen teknolojik gıda değişimine /yeni beslenme biçimine uyum sağlayamıyor. Şunu demek istiyorum:

Gen yapımız ve buna bağlı vücudumuzda gerçekleşen kimyasal reaksiyonlar, doğal olmayan endüstriyel yiyeceklerin tümüyle başa çıkacak yeteneğe sahip değil. Milyonlarca/binlerce yılda oluşması gereken evrim, birkaç yıl önce oluşturulan ve yapımı hızla süren teknoloji ürünü kimyasal gıdalara, genetiği değiştirilmiş yiyeceklerle uyum sağlayamıyor.

İşlenen, lifi alınan, nişasta ve şeker miktarı artırılan vs. yiyecekler sindirim sistemimizi darmadağın ediyor.

Evet... Yediğimiz yiyeceği sindirmek, moleküllerine ayırmak ve besinleri bağırsaklarımızdan vücudumuzun geri kalanına dağıtmak için milyonlarca yıl içinde programlanan vücudumuz, beslenme değeri az ve kalorisi yüksek kimyasal gıdaları tanımıyor.

İşte... Bu da vücudun bağışıklık sisteminin yıkılmasına sebep oluyor.

İşte... Genler ve yiyecekler arasındaki bu uyumsuzluk, son yıllarda müthiş artış gösteren çok sayıda müzmin hastalığa neden oluyor.

Düşünsenize, tarım toplumuna geçen insanoğlunun tek şeker kaynağı, bal idi. Bugün ise, –zararlı olduğu biline biline– 1970’lerde keşfedilen nişasta bazlı şeker /mısır şurubu her yiyeceğin içinde!

ABD’de 1935 yılında en yaygın ölüm nedeni grip ve ishal iken, günümüzde niye kalp ve kanser? Yaşlılıktan ölüm oranı azalıyor; insanlar genç yaşta kronik hastalıklardan ölmeye başladı. Baksanıza...

Dünyada şeker /Tip 2 diyabet 1990-2010 yılları arasında yüzde 35 oranında arttı. Bugün Amerikan nüfusunun üçte ikisi aşırı şişman ve obez.

İnsanoğlu yağ depolamak için evrilmedi. O halde... Hastalanmasına sebep olacak kadar yağı sürekli neden depoluyor? Beynin kafası karıştırıldı çünkü. Beyin, milyonlarca yıldır vücudun farklı yiyecekleri nasıl enerjiye dönüştüreceğini, nasıl depolama

yapacağını ve nasıl yakacağını biliyordu. Oysa... Son yıllarda vücuda yiyeceklerle sokulan –şeker/ nişasta gibi– bitmez tükenmez “enerji kaynaklarıyla” baş etmekte yetersiz kalıyor. Dolayısıyla vücut hastalıklara yenik düşüyor.

Çok komplike bir sorunla karşı karşıyayız. Ne kadar yediğiniz değil, ne yediğiniz üzerinde düşünmelisiniz!

Çekici, ucuz ve uzun raf ömrü olan işlenmiş/ endüstriyel yiyecekleri dayatanların gizli amacı var mutlak. Sağlıksız olduğu ve insanı uçurumun kenarına sürükleyen gıdalar neden dayatılıyor? Niye yasaklanmıyor?

Bakın...

Bu iş sadece para için olamaz.

Açlığı giderme yalanı hiç olamaz.

Cehalet olamaz... Şarlatanlık olamaz.

Kuşkusuz... Kapitalizm her yönüyle insan vücudu için yararlı olmadı. Küresel şirketler insanların arzuları ve cehaletiyle beslendi! Yanıltıcı kampanyalar düzenleyerek beslenme alışkanlıklarıyla oynandı. Teknoloji/endüstri insanoğlunun vücudunu yoldan çıkardı! Hasta etti.

Hâlâ... Düş tacirleri tükenmek bilmez aldatmacayla zayıflama rejimleri uygulattı. “Greyfurt yiyerek yağlarınızı eritebilirsiniz” veya “yeşil çay içerek zayıflayabilirsiniz” gibi saçmalıklarla insanlar sürekli başka reçetelere yönlendirildi. Oysa hiçbir besin maddesi kesin olarak zayıflatıcı değildir.

Zaten... Bütün insanlar aynı metabolizmaya sahip değildir.

İnsanlar bilinçli olarak aptallaştırıldı. “Mucize rejim” diye safsatalar dayatıldı. Örneğin... “Forking” yani “çatallama” denen zayıflama yöntemi var. Ayda 1.5 kilo verdirecek yöntem şuydu: Yalnızca çatalla yenebilecek yiyecekleri yemek!

Peki..

Tüm bu büyük gıda düzeninin bir “kurucusu” var mı?

Var ise kim? Amacı ne?

Bu işte bir bityeniği var...

İnsanoğlunun yakın akrabası neandertal, kültürel uyumu sağlayamadığı için yok oldu. Şimdi sırada bizler/homo sapiens’in yoksulları-ezilmişleri mi var?

Görüyoruz... Yediklerimize içtiklerimize dikkat etmezsek bizi yavaş yavaş zehirleyip öldürecekler.

Kanserden kısırlığa kadar birçok rahatsızlığın sebebi endüstriyel gıdalar.

Harvard Üniversitesi'nde "insanın evrimsel biyolojisi" konusunda çalışmalar yürüten Prof. Daniel E. Lieberman *İnsan Vücudunun Öyküsü* kitabında şunu yazdı:

Biz sağlıklı olmak için evrilmedik, bunun yerine çeşitli ve zor şartlarda fazla çocuk sahibi olmak için seçildik. Bunun sonucu olarak, ne yememiz gerektiği, bollukta ve rahatlıkta nasl egzersiz yapmamız gerektiğine yönelik rasyonel seçimler yapmak için de evrilmedik. Buna ek olarak bize atalarımızdan kalmış olan vücutlarımız, oluşturduğumuz ortamlar ve bazen yaptığımız seçimler arasındaki etkileşimler sinsi bir döngü yaratmış durumda. Vücutlarımızın uyarlanmadığı şartlarda, yapmaya evrildiğimiz şeyleri yaparak kronik hastalıklara yakalanıyoruz ve sonrasında bu hastalıkları çocuklarımıza miras bırakıyoruz ve ardından onlar da hasta oluyorlar. Bu zalim döngüyü durdurmak istiyorsak, sağlıklı bir yaşamı destekleyen besinleri yemek ve fiziksel açıdan aktif olmak için saygılı ve makul bir şekilde özen göstermemiz ve bazen de kendimizi zorlamamız gerekiyor. Bu da yapmak için evrildiğimiz şeylerden biri.

Maalesef öyle bir gıda düzeni kuruldu ki, keyif vermesi gereken yiyecekler, endişe hatta suçluluk kaynağı oldu!

Hekimler sürekli uyarıyor. Onlarca uzman yazıyor, konuşuyor:

"Şunları şunları yemeyin!" Haklılar.

"Onu yemeyelim", "bunu içmeyelim!" Tamam!

Ancak... Meselenin dile getirilmeyen/gizlenen çok önemli yönü var: Doktorlar, uzmanlar sadece "gıda terörüne" sebep olan yiyecekleri söylüyor.

Bir eksiklik yok mu:

Bu "kimyasal zehir düzenini" kimler yarattı?

"Gıda teröristlerini" pazara sokan perde arkasındaki "baronların" amaçları ne?

Hangi küresel şirketler, ABD-AB dayanağıyla, IMF-Dünya Bankası-Dünya Ticaret Örgütü "şeytan üçgeniyle" Türkiye gibi azgelişmiş ülke pazarlarına girdi? Tarımı nasıl ve neden teslim aldılar? Bu kirli gıda düzenini kimlerin kurduğu neden hiç gündeme getirilmiyor?

“Zehir piyasasının” siyasi-iktisadi yönüne hiç değinilmiyor. DP’den, ANAP’tan, AKP’ye uzanan siyasal iktidarların rolleri konuşulmuyor... Yerli işbirlikçilerinden bahsedilmiyor.

Gıda konusunun arkasında yatan ekonomik ve politik gerçekler yazılmıyor. Ekoemperyalizmin “oyun kurucularından” hiç söz edilmiyor. Konu... İnsanı bıktıracak kadar “gıda sağlığına” sıkıştırılıp bırakılıyor. Bu “çağdaş esarete” sebep olanlar hep atlanıyor, görmezden geliniyor ve gizli amaçları üzerinde hiç durulmuyor. Saklanıyor. İşte... Eksik olan bu...

Elinizdeki kitap bu ihtiyacı gidermek için yazıldı.

Kitabın oklarının hedefinde sadece endüstriyel gıdaları üreten-satan küresel şirketler, yerli işbirlikçileri ve ANAP’tan AKP’ye siyasal iktidarlar yok.

Türkiye gibi ülkelerin boğazlarından nasıl bağlandığı gerçeği yok. Türk tarımının nasıl yok edildiği yok. İnsanı kısırlaştıran, insanı yok eden ve hastalıklı bir dünya yaratanların büyük sırrı var.

Sayfaları çevirdikçe sadece şaşırmayacaksınız, tedirginlik duyacaksınız.

Kitabı yazarken aklıma hep *Guliver’in Gezileri* kitabı geldi. Batı medeniyetinin kötülüğüne ve adaletsizliğine dikkat çeken Doktor Guliver, insan doğasının kusurları üzerine fazla kafa yormaktan aklını kaçıır!

Umarım bana öyle olmaz! Şaka...

Evet insanın aklını kaçırarak bilgileri sıralamaya başlayabilirim. Sherlock Holmes’un ünlü sözüdür; “veriler olmadan kuram olmaz.”

Önce bilgiler ile başlayıp sonra tezimi yazacağım...

Yani, Descartes’in yolunu takip edeceğim: “Birincisi, açık şekilde bilmediğim bir şeyi asla doğru olarak kabul etmem. İkincisi, doğru çözüme ulaşmak için incelediğim konuyu mümkün mertebe küçük parçalara ayırır, sonra analiz ederim. Üçüncüsü, küçükten büyüğe doğru adım adım ilerleyerek düşüncelerimi netleştirmeye çalışırım. Nihayet, her durumun sonucunu ortaya koyup, genel olarak gözden geçiririm...”

Evet, zorlu bir yolculuğa çıkacağız...

ERDOĞAN'IN TOHUMU

Bir anonim Filistin şiiri tohumu şöyle yüceltir.

“Tiranlığımızdan korkmam/

Asla umutsuz olmam/

Çünkü bir tohumum var

Bir küçük canlı tohum/

Onu koruyacağım/

Ve tekrar ekeceğim...”

Tespit 1)

Başbakan Turgut Özal'ın çıkardığı kararnameyle tohum fiyatları 1983'te serbest bırakıldı.

Tespit 2)

Başbakan Turgut Özal çıkardığı bir başka kararnameyle tohum ithalatını 1984'te serbestleştirdi.

Tespit 3)

Başbakan Turgut Özal çıkardığı kararnameyle özel sektör tohumculuğunu 1985'te teşvik etti.

Ve... Yıl, 2017...

Türkiye sadece ABD'den...

Melez tatlı mısır tohumu, melez mısır tohumu, mısır tohumu, kızıl buğday tohumu, buğday-çavdar melezi tohumu, pamuk tohumu, kabuksuz bezelye tohumu, kabuksuz fasulye tohumu, adi fasulye tohumu, yulaf tohumu, soya tohumu, kavun tohumu, karpuz tohumu, şekerpancarı tohumu, yonca tohumu, kırmızı çayır otları tohumu, Kentucky mavi otu tohumu, biber tohumu, İtalyan çimi tohumu, İngiliz çimi tohumu, poa cinsi çim tohumları, sorgum tohumu, diğer yem bitkileri tohumu, otsu bitki tohumları, salata pancarı tohumu, kırmızı pancar tohumu, kabak tohumu, hıyar tohumu, soğan tohumu, havuç tohumu, marul tohumu, karnabahar tohumu, maydanoz tohumu, ıspanak tohumu, biber tohumu, pamuk tohumu, turp tohumu, tütün tohumu, domates tohumu, pirinç tohumu, ayçiçeği tohumu vb. satın aldı...

Türkiye'nin en çok tarım ürünü satın aldığı ülke, binlerce kilometre uzaklıktaki ABD!

Bu bölümdeki konumuzu ilgilendirdiği için iki istatistik vereyim:

– 2002 yılında 129 ton buğday tohumu ithal edilirken, 2016'da bu 1 milyon 183 bin tona fırladı.

– 2002 yılında 784 ton mısır tohumu ithal edilirken, 2016 yılında bu 3 milyon 535 bin tona fırladı.

Tohumda ve tarımsal ürünlerde tam teslimiyet yaşarken diğer yanda neler yaşandı?

Kuzey Buz Denizi...

Norveç...

Svalbard Takımadası...

Spitsbergen adası...

Kaya içinde 120 metrelik derinlikte "Felaket Ambarı" inşa edildi.

Resmi açıklamaya göre, bu depo her türlü nükleer saldırıya karşı dayanıklıydı.

Ambarda 775 bine yakın tohum vardı.

Norveç hükümeti tarafından 2008 yılında yaptırılan tohum deposu, Uluslararası Gıda Örgütü'nün emrine devredildi.

Bugün buradaki çalışmaları Uluslararası Gıda Örgütü yürütüyor. Finans kaynağını ise, Rockefeller Vakfı, Henry Ford Vakfı, Syngenta Vakfı, Bill Gates Vakfı vb. sağlıyor.

Değişik ülkelerde 1757 tohum bankası varken, küresel güçler bu "ambara" neden ihtiyaç duydu? Tohum deposunun başındaki Margaret Catley-Carlson'un Rockefeller Vakfı çalışanı olması bize bir ipucu veriyor...

Kim bunlar? Konuya girebiliriz...

"Ebu Gureyb" denince aklınıza ne geliyor?

Dünya kamuoyu, ABD'nin Irak'taki "işkence cezaevi" diye biliyor! İşgalden önce Irak, tohumlarını "Ebu Gureyb Tohum Deposu"nda saklıyordu.

Dicle ve Fırat nehirlerinin ortasındaki verimli Mezopotamya'da on bin yıldır tarım yapıldı. Günümüzdeki her tür buğdayın tohumları burada gelişti. Kimi doğanın düzeni içinde oluştu. Kimi ni insanoğlu, bir miktar tohumu saklayıp tekrar ekerek, "doğal dirençli kırma türler" yetiştirerek başardı.

İşgal öncesi Irak Tarım Bakanlığı, bu tohumların bir bölümünün yedeklenmesi için Suriye/Halep'teki, "Tarım Araştırmaları Merkezi"ne gönderdi.

Peki. Suriye iç savaşı çıkınca Halep'teki değerli tohumlara ne oldu? Norveç'teki "Felaket Ambarı"nın ilk tohumları oldu! Ne tesadüf! Sadece Irak, Suriye değil, Afganistan, Ruanda, Etiyopya, Somali, Kamboçya'da çıkan karışıklıklardan ilk etkilenenler tohum merkezleri oldu! Neler oluyor?

ABD Başkanı George W. Bush, Irak işgali için ne demişti: "Bizim Irak'ta bulunma sebebimiz, buraya demokrasi tohumlarını ekmektir!"

Bu "demokrasi tohumlarının" ne olduğunu anlayacağız. Az sabır..

Henry Kissinger'ın⁴ çömezi ("Kissinger Associates" adlı danışmanlık şirketinde çalışan) Paul Bremer, işgalci Irak Geçici Koalisyon Güçleri'nin başına getirildi. Ve...

İlk yaptığı Irak'ın tarımına el atmak oldu. ABD tarım devi Monsanto'dan "Irak böceğine dayanıklı tohum" ithal etti ve köylülere bunu dayattı. Köylülerin Amerikan Monsanto'yla⁵ yaptığı sözleşmeye göre, tohumlar bir dahaki hasat yıllarında kullanılmayacaktı. Yoksa, bir çuval tohum bedelinin 120 katı para cezası ödemek zorundaydılar.

Bu arada... Irak İşgal Valisi Paul Bremer, Iraklı köylülerin elindeki son doğal tohumları, insanlığın/yani kendi geleceği için Norveç'teki "Svalbard Tohum Deposu"na taşıdı! Bitmedi...

4 Kimdi bu Kissinger? Alman Yahudisi'ydi. Nazilerden kaçıp ABD'ye sığınmıştı. İkinci Dünya Savaşı'nda Amerikan Ordusu'nda istihbaratçı olarak görev yaptı. Savaş sonrası askeri istihbarat okullarında ders verdi. 1956 yılında "Rockefeller Brothers Fund" kurumunda çalışmaya başladı. Kurumunun önemli isimlerinden Nancy Maginnes ile evlenerek bağlantılarını kuvvetlendirdi. ABD'nin "efsanevi" Dışişleri Bakanı oldu. Beyaz Saray yıllarını anlattığı kitabında, Rockefeller ailesine ne kadar müteşekkir olduğunu yazdı.

5 Savaş olacak da kimyasal zehir şirketi Monsanto orada olmayacak! Amerikan Monsanto, 1943-1948 arası ilk atom bombası için uranyum üzerine araştırmalar yürüttü. Çalışmaların başındaki Dr. Charles Thomas daha sonra Monsanto'nun yönetim kurulu başkanı oldu! 1960-1970 yılları arasında, ABD ordusunun Vietnam, Doğu Laos ve Kamboçya'da kullandığı kimyasal zehirlerin üreticisi kimdi; tabii ki Monsanto! Amaç, kırsal ve ormanlık arazilerde yaprak dökerek gerillaların saklanmalarını engellemek ve gıdasız bırakmaktı. Ayrıca köylüleri, yiyecek kaynaklarını azaltarak ABD'nin kontrolü altındaki kentlere göç ettirmekti. ABD 1962 -1971 yılları arasında yaklaşık 75 milyon 770 bin litre kimyasal zehir olan "Agent Orange" kullandı. Vietnam Dışişleri Bakanlığına göre 4.8 milyon Vietnamlı Agent Orange'a maruz kaldı, 400 bin kişi öldü, 500 bin çocuk sakat doğdu ve düşük oranları arttı. Ekolojik denge bozuldu, bölgelerin yeniden ormanlaştırılması çok zor ya da neredeyse imkânsız hal aldı. Yetmezmiş gibi, Monsanto bugünlerde Vietnam'a bu sefer -bir başka zehir- GDO ile girmeye çalışıyor!

Donald Rumsfeld, ismini duymuşsunuzdur; Irak ve Afganistan işgalinin beyni! ABD Savunma Bakanı. Bakınız yolu nerede kimlerle kesişiyor:

Rumsfeld 1975 ve 1977 yılları arasında Ford Hükümeti'ndeki Savunma Bakanlığı görevinin ardından politik kariyerine ara verdi. Kimyasal ilaç şirketi G.D. Searle & Company'de çalışmaya başladı. Ardından...

1977-1981 yıllarında –şekerden 180 kat daha güçlü olup 6 bin gıda ürününde kullanılan kimyasal tatlandırıcı– “aspartam” patentini elinde bulunduran G.D. Searle & Company ilaç şirketinin CEO'su ve sonra yönetim kurulu başkanı oldu.

1981 yılında ABD Başkanı Ronald Reagan, Rumsfeld'i “geçiş dönemi takımına” aldı. Sadece dört ay sonra...

G.D. Searle & Company “Amerikan Gıda ve İlaç Dairesi (FDA)”ndan 8 yıldır alamadığı “aspartam” onayını aldı!

Sonra, G.D. Searle & Company 1985 yılında küresel tarım devi Monsanto tarafından satın alındı.

Bu satıştan 12 milyon dolar kazandığı konuşulan Rumsfeld, 2001 ile 2006 yılları arası bu kez George W. Bush kabinesinde Savunma Bakanı oldu!

Evet. Irak işgali sonrası Monsanto'nun bu ülkeye girmesi tesadüf değildi. Mesele sadece petrol değildi.

Peki. Irak'a silahla....

Türkiye'ye AKP döneminde nasıl girdiler!

Erdoğan tohumumuzu öldürdü

“Tarım canavarı” ABD'li Monsanto...

1997'de tarım ilacıyla Türkiye pazarına girdi.

Hemen bir yıl sonra, ABD şirketi Cargill firmasının tohum bölümünü satın aldı.

Cargill, Asgrow ve Dekalb tohum markalarını 1999'da, DEKALB çatısı altında tek marka olarak birleştirdi.

2007'de Global olarak Deltapine pamuk tohum firmasını bünyesine kattı.

2008'de Seminis sebze tohum firması ve 2009'da ise DeRuiter Seed firmasını satın aldı.

AKP bu küresel alışverişlerin neresindeydi?

Tarih: 2 Ekim 2006.

TBMM önünde küçük bir grup basın açıklaması yaptı. Ellerindeki pankartlarda şunlar yazılıydı:

- Tohumlarımızı yasaklamak ülkemizi silahsız işgal ettirmektir.
- İthal tohumların soframıza kanser olarak gelmesini istemiyoruz.

- Tohumculuk yasa tasarısı Meclis'ten çekilsin.
- Tohum Yasası tohum çeşitlerimizi yasaklayacaktır.

Basın açıklamasını Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı Gökhan Günaydın okudu:

“Çokuluslu şirketlerin tohum piyasamızı ele geçirmelerine zemin hazırlayarak, ülkenin geleceğini pazarlayan Tohumculuk Yasa Tasarısı geri çekilmelidir.”

Küçük grup basın açıklaması sonunda Meclis bahçesine tohum serperek “Bu gördüğünüz son yerli tohum olabilir” uyarısında bulundu.

Çiftçi Sendikaları Konfederasyonlaşma Platformu Meclis'e mektuplar gönderdi:

“Tarım üretim sürecinde çiftçiye kendi ürettiği üründen tohumluğunu ayırıp kullanmaktan alıkoyarsanız, işte o zaman çiftçiye çiftçi olmaktan çıkarırsınız. Tohuma kimi sahip kılar iseniz onu çiftçiye de sahip kılarırsınız... Evet, sayın milletvekilleri gelin güzel ülkemizi çokuluslu şirketlerin deneme tahtası yapmayın.”

Avrupa'daki küçük çiftçilerin örgütü La Via Campesina da mektup gönderdi:

“Biz Avrupalı küçük çiftçiler, benzer yasalardan çok çektik, hâlâ da çekiyoruz. Tarımsal üretimimiz her geçen gün çokuluslu şirketlere, onların tohumlarına ve tarım ilaçlarına daha fazla bağımlı hale geliyor. Yeni yol açması için yakıнымızda Türkiye gibi bir ülkeye ihtiyacımız var. Avrupa'nın bütün küçük çiftçileri için ve düşük kaliteli üretilmiş ürünlere boğulmuş tüketicileri için bir ümit yolunu açacak Türkiye'ye ihtiyacımız var.”

GDO'ya Hayır Platformu, Ekoloji Kolektifi, Tüketici Hakları Derneği, Türkiye Tarımcılar Vakfı gibi sivil toplum kuruluşlarının eylemleri bir ay sürdü. Sonuç ne oldu?

Tarih: 31 Ekim 2006.

AKP 5553 sayılı “Tohumculuk Kanunu”nu çıkardı.

Dönemin Bakanı Mehdi Eker, “tohum yasasını ilk biz çıkardık” diye övündü!

Şu soru önemli:

AKP –iktidar olur olmaz– tohum meselesine neden el attı?

“Görevle” mi iktidara getirildi?

Monsanto gibi küresel tarım şirketlerinin tohumu teslim alma süreci 8 Ocak 2004 tarihinde yasalaşan 5042 sayılı Islahatçı Haklarının Korunması Kanunu ile başladı. Tohumculuk Kanunu’yla birbirini tamamlayan bu iki kanun, önce tohum ıslahı yapan şirketlerin haklarını düzenledi. Daha sonra devlet eliyle ıslahçı şirketlere pazar yaratılmasına güvence sağladı.

Erdoğan, Özal’ın yolundan yürüyordu...

Tohumculuk Kanunu’nun 5. maddesinde, “Bakanlık tarafından, bitkisel ve tarımsal özellikleri belirlenerek, sadece kayıt altına alınan çeşitlere ait tohumlukların üretimine izin verilir” denildi. Aynı kanunun 7. maddesinde ise, “Yurt içinde sadece kayıt altına alınmış çeşitlere ait tohumlukların ticaretine izin verilir” hükmü ile kayıt altına alınmamış ama köylünün binlerce yıldır ürettiği ve takasını yaptığı tohumların ticaretine kesin engel konuldu. Önce sınırlama için 5 yıl süre kondu. Süre 2011’de bitti!

AKP tohum kanunu bugün diyor ki: “Ey köylü, sen binlerce yıldır yaptığın gibi tohum takası yapamazsın. Tohumu artık şirketlerden alacaksın. Aksi halde 10 bin lira ceza ödersin. Aksi halde tohumların yakılır. Aksi halde 5 yıl da ekip biçmeme cezası alırsın!” Sonra daha sertleştiler: “Sertifikalı tohum almazsan sana destekleme yok!”⁶

Yalnızca köylülüğü bitirmediler!

Anadolu’da pek çok buğday çeşidimiz var.

Anadolu’da zengin bitki örtümüz var.

Bunu bile bile bakın Türkiye’ye ne dayattılar:

Tarih: 18 Kasım 2007.

ABD kontrolündeki Dünya Ticaret Örgütü’nün baskısıyla AKP, Uluslararası Yeni Bitki Çeşitleri Koruma Birliği (UPOV) üyeliğine başvurdu. (Son 10 yıl içinde Türkiye gibi gelişmekte olan ülkelerin katılım sayısı hızla arttı!) Neydi bu?

UPOV, 1961’de tohum endüstrisinin gelişimi için kurulmuş sistemdi. Tohum şirketlerinin istediği, tohumlar üzerinde endüstriyel patentlerin hak olarak tanınmasıydı. Patentler

6 Türkiye’de siyasal iktidarlar tanımı kösteklemek için destekleme fiyatlarını hep “silah” olarak kullandılar. Köylülüğü öldürdüler. Oysa Tarım Kanunu’nun 21’inci maddesi diyor ki: “Devlet her yıl milli gelirinin en az yüzde 1’i oranında çiftçiye destek verir.” Yani üreticiye vermesi gereken destek bir yılda 24 milyar TL. Kanun bunu emrediyor. Peki AKP kaç lira veriyor: Yarisından az, 11 milyar lira!

aracılığıyla şirketlerin, tohumun hem üretim hem de diğer aşamalardaki kontrolünü sağlayıcı haklara sahip olmasına olanak veriyordu!

Yani... Küresel şirketlerin tohum üzerinde tekel olmasını sağlayan bir anlaşmaydı bu UPOV.

AKP, Türkiye tarımının planlı şekilde çökertilmesine ve tohumumuzun-bitkimizin küresel şirketlerin kaderine terk edilmesine olanak verdi. Küresel şirketlerin tohumluk üretimi, satışı ve dağıtımını Türkiye’de yasal koruma altına alındı. Şirketler bitki-deki gen değişikliğiyle patent alarak mülkiyet hakkını ele geçirmeye başladı. Bunun adı düpedüz emperyalist gıda işgaliydi...

Böylece, Türk çiftçisine “Sen kendi tohumunu kullanamazsın” denilerek Anadolu’daki zengin biyoçeşitlilik yok edilmeye başlandı.

Bakınız:

Neyin yok edildiğini bilmelisiniz: Anadolu coğrafyasında 11 bin bitki türü yer alıyor ve bunun da yaklaşık 3 bin-3 bin 500 kadarı endemik. Evet, Anadolu coğrafyası tahılların, baklagillerin ve aralarında zeytinin de bulunduğu birçok bitkinin gen merkezi. Yani, anavatanı Anadolu olan ve buradan başka yerde görülmeyen türler. İşte bunlar yok ediliyor! Niye?

Mesele sadece tohum ve tohumun uyumu için ilaç-gübre satıp para kazanmak mı? Bu kadar basit değil. Derine kazmadan gerçekler ortaya çıkarılmaz!

Osmanlı bu süreci yaşadı

Osmanlı’nın son döneminde, Avrupalıların alacaklarını toplamak için kurdukları Düyun-ı Umumiye vardı. El koydukları gelirlerden biri de tütün idi. Tütün idaresiyle ilgili Reji Dairesi’ni kurdular. Bu kurumun kendi silahlı kolcuları, vergi toplar ve vergi vermemek için kaçak tütün ekimi yapanları cezalandırırdı. Binlerce Osmanlı köylüsü bu katil sürüsü tarafından katledildi ya da hapse atıldı.⁷

7 Reji İdaresi’nin kolcu zulmünü dile getiren türkülerimiz vardır: “Çökertme’den çıktım da Halilim Aman başım selamet/Bitez de yalısına varmadan Halilim Aman koptu kıyamet/ Arkadaşım İbrahim çavuş Allah’ına emanet/ Burası da aspat değil Halilim Aman bitez yalısı / Ciğerime ateş saldı aman Kurşun yarası/ Gidelim gidelim Halilim Çökertme’ye varalım / Kolcular gelirse Halilim Nerele-re kaçalım / Teslim olmayalım Halilim Aman kurşun saçalım.”

Şimdi... Bugün...

Dünya tohum şirketlerinin “tohum polisleri” var. Sertifikalı tohumu, küresel şirketlerden aldığınızda sözleşme imzalıyor-sunuz. Küresel şirketin “polisi” araziye gelip tohum örnekleri alarak, kontrata uyup uymadığınızı belirleme hakkına sahip! Keza. Anlaşmanın yükümlülükleri sözleşme sahibinin bütün vârislerini ve temsilcilerini bağlıyor! Evet. Bu küresel şirketler, “patent ihlalcileri” hakkında bilgi alabilmek için özel dedektifler kiralyor! “Bir canlı organizma üzerinde fikri mülkiyet hakkı olamaz” demeyin! Tarım ve gıda tekelleri dünya tarımına/ gıdasına egemen olmak için hemen her yola başvuruyor. Bir yanda, kendi hükümetlerini (IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü gibi kurumları) devreye sokarak gelişmekte olan ülkelerin tarımı ve gıdası üzerinde yıkıcı etkilere neden olan yapısal uyum programlarını dayatıyor.⁸ Diğer yanda, yerli tohum ticaretinin yasaklanmasını sağlayıp genetik yapısı değiştirilerek patent hakkını elde ettikleri kısırlaştırılmış tohumların ekilmesini zorunlu hale getiriyorlar. İşte...

AKP ardı ardına çıkardıkları yasaları TBMM’den geçirerek küresel dayatmaya boyun eğdi. Hemen ardından...

Tohumumuzu koruyan tüm kurumlar tasfiye edildi. Tarımsal Araştırma Genel Müdürlüğü’ne (TAGEM) bağlı enstitülerde, Tarımsal İşletmeler Genel Müdürlüğü’ne (TİGEM) ait çiftliklerde, tohum üretip, ucuz fiyatlarla ve zamanında üreticiye ulaştırma şeklinde işleyen kamusal sistem pasifize edildi. Araştırma Enstitüleri kapatılmaya başlandı.

Evet...

Anadolu’nun “genetik mirasının” birkaç küresel şirketin mülkiyetine geçme sürecinin Turgut Özal ile başlayıp Erdoğan ile sürmesi böyle devam etti. Anadolu’yu kısır tohuma mahkûm ettiler. Oysa Anadolu kadını buğdayla, pirinçle yemek yaparken “iyi-güzel” anlamında “artağan” derdi; yani çoğalan, bereketli...

8 ABD... liberal yapısal iktisadi reformlara finans sağlamak için 1944’te Dünya Bankası; uluslararası finans sistemini düzenleme amacıyla 1945’te IMF (Uluslararası Para Fonu); uluslararası ticaretin müdahalelerden arındırılması için 1947’de Gümrük Tarifeleri Ticaret Genel Antlaşması (GATT-Sonraki adı, Dünya Ticaret Örgütü) kurdurdu. Bu üç kuruluş işbirliği yaparak dünya ekonomi politikalarına yön vermeye başladı. Kural koyucu bunlardı; piyasaları düzenleyen bunlardı; proje danışmanı bunlardı; aşırı faizle finans/kredi sağlayan bunlardı! Sihirli kavram; “ekonomik istikrar” idi, “yapısal uyum reformları” idi. Ve bu “şeytan üçgeni” yapı, ulusal ekonomilerin “ortağı” oluverdi. Türkiye; 1947’de IMF; 1953’te GATT ve 1956’da Dünya Bankası ile ilişkilere başladı.

Kimdi tohumu kısırlaştıran bu küresel şirketler? Bu şirketler tohumun patentini nasıl ele geçirdi?

İşte o aile

John H. Davis...

“Tarım Ticareti” kavramını ilk kullanan kişi oldu.

1935-36 yıllarında ABD Tarım Bakanlığı’nda çalıştığı süre boyunca ders verdi. 1939’dan itibaren Amerikan tarım kurumlarında görev yaptı. Ve...

1953-1954 yılları arasında ABD Başkanı Dwight Eisenhower yönetiminde Tarım Bakanı yardımcısı oldu.

1955’te Washington’dan ayrıldı ve o zamanlar tarım uzmanları için önemli bir yer olan Harvard Üniversitesi’nde çalışmaya başladı. 1956’da *Harvard İş Dergisi*’nde yazdığı makalede şöyle diyordu:

“Çiftlik sorununu sonsuza değin çözenin ve işlevsiz hükümet programlarını engellemenin tek yolu tarımı şirketlere devretmektir!”

Mesele buydu; “tarım teknolojisi” aldatmacasıyla geleneksel tarımı aile çiftçilerinden/köylüden alıp küresel şirketlerin eline teslim etmekte.

Kimdi bu küresel şirketler?

Tohumu, kimyasal ilacı (ve itibarıyla gübreden mazota) petrolü ve finansı/krediyi elinde bulunduranlar!

En büyüğü: Rockefeller...

Bu aileyi kısaca tanıtmalıyım:

“Kocakarı ilaçları” yapıp satan seyyar satıcı William Rockefeller, 18. yüzyılda ABD’ye göçen Fransız-Alman bir aileden geliyordu.⁹

Eşi, Eliza Davison ise 17. yüzyılda ABD’deki New England’a yerleşmiş İngiliz-İskoç aşırı-dindar bir Protestan Hristiyan ailenin kızıydı...

9 Rockefeller ailesinin Alman Yahudisi olduğu hep tartışma konusudur. Keza İspanyol Yahudi dönmesi/marrano olduğu ileri sürülüyor. Rockefeller ailesinin kilise kayıtları 1590’ların Almanya’sına kadar uzanıyor. Ailenin asıl adının “Rockenfeller” olduğu ve sonra “Rockefeller” olarak değiştirildiği biliniyor. Ciddi kaynaklarda Musevi kökeni hakkında kayda değer belge bulunmuyor. Kayıtlara göre tek bağlantı şuydu: William Rockefeller’ın oğlu William Rockefeller’ın torunu Godfrey Stillman Rockefeller (1899-1983) bir Musevi kadınla evliydi.

William-Eliza Rockefeller çiftinin altı çocukları oldu:

Lucy (1838-1878), William (1841-1922), Mary Ann (1843-1925), Franklin (1845-1917), Francis (1845-1847) ve John Davison Rockefeller...

“Ölüm İmparatorluğu”nu kuran John D. Rockefeller Sr. idi... 1839 yılında New York’un güneyindeki küçük bir kasaba olan Richford’da doğdu. Baptist Kilisesi’nde vaftiz edildi. Pek eğitim görmedi. Muhasebeci oldu. Bir kitapçı yanında çalıştı. 20 yaşında ticarete atıldı.

Yıl, 1859. İlk şirketi gıda üzerine oldu. Arkadaşı J. Maurice Clark (1827-1901) ile birlikte buğday, tuz ve domuz alım satımı yapan “Clark&Rockefeller” şirketini kurdu.

Maurice’i ve Maurice’in kardeşlerini de ikna eden Rockefeller, kimyacı Samuel Andrews’un de katılımıyla, 1863’te hep birlikte petrol üzerine iş yapan Andrews, Clark & Company’yi kurup Cleveland’da ilk rafinerilerini inşa etti.

1865’te Clark kardeşlerin hisselerini satın alarak şirketin büyük ortağı konumuna geldi ve şirketin adını Rockefeller & Andrews olarak değiştirdi.

1866’da Rockefeller, Cleveland’da ikinci rafinerisini açtı ve Amerikan iç savaşının bitmesiyle büyüyen pazarın bütün avantajlarını sonuna kadar kullandı. Bu sayede bugün dahi ekonomi tarihinin en büyük şirketlerinden biri kabul edilen Standard Oil’i kurdu. Bu şirketin büyüklüğünü anlatmak için bir örnek vereyim: Bugün dünya devi olan Chevron, Exxon Mobil ve Amoco gibi şirketler Standard Oil’den ayrıldı!

“Yedi Kız Kardeş” adı ile bilinen dünya petrol devi şirketlerin atası Rockefeller’ın sahibi olduğu Standard Oil’dir!

Bin bir oyunla petrol şirketi Standard Oil Company’ye sahip olduğu gibi konulara girmeyeyim, konumuz tarım! Rockefeller 1937 yılında 98 yaşında öldü.

“Ölüm İmparatorluğu”nu kuran John D. Rockefeller Sr.-Laura Celestia Spelman çiftinin dört çocuğu vardı: Elizabeth Bessie (1866-1906), Alice (1869-1870), Alta (1871-1926), Edith (1872-1932) ve John Davison Rockefeller Jr. (1874-1960).

“Ölüm İmparatorluğu”nu büyüten John Davison Rockefeller Jr. Abigail Greene Aldrich¹⁰ çiftinin altı çocuğu oldu:

10 Kısaca “Abby” denen bayan Rockefeller gençliğinde sosyalistti! Aileyi sanatla tanıştıran Modern Sanat Müzesi / MoMA’nın kuruluşunu sağladı. Senatör Nelson Aldrich’in kızıydı. ABD Kongre üyesi Richard Steere Aldrich ve bankacı / finansçı Winthrop Williams Aldrich’in kız kardeşiydi.

John D. Rockefeller III (1906-1978), Nelson Aldrich Rockefeller (1908-1979), Laurance S. Rockefeller (1910-2004), Winthrop Rockefeller (1911-1973), David Rockefeller (1915-2017) ve Abby A. Rockefeller (1903-1976)....

Uzatmayayım. Ve günümüzde...

John D. Rockefeller'ın bir oğlu, üç kızı...

Nelson'un beş oğlu ve iki kızı...

Laurance'ın bir oğlu ve üç kızı...

Winthrop'un bir oğlu...

David'in iki oğlu ve dört kızı...

Abby'nin de iki çocuğu var.

Şunu da eklemeliyim: Bugün serveti yöneten iki güçlü Rockefeller var; Nelson'un oğlu Romdan ile David'in oğlu David Rockefeller Jr.¹¹

Hızlı geçeyim...

Rockefeller ailesi; petrol şirketi Standard Oil Company'den Amerika'nın en büyük bankalarından 3 trilyon dolarlık Chase Manhattan Bank/ J. P. Morgan Chase ve United States Steel, International Harvester Company, Consolidation Coal Co., Illinois Central Railroad Company'ye kadar dünyanın en büyük şirketlerinin sahibi.

Citigroup Birleşik Bankalar A.Ş., Forbes'e göre dünyanın en büyük şirketi. Mal varlığı 1.9 trilyon ABD dolarını bulan şirketin 120.318 milyar dolar cirosu bulunmaktadır. Kuşkusuz Rockefeller ailesine aittir! Citibank sloganı şudur: "Citi asla uyumaz."

İktisadi olarak böylesine güçlü aile, siyaset sahnesinde olmayacak değildi:

"Dünya İmparatoru" kavramı onlara ait.

"Yeni Dünya Düzeni" kavramı onlara ait.¹²

11 Bir de... "Büyük John" Rockefeller Sr'nin kardeşi ve ortağı olan -babasının adını taşıyan- William Rockefeller (1841-1922) ve ailesi var ki, ayrı bir kitap konusu olur!

12 Küreselleşmeci vahşi kapitalizmin/neoliberalizmin "fikir babası" Friedrich August von Hayek ve Milton Friedman, Rockefeller'ın kurduğu Şikago Üniversitesi'nde akademisyendiler. Friedman'ın öğrencileri, başta -darbe yapılan- Şili olmak üzere kimi ülkelere giderek neoliberalizmin kökleşmesi için çalıştılar. Bunlara "Şikago Çocukları" dendi. Aslında hepsi "Rockefeller'ın evlatları" idi. Neoliberalizm; iktidarın ekonomik-politik kararları salt sermayenin/emperyalizmin çıkarı doğrultusunda almasıdır. Ağır kararların alınması toplumsal tepkilere neden olacağı için genellikle -Türkiye'de 12 Eylül darbesi gibi- faşist koşullarda uygulamaya kondu.

Okudukça göreceksiniz...

“Dünya İmparatoru” olan ABD değil, Rockefeller ailesidir aslında! Örneğin: Reagan, Bush, Clinton, Obama veya Donald Trump “ABD Başkanı” değil Rockefeller’dir asıl başkan!

ABD rejimi “plutokrasi”dir. Yani, yönetim erkini maddi açıdan üstün birkaç kişinin paylaşmasını öngören oligarşik yönetim biçimidir. Bu, cumhuriyet rejiminden daha iğrenç, monarşiden daha despotik, aristokrasiden daha merhametsiz, bürokrasiden daha bencil bir varsıl yönetimidir!

1933-1945 yılları arasında ABD başkanlığı yapan “solcu” Franklin D. Roosevelt 23 Kasım 1933’te Edward M. House’ye yazdığı mektupta bunu itiraf etti: “Sen ve ben de çok iyi biliyoruz ki, Andrew Jackson’un başkanlık döneminden (1829-1837) beri asıl gerçek, büyük şehirlerdeki finans örgütlerinin ABD hükümetlerinin sahibi olduğudur.”

Bir başka ABD Başkanı Theodore Roosevelt, 27 Mart 1922 tarihinde *New York Times* gazetesine şöyle diyordu: “Bu uluslararası bankerler ve Rockefeller-Standard Oil, ülkedeki gazeteleri ve gazetecilerin çoğunu kontrol ediyor. Bir görünmez hükümet oluşturmuş. Yozlaşmış, güçlü hizip grubu, toplumu onlara itaate zorluyor ya da kendilerine itaat etmeyen devlet görevlilerini işinden ediyorlar.”

Haklıydı... Rockefeller diyordu ki, “Sahip olmak hiçbir şeydir; kontrol her şeydir.” Yani...

Eğer ülke hükümetlerini kontrol etmek istiyorsan, ülkedeki tekelleri kontrol etmeli, eğer uluslararası tekeller veya karteller kurmak istiyorsan bir dünya hükümeti kurmalısın!

Kurdular da!... Ama önce parayı ele geçirmeliydiler.

Geçirdiler de!..

Örnek vermiyim...

Dikkatinizden kaçmamıştır:

NTV-CNN Türk gibi haber kanalları kimi günlerde büyük heyecan yapar; “ABD Merkez Bankası faiz kararını açıklayacak!” Sadece Türkiye değil dünya bu kararı bekler! ABD Merkez Bankası (Federal Reserve) 1913 yılında özelleştirildi. Sahipleri gizli tutuluyordu. Sonra öğrenildi. Dokuz ortağından birini tahmin edersiniz; Rockefeller!¹³

13 ABD’de bugüne kadar çok az kişi Merkez Bankası ve arkasındaki güçlere karşı mücadele bayrağı açtı. Bunlardan biri ABD Başkanı John F. Kennedy idi. Merkez

Çoğu kişi yanlış bilir, ABD Merkez Bankası devletin değil özel sektöründür!¹⁴

Ey okuyucu, vergiyi sadece sen verirsin! Küresel sermaye, kurduğu vakıflar nedeniyle tek kuruş vergi vermez! Denetimi sevmez. ABD'deki zengin ailelerin hep çok sayıda vakfı vardır. Rockefeller bu konuda öncü olmuştur. İlk vakfı 1913 yılında kurdular!

Bunlar sadece parayı elde tutmaz...

Emrindeki düşünce kuruluşları (think tank), STK'lar vs. aracılığıyla dünyanın sosyal güçlerine hâkim olurlar.

Birkaç "kurum" verip konuyu toparlayayım...

Türkiye'de... Rockefeller ailesi denince akla ilk gelen, "gizli dünya hükümeti-İlluminati" gibi görünen "Bildenberg Kulübü"dür. Oysa...

Bildenberg, Japonya'yı içine almadığı için David Rockefeller danışmanı Zbigniew Brzezinski'yle,¹⁵ 1973'te Kuzey Amerika, Batı Avrupa ve Japonya'dan oluşan "Üçlü (Trilateral) Komisyon" kurdu. Asıl dünya gizli hükümeti işte budur! Bunu ben demiyorum! Cumhuriyetçi Senatör Barry Goldwater "Özür Dilemeksizin" (*With No Apologies*, 1979) adlı kitabında yazdı. Soğuk Savaş'taki siyasi gerilimlerden "Trilateral"i sorumlu tuttu.

Tanınmış Kanadalı gazeteci Jonathan Kay, yayınladığı belgelerle 11 Eylül saldırılarını bu komisyonun düzenlediğini iddia etti! Keza...

Bankası'nı devletleştirmek istedi; 4 Haziran 1963'te başkanlık kararnamesi yayınladı. 5 ay sonra öldürüldü! ABD kongre üyesi Larry P. McDonald, "Rockefeller ile birlikte Federal Reserve Bank'ı oluşturan diğer çok uluslu özel bankerlerin amacı; Sovyetleri, Amerika'yı ve yeryüzündeki bütün ulus devletleri ortadan kaldırıp, bunları yerine bir tek dünya devleti yaratmaktır. İnanılmaz kötü amaçları olan bir entrikadır bu" deyip kongrede soruşturma açılmasını talep etmesinden sonra şaibeli bir uçak kazasında hayatını kaybetti!

14 Biraz önce isminden bahsettim: Senatör Nelson Aldrich. John D. Rockefeller'ın kayınpederi! Yıl, 1906. San Francisco depremi ABD'de bankacılık krizine yol açtı. Başkan Roosevelt krize çare amacıyla "Ulusal Para Komisyonu" kurdu. Başına da Senatör Aldrich'i atadı. Aldrich, JP Morgan'ın Georgia Jekyıl Adası'ndaki köşkünde Warburg, Kuhn Loeb, Lazard Brothers, İsrail Moses Sieff, Lehman Brothers, Goldman Sachs, Chase Manhattan gibi bankerleri gizlice bir araya getirdi. ABD'de merkez bankasının kurulmasına bir toplantıda karar verildi...

15 Zbigniew Brzezinski Polonya Yahudisi'dir. Demokrat John F. Kennedy'nin, Demokrat Jimmy Carter'in danışmanı iken sonra saf değiştirip Cumhuriyetçi baba Bush'un danışmanı oldu. Aslında o sadece Rockefeller'ın danışmanıydı!

ABD dış politikasının tek belirleyicisi “Dış İlişkiler Konseyi / CFR” onursal başkanının da David Rockefeller olduğunu eklemeliyim.¹⁶

Bu örgütlerle yakından ilgilenenlerin çoğunda oluşan yaygın kanaat. CFR, Bilderberg ve Trilateral Komisyon’un her üçünün de birinci derecede David Rockefeller’ın kontrolünde olduğu. Bu üç büyük örgütün kendi iç hiyerarşisinde merkezde bulunan kişiye “boğanın gözü” denmektedir ve 2017 yılında ölene kadar “boğanın gözü” David Rockefeller idi.

Aslında... Son örnek meselenin özünü ortaya koyuyor:

New York’taki –24 Ekim 1945’te kurulan– Birleşmiş Milletler (BM) binasının bulunduğu arazinin sahibi Rockefeller hanedanlığıdır. Az ilerisinde Rockefeller merkez binaları yükselmektedir. BM’yi de Rockefeller’a ait sayabiliriz!

BM Rockefeller’ın olur da, BM’nin yan örgütlerinden Dünya Sağlık Örgütü (WHO) kimin olur? Tabii ki 7 Nisan 1948 tarihinde kurucusu Rockefeller idi!

Sanırım aileyi kabaca tanıdınız...

The History of the Standard Oil Company kitabının yazarı olan Ida M. Tarbell, *McClure’s Magazine* adlı yayın organına araştırdığı Rockefeller ailesini şöyle anlattı:

“Manyak gizlilikle, şabırla servetine servet katabilmenin yollarını araştırıp durmaktadır. Lafazanlığı, entrikacılığı ve hilkat garibesi oluşu gibi sözleri kendisine yakıştırmak bize yakışmaz. Halk bu gibi güzel hasletlere (!) itibar etmemektedir. Halk onun ne mal olduğunu, yaşantısının kırk yılını nasıl çeşitli illegal ayrımcılıklar uğruna harcadığını pekâlâ bilmektedir. Kendisine bakılırsa o bütün bu işleri kanuni şekilleriyle ve erdemli bir çalışma içinde gerçekleştirmiştir. Bu adam bozuk düzenin düzeltilmesi yolunda yapılan her türlü çabayı baltalamış ve tüm hilekârlığını ve maharetini göstererek kendi isteğine uygun olan sonuçları çeşitli gizli yöntemler ve şeytanlıklar yaratarak eline geçirmiştir. Bu adam barış içindeki bir alış-veriş düzenini savaş meydanına döndürmüştür. Ve yarattığı bu yeni düzeni kendi zalim yönetimlerini örten/gizleyen bir balla sıvamıştır. Dürüst rekabetçilik ruhunu yıkarak bunu gırtlak-gırtlığa dövüş havasına sokmuştur.”

16 Jimmy Carter, Bill Clinton, George Bush (baba ve oğul her ikisi de), Antony Lake, Al Gore, Dick Cheney, Warren Christopher, CIA direktörü James Woolsey ve yine CIA eski direktörü Robert Gates, Henry Kissinger, James Baker, Donald Ramsfield, Zbigniew Brzezinski, George Soros CFR üyesi ünlülerin başında gelir. *Foreign Affairs* adlı ünlü dergi bu örgütün yayın organıdır.

Evet, tekrar konumuza, tarım/tohum meselesine dönelim. Bakalım bu “ölüm imparatorluğu” nerede karşımıza çıkacak?

Mennonit Mezhebi

Konumuz, tohum idi...

ABD “tohumumuza” neden gözünü dikti?

Yanıt için AKP’nin çıkardığı “Tohumculuk Kanunu”nın kökelerini size anlatmalıyım. Ama önce bizden bir buğday tohumunu bilmeniz gerekiyor...

Musevi, Tanrı’ya –mayasız– ekmek sunar.

Hristiyan için ekmek Hz. İsa’dır.

Müslüman için ekmek kutsaldır; yere düşürünce alır, öpüp alnına götürür.

Mennonit, Protestan bir mezhep.

Alman etnik-dini bir grup olarak da bilinir; bozuk Almanca konuşurlar. (Rockefeller ailesinde olduğu gibi bu kitapta Alman kökenliler çok karşınıza çıkacak.)

Mennonit mezhebi, Hollanda’da doğdu, dünyaya yayıldı. Yayılmamasının tek nedeni Kutsal Kitap’taki bilgiyi insanlara öğretmek değildi; din baskısından kaçtılar. Örneğin...

Ortodoks Rusların baskılarından bıktılar; 1880’den itibaren Kuzey Amerika’ya göç ettiler.

Kırım, Kars gibi bölgelerden ABD’ye giden Mennonitler, Rusya’daki arazi ve iklime benzer yerler aradılar; ve bunları Kansas ve Nebraska’da buldular. Ovalık arazide tarım yapma konusunda deneyimleri vardı ve bu nedenle buldukları yerler, onları hayal kırıklığına uğratmadı.

Yanlarında altın değerinde hazineleri vardı; buğday! Her aile yanında, birkaç kilo tohumluk buğday getirdi.

Kısa-kuraklığa dayanıklı, mevsim ortasında olgunlaşan, başakları tüylü, rengi kırmızı olup, tanesi kabuğundan zor ayrılan sert dokuya sahip tahıla ABD’de, “Türk buğdayı” adı verildi. Bu; dünyanın en eski kavlca/kabulca buğdayı idi.¹⁷

17 Dünyada ilk kültüre alınan buğday türleri “Einkorn” ve “Emmer” buğdaylarıdır. “Einkorn” (*Triticum monococcum*) ve “Emmer” (*Triticum dicoccum*) buğdaylarına Anadolu’nun en eski yerleşimlerinden Diyarbakır Çayırönü’nde M.Ö 7 binde rastlandı. Konya Çatalhöyük, Burdur Hacılar kazılarında ekmeğin ilk kimler tarafından yapıldığını yanıtlayan bulgular bulundu. Kastamonu’nun

Kavılcanın dayanıklılığının sebebi, soğuk iklime uyum sağlamak için hem tohumu çevreleyen kabuk sayısını artırmış, hem başağındaki çatallarını daha da kalınlaştırmış olmasıydı.

ABD’de 1896-1897 kışı çok sert geçti ve sadece Türk, Big Fra-me ve Currell buğdayları hayatta kalabildi. Bu Türk buğdayı kavılcanın ABD’de tanınmasına yol açtı. Amerikalı tarım uzman-ları 1902’de test edilen türler arasında Türk buğdayı/kavılcanın rekolte, soğuğa, genel hastalıklara karşı dayanıklı, kalite açısından en iyi tür olduğunu belirledi.

Fakat bir sorun vardı; altın değerindeki kavılcanın yeterli tohumluk buğdayı yoktu.

Bunun üzerine ABD’de Türk buğdayı ıslah çalışmaları baş-ladı.¹⁸

İlk güvenilir 1919 mahsulü ölçümlerine göre; Nebraska’da buğday ekilen alanların yüzde 83’ünde, Kansas’ta yüzde 82’sin-de, Colorado’da yüzde 67’sinde, Oklahoma’da yüzde 69’unda ve Teksas’ta yüzde 34’ünde Türk buğdayı ekildiği belirlendi.

33 eyalette ekiliydi. Bu bir rekordu.

1939’da yapılan araştırmaya göre, soy seleksiyonu ile Türk buğdayından elde edilen 16 yeni tür oluşturuldu. Ancak...

siyezi ile birlikte Kars’ın kavılcası da bu antik buğday grubu içinde yer alır. Si-yez, kavılca ile akraba olsa da görünüş bakımından daha çıplaktır. Bu nedenle de Karşılar, siyeze “cıbil arpa” der. Kavılca, siyezin daha çatallısı anlamında “çatal siyez” adını da alır.

- 18 “Kaliforniya ikliminin bizim Akdeniz iklimine benzer olması Amerika’ya göç eden Avrupalılar tarafından da fark edilir; Kaliforniya Amerika için bir meyve sebze cenneti olur. Bizden Kaliforniya’ya gidenler arasında zeytin, çekirdeksiz Sultani üzüm ve incir de vardır. Osmanlı döneminde arkeolojik varlıkların ya-nında bitkisel materyalin de yurt dışına çıkışı Sultan iznine tabidir. Amerikalılar en iyi incirlerden Kaliforniya’ya götürmek isterler ama izin alamazlar. Sorun bir kese altınla çözülür; sarı lop incirinin en güzel örneklerinden bir çuval emzikli çelik hazırlanarak Kaliforniya’ya kaçırılır. Bunlar en güzel toprağa dikilir, gayet güzel köklenir gelişirler. Ne var ki, aradan yıllar geçmesine rağmen tek bir incir vermez ağaçlar. Türklerden fena halde kazık yediklerini düşünen Amerikalılar, bu kez Ege’nin karşı yakasını denemeye karar verirler. Yine bir kese altın göz-den çıkarılır, bu sayede Yunanlıların en iyi incirinden emzikli çelikler hazırlanıp Kaliforniya’ya gönderilir. Çelikler dikilir, köklenip ağaç olurlar. Ne var ki, yine tek bir incir yoktur. ‘Yunanlılar da kazık attı’ diye düşünür Amerikalılar. Bir süre sonra olayın sırrı çözülür. Gerek Türklerin gerekse Yunanlıların gönderdikleri incirlerde değildir sıkıntı. Sorun Kaliforniya’da erkek incir ağacı bulunmamasın-dan kaynaklanmaktadır. Amerikalılar en iyi incirden çelik istemiş ve almışlardır; kimsenin aklına dağda bayırda kendiliğinden yetişen ve yenebilir meyve bile vermeyen erkek incir ağacından çelik kesip göndermek gelmemiştir.” Selim Çe-tiner, *Yemek ve Kültür*.

Nebraska’da dağıtımına başlanan 60 Nolu Nebraska, Türk buğdayı ile benzerlik göstermesine karşın daha geç olgunlaşıyordu. Keza... Cheyenne, Türk buğdayına göre daha kısaydı ve samanı sertti. Vs.

Sonuçta... Amerika’daki melez Nebred, Blackhull, Scout, Centurk gibi buğdayların soy kütüğü Türk buğdayına dayanıyordu.¹⁹ Bitmedi...

Japon bilim insanları, “daruma” adlı yerel buğday çeşitlerini Türk buğdayı/kavılcayla melezleyerek yüksek verimli “norin 10” çeşidini geliştirdi.

İşte... Bu aşamada devreye Rockefeller girdi...

Rockefeller “sahneye” çıkıyor

Rockefeller Sr, en sevdiği yiyeceğin hep süt ve ekmek olduğunu söylerdi. Ekmeğin önemini yıllar önce satıcılık yaptığı dönemden biliyordu...

Çocuklarına hep buğdayın önemini anlattı. Bu ilerde Rockefeller ailesinin patentleri kendilerine ait “ari tohum” yaratmasına sebep olacaktı! Resmi tarihleri böyle yazıyor! Yerseniz! Bakalım ne yaptılar...

Rockefeller, tarım konusunda ilk çalışmayı 1903 yılında “Genel Eğitim Kurulu” (GEB) oluşturarak yaptı.

GEB saha ajanları, 1906-1914 yılları arasında ABD Tarım Bakanlığı (USDA) ile ülke güneyinde “bilimsel tarımı” teşvik eden

19 Rusya, 1972’de kendi stoklarını takviye etmek amacıyla ABD’den 400 milyon kilo sert kırmızı kış buğdayı satın aldı. Bu buğdayın büyük bölümü, orijinal Türk buğdayı kavılcaдан elde edilen türlerin karışımıydı. Colorado, Illinois, Kansas, Nebraska, New Mexico, Oklahoma, South Dakota ve Texas Tarım Deney istasyonları ile ABD Tarım Bakanlığı Tarımsal Araştırma Kurumu, 1971’de Türkiye buğdayının bu ülkedeki yüzüncü yılını kutlamak amacıyla “Centurk” adlı yeni bir türünü piyasaya sürdü. ABD’nin özellikle orta batı bölgelerinde bu türün ilk üretimini anmak amacıyla kutlamalar yapılır. Türkiye’de ise, geleneksel olarak bulgur olarak tüketilen ve lahana sarması, süt çorbası yapılan kavılcanın tarımı ne yazık ki durdu. Çünkü hasadı günümüz koşullarında çiftçiye zor geliyor, tanesi kabuğundan zor ayrılıyor, unu tek başına iyi ekmek olmuyor ve bulgur yapımı zahmetliydi. Birkaç çiftçinin ambarında yok olacağı gün bekliyordu. Ancak kavılcanın kaderini bir avuç insan değiştirdi. Bir grup gönüllü tarafından Kars’ta 2006’da keşfedildi. Sayısı beşi geçmeyen çiftçi ambarından, son kavılca tohumları satın alınarak toplandı. Daha fazla sayıda çiftçi bu atadan kalma çeşidin ekimi için ikna edildi. Toplanan tohumlar yüzer kilolar halinde dağıtıldı. Bugün Kars’ta iki yüzün üzerinde çiftçi, toplam yüz tondan fazla kavılca üretiyor. Kavılca, endüstriyel buğdaylara karşı yiğit bir mücadele veriyor.

en iyi çiftçileri buldu. Bu üreticileri topraklarının bir kısmını yeni tohumlara, yeni gübrelere ayırmaya ve ürün rotasyonu, toprak koruma gibi modern teknikleri benimsemeye ikna etti.

GEB ajanları yurt dışına da açıldı. Yanlarında artık yeni kurulan Rockefeller Vakfı vardı.

İlk durak Çin oldu. Hedef Çin köylülerini dünya pazarlarına "entegre" etmekti. Amaçlarını şöyle açıkladılar: "Her program yalnızca ekonomiyi değil, aynı zamanda kırsal toplumların gelenek ve kültürünü dönüştürecektir."

Rockefeller Vakfı'nın belirlediği birinci öncelik Çin'de etkili bir tarım ekonomisi inşa etmekti. Bu hedefle 1935-1937 yılları arasında Kuzey Çin'in Kırsal Yeniden Yapılanma Konseyi'ni (NCCRR) kurdu. Kırsal bölgeleri yeniden yapılandırma projesine başladı.

Mesele salt tarım değildi... 1914'te "Çin Medikal Kurulu" başlatıldı. Arkasından... Rockefeller ailesinin üyesi olduğu Protestan mezhebinin Baptist misyonerleri Çin'e akın etti.

1933 yılına gelindiğinde vakıf, Çin'de 37 milyon dolar harcamıştı. O yıllar için inanılmaz bir paraydı bu. Ama...

Bu çalışmalar sürerken Çin'de devrim oldu; Rockefeller kovuldu. "Ölüm İmparatorluğu"nun ilk yurt dışı "çalışması" başarısızlıkla sonuçlandı.

Rockefeller Vakfı, İkinci Dünya Savaşı sırasında Avrupa ve Asya'daki projeleri de terk etmek zorunda kaldı. Vakfın personelinin ve uzmanlarının yeni bir bölgeye kanallanması gerekiyordu. Tam o sırada...

Meksika Cumhurbaşkanı Manuel Avila Camacho, ülkesini ABD yardımına daha açık hale getirmeye ve ABD Başkanı Franklin D. Roosevelt ile anlaşmaya çalışıyordu.

Devreye bir ABD'li siyasetçi girdi:

Henry Agard Wallace (1888-1965).

1933-1940 yılları arasında Tarım Bakanlığı yaptı.

1941-1946 yılları arasında ABD Başkan Yardımcılığı yaptı.

Ve mısır üreticisiydi...

"Hi-Bred Mısır Şirketi"²⁰ olarak anılan şirketi 1926'da

20 1930'ların ortalarında, diğer mısır hibriti firmalarından ayrılabilmesi için şirket ismine "Pioneer" eklendi. 1971'de şirket ismi "Pioneer Hi-Bred International Inc." olarak değiştirildi. Şirket genişledi ve 1973'ten itibaren büyük bir başarı yakaladı. İki yıl sonra Pioneer, New York borsasında tanınmış bir şirket oldu. 1999'dan beri Pioneer, DuPont'un bir alt kuruluşu. DuPont'u ayrıntılı yazacağım. Sadece şunu ekleyeyim. Tekirdağ'dan Kabatepe'ye kadar dolaşın, etraftaki çoğu tarlada ayçiçeği var. Tarla kenarlarında levhalarda Pioneer-DuPont firma-

kurduğunda “melez/hibrit mısır” çalışmaları laboratuvar aşamasındaydı. Wallace, eğer çiftçiler hibrit tohumlara ikna edilebilirse büyük pazar yaratılacağına inanıyordu. Meksika Cumhurbaşkanı Camacho’nun davetlisi olarak 1940’ta ülkeye gitti. Çiftlikleri gezdi. Dönüşünde Rockefeller Vakfı Başkanı Raymond Fosdick ile buluştu. Sonra Rockefeller ile görüştü.

Rockefeller, Wallace’ın görüşleri ve gözlemlerinden etkilendi. Keşif için Meksika’ya üç uzman gönderdi. Temmuz 1941’de tarım profesörleri Elvin Stakman (Minnesota Üniversitesi), Paul Mangelsdorf (Harvard Üniversitesi) ve Richard Bradfield (Cornell Üniversitesi), Meksika’da iki ayda 5 bin mil yol kat etti.

Dönüşte raporlarını yazdılar; mesele sadece tarımı dönüştürmekle hallolmazdı; toplumu da dönüştürmek şarttı!

Rockefeller, “Meksika programını” koordine etmek için 1943’te “Özel Araştırmalar Dairesi” (OSS) diye yeni bölüm oluşturdu. Meksika hükümeti ile resmi anlaşma imzaladı.

Daha sonra Rockefeller Vakfı başkanı olacak George Harrar bu programı yürütmeye başladı. Ekibinde, (“dünya besin arzına katkıda bulunduğu” gerekçesiyle (!)/aslında “hibrit mısırın” mucidi olup 1970 yılında Nobel Ödülü verilecek) mısır yetiştiricisi Edwin J. Wellhausen, toprak bilimcisi William E. Colwell, patates üreticisi John Niederhauser ve (yine buradaki çalışmayla “melez/hibrit buğdayın” mucidi olup 1970 yılında Nobel Ödülü verilen) bitki patoloğu Dr. Norman E. Borlaug yer aldı.²¹

Rockefeller ekibi, Chapingo’daki Tarım Ulusal Okulu’nda, Meksika hükümeti tarafından bağışlanan 150 dönüm arazi üzerinde çalışmaya başladı. Önce...

800’den fazla Meksika mısır çeşidini toplayıp, sıcaklık, yağış, toprak kompozisyonu, yükseklik gibi farklı koşullar altında uygulamalar yapmaya başladılar.

Wellhausen, en iyi Meksika çeşitlerini bölgelerdeki köylülere dağıtarak hemen verim geliştirdi: İki alternatif hibrit/melez mısır oluşturuldu.

sının özel numara verdiklerini göreceksiniz. Kilometrelerce tarlada bu şirketin denetiminde üretim yapıyor.

21 1920’lerin sonunda Mısır genetiği üzerinde çalışmaya başlayan/mısır genetik haritasını çıkaran ABD’li Barbara McClintock da Nobel Ödülü kazandı. Bu “işler” Nobel ödölsüz olmaz!

Yaygın olarak ilk dağıtılan “Rocamex mısır”, Rockefeller-Wallace-Meksika işbirliğiyle önce Meksika’ya sonra dünyaya dağıtılmaya başlandı.²²

Hibrit mısır kolay halledildi. Patenti alındı.

Ya buğday? Dr. Norman Borlaug, 1943 yılında “buğday ıslah” çalışmalarına başladı. Önce buğdayın başağını daha verimli hale getirdi. Fakat sapında sorun çıktı. Buğday narin bitkiydi ve uzun ince sapı, iri başağı taşıyamıyor, kırılıyordu.

Dr. Borlaug bu kez, kavılcadan melezlenen “norin” cüce buğdayla çalışmaya başladı ve buğdayın sapını kısaltıp, kalınlaştırmayı başardı. Büyüyen başağı taşıyacak kadar güçlü bir saptı bu.

Böylece: Dünya üzerinde bilinen tüm buğday türlerini kısa sürede tarihe gömecek –sapının kısalığından dolayı– “cüce buğday” (F1-hibrit tohum) yaratıldı.

“Yeşil Devrim” diye adlandırıldı bu tarımsal dönüşüm!²³

Neydi bu “Yeşil Devrim” aslında?

Devrim yalanı

İnsanoğlu, on bin sene önce tarım yapmaya başladı.

Çiftçiler her yılın mahsulünden bir kısmını ertesi seneye tohumluk ayırıyordu. Üreticiler tohumun verimli olması için de bazı yıllar takas yapıyorlardı. İşte...

Başta Rockefeller olmak üzere küresel şirketler bu işleyişin sonunu getirmek için kolları sıvadı. Ülkeleri-insanları tohumla boğazlarından kendilerine bağlamaktı stratejileri!

Geleneksel tohumun yerine “verimli tohum” aldatmacasıyla, melez tohum/hibrit laboratuvarında yaratıldı.

Diyeceksiniz ki... Ne var bunda? Doğada gen aktarımı yok mu? Var. Çoğunlukla böcekler aracılığıyla (özellikle arılar) ve rüzgâr gibi dış etkenler sayesinde bitkilerde dölleme oluyor.

22 Türkiye’de, 1986 yılından beri faaliyette olan tohum şirketi Pioneer Tohumculuk A.Ş.’nin ülke genelinde Trakya, Adapazarı, Bursa, Aydın, Adana, Karadeniz ve GAP olmak üzere yedi ana satış bölgesinde satış temsilcilikleri olup, her yıl binlerce ton “Mimmo” ve “Anforeta” adlı iki buğday, sekiz ayçiçeği, 46 mısır ve bir kanola çeşidi tohumu satıyor. Ayrıca yedi çeşit hayvan yemi pazarlıyor.

23 “Yeşil devrim”in isim babası; ABD dış yardım organizasyonu Amerikan Kalkınma Ajansı –USAID– Başkanı William Gaud idi. 8 Mart 1968’de şöyle diyecekti: “Tarım alanındaki bu ve benzeri gelişmeler yeni bir devrimi simgeliyor. Bu, Sovyetler’in vahşi Kızıl Devrimi gibi değil. Ben buna Yeşil Devrim diyorum.”

Milyonlarca yıl boyunca mikroorganizmalar, böcekler, bitkiler, hayvanlar ve insanlar, yani tüm canlılar, toprak, hava, su, güneş gibi ekosistemin farklı unsurlarıyla, doğal yollarla etkileşerek/ gelişerek/sevişerek çeşitlendi/çeşitleniyor.

Yani, genetik değişim, hep var.

Kuşkusuz... Kimse genetik değişimleri, genetik bilimini reddetmek veya karşı çıkmak gibi bir cahillik içinde olamaz.

Evet. Bitkilerde yeni bireyleri oluşturacak DNA kodunun yarısı polenlerdedir ve polenler rüzgârla, hayvanlarla ve çeşitli etmenlerle çok uzaklara taşınabilmektedir. Bu transfer edilen genin kontrolü söz konusu değildir. Fakat.

Kimilerinin gizli amaçları için laboratuvarlarda her geçen gün daha fazla gen transferi yaparak, geri dönülmez bir genetik kirliliğe yol açmakta olduğu da acı bir gerçek.

Karşı çıkılan şudur: Milyonlarca yılda oluşan yapıların, laboratuvar ortamında kısa sürede genetiğiyle oynanarak vücudun/ beynin hiç tanımadığı yiyeceklere dönüştürülmesi!

İnsan, bitki veya et yediğinde bir canlıyı, yani bir sürü gen yemiş oluyor. Bu doğal genleri insan vücudunda sindiren mekanizmalar var. Doğal genleri milyon yıllık süreçte tanıyan insanoğlunun, hızlıca yeni oluşturulan genleri tanıyamadığı için vücut dengesi bozuluyor.

Yani...

Meksika'daki tohum çalışmalarında aslında ne yapıldı? Deniyor ki, "melezleme yapıldı!" O tarihe kadar melezlenme bilinmiyor muydu? İnsanlar, doğayı gözlemleyerek bu sırrı çözmeye on bin yıl önce başlamadı mı? En azından Yunan'da Theophrastus'un eserlerinden, insanların olumlu özellikleri olan bitkileri seçip aşıladığı biliniyor.

Alman araştırmacılar Schleiden ve Schwann 1839'da bitki ve hayvanların "hücre" adını verdikleri temel birimden meydana geldiklerini buldu. Bu hücreler, "çekirdek" adını verdikleri zarla çevriliydi. Evet...

Rockefeller'ın Meksika'daki çalışmalarından 100 yıl önce de genetik biliniyordu!

Hele... Hepimiz biliyoruz ki... Avusturyalı Papaz Gregor Mendel'in 1866'daki 10 yıllık çalışması sayesinde, (hayvanlarda çiftleştirme, bitkilerde tozlaştırma şeklinde kontrollü dölleme) "çapraz melezleme" öğrenildi. Mendel'in çalışmalarının

1900'lerde yeniden keşfinden sonra genin doğası hakkında büyük bilgi patlaması oldu. 1879'da "kromozom" bulundu.

Keza. "Biyoteknoloji" terimi ilk olarak 1919 yılında Macar Karl Ereky tarafından kullanıldı. O dönemde bu terim, canlı organizmalar yardımıyla hammaddelerden elde edilen ürünlerin geliştirilmesi için yapılan tüm çalışmaları ifade ediyordu. Aynı dönem Rus N.I. Vavilov tahıl genetiği konusunda üretim programı geliştirdi...

Biyoloji alanında çalışan bilim insanları, hücredeki çekirdek ve kromozomun önemi üzerinde durdu. Çünkü gözlemlerde, kromozomlar yumurta ve polen/spermi oluşturmak üzere mayoz esnasında sayısını yarıya indiriyor ve sadece bölünme sırasında görölüyordu. Bu sebeple DNA moleküllerinin nasıl faaliyete geçerek organizmaları ürettiklerini anlamak için büyük çaba sarf edildi. Örneğin...

Amerikalı James Watson ve İngiliz Francis Crick DNA'nın çift heliks yapısını inceledi. DNA kavramının yaşamın geleneksel dili olduğu bakterilerde, mantarlarda, bitki ve hayvanlarda yapılan çalışmalarla ortaya konuldu. Yaşayan organizmalar arasında yer alan bu ilişki biyoteknoloji ve genetik mühendislik biliminin gelişimini sağladı.

Tüm bunlara karşı çıkılabilir mi; hayır!

Peki... Rockefeller, milyonlarca dolarlık yatırımı bilineni tekrarlamak için mi yaptı?

İllerdeki sayfalarda okuyacaksınız; Atatürk önderliğinde Cumhuriyet'in idealist tarım uzmanları "Ak 702", "Sertak 52", "Yayla 305" ve "Melez 13" gibi buğdaylar ortaya çıkardı.

Eğer Dr. Borlaug, basit melezleme üzerine çalışıyor ise, ona niye 1970 yılında Nobel Ödülü verdiler? Mesele aslında neydi? "Meksika'da yapılanlar basit bir melezleme diye geçiştirilemez!

"Biyoteknoloji" çalışmaları hakkında Rockefeller Vakfı'nın şu açıklaması var:

"Rockefeller Vakfı destekli temel araştırmalar, 1930 ve 1940'larda bir alan olarak moleküler biyolojinin ortaya çıkmasını sağlamıştır."

Sonuçta... Meksika'da buğday genine, yabancı genler transfer edilerek "transgenik buğday" yaratıldı. 1953'te DNA'nın yapısının belirlenmesiyle üretim çalışmaları başladı. Yani, Rockefeller'ın Meksika'daki çalışma dönemiyle neredeyse aynı!

Rockefeller Vakfı'nın o dönem Harvard Üniversitesi'nde çok az kimsenin farkında olduğu "Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar"²⁴ araştırması yürüttüğü iddia ediliyor.

Rockefeller ise iddialara şöyle yanıt verdi: "1981'de Vakıf, tarımsal taahhütlerinin kapsamlı bir değerlendirmesini üstlendi. Harici inceleme ekibi Rockefeller Vakfı'nın destekleyici araştırmalara geri dönme vaktinin uygun olduğu sonucuna vardı ve moleküler biyolojinin yeni ortaya çıkardığı bulguları bitki ıslahına uygulamak umuduyla geliştirmelerini önerdi. 1984 yılında Mütevelli Heyeti, pirincin kapsamlı bir programını 10 ila 15 yıl sürecek şekilde onayladı."

Diyorlar ki: "buğday ile mısırın değil pirincin genetiğini değiştirdik." Pirince önümüzdeki sayfalarda değineceğim, bu konuyu şimdilik geçiyorum...

Tekrar Meksika'ya dönelim...

Türkiye hedef ülkelerden

Rockefeller Vakfı...

Hibrit/kısır buğdayı ekip biçmeyi öğretecek "uzmanlar sınıfı" oluşturmak için Meksika'da "Uluslararası Mısır ve Buğday Geliştirme Merkezi (CIMMYT)" kurup deneme istasyonlarını harekete geçirdi. Bu amaçla ABD'li bilim insanları ile etkileşim sağladı.

İlk yirmi yılda, Meksikalı tarım kolejlerinden 550'den fazla mezun bu projede çalışmaya başladı. Rockefeller bunların en az yarısını burslu okuttu.

Sonuçta... Meksika girişiminin başarısından sonra Rockefeller, 1950'de Kolombiya'da ve 1955'te Şili'de benzer programlar başlattı. Ardından Ekvador ve Peru'ya gitti.

Ve Latin Amerika'dan sonra Rockefeller'ın hedefinde –Çin'den sonra– yine Asya vardı: Hindistan vardı... Türkiye vardı... Mısır vardı... Niye? Sebep sadece para kazanmak mı?

24 Nedir bu GDO? Bitkinin bir genini değiştirdiğinizde tüm genleri etkileniyor; ve bu genler arasındaki işbirliği bozuluyor. Gen, değişime uğradığında başka bir protein üretiyor. Böylece canlılar/insanoğlu, o güne kadar hiç temas etmediği/genetik olarak bilmediği, bağışık olmadığı, yani sindiremediği yeni proteinlerle karşılaşılıyor. Bu çok ciddi yeni alerji potansiyelinin ortaya çıkmasına neden oluyor! Macaristan, Danimarka ve ABD'li bilim insanları, dört bağımsız araştırmaya ait 1000'den fazla örnek üzerinde GDO'lu mısır ve soya ile GDO'lu yemlerle beslenen hayvanların etleri gibi GDO'lu gıdaların vücutta nasıl işlendiğini araştırdı. Sonuç, "Plos One" isimli tıp dergisinde yayımlandı. Buna göre, GDO'lu gıdalara ait DNA parça genleri kan dolaşımına geçiyordu.

Sorunun yanıtı için 1970'lere gidelim...

Vietnam Savaşı yenilgisi ve ardından petrol krizi²⁵ ABD ekonomisini durgunluğa/stagfasyona soktu. Sovyetler Birliği ile yarışta ABD geride kaldı. Diğer yandan ABD'nin en korktuğu şey gerçekleşti:

Üçüncü Dünya Ülkeleri'nde milli uyanışlar başladı. Kimi bağımsızlığına kavuşuyor, kimi toprak reformu gibi talepleri yüksek sesle dile getiriyordu.

ABD, özellikle Hindistan, Mısır, Nijerya, Endonezya, Filipinler, Bangladeş, Pakistan gibi 30 ülkede "siyasal endişe" tespit etti. Bu ülkelerden biri de Türkiye idi!

Kolları sıvadı...

Tarih: 10 Aralık 1974.

ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger başkanlığında toplanan ABD Ulusal Güvenlik Kurulu, "Ulusal Güvenlik Araştırması Raporu 200: Dünya Nüfus Artışının ABD'nin Güvenliği ve Denizaşırı Çıkarlarına Etkisi" başlıklı sonuç raporunu hazırladı:

Kissinger, 123 sayfalık raporu ABD Başkanı G. Ford'a sundu. Şu sihirli sözü etti: "Petrolü kontrol edersen ulusları, yiyeceği kontrol edersen insanları kontrol edersin!"

Tarım, siyasi stratejinin önemli "silahlarından" oldu. Tabii bunu dünyaya böyle açıklamayacaklardı.

Shakespeare'in sözüdür: "Şeytan bir günah işleyeceği zaman işe önce günahı kutsallık zırhına sarmakla başlar!"

Dediler ki: "Açlık on yıl içinde tarihe karışacak!"

Bunu nasıl yapacaklardı?

Birleşmiş Milletler'in Roma'da düzenlediği dünya gıda konferansına ülkelerin tarım bakanları katıldı. Nedense, ABD'nin Tarım Bakanı Earl Lauer Butz dışında toplantıda ayrıca Dışişleri Bakanı Kissinger da vardı! Çünkü Kissinger'a göre, "tarım, Tarım Bakanlığı'nun ellerine bırakılmayacak kadar stratejik" ürüdü!

25 İngiltere, Hollanda, Fransa, Almanya, ABD 1920'lerden, 1960'a kadar yani OPEC kurulana kadar petrolü varil başı 1 dolardan alıyorlardı. Venezuela'nın teklifi, İran, Irak, Kuveyt ve Suudi Arabistan'ın desteğiyle OPEC kuruldu ve petrole 1973 ve 1974 yılında büyük zam yaptılar. Petrol varil başı 28 dolar oldu. Başta Suudi Arabistan olmak üzere Arap topraklarında 1938'de petrolü bulan ve Aramco'nun önemli hissesine sahip olan Rockefeller idi.

Kissinger tarımı, petrol politikasıyla beraber ABD stratejisinin ön sırasına koydu; ona göre gıda etkili silahtı. Zaten toplan-tıda niyetini gizlemedi:

“İnsanların size güvenip dayanmalarının, size bağımlı olmalarının ve bu şekilde sizinle işbirliği yapmalarının yolunu arıyorsanız, onları gıdaya bağımlı hal'e getirmek mükemmel bir yöntemdir.”

İşin özünde... Kissinger'ın hazırladığı “NSSM 200” başlıklı proje, Rockefeller'ın isteğiyle başlatıldı. Kimileri saf saf Rockefeller'ın bu gıda çalışmalarına “dünya açlığını gidermek amacıyla” girdiğini sanıyor!

Gıda sadece iktisat biliminin konusu değildi, sosyal-siyasal boyutu vardı. Aç yoksulların isyan edip iktidarı alma riski bulunuyordu! Bu sebeple hemen “NSSM 200” projesi için gerekli politik adımlar atılmalıydı. Kolay olmadı. Önce: ABD’de ilk kez başkan istifa ettirilen olayın düğmesine basıldı!

1972-74 yılları arasında yaşanan siyasi Watergate skandalını dünyada duymayan kalmadı. ABD Başkanı Richard Nixon, FBI-CIA komplosuyla iktidardan düşürüldü. Bu, Dışişleri Bakanı Kissinger ile Nelson A. Rockefeller'ın bir entrikası idi. Öyle ki...

Başkan Nixon'un koltuğuna oturan Demokrat Parti'den G. Ford'un ilk yaptığı, Cumhuriyetçi Parti'den Nelson Rockefeller'ı yardımcısı olarak yanına almak oldu! Biliyordu ki, iktidarı kendisine altın tepside sunan Rockefeller idi!

Aslında... Nelson Rockefeller, Cumhuriyetçi Parti'den 1960, 1964 ve 1968’de başkan aday olmak istemiş, kaybetmişti. En son 1968’de Cumhuriyetçi Parti seçiminde onun 270 oyuna karşılık Nixon 650 oy alarak başkan aday seçilmiş ve seçimleri kazanarak ABD Başkanı olmuştu.

Watergate Skandalı ile Nelson Rockefeller salt rövanşı almadı, ABD Başkan Yardımcısı koltuğuna oturuverdi! (Bu Nelson Rockefeller adını unutmayınız; karşınıza, yediğiniz tavuk konusunda yine çıkacak!)

Sonuçta... Rockefeller ailesi “elemanları” Kissinger ile birlikte tam anlamıyla iktidara hâkim oldu. Örneğin, Rockefeller'ın yıllardır istediği ve fakat Beyaz Saray’a bir türlü kabul ettiremediği nüfus kontrolü politikaları Başkan Ford döneminde yasa haline getirildi! NSSM 200 projesini kabul ettirdiler.

Hep yazarım; “biri Nobel Ödülü aldı” ise ondan mutlaka kuşku duyunuz! Kissinger’a 1973’te Nobel Ödülü verildi; dünya barışına yaptığı katkıdan ötürü!

Barışçıl Kissinger dünyaya ne yaptı?

Bir ülke üzerinden anlatayım. Rockefeller’ın Latin Amerika’dan sonra ilk gittiği yer Hindistan oldu...

Yeni sömürü biçimi

İkinci Dünya Savaşı’nın ardından İngiliz sömürsünden yeni kurtulmuş Hindistan, 1950’lerin başında Rockefeller Vakfı’nın tarımsal girişimlerine “evet” dedi. Çünkü: Emperyalizmin “yöntem” değiştirdiğinin farkında değillerdi! İşin siyasi kısmı da hazırды. Hindistan’da sol hayli güçleniyordu. Rockefeller, “komünizme karşı sizi biz koruruz” güvencesi verdi.

Bağımsızlığa kavuşan Hindistan’da ilk on yıl boyunca olumlu gelişmeler yaşandı. Toprak reformu oldu; imparatorluk çiftlikleri parçalandı ve köylülere dağıtıldı. Fakat. Yeni arazi sahiplerinin “modern teknolojiyi” benimsemeleri, “bilimsel gelişmelerden” yararlanmaları için paraya ihtiyacı vardı. Rockefeller yeterli fon ve eğitim sözü verdi. Böylece...

Hindistan Ziraat Araştırmaları Konseyi (ICAR), Pencap/Punjab bölgesinde ıslah programı başlattı. Ve ülkeye önce hibrit mısır sokuldu.²⁶

Rockefeller Vakfı, Meksika ve Kolombiya programlarından hibrit mısır uzmanları Edwin J. Wellhausen ve Ulysses J. Grant’ı 1954’te Hindistan’a gönderdi. İkili ve (daha sonra Rockefeller Vakfı Hindistan Tarım Programı’nın direktörlüğüne atanan) Ralph W. Cummings Hindistan’da hibrit mısır iyileştirme programı geliştirdi. Karayipler, Orta Amerika’dan sonra Hindistan da hibrit mısır üretimine geçti. Keza...

Tayland’da bulunan Inter-Asian Corn programı başlatıldı.

26 Aradan yıllar geçti. Hindistan bugünlerde Türkiye’deki tarım topraklarının tamamından daha fazla bir alanda (26 milyon hektar), hibrit tohumlar için atılan gübreler sonucu toprakta oluşan alüminyum toksisiteyle uğraşıyor. Pencap’tan alınan 8 bin 706 toprak örneğinin yarısından fazlasında çinko noksanlığı çıktı. Hibrit tohumun en önemli özelliği topraktaki besin miktarını azaltmasıydı. Gübresiz olmamasının sebebi buydu! Buğday, pirinç veriminin çok düşmesinin altında bu gerçek vardı.

Hindistan ve Pakistan hükümetleri, buğday programlarını değerlendirmek için Dr. Norman Borlaug ve Haldore Hanson’u 1963 yılında ülkelerine davet etti.

Görüşmeler sonunda Dr. Borlaug, Meksika’ya geri dönüp Yeni Delhi’deki Hint Tarımsal Araştırma Enstitüsü’ne (IARI) dört ana çeşit ve 600’den fazla küçük örnek buğday çeşidi gönderdi. Pek iyi sonuç alınamadı. Ancak...

Dr. Borlaug’un 1965’teki ziyareti gerçeği ortaya çıkardı; Hintliler “bilim insanları” tarafından geliştirilen gübre ve yabancı ot kontrol tekniklerine bağlı kalmadan yani kimyasal ilaç kullanmadan buğday ekmişti! Hiç olur mu? Hibrit tohum ilaçsız mahsul verir mi? Kimyasallar kullanılmaya başlanınca ilk yıl verim oldukça iyi oldu. Üreticiler ne çok sevindi. Ardından... 1966 yılında Hindistan o yıla kadar dünyanın en büyük tohumluk alımı olan 2.5 milyon dolara mal olan 18 bin ton buğday tohumu satın aldı.

Pakistan ve Türkiye “bize de, bize de” demeye başladı!

Asıl amaç işte bu

Araya girmeme izin veriniz:

Tohumun nasıl stratejik “silah” olduğunu bir ülke üzerinden anlatmalıyım: 1971 yılındaki Irak tahıl zehirlenmesini duymuş muydunuz? Sanmam. Yazmazlar...

Irak, kuraklık sorununu aşmak için Norman Borlaug tarafından Meksika’da geliştirilen yüksek verimli olduğu iddia edilen hibrit tohumu “mexipak”i Meksika ve ABD’den ithal etti.

73 bin 201 ton buğday ve 22 bin 262 ton arpa İspanyolca etiketli turuncu-pembe çuvallarla Irak’a geldi.

Tabii ki söylenmedi ama bu tohumlar, ortalama 7.9 µg/g cıva içeriyordu. Bazı numunelerde bu oran neredeyse iki katına kadar çıkıyordu. Bu nedenle, 1966 yılında İsveç ve 1971 yılı başında İngiltere bu tohumların ülkelerine girişini yasaklamıştı. Ama. Bile bile Irak’a çok düşük fiyata sattılar. Yanlıklık filan yok, bilerek yaptılar. Çünkü: 1968 yılında ülke yönetimine Sosyalist BAAS el koyup petrolü millileştirmişti!

BAAS yönetiminin biyolojik savaştan haberi bile yoktu. Cıva kaplı tohumlar başta Kerkük, Erbil olmak üzere Irak topraklarına ekildi.

Sonuç? Yüzlerce insan ve sığır gibi verimli hayvanlar zehirlenerek can verdi. Daha da acısı...

Irak bugün dünyanın en yüksek parkinson hastalığı oranına sahip! (Parkinson belirtileri cıva zehirlenmesi semptomlarına çok benzer ve beynin içine giren cıva bu hastalığa sebep olur.)²⁷

Irak'a bu tohumları satan küresel şirket Cargill idi. (Bu şirket Türkiye'deki faaliyetleriyle ilerideki sayfalarda karşınıza yine çıkacaktır.)

İşte... Mesele buydu! Irak'taki BAAS gibi bağımsızlıkçı hareketler gıdayla kontrol edilecekti! Başkaldıran yoksullar zehirlenecekti! Örneklerini çok sıralayacağım...

Bu sebeple... Rockefeller'ın Meksika'da geliştirdiği tohumlar küresel çapta yaygınlaştırıldı...

Meksika'nın Uluslararası Mısır ve Buğday Geliştirme Merkezi (CIMMYT) de dahil olmak üzere 1963'te kısa sürede Kolombiya'dan (Uluslararası Tropik Tarım Merkezi) Nijerya'ya (Uluslararası Tropikal Tarım Enstitüsü) araştırma enstitüleri kuruldu.

Ancak... Yıl, 1967 idi. İş öyle büyüdü ki, Rockefeller (ve Ford Vakfı) gibi kaynaklar "uluslararası tarım araştırmalarını" desteklemek için yetersiz kaldı.

Ne olacaktı?

Rockefeller (ve Henry Ford) Birleşmiş Milletler ve Dünya Bankası'nı işin içine soktu. 1968'den 1971'e bir dizi tarım konferansları yapıldı. 1972'de Dünya Bankası liderliğinde gelişmekte olan ülkelerin tarımını geliştirmek (hibrit tohum sokuşturmak amacıyla) Uluslararası Tarım Araştırma Danışma Kurulu (CGIAR) oluşturuldu.²⁸

Ah ne tesadüf: Kurulun 16 üyesi Rockefeller'ın kurduğu araştırma enstitüsünün çalışanlarıydı! Hedefte artık Afrika vardı...

27 Isaac Newton elli yaşındayken uzun süren bir paranoya, uykusuzluk ve sosyal geri çekilme nöbetlerinden mustarip olmuştu. Eski dostlarına kızıyordu; bakir Newton filozof John Locke'u kendisini kadınlara bulaştırmaya çalışmakla suçladı. İşin özü şuydu; Newton meraklı bir simyacıydı ve simyacılıkta cıva kullanımı yaygındı. Cıva o dönemler "masum" meraklar için kullanılıyordu ve zararı bilinmiyordu. Ama zararını bile bile Irak'a satılmasının amacı net; katliam!

28 CGIAR bugün 16 merkez halinde görev yapıyor. Bunların bütçesi 349 milyon dolar. Gıda güvenliğini tehdit edici, küçük üreticileri topraktan koparıcı, şirket tarımını kollayıcı bu küresel gruba Türkiye 59'uncu ülke olarak kaydını 2005 yılında yaptırdı. Aidat olarak 500 bin dolar ödedi! Ve Tarım ve Köyişleri Bakanlığı Tarımsal Araştırma Genel Müdürlüğü (TAGEM) elindeki biri Ankara ve diğeri İzmir'de olan iki tohum bankasındaki 5-6 bin bitki ve hayvansal gen kaynağını CGIAR'a sunmayı kabul etti!

Afrika Yeşil Devrim İttifakı (AGRA) kuruldu.

Konuya hâkim olmanız için şu bilgiyi eklemeliyim: AGRA projesinin başında bugün BM eski genel sekreteri Kofi Annan var. AGRA Yönetim Kurulunda Rockefeller Vakfı temsilcilerinden Güney Afrikalı Strive Masiyiwa da bulunuyor. Bill Gates Vakfı'ndan Sylvia M. Mathews; Dünya Bankası Yönetim Kurulu eski (2002-2006) Başkanı Mamphela Ramphele; Gates Vakfı'ndan Rajiv J. Shah; Rockefeller Vakfı'ndan Nadya K. Shmavonian; Gates Vakfı'ndan Roy Steiner; Rockefeller Vakfı İdari Yöneticisi Gary Toenniessen ile Rockefeller Vakfı Başkan Yardımcısı Akinwumi Adesina da projeye dahiller.

AGRA programına şu isimleri eklemek şart: Rockefeller Vakfı'ndan İdari Yönetici Peter Matlon; Afrika tohum sistemleri başkanı ve Rockefeller Vakfı Yönetici Yardımcısı Joseph de Vries.

Projenin finans kaynağı belli; Rockefeller Vakfı (Ve 2007 yılı itibarıyla Bill & Melinda Gates Vakfı!). AGRA, 16 ülkede faaliyetlerini Gana, Mali, Mozambik ve Tanzanya'ya özel ağırlıklı olarak sürdürüyor. Yalan hep aynı; "geleneksel tarımı bırakın, kaliteli hibrit tohumla tanışın!"

Sadece hibrit değil...

Güney Afrika, GDO'lu tohumların yasal olarak ekilmesine izin veren ilk Afrika ülkesi oldu. Onu Burkina Faso takip etti. Sıra tek tek diğerlerine geliyor.

Bugün. Küresel şirketler Afrika topraklarını kapışıyor. BM istatistiklerine göre, Afrika kıtasında 30 milyon hektarın üzerinde arazi yabancı yatırımcıların kontrolüne geçti. Başlı ABD çekiyor. İç savaşla ikiye böldükleri Sudan'da Güney Kore 99 yıllığına 1.5 milyon hektar kiraladı! Ve sürekli ne diyorlar; Afrika aç! Ayrıca...

Bu satın almaları "toprak sağlığı", "pazar erişimi", "yapısal dönüşüm", "biyoçeşitliliği koruma" gibi sözlerle süslüyorlar!²⁹

Ekoemperyalizm bu işte! Tekelleşerek, dünya gıda zincirini ele geçirerek ülkeleri boğazından kendine bağlamak! Gerektiğinde hemen gıdayla cezalandırmak!

Mesele tek boyutlu değil.

Küresel gıda politikasının gizli bir hedefi var...

Meksika'da "bulunan" hibrit hakikati neydi? Açlığı gidermek mi? Çocuk olmayınız...

29 Dünya haritasına hiç dikkatli baktınız mı; 30 milyon km² Afrika küçücük gösterilir. Örneğin Grönland'dan 14 kat büyüktür ama haritaya baktığınızda Grönland sanki Afrika'dan 14 kat büyük gibi görülür. Buna "ırkçı haritalar" deniyor. Bu algının amacı belli; geniş tarım arazisi olan Afrika'yı sömürmeye devam etmek.

Bir kere, hibrit tohumların en can alıcı özelliği üreme kapasitelerinin olmayışı! Yani, hibrit tohum almak için her yıl patenti elinde bulunduran küresel şirketlere gitmeye mecbursunuz. “Gitmem” diyemezsiniz; örneğin Türkiye’de AKP çıkardığı “Tohumculuk Kanunu” ile buna mecbur etti. “Sertifikalı tohum” dedikleri, patenti elinde bulunduran küresel şirkete mecbur edilmeydi!

Evet, hibrit tohumlar kısır oldukları için üreticiler her yıl bu küresel şirketlerin kapısını çalmak zorunda. Diyebilirsiniz ki:

“Kardeşim sen de laboratuvar kur, tohum üret, sen de tohum sat!”

Hadi “paran yetmez” demeyeyim de başka sebebi yazayım: Patenti uluslararası kuruluşlardan (PCT-EPO) alman gerekiyor ki, bu konuya hiç girmeyeyim, rakip olamazsın! Kendi toprağını, tohumunu koru yeter! Onu bile koruyamıyorsun, sorun bu... Diğer yandan Güney Kore şirketi Samsung’un 2015’te aldığı patent sayısı 5 bin 72 iken, aynı yıl Türkiye’de sadece patent için başvuranların sayısı 4 bin 665! Samsung’un bir yılda aldığı patent, Türkiye’nin 50 yılda aldığının 18 katı!

Yüksek teknoloji şirketleri borsası/NASDAQ’ta tek bir Türk şirketi niye yok? Dünya inovatif/yenilikçilik sıralamasında Türkiye 68’inci sırada. Şaşırtıcı mı, değil. Çünkü... Türk çocuklarının dünyada “yaratıcılık ve problem çözmede” başarı oranı 2.2. Güney Kore’nin ise 28!

Dünyada bilgiye dayalı bir ekonomi kuruluyor. Bunun temeli Osmanlıca ya da din bilgisi değil; matematik-fen; yani yaratıcılığa dayalı eğitim!

Bugün dünyada eğitim denince ilk akla gelen neden Finlandiya oluyor? Finli çocuklar matematik, fen ve okuma becerilerinde dünya zirvesinde çünkü. Bilgiye ulaşmada Finlandiya dünyada ilk sırada yer alırken; biz 154’üncüyüz! 1970’li yıllara kadar ekonomisi Türkiye seviyesindeki Finlandiya’nın milli geliri bugün nasıl dört katımız oldu? Eğitim ve dolayısıyla AR-GE ile oldu. NOKIA nasıl doğdu sanıyorsunuz?

Biz ise hâlâ bir dünya markası çıkarmış değiliz. Laf üretiyoruz sürekli.

Hâlâ 100 yıl öncesinin teknolojisiyle yerli-milli otomobil üretmekten bahsediyoruz. Jet Fadıl’ın “yaptığı” otomobilden medet umanların ülkesi burası!

Hiçbiri tesadüf değil. Bilerek Türkiye’yi bu hale düşürdüler. Türkiye geri kalmış bir ülke değil, geri bıraktırmış bir ülkedir!

Bakınız...

Türkiye’de tohum gen bankası kurulma çalışması 1964 yılında Başbakan İsmet İnönü döneminde başladı. Ancak 10 yıl sonra Başbakan Bülent Ecevit döneminde 1974’te Ulusal Tohum Gen Bankası adıyla kuruldu! Bu bile 10 yıl sürdü. Yaptırmadılar. Mesele açık. Yaptırmıyorlar.

Gizli gerçekler

Tohum patentine dönersek...

Rockefeller (ve benzerleri), “bu tohumu ben keşfettim, bunun patent hakkı bendedir” deyip üreticilerin bunları alması için, “şeytan üçgeni” IMF-Dünya Bankası-Dünya Ticaret Örgütü aracılığıyla ülkelere siyasi-iktisadi dayatmalarda bulunuyor.

Bu kadar değil...

Rockefeller, “bu tohumlar harika dostum” diyerek, dünyayı doyuracak “gıda devrimi” yalanıyla yutturdu. Oysa...

– “Yeşil Devrim” koca bir yalandı.

– “Üretim artışıyla açlık yok edilecek” dendi; dünyada açların sayısı her geçen gün artıyor! Dr. Borlaug’un Nobel aldığı 1970’te dünyada açların sayısı 460 milyondtu. Bugün bu rakam 1.4 milyar!³⁰

– “Verimi artırır” dediler; artırmadığı ortaya çıktı! (Örneğin, ABD hibrit soya verimini yüzde 6 artırırken Fransa yerel tohum soya verimini yüzde 166 artırdı. Keza; pamuk üretiminin yüzde 86’sında hibrit tohumlar kullanan ABD’de 1996-2008 arası pamuk verimi yüzde 9 artmışken, aynı dönemde Türkiye’de geleneksel tohum ıslahı ile verim yüzde 31 arttı. 2008’de Türkiye’de ortalama pamuk verimi hektar başına 3677 kg iken, ABD’de 2250 kg oldu.

Bitmedi: Hibrit tohumun etkilerine dönersek...

Ürettiğinin bir bölümünü tohum olarak ayıran üretici, hibrit tohuma, gübreye, ilaçlara (ve uygun makineleşmeye, bol suya) para vermek zorunda! Toprağının da kimyasal ilaçlarla zehirlenip zamanla verimliliğinin düşmesi ayrı zarar!

30 Amaçları aç insanları doyurmak filan değil. Dünyayla oynuyorlar! Buğday fiyatları bir an 180 dolar oluyor, bir an 90 dolara iniyor, bir an 400 dolara çıkıyor! “Türev piyasa” dedikleri gelecekte üretilcek ürünlerin (örneğin iki yıl sonraki buğdayın) alınıp satıldığı piyasa. Bu pazarın yüzde 30’unu gerçek tarımsal alıcı ve satıcı oluşturuyor. Yüzde 70’i ise, eski tip spekülâtörler (yüzde 29) ve “borsa vampiri” (yüzde 41) denen endeks vurguncuları! Eğer ortada bir açlık varsa bu başka tür açlık!

Bitmedi:

– “Yüksek gelir sağlar” dediler; giderler arttı. Hibrit tohumlar zamanla geleneksel tohumlardan pahalı oldu. Örneğin, hibrit pamuk tohumu geleneksel pamuk tohumu fiyatının 6 katı gibi yüksek paralara satıldı. İlaç ve gübre fiyatları el yakıyor.

Keza, kimyasal maddelerin yol açtığı çevre ve insan sağlığı konusuna hiç değinmediler.

Savaş sanayinin ortaya çıkardığı bombalara hemen “yeni görev alanı” verildi. Tarım arazilerinde; nitrojen bombası, nitrat gübresi; ve sinir gazı, böcek ilacı olarak kullanılmaya başlandı! Neymiş, verimli tarımmış! Toprağı zamanla öldüren sentetik kimyasal gübreler ve bitki hastalıklarına karşı kullanılan zehirli ilaçlar, sadece toprağı değil insanı da hastalandırmaya başladı.

Hangi yönünü yazayım... Örneğin:

Mısır ve buğday ile başlayan “hibrit tohum”, çok az türlere bağlı az çeşitliliği dayatıyor. Çünkü, ilaç, gübre, makine ona göre belirlendi.³¹

Geçen yüzyıl başında ABD’de gıda olarak kullanılan 80 bin bitki çeşidinin bugün sadece 150 kadarının ekimi yapılıyor! Bu ülkede lahana çeşitlerinin yüzde 95’i, mısır çeşitlerinin yüzde 91’i, bezelye çeşitlerinin yüzde 94’ü, domates çeşitlerinin yüzde 81’i kayboldu/kaybettirildi!

Bunu kim yaptı?

Hiçbiri tesadüf değil...

Ve... Gelelim en büyük yalana...

Gerek mısır gerek buğday hibrit tohumu tek başına bir “hiç”! Ürün vermesi için “yardıma” ihtiyacı var. Bir kere azot takviyesi yoluyla toprağın zenginleştirilmesi şart. Yani, –üretimi petrole dayalı– kimyasal gübre!³²

31 Tarımda kullanılan alet ve makineler konusu sadece “yarar” üzerinden konuşuluyor. Toprağı derin sürmek/yırtmak toprağın nemini öldürür ve su tutma kapasitesini azaltır. Ekolojiyi tahrip eder. Motorlu taşıtların egzoz atıklarından çıkan cıva, kadmiyum gibi elementler üretilen ürüne geçer. Bu makinelere yakıtı kim sağlar: Rockefeller’ın petrol şirketleri!

32 İnsanoglu on bin yıl hayvan dışkılarını tarımda gübre amaçlı kullandı. 19. yüzyıl ortalarında Alman bilim insanı Justus von Liebig potasyum sülfat ve İngiliz araştırmacı John B. Lawes ise süper fosfat gübrenin mucidi oldular. Azotun kullanılmasını ise 20. yüzyıl başında Alman bilim insanları Haber ve Carl Bosch buldu. Azotlu gübrelerin tamamını bitkiler alamaz. Yeraltı sularına karışır. Gübre kökenli nitrojenin büyük bir bölümü nitrata dönüşerek yeraltı sularına karışır. Bu da başta mide olmak üzere kansere yol açar. Bunu anladığı için Alman bilgin Liebig, körlüğünden bunu önceleri anlayamadığını itiraf edip, toprağın doğal olmayan yollardan zenginleştirilmesinin doğru olmadığını açıklayacaktır.

Fakat. Bu kısır hibrit tohumun verimli olması için gübre de tek başına yeterli değil. Bol su lazım. Keza. İlaç gibi kimyasal maddeler olmadan “cüce buğdaydan” verim alınamıyordu!

İşte... Tarım hayatına “pestisit” böyle sokuldu!³³

Bu zehirlerin/pestisitlerin en tehlikeli özelliği, hasattan sonra ürüne yapışık kalması. Bizde, “bakiye” ya da “zirai ilaç kalıntısı” olarak nitelendirilen ürün içeriğinde kalan bu kimyasallar ancak gelişmiş laboratuvarlarda saptanabiliyor. Sadece yemekle değil...

Buharlaşıma özelliğinden dolayı solunan havaya rahatça karıştıkları için insan ve hayvanları da zehirliyor. Dünyada 3.5 milyon üretici pestisit zehirlenmesi nedeniyle hastaneye kaldırılıyor. 250-300 bin arası insan ölüyor. Gıdalardaki pestisitleri bilmeden yiyerek ölen kaç milyon insan var, istatistiği tutulmuyor.

Türkiye’de kullanılan tarım ilacı, –örneğin Monsanto ürünü ot öldürücü “glifosat/roundup”– miktar olarak aşmaması gereken üst sınırın 50 kat üstünde! Net satışlarının yüzde 27’sini bu glifosat oluşturan Monsanto, yabancı otlara karşı en yaygın kullanılan bu kimyasal ilacına 1970’te patent aldı.

Kurt-böceksavar haline getiren tohumu toprağa attığınızda glifosat tohumla birlikte köklerden gövdeye-dallara-yapraklara-yemiş tanelerine kadar ilerliyor. Bunları yiyen böcek-kuş-insan bu zehri almış oluyor. Öyle yıkanınca da geçmiyor. Pişince etkisi ortadan kalkmıyor. Kurutulsa da, dondurulsa da, işlense de bana mısın demiyor!

Birini daha tanıtmalıyım: Bu tarımsal böcek ilacı/pestisitinin adı ise, “klorpirifos” (chlorpyrifos)...

Dünyanın saygın tıp dergilerinden *Lancet*’te 2014 yılında çıkan makalede, bebek ve çocuk gelişimine zarar veren klorpirifos’un derhal yasaklanması gerektiği yazıldı. Çünkü, bebek ve çocuklarda nöro-davranışsal gelişim bozucu olarak nitelenen önemli 12 zehirli maddeden biriydi.³⁴

“Klorpirifos” kullanımı 2015 yılı başında Avrupa Birliği ülkelerinde yasaklandı. Ülkemizde de Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı, “klorpirifos” içeren tarım kimyasallarının 31 Mayıs

33 Zehirli kimyasal ilaçlara “Pestisit” denir. Bitkiye zarar veren organizmaları öldürüyor. Neyi yok ediyor bu zehirler: Danimarka’da yapılan bir araştırmada, bir metreköplük toprak analiz edildiğinde toprakta, 50 bin küçük toprak solucanı, 50 bin böcek ve mayt ile 12 milyon yuvarlak solucan bulunmuştu.

34 Otizm, dikkat eksikliği, hiperaktivite sendromu, disleksi, öğrenim güçlükleri ve diğer bilişsel bozukluklar tıpta nöro-davranışsal gelişim bozuklukları kategorisinde inceleniyor.

2016 tarihine kadar piyasadan toplatılmasına ve satışının yasaklanmasına karar verdi. Güzel.

Peki sonuç? Türkiye’de 2017 yılında (Ocak-Temmuz) bir önceki yıla göre “klorpirifos” miktarında ciddi artış var! 2016 Ocak-Temmuz ayında “klorpirifos” içerdiği tespit edilen örnek sayısı 8 iken, 2017 yılının aynı döneminde 12 oldu! Ya yakalanmayan? Çünkü tespit edilenler ihraç ürünleri! Bu sebeple ihraç edilen ürünler iade ediliyor. İç piyasaya satılanları siz tahmin edin!

Göz göre göre neden tehlikeli kimyasallara göz yumuluyor?
Hibrit tohumdan nerelere geldik!

Yazdım, mesele çok boyutlu. Kısır tohumu almakla iş hallolmuyor. Hedefleri, sizleri zehirlemek!

Keza... Hep aynı açıklamalar yapılır ülkemizde: “Çok şükür Türkiye’de GDO’lu tohum yok!” İnanalım mı?

Hayvanlara yem olarak ithal ediliyor! Bu “başarı” AKP iktidarının! 26 Ekim 2009 tarihli ve 27388 sayılı *Resmi Gazete’* de yayımlanan “Gıda ve Yem Amaçlı Genetik Yapısı Değiştirilmiş Organizmalar (GDO) ve Ürünlerinin İthalatı, İşlenmesi, İhracatı, Kontrol ve Denetimine Dair Yönetmelik” çıkarmasıyla GDO’lu yemler Türkiye’ye resmi olarak da gelmeye başladı.

AKP, GDO’nun hayvandan insana geçmediğini mi sanıyor! Ayrıntısını ileriki sayfalarda yazacağım. Burada minik bilgi olarak vereyim:

“E.coli 0157:H7” mikrobi unutuldu mu? Yani, sığırlardan insana geçen ölümcül hastalık: Deli dana hastalığı! (Sanki suçlusu onlarmış gibi dünyanın dört yanında milyonlarca hayvan yok edildi.) Neyse yazacağım bunları...

Konu açık...

Meselenin pek dile getirilmeyen bölümleri var...

Meselenin sadece iktisadi ve siyasi yönü yok...

Ekmekteki uyuşturucu

Evrimin ana teorisi...

Aynı zamanda, aynı mekânda canlıların birlikte verimleşmesi. Oysa...

Genetiği değiştirilmiş organizmalar bir milyon yılda yapacakları evrimi, birkaç ayda yapıveriyor! Bu da... Sadece bitkiyi değil insan vücudunu da darmadağın ediyor. Evet:

Meksika’da genetiği değiştirilen hibrit buğday atalarımızın binlerce yıldır tükettiğine benzemiyordu. Bu ekmeklik buğdayın görünümü buğdaydı. DNA’sına baktığınızda artık o buğday değildi.

En zararlı değişiklik, buğday proteini olan “gluten” üzerinde oldu.

Peki. “Gluten” nedir?

Gluten dünyada en çok kullanılan katkı maddelerinden biri. Sadece işlenmiş gıda ürünlerinde değil kişisel bakım ürünlerinde bile karşımıza çıkar!

Kıvam artırıcıdır. Peynirlerin, margarinlerin yumuşak yapısının korunmasını sağlar. Sosların ve et sularının topaklanmasını önler...

Konumuz buğday...

Buğdayda türe ve çevre şartlarına göre değişmek üzere, yüzde 65-78 oranında karbondhidrat; yüzde 7-19 oranında protein; yüzde 1-3 oranında lipit; yüzde 1-3 oranında mineral; yüzde 8-15 oranında su var.

Proteinlerin yüzde 9-10’unu “gluten”, yüzde 2’sini “albümin”, yüzde 0.5’ini “globülin”; ve karbondhidratların yüzde 0.5-2.5’ünü “fuktan” oluşturuyor.

Suda erimeyen, çok farklı ve kompleks buğday proteini olan gluten, tek bir molekül olmayıp iki ana protein grubunun bir araya gelmesiyle oluşur:

Gluteninler ve gliadinler...

Glutenin, hamurun elastikliği ve sertliğini ve dolayısıyla ekmeğin şeklini muhafaza etmesini sağlar. Ama mesele bu kadar basit değil...

Yeni geliştirilen “cüce buğday” türü, vahşi ve saldırgan bir gluten yapısı meydana getirdi! İşte...

Bunun öyle sağlık sorunlarına yol açtığı ortaya çıktı ki... Deniyor ki, “O yıllarda bunu bilen kimse yoktu!” Hadi canım sen de... Hep konuşuluyordu... Örneğin:

“Sağlıklı yiyecek devrimini” başlatan ABD’li Rahip Sylvester Graham vejetaryendi. Beyaz unla ekmek yapılmasına karşıydı. Tanrı’nın buğdayın, sadece saflığı bozulmamış, doğal taneleri parçalanmamış bütün haliyle yenilmesini emrettiğini söyledi. Çare kepekli un idi. (“Graham ekmeği” ve “Graham gevreği” onun çabalarının ürünü!)

Yani...

Buğday üzerindeki değişimin insan sağlığı üstündeki etkisini araştırmak kimsenin “aklına” gelmemiş miydi? Öyle diyorlar. Yalan...

Yazayım:

Çölyak hastalığını duydunuz mu:

İnce bağırsakta, buğday, arpa, çavdar ve yulaf gibi tahıllarda bulunan glutene karşı kronikleşen alerjik/ hassasiyettir.

İlk defa 1953 yılında Hollandalı Dr. K.W. Dicke, çölyak hastalığını tanımladı; ve buğdayın içindeki gluten ile ilişkisini gösterdi.

O tarihe kadar çölyak dikkat çekmeyecek kadar az görülen hastalıktı. Şimdi çok görülmeye başlandı. Çünkü, yaratılan buğdayın, atalarımızın tükettiği buğday ile herhangi bir alakası yok! En basitinden bugün bizim yediğimiz buğday, atalarımızın tükettiğinden yüzlerce kat fazla gluten içeriyor.

Son yıllarda çölyak hastalığının korkunç hızlı yayılan problem haline gelmesinin sebebi, “buğdayı ıslah etme” adı altında yapılan çalışmalar esnasında, buğdayın içindeki glutenin yapısal değişikliklere uğramasıdır.

Genetiği değiştirilen buğday, vücudun gluten dayanıklılığını yok ediyor ve çölyak hastalığına sebep oluyor. Bu ise, hazımsızlık, iştahsızlık, saç kaybı, halsizlik, depresyon, baş ağrısı, kas spazmları, anemi, sebebi bilinmeyen vücut ağrıları, kısırlık, romatizmal hastalıklar, vitamin yetersizlikleri, vücut döküntüleri gibi semptomlara sebep oluyor.

Çölyak hastalığı ya da “gluten intoleransı/ dayanıksızlığı” sadece buздаğının görünen yüzü. Bugün bilim insanları...

Genetiğine müdahale edilmiş buğday yiyen insanoğlunun DNA’sında kimsenin öngöremeyeceği değişiklikler olabileceğini belirtiyor.

Tehlikenin farkında mısınız? İki dilim buğday ekmeğinin, kan şekeri iki yemek kaşığı şekerden daha fazla yükseltebileceğinin farkında mısınız?

Ara da bul Anadolu’nun kavılca buğdayını!³⁵

Çünkü: Atalarımızın buğday yetiştirmeyi ve öğütmeyi öğrendiği dünden bugüne aynı gluten çeşidini yiyerek gelmedik!

35 Kavılca gibi kadim köy buğdaylarında 28 kromozom var. “Modern buğdaylarda” ise, 42 kromozom. Buğdaya sonradan soğuğa dayanıklılık gibi 14 kromozom eklendi. Yapı bozuldu. Bugünkü 48 kromozomlu buğdayda 23 bin türlü gluten var, hastalıkların temelinde de bu yatıyor.

Bugün yediğimiz tahıllar ile beslenme sistemimize binlerce yıl önce giren tahıllar arasında çok az benzerlik var. Mendel sayesinde melezlemeyle başladık, endüstriyel işlenmiş ürünlere kadar geldik.

Gluten günümüz neslinin tütünüdür! Zehirdir.

Konuyu açmalıyım: Çünkü, günümüzün en önemli sağlık tehditlerinden biri “Tip 2 Diyabet.” Siz ya da ailenizden biri mutlaka bu rahatsızlıktan şikâyetçidir.³⁶

Tıpkı çölyak gibi eskiden nadir görülen “Tip 2 Diyabet”in bugün dünyayı saran salgın hastalık halini alması, durumun ne kadar vahim olduğunu anlatmak için yeterli.

Şu basit bilgiyi vermeliyim:

Beyin sürekli enerjiye ihtiyaç duyuyor. Bir yetişkinin beyni günde 280 ile 420 kalori arasında enerji harcıyor. Beyin tek başına tüm vücut kitlesinin yüzde 3-4’ünü oluşturuyor ama vücut enerjisi bütçesinin yüzde 25-30’u kadarını tüketiyor.

Beyin kendi enerji kaynaklarını biriktiremediği için kandan devamlı enerji/şeker alıyor. Kan şekerinde bir veya iki dakikadan fazla süren kısa duraklamalar veya eksiklikler telafisi mümkün olmayan çoğu zaman ölümcül sonuçlara neden oluyor!

Sağlıklı vücutta bu düzen takır takır işliyor. Sağlıksız olanlarda ise, enerji kaynağı olan yağı –zor zamanlarda kullanmak maksadıyla– sürekli depoluyor! Şişmanlığınızın sebebi budur.

İnsanoğlunun ne zaman şişmanlamaya başladığı henüz bilinmiyor. Ama bilinen sebepler var:

Örneğin...

Genetiği değiştirilmiş buğday, içeriğindeki karbonhidrat bileşeni olan “amilopektin A” yüzünden kan şekerini hızla yükseltiyor. Neden? Glisemik indeksi çok yüksek de ondan! Çay şekerinin glisemik indeksi 59 iken, buğday ekmeğinin glisemik indeksi 72.

Acıklıdır... Kimi doktorlar, diyabet hastalarına şekeri yasaklarken, glisemik indeksi daha yüksek olan buğdayı öneriyor!

Öyle ki...

36 2015 yılında dünyada... 11 yetiştikten biri diyabetli yani 415 milyon kişi. (1985’te, tüm dünyada, tespit edilen 30 milyon diyabetli vardı.) İki diyabetli yetiştikten birine (%46,5) teşhis konulmamış yani diyabetli olduğu tahmin ediliyor. (Afrika’daki diyabetli bireylerin 3’te 2’sinden fazlasına teşhis konulmamıştır.) Yedi doğumdan biri gebelik diyabetinden etkileniyor. Diyabet hastalarının dörtte üçü düşük ve orta gelir düzeyindeki ülkelerde yaşıyor. 542 bin çocuk diyabet hastası. Her 6 saniyede bir kişi diyabet hastalığından hayatını kaybediyor.

Hibrit tohumların satışını artırıp pazar payını büyütmek isteyen küresel şirketler, 1980'lerde ABD'de "Besin Piramidi" açıkladı. Kontrollerindeki medya aracılığıyla kısa sürede dünyaya yaydılar.

1980 başında Amerikan Diyabet Derneği (American Diabetes Association/ADA), şişmanlık ile obezite ve şeker hastalığı/diyabeti engellemek için bir besin piramidi açıklayarak bunu dünyaya "beslenme önerisi" diye duyurdu. Bu beslenme piramidine göre; obezite, diyabet ve kalp damar hastalıklarından korunmak için günlük besin ihtiyacımızın büyük kısmını tahıl –özellikle de buğday– ürünlerinden almak şarttı! Obezite ve diyabetten korunmak için iki saatte bir, günde altı ile sekiz öğün yenmeliydi! Ve günde altı ile onbir porsiyon tam tahıllı ürün tüketilmeliydi!

Piramidin en tepesindeki minicik bölümde yağlar yer alıyordu. ADA, "yağ yemeyin, yağlar damarları tıkıyor ve kalp damar hastalıklarına yol açıyor" diye uyardı.

Buğdayın adeta sağlık mucizesi olarak lanse edildiği 30 yıllık dönemde ne oldu biliyor musunuz? Obezite 3, diyabet 4 kat arttı!

Hani...

Tam tahıllı ürünler tüketerek obezite ve diyabet engellenecek-ti? İnsanoğlu tarihte hiç olmadığı kadar şişmanladı. Şeker hastalığı salgın hastalık gibi çoğaldı.

İddiam şu: Bilerek yaptılar bunu!³⁷

ABD'li kardiyolog William R. Davis,³⁸ *Buğday Göbeği* kitabında buğdayın "mükemmel bir zehir" olduğunu yazdı: "*Bugünkü buğday, 1950-1960 yıllarındaki, yani annelerimizin veya büyükannele-rimizin sahip olduğu buğday değildir. Bu yeni ürün, insan sağlığı için hiç beklenmedik etkileri olan ve bu nedenle hiç kimseye uygun olmayan yiyecektir.*"

Dr. Davis hibrit buğdayın içerdiği "amylopectin A" maddesinin tozşekerden bile daha hızlı kan şekerini yükselttiğini

37 New York Belediye Başkanı Michael Bloomberg 2011 yılında lokantalarda trans yağ içeren yiyecekler kullanılmasını yasaklamak istedi. Bu karara karşı çıkanların başında –kalp damar ilacı üreticilerinden her yıl 2 milyon dolar bağış alan– ABD Kalp Derneği vardı! Şaşırınayınız: Amerikan Kalp Ritmi Derneği'nin ilaç firmalarından 16 milyon dolar aldığı ortaya çıktı. Bu derneğin 18 yönetim kurulu üyesinden 12'si ilaç firmalarının bordrosundaydı!

38 Türkiye'nin bugün bir Canan Karatay'ı var ise, –fiziksel olarak da benzediği– Amerikalıların da dün bir beslenme uzmanı Adelle Davis'i "(1904-1974) vardı. Beyaz ekmek, tuz, şeker ve diğer rafine gıdaları lanetleyen –10 milyon satan– dört kitap yazdı. ABD'de doğal gıdalar konusunun bilinmesinde büyük rolü oldu.

belirtiyor. Hibrit buğdaydaki bu madde şeker metabolizması ile oynayarak, açlık hissi yaratarak kalp ve şeker hastalıklarına sebep oluyordu. Şöyle yazdı:

– Bu buğday yendikten 90 dakika sonra kan şekeri tavan yapıyor.

– Bunun üzerine beyin, pankreasa emir veriyor.

– Aşırı yükselen kan şekerini düşürmek için bol miktarda insülin salgılatıyor.

– İnsülin salgısı, kan şekerini düşürüyor. Kan şekerinin düşmesi iki saat sürüyordu.

Yani... Buğday ürünlerini yedikten iki saat sonra tekrar acıkıyor ve bunun üzerine tekrar yemek yeniyor. Bunun sürekli tekrarı sonucu kilo alınıyor ve kan insülin seviyesi sürekli yüksek kalıyor. Sonuçta...

Daima insülin uyarısına maruz kalan hücrelerde, insülin direnci gelişiyor ve insülin hormonu yağ yapımını artırıyor. Ardından glukoz metabolizması bozuluyor ve çok geçmeden de Tip 2 Diyabet hastalığı başlıyor. Bitmedi...

Tip 2 Diyabet teşhisi konulduktan sonra doktorunuz sizi ilaca başlatıyor. Paranız varsa bir de diyetisyen öneriyor. O da size, "diyabet hastasısınız, karbonhidrat almalısınız" derse durumunuz vahim hale geliyor.

Kuşkusuz verilen ilaçlar geçici olarak kan şekerini düşürüyor, ama siz buğday yedikçe insülin metabolizmanız altüst olmaya devam ediyor. Gün geliyor ilaçlar yeterli olmayınca doktorunuz insüline başlatıyor!

İnsülin sonucu ne yazık ki, ayakta yaralar görülüyor; böbrek yetmezlikleri oluşuyor; gözler etkileniyor; sinir yıkımı nedeniyle nöropatiler ve vücut ağrıları meydana geliyor. En önemlisi de, diyabetin sebep olduğu kalp damar hastalıkları...

En sık duyduğumuz şudur: "Ekmeksiz hiçbir tat alamıyorum!" Davis bunu şöyle açıklıyor:

"Buğdayın beynimize yaptığı tam olarak şudur: Buğday sindirildiğinde açığa çıkan morfin benzeri bileşen olan beynin opioid reseptörlerine tutunur. Bu da vücutta keyif verici madde etkisi yaparak haz duygusu yaratır."

Gıda üreticilerinin yiyeceklere mümkün olduğunca fazla gluten koymalarının sebebini anlıyor musunuz? Sizi bağımlı yaparak yavaş yavaş öldürüyorlar!

Neredeyse ülkemizin yarısı diyabet hastası! Diğer yarısı da diyabete yakalanma riski altında bulunuyor! Bunun sebebi, endüstriyel buğday tohumu!

“Modern buğday”, insanoğlu için zehir...

Büyük yazar Oktay Akbal’ın dediği gibi “Önce Ekmekler Bozuldu.”

Bozanlar Rockefeller gibi “ölüm imparatorluğu!”

Bu gizli biyolojik savaşın “kutsal amacı” var kuşkusuz!

Bir “gıda terörü” ile karşı karşıya olmamız boşuna değil!

Baksanıza:

Sadece buğdayın genetiği değiştirilmedi.

Una ve hamura kimyasal katkı maddeleri eklendi. Bizim çocukluğumuzda “beyaz ekmek” yemek zenginlik göstergesiydi! Besleyici özelliği olmayan/doyurmayan rafine edilmiş unun; buğdayın posasını, minerallerini ve vitaminlerini öldürdüğünü nereden bilecektik?

– Unu beyazlatmak için kullanılan E928-E924,

– Küflenmeyi önlemek için kullanılan E282,

– Suni tatlandırıcı-kıvam artırıcı E420,

– Başta domuz kılı, tavuk tüyü ve insan saçından yapılan E920 vb.

Zararlı katkı maddelerinin vücutta birçok hastalığa sebep olduğunu nereden bilecektik?

Meğer su değirmenlerinde taşlar tarafından ezilen un daha sağlıklıymış!

Günümüzde...

Ekmekte bin oyun var. “Köy ekmeği” diye satılanların çoğu köy ekmeği değil. İç kısımları sert değil, kabarmış ve iyi pişmemiş haldeler. Gerçek köy ekmeği ekşi hamur ya da mayadan yapılır. Unu en az bir hafta bekletmek gerekir! Köy ekmeği ya da tam buğday ekmeği olarak satılan ekmeklerin “rengi kahverengi olsun” ve “aroma tadı versin” diye arpadan “dark malt” koyuyorlar! Bu tür aldatmacalarda ABD başı çekiyor; tam tahıl ve buğday ununun faydalarını anlatmak için “Tam Tahıl Birliği” (WGC) kurdular! Yerseniz.

Oysa.

J.J. Rousseau *İtiraflar* eserinde şöyle diyordu: “Bir köy ekmeğinden daha değerli ikram düşünemiyorum.”

Unuttuk Sapanca’nın somunu, Amasya’nın Ladik ekmeğini...

Anadolu’da binlerce yıldır kullanılan buğday tohumlarında böyle tehlikeli sağlık sorunlarına yol açacak katkılar yoktu.

Sadece “kavılca” mı, “siyez” mi; Anadolu’da binlerce yıldır bilinen ürün veren “zeron”, “şahman” gibi buğday çeşitleri yok olmaya yüz tuttu. Bunların yerine ne geldi?

Meksika/ Sonora bölgesinde tek üretimlik F1-hibrit (buğday ve mısır) tohumculuğu bizim Güneydoğu Anadolu’da da denenmek istendi. TÖS, DİSK gibi devrimci örgütler karşı çıktı. Yine de Sonora buğday, Tarsus bölgesine ekildi ama Anadolu’nun sarı pas hastalığına yenik düştü. Hep şanslı olmadık maalesef...

Son yıllarda siyasi iktidarların boyun eğmesiyle, hastalık ve zararlılara, sıcağa ya da soğuğa karşı dayanıklılığı, raf ömrünün uzunluğu ve yüksek verim sağlaması gibi aldatmacalarla üretimde tercih edilen hibrit ve GDO’lu tohumların piyasaya girmesiyle, eskiden beri yetiştirilen yerel tohumlar yok olmaya başladı.

Bunun ilk adımı –ileri sayfalarda ayrıntılı okuyacağınız– İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra atıldı. ABD, 1948’den itibaren Marshall yardımlarını başlattı. Bu yardımlar kapsamında Türkiye’ye genetiğine müdahale edilmiş (sözde “ıslah” edilmiş) “cüce buğday” tohumları gönderildi. Yıllar içinde –özellikle son 20 yılda– bu tohumlar Anadolu’ya yayıldı, atadan kalma tüm yerli buğday tohumlarımız neredeyse tamamen yok edildi /ediliyor.

AKP eseri

Bin yıllardır bereketin simgesi olan buğday, Anadolu topraklarında bir bitkiden çok daha fazlasıydı. Bu topraklarda buğday demek gelenek demektir; kültürümüzün ayrılmaz bir parçasıydı. Buğday, tüm Anadolu medeniyetleri için kutsaldı; ekmek yere düşünce öpüp başa konması unutuldu.

Ekmeklik buğday kepeğinin, ağır kesici olarak kullanıldığı ve kas ağrılarına, romatizmaya, kabızlığa, kansızlığa iyi geldiği anımsanmıyor artık. Sahi. Hayvanların mide ve bağırsak sorunları buğday saplarıyla giderilmez miydi?

Buğday eskiden yıkanır, durulanır, çimlendirilir, fermente edilir ve yavaş kabaran maya ile pişirilirdi. Bu sayede taninler, saponinler, sindirim enzim inhibitörleri ve lektinler gibi suda eriyen ve sıcağa duyarlı toksin ve anti-besin öğelerin seviyesi azalırdı. Dişlerin de düşmanı olan “fitik asit” kısmen parçalanır ve böylece hazım kolaylaşır ve besin değeri artardı.

Şimdi hastalık sebebi oldu!

Unuttuk:

Buğday saplarının evin sıvasında tezek yapımında kullanıldığı da anılarda kaldı.

İlk dişiniz çıktığında, komşulara dağıtılan “Diş Buğdayı” aşırını/yemeğini hatırlatmadı mı anneniz hiç?

Ne yapıyorsunuz; ne “yediğinizin”, size ne “yutturulduğunun” farkında mısınız?

“Tahıl Ambarı” olarak bilinen Anadolu toprakları 23 yabancı buğday türüne ve 400’den fazla kültüre alınmış buğday çeşidine ev sahipliği yapmaktaydı.

Türkiye genetik kaynaklar açısından da dünyada önemli bir yere sahipti.

Güneydoğu Anadolu bölgesi, buğdayın yeryüzünde ilk kez evcilleştirilip, dünyaya yayıldığı coğrafya olarak uygarlık tarihinde belirleyiciydi. Bereketli Hilal idi!

Sadece Eskişehir’de büyük özveriyle tohum ıslah edilmedi. Atatürk Cumhuriyet’in o zorluk yıllarında Diyarbakır Tarımsal Araştırma Enstitüsü’nde “Diyarbakır 81”, “Dicle 74”...

Ankara Tarımsal Araştırma Enstitüsü’nde “Akbaşak”, “Topbaş”...

Yeşilköy Tarımsal Araştırma Enstitüsü’nde “Köse Melez”, “Ekmeklik 69082”, “Makarnalık 68722”... Ege Tarımsal Araştırma Enstitüsü’nde “Cumhuriyet 75”, “Gediz 75”, “Ata 81”, “Ege 88” buğday tohumları ıslah edildi. Sadece buğday değil; mısır, arpa, çeltik, yulaf, patates, baklagil çeşitleri üretildi.

Zamanla... Küresel tarım şirketlerinin baskıları sonucu bu yararlı çalışmalar siyasi destek bulamadı.

Ya üretim?

2001 yılında 49 milyon dolar olan buğday ithali, bugün 2 milyar dolara yaklaştı!

Bu inanılmaz artış AKP sayesinde oldu!

Dört yıldır buğdayın fiyatı 80-100 kuruş arasında gidip geliyor. Mazottan gübreye kadar diğer girdilere yapılan zamlar karşısında buğday üreticisi bilinçli olarak zarar ettiriliyor.

Yetmiyor. Bakanlar Kurulu kararıyla buğday ve çavdar da yüzde 130 olan gümrük vergisi oranı yüzde 8’e düşürüldü. Mısır’da yüzde 130 olan gümrük vergisi oranı yüzde 35’e düşürüldü. Arpada yüzde 100 olan oran sıfıra indirildi.

Gümrük vergisi niye bu kadar tepetaklak edildi: Köylü üretmesin! Oysa...

Yazdım: Buğday stratejik yaşamsal ürün. Ülkeler buğday üretiminin bir bölümünü her türlü riske karşı depoluyor. Türkiye Toprak Mahsulleri Ofisi, kuraklık ve savaş gibi nedenlerle uygun miktarda stok yapardı.

AKP, IMF'nin "stok politikasını terk et" emriyle 2006 yılında stoklarındaki buğdayı çok ucuza elden çıkardı!

Tarım doğaya bağlıdır; doğadan gelecek felaket üretimi al-lak-bullak edebilir. Depolamanın amacı budur. Zaten ertesi yıl Türkiye'de kuraklık oldu. Buğday üretimi 21.5 milyon tondan 17 milyon tona düştü. Ve: AKP gümrük vergisini düşürerek buğday ithal etti.

2006 yılında 240 bin ton buğday ithal ederken, 2007 yılında, 2.1 milyon ton ve 2008'de 3.7 milyon ton buğday ithal etti.

Bu rakam 2011 yılında 4.7 milyon tona kadar çıktı!

IMF, muhtemelen 2007 yılının kurak olacağını biliyordu. AKP bilmiyor muydu? Geçiniz lütfen!

Sonuçta...

Türkiye'nin hububat gümrük duvarları yıkılarak tarımda it-hal ürünlere bağıllığın önü açıldı. Bu sebeple...

AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılında buğday ekim arazisi 9.4 milyon hektardı; bugün 7.2 milyon hektara düştü.

Düşünün... Kişi başı yılda 110 kilo ekmek tüketiyoruz. Pazar büyük... Neler yapılmıyor ki:

Örneğin: Un sektörü ne durumda? Türkiye'de un fabrikaları birer ikişer kapanıyor. Un sanayisinde kapasite kullanım oranı yüzde 45'e kadar geriledi. Şu anda 670 tesis un üretirken, 2003 yılında bu sayı 1234 idi! Pazar dengeleri de değişiyor. Singapur merkezli "Interflour" şirketi 2012 yılında, Ankara'da un fabrika-sı satın aldı. 2015 yılında da İngiliz yatırım fonu "Mediterra Ca-pital", İzmir'de Söke Un'u satın aldı...

AKP dönemindeki buğday bozgunu yazmakla bitmez.

Depodaki buğdayı elden çıkartanların, buğday ekimini azal-tanların amacı ne?

"Sertifika" kurnazlığıyla tohumu köylünün elinden alıp, kü-resel şirketlerin egemenliğine sunanlar kimin amacına hizmet ediyor? Buna "milli siyaset" denir mi? Bizans'tan Osmanlı'ya ül-kenin tahıl ihtiyacının karşılanması devletin güvenliği açısından büyük önem arz ederdi. Ya şimdi? Tam bir teslimiyet yaşandı/ yaşıyor.

Sormayayım mı?

TÜRKTOB / Türkiye Tohumcular Birliği milli bir kuruluş mu?

AKP'nin çıkardığı "Tohumculuk Kanunu" ile sertifikalı tohum satan 791 şirket tarafından kuruldu. Haliyle de "sertifikalı tohum" düzeninin en büyük savunucusu.

İsteklerini iktidara kabul ettirdi; 2018 yılı itibarıyla 5 dönümün üzerinde tarım yapan bir çiftçi, ancak sertifikalı tohum kullanırsa tarım desteklerinden faydalanacak!

Bunun anlamı yabancı tohuma teslimiyet!

Bunun anlamı, milli güvenliğin yok edilmesi! Küresel şirketlere bağımlılık!

Türkiye'de sertifikalı tohum, 2002 yılında 145 bin tondur.

2009 yılında 385 bin ton, 2013'te 743 bin ton, 2015'te 896 bin ton ve 2016 yılında ise 957 bin ton oldu.

1980 yılında üç özel firma vardı; bugün –önde gelenleri yabancı– 660 şirket bulunuyor!

TÜRKTOB, "sertifika" dayatmasının sebebini saklamıyor: "Ülkedeki gıda ihtiyacını yerel imkânlarla karşılamak için hibrit tohuma mecburuz."

Yerel tohumla üretim yapan ve geçimini sürdüren köylü, destekten mahrum kalınca ne yapacak? Çiftçilikten vazgeçecek! Asıl mesele bu...

Asıl mesele: Tarım/gıda, Rockefeller gibi global şirketlerin endüstriyel şekillendirmesiyle küreselleşti. Kırma tohumlarla başlayan süreç ABD ve (Almanya liderliğindeki) AB'yi dünya tarımının sahibi haline getirdi. Küresel imparatorlukları için "Mahşerin Dört Atlısı" devredeydi:

- 1901'de kurulan ABD'li Monsanto,
- 1802'de kurulan ABD'li DuPont,
- 1989'da kurulan ABD'li Dow Agrosinses,
- 2000'de kurulan İsviçre'li Syngenta!

Dünya tohum pazarı –şimdilik– 50 milyar dolara dayandı.

Pirinç, buğday, mısır, pamuk, soya fasulyesi, hatta bazı sebze ve meyvelerle dünya tarımının yüzde 90'ı bu firmaların kontrolüne girdi.

Evet. Tohumu üretilip satanlar bu küresel şirketler.

Evet. Tohum kimyasal ilaçlarını/zehirlerini üretilip satanlar bunlar.

Evet. "Açlıktan kurtaracağız" masalıyla insanları hastalıklardan pençesine atanlar bunlar.

Dünya çapında tehlikeli iktisadi bağımlılığın ve beslenme sonucu oluşan hastalıkların sorumlusu bu dev küresel firmalar.

Ne açlığı? Dünyada yılda 1.3 milyar ton gıda çöpe gidiyor. Bunun önüne geçseler, gıda çöpe gideceğine 1.8 milyar insanın yiyeceği olur! Dönüp baktıkları yok. Bu nedenle dünyada her gün 5 yaş altı 20 bin çocuk yetersiz beslenme nedeniyle ölüyor.

“Yeni dünya düzeni” dedikleri işte bu.

Bakınız... Dünya tarım piyasasına hâkim altı küresel şirket vardı:

BASF (Almanya), Bayer (Almanya), DuPont (ABD), Dow Chemical (ABD), Monsanto (ABD) ve Syngenta (İsviçre).

Hepsinde Rockefeller’ın hissesi olması şaşırtıcı mı?

Bu küresel şirketler; GDO’lu tohum pazarının yüzde 100’üne, ticari hibrit tohum pazarının yüzde 63’üne, GDO araştırmalarının yüzde 75’ine ve “zararlı organizmaları” yok etmek için satılan kimyasal maddelerin yüzde 76’sına hükmediyor! Yıllık, 65 milyar dolar gelirleri var.

Son iki yıldır... Birbiriyle rekabet etmesi gereken bu altı şirket birbiriyle birleşmeye başladı? Niye?

Bir taşla kaç kuş vuracaklar:

- 1) Tohumlarını satacaklar...
- 2) Tohumlarını kullananlara gübre-ilaç satacaklar...
- 3) Tohumlarını ekenlere petrollerini satacaklar...
- 4) Parası olmayanlara kredi verecekler...
- 5) Bu tarım felaketi sonucu hastalananlara ilaç satacaklar...

Hep aynı soruyu tekrarlayacağım:

Tüm bunları Rockefeller gibi küresel şirketler sadece para kazanmak için mi yapıyor? Ülkeleri boğazlarından kendilerine bağlamak için mi yapıyor? Başka?..

Hastalık saçan “ölüm tohumlarının” dünya tarlalarına dağıtılmalarının gizli amacı yok mu?

Evet, bu kitabın yazılma amacı işte bu soruya yanıt bulmaktır...

Hepsini yazacağım. Sabrediniz...

BILL GATES PİLAVI

Bizim sofraların vazgeçilmezi pilav...

Meşhur mânidir:

“Ramazan geldi ulaştı/ Sofralar doldu taştı/ Davette pilav yoktu/ Birden iştahım kaçtı.” Müslümanlar pirincin –tıpkı gül gibi– Hz. Muhammet’in nurundan yaratıldığına inanır; bu sebeple yerken salavat getirirdi.

Rahmetli halamın eşi Çorum Osmancıklı idi; çeltik tarlaları vardı. Kıl çuvallar içinde bizim eve pirinç gönderirdi. Annem “göz hakkı” diye yarısını komşulara dağıtırdı.

Ekimi bakımı zor olması itibarıyla pirinç pahalıydı; Edirne, Tosya, Osmancık, Gönen gibi çok az yerde yetiştirilirdi.

Pilav genellikle şehir sofralarında olurdu. Anadolu köylüsü bulgur yerdı. (Birinci Dünya Savaşı’nda pirinç kıtlığı olunca İstanbullu bulgura “Enver Paşa Pirinci” adını verdi!)

Bugün kişi başı ortalama 9.3 kilo pirinç tüketiyoruz. 1980 yılında 3.2 kilo idi!

Nüfus her geçen yıl artıyor.

Tüketim her geçen yıl hızla artıyor.

Türkiye eskiden planlı ekonomi sonucu bu durumu hesap eder; ve yaptığı iktisadi değerlendirmeye göre yatırımlarını geliştirirdi.

Yılda ortalama 400-500 bin ton pirinç üretiyoruz.

Yılda ortalama 300-350 bin ton pirinç ve pirinç tohumu ithal ediyoruz.

Çeltik alanlarını neden büyütemedik? Pirinç üreticisi sayısını niye çoğaltamadık?

Kimler “tarımda yapısal reform” yalanıyla yerli üretimi bitirme noktasına getirdi?

Hem çeltik hem pirinç dışalımını yaptığımız ülkelerin başında ABD olması şaşırtıcı mı?

Oyun kurucular belli... Bakınız:

Buğdayın genetiğiyle kim oynadı:

20. yüzyılın en zengini Rockefeller!

Mısırın genetiğiyle kim oynadı:

20. yüzyılın en zengini Rockefeller! (Bu işte ortağı ABD Başkan Yardımcısı Henry Wallace idi.)

Soya... Pamuk... Kanola...

Ve pirincin genetiğiyle kim oynadı:

20. yüzyılın en zengini Rockefeller ve 21. yüzyılın en zengini Bill Gates!

Bill Gates Vakfı bu işlere yeni girdi.. (İleri bölümlerde daha detaylı anlatacağım.)

Pirinç çalışmalarına ilk maddi katkı sağlayan Rockefeller Vakfı idi. Onu yalnız bırakmayan diğer "küresel yardımsever" Henry Ford Vakfı oldu.³⁹

Henry Ford'un şu sözü bilinir: "İyi ki insanlar paranın ve bankacılık sisteminin nasıl işlediğini bilmiyor. Bilecek olsalardı sabaha çıkmadan ayaklanırlardı!"

Ya gıda oyunlarını bilselerdi!

Gıda düzeni bu nedenle kurulmadı mı?

Şöyle:

İki küresel vakfın "pirinç projesi" için New York'ta yan yana gelmesini Rockefeller Vakfı Tarım Müdür Yardımcısı George Harrar ve Ford Vakfı Başkan Yardımcısı "Frosty" Hill gerçekleştirdi.

Rockefeller nasıl buğday için Meksika'da "araştırma enstitüsü" kurdu ise, pirinç için de Filipinler'de "araştırma enstitüsü" açtı: "Uluslararası Pirinç Araştırma Merkezi" (IRRI).

Yıl, 1962 idi. Pirinç projesinin ilk "amiral gemisi" bu kurum oldu. Keza.

1967'de Kolombiya'da "Uluslararası Tropik Tarım Merkezi" (CIAT) ve Nijerya'da "Uluslararası Tropikal Tarım Enstitüsü" (IITA) kurdu. Enstitülerde, Amerikan üniversitelerinin yüksek eğitilmiş uzmanları yönetici konumundaydı.

Övünüyorlardı: "Rockefeller Vakfı olmadan tarımın küresel dönüşümünü hayal etmek neredeyse olanaksızdır."

39 İrlandalı göçmen bir çiftçinin oğlu Henry Ford (1863-1947) adını bilmeyen yoktur. Otomobil üreticisi Ford Motor Company'nin kurucusuydu. Thomas Edison'un yanında mühendis olarak çalışırken, üretim bandını mükemmel hale getirip üretimi hızlandırarak otomobili ucuzlattı. Böylece otomobiller kısa sürede dünyaya yayıldı. Elbette bu gelişme "petrol devi" Rockefeller'ın servetine servet kattı. Yani, Rockefeller ile Ford'un ilişkileri köklüydü.

“Yeni buğday” yaratan Rockefeller “yeni pirinç” işini şöyle yaptı: 1960’lı yıllardaki “pirinç araştırma” çalışmalarını “Uluslararası Pirinç Araştırma Merkezi” (IRRI) yönetiyordu.

Zamanla... Pirinç işi büyüdü. Shell, Monsanto, Ciba Geigy / Novartis, Union Carbide⁴⁰ gibi küresel kimya şirketleri bağışlarda bulundu.

Ardından... Rockefeller Vakfı ile Ford Vakfı finansıyla 1971 yılında “Tarım Araştırmalarında Küresel Danışmanlık Grubu” (CGIAR) kuruldu. Merkezi Beyrut ve sonra Halep yaptılar. (Bu ne uğursuz kurum ise, nereye gitse çoğunlukla tarıma dayalı olan ülkeler, büyük gıda ithalatçısı konumuna düştü!)

Rockefeller akıllıydı: Bu kurumsal yapılarının hepsinin üstüne “şemsiye” gerekiyordu; BM Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) ve Dünya Bankası “projeye” dahil edildi.

Güya hedefleri yine aynıydı: “Açlığın Fethi!”⁴¹

Biliyorsunuz ki: Amaç açlıkla mücadele filan değil...

Peki neydi? Bir örnekle açıklayayım:

Yıl, 1966. Filipinler’de “IR-8” melez pirinç üretildi. Öyle bir tanıtımı yapıldı ki, Filipinler’den Hindistan’a “IR-8” tohumu bankalarda, mağazalarda satılmaya başlandı!

Rockefeller Vakfı’ndan Wayne H. Freeman, Hindistan’da Andhra Pradesh Tarım Üniversitesi’nde karargâh kurdu; yedi bölgede istasyon oluşturdu.

Rockefeller ve Ford vakıfları “ABD Uluslararası Kalkınma Ajansı” (USAID) ile birlikte Hindistan’da yeni pirinç büyütme teknikleri yaymak için Yoğun Tarımsal Bölgeler Programı projesini hayata geçirdi.

40 Çernobil patlamasını dünyada bilmeyen yoktur. Peki, Bhopal felaketini duydu-nuz mu? Pek sanmam. 3 Aralık 1984 günü, ABD kökenli Union Carbide firma-sının Hindistan Bhopal’de kurduğu böcek ilacı üreten fabrikadan yanlışlıkla 40 ton metil isosiyanat gazının sızması sonucu 18 bin kişi öldü, 150 binden fazla insan zehirlendi. Çevresel etkileri Çernobil faciasından bile korkunç olan bu kaza sonrasında, Bhopal eyaleti doğal afet bölgesi ilan edildi. Dava 26 yıl sürdü; ölenlerin ailelerine 500 dolar verildi. Kazadan 20 yıl sonra Greenpeace’in bölgede 2004 yılında yaptığı ölçümlerde, toprakta normalin 6 milyon katı toksik madde bulundu.

41 Hibritten GDO’ya tüm gıda çalışmalarında aynı tezi ileri sürerler: Açlıkla mücadele! Evet bu koca bir yalandır. Şunu söylemem gerekiyor: Daha fazla yiyeceğin olması iyidir ama tek çeşitli tarımsal beslenme hastalık sebebidir! Bugün sadece bir ürüne bağımlılığın hastalıklara sebep olduğu bilinmektedir. Gıda çeşitliliğini yok edenler bu meseleyi hiç konuşturamaz. Baksanıza... Çavdarı, danyı, arpayı, gölevezi, manyoku unutturdular! Tek bir örnek vermeliyim: İrlanda’da 18’inci yüzyılda halkın tek besini olan patatesi saran mantar hastalığı, dört yılda hasadın dörtte üçünü yok etti. Patatese bağımlı bir milyon insan açlıktan öldü. Tek bir ürüne bağımlılığın ne olduğunu acı bir sonuçla öğrendi İrlandalılar!

Tıpkı hibrit mısır-buğday programı gibi pirinç uzmanları da, araştırma sonuçlarını paylaşmak için yılda iki kez toplandı. Program ayrıca; yeni gübre gelişimi, haşere kontrol önlemleri ve modern makineler de dahil olmak üzere, "pirinç iyileştirmesiyle" ilgili yatırımları takip etti.

Tüm bunların sonucunda:

Hindistan 1966 yılında Ulusal Tohumculuk Yasası'nı kabul etti.

Pirincin anavatanı Hindistan'ın ilk pirinç tohum ithalatının 20 bin tonunu Rockefeller ve Ford vakıfları karşıladı! Sonuçta... Hindistan'da yedi bin yerli tohum yerine (Tayvan pirinci Dee-geo-woo-gen'den geliştirilen) "T (N) -1" hibrit pirinç kullanılmaya başlandı.

Nereden nereye...

İngilizler üzerinden anlatayım:

İngiliz botanikçi Sir Albert Howard (1873-1947), İngiliz sömürge yönetiminin görevlisi olarak Hindistan'a gitti. Görevi, Hintlilere modern Batı tarım tekniklerini öğretmektir.

Sir Howard, kısa sürede Hintlilerin kendi iklim ve toprak koşullarında en doğru seçimi yaptıklarını fark edip Batı tekniğini öğretmekten vazgeçti! Ülkesine dönüp İngiliz çiftçilere geleneksel tarım tekniklerini öğretti. *Tarımsal Bir Gözlem* adında kitap yazdı. Bugün dünyada "organik tarımın kurucusu" diye bilinir...

Bir kişiyi daha yazayım:

Sir Robert McCarrison (1878-1960) Hindistan'daki İngiliz Ordusu bünyesindeki Indian Medical Service'in önde gelen beslenme uzmanı hekimlerindendi.

1928'de Hindistan'daki Beslenme Araştırması Direktörü oldu.

McCarrison Hindistan'da 30 yıl çalıştı.⁴²

Batılılar arasında yaygın olan dispepsi (hazımsızlık-ışık), apandisit, ülser, kanser gibi mideyle ilintili rahatsızlıkların Hint

42 Beslenme ve sağlığın geliştirilmesi ile ilgilenen bir grup doktor, diş hekimi ve veteriner hekim, 1966'da "McCarrison Topluluğu"nu kurdu. "Gelecek nesillerin fiziksel ve zihinsel sağlığını koruma amacı taşıyan ekonomik ve siyasi baskılardan arındırılmış beslenme ve sağlık ile ilgili bilimsel bilgileri bir araya getirmeyi" amaçladılar. Öncüleri McCarrison hakkında şu tespiti yaptılar: "Endüstriyel toplumlarda giderek daha yaygın olan hastalıkların, kimyasal katkı maddeleri, yaygın gıda işlemleri ve kusurlu diyetler sebebiyle ortaya çıktığını gösterdi." 1960'larda "Çiçek Çocuklar"ın Hindistan'a gitmelerinin sebebi McCarrison'un doğayı yüceltmesiydi.

yoksullarında hiç görülmediğini fark etti. Bunun sebebi olarak işlenmemiş gıda yememelerini ileri sürdü.

Hintlilerin sağlık durumunun kötü olmasının sebebinin, yiyecek kıtlığından değil yanlış gıda seçiminden kaynakladığını belirtti. Güney Hindistan'da yaşayan fakir insanların sadece beyaz pirince dayalı beslenmesi sağlıksız olmalarına neden oluyordu.

Bunlar bilinerek Hindistan'ın beslenme biçimi neden değiştirildi?

Rockefeller, Hindistan'a pirince dayalı tek gıdayla beslenmeyi nasıl dayattı? Üstelik hem hibrit hem de GDO'lu pirinci...

Rockefeller hep öncü!

Sadece hibrit değil...

GDO'lu pirinç için kollar sıvandı.

Yıl, 1984. Rockefeller, tarım biyoteknoloji alanına, "Uluslararası Pirinç Biyoteknolojisi Programı" (IPRB) ile girdi. "Zaten" diyorlardı, "1940'lardaki moleküler çalışmalarımızla bu işe ilk adım atan biziz!"

Pirinci seçmelerinin sebebinin şöyle açıkladılar:

"1984 yılında vakıf mütevelli heyeti, pirincin kapsamlı bir programını 10 ile 15 yıl sürdürecektir şeklinde onayladı. Pirinç, dünyanın büyük kesimi için besleyici özelliği sebebiyle seçildi. Fakat, bitki moleküler biyolojisi dünyasında pirinç iyi anlaşılmadı. O zaman DNA işaretleri veya haritalar belirlenmemişti ya da oluşturulmamıştı ve pirincin yeni genlerle dönüştürülebileceğine dair deneysel bir kanıt bulunmamaktaydı..."

Rockefeller'a göre, pirinç gen araştırması için "model tahıl" idi. Bu sebeple... Cornell Üniversitesi, Stanford Üniversitesi, Purdue Üniversitesi, Belçika'daki Ghent Devlet Üniversitesi ve Hollanda'daki Leiden Devlet Üniversitesi dahil olmak üzere kurumlara büyük bağış yaptı. Yaklaşık 30 ülkeden 700'ün üzerinde bilim insanı programa katıldı. 500 milyar dolar harcandı.

Zürih'teki İsviçre Federal Teknoloji Enstitüsü'nden Dr. Ingo Potrykus ve Almanya Freiburg Üniversitesi'nden Prof. Peter Beyer, "Biyolojik Bilimler Merkezi"nde pirinç üzerinde çalışıyorlardı. Tarım devi İsviçreli Syngenta şirketinin biyoteknoloji sorumlusu Dr. Adrian Dubock da ekibe dahil edildi. Yıl, 1987 idi.

Bir yıl sonra pirincin genetik DNA haritası elde edildi.
1990'da ilk deneysel genetik dönüşüm gerçekleştirildi.
İlk GDO'lu pirinci 1999'da ürettiler.

İnsanoğlunun 7 bin yıldır ektiği; ve Asya'da tam 140 bin çeşidi bulunan pirincin tür sayısı 6'ya düşürülüyordu! İçinde bol "A vitamini" bulunan pirinci üretmek için şu yapıldı:

Nergis bitkisinden (kimine göre mısırdan) iki adet gen ile, bir bakteriden alınan gen, pirinç DNA'sıyla birleştirildi.⁴³

Meselenin piarı / tanıtımı / sunumu önemliydi. Nasıl ki buğday ve mısır için "dünyanın açlığını giderme" gibi "yeşil devrim" gerekiyorsa, pirinç için de "yüce amaç" gerekiyordu. Şöyle dediler:

– A vitamini eksikliği, gelişmekte olan ülkelerdeki bebeklerde körlüğün ve ölümlerin önemli nedenidir!

– BM istatistiklerine göre, dünya çapında 100-140 milyon çocukta A vitamini eksikliği bulunmaktadır. Bunların arasında 250 bin ile 500 bin arasında çocuk kör olmaktadır.

Bunlar gerçek miydi? Tabii ki hayır! GDO'lu pirincin kabul edilmesini kolaylaştırmak için yapılan psikolojik savaştı sadece!

Keza...

Vücutta A vitamini üreten "beta-karoten", pirinç tanelerini sarıya yakın turuncu renk yaptığından, pazarlama hamlesiyle GDO'lu bu yeni ürüne "Altın Pirinç" dediler. Zira altın, ne biçimde olursa olsun herkes tarafından imrenilen bir madde değil miydi?⁴⁴

Yazdığım gibi, tohum genetiğinde ufacık değişiklik yaratırsanız patent hakkı alabiliyorsunuz. Bu ticaret kapısı sonuna kadar açıldı...

43 Bu "A vitamini" meselesi, bilim dünyasında nasıl "ince ayak oyunları" olduğuna iyi örnektir. Polonyalı genç biyokimya uzmanı Casimir Funk, 1911 yılında İngiltere Lister Enstitüsü'nde çalışırken beriberi hastalığını yok eden "vitamin"i keşfetti. ABD'li kimyacı Elmer McCollum bulduğu –farelerde (ki çalışmalarda fare kullanan ilk kişidir) bir göz hastalığına yol açan mikrobu engelleyen– maddeye 1915 yılında "yağda çözünen A" adını verdi. Ama sonra Funk'un daha dikkat çekici bir isim bulduğunu düşünerek hemen buluşunun adını "A Vitamini" yaptı. Funk'un buluşuna ise, "B Vitamini" adını verdi! 1925 yılından sonra –hiç utanmaksızın– kendini "vitaminlerin kâşifi" olarak göstermeye başladı. Yetmedi. Beyaz unlu ekmeğin 1920'lerde ABD'de gözden düşünce General Mills şirketi tarafından işe alındı ve "beyaz ekmeğin vitamin deposudur" gibi komik açıklamalar yaptı!

44 Bizim dilimizde pirinç, "sarı" manasında Farsçadır! Kabuğu ayrılmadan önceki rengi sebebiyle bu ismi almıştır. Bilirsiniz, sarı rengi sebebiyle, bakır-çinko karışımı metale de "pirinç" denir. Pirinç, Arapçada "ruz" demektir. Avrupa dillerindeki karşılığı da buradan gelir: İngilizce "rice"; Almanca Reis, İtalyanca "riso."

“Altın pirinç” dışında; “bakteriye dayalı pirinç”, “böceğe dirençli pirinç”, “tane büyüklüğü sağlayan pirinç” gibi hibrit ve GDO’lu farklı pirinçlere patent alındı.

Alman devi Bayer, geliştirdiği yabancı ot ilacına toleranslı GDO’lu iki pirinç çeşidine 1999 yılında patent aldı.

Küresel şirketlerin dayatması sonucu hibrit ve GDO’lu pirinç üretimine kimi ülkeler izin verdi... Pirincin anavatanı ülkeler; Hindistan, Filipinler, Pakistan, Tayland hibrit tohumlara ve GDO’lu “altın pirinç”e topraklarını açtı.

Bu öyle bir hal aldı ki... Geniş coğrafyada “tek tip ürün” yetiştirmenin biyolojik dengeyi sarsabileceğini söyleyenleri dinleyen olmadı. ABD’den estirilen rüzgârın önünde kimse duramıyordu.

Sonuçta: “Altın pirinç” moda yapıldı. Her moda gibi çabuk söndü. Çünkü “altın pirinç” çok kimyasal ilaç istiyordu; çok su istiyordu; çok gübre istiyordu, çok dayanıksızdı, hemen ölüyordu.

GDO’lu tohumla üretilen ürün verimliliği, normal tohuma göre daha azdı.

Ve beklenen oldu: “Yeni pirinç” Asyalı üreticileri iflaslara sürükledi. Artık ödenmez hale gelen borçları nedeniyle, özellikle Hintli çiftçiler, böbreklerini satmak zorunda kaldı!

Köylü zordaydı...

Toprak zordaydı...

Dereler, nehirler zordaydı...

Tüketici zordaydı...

Üretici zordaydı... Dünyanın en büyük pirinç üreticilerinden Tayland’da pirincin tonu bin dolara yükseldi. Tek kazançlı çıkan pirinç ülkelerini kendine mecbur bırakan küresel şirketler oldu.⁴⁵

“Altın pirinç” öylesine kısırdöngü yarattı ki; kullanılan ilaçlar, topraktaki azot, kükürt, potasyum ve fosforu yok ediyor; bunların yerine konan –geçici “fayda” sağlayan– kimyasal gübre kullanımı, başta akarsular olmak üzere doğayı zehirliyordu!

Sömürgeci Batı bu kez farklı yüzüyle Asya’yı fethediyordu...

Sömürü devam ediyordu...

Dün... Asya’nın tarım biçimini değiştirerek A vitamini gibi ihtiyaçlara sebep olan Batı idi.

45 ABD’nin “arka bahçesi” Haiti’de Nisan 2008’de halk ayaklandı. Sebebi pirinç fiyatlarıydı. 1980 yılına kadar pirinç üretiminde kendine yeten Haiti, IMF politikaları sonucu pirinç ithal eden ülke haline geldi. 1985’te 15 bin ton pirinç ithal ederken 2000 yılında 220 bin ton pirinç ithal etti. 9 milyonluk nüfusun temel gıdası olan pirinç fiyatlarındaki artış isyana sebep oldu. Cumhurbaşkanı Rene Preval pirinç fiyatında yüzde 15 indirime giderek halkı yatıştırdı.

Bugün... GDO'lu tarım ürünleriyle coğrafyayı yine kökten değiştiriyordu.

Hindistan üreticisi sürüklendiği ekonomik bataklıktan kurtulamadı. Böylece, 2002-2007 arasında her 30 dakikada bir intihar yaşanmaya başlandı! Ölüm sebepleri kayıtlara “karın ağrısı” diye geçirildi...⁴⁶

Sadece Hindistan mı?

Sadece –bugün büyük protestoların yaşandığı– Filipinler mi?

Rockefeller Asya'nın beslenme zincirini darmadağın etti. Yine de... Yönetim biçimleri, kültürleri farklı olsa da çoğu ülke Rockefeller yolundan yürüdü. Örneğin...

– İran'da Tarımsal Biyoteknoloji Araştırma Enstitüsü'nün geliştirdiği haşerelere dirençli GDO'lu pirinç çeşidi 2004 yılında tarımsal üretime sunuldu. İran sadece 2005 ve 2006 yıllarında 20 bin hektarlık arazide ticari amaçlı GDO'lu pirinç üretti.

– Japonya, Ulusal Agrobiyoloji Bilimleri Enstitüsü'nün geliştirdiği besin içeriğini zenginleştirmeyi amaçlayan GDO'lu pirinç çeşidine 2007 yılında patent aldı.

– Çin, Huazhong Tarım Üniversitesi'nin geliştirdiği haşerelere dirençli GDO'lu iki pirinç çeşidiyle 2009 yılında üretime başladı.

Tüm bunları dünyanın başına bela eden ABD idi...

Sadece hibrit değil GDO'lu üretime de ABD izin verdi.

Fakat. Kimi bilinçli Amerikalı tüketicinin bu gıda sömürüsüne izni yoktu. Örneğin..

Ventria Bioscience, ABD-Colorado'da 1993'te kurulan bir şirketti. 2006 yılında, karaciğer enziminden alınarak ilaç yapımında kullanılmak üzere GDO'lu pirinç yetiştirdi. Önce Missouri'de ilk ekimi yaptıklarında halk isyan etti. *Washington Post* konuyu inceleyen makale yazdı. Şirket bu kez başka bölgede, Kansas'ta 3 bin 200 hektara ekim yaptı.

Yılmadı küresel şirketler...

“Altın pirincin” faydalarını saymakla bitiremediler. Beyaz pirincin siyah pirince göre daha iyi olduğu biliniyordu. Meğer “altın pirinç” beyaz pirinçten de kaliteliymiş! Hangi açıdan? Raf

⁴⁶ Hintli üreticilerin çektikleri aklıma, 1949 yılı İtalyan “Acı Pirinç” filmini getirdi. Kameranın stüdyodan sokağa indiği “Yeni Gerçekçilik” akımının öne çıkan temsilcilerinden Giuseppe De Santis pirinç hikâyesini beyazperdeye taşıdı. Pirinç, kimi insanlar için alelade bir tüketim nesnesi olmaktan öteydi, hayattı.

ömrü uzunmuş; depoda beklediğinde bile vitamin kaybı olmuyormuş! Böyle bir endüstriyel ürünün insan sağlığına yararı olabilir mi?

Gerçeği yazayım...

Aman pirince dikkat

“Glisemik indeks” kavramını duydunuz mu?

Kan şekeriyle ilgili. Karbonhidratların kandaki glükoz düzeylerine olan etkisini ölçme sistemi.

Bilirsiniz, tam tahıllar, posalı yiyecekler gibi “glisemik indeksi” düşük gıdalardaki şeker, kana yavaş yavaş karışır.

Ama. Beyaz pirinç gibi “glisemik indeksi” yüksek ürünler, kan şekerini hızla yükseltip sonra hızla düşürür. Ardından, gel-sin açlık ve tatlı krizleri, göbeğe yerleşen yağlar!

Üstelik bu doğal pirinç. Bir de doğal pirincin genetik yapısını bozduğunuzda vücudunuzda neler olacağını tahmin ediniz.

Yüksek nişasta bazlı besinlerden pirincin genetiğiyle oynadığınız zaman, kimyasalların nişasta bileşiklerine bağlanması sonucu, vücuttan atılamayan bitkisel ilaçlı ürünler ortaya çıkıyor. Bu da belli zaman sonrasında vücutta birikip bedeni zehirliyor.

Ne tür zehirlenme olduğunu söylemek zor. Çünkü, bu nişasta bileşikleriyle kimyasalların bağlanış biçimlerine göre değişiyor. Eskiden karbon bile 4 bağ yaparken şimdilerde 6 bağ yapabileceği ortaya çıktı!

Sadece pirinç değil...

Sadece hibrit pirinç değil...

GDO’lu pirinçten GDO’lu ilaç yapmak bile ayrı yazı konusu! 2007 yılında yapılan araştırmada GDO’lu pirinçten yapılan ilacın, bağışıklık sistemini yok ederek, alerjiye, enfeksiyonlara yol açtığı ispatlandı... Bunları hiç anlatmadılar / anlatmıyorlar.

Başa dönersek...

Ne güzel değil mi? “Altın pirinç” sayesinde insanların A vitamini eksikliği son bulacaktı! Hele... Çocuklar kör olmayacaktı!

O dönem iddialar çok güçlüydü; ama bunların gerçek olduğunu ispatlayacak ortada klinik-laboratuvar çalışması sonuçları yoktu! “Çin’deki çocuklar üzerinde denedik” diyorlardı ama

bundan kimsenin haberi yoktu! Sonra anlaşıldı. Çin Hükümeti, 2008 yılında Henyan ve Hunan'da 6-8 yaş arası 24 çocuğun ko-bay olarak kullanıldığını ortaya çıkardı!

Hayvanlar üzerinde hiç test yapılmamıştı!

Açıklamalar hep aynıydı...

Rockefeller Vakfı'nın desteklediği Uluslararası Pirinç Araştırmaları Enstitüsü Başkanı Pinstripe Anderson, A vitaminli pirincin, Asya'daki yoksullar için gerekli olduğunu çünkü, "dünyada yetersiz beslenen insanların çok büyük bir çoğunluğuna ilaç götüremediklerini" ifade etti.

Eee... Bu çalışmalara "bilimsel" destek şarttı:

Washington'da... Nobel Tıp Ödüllü Philip Sharp, Bruce Beutler, Christiane Nusslein-Volhard, Nobel Kimya Ödüllü Paul Boyer, Robert Lefkowitz, Nobel Fizik Ödüllü Claude Cohen-Tannoudji ve Serge Haroche gibi isimlerin bulunduğu 110 bilim insanı, basın toplantısı düzenleyerek, dünyada ciddi bir açlık sorunu olduğunu belirtip, çare olarak GDO'lu pirinci gösterdi!⁴⁷

Yapılanlara dayanamayıp dünya devi Syngenta'dan istifa eden Steven Smith, ölümünden önce 2003 yazında şöyle yazdı:

"Size GDO'nun dünyayı besleyeceğini söyleyenlere öyle olmadığını söyleyin. Dünyayı beslemek siyasi ve ekonomik niyet ister, sadece üretim, dağıtım değil..."

Namuslu bilim insanları yok değil: Hintli ekonomist –çocukluğunda açlık yaşamış– Amartya Sen, kıtlıkların doğa değil, insan kaynaklı olduğunu söyledi.

Michael Pollan, 4 Mart 2001 tarihli *New York Times*'taki makalesinde, "altın pirinç" için 100 milyon dolar ve bunu pazarlamak için ise 50 milyon dolar harcandığını yazdı!

Bunun açlıkla mücadeleyle ne ilgisi olabilirdi? Mesele başkaydı... Uluslararası 22 bilim insanı GDO'yu 2009 Şubat'ında protesto etti. "Siz Nazi doktorlarının yaptığı çalışmaları yaparak, İkinci Dünya Savaşı sonrası Nazileri yargılayan Nürnberg Mahkemesi kararlarını ihlal ediyorsunuz" dediler. Seslerini çok az duyurabildiler.

Çünkü:

47 Dikkatinizi çekmiştir: Açlık yalanı sürekli dile getiriliyor. Kimse ekonomik denge-sizliklerden bahsetmiyor. Örneğin, ABD'de yılda 48 milyar dolar gıda israfı var. 27 milyon ton gıda çöpe gidiyor. Neredeyse dünyada üretilen gıdanın yarısına yakını israf olmakta! Bu israfı tıpkı açlık gibi gelişmiş ülke politikaları üretiyor. ABD'de her inek için verilen günlük 2.5 dolarlık sübvansiyon Afrika'nın yüzde 75'inin günlük geçiminden fazla! Sözde bilim insanları meselelerin iktisadi yönüne hiç değinmiyorlar. Parayla bağlandıkları sır değil...

Seslerini duyurabilecekleri medya övgü peşindeydi. *TIME* dergisi 2000 yılında kapağında şu başlıkla çıktı: “Bu pirinç bir yılda bir milyon çocuğun hayatını kurtaracak.” Yuh!

Paranın gücüydü bu! Hepsi yalandı. Aksine:

“A vitamini”; karaciğer, yumurta sarısı, tavuk eti, süt ve tereyağından sağlanırdı. A vitamininin öncüsü olan “beta-karoten” ise, koyu yeşil yapraklı sebzelerden, ıspanaktan, havuçtan, kabaktan ve mangodan alınabilirdi. Bunları söylemiyorlardı.

Sanki “A vitamini” sadece pirinçte vardı!

GDO’lu pirince harcanan parayla, A vitamininden zengin pek çok gıda sürdürülebilir şekilde üretilebilirdi. Yapmadılar. Çünkü amaçları açları doyurmak değildi...

Güney Afrika’da yapılan bir araştırma gösterdi ki, yoksullara kendi topraklarında yeşil yapraklı sarı renkli sebzeleri-meyveleri yetiştirtmek “A vitamini” eksikliğini gideriyordu.

Evet, “balık tutmayı” öğretmediler, “kimyasal balıkları” yutturdular.

Gizli amaçları vardı. Bu nedenle... GDO’lu pirincin hastalıklı doğumlara neden olacağını söylemediler.

Kemik erimesi riskinden hiç bahsetmediler vs.

Ne yazık ki... Bilim yalanlara ortak edildi...

Rockefeller Vakfı’nın basın bültenlerinde bahsetmediği, fakat doktorların, bilim insanlarının bildiği önemli gerçek vardı:

Her derde deva “altın pirinç”ten, ortalama bir Asyalının gereken miktarda en az “A vitamini” alması için, günde dokuz kilo pirinç yemesi gerekiyordu! Asya’daki günlük pirinç tüketimi zaten 300 gram idi! Dokuz kilo “altın pirinci” satın alacak parayı nerde bulsundu yoksullar!

Rockefeller Vakfı’nın Başkanı Gordon Conway, bu eleştirilere mahcup şekilde şu yanıtı verdi:

“Öncelikle altın pirinci, A vitamini eksikliği sorununa bir çözüm olarak düşünmediğimizi ifade etmek gerekir. Daha çok beslenme açısından meyveler, sebzeler ve hayvani ürünlerle çeşitli kuvvetlendirilmiş gıdalar ve vitamin katkıları için mükemmel bir tamamlayıcı görevi yapmaktadır!” Şunu da ekledi:

“Halkla ilişkilerin, altın pirinç tanımını çok fazla kullanmasını doğru bulmuyorum.”

İşleri yalan... Çünkü:

Yalanları ortaya çıkınca her seferinde maskelerini değiştirdiler! Sanki görmedik; “altın pirinç”, biyoteknoloji kullanan

genetik mühendislik endüstrisi için büyük propaganda aracı olmadı mı? İşin özünü İngiliz tıp dergisi *The Lancet*'in editörü Dr. Richard Horton söyledi: "Dünyadaki açlık için teknolojik gıda çözümünü aramak, yeni yüzyılın ticari açıdan en kötü niyetli boş girişimidir."

Sonuçta...

"Asyalı çocukları körlükten kurtaracak" denen GDO'lu pirinç dünyaya dağıtıldı. Hiç "A vitamini" eksikliği olmayan, çocukları hayli sağlıklı Avrupa'ya bile gönderildi!

Sadece 2012 yılında Belçika'da, Çek Cumhuriyeti'nde, Fransa'da, Almanya'da, Norveç'te, İtalya'da, Portekiz'de, Hollanda'da GDO'lu pirinç ürünleri tespit edildi. Ya raflardan toplandı ya da önce fark edilip sınırdan sokulmadı.

Avrupa'da 2006 -2013 yılları arasında, 344 adet yasa dışı genetiği değiştirilmiş pirinç vakası ortaya çıkarıldı. Bu rakam AB'de ortalama haftada bir genetiği değiştirilmiş pirinç yakalanması anlamına geliyor! Bu ürünlerin 150 tanesi ABD, 169 tanesi ise Çin kaynaklıydı. (ABD'den gelen ürünlerde "LL601" ve "LL62", Çin'den gelen ürünlerde ise "BT63" kodlu genetiği değiştirilmiş pirince rastlandı.)

Sorumlu şirketler 750 milyon dolar tazminat ödedi.

Peki... Avrupa raflarına kadar ulaşan GDO'lu pirinç Türkiye'de yok mu?

Hibrit pirinç Türkiye'ye nasıl sokuldu?

Kuşkusuz AKP sayesinde...

Erdoğan bakanı görevden aldı

Ne... (DSP-MHP-ANAP Koalisyon Hükümeti'nin) MHP'li Hüsnü Yusuf Gökalp (1999-2002)...

Ne de... AKP'den Sami Güçlü (2002-2005)...

Nedense, Tarım ve Köyişleri Bakanlığı koltuğundan kalkmakla kalmadılar, siyaseti de bıraktılar! Ayrıca MHP'li Gökalp MHP'den de istifa etti.

Gökalp'in başına neler geldiğini *Galat-ı Meşhur* kitabımda yazdım. AKP'li Bakan Sami Güçlü'nün başına geleni yazayım:

Bakan Güçlü 3 Kasım 2002'de AKP milletvekili seçildi. İki hafta sonra kurulan kabinede, Tarım ve Köyişleri Bakanı yapıldı.

Ve... Yerli üreticiyi korumak için 2004 yılında “yerli ürün alana ithalat izni” uygulamak istedi.

ABD, “uluslararası ticaret yasalarıyla uyuşmadığı” gerekçesiyle Türkiye’yi Dünya Ticaret Örgütü’ne şikâyet etti. Yetmedi dava açtı.

Sonuç? Başbakan Erdoğan kararı kaldırdı ve Bakan Güçlü’yü koltuğundan aldı! ABD ile “başını belaya sokmayacak” Mehdi Eker’i Tarım ve Köyişleri Bakanı yaptı.

Ve...

Tarih: 28 Mart 2006.

Türkiye’nin bir kilo pirinç ithaline ihtiyacı yoktu.

AKP “kontrol belgesi düzenlememesi” gerekçesiyle pirince kota koydu. Ortalık karıştı. ABD, Türkiye’yi yine Dünya Ticaret Örgütü’ne şikâyet etti.

O günlerde...

ABD Ticari Temsilcisi (ülkesinde ilk eşcinsel evliliği gerçekleştiren politikacılarından) Rob Portman, dış ticaretten sorumlu Devlet Bakanı Kürşat Tüzmen ile buluştu. Hoş beşten sonra Portman, Beyaz Saray’dan getirdiği mektubu Bakan Tüzmen’e uzattı. Mektup kısaydı:

“Pirinç ithalatındaki engelleri kaldırın!”

Çok geçmedi...

Tarih: 17 Nisan 2006.

ABD’nin Ankara Büyükelçisi Ross Wilson, Tarım ve Köyişleri Bakanlığı’na giderek Mehdi Eker’i ziyaret etti. 13 Ocak 2006 tarihinde de yine bakanlıkta ağırlanmıştı. Keza. Büyükelçisi Wilson görevine başladığında, Türkiye’deki ilk resmi ziyaretini Mehdi Eker’e yapmış ve bakanlık çıkışında gazetecilere, “pirinç, şeker ve biyoteknoloji konularında işbirliği yapmayı kararlaştırdık” demişti.

Son ziyaretinde...

Mehdi Eker, misafiri Wilson’a beklediği “müjdeyi” verdi; AKP hükümeti pirinç ithalatında uyguladığı kotayı kaldıracaktı!

Diğer bir deyişle... Tüccar istediği kadar pirinç ithal etme gücünü elde ederek, iç pazarda yerli pirinç üreticisi aleyhine avantajlı konuma gelecekti. (İthalatçı tüccarın ürünü kimden aldığını tahmin edersiniz!)

Ardından...

Bu “ikili” yani Bakan Eker ile Büyükelçi Wilson birbirini çok sevmiş olmalı ki, Türk-Amerikan İşadamları Derneği tarafından

düzenlenen “Türk-Amerikan İlişkilerinde Tarım Sektörünün Yeri ve Önemi” konulu toplantıya katıldılar.

Bakan Eker, “ABD ile tarım alanında işbirliği mutabakatı zaptı hazırlandı. Müşterek işbirliğinden memnunuz ve sürdürülmesini arzu ediyoruz” dedi.

Büyükelçi Wilson ise, tüm ekonomiler için temel olan tarım sektörüne ilişkin toplantının önemine değinerek, Türkiye-ABD arasında tarım ticaret hacminin 2 milyar dolar olduğunu kaydetti. Bu miktarı kısa sürede 10 milyar dolara yükseltmek istediklerini söyledi.

O dönem... ABD/Batı medyası AKP’ye övgüde sınır tanımıyordu! Sonuçta pirinç kotasını kaldıran Türkiye pirinci hangi ülkeden ithal etti dersiniz: ABD, Mısır ve Vietnam.⁴⁸

Bazı rakamlar vereyim:

Dünyada yılda yaklaşık 500 milyon ton pirinç üretiliyor.

Bunun 150 milyon tonunu Çin, 100 milyon tonunu Hindistan üretiyor. Çin ve Hindistan’ı, 36 milyon ton pirinç üretimiyle Endonezya, 34 milyon ton ile Bangladeş, 28 milyon ton ile Vietnam, 19 milyon ton ile Tayland, 13 milyon ton ile Burma, 12 milyon ton ile Filipinler, 8 milyon ton ile Brezilya ve 8 milyon ton ile Japonya takip ediyor.

Dünyadaki pirinç üretiminin yaklaşık 40-42 milyon tonu uluslararası ticarete konu oluyor.

Pirinç ihracatında en yüksek pay, 11 milyon ton ile Tayland’a ait. Pirinç ihracatında Tayland, Hindistan ve Vietnam’ı 4 milyon ton ihracatla Pakistan ve 3,5 milyon ton ile ABD takip ediyor.

Bu ticarete Türkiye’nin payına ne düşüyor:

Bugün... 2003-2016 yıllarını kapsayan AKP döneminde ithal edilen 63 milyon ton hububat için 17.5 milyar dolar ödendi. Hububat ithalatının 41 milyon tonu buğday, 12 milyon tonu mısır, 4.5 milyon tonu pirinç ve çeltik. Yılda artık yarım milyar dolar pirinç ithal eder hale geldik!

2002 yılında bir gram çeltik tohumu ithal etmezken, bugün 35 ton çeltik tohumu satın alıyoruz!

Daha tehlikeli olan pirinç ithalinin içindeki GDO miktarı ne?

48 Hangisini yazayım? Türkiye’nin en büyük çeltik işleme tesisi Edirne İpsala’daki Sezon Pirinç idi. Malatyalı Erdoğan ailesi tarafından 1950’de temeli atılan Sezon Pirinç iki yıl kadar önce yaşadığı mali darboğazı aşamayınca mahkemeye başvurarak iflas erteleme talebinde bulundu. Ancak, 18 Ekim 2017’de İstanbul Anadolu Asliye Ticaret Mahkemesi şirket için iflas kararı verdi. Şirketin tasfiye işlemleri için dosya İcra İflas Müdürlüğü’ne gönderildi. Bu yolu Özallar açtı, Erdoğanlar sonunu getiriyor. İthalata bağlı ülke yapıldık!

Diyeceksiniz ki, “Türkiye’de hayvan yemi dışında GDO’lu yiyecek ithal etmek yasak!” Çok safsınız...

Mehmetçik’e GDO’lu pirinç

Tarih: 6 Haziran 2012.

Yer: Mersin Limanı.⁴⁹

Memişoğlu Tarım Ürünleri Şirketi, ABD’den ithal ettiği 9.7 bin ton pirinç ve çeltiği Loxandra isimli gemiyle Mersin’e getirdi.

“Çok prestijli” şirket oldukları için gümrük işlemlerinde hiçbir kontrol yapılmadı.

İki gün sonra...

IM024481 sayılı beyanname ile 5.5 bin ton dökme çeltik –İl Tarım Müdürlüğü tarafından GDO analizi yaptırılmadan– piyasa sürüldü.

Kalan ürün, Mersin Gümrük Müdürlüğü’nün antreposuna konuldu.

Ürünler depoda iken ihbar üzerine 6 Eylül 2012’de IM038182 sayılı beyanname kapsamında 820 kiloluk pirinç için GDO analizi yerel MRL Laboratuvarı’nda yaptırıldı.

Sonuç: Ürünlerde GDO vardı.

Hayır beklediğiniz gibi olmadı! Mersin Gıda, Tarım ve Hayvancılık İl Müdürlüğü tarafından izin verilmesi üzerine şirket, genetiği değiştirilmiş pirinç ve çeltiği piyasaya satmaya devam etti.

Bitmedi.

Şirket, 5 Kasım 2012 tarihinde IM046402 sayılı beyanname kapsamında 1.6 bin ton pirinç ve çeltiği yine GDO analizi yaptırılmadan yurda soktu.

Demek şirket kaç yıldır böylesine kolay ithalat yapıyordu.

Mersin İl Tarım Müdürlüğü’nün, STA Laboratuvarı’na yaptırdığı GDO incelemesi sonucu 22.11.2012 tarih ve 1208 sayılı rapora göre, bu ürünlerde GDO ve tarım ilacı (lösemi ve karaciğer kanseri sebebi “fenarimol pestisit”) tespit edildi.

Nedense... Sürekli olarak GDO tespitinden sonra şirket, Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı Ankara Kontrol Laboratuvarı’na başvurup, temiz raporu alıyordu!

⁴⁹ Türkiye’nin en büyük limanı olan ve 48 rıhtımı bulunan Mersin Limanı 2005 yılında AKP tarafından özelleştirildi. Bugün limanın yüzde 40’ı Singapur’lu PSA, yüzde 40’ı Avustralyalı IFM Investors ve yüzde 10’u Türk Akfen’e ait.

Bu durum, Mersin Kaçakçılık İstihbarat Gümrük Muhafaza Müdürlüğü görevlilerinin dikkatini çekti. Usulüne uygun numune alınması için TUBİTAK'a başvurdular.

TUBİTAK, 25 Aralık 2012 tarih ve 20661 sayılı raporunda, pirinç içerisinde eser miktarda mısır ve ayçiçeği tohumu görüldüğünü belirterek, bu ürünlerin uygun olmadığını belirtti. Bunun üzerine GDO'lu 1.6 bin ton pirinç ve çeltiğe el konuldu.

Bu rapora şirket yine itiraz etti. Fakat, olay medyaya yansımıştı.

Bu arada... Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı Mehdi Eker'e haliyle gazeteciler sordu. Şöyle dedi Eker:

– "Dünyada şu ana kadar ticarete konu olan GDO'lu pirinç yoktur!"

– "Taşımadan kaynaklı çeltiğin kabuğuna bulaşmış GDO olabilir. Biliyorsunuz pirinç kabuğuyla yenmiyor!"

– "Bakan olarak ben söylüyorum, pirinçte GDO yok, güven içerisinde tüketebilirsiniz!"

Bu sözlerinden ben en çok "GDO bulaşması" meselesine takıldım; demek "bulaşmıştı" öyle mi? Bakan Mehdi GDO'nun ne olduğunu bilmiyor muydu? Yoksa insanları mı kandırıyordu?

Sonuçta...

Memişoğlu Tarım Ürünleri Şirketi, bakanlıktan beklediği "temiz" kâğıdını bu kez alamadı. Kamuoyu GDO konusunda ilk kez hassastı. Bunda, Tekirdağ ve Manisa'da da GDO'lu pirincin ortaya çıkmasının rolü vardı.

Türkiye'yi hangi iktidar GDO'lu pirinç yurdu yaptı? Belli...

Mersin'deki pirinçlerin incelenmesi sürpriz sonuçlar çıkarmadı. Pirinçte bulunması gereken kadmiyum (kanserojen ağır metal element) miktarı standartlardan 35 kat fazlaydı!

Soruşturma büyüyünce başka şirketler de ortaya çıkarıldı.

İthalat rakamları korkunçtu. Mersin limanına ithalatı gerçekleştirilen, 31 bin 910 ton çeltik ve 73 ton pirinç GDO'lu çıktı.

Cumhuriyet Savcısı Fikret Gönen, GDO'cu şirketler hakkında 6 sayfalık iddianame hazırladı. Memişoğlu Tarım Ürünleri Şirketi yönetim kurulu başkanı Şerafettin Memiş, kardeşi Nâsîp Memiş ile şirketin dış ticaretten sorumlu müdürü Ali Sevin

hakkında Biyogüvenlik Kanunu'na muhalefet etmek suçundan 5-12 yıl hapis cezası istedi. Mahkeme hepsini tutukladı.

Ayrıca, Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı Gıda ve Kontrol Genel Müdürü İrfan Erol, Genel Müdür Yardımcısı Ahmet Kavak, denetim ve laboratuvar yetkilileri ve uzmanları Ali Çukur, Kerim Kaya, Tuncay Çınar, Hüseyin Uğur Şaş hakkında, “yanıltıcı rapor düzenleyerek yargı görevi yapanları etkilemeye teşebbüs” suçundan Mersin Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulunuldu.

Bu bürokratlar –aynı Bakan Eker’in söylediği gibi– GDO’ların “bulaşmayla olduğu” gibi yanıltıcı bilgilerle dolu rapor hazırlamışlardı! Şu bürokratlara bakar mısınız; Bakan Eker’den habersiz neler yapıyorlar? Gülmeyiniz!

GDO ithali davası ne oldu? Mersin 4. Ağır Ceza Mahkemesi 2014/399 esas-2015/165 karar ile Memişlerin beraatine karar verdi! Memişler, kendilerine FETÖ’nün komplo kurduğunu açıkladılar!

Mesele sadece Memişler değil ki!

ABD’den ithal edilen ve Mersin Limanı’na getirilen 23 bin tonluk pirinç skandalı kapsamında Göze Tarım A.Ş. yöneticileri Bayram Fettanoğlu, kardeşi Fuat Fettanoğlu ve yeğenleri Sezgin Fettanoğlu da tutuklandı. Keza. Tiryaki Bakliyat’ın sahibi Ahmet Tiryaki de hapse konuldu.

Beş gün sonra –yapılan itiraz sonucu– hepsi salıverildi!

GDO’lu ithal ürünler soruşturmaları bitmedi. Mersin Cumhuriyet Başsavcılığı, Terör, Teknik, Organize Suçlar Soruşturma Bürosu (Soruşturma No: 2010/23809, Esas No : 2017/4776 İddianame No : 2017/1031) 765 sayfalık yeni bir iddianame düzenledi. Bakalım bu davadan ne sonuç çıkacak?

Bu arada ne ortaya çıktı dersiniz:

Bu pirinçleri Mehmetçik’e yedirmişlerdi!

Diyarbakır, Bursa, İzmir, İstanbul, Erzurum, Ankara, Adana illerindeki Mehmetçik’in tüketmesi için 2012 ve 2013 yılında açılan neredeyse tüm pirinç ihalelerine yargılanan şirketler katılmıştı!

Bu şirketlerin durumu, Mehmetçik pirinci tükettikten bir yıl sonra 15 Ocak 2014’te Milli Savunma Bakanlığı’nda yapılan toplantıda ortaya çıktı. Kamu ihalelerinin yayınlandığı EKAP platformu üzerinde 2012 ve 2013 yıllarında yapılan ihalelerde,

GDO'lu pirinç getiren şirketlerin ihaleleri yüzde 50'ye kadar düşük fiyatla aldığı görülüyordu...⁵⁰

Nereden nereye...

Osmanlı'da pirincin, Mısır Dimyat'tan geleni makbuldü. "Dimyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan olma" tabirini bilirsiniz. 17. yüzyılda Mısır'dan pirinç gelmeyince, Rumeli Filibe'den getirtildi. Sonra Gönen, Osmancık, Tosya'da da kaliteli pirinç tarımı gerçekleştirildi.

Şimdi sofralarımızdaki pirinçten emin değiliz.

Sadece pirinç mi?

Daha yeni başlıyoruz! Daha neler var...

50 Türkiye'de kaç bin kişi hastalık nedeniyle askere gidemiyor? Bilmiyoruz. Yıl, 1941. ABD Başkanı Franklin Roosevelt sağlık nedeniyle askere alınamayanların sayısı artınca ülkedeki 500 şirketin gıda ve beslenme uzmanıyla mayıs ayında bir araya geldi. "Ulusal Beslenme Programı" yapılmasını önerdi. Sekiz kişilik komisyon oluşturuldu. Savaştan sonra teklif ve sözler unutuldu. Ne sanıyorlardı; ABD Başkan Yardımcısı Henry Wallace idi; hatırlayınız "hibrit mısır" üreticisiydi! Rockefeller'ı gıda işine sokan adamdı! Başkan yardımcılığı görevini "gıda şirketleri" lobisiyle kapmıştı!

BEYAZ SARAY'IN EMRİ

Bugün...

Altı milyondan fazla diyabetli hastaya on milyon gizli şeker hastasını ekleyiniz.

Son on yıllık süre zarfında diyabet hastası oranı yaklaşık yüzde 100'lük artış göstererek yüzde 7.6'dan yüzde 13.4'e çıktı. Keza... Bireylerin büyük çoğunluğu hastalığın farkında olmadan yaşıyor.

Kandaki şeker oranının kontrol altında tutulmaması kalp krizi, felç, böbrek yetmezliği, körlük, uzuvların kesilmesi gibi ve hamilelikte büyük sağlık sorunlarına sebep oluyor.

Ülkemizde böbrek hastası sayısı 5.5 milyon.

Türkiye'de ölümlerin dörtte biri kanserden artık!

Kalp hastası sayısı milyonlarla ifade ediliyor.

Milyonlarca genç erkek sperm üretemiyor, kadınlar bebek sahibi olamıyor. Kısırlık çığ gibi artıyor. Resmi rakamlara göre 2 milyon kısır var.

Obezite, otizm sayısında patlama yaşanıyor... Aşırı kilo ve obezite nedeniyle yılda 2.8 milyon kişi ölüyor. 2030'da yıllık ölü sayısı 5.1 milyon olacak...

Hanımlar ve beyler...

Bunun adı gıda terörüdür! Hiç şüpheniz olmasın bir gizli hedefi var! Geleceğim bu konuya ama Türkiye'yi "boğazından" nasıl teslim aldıklarını yazmalıyım...

Tarih: 28 Ocak 2004.

Başbakan Erdoğan ile ABD Başkanı George W. Bush Beyaz Saray'da buluştu.

2003 yılı Türkiye ve ABD için hayli hareketli geçmişti; Irak Savaşı, Kuzey Irak'ta Mehmetçik'in başına çuval geçirilmesi ve İstanbul'da El Kaide'nin bombalı saldırıları...

Oysa... Bush'un elindeki dosyanın konusu başkaydı. Şöyle dedi: "Siz neden ülkenizde Cargill'e zorluk çıkarıyorsunuz?"

İki gün sonra...

Bizim medya görüşmeye ilişkin şunu yazdı: “ABD Başkanı Bush, Erdoğan’a Türk ekonomisine ilişkin övgü dolu sözler söyledi. Beyaz Saray’da artık Türk ekonomisinin fazla konuşulmadığını, bu konuda fazla soru da gelmediğini belirten Bush, ‘Önceden çok kaygılanıyorduk. Artık daha rahatız, endişelenip kaygılanmıyoruz’ dedi.”⁵¹

Cargill meselesiyle ilgili tek cümle yoktu.

Küresel dünya devi Cargill’in sorunu neydi?

Cargill...

1865’te kurulan ABD merkezli küresel şirket.

70 ülkede faaliyet gösteriyor.

Fortune dergisine göre, dünyanın en büyük 12’nci şirketi.

Tahıl ticareti alanında dünyanın 2’nci büyük şirketi.

Gübre ticareti konusunda dünyanın 2’nci büyük şirketi.

Diğer küresel şirketler gibi uğraşı alanları sınırlı değil; enerji, sağlık, ilaç, finans, elektrik, gaz, ulaşım sektöründe de faaliyet yürütüyor.

Yıllık cirosu yaklaşık 150 milyar dolar...

ABD’de bugün gelir açısından en büyük özel sermayeli şirket...

ABD’nin en zengin dördüncü ailesi. Şirketin kurucusu William Wallace Cargill (1844-1909), New York’a göç eden İskoç deniz kaptanı William Dick Cargill’in yedi çocuğunun üçüncüsü olarak New York’ta doğdu. Küçük bir hububat depolama işiyle ticarete atıldı. Tahıl üretimi ve ardından kereste fabrikasıyla devam ettiği işlerini zamanla –kardeşleri Sam, Sylvester, James’in katkılarıyla– çok büyüttü. Ancak...

Cargill’i dünya devi yapan –kızı Edna Clara Cargill ile evlenen– bankacı damadı John H. MacMillan Sr (1869-1944) oldu...

Cargill...

Avrupa genel merkezi Belçika’daki Mechelen’de bulunuyor.

Türkiye’ye yerli ortağı Bramer Ticaret A.Ş. ile 1960 yılında geldi. 1986 yılından itibaren Cargill olarak faaliyet gösteriyor.

Cargill’in Türkiye’deki satın almaları yıllara göre şöyle:

51 Ne tesadüf... Aynı tarihlerde ABD Ankara Büyükelçisi Eric S. Edelman, Bursa Valisi Oğuz Kağan Köksal ile görüşüyordu. Cargill konusunu konuştular mı basına sızmadı. Medyanın yazdığı o yıl Köksal yılın valisi seçildi. İzmir Valisi ve ardından Emniyet Genel Müdürü yapıldı. Ergenekon-Balyoz kumpasları o dönemde hayata geçirildi. Köksal sonra AKP’den milletvekili seçildi.

1986 - Yaşar Holding ile tohumculuk sektöründe ortaklık başlattı.

1987 - Vaniköy Mısır Öğütme fabrikasını satın aldı.

1991 - Tohumculuk şirketindeki Yaşar Holding'e ait yüzde 50 hisseyi de devraldı.

1992 - İstanbul Merkez Ofisini açtı.

1994 - Cargill-Financial Market Group Türkiye ofisi açıldı. Böylece finans ve risk değerlendirme faaliyetlerine başladı.

1995 - Adapazarı'ndaki fındık işleme tesisini satın aldı.

1998 - Cargill'in tohumculuk şirketi –dünya genelinde yaptığı anlaşmayla– Monsanto'ya satıldı. Böylece Türkiye'deki tohumculuk faaliyetlerinden çekildi.

1999 - Kocaeli Yarımca'da Rota Denizcilik ve Ticaret A.Ş. ortaklığı ile tahıl depolama silo ve liman faaliyetlerine başladı.

2000 - Orhangazi Mısır İşleme Tesisleri tamamlandı ve üretime geçildi.

2001 - Cargill, –dünya çapında yaptığı anlaşmayla– yem sanayiinde faaliyet gösteren Purina'yı satın aldı. Bu anlaşmayla beraber, Bolu, Gönen ve Lüleburgaz'daki üç yem tesisi Cargill Türkiye çatısının altında birleşti.

2002 - Dünya genelinde Fransız Cerestar firmasının satın alınması ile Türkiye'de Cerestar'a ait olan Pendik Nişasta Sanayi hisselerinin yüzde 50'si Cargill'e geçti ve böylece Ülker Grubu ile eşit hisseli ortaklık doğdu.

2004 - Danışmanlık şirketi Black River Hizmet Ticaret Ltd. Şti.'ni kurdu.

2013 - Suudi Arasco Firması ile Suudi Arabistan Krallığı'nda yeni bir nişasta ve tatlandırıcı girişim ortaklığı imzaladı.

2014 - Cargill biyoendüstriyel ürünlerinin yerel olarak üretilmesi hedefiyle Alemdar Kimya A.Ş.'yi satın aldı. Aynı dönemde, Balıkesir'de bulunan Turyağ tesislerini tüm B2B markaları, tüm çalışanları ve satış/pazarlama ağı ile beraber bünyesine kattı.

Ama... Cargill...

Ülkemizde şöyle tanındı...

Siyasetin kirli iki yüzü

Cargill...

"Nişasta bazlı şeker" üretimi için 1997'de Bursa'dan 213 dönüm toprak aldı. Burası birinci sınıf tarım arazisiydi. Buraya

fabrika nasıl olurdu? İznik Gölü'nü besleyen suları çekip, pis atıklarını göndererek su havzasını bozmaz mıydı? Ayrıca...

Bölgede baraj ve sulama projeleri vardı; Manyas Barajı ve Manyas Sulama Projesi, Orhangazi Barajı...

1999-2000 yıllarında, depremin şokunu yasayan, deprem konutlarına para bulmakta zorlanan DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümeti, bu baraj ve sulama projelerini hiç aksatmadan projelendirip inşaatı yaptı. GAP bünyesindeki sulama projeleri bile durdurulurken, Manyas ve Orhangazi baraj ve sulama projeleri sorunsuz şekilde neden devam ettirildi? Kabine'de Cargill'e yakın "yılmaz siyasetçiler" mi vardı? Öyle ya...

Cargill'e dört ayrı arazi gösterildi; suya çok ihtiyacı olduğu için burayı seçti. Daha önce 6 Türk şirketi bu arazi için başvuru yapmış ve reddedilmişti. Cargill bu değerli toprakları nasıl alabildi?⁵²

Bursalılar konuyu mahkemeye taşıdı; bu verimli arazide çevreyi kirletecek tesisler kurulamazdı. Bursa 2. İdare Mahkemesi 1998'de yürütmeyi durdurma kararı verdi. Danıştay 6. Dairesi 2002'de bu kararı onadı.

Hukuk böyle diyordu; ama Cargill'in "arkası" güçlüydü! Başkan Bush'un, Başbakan Erdoğan'a söylediği "sorun" buydu! Bush, Cargill sorununun çözülmesini istiyordu!

5 ay sonra...

AKP, 5403 sayılı "Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Yasası" değişikliğini 3 Temmuz 2005'te TBMM'den geçirdi. Yasa değişikliğiyle Cargill şirketi de içinde olmak üzere, 11 Ekim 2004 tarihinden önce tarım arazilerini izin almadan amaç dışı kullananlara, metrekareye 5 TL ödemeleri koşuluyla af getirildi!

Ayrıca... 5 Temmuz 2005 tarihinde, Cargill'in amaç dışı kullandığı araziye Özel Endüstri Bölgesi ilan eden 2005/8944 sayılı

52 Tıpkı Cargill'in yaptığı gibi Coca-Cola, Hindistan Karela eyaletinde verimli tarım arazisi üzerine 2002 yılında fabrika inşa etti. Günde 1.5 milyon litre su kullanması yöre halkının tepkilerine yol açtı. 1 litre kola üretmek için 2.5 litre tatlı su kullanıyordu. 2006 yılında Coca-Cola'nın tükettiği su miktarı; Cola için üretilen maddeler, suni tatlandırıcılar ve bunlar için üretilen mısır bitkisine harcanan su dahil 290 milyar litre olarak hesaplandı. Bunun yüzde 40'ını meşrubat üretiminde kullanırken, yüzde 60'ını yıkama ve diğer alanlarda kullanıyordu. İlginçtir; Coca-Cola sanki kimi ülkelerin tatlı su kaynaklarını bitirmek için yatırımlarını buralara kaydırıyordu. Hindistan dünya nüfusunun yüzde 17'sine sahipken, tatlı su kaynaklarının yüzde 4'üne sahipti. Çin'de bu rakamlar yüzde 20 ile yüzde 7 idi. Ve Coca-Cola'nın Hindistan'da 59, Çin'de 43 fabrikası var!

Bakanlar Kurulu kararı çıkarıldı. Niye mi? Bu kararla Cargill, ödemesi gereken af bedelinden kurtuldu!⁵³

O dönem Türkiye’de az da olsa hukuk vardı... Danıştay 10. Dairesi 8 Şubat 2006’da bu karara ilişkin yürütmeyi durdurma kararı verdi. Çünkü, 403 sayılı “Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Yasası”nın öngördüğü af süresi, 19 Ocak 2006 tarihinde sona ermişti! Danıştay 10. Dairesi iptal kararı verdiğinde, Toprak Koruma Yasası’ndaki 6 aylık süre dolduğu için, Cargill şirketi, tesislerine yönelik af başvurusu yapamadı.

Eeee, ne olacaktı?

ABD Başkanı Bush’a verilmiş söz vardı. Hani... Bugünlerde Erdoğan, “biz neler çektik” diyor ya, sanırım benzer yargı kararlarından bahsediyor olmalı! Neyse...

O günlerde...

Gazeteci Emin Çölaşan, *Hürriyet* gazetesindeki köşesinde bir Başbakanlık belgesi yayımladı. 20 Nisan 2006 tarihli Tarım ve Köyişleri Bakanlığı’na gönderilen B.02.0.HUK.641.02S-2005-1666 /3020 sayılı resmi yazıya göre, Cargill’le ilgili yargı kararlarının hükümsüz kılınması ve tesisin işletmeyi sürdürmesi için yeni kanun çıkarılması isteniyordu! Resmi yazıda, Cargill firması yetkilileri ile Başbakanlık-Bakanlık Müsteşarlarının yaptığı toplantıda alınan kararlara atıf vardı!

Hemen ardından...

İlk bakışta Cargill ile ilgisi anlaşılamayan bir kanun değişikliği teklifi, AKP Bursa Milletvekili Altan Karapaşaoğlu tarafından 22 Şubat 2006 tarihinde TBMM Başkanlığı’na sunuldu.

AKP Bursa milletvekili bölgesindeki doğayı değil, Cargill’i savunuyordu! Oysa...

AKP henüz kurulmadan önce Fazilet Partisi milletvekili iken, 9 Şubat 1999 tarihli TBMM 51. birleşim toplantısında yaptığı konuşmada, Cargill inşaatının devam ettiğini belirterek, “...fabrika yapılmakta, sanki hukukî mercilerden bu firmaya ‘siz merak etmeyin, siz yatırımınızı yapın, biz bu işleri düzeltiriz’ dercesine, büyük bir cesaretle yatırımlar yapılmaya devam edilmektedir... Bakınız, ülkemizde birtakım değerler, artık, yozlaşmaya başlamıştır; hukuka saygı kalmamıştır, çevreye saygı kalmamıştır, topluma saygı kalmamıştır...” diye-

53 Tarım Bakanı Mehdi Eker, *Türkiye Tarımının Değişim ve Dönüşüm Süreci* adlı kitabında bu düzenlemeyle ilgili şöyle diyor: “Eski Türkiye’de tarım arazilerinin amaç dışı kullanımı, bu arazilerin sürdürülebilirliğini ve dolayısıyla tarımsal üretimi olumsuz yönde etkiliyordu. Bu süreç 2005 yılına kadar artan şekilde devam edegelmiştir.”

rek iktidarı eleştiriyordu. Şimdi? Muhalefette başka, iktidarda başka konuşan siyasetçilerden sadece biriydi AKP'li Karapaşa-oğlu!

Cargill'in "hukuk mücadelesi" sürdü...

Cargill'in üzerinde bulunduğu tarım arazisini "Özel Endüstri Bölgesi" ilan eden Bakanlar Kurulu kararının yürütmesini durduran Danıştay 10. Dairesi'ne karşı, Danıştay İdari Dava Daireleri Genel Kurulu'na yapılan itirazın da reddedilmesinin ardından, yargı kararları uygulanarak, 20 Ekim 2006 tarihinde Cargill tesisleri kapatıldı!

Bu karar, –daha birkaç gün önce ABD'den dönen– Başbakan Erdoğan için de sürpriz oldu. Geri adım atmadı...

Ve... Cargill şirketine af getiren 5557 Sayılı Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Kanununda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun 23 Kasım 2006'da TBMM'de AKP oylarıyla kabul edildi! Yani...

Bursa 1. İdare Mahkemesi'nin yürütmeyi durdurma kararının ardından Cargill şirketi kapatıldıktan 47 gün sonra, 7 Aralık 2006'da yeniden faaliyete geçti. Aynı gün...

Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer, Cargill'e af getiren kanun maddesini Anayasa'ya aykırı bularak, düzenlemeyi bir kez daha görüşülmesi için TBMM'ye iade etti. Ancak...

Yasa 31 Ocak 2007 tarihinde TBMM'de aynen kabul edildi!

Cargill, hakkındaki olumsuz yedi mahkeme kararına rağmen işlerine devam etmeyi sürdürdü. Çünkü, Cargill'in fabrikası da kaçaktı ve AKP mevzuat değişikliğiyle ABD'li şirketin bu sorununu da giderdi.

Bu derece hukuk dışılığın sebebi neydi?

Aslında... Cargill, Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan, Cezayir, Mısır gibi Ortadoğu ve Afrika ülkeleri başta olmak üzere diğer bazı ülkelerde de 1990'lı yıllardan sonra "endüstriyel şeker" tesisleri kurmaya başladı.

Türkiye gibi bu ülkelerde de Cargill ve benzerlerinin gelmesi için yasal mevzuatlar hazır edildi. Sadece Ortadoğu değil dünyada beslenme biçimi hızla değiştirilmeye başlandı...

Sadece Erdoğan değil

Cargill fabrikasının inşasına devam edilirken hukuki altyapılar da bir bir oluşturuldu.

Tarih: 4 Nisan 2001.

4634 sayılı “Şeker Kanunu” çıkarıldı.

Hükümetlerin son dönemde IMF’ye verdikleri her niyet mektubunda mutlaka şekerpancarının fiyatına, üretim miktarına, işlendiği fabrikalara ilişkin bir madde yer alıyordu. Örneğin...

“Şeker piyasası reformunu sağlayacak Şeker Kanunu’nun mutlaka çıkarılması ve 2002 yılı sonuna kadar şeker fabrikalarının özelleştirilmesi” maddesinin yer aldığı 18 Aralık 2000 tarihli niyet mektubu, uzun süredir altyapısı oluşturulan operasyonun sonuna gelindiğini gösteriyordu.

IMF’ye verilen söz tutuldu ve şeker kanunu çıkarıldı.

Ayrıca... Bu yasaya göre “Şeker Kurulu” oluşturuldu. Kurul şeker piyasasında tek yetkili organ kılındı. Artık...

Devlet, 2002–2003 üretim döneminden itibaren fiyat açıklamayacak ve özel sektör temsilcisi ağırlıklı bu kurul piyasayı düzenleyecekti! Mesela... Şekerpancarı üretimine istediği kadar kota getirecekti!

Yaptıklarını tahmin etmek zor değil:

Tansu Çiller’in 1993 yılındaki başbakanlığı döneminde, maliyeti 1.450 lirayı bulan şekerpancarına 980 lira fiyat verince, birçok üretici pancar ekmedi ve şekerpancarı açığı oluştu. Oluşan açık, 1995–1996 yıllarında yapılan ithalat ile karşılandı! Fakat ...

Yapılan ithalat, ülke gereksiniminin çok üzerindeydi. Abartılıydı. Bir milyon ton üzerinde yapılan şeker dışalım, ülkenin neredeyse iki yılda ürettiği toplam şekerpancarı miktarından fazlaydı! Ne oyunlar dönüyordu?

İşin özü şuydu...

Türkiye büyük bir pazardı ve küresel şirketlerin “iştahı” çok fazlaydı. Şekerpancarını özelleştirmelerinin sebebi belliydi. Örneğin... Demirel-İnönü Hükümeti (20.11.1991-25.06.1993) döneminde; tarımsal gıdanın pazarlandığı GİMA, şeker üreticisine kredi yardımı amacıyla kurulan Şekerbank ve pancar üreticisinin sigorta şirketi Şeker Sigorta satıldı. Yetmedi...

Tansu Çiller-Murat Karayalçın Koalisyon Hükümeti (25.06.1993-05.10.1995) döneminde tarımsal KİT’lerin yıkımı hızlandı. Pancar Motor, Fruko-Tamek, Tamek Gıda, Mekta, Konya Şeker Fabrikası, Hascan Gıda, Toros İlaç Pazarlama satıldı.

Yani... Sadece ANAP, AKP değil ki; 1990’lardaki iktidarlar gıda emperyalizmine teslim oldu.

Hassas soru şu:

Cargill gibi küresel şirketlerin hedefi sadece para kazanmak mı? Hayır... Bin kez hayır...

Mesele, diş çürüğü!

Örnek vererek başlayayım:

İnsanoğlu ne zamandan beri çürük dişle mücadele ediyor?

On bin yıl önce avcı-toplayıcı atalarımızda diş çürüğü ender görülürdü. Diş sorununun yoğunluğu 19. ve 20. yüzyılda fırladı!

Bugün dünyada –tespit edilen– 2.7 milyar insanın dışında çürük var. Çürük sebebi basitçe şu:

Diş çürüklerine, diş üzerine ince film tabakası olarak yapışan-biriken bakteriler sebep oluyor. Aslında ağızımızda bulunan bakterilerin çoğu doğal ve zararsız. Ancak, birkaç tür bakteri –yiyeceklerdeki nişastalar, şekerlerle beslenerek bir boşluk yaratacak şekilde altındaki dişi eriten– asitler ortaya çıkarıyor. İşte bunlar çürüklere sebep oluyor.

Yani, nişastalı ve şekerli endüstriyel yiyecekleri tüketmek için evrilmemiş olduğumuzdan, tükürükten başka doğal savunma mekanizmamız yok.

Çürüklerden kurtulmanın başlıca yolu, endüstriyel şeker ve nişastadan uzak durmak.

Kuşkusuz... Şekerin zararı sadece dişlere değil...

Şeker, ölümdür...

Şeker çoğu bitkinin bünyesinde bulunuyor.

Bir de... Kimyasal yollarla elde edilen şeker var.

Bünyesinde elde edilebilecek kadar bildiğimiz şeker bulunduran iki bitki var:

1) Şeker kamışı...

2) Şeker pancarı...

Ülkemizde şeker kamışı yetişmediğinden gerekli (çay şekeri, sofr şeker, toz şeker, kristal şeker, beyaz şeker adlarıyla bilinen) kimyasal şeker (yani sakaroz) üretimi, büyük oranda pancardan alınıyor.⁵⁴

54 Alman kimyacı Andreas S. Marggraf pancarı analiz ederken bu ürünün kristalleşen ve son derece tatlı bir madde içerdiğini 1747 yılında fark etti. Pancarda bulunduğu maddenin şekere benzemekle kalmayıp kamıştan elde edilen şekerle aynı olduğunu, şekerin kamıştan olduğu gibi pancardan da elde edileceğini

Dünyada ise, –2015 yılı itibariyle– şekerin yüzde 79’u kamıştan, yüzde 21’i pancardan üretilmiş olup; dünya ticaretine hâkim pozisyonda olan düşük maliyetli şeker kamışıdır. Ülkemizde olduğu gibi Avrupa Birliği ülkeleri, Rusya, Ukrayna gibi ülkeler şeker pancardan; ABD, Japonya, Çin gibi ülkeler hem pancardan hem kamıştan; Brezilya, Hindistan, Meksika, Tayland, Avustralya başta olmak üzere birçok ülke şeker kamıştan üretiyor.

Biz şekerpancarından elde ediyoruz...

Hatırlayınız... Kamyonlara-traktörlere yüklenen (kocabaş dediğimiz) şekerpancarları –tazeliğini yitirmemesi için– çarçabuk tek alıcı olan devletin şeker fabrikalarına götürülürdü. Ardında çocuklar, düşen tek pancarı alıp köze koyardı tatlı yapabilmek için... “Yiyin” derdi büyükler; “pancar veremden korur, kan yapar!” Yaşlılar turşusunu kurup, böbreklere yararlı suyunu içerdi.

Unutuldu bunlar/ unutturuldu!

Çünkü... ABD işaret parmağını sallayıp “yasak” dedi ise, o ürünün sonu bizim ülkemizde hep hazin oldu...

Ne demişti “Sam Amca” parmağını sallayarak:

– “Haşhaş dikmeyeceksiniz!”

Sanki dünyaya afyonu biz ihraç ediyorduk...

– “Tütün dikmeyeceksiniz!”

Sanki dünyayı sigaraya biz alıştırdık...

O parmak bu kez şekerpancarı için kalktı. Önce, “şekerpancarı üretimini azaltın” dedi. Birden yok edilemeyeceğini biliyordu. Ardından...

– “Şeker fabrikalarını özelleştirin” dedi.

– “Şekerpancarının fiyatını serbest piyasa belirleyecek” dedi. (“Piyasa” dedikleri, uluslararası şeker ticaretini belirleyen Londra Borsası!)

– “Şekerpancarı maliyetli, siz ihtiyacınızı nişasta bazlı endüstriyel şeker ile giderirsiniz” dedi.

Ne yaptılar?

buldu. Bu tarih şekerpancarının ilk kez şeker kaynağı olarak tanımlandığı tarihtir. Marggraf’ın bu çalışmasını Fransız öğrencisi Carl Achard daha geliştirdi ve dünyanın ilk pancar şeker fabrikasını 1802 yılında Aşağı Silezya’da kurdu. Düşünün ki, pancarın anavatanı Asya! Türkiye’de ise ilk pancar şekerini, 1926 yılında kurulan Kırklareli Alpullu Şeker Fabrikası üretti. Bugün kapalı, Trakyalılar açılması için mücadele veriyor.

AB kölesi Türkiye

Önce şunu yazmalıyım: Şekerpancarından elde edilen sakaroz da –nişasta bazlı şekere göre az da olsa– yine de zararlı. Burada meselenin sağlık yönünü değil, iktisadi yönünü ele almak istiyorum...

Evet ABD dedi ki: “Arkadaş sizin şekerpancarının maliyeti pahalı. Biz nişasta bazlı şekere kol-kanat gereceğiz!”

Bu sebeple... 1998 yılında 500 bin 951 hektar olan şekerpancarı dikim alanı, 2015 yılında 272 bin 990 hektara düştü.

1998 yılında 22 milyon ton olan şekerpancarı üretimi, 2015 yılında 15.8 milyon tona geriledi.

Çiftçi sayısı, 450 binden 120 bine düştü.

Nasıl düşmesin? 2015 yılında Türkiye’nin şeker üretimi ihtiyacımıza yetmediğinden yaklaşık 170 bin ton şeker ithal ettik. (Ayrıca 3 milyon kiloya ulaşan kaçak şeker konusuna girmeyeyim.)

Yetmedi... 2016 yılında da AKP yine şeker ithal etti. Ayrıca...

AKP iktidarı bunu fırsat bilip 8 Nisan 2016 tarihinde sıfır gümrük tarifesi kararı aldı. Bunun anlamı açıktı:

Kendi üreticilerine teşvikler vererek pancar üretimini artırmak yerine, var olan pancar üreticilerini zarar ettirerek üretimi bırakmalarını zorlamaya devam etti. Bunu niye yaptı.

Bakınız:

İthalin başladığı yıl, Konya Şeker’in stokunda sadece 15 ton şeker bulunurken, pazarlama şirketlerinden olan Panek ve Koneli’de ise toplam 124 bin ton şeker vardı!

Aynı şekilde Kayseri Şeker’in stokunda 7 bin 484 ton şeker görünürken, pazarlama şirketi olan Panpa A.Ş.’de ise 44 bin 358 ton şeker bulunuyordu.

Kamu şeker fabrikaları başta olmak üzere kooperatif fabrikaları ile özel fabrikaların stoklarında 357 bin 7 ton şeker görünürken, pazarlama şirketleri de dahil edildiğinde tüketime hazır 498 bin 858 ton şeker vardı. Yani...

Fabrikaların stok verileri ve pazarlama şirketlerindeki şeker miktarları Türkiye’nin şeker ithalatını gerektirecek bir durum olmadığının gösteriyordu...

AKP iktidarının, şeker fabrikalarının pazarlama şirketleri üzerinde görünen 141 bin ton şekerini yok sayarak ithalat için ısrar etmesinin sebebi neydi?

Nedeni şu cümlede gizliydi sanki; “AB ülkelerinden yapılan şeker ithalinde gümrük vergisi sıfır olacaktır.”

Biz AB’nin sömürgesi miyiz arkadaş?

AB’ye neden bu derece boyun eğiyoruz? Özal’dan Erdoğan’a bu neden hiç değişmiyor ve elbirliğiyle tarımımız yok ediliyor!

Nedir bunun açıklaması?

Bugün... Türkiye’de kişi başi şeker tüketimi –Kanada, Meksika, G. Afrika vd.– 40 kiloya geldi.

Şeker sektörü bünyesinde (biri kamuya ait; Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ş.) 7 pancar şekeri ve 5 nişasta bazlı şeker üreticisi olmak üzere 12 şirket faaliyet gösteriyor.

Rekabet sert... Bir tarafta şekerpancarı üreticileri, diğeri tarafta da nişasta bazlı şeker şirketleri var.

İşte... Meselenin “bamteli” burasıydı...

Hükümetlerin, şekerpancarına “üvey evlat” muamelesi yapmalarının sebebi bu!

Türkiye’yi “nişasta bazlı şekere” mahkûm ettiler.

Resmi açıklamaları şöyle oldu: “Şekerpancarı üretiminden kaynaklanan sıkıntılar nedeniyle nişasta bazlı şekere ihtiyaç hasıl olmuştur!” Tabii ki yalandı...

Şekerpancarı ve şekerkamışından elde edilen şekeri biliyorduk. Yakın dönemde bir de karşımıza ne çıktı: Nişasta bazlı şeker...

Yani: ABD devi Cargill’in üretmek için ülkemize geldiğeri şeker... Neydi bu?

“Şey” bir ürün!

“Nişasta bazlı şeker” nedir?

Bunu yazmadan önce, “hangi nişasta” sorusuna yanıt vermek gerekiyor. Köylümüzün, iri taneli buğdayları devasa kazanlara koyup, üzerine su ilave ederek, güneş altında 15-20 gün bekleterek yaptığeri nişasta değıl bu! Onlar tarih oldu...

Bugün... Mısırdan pirince, buğdaydan patatese bitkilerdeki fazla şekeri/glikozu depolamak için bulunan karbonhidrat/nişasta, kimyasal işlemler sonucu “nişasta şeysine” dönüştürölüyor! Böylece ısıya, aside, soğutmaya, dondurmaya ve zamana dayanıklı hale getiriliyor.

Sadece yiyeceklerde kullanılıyor sanmayınız! Tekstil, kâğıt, oluklu mukavva, tutkal ve yapıştırıcı sanayisinde de bu endüstriyel “nişasta şeysi” kullanılıyor!

Peki...

Cargill gibi küresel şirketlerin insanlara dayattığı “nişasta bazlı şeker” nedir?

Şudur:

“Sakaroz” nasıl şekerpancarından üretiliyorsa, “nişasta bazlı şeker” de genellikle mısırdan üretiliyor.

Şekerkamışı derken...

Şekerpancarı derken...

Karşımıza birden mısır çıkıverdi! Ki bu Rockefeller’ın hibrit mısıridir! Konu açıldıkça karşımıza neler çıkıyor neler...

“Nişasta bazlı şeker” genel olarak “glikoz” ile “fruktoz” türevlerinden oluşuyor.

Nedir bunlar:

Glikoz, vücudun enerji kaynağı şeker. Birçok bitkide var, üzüm gibi. “Kan şekeri” olarak da biliniyor.

Fruktoz ise, genellikle meyvede bulunan şeker.

Yani... Süt hariç her karbonhidrat kaynağında “glikoz” ve “fruktoz” bulunur. (Sütte bulunana “galaktoz” denir.)

Mısır gibi kimi bitkilerdeki nişastanın kimyasal yollarla glikoz ve fruktoza dönüştürülmesi sonucu elde edilene “nişasta bazlı şeker” denir. (Buğday, pirinç ve patates gibi kaynaklardan da elde edilebilen nişasta bazlı şeker, en çok mısırdan üretilir.)

Bugün insanoğlunu derinden etkileyen nişasta bazlı şekerin icadı şöyle oldu:

Mısırdan glikoz-fruktoz karışımı elde edileceğini ilk kez, Richard O. Marshall ve eşi Earl R. Kooi 1957 yılında buldu. Ancak... Endüstriyel boyutlarda üretimi Japonya Bilim ve Teknoloji Kurumu’nun başkanlığını da yürütmüş olan Y. Takasaki tarafında 1971’de hayata geçirildi...

Dünyanın başına ABD bela etti. 1945-1971 yılları arasında ABD’de mısır üretimi yüzde 166 arttı. Bu aşırılık piyasasını sarstı. Bu arada şeker fiyatları çok dalgalı seyir izledi. Bundan en çok etkilenen Coca-Cola gibi şirketler oldu. Alternatif ucuz şeker üretimi böyle gündeme geldi: Mısır şurubu!

Bugün... Kafalar karıştırılıyor:

– “Nişasta bazlı şeker” ne?

– “Mısır şurubu” ne?

Özünde aynılar... Halk arasında “nişasta bazlı şeker” olarak bilinen tatlandırıcıyı bizler, değişik isimlerle tüketiyoruz. Satın aldığımız ambalajlı gıdalarda farklı isimle karşımıza çıkıyor. İçindekiler bölümünde; “mısır şurubu”, “glikoz-fruktoz şurubu”, “yüksek fruktozlu mısır şurubu” vs. yazıyor.

Evet, isimleri farklı olsa da özünde hepsi aynı; işlenmiş endüstriyel şeker!

Bu sebeple...

Nişasta kökenli şekere, –mısır nişastasından yapıldığı için– “mısır şurubu” veya farklı isim denmesi kafanızı karıştırmamasın; Hele... “Şurup” adının yanıltıcılığına kanmayırız! Bildiğimiz “şerbet” ile hiçbir ilgisi yoktur!

Glikoz ile fruktoz içeren nişasta bazlı şekere, “bilimsel” anlamda “HFCS” (High fructose corn syrup) deniyor.

Kısacık şunu yazmama izin veriniz, önemli bir ayrıntı var çünkü:

– Yaklaşık yüzde 42 fruktoz ve yüzde 53 glikoz içerenler; “HFCS-42” diye adlandırılıyor.

– Yaklaşık yüzde 55 fruktoz ve yüzde 41 glikoz içerenler; “HFCS-55” olarak isimlendiriliyor.

Bunlardan...

HFCS-55 sakaroz ile aynı tada sahipken, HFCS-42 daha az tatlı.

HFCS-55 daha ziyade içeceklerde...

HFCS-42 ise katı gıdalarda kullanılıyor.

Ama... Bunlar özünde insan metabolizması için kesinlikle uygun değildir. Örneğin aşırı endüstriyel fruktoz tüketenlerde, –alkoliklerde olduğu gibi– karaciğerde yağlanma ve siroz görülür. (Düşünün ki fazlası doğal meyvede bile zararlı!)

Şimdi... Satın aldığımız yiyeceklerin etiketleri bile, bu iki şekerin ayrımını yapmazken, vücudunuz yapar. Asıl mesele budur... Çünkü bunlar doğal ürün değildir.

Mısır nişastasından elde edildiği için “mısır şurubu” denen bu kimyasal şeker, 1975-1985 arası dönemde ABD endüstriyel gıda ve meşrubat üretimine çok hızlı bir biçimde girdi. Tabii ki dünyaya yayıldı. Bugün girmediği endüstriyel gıda kalmadı gibi... Artık kola ve benzerlerinin hepsinde yüzde 100 mısır şurubu var. Gü-

nümüzde... Bütün tatlandırıcılardan hamburger etlerine, yoğurtlardan sosislere kullanılmadığı besin yok gibi...⁵⁵

Hangi üründe kullanılıp kullanılmadığını anlamak insan için imkânsız; çünkü tadı anlaşılamayacak kadar şekere benziyor!

Ve, nişasta bazlı şekerli ürünlerin bulunduğu gıdaları ne kadar yersiniz yiyin –az insülin sağlandığı için– tokluk hissi uyandırmıyor. (“Ne yesem doymuyorum” diye kendinize kızmayın, ne yediğinizin farkında olunuz!)

Fast-food olarak ifade edilen tüketim kültürünün en önemli unsurlarından biri budur; sürekli ye ve hiç doyma!

Bilin ki... Kalorileri daha yüksek oranda proteinlerden ve yağlardan gelen yiyecekleri tüketen insanlar, kalorilerini çoğunlukla şekerli ve nişastalı yiyeceklerden elde eden insanlara göre daha uzun süre tok kalırlar ve daha az yemek yerler.

Peki...

Bu işlenmiş nişasta bazlı şeker, çeşitli gıdalarla vücudumuza girdiğinde neler oluyor?⁵⁶

Neler olmuyor ki...

Vücuda ne yapıyor

Vücudumuz yakıt bankası gibi çalışır.

Besinlerden aldığı “yakıtı”, hücrelerimizin kullanabilmesi için enerjiye çevirecek şekilde tasarlanmıştır. Hücrelerimizin (özellikle beyin hücrelerinin) hayatta kalması için kanımızda yeterli miktarda glikoz /şeker bulunması şarttır.

– Yediğiniz (ekmek, makarna, kepek, pirinç gibi) karbonhidratlar, glikoz /şeker oluşturulmak üzere bağırsakta sindirilir.

– Oluşan glikoz /şeker kan yoluyla tüm vücuda taşınır ve enerjiye dönüştürülmek üzere (kas, yağ, karaciğer) hücrelerine alınır.

– Bundan sonra görev midenin arkasında bulunan pankreas düşer; salgıladığı insülin hormonuyla hücreye alınan glikozu denetler.

55 “Meyve suyu” dediğiniz aslında “boyalı su”dur! Türkiye’de 1970’lerde yıllık kişi başı 0.4 litre olan meyve suyu tüketimi, 2000’de 4.4 litreye, 2010 yılında 12 litreye ve günümüzde 20 litreye çıktı! İçtiklerinizin içinde meyve var mı? Manav fiyatlarıyla meyve suyunu karşılaştırmak bakalım! Hepsinde gıda aroması var.

56 Somutlaştırırsam: 1 litre kolada 28, bir kâse sütlaçta 20, 1 paket bonibonda 12, 1 kutu ketçapta 20, 100 gram patates cipsinde 10, 1 paket büskivide 20, iki dilim baklavada 12 küp şeker var...

– Görevi glikozu daha sonra yakıt olarak kullanacağı karaciğer hücrelerine iletmek olan insilün, metabolizmanın en önemli görevlisidir. Glikoz seviyesinin aşırı yükselmesine engel olmaya çalışır.

– Sağlıklı hücrelerin insalin hassasiyeti yüksektir. Ancak (kimyasal yiyecekler, nişasta bazlı şeker) insülinin kafasını karıştırır; seviyesi tavan yapar!

– Bu kez (kas, yağ, karaciğer) hücreleri kendini korumak için insüline duyarsızlaşır; kandaki glikozu bünyelerine almaz.

– Pankreas panikler ve fazla insülin sağlayarak tepki verir.

Şeker hastalarının bu nedenle kanlarındaki şeker oranı yüksektir. Zira vücutları şekeri enerji olarak depolanacakları hücrelere ulaştıramaz!

Bırakın kimyasal şekeri, zaten sindirim sistemlerimiz çok fazla şekerle çok hızlı ve etkin bir şekilde baş etme konusunda yetersizdir. Öyle evrilmedik!

Yetmezmiş gibi vücudumuza bir de nişasta bazlı şeker doldurulmaya başlandı.

İşte...

Bu olağanüstü durum, bedeninizde diyabet/şeker hastalığı gibi saymakla bitmeyecek hasarlara yol açıyor. Sürekli şişkinlikten aşırı gaz çıkarmaya, sinir asabiyetlerinden körlüğe, kalp rahatsızlığından alzheimer'e, pankreas kanserinden astıma kadar birçok sağlık bozukluğunun sebebi bu. Maalesef şekerin yazmakla bitmez vücutta açtığı hasarlar.

Örneğin... Yazdığım gibi doğal yiyeceklerden alınan fruktoz zararsız değildir. Fruktoz metabolizması karaciğerde gerçekleşmektedir. İnce bağırsakta absorbe edildikten sonra karaciğere taşınır. Karaciğerin bir defada yakabildiği fruktoz miktarı sınırlı. Ancak...

O kadar çok gıda içine ilave edilen kimyasal fruktozun miktarı ve kana karışma hızı karşısında karaciğer yetersiz kalır; baş edemez; ve fruktozu yağa çevirir. Bu da yağlanan karaciğerin insülin takviyesini engeller.

Sorunu sadece şişmanlık-göbeklenme meselesi olarak görmeyiniz. Örneğin, bir diğer önemli özelliği ürik asit seviyesini yükseltmesidir. Ki bu –gut hastalığı gibi– koroner rahatsızlıklara neden olur.

Mısır şurubu vb. kimyasal tatlandırıcılar yüksek tansiyon, safrakesesi taşı, prostat ve kanser gibi vücutta tamiri zor

tahribatlara yol açar. ABD’de son 30 yılda üç kattan fazla görülen karaciğer kanserlerinin sebebinin mısır şurubu olduğu bilimsel olarak kanıtlandı.

Sahi...

Tehlikenin farkında mısınız? Ki kimyasal şekerin bu tehlikeleri sır değil, 1982’den beri biliniyor. Peki.. Niye önlem alınmıyor?

Mesele sadece para mı?

Kuşkusuz meselenin iktisadi yönü var.

Nişasta bazlı şekerin “icadı”, şekeri inanılmaz düzeyde ucuzlaştırdı ve bollaştırdı. Tatlandırıcıların maliyetinde her bir sent’lik düşüş –örneğin– Coca-Cola’ya milyon dolarlık kazanç elde ettiriyor. Fast-food niye bu kadar ucuz sanıyorsunuz? Ve...

3 kilo yapay tatlandırıcı 750 kilo şekere denk geliyor. Şeker türlerine tatlılık açısından baktığımızda, sakaroz 800 birim tatlılığa sahip ise, glikoz 74 birim ama fruktoz 173 birim tatlılığa sahip. Bu nedenle fruktoz daha çok kullanılıyor. Bu da ucuzluğa sebep oluyor.⁵⁷ Ben bu ucuzluğun da gizli bir amacı olduğunu düşünüyorum... Çok ayrıntılara girerek kafanızı karıştırmak istemiyorum. Tek örnek vereceğim: Mısır şurubu elde etmek için cıva kullanılıyor! Üretiminde kullanılan kostik soda (NaOH) genellikle cıva hücreleri kullanan “klor-alkali” işletmelerde üretilmektedir. Cıva kuvvetli bir nörolojik toksindir / zehirdir. ABD’de yapılan bir araştırmada, incelenen 20 mısır şurubunun dokuzunda 0.065 ile 0.570 µg/mikrogram oranında cıva saptandı. Günlük yaklaşık olarak bir insanın 50 g mısır şurubu tükettiği düşünülürse, insan vücuduna bu yolla önemli miktarda cıva girdiğini göstermektedir. Bu özellikle çocuklarda daha tehlikeli sonuçlar doğurmaktadır. Bunların kasıtlı olduğunu düşünüyorum...

Evet. 1980 yılından sonra işlenmiş gıdalarda mısır şurubu/ nişasta bazlı şeker önemli derecede sakarozun yerini almaya başladı.

Türkiye’de ithal edilen yapay tatlandırıcıların yüzde 5’i sağlık alanında ve yüzde 95’i ise gıda sektöründe kullanılıyor.

Şekerleme, bisküvi, kahvaltı gevrekleri, çikolatalar, naneli şekerler, meyveli içecekler, düşük kalorili besinler, baklava,

⁵⁷ Öldürücü zehirli etkiye sahip tatlandırıcılar var. Örneğin: Şekere göre 160 bin kat tatlı karrelam, 200 bin kat tatlı Bernardom, 220 bin kat tatlı Lugdunam gibi...

reçel, helva, sütlü tatlılar, konserve bezelyeler, gazlı içecekler, sakızlar, meyveli yoğurtlar, dondurmalar, diyabet ürünleri ve sporcu içecekleri yapay tatlandırıcı içeren bazı besinlerdir...⁵⁸

Gıda düzeni “yaratıcıları” biliyorlar ki; beynimiz doymak bilmez bir şeker bağımlısı. Yapay tatlandırıcıları dayıyorlar.

Türk Gıda Kodeksi⁵⁹ tarafından hangi gıda maddesinde hangi oranda yapay tatlandırıcı kullanılacağı belirlenmesine rağmen, çok sayıda ürünün ambalajında yapay tatlandırıcı olduğu belirtilmekle birlikte, ne kadar kullanıldığı hakkında herhangi bir bilgiye yer verilmiyor!

Bunu şöyle anlayabiliriz:

Avrupa’da kişi başına nişasta bazlı şeker tüketimi 1-1.5 kilo...

Türkiye’de ise 6 kilo civarında! Ve ne acı ki sürekli artıyor...

2001 yılında 23 bin 647 ton olan (büyük çoğunluğu aspartam olan) “yüksek yoğunluklu tatlandırıcı” ithalatı...

2015 yılında oldukça yüksek bir artışla 350 bin tona ulaştı!

Bunun yüzde 70’ini Çin’den alıyoruz! Kandırımacalarla yavaş yavaş ölüme sürükleniyoruz... Yetmezmiş gibi...

Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ş. 2016 yılı faaliyet raporunda diyor ki: “Yüksek yoğunluklu tatlandırıcılar gıda sanayinde kalori düşüklüğü, obezite kontrolü, diyabetik kullanım gibi sebeplerle tercih edilmektedir. Yüksek yoğunluklu tatlandırıcılar, dünyada ve ülkemizde gıda sanayisinde sıklıkla diyabetik ürünlerin, meşrubatların ve çikletlerin üretiminde kullanılmaktadır.”

58 Birini örnek vermeliyim: Çikolata kakao bitkisinden yapılıyor. Amerikan kıtasının keşfinden sonra çikolata Avrupa’ya yayıldı. Kralların, kardinallerin tatlısı oldu. Yaygın tüketimi 19’uncu yüzyılda oldu. İlk çikolata üreticileri İngiliz ve Amerikalı Fry, Cadbury, Rowntree, Hershey dinine çok bağlı Protestan ailelerdi. Ama bu dindarlar kakao yerine çikolataya katkı maddeleri doldurmaya başladılar! İdealizmin ticarete yeri yoktu.

59 Türk Gıda Kodeksi, Türkiye’de satışa sunulan gıdalara ilişkin hijyen, etiketleme, pestisit ve veteriner ilaç kalıntıları, ithalat ve ihracat denetimi ve belgelenme sistemi, tahlil ve numune alma yöntemleri, gıda katkı maddeleri, beslenme ve özel diyet amaçlı gıdalar gibi genel standartların yanı sıra taze, dondurulmuş ve işlenmiş her çeşit gıda ve gıda ürünlerine özgü belirli standartlara ait veri tabanıdır. Ne etkileyici bir tanım değil mi? İşin özü farklıdır: AB Uyum Yasaları için çıkarılmıştır. Özünde market raflarından yerel ürünlerin kaldırılması operasyonudur! Geleneksel pazarın yok olmasıdır. Köylülerin marketlere-bakkallara ürün satamamasıdır. Örneğin, teneke peynir gibi binlerce doğal ürünün öldürülmesidir. Gıdada AB’ye sınırsız teslimiyetin belgesidir.

Konu konuyu açıyor: Bu yapay tatlandırıcı (örneğin aspartam) hakkında bilim çevrelerinin görüşü neydi:

- Amerikan Kalp Derneği “yan etkisi yok” dedi.
- İtalya Ramazzini Enstitüsü “kanserojen” dedi.
- Amerikan Gıda ve İlaç Dairesi (FDA), “aspartam kanserojen bir etki taşımıyor” dedi.

Prof. Dr. Joseph Mercola, Amerikan Huffington Post internet sitesinde yayınlanan makalesinde, Amerikan Gıda ve İlaç Dairesinin ölçüt aldığı araştırma sonuçlarının tümünün aspartam üreticileri tarafından finanse edilen çalışmalara dayandığını ve bu yüzden FDA’ın aspartamın güvenliğiyle ilgili verdiği raporun kuşkular taşıdığını belirtti.

Bazı bilim insanları da, aspartam üreticileri tarafından finanse edilen 200 araştırmada bu maddenin zararsız olduğunun görüldüğü, fakat diğer araştırmaların yüzde 92’sinde ise aspartamın zararlı olduğu yönünde sonuç çıktığını açıkladı.

Journal of Neuropathology and Experimental Neurology adlı bilimsel dergide 1996 yılında yayımlanan makalede, ABD Ulusal Kansere Enstitüsü tarafından tutulan kanser istatistiklerinin incelendiği ve aspartam’ın 1981 ve 83 yıllarında kullanılmaya başlanmasından sonra beyin tümörlerinde beklenmedik bir artış görüldüğü ortaya çıkarıldı.

Palm Beach Tıbbi Araştırmalar Enstitüsü Müdürü Dr. Hyman Roberts’ın belirttiğine göre, bazı yapay tatlandırıcılar bağımlılık oluşturmakta ve bırakılması durumunda bazı semptomlara neden olmaktaydı. Her 16 kişiden biri günlük beslenmesinden aspartam’ı çıkardığında migren, baş ağrısı, kol ve bacak ağrısı gibi sorunlar yaşadığını ifade etti.

Bağımsız bilim insanları tarafından aspartam’ın, sinir sistemine zarar vererek ağır zihinsel geriliğe yol açabileceği gibi araştırmalar yayınlandı.

Uzatmayayım... Sakarin’in (E954) kansere sebep olduğunu artık bilmeyen kaldı mı? Sukraloz (E955), Asesülfam (E950), Siklamat (E952) etkilerini yazmayayım artık...

Korkunç bir rakam

Kronik hastalıkları salgına dönüştüren “mısır şurubu”; Fransa, Hollanda, Avusturya, İrlanda, İsveç, Yunanistan, Portekiz, Slovenya, Danimarka ve İngiltere’de yasak.

ABD Gıda ve İlaç İdaresi, içeriği yüksek fruktoz olan meyveli ürünleri suni tatlandırıcı olarak kabul etti ve obeziteyi (dolaşısıyla kanseri) tetiklediğini belirterek kişinin şekerden aldığı enerjiyi yüzde 10'dan yüzde 8'e düşürdü.

AKP ise, yüzde 10 olan kotayı yüzde 15'e çıkardı! Hiçbir denetim yapılmadığı için kotanın ne kadar aşıldığı konusunda bilgi yok.

Resmi rakamlara göre, Türkiye'de 265 bin ton mısır şurubu üretimi yapılıyordu.

AKP hükümeti geçen yıl nişasta bazlı şeker kotasını 312 bin 500 tona çıkardı.

Türkiye 320 bin ton nişasta bazlı şeker ile 27 ülkeden oluşan AB'nin üretiminin yüzde 40'ını tek başına üretiyor. Korkunç bir rakam bu! Oysa bu rakam....

– Almanya'da 56 bin ton...

– İspanya'da 53 bin ton...

– İtalya'da 32 bin ton...

Dünya devi Cargill Türkiye'ye niye geldi sanıyorsunuz...

Dünyanın en büyük "mısır şurubu" (HFCS) üreticisi, ABD...

Dünya mısır şurubu/ HFCS üretiminin yarısından fazlasını ABD gerçekleştiriyor.⁶⁰ İtibarıyla...

ABD'nin, küresel şirketleri kimyasal şekeri Türkiye gibi yeni pazarlara sokmak istedi.

Türkiye, nişasta bazlı şeker/ mısır şurubu için "şeker cehennemine" dönüştürüldü.

Bazı rakamlar vermeliyim:

Cargill için 2001'de izni çıkan nişasta bazlı şekerin, Türkiye'de genellikle mısırdan üretildiğini belirttim. Bu nişasta bazlı şeker/ mısır şurubu, Türkiye'de mısır üretimini patlattı:

2002 yılında 2.1 milyon ton olan mısır üretimi...

2015 yılında 6.4 milyon tona ulaştı!

Bunun 1.3 milyon tonu tatlandırıcı üretiminde kullanılıyor.

Yetmiyor, Türkiye mısır ithal ediyor.

2006 yılında 30 bin 506 kilo olan mısır ithali, 2015 yılında 1.7 milyon tona yükseldi.

60 ABD'de yapılan araştırmada; 1970'lerde günde 380 g HFCS tüketiminde nüfusun yüzde 15'inde obezite/şişmanlık görülürken; 1990'larda bu oran günde 460 g oldu ve obezite oranı nüfusun yüzde 23'üne yükseldi. 2000'ler başında ise, günlük HFCS tüketimi 530 g ile obezite oranı yüzde 27'ye çıktı. Dünyada 1970'li yıllarda kişi başına yıllık tüketim yaklaşık 0.5 kg iken bu rakam 2000'li yıllarda 35 kg'ı geçti.

İthalatçı şirket kim miydi; tabii ki Cargill gibi mısır şurubu üreten şirketler!⁶¹

Kimyasal tatlandırıcılara, ihtiyaç o kadar fazlalaştı ki...

Toprak Mahsulleri Ofisi, 2008 yılında kilosunu 43 kuruştan aldığı mısırı, 2015 yılında 72 kuruştan almak zorunda kaldı!

Nişasta bazlı şeker üretimi, ülkemizde hibrit mısırın “yıldızını” parlattı.

Syngenta ve Monsanto gibi dünya devleri, Türkiye’deki mısır üretiminin ciddi miktarını Bergama-Dikili-Karacabey’de yapmaya başladı. Tabii ki hibrit; bunu yazmaya gerek yok.

Cargill vd. Trakya’yı satın almaya çalışıyor. Sebebi belli...

Sonuçta:

“Nişasta şeysi” nedir anladık.

“Şurup şeysi” nedir anladık.

Bu amaçla mısır ithal edildiğini de öğrendik.

Peki... İthal mısırlar ne kadar sağlıklı?

Biliyoruz ki... Ta 1965’te ABD’de mısır ekiminin yüzde 95’i hibrit mısıra ait.

Sorum şu: İthal mısırların ne kadarı GDO’lu, ne kadarı hibrit?

Yapay tatlandırıcı mısır şurubu / nişasta bazlı şeker tahrifatının yanına bir de GDO’lu ürünün eklenmesi, meseleyi işin içinden çıkılmaz hale getirmiyor mu?

Bu insanoğlunun yıkımıdır.

Bilerek yapıyorlar...

Amerikan hegemonyası

Şeker Kanunu kapsamında Türkiye’de kota tahsis yapılan şirketlerin nişasta bazlı şeker üretim kapasitesi yılda 1.3 milyon ton.

Kota tahsis edilmeyen –yani sadece yurt dışına ihraç etmek üzere nişasta bazlı şeker üretim faaliyetinde bulunabilen– 5 şirkete ait nişasta bazlı şeker üretim kapasitesi ise yılda 344 bin ton.

61 Maliye Bakanı Kemal Unakıtan’ın oğlu Abdullah Unakıtan! Şirketi AB Gıda Sanayi ve Ticaret A.Ş. ile 4 Ağustos 2003’te 4 bin ton mısır ithal etti. Bu arada 2002’de yüzde 35 olarak belirlenen mısır gümrük vergisi 17 Nisan 2003 tarihinde yüzde 20’ye indirildi. Yetmedi. 220-230 lira olan mısırın kilo fiyatı ülkeye sokulmasının hemen arkasından Toprak Mahsulleri Ofisi tarafından 310 lira olarak açıklandı! Unakıtan tavuklarının yemesi için mısır ithal ettiğini söyledi. Hesaba göre 2 milyon tavuğunun olması gerekiyordu!

Nişasta bazlı şeker üreten her şirkete kota verilmiyor. Kotası olan firmalar:

Cargill (ABD), Amylum (İngiliz Tate & Lyle PLC ve ABD'li ADM),⁶² PNS Pendik Nişasta (Cargill-Ülker ortaklığı), Tat Nişasta ve Sunar Mısır Entegre.

Bu şirketler neye göre belirlendi?

Örneğin... Sunar Mısır şirketinin sahibi –aynı zamanda– Adana Sanayi Odası Meclis Başkanı Hüseyin Nuri Çomu, FETÖ soruşturması sonucu 22 Eylül 2016'da tutuklandı!

Tat Nişasta'nın arkasında AKP'li bir bakan olduğu iddia ediliyor.

Nişasta bazlı şeker üreten şirketlerin A kotası üretim kapasitelerine göre, başı tabii ki Cargill çekiyor. İkinci sırada Amylum var. Üçüncü sırada yine Cargill ortaklığı olan PNS bulunuyor. Diğerleriyle aralarında “üretim uçurumu” var.

Cargill diğerlerinin 5-6 katı üretim yapıp satıyor.

Diğer yandan...

Nişasta bazlı şekere talep o kadar çok ki...

Kota bekleyen firmalar da var:

Ak Nişasta,⁶³ GSF Nişasta, Beşan Nişasta ve Ay Nişasta.⁶⁴

Kota dışında kalan bu dört şirketin iç piyasaya ürün satması yasak! Bunlar da diyor ki; “mevcutların çoğu yabancı, kotayı sadece onlara vermek, yasayla yabancıyı korumak, kapitülasyon uygulamaktır!”

Kotayı belirleyen Türk Şeker Kurumu ise yetkinin hükümette olduğunu söylüyor.

Peki... Türkiye şeker piyasasını düzenleyen, denetleyen “Şeker Kurulu” kimlerden oluşuyor: Bakanlar Kurulu'nca seçilen

62 Adana'da Paksoy Ailesi tarafından 1989 yılında Pak Nişasta olarak faaliyete başlayan şirket, 1994 yılında Belçika Amylum Grubu tarafından satın alındı. Amylum Nişasta, 2000 yılında Avrupa'daki diğer Amylum Grubu şirketleri ile birlikte İngiliz Tate & Lyle PLC ve ABD'li Archer Daniels Midland (ADM) şirketlerine satıldı. Amylum CEO'su Rint Akyüz, Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Türkiye Büyük Locası'nın büyük üstadlığına aday oldu. Seçilemedi.

63 İlk sahibi Hayyam Garipoğlu idi. Lüleburgaz'daki fabrikayı 2011 yılında TMSF'den Sübet Çiçek aldı. Çiçek, 1974 Siirt doğumlu. Lise mezunu. İstanbul'da babasının yanında edindiği deneyimle, 1989'da hırdavat toptancılığıyla ticari faaliyete başladı. Gıda imalatına ilk olarak 1996'da Esenyurt'ta Saadet Gıda'nın temellerini atarak girdi. Ak Nişasta yanında 2012'de kokolin çikolata ve oyuncak üretimi yapan Aras Gıda'yı bünyesine kattı. Keza, Nazar şerit sakız ve licorice üretimi yapan dördüncü fabrikasını Silivri'de inşa etti. 2016'da Ekinciler Menkul'ü alarak adını, Reel Kapital Menkul Değerler A.Ş. yaptı. Şekerleme işinde ne para var, maşallah!

64 Adanalı Recep Sıcaküz ile Mardinli Abdullah Aydemir'in Mardin'de kurulu fabrikaları. Mardinli Aydemir'in toplam yedi nişasta bazlı şeker fabrikası var! Kotası olmamasına rağmen bunca üretimi Irak gibi ülkelere satıyor!

üyelerden biri (Nişasta bazlı şeker üreticilerini temsilen) Cargill Başkan Vekili Muzaffer Mustafa Sayınataç!

Tabii ki Cargill, yeni şirketlere kota verilmesine karşı çıkıyor.

Evet... Mısır şurubunda kota var. Eğer bir firmaya kota verilmemişse o şirket iç piyasaya mal satamıyor. Örneğin...

Gaziantep'te Şölen Çikolata var. Gaziantep'te bulunan ve Beşler Grubu'na ait 2012 yılında faaliyete geçen Beşan Nişasta, günlük olarak işlediği 750 ton mısırdan; 200 ton fruktoz, 150 ton glikoz ve 150 ton mısır nişastası üretiyor. Ancak Beşan Nişasta, yanı başındaki Şölen Çikolata'ya mal veremiyor! Şölen Çikolata, daha ucuza Gaziantep'ten alabilecekken, kota tahsis eden Cargill gibi firmalardan almak zorunda!

Beşan Nişasta, Beşler Grubu içinde bulunduğu "kardeşleri" Beşler Un, Beşler Makarna ve Beşler Yağ (Ülfet) ürünlerine "yardımda" bulunabiliyor mu? Yasak.⁶⁵

Burası Türkiye... Kaçak nişasta bazlı şeker üretilip satan firmalar da yok değil!

Sakarya'daki GSF Nişasta böyle bir satış sonucu yakalandı! Sahibi Mustafa Şule aynı zamanda Ticaret ve Sanayi Odası Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı idi! Kim ihbar etti acaba? Kıran kırana bir rekabet var...

Anımsar mısınız:

Ülker'in yerli üretimi "Cola Turka" vardı!

Şimdi nerede? Sormayın başına neler geldi...

Coca-Cola ve Pepsi ayrı ayrı Ocak 2005 yılında gönderdikleri mektupla Cola Turka'dan şikâyetçi oldu. Kota dışı nişasta bazlı şeker kullandığını iddia ettiler.⁶⁶

Meşrubat devlerinin ihbarı üzerine Cola Turka'yı üreten Ülker Grubu'na baskın yapıldı. Sanayi ve Ticaret Bakanı Ali Coşkun, Şeker Kurulu'nun 33 milyon TL'ye yakın ceza uyguladığını, konunun mahkemeye taşındığını belirtti.

65 Çakmak ailesine –Mustafa Çakmak, Kemal Çakmak, Cemal Çakmak, Mesut Çakmak'a– ait, Beşler Nişasta ve Beş Yem tesislerinin açılışını dönemin başbakanı Erdoğan yaptı.

66 Halkın sağlığını nasıl düşünüyorlar değil mi? *American Journal of Preventive Medicine* dergisinde yer alan araştırmaya göre, Coca-Cola ve Pepsi'nin, ABD'de birçok eyaletin gazlı içeceklerle ek vergi koymaya ve obezite ile savaşmak için çeşitli tedbirler almaya başladığı 2011-2015 seneleri arasında tıp dernekleri, sağlık kuruluşları ve hükümet kurumlarına milyonlarca dolar ödedikleri ortaya çıkarıldı.

Rakipleri Coca-Cola ve Pepsi, daha önce de haksız rekabet yarattığı gerekçesiyle Cola Turka'yı şikâyet etmişti! Amansız bir savaş bu...

Sonuçta... Ülker, Cola Turka'yı Japon devi DyDo Drinco'ya satarak kurtuldu! (Keza Japonlar; Çamlıca, Saka Su, Bahar Su, Flores, Eskipazar, Sunny ve Maltana'yı da 2016 yılında satın aldı. Kahve-çay pazarına girmek istediklerini de açıkladılar.)

Cargill'e teslim olundu

Türkiye'deki kota kavgasında en kazançlı Cargill...

Bu nedenle... Cargill Türkiye Yönetim Kurulu Başkanı Murat Tarakçıoğlu, hedeflerini şöyle açıkladı: "Hedefimiz ürün satışından 2018 yılına kadar 1 milyar dolarlık ciro!"

10 yıl önce 2008'de cirosu 400 milyon dolar idi!

Kısa zaman öncesine kadar nişasta konusuna yoğunlaşan Cargill, Türkiye'de sahibi olduğu iki fabrikasında nişastanın yanında, tatlandırıcılar, kakao ürünleri ve çeşitli gıda aroması üretimi yapmaya başladı.

Cargill Türkiye pazarını ele geçirdi. Market raflarında yer alan gıda ürünlerinin yüzde 90'ında Cargill ürünleri kullanılıyor. Tarakçıoğlu, "Artık nişastacı Cargill olarak değil, gıda şirketi Cargill olarak anılıyoruz" diyerek mutluluğunu paylaşıyor!

Nasıl tanınırlar bilmem! Bildiğim:

Türkiye'de hayvan yemine Cargill'in ürettiği katkı maddesi "premix" konuyor. Bu "premix" içinde neler varsa, "hayvanların tükettiği yeme premix katılmadan o hayvandan verim almanız mümkün değil" deniyor!

Enerji veren "premix"ın üretildiği bitkinin, ABD dışına çöpünün dahi çıkarılması mümkün olmadığını biliyoruz. Hayvan yeminde "premix" tekeli elinde bulunduran tek güç Cargill...

Bu kadar paranın olduğu yerde kavga olmaz mı?

Tarih: 30 Aralık 2010.

Şeker pazarının iki ürünü olan, "pancar şeker" ve "nişasta bazlı şeker" kota hesaplamalarının yapıldığı Şeker Kurulu'nda kavga çıktı.

Nişasta bazlı şeker pazarının daralmasını ve pancar şekerinin kullanım alanının genişlemesini isteyen Pankobirlik (Pancar

Ekicileri Kooperatifleri Birliği) Başkanı Recep Konuk ile, Cargill temsilcisi Muzaffer Mustafa Sayınataç birbirine girdi. Konu yargıya taşındı; Cargill temsilcisi Sayınataç şikâyetçi oldu.

Kota meselesi yüzünden çıkan kavgaya son noktayı Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı koydu; Recep Konuk hakkında “Ko-
vuşturmaya Yer Olmadığına” karar verdi.

Recep Konuk, ülkemiz pancar şekeri sanayisinin adeta “gü-
nah keçisi” ilan edilmesine hep karşı çıktı. O dönemler MHP Konya/Çumra belediye başkanıydı. MHP milletvekili aday
oldu. Kazanamadı.

Ve “politik rotasını” ne zaman AKP’ye kırdı; farklı konu-
maya başladı. AKP milletvekili seçilip, TBMM Tarım, Orman
ve Köyişleri Komisyonu Başkanı olunca AKP’den bakan olaca-
ğı yazılınca, “Nişasta bazlı şeker yasasında hükümetin alakası,
sorumluluğu yok...” deyiverdi! Sonra da ağzını açmadı. Bakan
olmanın yolu “suskunluk yasasına” uymaktan mı geçiyor?

İşin özü ne biliyor musunuz:

İktidarlar, politikacılar gelip geçiyor ama tarım politikaları
hiç değişmiyor. IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü, AB
ne diyorsa aynen uygulanıyor!....

Bu nedenle... Üretimi ülke kaynaklarına dayalı, çevre sağlığı
için yararlı (havayı en fazla temizleyen bitkilerden) pancar yok
ediliyor! Yerine bize ve hayvanlara GDO’lu mısır yediriyorlar.

Yapay tatlandırıcılardan...

Mısır şurubundan...

Nihayet... Geldik GDO’lu mısıra...

Türkiye’de dağıtılan rüşvet

Genetiği ilk değiştirilen organizmalardan biri mısır oldu!⁶⁷

Böceklerle dayanıklı “bacillus thuringiensis” adlı toprak bak-
terisi moleküler düzeyde incelendi. Böceklerle karşı oluşturduğu

67 Bitkilerde gen aktarımı teknikleri:

-DNA’yı “kesip biçerek” yapılan shotgun metodu,

-Dolaylı gen aktarma yöntemlerinde kullanılan bir bakteri olan agrobacterium tumefaciens transferi,

- Hücrenin dışındaki canlı potoplast dönüştürülmesi şeklinde oluyor.

GDO, bitkide olduğu gibi insanın da genetik yapısını değiştirebiliyor. Bu mü-
dahale sonucu ne tür hastalıklarla karşı karşıya gelineceği tam bilinmiyor.
Ama örneğin, kanser sayısındaki artışların GDO kaynaklı olması olasılığının
yüksek olduğu biliniyor.

mekanizma anlaşıldıktan sonra bunu kontrol eden gen alınıp, yine doğada yaygın olarak bulunan başka bir toprak bakterisi olan “grobakterium” aracılığı ile mısırın hücresine aktarıldı. Böylece mısır, zararlı böceklerle dayanıklı hale getirildi.

Yani... GDO en basit tanımıyla “böceği yok eden genin” transfer edildiği mısır ve bu mısır, insana-hayvana yedirilmeye başlandı!⁶⁸

Kimyasal şekerin hammaddesi GDO’lu mısırı ABD dünyaya nasıl dayattı? Bunun için neler yaptığına örnek vermeliyim:

WikiLeaks belgelerine göre, ABD’nin Paris Büyükelçisi Craig Stapleton, Washington’la 2007 yılındaki yazışmasında, Fransa’nın ABD küresel devi Monsanto’nun GDO’lu mısırını yasaklama girişimine yanıt olarak, GDO’lu ürünlerin kullanımını teşvik etmeyen AB’nin askeri tarzda ticari savaşla cezalandırılmasını tavsiye ediyordu!

Adamlar meseleyi bu derece önemsiyor!

Keza... Sızan bilgilere göre Monsanto, sadece ABD’de 2008 yılı lobicilik faaliyetlerine toplam 8,8 milyon dolar harcadı.

Cargill, Türkiye’de ne kadar para dağıttı? Çıkar mı bir gün ortaya? Ama... Şunu biliyoruz: “Terminatör geni” geliştirerek genetiği değiştirilmiş pamuk tohumunda dünyanın en büyüğü olan ABD’li “Delta & Pine Land (DPL)” şirketinin Türkiye’deki iştiraki Türk Deltapine.

Bu şirketin Tarım Bakanlığı yetkililerine, 2001-2007 arası dönemde rüşvet verdiği ortaya çıktı. Yok canım bunu Türk yetkililer ortaya çıkarmadı. Şöyle oldu:

Monsanto, DPL’yi satın almak için muhasebe kayıtlarında inceleme yaptı. Ve şirketin Türkiye’de rüşvet verdiğini tespit etti. Şikâyetçi oldu. Sebebi, ABD’de şirketlerin yabancı devlet yöneticilerine ve memurlarına rüşvet vermesini yasaklayan FCPA yasası var. Monsanto, “Sonra başım ağrır” diye Serbest Piyasalar Kurumu’na (SEC) ihbarda bulundu.⁶⁹ Türkiye’deki rüşvet

68 Kitapta genetiği değiştirilmiş organizmalar konusuna sıklıkla değiniyorum. Yanlış anlaşılacak istemem, tekrarlıyorum: Canlıların yararına olan biyoteknolojik yöntemler, moleküler teknikler, genetik mühendisliği gibi bilimsel çalışmalara kuşkusuz karşı değilim. İnsan sağlığı ve çevre açısından büyük riskler taşıyan GDO’ları bunların dışında tutuyorum. Amacının/hedefinin başka olduğunu bu kitap boyunca anlatmaya çalışacağım...

69 Sanmayınız ki, Monsanto şirketi iş ahlakına çok önem veriyor. Endonezyalı bir devlet memuruna 50 bin dolar rüşvet verdiği için 2005 yılında soruşturma geçirip, 1.5 milyon dolar ceza ödemek zorunda kaldı. Türkiye’de mevzu edilen rüşvet 43 bin dolar idi. Hep “küçükler”in yakalanması ne tesadüf!

doğrudan Türk Deltapine tarafından ödenmişti. Şirketin muhasebe kayıtlarında memurlara verilen rüşvet, “hamallık ücreti” olarak geçmişti!

Türk Deltapine’in Genel Müdürü olan Hasan Yener, “Rüşvet değil, hediye idi. ABD’nin kendi iç işleyişi nedeniyle orada bildirildi. Bunu bütün şirketler yapıyor. Türkiye’de yaşıyoruz, devlet dairelerine hediye verilir” dedi.

Sebebi belliydi rüşvetin: Şirket, GDO’lu ürünlerini iç piyasaya veriyordu. Tarım Bakanlığı’nın göz yumması içindi bu “hediyeler!”

Rüşvet meselesi medyada yazılıp konuşulunca ne oldu dersiniz? Hiçbir şey olmadı. Aksine...

Türkiye’de 2009 yılı nisan ayında “GDO’lu Ürün Yönetmeliği” çıkmadan 6 ay önce, TBMM Tarım Komisyonu üyeleri AKP Denizli Milletvekili Mehmet Erdoğan, AKP Gaziantep Milletvekili Özlem Müftüoğlu, AKP Bursa Milletvekili Ali Koyuncu, CHP Mersin Milletvekili Vahap Seçer, MHP Afyonkarahisar Milletvekili Abdülkadir Akcan ve TÜBİTAK Başkan Yardımcısı Prof. Dr. Mehmet Arif Adlı ve Adana Çiftçiler Birliği Genel Sekreteri’nden oluşan heyeti ABD Tarım Bakanlığı’nın davetlisi olarak bu ülkeye gitti. Heyetin TBMM Genel Kurulu kararıyla gittiği gezinin –uçak paraları hariç– tüm masrafları ABD Tarım Bakanlığı tarafından karşılandı!

TBMM heyeti, Washington’da Tarım Komisyonu çalışmalarına katıldıktan sonra St. Louis’e gidip Monsanto’yu gezdi. Dönüşlerinde, –medyanın tepkisini çeken– milletvekilleri, “uzaya götürseler etkilenmem”, “ben ikna olmadım”, “faydalı bir gezi oldu” gibi açıklamalarda bulundular. 6 ay sonra...

“GDO’lu Ürün Yönetmeliği” yürürlüğe girdi!

Türkiye’ye girmesine izin verilen 29 GDO’lu ürün içinde üç çeşit soya vardı; GDO’lu soyanın ikisi Amerikalı Monsanto, biri Alman Bayer’indi!

Beyaz Saray’ın karanlık ilişkileri

Küresel tarım devlerinin arkasında kimlerin olduğunu bilmeden meselenin özünü bulmak zor.

Cargill’i tanıdınız.

Cargill’in tohum bölümünü satın alan bir başka ABD devi Monsanto’dan örnek vereyim...

Önce... –Önünüzdeki sayfalarda sıklıkla karşınıza çıkmaya başlayacak küresel tarım şirketi– Monsanto hakkında minik bilgiler aktarmalıyım ki, arkasındaki politik güçleri kavramanız kolay olsun...

Monsanto...

ABD’de 1901 yılında kuruldu. Almanya’dan ABD’ye ithal edilen sakarini üretti. Ürün yelpazesini hoş kokulu vanilin, kafein, sakinleştiriciler ve laksatif ekleyerek genişletti.

1920 yılında plastik, reçine, kauçuk, yakıt katkı maddeleri, yapay kafein, endüstriyel sıvılar, bulaşık deterjanı, anti-friz, sülfürik asit vs üretti.

1935 yılında Birleşmiş Milletler Çevre Programı Kimyasallar Birimi’nin çevre ve insan sağlığına olumsuz etkilerinden dolayı kullanılmasına yasaklama ve sınırlama getirilen 12 adet kalıcı organik kirleticiden biri olan PCB üretimine başladı!

1940 yılında balık ve kuş dahil birçok hayvan türünün tükenmesine yol açan ve 1970’lerin sonunda yasaklanan “DDT” adlı zehiri üretti!⁷⁰

1948 yılı itibariyle yaprak dökücü kimyasal ilaç –2,4,5–T gibi– herbisit üretimine başladı! (Ki bu herbisiti ABD Vietnam Savaşı’nda kullanacaktı. Tabii ki 1970 yılında bu da yasaklandı, kanserojen idi.)

Bu sırada kalp, karaciğer hastalıklarına, üreme ve gelişme bozukluklarına yol açan ve 1997’de Dünya Sağlık Örgütü tarafından kanserojen olarak sınıflandırılan (benzer yapıya sahip büyük bir grup kimyasal bileşiğin genel ismi olan) “dioksin” adlı bir yan ürünü ortaya çıkardı. (Süt ürünlerinde kullanılan kâğıt ambalajlar ve kartonlar dioksin kaynaklıdır.)

Monsanto...

1955 yılında petrol esaslı gübre, 1959’da saf silikon üretimine başladı.

70 İsviçreli kimyacı Paul Hermann Müller, 1935’ten itibaren böcek ilaçları üzerinde çalışıyordu. Bir süre sonra “bitkilere ve sıcak kanlı hayvanlara zarar vermeyecek”, etkisini uzun süre koruyabilecek, güçlü bir ilaç geliştirmek amacıyla yaptığı yoğun çalışmalar sonucunda “diklorodifeniltrikloroetan” (DDT) adlı maddeyi buldu. 1948 yılında Nobel Ödülü aldı! Gerçekte DDT ilk olarak Alman kimyacı Othmar Zeidler tarafından 1874’te bulunmuş, ancak böcek ilacı olarak değeri anlaşılamamıştı. “Böceklerin atom bombası” denen DDT, Dünya Sağlık Örgütü tarafından –sıtma salgını önlemek için– 76 ülkede kullanıldı. Böcekler zehre karşı bağışıklık geliştirdi ve bu ekosistemde dengesizliklere sebep oldu. Örneğin, Malezya Sarawak bölgesinde zehirli böcekleri yiyen kediler ölünce, verem-tifüs hastalıklarının taşıyıcısı fare popülasyonunda inanılmaz patlama yaşandı. Dünya Sağlık Örgütü İngiliz Kraliyet Hava Ordusu’nu yardıma çağırdı. Bölgeye kediler bırakıldı! DDT yasaklandı.

1970'lerden itibaren GDO araştırmalarına başladı.

1976'da Cycle-Safe adıyla dñyanın ilk plastik gazlı içecek şişesini piyasaya sñrdñ. şişe, bir yıl sonra kansere yol açma ris-
kinden dolayı yasaklandı.

Bu Monsanto'nun ne ilk yasaklanan ne de son yasaklanan ùrñnñ olacaktı. Özellikle 1982 yılında ilk defa bir bitkinin gene-
tiğini değiştiren şirket olması ve bu GDO'lu ùrñnlerin kimyasal
ilaçlarla ayakta kalması nedeniyle hep dñya gñdeminde yer
tutmaya başladı. Aspartam'dan posilac'a kadar kanserojen katkı
maddeleri nedeniyle sıkıntılar yaşadı.

Dñya devi Monsanto bunları nasıl aştı?

Bu soru arkasındaki siyaset gñcñnñ ortaya çıkaracak. Öyle
ya... "Koskoca ABD Başkanı Cargill için nasıl kulis yapmıştı?"

Cargill için de yaptılar, Monsanto için de...

Örneğin....

Baba George Bush 1987 yılında ABD başkan yardımcısıydı.
Monsanto laboratuvarını ziyaret edip soyanın genetiğiyle oynan-
nan yani GDO'lu soya çalışmasına katıldı.

Henñz dñya, soyanın genetiyle nasıl oynandığını ve DNA'sına
katılan -kanserojen- "roundup ready" adlı transgeni bilmiyordu...⁷¹
Bush elindeki şıringayla soyaya enjekte yaparken poz verdi. Mon-
santo yetkilisi Bush'a ùzerinde çalıştıkları ùrñnñ onaylanmaması
hakkındaki endişelerini aktardı. Bush, "zeriz" dedi.

İki yıl sonra... Baba Bush 1989'da ABD Başkanı seçildi.
Monsanto'nun kaygısını hemen giderdi. Yetmezmiş gibi... Tñ-
keticinin bilme hakkını hiçe sayarak GDO'lu besinlerin etikette
belirtilme zorunluluğu olmadığını ve test edilmesine gerek ol-
madığını açıkladı!

Kuşkusuz ilişkiler karşılıklıydı...

Afrikan Amerikalı Clarence Thomas, 1976-1979 yılları ara-
sında Monsanto'nun avukatlığını yaptı. Baba Bush tarafından
1991'de Anayasa Mahkemesi'ne atandı! 2000 yılındaki ABD Baş-
kanlık seçimini anımsıyor musunuz; Florida eyaleti oylarının ye-
niden sayılması hakkında açılan oğul Bush-Al Gore davasında
seçimin kaderini belirleyen oyu oğul Bush lehine kullandı!

Monsanto'yu (ya da Cargill gibi devleri) kññmsemeyiniz!
Siyaset-ticaret ilişkisine bir örnek daha vereyim:

71 Transgen; biyoteknolojik yöntemlerle kendi tñrñ haricinde bir tñrden gen aktarılarak, belirli özellikleri değiştirilmiş bitki, hayvan ya da mikroorganizmalara denilmektedir.

Monsanto'nun maddi olarak desteklediği (inek sütünü artıran büyüme hormonları için biyoteknoloji bölgesi kurduğu) Wisconsin Eyaleti Valisi Tommy Thompson, 2001-2005 yıllarında George W. Bush'un Sağlık Bakanı oldu.

Monsanto'nun süt artırıcı posilac'ı piyasaya sürmesi ve ürün etiketinde "rBGH" hormonu içerip içermediği bilgisi için FDA onayı alması nasıl oldu biliyor musunuz:

Monsanto laboratuvar yöneticisi Margaret Miller, onayı verecek FDA'ye atandı! Yardımcısı ise, eski bir Monsanto araştırmacısı Susan Sechen oldu. Şaşırtıcı mı?

Monsanto'nun adamlarının sıklıkla girip çıktığı/ Monsanto şubesi gibi olan iki kurum vardı:

– Kamu sağlığını koruma ve sağlamakla yükümlü FDA (ABD Gıda ve İlaç Dairesi).

– İnsan sağlığı ve çevreyi korumakla yükümlü EPA (ABD Çevre Koruma Kurumu).

Her şeyin baba-oğul Bush döneminde kaldığını düşünürseniz yanılırsınız. Clinton ve Obama dönemi farklı değildi. Obama'nın FDA Gıda Güvenliği Dairesi Başkanışmanı olarak atadığı Michael R. Taylor, Monsanto'nun ikinci en güçlü adamıydı! İlk icraatı ne oldu dersiniz: Süt ürünleri etiketlerinde –süt ineklerinin verimini artırmak için kullanılan/kansorejen– "rBGH içerir" gibi bilgi bulunmasını yasaklamak oldu!

Başkan Obama'nın, Monsanto'nun avukatı Elena Kagan'ı Anayasa Mahkemesi'ne atadığını da eklemeliyim.

Kimler yok ki?

Obama 2009 yılında aynen şunu dedi: "Gıda güvenliğine yalnız sizin başkanınız olduğum için değil, aynı zamanda bir aile reisi olduğum için çok önem veriyorum."

Dünya medyası Bayan Obama'nın Beyaz Saray'da yetiştirdiği organik sebzelerin haberlerini yaptı. Sonra ne oldu? Obama, Monsanto gibi kimyasal zehir üreten şirketlerin desteklediği Tom Vilsack'ı Tarım Bakanı yaptı!

Siyasetin ipleri küresel şirketlerin elinde çünkü...

Bu sebeple... Türkiye'de de iktidarlar değişse bile global politikalar hep devam eder... Ancak bu ölüm oyununu bozanlar da yok değil...

Cesur bilim insanları

Arpad Pusztai adını hiç duydunuz mu?

Macaristan/Budapeşte’de 1930 yılında doğdu.

Bilim insanı oldu; Macar Bilimler Akademisi üyesiydi.

Sovyetler Birliği destekli iktidara karşı 1956 Macar Ayaklanması’na katıldı. Bastırılan isyandan sonra Avusturya’ya kaçtı; mülteci kampında yaşadı.

Sonra İngiltere’ye gitti.

Sonra İskoçya’daki Rowett Araştırma Enstitüsü’nde çalışmaya başladı. Bitkisel kökenli protein olan lektin ve çevre koşulları etkisiyle değişim geçiren/ bitki genetik modifikasyonu konusunda dünyanın önde gelen uzmanlarından biri oldu.

Sonra... Peşine polisler-istihbaratçılar takıldı. Tehdit edildi. İftiralara maruz kaldı. Geri adım atmadı.

– “Ben yemem” dedi.

– “Halkın kobay olarak kullanılması doğru değil” dedi.

Kovuldu. Yaklaşık 50 yıl sonra memleketi Macaristan’a döndü. Mesele şuydu:

Arpad Pusztai önceleri, Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar’ın/yani GDO’lu gıdaların vaat ettiklerine inanıyordu; ve bu nedenle bunları incelemek üzere görevlendirildi. Ve...

Arpad Pusztai yaptığı bilimsel çalışma sonucu eline geçen bulgular karşısında şoke oldu:

GDO’lu patateslerle beslenen farelerin daha küçük ciğerleri, kalpleri, testisleri ve beyinleri vardı! Keza, bağışıklık sistemleri zarar görmüştü ve akyuvar hücrelerinde yapısal değişimler yaşamışlardı! Bu durum onları (GDO’suz patateslerle beslenen farelerin aksine) enfeksiyona ve hastalıklara daha açık hale getiriyordu. Ayrıca, boyun altı bezi ve dalakta hasarlar ortaya çıkıyordu; (pankreas ve bağırsaklar da dahil) dokular genişliyordu; karaciğerde iltihaplanma durumları ortaya çıkarken, mide ve bağırsaklarda ciddi bir yaygınlaşma yaşanıyordu. Ki bunlar kanser riskini artırıyordu!

Bunun kadar alarm verici olan diğer unsur ise, sonuçların 10 günlük bir testin sonucunda alınmasıydı; ve bu da insan yaşamında 10 yıla karşılık geliyordu!

Tehlike büyüktü...

Pusztai bulgularını 13 Haziran 1998’deBBC haber programında açıkladı. Bir gün sonra İskoçya Rowett Research Institute’taki

işine son verildi!⁷² Ardından eşi Dr. Susan Bardocs da kovuldu. Laboratuvar çalışmalarına el konuldu. Özellikle ABD medyası tarafından “halk düşmanı” ilan edildi.

Peki...

Jeffrey Smith adını hiç duydunuz mu?

ABD/New York 1958 doğumlu yazar, politikacı ve genetiği değiştirilmiş tohumlara karşı amansız bir mücadele veren bir eylemci.

2003'te *Aldanışın Tohumları* ve 2007'de *Genetik Rulet* adlı kitapları yazdı. Son kitabı 2012'de sinema filmi bile oldu.

Halk sağlığına inanan Jeffrey Smith ile bilim namusunu savunan Arpad Pusztai gibi bilim insanlarının yolu böyle kesişti. (Keza bu bilim insanlarından biri olan Berkeley'den Ignacio Chapela da Pusztai gibi tehditlere maruz kaldı; kovuldu.)

Öncelikle...

ABD Gıda ve İlaç İdaresi/ FDA'in, GDO'lu gıdaların güvenliğine dair yaptığı tüm açıklamaların yalanlarını ortaya serdiler. İşin acı yanı Türkiye gibi ülkeler FDA açıklamalarına inanmak zorunda bırakılıyordu!

Dev şirketler, karlılıklarına kimsenin müdahale etmesine izin vermiyorlar; aleyhte bulguları gizliyorlar; ve gıda güvenliği konusunu tartıştırmıyorlar bile.

GDO'lu yiyeceklerin; sindirim sistemi işlevleri, karaciğer-böbrek işlevleri, bağışıklık-endokrin sistemi, kan bileşeni, alerji, bebekler üzerindeki etkileri, kansere sebep olma potansiyeli veya sindirim sistemi bakterileri üzerindeki etkilerini incelemiyorlar.

Ne yapıyorlar: Gıda endüstrisinin fonladığı araştırmalar tehlikeli sorunları ortaya çıkarmıyor, yetmezmiş gibi ortaya çıkarılmış gerçekleri gizliyor.

Nasıl yapıyorlar:

– Deneylerde daha genç ve daha hassas hayvanlar yerine daha yaşlı hayvanları kullanıyorlar!

–İstatistiksel anlam ifade etmeyecek kadar düşük düzeyde numune ölçekleri kullanıyorlar!

–Besleme denemelerinin süresini sınırlandırıyorlar!

– Hayvan ölümleri ve hastalıklarını yok sayıyorlar!

Bizden...

72 *The Daily Mail*'in 7 Temmuz 2003 tarihli haberine göre, Arpad Pusztai, ABD Başkanı B. Clinton ile İngiliz Başbakanı T. Blair arasında yapılan telefon görüşmesinden sonra kovulmuştu.

Laboratuvarda (DNA ilişkileri bozularak) oluşturulan gıdaların, milyonlarca yıldır doğada yetişen yiyeceklerden farklı olmadığına inanmamızı istiyorlar!

Yani... Daha önce hiçbir zaman birlikte var olmamış genleri bir araya getirerek yaptıkları gıdayla, binlerce yılda oluşan ve güvenilirliği kanıtlanmış olan gıdaların aynı olduğunu ileri sürerek yalan söylüyorlar!

Oysa...

GDO'lar bir kez gıda zincirine girdi mi, artık "cin şişeden çıkmış" demektir! Çünkü...

Laboratuvarda oluşturulan "yabancı DNA'lar" vücudun yapısını bozuyor. Bunlar vücuda girdiğinde başıboş dolaşüyor, mide bağırsak güzergâhı içerisinde uzun süre yaşayabiliyor ve iç organlara kan yoluyla taşınabiliyor.

Bu hal kronik hastalıklara sebep olma riskini artırıyor!

"Genetik Rulet" denmesinin sebebi tüketicilerin nasıl bir rahatsızlığa yakalanacağını bilmeden bu yiyecekleri tüketmesi. Üstelik...

Sadece bitkiler değil. Arpad Pusztai ve diğer bilim insanları, GDO'lu yemlerle beslenen hayvanların sonuçları karşısında şoke oldu. Örneğin...

– Büyüme hormonu "rBGH" enjekte edilen ineklerden elde edilen sütün içerisinde, göğüs, prostat, kolon, akciğer ve diğer kanser risklerini doğuran IGFI hormonu yüksek düzeyde bulunmaktaydı.

Şu uyarıyı yapmalıyım:

Çocuklar, yetişkinlerle kıyaslandığında tehlikelere daha çok açıktır, özellikle de içerisinde ciddi miktarlarda "rBGH" işlenmiş süt içenler!

Bir diğer endişe kaynağı ise, GDO'lu gıdaları yiyen hamile kadınların bu şekilde normal cenin gelişimine zarar vermeleri ve sonraki kuşaklara geçen gen ifadelerini değiştirmeleridir.

Araştırmalar gösterdi ki: Kendilerine tercih imkânı verildiğinde, hayvanlar bile GDO'lu gıda yemekten sakınıyor.

Ama. İnsana yediriyorlar:

ABD'de Aventis Crop Science'ın "Star Link Corn" adıyla hayvan yemi olarak geliştirdiği GDO'lu mısırı Amerikan patates cipsinde kullandığı ortaya çıktı!⁷³

73 Amerikalılar –özellikle Kentucky– Bourbon viskileriyle pek övünür. Bu viski fermentasyona uğratılmış mısır, çavdar, buğday ya da malt arpasından veya

Kısırlaşan kurbağalar

Ya Türkiye’de?

Gıda Güvenliği Derneği Başkanı Samim Sener’e göre, Türkiye’de gıda sektörünün yüzde 60’ı kayıt dışı!

Dünyada olduğu gibi Türkiye’de de bilimsel gerçekler halktan gizleniyor. Daha da acıklısı çarpıtılıyor! Berkeley Üniversitesi biyoloji profesörü Tyrone B. Hayes araştırma sonucunu 2010 yılında açıkladı:

Mısır üretiminde yaygın kullanılan “atrazine/atrazin” kimyasal erkek kurbağalarda yüzde 70 oranında kısırlığa sebep olmuştur! Erkek kurbağaların yüzde 10’u dişileşmişti!

Tarım ilaçlarında bulunan bu “atrazine” maddesinin kurbağalarda cinsiyet hormonu testosteron seviyesini düşürdüğünü İsveç Uppsala Üniversitesi de tespit etti. Laboratuvarında üretilen “rana temporaria” ve “rana pipien” türü kurbağalar Avrupa, ABD ve Kanada’daki sularda tespit edilen östrojen seviyesine maruz bırakıldı. Östrojen seviyesi arttıkça erkek kurbağaların yüzde 95-100’ünün cinsiyet değiştirdiği ortaya çıkarıldı.

Amerikan *Environmental Toxicology and Chemistry* dergisinin 2007 yılı Mart sayısında yer alan araştırmaya imza atanlardan Cecilia Berg, böcek öldürücü ilaçlar ve diğer kimyasal maddelerin vücutta östrojen gibi görev yapabileceğini belirterek, tüm kurbağaların dişi olması halinde bunun kurbağa neslinin tükenmesine neden olabileceğini söyledi. Araştırmacılar, şu anda tek çarenin kurbağaların zarar görebileceği suların daha iyi temizlenmesi olduğunu vurguladı. Bu olay, dünyadaki kurbağa türlerinin yaklaşık üçte birinin neslinin neden tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu sorusuna da yanıt veriyor!

AB ülkelerinde 2003 yılından beri yasak. Türkiye’de daha yeni 2011’de yasaklandı!

Hem mısır, hem de mısırdan yapılan kimyasal şekerin zararı konusunda bilgilendirilmiyoruz. Mesele mühim oysa...

Türkiye bu ağır sorunun güvenlik önlemlerini alıyor mu?

malt çavdardan yapılır. Ezilmiş mısır, çavdar, buğday ve arpa karışımı (en az yüzde 51’i mısır olmak zorunda) damıtılarak yapılır. Peki bu mısır GDO’lu mu? Hiç bilgi yok!

“Kimin” güvenliği

AKP iktidara gelir gelmez ilk icraatlarından biri “gıda güvenliğine” de el atmak oldu! Ne güzel değil mi? Sağlığımızı düşünen bir iktidar var!

Bakalım öyle mi?

AKP, 5 Haziran 2004 tarih ve 25483 sayılı *Resmi Gazete*’de yayımlanarak yürürlüğe giren, “Gıdaların Üretimi Tüketimi ve Denetlenmesine Dair Kanun Hükmünde Kararnamenin Değiştirilerek Kabulü Hakkında 5179 Sayılı Kanun”u çıkardı.⁷⁴

Kanunun amacı:

Kapsamlı gıda güvenliği sağlamak olup, buna uygun olarak her türlü gıda maddesinin ve gıda ile temasta bulunan madde ve malzemelerin teknik ve hijyenik şekilde üretim, işleme, muhafaza, depolama, pazarlama gibi aşamalarda üretici ve tüketici haklarını korumaktır. Gıdaya ilişkin tüm bu hizmetleri tek bir yetkili merci yapacaktı: Tarım ve Köyişleri Bakanlığı!

Üretim izni, gıda sicili, tescil gibi işlemler, bakanlığı ve itibarıyla AKP’li bakanı gıda konusunda büyük güç haline getirecekti. O bakanlığın en yetkili ismi Mehdi Eker dedi ki:

“Biyogüvenlik Kanunu’yla, Genetiği Değiştirilmiş Organizmalarla (GDO) ilgili tutumumuz daha çok Türkiye’yi korumaya, Türkiye topraklarını korumaya dönüktür. Kanunumuza göre Biyogüvenlik Kurulu’na yapılan başvurular dört risk açısından değerlendirilmektedir.

– Birincisi, insan sağlığına dönük herhangi bir risk içeriyor mu?

– İkincisi, hayvan sağlığına dönük bir risk içeriyor mu?

– Üçüncüsü, çevre sağlığına yani bitkilere ve diğer çevre unsurlarına bir zararı söz konusu mu?

– Dördüncüsü de, ülkenin sosyoekonomik durumu için bir risk taşıyor mu? Yani bir GDO’lu ürünün Türkiye’nin sosyoekonomik yapısına bir zararı, bir riski, bir tehdidi söz konusu mudur, değil midir?”

Dönemin Bakanı Eker böyle diyor. Peki ne yaptı?

Okuyacaklarınıza şaşırmayınız...

74 Gıda mevzuatının yer aldığı ilk bulgu, Anadolu’da Hitit dönemine ait bir sütunda yer almaktadır. Bundan yaklaşık 3500 yıl öncesine ait olan bu sütunda, “komşunun etini zehirleme”, “komşunu aldatma” yani zehirli yiyecek satma yazılıdır.

GDO'lu ürünler dünyayı işgal ediyor...

Yeryüzünün biyolojik çeşitliliği tehdit altında; yaratılan yeni ekosistemde tüm canlılar hedef altında hızla tükeniyor.

Dünyanın çeşitli yerlerinden muhalif sesler çıkmaya başladı:

Hintli aktivist Vandana Shiva *Çalınmış Hasat* kitabında şöyle diyor:

“Biyokorsanlık, biyolojik hırsızlık! Doğamızın bitkilerini toplayıp tekellerine alarak çıkarları için patentleyen şirketlerin yaptığı budur...”

İnsanların tepkisine fazla sessiz kalamayacağını anlayınca Birleşmiş Milletler, Mayıs 1989’da “Biyolojik Çeşitlilik Uzmanları Çalışma Grubu”nu topladı.

Çalışma Grubu Şubat 1991’de “Hükümetler Arası Uzlaşma Komisyonu” adını aldı.

Türkiye, “Rio Konvansiyonu” olarak da bilinen Biyolojik Çeşitlilik Konvansiyonu kararlarını 11 Haziran 1992’de imzaladı. Ve...

Dört yıl sonra!

Yıl, 1996...

29 Ağustos 1996 tarih ve 4177 sayılı kanunla kabul etti.

Niye dört yıl beklendi?

AKP ağırdan alıyordu! Mesele, genetiği değiştirilmiş ürünlerin ülkeye girip-girmemesiydi!

Domates, yonca, kanola, pamuk, keten, mercimek, mısır, kavun, erik, patates, pirinç, soya, şekerpancarı, ayçiçeği, tütün ve buğday başta olmak üzere pek çok tarım ürünü genetiği değiştirilmiş olup piyasaya girmeye başladı. Ekim alanı büyüklüğü ve dünya ticaretine konu olması açısından mısır, soya, pamuk ve kanola öne çıkmaktaydı.

Ülkemize GDO’ların girdiğini ilk olarak TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası 1998 yılında gündeme getirdi. Ancak, bu bilgi paylaşımını değerlendirip araştırmak ve tedbir almak yerine Tarım ve Köyişleri Bakanlığı “nereden biliyorlar, siyasi ve ideolojik konuşuyorlar” diyerek inkâr etme yolunu seçti.

Kimi ülkeler ise, kamuoyu baskısı nedeniyle geri adım atmak istedi. Ancak bu kısıtlamalar küresel şirketlerin çıkarlarına tersti. Bunun sonucu...

BM, Cartegana ve Montreal gibi yerlerde olağanüstü toplantılar düzenledi. Mutabakata varıldı. Türkiye bu sözleşmeye de

24 Mayıs 2000 tarihinde imza koydu. Gıda güvenliği konusunda yasa çıkarma sözü verdi. Ve...

Yine... Dört yıl sonra!

Yıl, 2004.

Bırakın yasayı, AKP, 103 ülkenin imzaladığı protokolü ancak dört yıl sonra TBMM gündemine getirdi. Sözleşme onaylandı.

Sırada, “Ulusal Biyogüvenlik Yasası” vardı. Ve...

Bu kez... Altı yıl sonra!

Yıl, 2010.

Nihayet Türkiye, 18 Mart 2010 tarihli 5977 sayılı “Biyogüvenlik Yasası”nı çıkardı!

Tüm bu hukuki süreç boyunca ülkeye kaç milyon ton GDO’lu yiyecek-içecek-tohum-yem sokuldu? Bilinmiyor. Saklanıyor...

Bilinen var ama...

Arjantin’den 2003 yılında soya getiren bir gemi,⁷⁵ çevreci Greenpeace tarafından Brezilya önlerinde durduruldu. Numunelerin incelenmesi sonucu Türkiye’ye sokulacak soya ların GDO’lu olduğu ortaya çıktı! GDO’lu soya ları taşıyan gemi durdurulmasaydı yükünü Mersin limanına boşaltacaktı!

Bu olaydan sonra hiçbir politikacı “Türkiye’ye GDO’lu ürünlerin sokulduğunu nereden biliyorsunuz” demedi!

Şunu eklemeliyim:

75 Arjantin’de 1989’da devlet başkanı olan Carlos Menem’in ekonomik programının Rockefeller tarafından yazıldığı sır değil. Borçlu Arjantin’in borçlarını kapatması için tek çare sunuldu: Genetiği değiştirilmiş soya üretmek! Üretim 1991’de 569 tarlayla başladı. 1996’da Monsanto, Arjantin’de “roundup ready” soya fasulyesi tohumlarının dağıtım lisansını aldı. Ve... Mısır, buğday, hint darısı, yağlı tohumlar, ayçiçeği, yer fıstığı, soya, sebze ve meyve yetiştirip ihraç eden Arjantin’de; GDO’lu soya ekili alanlar 2007’de 16 milyon hektara ulaştı. Tohum saklama geleneği sona erdirilen köylüler, her yıl Monsanto’dan yeni tohum alıyordu. Kaliteli et ve sütleriyle tanınan Arjantin’de süt üretimi çok düşüncü ilk kez Uruguay’dan süt ithal etti. Pirinç üretimi yüzde 44, mısır yüzde 26, ayçiçeği yüzde 34, domuz eti üretimi yüzde 36 düştü. Fiyatlar ise hızla arttı; unun fiyatı yüzde 162, mercimeğin yüzde 272, pirincinki yüzde 130 arttı. İtibarıyla Arjantin 2002’deki ekonomik krize girince ayaklanmadan korkan hükümet ile Monsanto bedava yiyecek dağıtmaya başladı. Hükümet, soyadan alınan proteinin etin yerine geçebileceği yönünde propagandaya başladı. Fakat araştırmalar soya sütüyle beslenen bebeklerin daha alerjik olduğunu saptadı. Rus Bilimler Akademisi’nden Dr. Irina Ermakova GDO’lu soyayla beslenen dişi-erkekte doğan bebek farelerin üç hafta içinde öldüğünü ispatladı. GDO’lu soya yemiyle beslenen sığırlar ölüyordu. İnsanlarda kanser, tiroit, solunum sistemi bozuklukları, akciğer ödemleri, deri hastalıkları geliyordu. Hormon bozuklukları yüzünden bazı kız çocukları altı yaşında regl olmaya başladı. GDO’lu soya lar Arjantin’den gemiyle Türkiye’ye sokuluyordu.

Türkiye’de ithal edilen GDO’lu gıda, tohum ve yemlerin denetimi için sadece iki laboratuvar var! Onlar da liman kentlerinde değil! Maalesef ülkemizde pek denetleme yok! Yılda 2 milyon ton işlenmek üzere mısır-soya ülkeye giriyor. Bunların 800’den fazla çeşitle tüketici sofralarına konduğu biliniyor.

El altından Adana, Antalya, Niğde’de genetiği değiştirilmiş tohumlarla deneme ekimleri yapıldığı iddia ediliyor. Ki, Türkiye’de dünya küresel devlerinin GDO’lu tarım ürünleri yetiştirdiğine inanmamak için saf olmak lazım!

Büyük kandırmaca

Baksanıza...

AKP yasa çıkarma taraftarı bile değildi. Bunu şuradan anlıyoruz. 26 Ekim 2009 tarihinde “Gıda ve Yem Amaçlı Genetik Yapısı Değiştirilmiş Organizmalar ve Ürünlerinin İthalatı, İşlenmesi, İhracatı, Kontrol ve Denetime Dair Yönetmelik” çıkardı.

Medya her daim yaptığı gibi yönetmeliği “devrim kararı” olarak gördü. Neresi “devrim” ise...

– “Tarım ve Köyişleri Bakanlığı”nın adının “Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı” olarak değiştirilmesi mi?

– “Köy Hizmetleri”nin kapatılarak, görevlerinin “İl Özel İdareleri”ne devredilmesi mi?

– Hangi ürünün, nerede ne kadar üretileceğini de önceden planlamak mı?

– “Genetiği değiştirilmiş bitkilerin izinsiz kullanımı, bebek mamaları ve çocuk besinlerinde başıboşluk giderilmiş olacak” denmesi mi? Bunlar laf...

“Nasıl” diye soran yok!

“AB mevzuatına uygundur” sözünü duyunca Türkiye’de tüm sorular unutuluyor!

Oysa... Yönetmeliğin 5. maddesinin 8. fıkrasında, “Gıda ve yemin yüzde 0,5’ten fazla izin verilmeyen GDO içermesi halinde, ithalatına, işlenmesine, nakline, dağıtımına ve satışına izin verilmez” hükmü yer alıyordu.

Bu uygulamaya AB 2007 yılında son vermişti!

Yönetmeliğin ilgili maddesinin 6. fıkrası, “gıda ve yem, GDO’lardan biri ya da birkaçını toplamda en az yüzde 0.9 oranında içeriyor ise, GDO’lu olarak kabul edilir” diyordu.

AB'nin ilgili mevzuatı ise, "herhangi bir ürün GDO'dan veya GDO içeren hammaddeden üretilmiş ise, oranına bakılmaksızın o ürünün etiketine 'GDO'lu ürün' yazılır" şartı vardı!

Türkiye'de...

Hamile anneler yüzde 0,9 oranının üzerindeki gıdaların GDO'lu olduğunu bileceklerdi, ama yüzde 0,8 ve aşağısında GDO içeren gıdaları bilemeyecekler ve GDO'yu tüketeceklerdi!

Ah bu Bakan Mehdi yok mu? Her seferinde sürekli "dünyanın her yanında böyle" diye açıklama yaptı! Tabii ki yanıltıcı konuşuyordu. Nitekim...

12 Kasım 2009 tarihli ikinci yönetmelikte bu kepezelikler kaldırıldı!

Herkesi kör âlemi sersem mi sanıyordu acaba AKP'nin tarım bakanı? Bırakılsa, sadece şirket beyanına bağlı olarak ithal yapılacaktı. "Benim ürünümde GDO yoktur" diyene "geçiniz" denilecekti!

"Hatayı görmüşler geri çekmişler" demeyiniz... "Yasa" değil "yönetmelik" ile insanları kandıracaklarını sandılar. Bu nedenle yönetmeliğin "dayanak" maddesi sayılan beş maddeden hiçbiri GDO'larla ilgili değildi!

İkisi daha GDO'lar "yeryüzünde yokken" çıkarılmış yasalar-
dı! Esas dayanağı teşkil edecek Biyogüvenlik Yasası çıkarılmadı!
Evet, yönetmelik kandırmacaydı.

Yaşam patentlenemez

Bu küresel oyunu bozanlar bu ülkenin isimsiz kahramanları. "Yaşam patentlenemez"⁷⁶ şiarıyla 2004 yılında kurulan "GDO'ya Hayır" platformu, kamuoyunu harekete geçirmek için canla başla çalıştı.⁷⁷ Okan Bayülgen'den Enver Aysever'e kadar insanlar

76 GDO'lu ürünlere karşı yılmaz mücadele verenlerin başında gelen bir isim de Prof. Dr. Tayfun Özkaya'dır. 2012 yılında başından geçen olayı şöyle anlattı: "Bir televizyon programına telefonla katılmıştım. Yerel tohumların ulusötesi şirketlerce yağmalandığını anlattım. Konuşmamın sonunda teşekkür ettiler. Telefonu kapayıp televizyondan programı izlemeye devam ettim. Yönetici ve stüdyo konluğu 'yerel tohumlarımızı mutlaka patentleyelim, bu şekilde koruruz' dediler! Söylemek istediğim asla bu değildi. 'Yaşam patentlenemez' düşüncesine bağlıyız. Bu alanda patent, tohum çeşitlerini yani yaşamı metalaştırmak demektir. Bu tohumları para ile satmaktan farklı bir şeydir. Birileri çoğalttıkları tohumları satabilirler. Patente ise şirketler belli bir çeşit üzerinde fikri mülkiyet hakları olduğunu iddia ediyorlar. Resmen o tohum çeşidi onların oluyor."

77 Kamuoyunda farkındalık yaratmak amacıyla "GDO'ya Hayır" platformu, 16 ilde "canavar domates balonu" ile birlikte, GDO'ların zararları ve yarattığı

konuyu ekranlara taşıdı. Henüz “dönek” olmadığı dönemde Yiğit Bulut bile sert makaleler yazdı.

Diyebilirsiniz ki...

“Öyle ya da böyle sonuçta AKP yasa çıkarmadı mı?” Çıkardı! Ama şu sebeple...

Vatandaşlar ve dernekler Danıştay’a dava açtı. Yasa çıkmadan yönetmeliğin çıkarılmasının yasama yetkisinin devri anlamına geldiğini belirttiler.

Danıştay, yönetmeliğin “ithalat” maddesini durdurdu!

Yönetmelik, 20 Ocak 2010 tarihinde tekrar değişti! (GDO analizi yapılacak ürün listesini AKP, 27 üründen 9 ürüne kadar düşürdü. Gerçi analizlerini hangi laboratuvarı yapacaklar ise!..)

Bıkmışsınızdır, kısa keseyim...

Asıl çıkması beklenen “Biyogüvenlik Yasası” 18 Mart 2010 tarihinde nihayet çıktı. Ama yürürlüğe gireceği tarih 26 Eylül 2010 olarak belirlendi!

Yasa nasıl hazırlandı?

Ziraat Mühendisleri Odası gibi hiçbir sivil kurum yasa hazırlık sürecine davet edilmedi. Yasa tasarısını bile ulaştırmadılar.

Burada... Bana gelen bir mektuba değinmeliyim...

Ben...

2004-2007 yılları arasında Ulusal Biyogüvenlik Mevzuatını Geliştirme Projesi’nde çalıştım. Bu çalışmalar sırasında, hem BM toplantılarına katıldım, hem de bakanlık bürokrasisinin konuya yaklaşımını gözlemleme şansına sahip oldum.(...)

Türkiye için GDO politikalarını belirlemekteki güçlüklerden biri, üyesi olmamamıza rağmen AB politikalarını da takip etme gereğidir.

AB ise, GDO politikalarında 2000’li yılların başında değişikliğe gitmiş ve Dünya Ticaret Örgütü’nün de zorlamasıyla denetimli serbestiyet uygulamasına geçmişti. Türkiye soya fasulyesi, mısır gibi ürünlerin ithalatçısı durumundadır. Örneğin Türkiye, 2016 yılında ithal ettiği 93.5 bin ton mısır tohumunun, 58.7 bin tonunu ABD’den satın aldı. ABD gibi bu ürünlerin belli başlı ihracatçılarının hemen hepsi GDO tarımı yapmaktadır. ABD gibi ülkelerde belli ürünlerde yüzde 90’ları aşan oranlarda GDO tarımı yapılmaktadır. Bu GDO’ların tohumları patentlidir ve belli firmalar tarafından üretilmektedir. Dolayısıyla, bu

bağımlılıkla ilgili broşürler dağıttı. Pek çok ilde panel-konferans-söyleşiler düzenledi. Topladığı yaklaşık 100 bin imzayı Meclis Dilekçe Komisyonu’na sundu. Ne yazık ki son beş yıldır –nedense– platformun pek sesi çıkmaz oldu.

ürünleri ithal ediyorsanız aslında GDO'lu ürün ithal ediyorsunuz demektir.

Yasa taslağı hazırlanırken; dünya ticareti, AB uygulamaları, taraf olunan sözleşmeler gereği yasaklamanın mümkün olmayacağı kanaatine ulaşıldığından, çok sıkı süreçlere ve yaptırımlara bağlanmış "izin sistemi" öngörüldü. Çevreye serbest bırakmak (tarımını yapmak için bu terim kullanılıyor), bilimsel amaçlı kullanmak, nakliyesini yapmak hep sıkı süreçlerle ve ağır yaptırımlarla düzenlenecekti. Gıdada kullanmak, bebek mamasında kullanmak ise kesin biçimde yasaklanacaktı.(...)

Diğer sorun, GDO'lu ürünlerin yerli ürünlerin gen yapısını bozması ihtimaliydi. O nedenle, tarımını yapacak olan izin alınmalı, tozlaşmayı önleyecek mesafeler bırakılmalıydı. GDO'lu tarım yapılabilecek yerleri, endemik türlere de zarar vermeyecek biçimde belirlemek için bir makro plan da yapılmalıydı. Daha sonra tarım arazilerinin parçalanmasını önlemeye yönelik politikaların gerekliliği de o dönemde iyice hissedilmişti.

Özet olarak, o taslak çok sıkı bir hukuki çerçeve çizmekteydi. Ağır yaptırımlar nedeniyle taslak, sektör ve firma temsilcilerinden çok tepki çekti. Tabii o zaman biz de şunu söyledik: "Ürün zararsız" diyorsanız neden korkuyorsunuz? "Yasalar izin versin" diyorsunuz ama izin almak için öngörülen koşulları ve uyulması gerekenleri neden ağır buluyorsunuz?

Tabii burada GDO'ların "zararsız" olduğunu iddia eden ihracatçı ülkelerin "GDO'dan kaynaklanan zararlardan sorumluluk" için hazırlanan protokole her türlü engeli çıkarttığını not etmek gerekir. Dolayısıyla aynı soru onlara da sorulabilir: "Madem zararsız, neden korkuyorsunuz sorumluluktan?"

Sonuç olarak... Biyogüvenlik yasa taslağı, iki yıldan uzun süre sümen altı edildi. Ve bir gün... Yaptırıma ilişkin hükümleri bir ceza hukuku profesörü tarafından kuşa çevrilip yine gündeme geldi. Tarım Bakanlığı'ndan bir bürokrat, göz gezdirmem için taslağı bana gönderdiğinde taslağı tanıyamadım! Bizim iki yıl önce hazırladığımızdan çok farklıydı!

Farklı olmasının sebebini tahmin ediyorsunuz...

Ek bilgi vereyim:

BM'ye bağlı Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) ile Dünya Sağlık Örgütü (WHO) birlikte "Codex Alimentarius Komisyonu" (Commission) teşkilatı kurdu. Görevi, insan sağlığı için risk oluşturan katkı maddelerini denetlemektir! Türkiye bu teşkilata üye oldu. Mecburdu. Çünkü, Dünya Ticaret Örgütü'ne üye olanlar Gıda Codex'ine uymak zorundaydı.

Commission'un arkasında tabii ki Rockefeller gibi büyük küresel şirketler vardı. Bir sonraki bölümde konuyu daha açacağım, şimdilik geçiyorum...

Raflarda yakalanan yalan

Hatırlatayım...

Tarım ve Köyişleri Bakanlığı, 26 Ekim 2009'da *Resmî Gazete'*de yayımlanan "Gıda ve Yem Amaçlı Genetik Yapısı Değiştirilmiş Organizmalar ve Ürünlerinin İthalatı, İşlenmesi, İhracatı, Kontrol ve Denetimine Dair Yönetmelik" ile GDO'lu ürünlerin Türkiye'ye girişinin yasaklanacağını açıkladı.

Gerçi, Bakanlık önce 27 ürünün GDO analizine tabi tutulacağını açıklamış ancak yeterli laboratuvar altyapısı olmadığı için analize tabi tutulan ürün sayısı 9'a indirilmişti.

İşte bu (mısır-soya-kanola-pamuk-papaya-domates-şeker-pancarı-çeltik-pirinç-patates) 9 üründen domates, papaya ve çeltik hariç diğer 6 ürünün ithalatına izin verildi.

Tarım ve Köyişleri Bakanlığı 2010 yılında aldığı kararlara göre, Türkiye'ye ithalatına şu açıklamayla izin verdi:

"Genetiği değiştirilmiş; MON1445-2 pamuk, MON15985-7 pamuk, MON1445-2 x MON15985-7 melez pamuk çeşitlerinin yem, gıda (rafine yağ) ve pamuk lifi olarak kullanıldığında, mevcut bilgiler ışığında insan ve hayvan sağlığı açısından istenmeyen bir etki oluşturmayaacağı beklenmektedir."

Aynı kararla...

MON531-6 kodlu pamuk, MON531-6XMON1445-2 kodlu pamuk, LLCotton 25 pamuk çeşidi için ise "Yem, gıda (rafine yağ) ve pamuk lifi olarak kullanıldığında herhangi bir risk oluşturmayaacağı kanısına varılmıştır" denildi. Fakat...

Bu üç çeşit pamuk için, "insan ve hayvan sağlığı açısından istenmeyen etki oluşturmayaacağı" ibaresinin yer almaması dikkat çekiciydi!

Çünkü bir sonraki kararda, GT 73 kanola, T45 kanola ve MS8 X RF hibrid kanola çeşidi için "yem, gıda (rafine yağ) olarak kullanıldığında mevcut bilgiler ışığında insan ve hayvan sağlığı açısından istenmeyen bir etki oluşturmayaacağı beklenmektedir" görüşüne yer verildi.

Ve... Bakanlık kararıyla ilk kez genetiği değiştirilmiş şekerpancarı ithalatına da izin verildi. Kararda, "H7-1 şekerpancarı çeşidinin yem, gıda olarak kullanıldığında mevcut bilgiler ışığında insan ve hayvan sağlığı açısından istenmeyen bir etki oluşturmayacağı beklenmektedir" denildi. Türkiye'de şekerpancarı üretimini kota ile sınırlayan, ve çiftçilere alternatif ürünler yetiştirmesi için destek veren AKP iktidarının, GDO'lu şekerpancarı ithal etmesi karşısında insan söyleyecek söz bulamıyor!

Yetmezmiş gibi...

Tarım ve Köyişleri Bakanlığı 2009 yılında "analize tabi tuttuğu" 27 ürün arasında yer alan ancak daha sonra listeden çıkarıldığı genetiği değiştirilmiş maya ve bakterinin de ithalatına 2010 yılında izin verdi!

Bakanlık, "Genetik olarak değiştirilmiş, kontrollü ısı kullanılarak öldürülmüş MT 663/Pmt742 veya Pak729 maya biyokütlesi canlı GDO içermediğinden, yem katkısı olarak kullanıldığında, eldeki bilgiler ışığında insan ve hayvan sağlığı açısından istenmeyen bir etki oluşturmayacağı beklenmektedir" diyordu.

Dikkat ettiniz mi? Tarım Bakanlığı kararlarında, "mevcut bilgiler ışığında", "istenmeyen bir etki oluşturmayacağı beklenmektedir" gibi kesin olmayan ifadeler kullanılıyordu.

Bakanlık, GDO'lu ürünlerin doğuracağı zararlar nedeniyle tüketicilerin hukuki yollara başvurmamasından kaçınmak amacıyla mı kesin olmayan ifadeler kullandı? Ya da yazdıklarına inanmıyorlar mıydı?

Sonuçta: İster yasal, ister yasadışı yollardan GDO ürünleri Türkiye'ye girmeye devam etti. İktidarın resmi açıklamasına göre, ülkede 112 GDO'lu gıda vardı. Yerseniz...

Yıl, 2017. Adana'daki fırınların yüzde 80'ine ürün gönderen firmanın ekmek katkı maddesinden GDO'lu (35S, NOS, FMV) soya çıktı! Sonra... Ne olacak, GDO'lu ekmek nedeniyle fırıncılara soruşturma açılar! Sanki GDO'yu fırıncılar üretti! Sanki ABD'ye bağımlı tarım politikasının sorumlusu esnaflar! Eskiden köylüleri suçluyorlardı; şimdi esnafları suçlamaya başladılar. "Ülkede 675 bin gıda işletmesi var, denetimlere yetişemiyoruz" diyor yetkililer. Gözleri, kulakları hep küçük esnafta; küresel şirketlere dönüp bakamıyorlar.

Bakan Mehdi Eker kitabında şu tespiti yaptı:

“Ak Parti ile birlikte her alanda olduğu gibi tarım alanında da son 12 yılda başarı öyküleriyle dolu bir dönemi yaşadık... Eski Türkiye’de tarım, popülizmi çokça yapılan, ancak gerçek siyaseti yapılmayan bir sektördü. Osmanlı’nın son dönemlerinden 2002 yılına kadar siyaseti yapılmayan tarım sektöründe, 2002 sonrası Türkiye tarımının siyasetinde de köklü değişim ve dönüşüm yaşanmıştır. Bizden önce Türkiye’de maalesef tarımın değeri ve önemi bilinmemekteydi.”

Yahu... Daha iki yıl önce Türkiye’de Danone’nin Aptamil bebek mamasında GDO bulunmadı mı?

Yüzleri yok kolları var bunların...

FATİH'İN TAVUĞUNDAN ROCKEFELLER'İN TAVUĞUNA

Aşağıda okuyacağınız yazı için...

Erdoğan, hakaret ettiğim iddiasıyla benden şikâyetçi oldu.

Küçükçekmece Cumhuriyet Başsavcılığı, “kovuşturmaya yer yoktur” kararı verdi.

Erdoğan'ın avukatı bu karara itiraz etti. Bakırköy 2. Sulh Ceza Hâkimliği itirazı haklı buldu, “kovuşturmaya yer yoktur” kararını kaldırdı!

Devreye Adalet Bakanlığı girdi. Bakanlık dava açılmasına izin verdi.

Ve... Küçükçekmece Cumhuriyet Başsavcılığı iddianame hazırlayıp Küçükçekmece 2. Asliye Ceza Mahkemesi'ne sundu. Mahkemenin ne kararı verdiğinden önce yazdığım *Sözcü* gazetesindeki makalemi okumalısınız... İşte yazım:

Skandal... Skandal...

Ne yazık ki siyasetin gündeminde bu skandal yok.

Oysa bu, insan sağlığının hiçe sayıldığının net olarak ispatıdır.

Kimse sesini çıkarmıyor...

Oysa bu, “hep bana/ hep aileme” anlayışının net ispatıdır.

Susuluyor...

Konu, tavuk olduğu için...

Konu, bıldırcın olduğu için...

Konu, sebze olduğu için...

Konu yemek-içmek olduğu için herhalde önemsenmiyor/
küçümseniyor!

Ne büyük hata!

Evet, Kaçak AkSaray'daki tavuk-bıldırcın kümeslerinden bahsediyorum.

Evet, Kaçak AkSaray'ın bahçesinde yetiştirilen sebzelerden bahsediyorum.

Böyle bir Cumhurbaşkanı olur mu?

Millete yedirdiğini kendi yemiyor...

Millete yedirdiğini ailesine yedirmiyor...

Hiç mi kimsenin aklına gelmiyor; Cumhurbaşkanı neden bakkaldan, pazardan, marketten alışveriş etmiyor da, kendi yiyeceğini kendi ürettiriyor.

13 yıldır milletin ne yediğini/ millete ne yedirdiğini kendi iyi biliyor!

Evet, endüstriyel yiyeceklerden bahsediyorum:

Sizin çocuğunuzun erken ergenliğe girmesine neden olan yiyeceklerden.

Sizin çocuğunuzun alerjisini artıran, obez olmasını sağlayan, tüm hormon bozukluklarına neden olan yiyeceklerden bahsediyorum.

Sizin, kısır olmanıza, kanser olmanıza, sinir sistemi bozukluklarına sebep olan yiyeceklerden bahsediyorum.

Çevreyi yok eden GDO'lu/genetiği değiştirilmiş endüstriyel yiyeceklerden bahsediyorum!

Gördünüz mü? Duydunuz mu? Bir cumhurbaşkanı düşünün ki; halkına yedirdiğini kendi yemiyor, ailesine yedirmiyor!

Başta Hindistan olmak üzere Asya'yı...

Başta Arjantin olmak üzere Güney Amerika'yı...

Ve tüm Afrika'yı zehirleyen emperyalist ülkelere-küresel şirketlere, ülkemizin kapısını açanlar demek yaptırdıkları Kaçak AkSaray'da doğal besleniyorlar öyle mi?

Bu ahlaki midir?

Hız. Muhammet'in "komşusu açken, tok yatan bizden değildir" sözünü şöyle değiştirebilir miyiz:

"Komşusu GDO'lu yiyeceklerle zehirlenirken; doğal yoldan beslenen bizden değildir!"

Ey tarih bunu böyle yaz..!

Ülkeye GDO'lu ithal ürünler gelmesi için neler yapmadılar ki: Tohumumuzu kuruttular: Çıkardıkları tohum yasasıyla köylüyü yabancı şirketlere-GDO'lu hibrit tohumlara mecbur ettiler.

Toprağın bin bir çeşit ilaçla zehirlenmesine, sularımızın kirlenmesine, meralarımızın yok edilmesine seslerini çıkarmadılar.

Denetimleri yapacak ziraat mühendislerine, veterinerlere iş vermediler.

GDO'lu ürünlerin gıda imalatında ve hayvan yeminde kullanılmasını serbest bıraktıracak gıda güvenliğini yok ettiler.

Sürekli yasalarla oynayarak tarımı-hayvancılığı bitirdiler; yabancı gıda tekellerine ülkeyi bağımlı hale getirerek, gıda bağımsızlığını yok ettiler.

Buğdayı bozdular...

Pirinci bozdular...

Mısırı bozdular..

Temiz, sağlıklı neredeyse tek gıda bırakmadılar; her gıdaya yapay tatlandırıcı konulmasına ses çıkarmadılar.

Tarımsal tüm devlet kuruluşlarını peşkeş çektiler...

İnsanımızı ithal GDO'lu ürünlere mecbur bırakarak sindirim sistemlerimizi/bağırsaklarımızı yok ettiler... Bin bir hastalığın artmasına sebep oldular.

Ve sonra kendi gıdalarının sağlıklı olması için...

Özbekistan Halk Hareketi lideri Muhammed Salih'in eşi, alternatif tıpçı, *Gerçek Tıp Yitik Şifanın İzinde* kitabının yazarı Aiddin Harum'ı danışman yaptırdılar.

Onun vefatından sonra göreve, TV ekranlarında hazırladığı bitkisel kürlerle tanınan biyoteknoloji ve mikrobiyoloji uzmanı Prof. Dr. İbrahim Adnan Saraçoğlu getirildi.

Sağlıklı beslenmek için, Kaçak AkSaray'a kümesler kurduyorlar; sebze-meyve diktiriyorlar...

Demek endüstriyel gıda tehlikesinin farkındalar!

Peki... O kendini kurtardı.. O ailesini kurtardı...

Ya biz? Ya bizim sağlığımız? Halk sağlığının hiç mi önemi yok?

GDO'lu ürünler yüzünden kızlarımız 6 yaşında regl oluyor.

GDO'lu ürünler yüzünden insanlarımız 30-40 yaşında kanserden ölüyor.

GDO'lu ürünler yüzünden her 7 aileden biri doğuramıyor.

Kaç nesil çürütülüyor...

Hiç mi sorumluluk duymuyorlar? Cumhurbaşkanlığının sorumsuzluğu bu anlama mı geliyor?

Sormayalım mı? Susalım mı? Kümes'in gerçek anlamını yazmayalım mı?

Ah benim AKP'li kardeşim!.. Nasıl hâlâ farkına varamazsınız; hadi kendinizden vazgeçtiniz, çocuğunuzun sağlığını da mı düşünmüyorsunuz? Saraylarına kendi kümeslerini niye yaptırıyorlar hiç mi düşünmüyorsunuz?

Hiç mi bir büyük ayırımın farkında değilsiniz?

Biri... Recep Tayyip Erdoğan...

Diğeri... Mustafa Kemal Atatürk...

İkincisi... Atatürk, tarımın gelişmesi için 1925 yılından itibaren örnek çiftlikler kurdu: Ankara'da Orman Çiftliği, Yalova'da Millet ve Baltacı çiftlikleri, Silifke'de Tekir ve Şövalye çiftlikleri, Dörtyol'da Karabasmak Çiftliği, Tarsus'ta Pillioğlu Çiftliği. Bu yedi çiftliğin arazi varlığı 15 bin 500 hektar kadardı.

Atatürk 11 Temmuz 1937'de Başbakan İsmet İnönü'ye yazdığı bir yazı ile bu çiftlikleri hazineye, yani halka bağışladı.

Bu çiftliklerin idaresini devralmak üzere 1 Ocak 1938 tarih ve 3308 sayılı kanunla bir iktisadi devlet teşekkülü olarak örgütlenen Devlet Ziraat İşletmeleri Kurumu oluşturuldu. Kuruluşun amacı, oluşturacağı zirai makine ve araç parkıyla köylünün ekim, nadas ve harmanına yardım ederek; tarlalarında tarımsal mücadele yaparak, onları modern tarıma alıştırmaktı. Kurum çalışmalarını daha çok tahıl türleri ve hayvan ırklarının iyileştirilmesi üzerinde yoğunlaştırdı. Vs...

Diğeri... Atatürk Orman Çiftliği üzerinde AkSaray inşa ettirdi.

Ve AkSaray'da; halk için, tavuk-bıldırcın, sebze-meyve üretimi yaptırmıyor. AkSaray'da sadece kendi ve ailesi için üretim yaptırıyor!

İşte fark budur...

Biri... "Köylü öğrensın-halk yesın" diye örnek çiftlikler kuruyor.

Diğeri... "Kendim -ailem hem oturup- hem yesın" diye Atatürk Orman Çiftliği'ni ne hale getiriyor.

Erdoğanların bencil dünyalarını anlatması bakımından, kümes iyi bir simge değil mi?

Kim ne derse desin; bunun adı, çöküş'tür.

Düzenin, siyasetin ve insanın çöküşü'dür... (1 Nisan 2015)

Makalem bu...

İstiyorlar ki, hiç eleştirmeyelim; yandaş olalım!

Yazımda tek cümle hakaret yok.

Yazımda tüm cümleler ülke gerçekleriyle ilgili.

Sonunda beraat ettim.

İnatla da gıda sağlığı konusunda yazmayı sürdürdüm.⁷⁸

78 Kuşkusuz sadece ben değil... *Cumhuriyet* gazetesinden Çiğdem Toker yazdı: "Adı: 'T.C. Cumhurbaşkanlığı Çiftlik Yapıları' Haziran 2017 tarihli çalışma, 'Sera-Kümes Yapıları Konsept Proje' başlığını taşıyor. Her biri 575'er metreka-relik salatalık-biber ve domates bahçeleri ile 340 metreka-relik saksı bitkilerinin bulunduğu alanda ihtimaldir ki organik seracılık yapılacak. Cumhurbaşkanlığı

Çünkü, bir büyük tuzak konusunda herkesi uyarmalıydım...

“Yahudi Penisilini”

Çocukları ilköğretimde okuyan bir annenin bana gönderdiği mektubu sizlerle paylaşmak istiyorum:

Bilindiği gibi sağlıklı tarım uygulanmayan tarım ürünleri, zirai ilaçlardan kaynaklanan, yıkamayla bile geçmesi mümkün olmayan kanserojen kalıntılar içermektedir. Artık meyve ve sebzeler dahil, bu tarım ürünlerini göz göre göre tüketmek imkânsız hale geldi.

Sofralarımızdan pek eksik edilmeyen tavuk etiyle⁷⁹ ilgili gerçeklere gelince:

– “Kemikleri gelişmesin”, “sadece et yapsınlar” ve “çabucak büyüsünler” diye yumurtadan çıkar çıkmaz hormon ve antibiyotik verilen...

– 1 saat karanlıkta, 23 saat ışık altında bırakılarak durmadan yemeye zorlanan...

– kuluçka süresi 17 güne inen...

– henüz 45 günlükken aslında bir yumruk büyüklüğünde olması gerektiği halde 1.5 kiloya kadar çıkabilen 40 gramlık civcivler...

Eğer hemen kesilmezlerse, zaten kemikleri kırılarak kendiliğinden ölen zavallılar...

Toksin, hormon ve antibiyotikler verilerek yetiştirilen bu çiftlik tavuklarını yemenin; kansere, karın fıtıklarına, kemiklerin kolay kırılabilir olmasına, akciğer sıvısının bitmesine ve KOAH başlangıcına yol açtığı, onkoloji uzmanları tarafından açıkça belirtiliyor.

“Beyaz et sağlıklıdır” düşüncesi ile sık sık tavuk tüketen onlarca kadın, onlarca gencecik kadın meme kanserine yakalanıyor!

Hepimiz biliyoruz ki, kız çocuklarımız artık erken yaşta âdet görmeye başlıyor. Erkek çocuklarımızın göğüsleri büyüyor. Henüz 11-12 yaşındaki çocuklarımız gıdalardan aldıkları bu

ve saray personelinin beslenmesi söz konusu olduğunda, maksimum tarımsal sağlık kurallarının gözetilmesi normal olmalı.” (8 Ekim 2017)

⁷⁹ Tavuk, uluslararası terminolojide “Kanatlı Et” diye geçer. Bu kavrama piliç, hindi, bıldırcın, ördek, kaz eti dahildir.

hormonlar yüzünden erken gelişen metabolizmalara sahip oluyorlar. Yetişkin giyim ve ayakkabı mağazalarından alışveriş edip, diyetisyenler ile fazla kilolarını vermeye çalışıyorlar.

Ben, bir anne olarak....

Doğdukları günden beri çocuklarımın sağlıklı ve iyi yetiştirmeleri için çaba gösteriyorum. Amacım, çocuklarımın gencecik yaşlarda amansız hastalıklarla mücadele etmelerini bir nebze olsun engellemek.

Geçtiğimiz yıllarda oğluma, okulda sadece yoğurt ve ekmek yiyerek karnını doyurmasını öğütlerken; şimdilerde market yoğurtlarının da yanına yaklaşmaması gerektiğini tembihliyorum. Bu sebeplerden oğlumuz iki yıldır okul yemekhanesini istisnalar dışında kullanmamaktadır.

Sağlıklı tarım ürünü olup olmadığını bilmediğimiz meyve, sebze ve tahılları; yazılıp çizilen tüm tehlikelere rağmen okul yemeği menümüzden halen ısrarla çıkarmayan, bakteri ve zehir saçan tavuk ile dana etlerinin, nebati yağların, kızartmaların, sentetik mayalı yoğurtların kullanıldığı yemekhaneyi, önümüzdeki yıllarda da kullanmasını bir anne ve bir baba olarak uygun görmüyor, onaylamıyoruz.

Yukarıda ayrıntıları ile belirttiğim tüm bu haklı sebeplerle, 2014-2015 eğitim yılından itibaren, okul yemeği ücretinden muaf olmayı talep ediyoruz...

Mektup böyle...

Sadece bir anne değil...

Gıda sağlığı konusunda Sözcü gazetesindeki köşemde yazdıkça onlarca mektup aldım:

– “6 yaşındaki kız çocuğu âdet görür mü? Hemen tedaviye başlandı ve doktor: ‘tavuk yemeğini kesin; içindeki hormonlar bu tür rahatsızlıkları tetikliyor’ dedi...”

– “Eskiden evde tavuk piştiği zaman sevinirdik. Çok güzel kokardı. Tavukları en aşağı bir saat pişirirdik. Lezzetine doyum olmazdı. Bugün tavuklar saman gibi lezzetsiz, 15 dakikada pişiyor...”

Konuya girebilirim:

Bedensel ve zihinsel gelişim, sağlıklı ve dengeli beslenme için tüketilmesi gereken hayvansal proteinlerin başında tavuk gelir.

Örneğin... Tavuk B2, B6, B12 gibi sinir sistemini besleyen ve destekleyen vitaminler yönünden de zengindir.

Ne yapıldı da tavuk-piliç etinden şikâyetler bu derece artmaya başladı?

ABD’de vizyona giren “Fed Up” adlı film ve “Food” adlı belgesel var. Biz de tartışmalıyız, bize ne yediriyorlar, bilmeliyiz. Asırlardır nezle-grip olunduğunda şifa niyetine tavuk suyu yapılırdı. Özellikle aynı bizde olduğu gibi Museviler tavuk suyuna “Yahudi Penisilini” derdi. Şimdi marketlerden alıp yapın da görün, hiç kokusu tadı var mı?⁸⁰

İşte gelen bir mektup daha:

Bilinmelidir ki, yazı boyunca yer yer dil alışkanlığıyla tavuk diye bahsedilen canlı, aslında tavuk değil, tavuğumsu diye tabir edilmelidir.

1930’larda sektörün ağababası ABD, daha fazla gıda ve daha az maliyet esasına göre, tavukları yeniden tasarladı.

1946’da; tavukçuluk sektörü gözüünü genetik bilimine çevirdi. Gelişmiş ülkelerin sektörel destekleriyle, daha az besinle, daha fazla ete sahip tavuğa ulaşıldı.

1940’lar, ilaç ve antibiyotiklerle büyümenin teşvik edilmesi ve kapalı yerde kalma sonucu ortaya çıkan hastalıkları bastırmak amacıyla bunların tavuk yemlerine katıldığı yıllar oldu.

Tavukların artık, çeşitli yem ve ilaçları içeren beslenme planları vardı.

Genetik bilimi, tavukların haddinden fazla yumurta üretebilmeleri adına da çalışıyordu.

1950 yılına gelindiğinde artık iki ayrı tavuk vardı:

Biri yumurta için..

Diğeri et için...

Bakınız...

Geçtiğimiz elli yılda ev alma maliyetlerinin yüzde kaç arttığını hesap edebiliriz ya da yeni bir araba maliyeti son 20 yılda ne kadar artmış, bulabiliriz. Oysa yumurta ve tavuk fiyatları iki katına bile çıkmadı! Niye?

80 Amerikalı Jack Canfield ile Mark Victor Hansen, 101 öyküden oluşan *Tavuk Suyuna Çorba* adlı bir kitap yazdılar. “Böyle kitap adı olur mu” diye yayıncılar basmadı. Heat Communications adlı iflasın eşiğindeki küçük yayınevi bastı. Sonuçta... 60 dile çevrilen, 125 milyon satan, 200 tane “Tavuk Suyuna Çorba” dizisi yayımlandı! Kitabın adı hiç de aptalca değildi demek ki...

Nihayetinde endüstriyel tavukçuluk, hayvanların genetik yapısıyla oynandığı, hareket alanlarının kısıtlandığı ve doğal olmayan yemlerle (çeşitli ilaçlar ihtiva eden yemlerle, örneğin antibiyotiklerle) beslendiği, dar alanda yüksek verime odaklı sanayileşmiş bir hayvancılık sistemidir.

Sistem özünde şudur: Cıvıvi güneşe çıkartmazsanız, kemikleri sağlıksız gelişeceği için sadece et yapar. Cıvıvlerin yaşamının ilk haftası boyunca ışıkları yaklaşık 24 saat açık bırakırsanız, bu onları daha çok yemeye teşvik eder. Sonra ışıkları kısa bir süre kapatır ve günde sadece 4 saat hayatta kalmalarına yetecek uyku süresi verirsiniz.

Bu işkencedir. Ve bitmez: Endüstriyel tavukların kas ve yağ dokuları, kemiklerine oranla hızlı gelişir ve bu biçim bozukluklarına, hastalıklara yol açar. Örneğin... Karın boşluğunda fazladan sıvı birikmesi sebebiyle ölüm ve yürüme bozuklukları da kayda değer üstlerinde oranlarda görülmektedir. Sıkışıklık sebebiyle fiziksel olarak bozulmuş, ilaç verilmiş, pislik ve dışkı içinde yetiştirilen stresli hayvanlara sağlıklı demek ne kadar mümkün?

Biçim bozukluğunun yanı sıra; göz hasarı, körlük, kemiklerde bakteriyel enfeksiyon, belkemiği kayması, felç, iç kanama, anemi, tendon sakatlıkları, alt bacak ve boyun eğriliği, güçsüz bağışıklık sistemi ve solunum hastalıkları sık karşılaşılan sorunlardır.

Çare, antibiyotiktir!

Antibiyotikler tavukların beslenmelerine iki sebeple katılır:

– Büyütme faktörü olarak...

– Gayri sıhhi ortamlarda 38-42 gün aralığında canlı kalabilmeleri için...

Büyütme faktörü olarak kullanılmaları gereklidir zira tüm plan FCR'ya (Feed Conversion Ratio-yemin ete dönüşme oranı) göre yapılmıştır. Alınan birkaç eksik gram birkaç kuruşa mal olur! Binlerce tavuktaki zararı düşünün!

Tipik bir çiftlikte hayvanlar her öğünleriyle birlikte ilaç alırlar, bu zaruridir. Endüstri gayet tabii ki en başından bu durumu biliyordu ancak daha az verimi kabullenmek yerine çöken bağışıklık sistemlerini yem katkılarıyla desteklemeyi yeğledi.

Sonuçta hayvanlar tedavi amacı taşımayan yöntemle yani hastalanmadan önce antibiyotikle beslenmeye devam ediyor, dünyanın hemen her yerinde olduğu gibi ülkemizde de.

1990'lı yılların sonları ile 2006 yılına kadar, dünyada pek çok

ülkede tavukçulukta kullanılan bazı antibiyotikler yasaklandı. Sözelimi "avilamycin" ve "salinomycin."

Soru şu:

2006'ya kadar yemde kullanılan bu antibiyotiklerin, ülkemizde de yoğun olarak tüketilen tavuk eti-yumurtada ve ileri işlenmiş ürünleriyle insan sağlığı üzerinde ne gibi etkileri oldu?

Hayvanların çevresel koşulları değiştirilmediğine göre, bu büyüme faktörü antibiyotiklerin yemlerden çıkarılmasının ardından, yemlere ikame olarak ne ilave edildi?

Maliyeti daha yüksek ve etkinliği bu büyüme faktörü antibiyotikler kadar olmayan (maksimum 42 günlük kesime gitme süresi içinde) maddeler bu durumda perakende fiyatlara neden yansımada?

Cargill ve Bunge gibi dev yem tedarikçilerinin ve lokal partnerlerinin, en masumu hibrit ve GDO'lu soya ve mısır olmadan, böyle bir sektörün ne kadar süre aynı maliyet esaslarıyla ayakta kalabileceğine dair fikri olan var mı?

Tavuk şoklama odalarında neler yapıyor ki, tavuk etinin raf ömrü bir yıl oluyor? Tavuk eti yerine bizlere ne yediriyorlar?

Yutmayız...

Bu tepkilere farklı bakış açısı getirenler olmadı değil. Örneğin... Adı, Prof. Dr. Rüveyde Akbay...

Bilimsel Tavukçuluk Derneği (WPSA Türkiye Şubesi) Başkanı... Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi emekli öğretim üyesi...

"Tüm meslek hayatım boyunca hiçbir ticari olaya girmediğim gibi, birçok cazip tekliflere rağmen hiçbir firmanın maaşlı danışmanı da olmadım" diyerek şu bilgileri verdi:

1-Etik piliçlerin 1 saat karanlıkta 23 saat aydınlıkta tutulması tüm dünyada uygulanan yöntemdir. Ayrıca, değişik aydınlatma programları vardır. Örneğin, kesintili aydınlatma programı, birini izleyen aydınlık ve karanlık programları uygulanmaktadır.

2-Tavuklarda kuluçka süresi hiçbir zaman 17 güne indirilemez.

3-Etlik piliçlerin 43-45 günde kesim ağırlığına ulaşması, uzun yıllar sürdürülen genetik ve ıslah çalışmaları sonucunda –ki bu çalışmalar dünyada sadece sayılı birkaç firma tarafından yürütülmektedir ve sonuca ulaşılması 40-50 yıl alır. Olaya bilimsel olarak, ‘Heterosis-Melez’ azmanlığı diyoruz. Gerçi bizim buradaki 1968 yılından beri sürdürdüğümüz bazı çalışmalarımız var ama henüz istediğimiz sonuca ulaşamadığımız için bu genetik materyali ana ve baba hatları olarak yurt dışından ithal ediyoruz. Hayvanlar hemen kesilmezse, kemikleri kırılıp ölüyorlarmış. Yanlış. Tavuğun ömrü, eğer bırakırsanız, 14-15 yıldır.

4-1 Ocak 2006 tarihinden itibaren tavuk yemlerine hiçbir surette antibiyotik katılmamaktadır. Kanunen yasaklanmıştır ve tüm çiftliklerden alınan numuneler Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı laboratuvarlarında kalıntı izleme ekiplerince belirli aralıklarla kontrol edilmektedir.

Hormon meselesine gelince, öyle bir şey söz konusu dahi olamaz. Çünkü yem yapımı esnasında ısı işlem uygulandığından hormonun yeme katılması hiçbir sonuç vermez. Dolayısıyla, hayvanlara hormon uygulamak için, kümeste tek tek yakalayıp enselerinden hormonu enjekte etmeniz gerekir. On binlerce hayvanı kapsayan işletmelerde bunun maliyetini düşünebiliyor musunuz? Ayrıca bu hormonlar çok pahalı maddelerdir. Ülkemizde böyle bir uygulama hiç olmamıştır.⁸¹

5-Tavuk etinin kanser, karın fıtığı, kemik hassasiyeti, akciğer sıvısının bitmesi ve KOAH gibi hastalıklara neden olduğu şeklindeki ifadeler tamamen iddiadır. Bir de ‘kısırlığa da neden olur’ deyip, eğitimsiz halk kitlelerini en hassas yerinden vuruyorlar...

Prof. Akbay’ın sözleri böyle...

Diğer yanda...

Meselenin bir başka farklı yönü daha var:

Greenpeace 2016 yılında “Yutmayız” kampanyası yaptı. Raporundan öne çıkan bulgular şöyle:

– Bir tavuk bir kilo alabilsin diye atmosfere 2.35 kg karbondioksit salınıyor, 4 ton su harcanıyor.

81 2016 yılında Çin, yoğun olarak tavuk tüketen birçok vatandaşının hormon bozukluğundan kaynaklanan “büyük göğüs sendromu” şikâyetiyle hastanelere başvurusu karşısında, tüm tavuk eti ürünlerini yasaklama kararı aldı. Çin’de son günlerde hormon bozukluğu şikâyetiyle hastanelere başvuran vatandaşların kanlarında yoğun miktarda, sadece tavukta bulunan bir proteine rastlandığı belirtildi!

– Dünyadaki sera gazı salınımının yüzde 8'i tavukçuluktan kaynaklanıyor.

– Dünyadaki ekilebilir alanın 3'te 1'i hayvancılık için kullanılıyor. Yağmur ormanlarının 5'te 1'i yem üretmek için yok edildi.

– Türkiye'de 1 yılda 1 milyar tavuk kesiliyor. Türkiye'de dünya ortalamasının 1.5 katı tavuk tüketiliyor.

Bu kampanya sırasında tavukçuluk şirketleri, Greenpeace'e ihtarname gönderdi. İhtarname kopyala yapıştır yöntemiyle hazırlanmıştı; birbirinin benzeriydi!

Hangi görüş-araştırma doğru?

Öncelikle şunu yazmalıyım: Gıda sektöründeki akademisyenlere inancımı kaybedeli uzun zaman oldu!⁸²

Öyle ya, madem bu kadar titiz üretim yapılıyor, AB ülkeleri Türkiye'den neden tavuk eti almıyor? Nasıl alsın:

Rekabet Kurulu, 19 Temmuz 2017 tarihli toplantısında müzakeredilen bulguları ciddi ve yeterli bularak kimi şirketlere ve derneğe soruşturma açılmasına karar verdi. En başında ne vardı; Beyaz Et Sanayicileri ve Damızlıkcıları Birliği Derneği!

Geçiniz efendim...

Halkı aydınlatan bu tür tartışmalarda konu daima bambaşka alanlara çekiliyor. Tavuk yemi mi tartışılıyor; hemen şunu ileri sürüyorlar:

82 Adı, Harvey W. Wiley (1844-1930). ABD'li kimyager, tıp adamı. Karabiber içine katılan odun kömürü tozuna, öğütülmüş kahve içine atılan meşe palamudu tohumuna, yani yiyecekler içine konan katkı maddelerine karşı amansız mücadeleyi ilk başlatan isim. Onu en çok kızdıran saman tohumlarıyla yapılan "çilek reçeli" oldu! Katkı maddelerinin Tanrı'ya karşı işlenmiş suç olduğunu düşünüyordu. *Washington Post* Wiley'e "Zehir Mangası" adını verdi. Ürün şişelerinin üzerine konan bilgi etiketini de ona borçluyuz. Yanlış etiketleme nedeniyle 176 firma hakkında soruşturma açılmasını sağladı. Sakarine, Heinz ketçabına, Coca-Cola'ya, kafeine, bebek mamaları içindeki nişastaya savaş açtı. 1906'da "Gıda ve İlaç Yasası" (FDA) çıkmasını sağladı. Lobiler de Wiley'e savaş açtı. Tepki için Beyaz Saray'a giden işadamlarına Başkan Roosevelt elini masaya vurarak, "Beyler eğer bu ilaç sağlığa zararlı ise bunu gıdalar içine koymayacaksınız" dedi. Ama kazanan gıda lobisi oldu. Yasanın içi boşaltıldı. Wiley hem devletteki "baş kimyagerlik" görevinden, hem de Cumhuriyet Parti'den istifa etti. 1912'de Demokrat Parti adayı Woodrow Wilson'u desteklemek için kampanya yaptı. Seçim sürecinde zehirli katkı maddelerine karşı mücadele vereceğini söyleyen Wilson seçilince sözlerini unuttu. Wiley *Good Housekeeping* dergisine yazar oldu. Dergi kendine reklam verenlerin ürünlerine "onay" vermesiyle biliniyordu! Örneğin, kahve reklamları artınca Wiley eski sözlerinin aksini yazmaya başladı. Kafalarda soru işareti bırakarak 1930'da öldü.

“Hayvan yemlerine katılan yem katkı maddeleri bellidir; Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı’nın Eylül 2014’te yayımladığı, Yem Katkı Maddeleri Hakkında Yönetmelik-Gıda Katkı Maddeleri Hakkında Yönetmelik hayvan beslemede kullanımına izin verilen yem katkı maddelerini tek tek belirler!”

Her üretici de buna uyar değil mi? Mesele yabancılar...

Türkiye’de tavuk yemlerinde ithal hammadde oranı yüzde 85 dolayında! Türkiye’deki en büyük şirket, civcivlerin yemlerine “vitamin katkısı” yapan Hollandalı DSM!

Yurt dışından gelen yemlerin içinde hayvan kemiği tozu kullanıldığı biliniyor! Yem içinde yer alan soya, mısır ve balık unu büyük oranda ithalat yoluyla temin edilen “resmi” hammaddeler. Resmi bilgilere göre; yem yüzde 50 civarında mısır, yüzde 35 civarında soya, yüzde 10 civarında buğday, yüzde 5 civarında da sıvı yağ, kireç taşı, vitamin, mineral enzim, organik asit, probiyotik ve antikoksidyal (bir tür hücre içi paratite karşı) katkıları içeriyor. Bunlardan soya yüzde 100 GDO’lu. Mısır yemi ithalatında –resmi açıklamaya göre– yüzde 20 civarında GDO var!

Bunun dışındaki yemlerde GDO yok mu? Peki... Gümrük kapılarında kontrol ya da ciddi bir ceza uygulaması var mı? Yok. Dolayısıyla, yemlerde Avrupa’da çok kullanılan domuz kemiği olma ihtimali bile var! Neyin tartışmasını yapıyoruz...

Yapılan eleştirilerden biri de, “halk endüstriyel tarım ile karını ucuzca doyuruyor, daha ne istiyorsunuz?” denmesi!

Tarımsal üretimin ucuzlaşmasının bilinen iki yolu var:

– Mekanizasyon/makineleşme...

– Kimyasallaşma/ katkı maddeleri...

Madem tavuk yemini konuşuyoruz, buradan örnek vereyim:

Yazdım, kanserojen ürün “formaldehit” yemlerde kullanılıyor. İşlevi, yemlerdeki mikrobu öldürmek! Yemlerde mikrop öldüren bu kimyasal, tavuğa ne yapmaz? Keza. O tavuğu yiyen insana ne yapmaz? Bu nedenle, AB’de bu kimyasal yasaklandı. Maalesef ülkemizde kullanılıyor. İlk başlarda, Tarım Bakanlığı’ndan “silaj”⁸³ olarak getirip tavuk yemlerine koydular. İtirazlar olunca, –tıpkı böcek ilaçlarında olduğu gibi– Sağlık Bakanlığı’ndan ruhsat aldılar! Halen satıyorlar...

Sonuçta...

83 Silaj; sığır, koyun ve keçi gibi geviş getiren memeli hayvanların yem ihtiyacını karşılayan ve silolarda saklanan yüksek nem içeren fermente edilmiş katkı maddesi.

Evet insanlar, 1 yılda olması gereken ağırlığa 40 günde ulaşır 15 dakikada pişen tavuktan emin olmak istiyor.

Evet, insanlar, gıdaların içeriklerini bilmek istiyor.

Evet, insanlar, kanserojen katkıları bulunan genetiği bozulmuş gıdaları yemek istemiyor.

Evet, insanlar yediği yemler nedeniyle bacakları ağırlığını taşıyamayan, göğüs eti büyük uçamayan piliç yemek istemiyor.

Öyle ya...

1925 yılında kesim yaşı 112 gün iken, bugün resmi açıklamaya göre, 42 gün.

1925 yılında yemden yararlanma 4.7 kg/yem olup, ağırlığı 1 kilo iken, bugün resmi açıklama yemden yararlanma 1.7 kg/yem olup ağırlığı 4 kilo.

Bu değişim nasıl oldu?

Yüzde 70 dışa bağımlı

Burada sözü bir veterineri bırakmak istiyorum:

Adı; Murat Gülmez.

Akademisyen; doçent doktor...

Veteriner Gıda Hijyenisti...

Ben mesleğe tavuk veterineri olarak başladım, iki yıl sürdü. Sonra akademisyen oldum; Veteriner Gıda Hijyenisti. Tavuk etindeki bakterilerin yarattığı/mikrobiyal riski azaltmaya 15 yılımı verdim. Öğrendim ki, asıl mücadele kaynakta, yani kümeste yapılır. Bu nedenle istifa edip tekrar kümeslere döndüm. 10 yıl daha geçti... Radyologlar, onkologlar, tıp cerrahları, diyetisyenler vs. herkes konuştu. Asıl konuşması gereken Veteriner Gıda Hijyenistleri sustu. Ya da konuşturulmadı.

Şimdi, hür doçent olarak ben konuşuyorum:

Yoksul halkın temel protein kaynağı tavuktur. Herkes tavuk yiyor. Ama halkımız, tavuğun lezzetsiz olduğunu söylüyor. Bu arada neler oluyor:

1) "Tilki profesör"ler tavuğa saldırıyor; medyatik oluyor, ticaretini yapıp kaçıyor.

2) "Tazi profesör"ler tilkiyi kovalıyor.

Halk profesörlere saygıda kusur etmeyip susuyor. "Tilkiye kaç-taziya tut" oyunuyla halkımız avutuluyor. Çöp ve lokanta

atığından ekmek arası tavuk yapanları saymazsak, çok yoksullar tavuk sakatattı; yoksullar tüm tavuğu; ve orta halliler ise loli-ta-incik yiyerek karnını doyurmaya devam ediyor. İşin özü ne:

Aşılar tam koruma sağlamıyor, tavuklar hastalanıyor. Ölüm oranı yüzde 4 olsa idealdir. Şimdilerde yüzde 8-10 arası. Ölüm-ler olunca antibiyotik kullanıyoruz. "Kullanmazsak sektör çö-ker veya tavuk fiyatı kırmızı eti yakalar" diyorlar.

Bir ayrıntıyı atlamayın: Kümes sahibi bakıcıdır ve sadece bakım parası alarak firmalara tavuk yetiştirir. Yemi, civcivi, aşığı, ilacı firma verir. Ayrıca firma veterineri, kümesi denet-ler. Kümes sahibi, tavukları öldürmeden kesime göndermek için firmadan gizli antibiyotik kullanır. Antibiyotiği veteriner ecza depolarından, veteriner kliniklerinden, kaçak antibiyotik-çilerden reçetesiz olarak alır, tavuğun suyuna katar, içirir. Çare de bulamaz. Çünkü, antibiyotiklerin en az yüzde 80'i aşırı ve bilinçsiz kullanımdan dolayı etkisiz hale gelmiştir. Bazı tıp dok-torları antibiyotiklerin tamamının etkisiz olduğunu söylüyor. Anımsayın, 2013'te G8 zirvesinin tek gündem maddesi vardı: Anti-mikrobiyal direnç!

Avrupa ülkeleri antibiyotik kullanımını yüzde 50-80 ora-nında azaltmayı başardı. Merak etmeyin bizdeki pazarı 10 yıl daha sömürüp bizi de serbest bırakırlar! Kapitalist düzen ve yerli işbirlikçileri tavukçuluğumuzu vahşice sömürmeye de-vam ediyor.

- Yerli aşı ürettiyorduk, yok ettiler.
- Reçete yazıyorduk, "gerek yok" dediler.
- "Yemde antibiyotik yasak" dedik, "suya katın" dediler.
- "Lezzeti yok" dedik, "susun" dediler.
- Ben size, "lezzeti, hijyeni, kaliteyi garanti edeyim" desem, "tazı" olmamı isterler!

Tavuklar lezzetsiz... Halk şikâyetçi...

Tavuk ölümleri dolayısıyla maliyetleri yüksek. Sektör en az yüzde 70 oranında dışa bağımlı.

Ne yapmalı, nasıl yapmalı? Önce, ölümüne vatansever ol-malı, gerisi kolay. Beni görevlendirsinler; "antibiyogram testi"⁸⁴ zorunlu olur, reçetesiz ilaç kullanımı yasaklanır, veteriner hekimden başkasının ilaç taşıması, kümeste ilaç bulundur-mak, yeme ilaç katmak, ilaçlı premiks (yem katkısı) satmak,

⁸⁴ Antibiyotiklerden hangisinin belli bir mikrobun gelişmesini önleyebileceğini saptamaya yarayan bilimsel yöntem.

çalışmayan ilaç ve aşıları kullanmak yasaklanır. Ölümler yüzde 5'e geriler, sorunlar biter.

Nasıl yaparım: Beyaz Et Sanayicileri Birliği bünyesinde vatansever bilim insanlarından bir ekip kurarım. O yazdığım "tilkileri" ve "tazıları" içeri sokmam! Tüm sektöre bilgi sunan bir Ar-Ge merkezi kurarım. Bütün aşıları, antibiyotikleri ve diğer tüm yem katkılarını analiz ederim. Deneme kümeslerde uygulamasını yaparım. Kümeslerde çevre, su ve bakıcı hijyenini sağlarım. En son antibiyotiği kesimden 20 gün önce, eğer zorunlu ise, kullanırım. Son 20 günde hiç antibiyotik kullanmam. Bu iş benim işim. Hodri meydan...

Beyaz et meselesinde tartışma hep olacak.

Gözden kaçan ayrıntı var:

Rockefeller ailesinin tavuk sektöründe neden var olduğu/ ne aradığı bilinmeden bu tartışmaları yapmak eksik kalır...

"Türk tavuğu"

MÖ 2000 yıllarında kırmızı yabani tavuk Güney Asya'da evcilleştirildi. Buradan dünyaya yayıldı. Ancak. Türkiye topraklarına ne zaman ve nasıl geldiği belli değil.

Osmanlı'da tavuk ticareti pek yoktu.⁸⁵ Genellikle evlerde kümeslerde yetiştirilen tavuklar özel misafirler gelince kesilip sofraya konurdu. İtibarıyla tüketimi azdı. Genelde yumurtasından yararlanılırdı.

Fatih Sultan Mehmet tavuk yemeyi severdi. Başında ve çenesinde tüyler olan, bacak yapıları paçalı ve beş tırnakları bulunan beyaz "sultan tavuk" protein bakımından çok değerliydi. Bu sebeple 19. yüzyılda İngiltere'ye götürüldü. Oradan dünyaya

85 1800'lerin başında İstanbul'a gelen Fransız doktor A.Brayer, *İstanbul'da Dokuz Yıl* adlı iki ciltlik kitabında şunu yazdı:"Bir orduya yetecek kadar büyük ve rüzgârın esintisine göre değişik şaşırtıcı çeşitleri bulunan bir tavuk pazarı kurulur. Başkent'in tüketimine sunulacak olan kümes hayvanları ve yumurtalar, İstanbul'a yaklaşık 75 lieu (300 km) uzaklıkta ve Türkiye'nin Karadeniz'deki en iyi limanı olan Varna'dan kalkan gemilerle gelir. Rüzgârlar uygunsa nakliyat iki-üç gün sürer, tavuklar limana yağlı ve iyi bir durumda ulaşır; indirildiklerinde ahalinin durdurulamaz bir izdihamı olur. Ama rüzgârlar ters esiyorsa taşımanın süresi sekiz güne çıkar, hayvanlar limana zayıflamış ve hastalıklı olarak inerler, tüm hafta boyu onları alacak kimse çıkmaz." (Ben elinizdeki kitabı yazarken Dr. Brayer'in kitabını Doğan Yurdakul çeviriyordu. Ne yazık ki Doğan Abi'yi, 3 Eylül 2017'de kaybettik.)

yayıldı. 1874'te Amerikan Kumes Hayvanları Birliği'nin "kusursuzluk standartlarına" kabulü resmi olarak gerçekleşti. Bugün "sultan tavuk" Türkiye'de sadece özel hayvanat bahçesi olanlarda var! "Süs tavuğu" olarak biliniyor!

Cumhuriyet Türkiye'sinde tavukçuluk sektörü için ilk adım, Atatürk döneminde 1930 yılında Ankara'da Merkez Tavukçuluk Araştırma Enstitüsü'nün kurulması ile atıldı. 1931 yılında yazılmış olan ve genç Türkiye'deki tavuk merakının ve tavukçuluğun kısa bir tarihçesinin de bahsedildiği *Asri Tavukçuluk* isimli kitabın giriş bölümünde tavukçuluğun mevcut durumu şu cümleler ile anlatılmaktadır:

"Vaktiyle İstanbul'da pek meşhur olan ve fakat bugün misli bulunmayan 'Süslü' ve 'Timurlenk' tavukları 'Padu' ırkının yakışıklı bir nevi olarak İstanbul'da yetiştirilmişti. Maalesef bugün nesilleri kesilen, hakiki 'Gerze' ve 'Mısıri' tavuklarıyla, tepeli 'Fizan', paçalı 'Nemse' ırklarının pek çok meraklıları vardı. Yakışıklı ve nefis etli 'Hacıkadın' (Gerze) tavuklarını, uzun ve kalın öten 'Denizli', ince ve uzun sesli 'Berat' horozlarını zevk için besleyenler çoktu. Yerli tavuk nesilleri içinde horozlarının kalın ve uzun sesler ile maruf 'Denizli', diğeri de etlerinin nefaseti ve şekillerinin zarafeti ile meşhur 'Hacıkadın' iki ırk safiyetlerini muhafaza etmektedirler..."

Türkiye'de "Denizli" ve "Gerze" ırkları Tarım ve Köyişleri Bakanlığı tarafından Denizli Horozu Üretme İstasyonu (Denizli) ve Lalahan Hayvancılık Merkez Araştırma Enstitüsü (LHMAE) (Ankara) birimlerinde gen kaynaklarını koruma amaçlı olarak yetiştiriliyordu. Bizim bu tavuk ırklarımıza ne oldu?

İkinci Dünya Savaşı'nın ardından ABD ile ikili ilişkiler tüm beslenme biçimimizi derinden etkilediği gibi tavukçuluk sektörünü de etkiledi. "Plymouth Rock", "New Hampshire", "Rhode Island Red" ve "Wyandotte" gibi 1952 yılında ABD'den gelen civciv ırkları Tarım Bakanlığı'na bağlı kuruluşlara ve halka dağıtıldı. Bugün soframızdaki tavukların yüzde 80'ini oluşturan tavuk ırkı broyler "Plymouth Rock" cinsi oldu. Halk arasında "Çilli", "Plamıt", "Ankara Plamıt" gibi isimlerle anıldı!

Evet...

Tavukçuluk sektöründeki –birçok alanda olduğu gibi– güçlü değişim İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra ABD ile yakınlaşmamızın ardından oldu!

Burada karşımıza kim çıkacak dersiniz: Rockefeller...

Buğday, mısır ve pirinçte olduğu gibi tavukta da Rockefeller (döl vermeyen) “hibrit” üretime geçerek, tavuk ırklarını yok etmeye başladı.

Akdeniz ırklarının “yumurtacı”, İngiliz ve Asya ırklarının “etçi”, Amerikan ırklarının da “kombine verim yönlü” olduğu bilinir. Türkiye hem Akdeniz ve hem Asya’da bulunup yumurtacı ve etçi tavuklara sahipken, nasıl oldu da ülkemiz ithal “hibrit tavukların” pazarına dönüştürüldü?

Bakın karşınıza kim çıkacak...

Nelson Rockefeller

İkinci Dünya Savaşı’nın hemen sonrası, yıl 1948...

Adı, Büyük Atlantik ve Pasifik Çay Şirketi’ydi. Kısaca, “A&P” deniyordu. ABD’de 16 bin mağazası ve yıllık 2 milyar dolarlık cirosu vardı. ABD’nin en büyük süpermarketiydi. Ucuz gıda zinciri modelinin öncüsüydü. Aynı zamanda ülkedeki en büyük tavuk ürünleri satıcısıydı.

Tavuk, ABD’de İkinci Dünya Savaşı sırasında karneye bağlanmamıştı.

Savaştan sonra... A&P şirketi “Yarının Tavuğu” yarışması düzenledi. Amacı; daha çabuk büyüyen, daha büyük göğüs etli, daha büyük butlu ve daha büyük beyaz etli tavuğu ortaya çıkarmaktı.

Yarışma, Amerikalı çiftçilerin dikkatini çekti. Birkaç turdan sonra 40 finalist çiftçi, toplam 720 yumurtayı merkezi kuluçka ünitesine gönderdi. Tavuklar standart diyetle kontrol edilen koşullarda yetiştirildi. 12 hafta boyunca ağırlıkları, sağlıkları, görünüşleri yakından takip edildi ve sonuçta yaşayanlar kesilip değerlendirmeye tabi tutuldu.

“Yarının Tavuğu” yarışması sergiler ve turları içeriyordu. Buralarda çok çeşitli yemekler organize ediliyor; konserler, danslar ve rodeo düzenleniyordu. Tüm bunların hedefi, halkın ilgisini çekerek daha çok tavuk yenmesini teşvik etmektir!

Sonuçta kim kazandı?

Connecticut Glastonbury'deki "Arbor Acres":

İtalyan göçmeni Frank Saglio tarafından yönetilen, meyve ve sebze ticareti yapan küçük bir aile çiftliğinin adıydı. Oğlu Henry Saglio tavuk yarışmasına katıldı.

Arbor Acres çiftliği, "White Rocks" beyaz tüylü tavuğuyla yarışmayı saf-ırk kategorisinde kazandı. Bembeyaz, parlak tüyler, tavuk orantılarına göre bile tuhaf gözükten ufack bir kafa, geniş göğsüyle biraz vücut geliştirmecilerini andıran etli broyler idi bu. Fakat...

Vantress kuluçkalarından gelen "Kırmızı Korniş" tavukları da başarılıydı.

Bu iki tür çiftleştirildi. Ve... Bugün dünya sofralarındaki tavuk ırkı ortaya çıkarıldı: Etlik piliç broyler!⁸⁶

Yarının Tavuk Yarışı'nı kazanan "Arbor Acres" çiftliği, ABD'de önde gelen tavuk eti üreticisi oldu. "Arbor Acres", "Cornish X Rocks" veya basitçe "Broyler" olarak bilinen günümüzün endüstri standardını oluşturan "White Rock" dünyaya yayılması için birinin müdahalesini bekledi: Nelson Rockefeller!⁸⁷

Konuşmalarında hep şunu söylüyordu:

"Bizler gerçekten de pilot tesisler kurmalıyız. Bizim hayata bakış açımız, çözümler bekleyen sayısız sorunla karşı karşıyadır. Çünkü bu sorunların, bizim, günümüz dünyasındaki günlük yaşantımızı ve ulusal önemimizi ilgilendirdikleri inancındayım. Eğer düzenimizin sürmesini istiyorsak bizim bu sorunların üstesinden gelmemiz gerekmektedir..."

Düzen dediği kapitalizm idi; ve "Tam dolu bir mide ile komünist olmak zor" diyordu.

Tavuk sektörüne girmesinin sebebi anti-komünist olmasıydı! Aç yoksulların ayaklanmaması için dünyaya "ucuz" tavuk

86 Yarışmayı kazanan Henry Saglio, dünyada "tavukçuluğun babası" olarak tanındı. 13 Aralık 2003 tarihinde Connecticut'taki bakım evinde 92 yaşında öldü. Saglio'nun yoksullaşmasının sebebi, tavuklarda antibiyotik kullanılmasına karşı çıkarak "Pure Line Genetics" adlı tavuk şirketini kurmasıyla oldu. Batırıldı!

87 Kimdi bu Rockefeller... John D. Rockefeller Sr'nin torunuydu. Sadece ticaretle ilgilenmedi

-New York'ta üç kez valilik görevinde bulundu.

-Amerika'nın Uluslararası İlişkiler Federal Koordinatörlük görevinde bulundu.

-Maliye Bakanlığı Yardımcılığı görevinde bulundu.

-Uluslararası Kalkınma Danışmanlar Kurulu üyeliğinde bulundu.

-ABD Başkanı Özel Yardımcılığı görevinde bulundu.

-Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı Sekreteryası görevinde bulundu.

-Gerald Ford hükümetinde ABD Başkan Yardımcılığı görevinde bulundu.

Nelson Rockefeller, devletin yönetiminde yardımcı olmadığı zamanlarda mütevellilik, genel müdürlük, başkanlık ve murahhas üyelik gibi görevlerde bulundu. Müzelerin, vakıfların ve diğer çeşitli kuruluşların çalışmalarında yer aldı.

satacaktı! Bu nasıl olacaktı? Bu sorunun yanıtından önce Rockefeller ailesinin gıda pazarını nasıl ele geçirdiklerine dair bir-iki cümle yazmalıyım...

Nelson Rockefeller...

1940 yılında ABD Dışişleri Bakanlığı'nın Amerika ülkeleri arasındaki ilişkiler koordinatörü oldu. Cumhuriyetçi Parti'den olmasına rağmen 1944 yılında Demokrat Parti'den başkan seçilen Franklin D. Roosevelt'in, Amerika ülkeleri arasındaki ilişkilerden sorumlu dışişleri bakan yardımcılığına yükseltildi.

Bu görevinden ayrılır ayrılmaz ne yaptı:

Latin Amerika ülkelerine bu kez "devlet adamı" olarak değil, "işadamı" kimliğiyle "yardım" etmek istedi! Gıda, giyim, barınak gibi yoksulların en temel ihtiyaçları için "hayırsever kurumlar" inşa etti. Bunlar için (ki amaç anti-komünizm idi) iki kurum meydana getirdi:

1) 1946 yılında hayata geçirdiği politika kolu: Ekonomik ve Sosyal Gelişim için Amerikan Uluslararası Birliği (AIA)... Güya: Azgelişmiş ülkelerde; okuma yazma, hastalık ve yoksulluğun üstesinden gelmek için kuruldu.

2) 1947 yılında hayata geçirdiği iş kolu: Uluslararası Temel İktisat Kurumu (IBEC)... Belirli ülkelerin azgelişmiş ekonomilerini teşvik edecek şirketleri kuran kâr amaçlı ticaretti. Güya: Bu şirketleri çok başarılı yaparak yoksul ülkelerdeki yatırımcıları ve yerel ekonomiyi canlandırmaktı!

Bunları yutan oldu mu bilmem!

Neler olduğunu yazayım...

Muz cumhuriyetlerinin doğumu

Nelson Rockefeller...

AIA ve IBEC Rockefeller'ı kullanarak Venezuela, Ekvador ve Brezilya'da büyük çiftlikler aldı ya da kurdu.⁸⁸

Konumuz açısından bakarsak... IBEC'in yatırımları arasında tavukçuluk üretimi, süpermarketler, konut, tarımsal ticaret, petrol, finans ve tekstil yer aldı.

⁸⁸ Nelson Rockefeller'ın özellikle satın aldıklarından biri, sömürgecilere karşı mücadele vermesiyle tanınan Latin Amerikalı devrimci Simon Bolivar'ın (1733-1830) Venezuela'daki çiftliği idi.

Bu şirket, 1946'dan itibaren Brezilya, Ekvador ve Venezuela tarımını ele aldı. Tohum ve gübrelerin "geliştirilmesi", tarım kredi sistemlerini denetlemek, çiftliklerden pazarlara yollar inşa etmek ve sağlık ile tarım eğitiminin yaygınlaştırılması programlarını sürdürdü.

İşin özünde... IBEC modeli; köylülerin yiyecek üretimini azalttı ve üreticiyi sermaye yoğun sisteme mahkûm etti. Yani... Geleneksel köylü pazarlarını silindir gibi ezdi geçti. Süpermarketler en ücra yerlere gitti. (Bu süreç bizde Turgut Özal dönemiyle başladı.)

Karşımıza hep Türkiye'den bildik-tanıdık şirketler-isimler çıkacak. Örneğin... Rockefeller, Latin Amerika ülkelerine bir küresel şirketin ortaklığıyla girdi: Cargill!

Rockefeller ile Cargill'in buluşması sürpriz değildi. Hedefleri aynıydı: IBEC, 1949'da Arjantin'de "tahıl merkezi" yapmak üzere Cargill ile ortak girişim kurdu. Cargill, Latin Amerika pazarına girmeyi umut ediyordu ve IBEC ortaklığı Arjantin'in ardından Venezuela ve Brezilya pazarına girdi. Afrika, Asya ve Avrupa'ya da hızla geçiş yaptı bu küresel ittifak...

Örneğin... Hibrit mısır üretimi için Brezilya'da tohum şirketi kurdular: Agrocères.⁸⁹

IBEC tarım sektöründe kuşkusuz çok büyüdü. Daha büyük etkisi gıda kültürünü değiştirdi. Güney Amerika'ya "süpermarket kültürü" getirdi. Amerikan tarzı süpermarket Venezuela (31), Peru (5) ve Arjantin'de (16) 1960'larda açıldı. Yetmedi.

IBEC, süpermarketlere gelecek gıda ürünlerini tekeline aldı. Örneğin, Venezuela'da süt, El Salvador'da kahve, Peru'da şeker kamışı tekeli oldu.

Bunu Venezuela üzerinden anlatmam gerekirse...⁹⁰

IBEC, Industria Lactea de Carabobo CA (INLACA) olarak bilinen süt şirketini kurdu. Bunu yerel ortaklarla yaptı. INLACA'nın

89 Bu şirketin, ileride yem sektöründe dünyanın en büyük şirketlerinden biri olacağını söylemeye gerek yok sanırım. Köpeğinize, kedinize, balığınıza verdiğiniz katkı maddeli yem kutusu üzerinde bakın bakalım ne yazıyor. Şirket, 1997'de Monsanto'ya satıldı. Yem hammaddedeki ithalatı toptan satışını yapan Agrocères'in Mersin'de bürou var.

90 Çünkü: Kitabı yazdığım günlerde Venezuela'da solcu hükümete karşı muhalefet şiddete başvuruyordu. ABD, bu ülkeden solcu iktidar tarafından kovulmayı hiç kabul edemedi, çünkü Venezuela dünyada en çok petrol rezervi bulunan ülkelerin başında geliyor. IBEC'in, Venezuela'da el attığı kuruluşlar içinde petrol şirketleri vardı. Petrol konusunda kendilerine sorun çıkarıldığında hükümetleri elindeki süt şirketi, süt tozu, su gibi gıda ürünlerini kısırarak, ayaklanma çıkarmakla tehdit ederek istediğini yaptırırdı. Bugün de halka "gıda ayaklanması" yaptırmak istiyor! Brezilya'daki solcu hükümeti yıkmayı başaran ABD, bakalım Venezuela'da daha neler yapacak!

amacı “pastörize sütü” makul fiyatlarla Venezuela pazarına sokmaktı. (Bugün ABD’nin bu ülkeden tek istediği petrol kaynakları değil; Rockefellerların oluşturduğu tüm pazarı tekrar istiyor!)

İşte...

IBEC faaliyetleri Latin Amerika ülkelerine “Muz Cumhuriyeti” adının verilmesine sebep oldu Kavram, ilk kez 1904 yılında ABD’li yazar O. Henry tarafından “Lahanalar ve Krallar” hikâyesinde kullanıldı. “Kukla yönetim” anlamındaydı...

Bu kavrama neden olan ABD’li bir meyve şirketi idi: “United Fruit Company.” Şilili büyük şair Pablo Neruda’nın, şiirinde adı geçen küresel şirket:

*Trompetler çaldığında
her şey düzenlenmişti dünyada,
ve Tanrı bölüştürmüştü dünyayı
Coca-Cola, Anaconda,
Ford ve diğer şirketler arasında:
Meyve Şirketi
en şerbetlisini aldı,
ülkemin merkezi kıyısını,
Amerika’nın en hoş bölgesini.
“Muz Cumhuriyetleri” olarak
değiştirdiler adlarını ülkelerin...*

Kolombiyalı Gabriel García Márquez, Kostarikalı Carlos Luis Fallas, Honduraslı Ramon Amaya Amador, Guatemalalı Miguel Angel Asturias ve Uruguaylı Eduardo Galeano hep bu ABD’li şirketi yazdı.

Gençliğim bu şirketin/“United Fruit Company”nin Latin Amerika’yı nasıl sömürdüğünü ve CIA ile birlikte yerli yoksul halklara nasıl acımasız davrandığını Latin Amerikalı yazarlardan okuyarak geçti. Kolombiya’dan Guatemala’ya askeri darbelerin yapılmasını sağlayan bu şirketti. Márquez nasıl bizim toprakların *Binbir Gece Masalları*’ndan etkilenip büyük yazar oldu ise, bizler de *Yüzyıllık Yalnızlık* eserini okuyarak Latin Amerika gerçeklerini/United Fruit Company’nin karanlık faaliyetlerini öğrendik...

“Ahtapot” adı verilen “United Fruit Company”, ülkelerde üç kuruşa topladığı ağırlıklı olarak muz, ananas gibi tropik meyveler ile havuç, patates, bezelye gibi sebzeleri ABD ve Avrupa

pazarında satıyordu. Muz aslında ABD'nin küresel endüstrisi haline gelmesinin simgesi idi. Bugün kimi küresel şirketlerin yaptıklarını "United Fruit Company" yıllar önce yaptı. Örneğin...

ABD'de pazara hâkim olmak için her yolu denedi. Muzun yetiştiği Orta Amerika ülkelerine demiryolu ağları ördü. Muzların yolda olgunlaşmasını kontrol edecek soğutma teknolojileri geliştirdi. İlk defa bir meyvenin satışında indirim kuponları uyguladı. Parayı bastırıp muzları okul kitaplarına soktu. Yine parayı bastırıp doktorlara, besin uzmanlarına muzun çocuk sağlığı için faydaları konusunda anneleri ikna edecek raporlar yazdırdı, vs.

ABD ve Avrupa ülkeleri muz talebini artırdıkça şirket Latin Amerika'da şiddetin dozajını yükseltti. Ama...

Şirketin karanlık işleri ve yolsuzlukları ortaya çıkmaya başlayınca büyük patron Eli Black, 3 Şubat 1975 günü –Rockefeller binasının az ilerisindeki– 59 katlı Manhattan PANAM gökdeleminin (şimdiki adı MetLife) 44'üncü katında bulunan ofisinden atlayarak intihar etti.⁹¹

Hatırlayınız...

Turgut Özal'ın Türk tarımını gıda emperyalizminin emrine açma projesinin simgesi "Çikita Muz" idi. O yıl, yani 1984 yılında ABD'li "United Fruit Company" adını, "Chiquita Brands International" olarak değiştirdi. Küresel şirketler sadece Latin Amerika'yı değil, sadece Türkiye'yi değil, dünyayı ele geçirmeyi hep sürdürdü.

Nelson Rockefeller 1964'te Arbor Acres'i satın aldı ve bu tavuk şirketi, IBEC aracılığıyla önce Latin Amerika'da ve sonra dünyada küresel dev oldu. Bakın bunu nasıl gerçekleştirdi. Arjantin üzerinden anlatayım.

Rockefeller, Arbor Acres ile ilk önce –dünyanın en büyük kırmızı et pazarı olan– Arjantin'e girdi. Medyayı kullanarak "psikolojik harp" yöntemiyle Arjantin'deki tavukların ne kadar verimsiz olduğunu genel görüş haline getirdi! Şunu dedi:

91 Eli Black'ın şüpheli intiharı ABD Sermaye Piyasası Kurulu'nun soruşturma başlatmasına sebep oldu. Böylece, ABD tarihine "bananagate"/"muzgate" olarak geçen skandal ortaya çıktı. Örneğin, şirket Orta Amerika'daki diktatörlere milyonlarca dolarlık rüşvetler dağıtmıştı. Honduras devlet başkanı Oswaldo López Arellano'nun İsviçre'deki gizli banka hesabına iki defa 1,25 milyon dolar olmak üzere toplam 2,5 milyon dolar rüşvet yatırıldığı ortaya çıktı. Bu rüşvet karşılığında Honduras'taki muz vergisi koli başına 50 cent'ten 25 cent'e indirilmişti. Bu vergi indirimi ise şirkete 7,5 milyon dolar ek gelir sağlamıştı. Vs.

“13 haftada değil 8 haftada pazarda satılacak hale gelen damızlık tavuk ithal edip modern kümeslerde yetiştirirseniz beyaz et sıkıntınız kalmaz...”

Yumurta üretimi Arjantin’de, tavuk başına yılda ortalama 120 yumurta idi; Arbor Acres ırklarının ise ortalama 205 olduğunu iddia etti! Bu iddiaların dayanağı neydi; herhalde “İsveçli bilim insanları!” Şaka... Şaka...

Hibrit tavuklar için nasıl piar çalışması yapıldığını artık tahmin edersiniz: Broyler melezlerin geliştirilmesinde kullanılan Amerikan tavuk ırkı “Plymouth Rock” üzerinde virüs araştırmaları yapan patolog Francis Peyton Rous’a 1966’da Nobel Ödülü verildi! (Damadı Alan L. Hodgkin de 1963’te Nobel Ödülü aldı. Hodgkin, eşi Marion Rous ile 1944 yılında Rockefeller Enstitüsü’nde tanışıp evlenmişti! Hiçbiri tesadüf değil!) Artık... Önünde kim durabilirdi Rockefeller hibrit tavuğun!...

Öyle ki:

IBEC, 1980’de İngiltere’nin perakende devi (İngiliz Guyanası’ndaki şeker endüstrisinin yüzde 75’ini kontrol eden) Booker McConnell Limited ile birleşti. “IBEC” ismini “Arbor Acres” olarak değiştirdi. Şu anda –Türkiye dahil– dünyadaki 130 ülkede faaliyet yürütüyor. Günümüzde dünyadaki tüm broyler tavuk geninin dörtte üçü iki şirkete ait.

Broyler ırklar, “Ross” ve “Cobb” adıyla bilinir...

Son 60 yılda ortalama broyler tavuğun kilo ağırlığı yüzde 65 artırıldı! Yem gereksinimi ise yüzde 57 düşürüldü!

Sonuçta...

1985’ten 2015’e kadar broyler endüstrisi dünya çapında, yüzde 158 büyüdü. (Çin’de yüzde 591, Brezilya’da yüzde 482, ABD’de yüzde 147, Tayland’da yüzde 141 gibi. Türkiye’de yüzde kaç büyüdü bilinmiyor!)

Peki... Meselenin hiç anlatılmayan yönü neydi?

Civcivlere Nazi yöntemi

Rockefeller’ın sektöre girmesiyle tavuk üretim teknolojisi 1960’larda patladı. Tavuk endüstrisi eski tip cins tavukların yerine geçecek yeni tip civciv dolayısıyla tavuk üretti: Hibrit tavuklar!

Kuşkusuz açıklanan hedef, verimlilikti...

Tıpkı buğday, mısır ve pirinçte olduğu gibi bu tavuklar, performansı artırmak amacıyla değişik ırklardan oluşan kırma cinslerin birbirleriyle tekrar kırılmasıyla oluşturuldu.

Tıpkı buğday, mısır ve pirinçte olduğu gibi bu tavukların patentini alan küresel şirketler kendilerine olan bağımlılığı artırdı. (Özal döneminde Türkiye’de tavukçuluk sektörüne neden her türlü kredinin verildiğini, insanların tavuk yemeye nasıl özendirildiğini sanıyorsunuz.)

Hibrit tavuklar tavuk endüstriyellerin dilinde bir nihai ürün! Onlardan tekrar yeni tavuk yetiştirmek mümkün değil. Her seferinde yeniden ilk kuşağın genetik materyali kullanılması gerekiyor. Bu şekilde yetiştirilmesi sadece büyük çiftlikler için mümkün olan zor ve pahalı bir prosedür.

Tüm dünyadaki yumurta tavuğu pazarı iki küresel şirketin ve et tavuğu pazarı ise yedi-sekiz küresel şirketin elinde.

Tıpkı buğday ve pirinçte olduğu gibi hibrit tavuklar hem yumurta, hem et üretiminde verimlilik konusunda büyük artış sağladı.

“Hibrit devriminden” önce ortalama bir et tavuğu verilen yemin dörtte birini et dokusuna dönüştürüyordu. Modern tavuk ise yarısını! Keza...

Yumurta tavuklarının yıllık verimi 200 yumurta iken, 300 yumurta oldu! İktisadi açıdan “yararlı!”

Tavuk pazarında kâr marjı az. Ne yapmak gerekiyor; sürümden kazanmak şart! Bu nedenle dünyada son yıllarda tavuk tüketimi hızla artırıldı.

Hiç sorun yok mu? Olmaz olur mu; tavuklara neler yapıyorlar neler:

Örneğin... Yumurta tavukları çok etlenmesi için değil, çok yumurta vermesi için yetiştiriliyor. Bundan dolayı bu tavuklardan doğan erkek civcivleri et tavuğu olarak kullanmak kârlı olmuyor. Sadece İsviçre’de her sene iki milyon taze yumurtadan çıkmış erkek civcivin gaz odalarında öldürüldüğü ortaya çıktı! Avrupa Birliği’nde ise, her sene ortalama 280 milyon yeni doğmuş civciv aynı nedenle yok ediliyor. AB gaz odasında değil, öğütme makinelerine atarak parçalıyor! Çünkü, etleri dişi civcivlere yem olarak veriliyor!

Diyeceksiniz ki:

“Milyonlarca civciv arasında erkek ve dişileri nasıl ayırıyorlar?” Tavuk endüstrisi bir yöntem buldu: Tavuk öyle bir şekilde

dizayn edildi ki, erkek ve dişi civcivlerin tüyleri farklı renk oldu. Hayvanların cinsiyet organları incelenmeden, sadece tüy renginden cinsiyeti belirleniyor. Bu şekilde saatte 4 bin civciv ayıklanabiliyor. Zamanı daha iyi kullanmak için şu an mekanik ayıklama yöntemleri üzerine araştırmalar yapıyorlar. Naziler’den ne farkları var!

Bu arada... Dişi tavukları ayrıcalıklı sanmayınız. Ömürleri çok kısa. Dişi bir civcivin yumurtlayabilecek hale gelmesi için 18 hafta gerekiyor. Bu noktadan sonra sadece altı ay yaşıyor. Çünkü yarım sene sonra genelde tavukların aynen doğal tavuklar gibi tüyleri dökülüp, yenileniyor. Bu süreçte yumurtlayamıyorlar. Aslında, yumurtlamalarına ara verip, tekrar bir sene boyunca kullanılabilirler. Ancak, böyle bir ara “yumurta fabrikalarındaki” planı bozuyor! Yaşı büyük tavukların yumurtaları genelde biraz daha büyük olur – bunlar ise pazar ve tüketiciler tarafından istenmiyor. Bundan dolayı tavukların çoğu altı ay sonra öldürülüyor. Bu tavukların eti çok az olduğu için alıcı olmuyor, tavuk unu-yemi yapılıyor...

Maalesef...

Tavuklara yapılan eziyetler yazmakla bitmez...

Yetiştirme yöntemleri hayvanların psikolojisini bozuyor. Birbirlerinin tüylerini koparıyor, yaralıyorlar. Bunu önlemek için tavuklardaki –sinir dokusu bol olan– gagalar kesiliyor!

Et tavuklarına gelince, iskeletleri kas dokusunun aşırı hızlı gelişmesine yetişemiyor. Ağırlık ve kemik yapısı arasındaki dengesizlik bir çok hastalığa yol açıyor. Ayakta durma ve yürüme zorlukları yaşıyorlar. Hayvanlar kronik kemik ve eklem ağrısı çekiyor. Kendi gövdelerinin ağırlıklarından dolayı belirli bir süreden sonra kımıldayamıyor. Zaten istenen de bu, tavuklar ne kadar az hareket ederse, o kadar az kilo alıyor!

Bu tavuk soykırımını ölüm imparatoru Rockefeller dünyanın başına bela etti. Bu düpedüz hayvan katliamı. Ama kimsenin sesi çıkmıyor! Niye acaba?

Rockefeller’ın şirketi Arbor Acres ortak girişimlerle dünyaya yayıldı. Örneğin, Filipinler’deki “San Miguel Corporation”, Japonya’daki “Mitsui &Co.” Çin’de yetiştirilen tavukların yüzde 50’si Arbor Acres tarafından ortaya çıkarılan hibrit genetik soyundan geliyordu! Tayland, Tayvan, Endonezya, Hindistan vs. ortak girişimler kurdu.

Rockefeller dünyayı boğazından yakalamak için çalışmaları-na hiç ara vermedi.

O yıllarda...

Amerikan Gıda ve İlaç Dairesi /FDA henüz bu tavukları sağ-lık açısından test etmemişti. Ve henüz test edilen tavukların yüz-de 50'sinin karaciğerinde "inorganik arsenik" bulunduğunu ve bu maddenin kanserojen kimyasallar arasında en zehirlisi oldu-ğunu açıklamamıştı.

Tavuk yemine "arsenik" in kasten konulmadığını mı düşünü-yorsunuz?

Mesele sadece tavuk katliamı değil, anlamıyor musunuz?..

Tavuk soykırımı

Tavuk genetiği üzerine çalışmalar hızla sürüyor...

Amaç daha ucuz tavuk...

Amerikan tavuk ekonomisti Paul Aho'nun hesabına göre, 1944 yılında ABD'nin ilk çiftliklerinde bir kilo canlı tavuğun üre-timi 4.84 dolar'a mal oluyordu. Bugün ise bir kilo canlı tavuğun üretimi 48 cent'e mal oluyor. Yarım yüzyıl içerisinde tavuk etinin üretim fiyatı yüzde 90 indi. Tuhaf değil mi? Sahiden bu "tavuk" mu, yoksa "tavuk şeysi" mi? Kuşkusuz "şey"!

Yoksullara artık sadece neden tavuk yediriliyor? Aynı soruyu tekrarlayacağım; amaç sadece para kazanmak mı? Yoksa gizli bir hedef var mı? Yanıtını vereceğim kuşkusuz, bekleyiniz...

Ve: Rockefeller başardı. Ve "tek tür ırk" tavuk yaratmaya az kaldı! Tavuklar soykırımı uğratıldı:

FAO (2007) verilerine göre, kayıt altına alınmış olan 1273 ta-vuk ırkından...

- 156 ırkın (% 12.3) kritik olduğu,
- 9 ırkın kritik ve koruma altında olduğu,
- 212 ırkın (% 16.6) soyunun tükenmekte olduğu,
- 42 ırkın (% 3.2) soyunun tükenmekte ve koruma altında ol-duğu,
- 40 ırkın (% 3.1) tamamen yok olduğu,
- 493 ırk (% 38.7) hakkında herhangi bir bilginin bulunmadığı,
- 321 ırkın (% 25.2) herhangi bir tehdit altında olmadığı, tahmin ediliyor. Yani resmi rakamlara göre tehdit altında olan

tavuk ırklarının çoğunluğu –Türkiye’nin de bulunduğu– Avrupa ırkları!

Evet...

İki küresel şirket dünya tavuk sektörünü –damızlık tedarikiyle– elinde tutuyor:

1) Aviagen (Ross, Hubbard, Arbor Acres, Indian River ve Peterson “markaları” ile)

2) Cobb-Vantress (Cobb, Avian, Sasso, Hubbard ve Hybro “markası” ile)

Şaşırmayınız, isimleri yok artık tavukların; şirket adı ya da seri numaraları var! Patentleri var şirketler üzerine kayıtlı! “Tavuşun Hitler”i başardı!

Türkiye’de neler oluyor:

Dünyanın en büyük ana damızlık ve damızlık civciv üreticisi Aviagen, Türkiye’de “Ross 308” ırkıyla pazarın en büyüğü! “Aviagen Anadolu Ana Damızlık Tav. A.Ş.”, “Aviagen Anadolu Kanatlı Teşhis ve Analiz Laboratuvarı”, “Ross Ankara A.Ş.” gibi bu küresel şirketin Türkiye’de tavuk sektöründe farklı şirketleri var. Bey Piliç şirketinin ortağı...

Kapanan Köy-Tür işletmelerinin bazılarını bunlar satın aldı.

ABD, dünya tavuk üretiminin yüzde 23’ünü gerçekleştirmekte olup, sıralamayı Çin Halk Cumhuriyeti yüzde 15, Brezilya yüzde 11 pay ile izliyor. Diğer önemli üretici ülkeler ise Meksika, Tayland, Hindistan ve Avrupa Birliği.

Türkiye, 18. sırada yer alırken tüm dünya üretiminden aldığı pay ise yüzde 0,9.

Öyle bir anlatılıyor ki, tavuk üretiminde dünya birincisiyiz!

Oysa. Bu süreçte bizim cephede ne oldu dersiniz: 1996-2001 yılları arasında tavuk eti tüketiminde en fazla artış gösteren ülkeler yüzde 45 ile Mısır, yüzde 40 ile Türkiye oldu!

Yılda kişi başı piliç tüketimimiz:

1990’da 2.87...

2000’de 9.74...

2010’da 17.87...

2016’da 21.94...

Kilo seviyesine yükseldi!

Hindi, köy ve yumurta tavuklarını eklediğimizde 2016 yılı kişi başı tüketimi, 23.24 kiloyu buluyor. Hep denir ya; “küçük

Amerika olduk" diye! Kültürel/ gıda anlamında bunu çoktan "başardık!" ABD' de ne olduysa Türkiye' de de o gerçekleşti.

ABD' de 1960'ların sonunda ve 1970'lerin başında, büyük şirketler marka isimler altında tavuk pazarlamak için televizyon ve basılı medyayı kullandı. Bugün, perakende bakkallarda satılan broylerlerin yüzde 95'i bir marka adı taşıyor. Ve bu ülkede tavuk tüketimi, 1985 yılında domuz ve 1992'de sığır üretimini geçti.

Kazanan küresel tavuk şirketleri oldu. Tekrarlamalıyım: Turgut Özal döneminde tavuk sektörü neden korunup kollanarak büyütüldü sanıyorsunuz? Yerli şirketler için mi? Hayır...

Türkiye' de yıllık toplam kanatlı et üretimi...

1990 yılında 217 bin 259 ton iken, bu rakam 2016 yılında 2 milyon 102 bin tona yükseldi.

Türk halkının bu derece piliç/ tavuk yemesinin sebebi ne?

Civcivi, küresel yabancı şirketler veriyor...

GDO'lu-katkı maddeli yemi, küresel yabancı şirketler veriyor...

İlacı, küresel yabancı şirketler veriyor...

Piliç kesim araçlarını bile, küresel yabancı şirketler veriyor...⁹²

Bu arada...

"Türk Tavuğu" olarak nitelendirilebilecek üç damızlık ırk geliştirildi. Nasıl mı? Kanada'dan 1995 yılında getirilen altısı kahverengi yumurtacı, dördü beyaz olmak üzere toplam 10 saf tavuk hattı üzerinde ıslah ve melezleme çalışmaları yapıldı. Türkiye'nin ilk yerli hibrit yumurta tavukları olan "Atak", "Atabey", "Atak-S" üretildi. "Atabey", "Atak" ve "Atak-S" adlarıyla tescil ettirildi. 2006 yılında pazara sunuldu. Yılda ortalama 1 milyon civcivin satıldığı Türkiye' de bizim tavukların adlarını duymanız var mı?

Ya yerli tavuk şirketlerimiz? Birini anlatmalıyım...

92 Kanatlı hayvan kesimi sektörüne yönelik donanım üretimi yapan Meyn için aslında "Hollanda" demek ne kadar doğru? Tamam şirket merkezi Hollanda'da; ama gıda sektörüne yönelik makine ve teçhizat üretimi yapan Danimarka'daki Cabinplant Grubu'na bağlı! Kimin eli kimin cebinde belli değil. Öyle ki... *Forbes*'un "Dünya Milyarderler Listesi'nde üçüncü sırada bulunan ABD'li ünlü yatırımcı Warren Buffet, 2016'da Cabinplant'ı satın aldı!

AKP kılını kıpırdatmadı

Türkiye Kalkınma Vakfı öncülüğünde Tarsus Namrın Yaylası'nda yoksul beş çiftçi ailesiyle 1970'li yılların başında başlatılan, yıllar geçtikçe güçlenen ve Türkiye'nin en büyük beyaz et üreticilerinden olan Köy-Tür bir dönem 12 ilde birden faaliyet gösteriyordu. 1981'de Hollanda'da, küçük üreticilere yönelik uluslararası 250 benzer uygulama arasında "en başarılı örnek" seçilerek ödüllendirildi.

Ödül hakkıydı. Entegre tesislerle Türkiye'nin yedi bölgesinde üretim yapan Köy-Tür, bağlı olduğu vakfın misyonu gereği kırsal kalkınmada öncülük yapmak amacıyla kümes tavukçuluğunu destekledi. Köylülere kümes dışında tüm hizmetleri vakıf veriyordu. Köy-Tür köylünün yanındaydı. Sağlıklı tavuğun peşindeydi. Batırıldı...

Bunda küresel şirket Cargill'in büyük rolü vardı.⁹³ Şöyle:

Köy-Tür Cargill'den hammadde olarak mısır alıyordu. Cargill, Köy-Tür'den alacağı mısırın karşılığı olarak teminat istedi. Bunun üzerine Köy-Tür yönetimi Cargill'e güvence olarak 2 milyon dolarlık teminat mektubu verdi. Cargill Köy-Tür'ün verdiği teminat mektubunu nakde çevirip piyasada dedikodulara yol açınca Köy-Tür sarsıldı. Oysa 2000 yılında cirosu 178 milyon dolara ulaşan yerli bir şirketten bahsediyoruz. Dedikodular üzerine başta Cargill olmak üzere yem firmaları, Köy-Tür'e vadeli satışı durdurdu. Yem stoku bulunmayan Köy-Tür'de, tavuk ve civcivlerin yaşamı tehlikeye girdi. 1 milyon hayvan öldü. Başbakan Bülent Ecevit milli kuruluşu kurtarmaya çalıştı. "Kuş Gribi" aldatmacası sonunu getirdi. En büyük yerli tavuk şirketimiz Köy Tür 2005 yılında kapandı. AKP kılını bile kıpırdatmadı! Aksine içlerinde köy tavuklarının bulunduğu (ne kadarı döl veren/üreyen bilinmez) 14 milyon tavuğu imha etti!

Kuş gribi yalanı –dünyada ve– Türkiye'de tavuk sektöründe dönemeç oldu: Köy-Tür kapandı ve arkasından Türkiye'de aklı gelen şirketlerden Banvit satıldı. Türkiye'nin en büyük 500 büyük sanayi kuruluşu listesinde yer alan Banvit, son açıklanan listede 1 milyar 886 milyon liralık cirouyla, 44'üncü sırada yer alıyordu.

Türk Banvit, Brezilyalı gıda devi BRF (Brasil Foods) şirketinin oldu.

⁹³ Hep benzer şirketin karşımıza çıkması tesadüf mü? Az sabır, daha nerelerde karşımıza çıkacaklar.

Portföyünde 30'dan fazla markaya sahip olan BRF, dünyanın en büyük gıda şirketlerinden biri. Margarinden makarnaya pek çok alanda üretim yapan BRF, yıllık 4 milyon ton gıda satışı gerçekleştiriyor. Ve en büyük tavuk eti ihracatçısı konumunda. Arjantin (10), Brezilya (35), Birleşik Arap Emirlikleri (1), Hollanda (1), Malezya (1), İngiltere (1) ve Tayland (5) olmak üzere yedi ülkede 54 üretim merkezine sahip. Banvit ile birlikte bu sayı 8 ülkede 55 üretim merkezine çıktı. Son üç yılda BRF, üretim birimi ve marka edinmek adına bir milyar doların üzerinde yatırım yaptı. Şirketin cirosu 10 milyar dolar seviyesinde. Banvit'i de alan (ve Keskinoglu'nu almak üzere olan) BRF'nin, Ortadoğu'da büyük güç olmak istemesinin sebebi "helal et" piyasasını kontrol etmek. Kimin bu BRF? Hatırlayınız... Brezilya gıda sektörünü 1960'larda kim ele geçirmişti: Rockefeller!

1934'te kurulan Perdigao ile 1944'te kurulan Saide'nin 2009 yılında birleştirilmesinden meydana gelen BRF, "Birleşmiş Milletler" gibi; her ülkeden firmaların bulunduğu küresel şirket. Arkasındaki "beyin" sır değil...

Perde arkasındaki güç: Rockefeller

Rockefeller sadece Latin Amerika tarımını etkilemedi. Asya'ya da gitti. Birini yazayım çünkü, bizi yakından ilgilendiriyor.

Bugün Türkiye'de... Gerek tavuk eti/piliç ve gerekse tavuk yemi konusunda yüzde 14 pazar payıyla en büyük şirketlerden biri; C.P. Standart!

1986 yılında İnegöl'de yem fabrikası kurarak Türkiye'deki faaliyetlerine başlayıp kısa sürede Turgutlu, Hayrabolu, Ankara, Hendek, Adana'da fabrika kurarak, yıllık cirosunu yaklaşık 1 milyar dolara ulaştırdı. C.P. Standart şirketinin merkezi Tayland! (Reklam yüzü bir dönem Seda Sayan idi. Hedef kitleyi iyi biliyorlar yani!)

C.P. Standart, faaliyetlerine 1921 yılında Tayland'da başlayıp, dünyanın önde gelen yem, piliç eti, sofralık yumurta ve karides üreticisi durumunda. Tarımsal sanayide, yıllık 23.2 milyon ton yem üretimiyle dünyanın en büyük yem üreticisi olan CP Group, haftalık 26 milyon etlik civciv üretimiyle de dünyada ikinci sırayı alıyor. Toplam 280 bini aşkın personeliyle yıllık 20 milyar dolar ciroya ulaşmış durumda.

Sürekli askeri darbelerin yaşandığı, “fuhuş yurdu” diye bilinen terör ve yoksullukla boğuşan bu ülkenin böylesine bir küresel şirkete sahip olması kafada soru işareti bırakmıyor mu?

Peki. Bangkok’taki Rockefeller Vakfı’nın katkıları ne?

Burada sözü CP Group Başkanı/sahibi Dhanin Chearavanont’a bırakalım; aile şirketini nasıl büyüttüğünü geçen yıl şöyle anlattı:

“CP Group, Chase Manhattan Bank (şimdi JP Morgan Chase) ile ithalat ve ihracat anlaşması için bir iş ilişkisine girdi. Amerikan (Rockefeller) Bankası, bizi bağlı kuruluşlarından biri olan ABD’deki en büyük broyler üretme şirketi Arbor Acres ile tanıştırmak için yeterince nazik davrandı. O dönemde, bankaya petrol kralı John Rockefeller’ın torunu David Rockefeller başkanlık ediyordu. David’in ağabeyi, daha sonra ABD Başkanı Gerald Ford’un başkan vekilliği görevine gelecek olan Nelson Rockefeller’dı. Sanayici Nelson, Arbor Acres’i satın almıştı. 1970 civarında, broylerlerin nasıl yetiştirildiğini ABD’yi bu ziyaretim sırasında gördüm. Fakat, ABD’ye seyahat ucuz olmayacaktı. Bunu en büyük ağabeyim Jaran ile konuşurken sırtıma tokat attı ve ‘git ve gör’ dedi. Bunu söylemeseydi, bugünün CP’si mevcut olmayabilirdi! New York’ta gezdikten sonra (Rockefeller ailesinin adası bulunan) Maine eyaletine gittim. Broyler civciv üreten tavukların yetiştirilmesinde eyalet birincil yerd. Piliçler melez olduğundan ikinci nesil civciv üretemezler - her bir yeni broyler damızlık kuşundan gelmelidir. Bir yem şirketinin bir damızlık şirketinden civciv satın aldığı ve yetiştirilecek çiftçilere verdiği sözleşme üretimi, ABD’de kurulu bir endüstri haline gelmişti. Yem şirketleri, tavuklar için yem ve ilaç sağlıyordu. Gördüğüm civciv çeşidi sekiz hafta içinde 1.5 kiloya çıktı. Çok sayıda olan küçük alanlarda bile yükseltilebilirdi. O günlerde, Taylandlı çiftçiler genelde hane başına 100 tavuk yetiştirmekle sınırlıydı. 10 bin kadar tavuk yetiştireceğimizi hemen anladım...”

Evet, Rockefeller, CP Group’un arkasındaki gücü...

F. William Engdahl’in gıda sektöründeki karanlık olayları anlattığı *Ölüm Tohumları* kitabında “köy tavukçuluğunu” bitiren şu ayrıntı var:

“Yeni bin yıla (2000) girerken, dev Amerikan tavuk endüstrisi, dünya tavuk üretimini küreselleştirmek için sahnedeydi. ‘Kuş gribi’, cennetten veya cehennemden sadece bu iş için gönderilen bir hediyeydi sanki. Bu şirketler için en bariz hedef, büyük Asya tavukçuluk pazarı idi.

Asya hükümetleri, Dünya Sağlık Örgütü ve uluslararası baskılar nedeniyle çiftçileri, tavukları kafes altına almaya zorlarsa küçük işletmeler çökecek, Tyson Foods veya Tayland temelli CP Group gibi büyük tavukçuluk firmaları zenginleşecekti. Şubat 2006'da, GDO işleri ile ilgilenen bir kuruluş olan GRAIN tarafından yayınlanan detaylı bir raporda; Tayland temelli CP Group ve diğer fabrika tavuk çiftliklerinin bulunduğu 'nerdeyse her yerde kuş gribinin görüldüğü' açıklandı."

Bunu sakladılar. Endüstriyel gıda şirketleri hakikatleri hiç itiraf etmedi:

Domuz Gribi... Deli Dana Hastalığı... Ve Ölüm Tohumları ülkemizde yerel sektörleri vurdu. Türkiye'nin en büyük tavuk şirketleri "Köy-Tür", "Mudurnu Piliç", "Şeker Piliç" gibi milli şirketler kapandı.⁹⁴

2004 yılında... Türkiye'nin en büyük 500 şirketi arasında Köy-Tür, Banvit, Mudurnu, Beypiliç, Özhen, Entaş, Şen Piliç ve Keskinlik vardı. Ayakta sadece yabancı şirketler ve onlarla ortaklık yapanlar kaldı...

Lades Tavukları vardı; Kandıra'da kurulmuştu. Cıvciv verip, 45 gün sonra yetişmiş piliç (tavuk değil) geri almak üzere modern tavuk yetiştiriciliği öğretiyordu. Kapandı.

Son bilgiyle konuyu kapatayım: Almanya KWF kuruluşu Türk işçilerine geri dönüşü özendirmek amacıyla emekli olaklara kredi veriyordu. Kredi bedeli ve proje hazır: Sadece tavuk üretim çiftliği! Niye acaba?

Yumurta konusuna gireyim mi?

"Organik yumurta"...

"Köy yumurtası"...

"Gezen tavuk yumurtası"...

Daha önce okuduğunuz sayfalardaki "tavuk" sözcüğü yerine "yumurta" koyup öyle okuyun, fark yok! (Meselenin ekonomik yönüne girmeyeyim. Küresel devler yumurtacılığı boğuyor. Örneğin, yerli ihracatçı üretici, Aralık 2016'da bin adedini 82 dolara sattığı yumurtayı, sırf ihracat pazarını kaybetmemek için Mayıs 2017'de 51 dolar civarında fiyata verdi!)

Ya işin sağlık yönü:

94 Bir dönem tavukçuluk sektöründe "YU-Pİ" markası vardı. Sahibi İzmirli vatandaşımız -Altay kulübü başkanlarından- Hanri Benazus. İflasından sonra nerede kalıyor biliyor musunuz? Zenginlik günlerinde yaşlılar için yaptırıp İzmir Belediyesine bağışladığı huzurevinde!

Yumurta canlı'dır. (Yemeyip, kümeste bırakırsanız, bir süre sonra içinden civciv çıkıyor! Yumurtanın kabuğunda milyonlarca küçük delik var. Bu deliklerden yumurtanın içindeki hücreler nefes alıyor. Hücreler nefes aldıkça da yumurtanın içindeki yapı değişiyor. Bu yapı değişmesini biz yumurtanın lezzetinin kaçması, yumurtanın bozulması olarak adlandırıyoruz.) Normal oda veya mutfak sıcaklığında kalan bir yumurtanın, kümeden çıktıktan sonra ortalama 5-6 gün özelliği bozulmuyor. Günümüzde, soğuk zincir içinde tüketiciye ulaştırıldığında yumurtanın raf ömrü (kümeden başlayarak son tüketim gününe kadar süre) 28 güne kadar uzuyor!

Nasıl ki tavuk-süt, tüketiciye soğuk zincir ile ulaştırılıyor ise, yumurta da marketlerde ve bakkallarda 5-12 derece soğukluğu sağlayacak soğuk havalı vitrinlerde satışa sunuluyor artık. Bilinsin ki: o yumurta artık ölü'dür.

Keza... Yumurta öldüren bir besine dönüştürüldü: 2017 yılında Avrupa'da yumurta krizi yaşandı. Fipronil maddesi hayvanlardaki pire, bit ve keneleri yok etmek için kullanılan böcek ilacı. Bu zehirli ürünün, kümes hayvanları gibi insanların tükettiği hayvanlarda da kullanımı yasak. Peki... Ne ortaya çıktı: Hollanda, Belçika, Almanya, İngiltere ve Fransa'da zehirli yumurtalar tespit edildi.

Demek tavuklarda kullanmıştı "medeniyet beşiği" Avrupa!
Ya Türkiye? Olur mu hiç! Biz de hep helal gıda var!

"Helal" yutturması

Yeminde domuz bulunan tavuk/piliç yemek mubah mıdır?

Evet... Konunun "helal gıda" yönüne girmek lazım mı?

Mühim konu! AKP iktidarıyla birlikte sık sık görüyorsunuz "helal gıda" etiketlerini.

Sahiden "helal" mi?

Dünyada "helal gıda pazarının" değeri yaklaşık 2.5 trilyon dolar olarak hesaplanıyor. Bunun Müslüman ülkelerdeki pazar değeri 700 milyon dolar. Böylesine büyük gıda pazarının hâkimi kim olabilir; küresel şirketler! Örneğin...

Gıda devi Nestlé'nin "helal sertifika" sahibi dünyada 150 fabrikası var!

Peki Türkiye'de "helal gıda" konusunda yeterli denetim yapılıyor mu? Size bir örnek vermeliyim:

GDO'lu yemlerin Türkiye'ye girmesinde sakınca yok. Bu GDO'lu yemlerin içinde İslam'ın karşı çıktığı katkı maddeleri var mı? Mesela domuz?

Değil mi ki: Orucu neyin bozacağı konusunda çok hassasız... Televizyonlarda din hocalarına bu konuda sorulanları görünce “şaka mı yapıyorlar” diye düşünüyorum. Şuna şahit oldum: “Hocam, elektrikçiyim; mesleğim gereği küçük de olsa bazen elektrik çarpıyor. Sorum şu; vücuda elektrik girince oruç bozulur mu?”

Oruç meselesindeki özen kurbanda gösteriliyor mu?

Ekrandaki hocaya iki soru sormak isterdim:

– Hocam, bildiğiniz gibi Avrupa Birliği ülkelerinden gümrüksüz-gümrük vergisiz hayvan ithal ediyoruz. İçinde domuz da bulunan yemlerle beslenen hayvan kesmek caiz midir?

– Hocam, domuz ürünleriyle beslenen hayvanın etini yersek, domuz yemiş sayılır mıyız?

Öyle ya... Abdullah Gül ile birlikte New York'a giden Hayrünnisa Hanım, gittiği lokantada yemeğin piştiği tavada daha önce domuz eti pişip pişmediğini sorup; piştiğini öğrenince garsonlardan tavayı değiştirmelerini istemedi mi? İstediyse, konu mühim.

Her Müslüman haklı olarak domuz konusunda çok hassas.

“De ki, bana vahyolunanlar içinde bir yiyeceğin yemesi için ölü eti (meyte), akıtılan kan, domuz eti –ki, bu gerçekten murdardır– Ya da Allah'tan başkası adına kesilmiş bir hayvandan başka haram kılınan bir şey bulamıyorum...” (K. En'am (6) 145; Yakın anlamlar için Bakara (2) 173; Mâide (4) 3; Nahl (16) 115 gibi.)

Oruçtaki hassasiyet kurbanda neden pek gösterilmiyor? Oysa. Müslümanlar yedikleriyle yakından ilgiliydi. Şeyhülislam Ebussuud Efendi'ye sordular:

– “Bismillah, Allahu Ekber” diyerek domuz kesen kimse dinden çıkar mı?

Domuz kesmeyi bile dinden çıkma olarak değerlendirdi şeyhülislam!

Bırakın domuzu ne sorular yok ki...

– Pırasa yemek helal mi?

– Tuz ile sirke karıştırılmış sebzeler çiğ yenir mi?

– Isırganotu pişirilip yenilebilir mi?

– Boza helal mi?

Binlerce soru var. Öyle hassastılar ki, Müslüman olmayan dükkânlardan gıda alışverişi yapmıyorlardı!

Şimdi ne yediğini bilmiyor. Merak da etmiyor...

Mesele sadece ithal edilen yem, ya da küçükbaş-büyükbaş hayvan değil. Kırmızı eti de dışarıdan alıyoruz. Ne yediğinizi nereden biliyorsunuz?

İstediğim kadar buraya, neoliberal politikalarla tarım ve hayvancılığımızın nasıl bitirildiğini yazayım...

İstediğim kadar buraya, GDO'lu yemlerin, hayvanların ve bizim sağlığını nasıl etkilediğini yazayım...

Pek kimse ilgilenmez. Araya "domuz meselesini" katınca herkes pürdikkat kesilir:

– "Hocam yem paket etiketlerinin üzerinde 'domuz yağı kullanılmamıştır' notu olması gerekmiyor mu?"

ABD'li gazeteci Eric Schlosser'in yazdığı *Hamburger Cumhuriyeti* kitabında; ABD ve AB ülkelerinde ucuz yem üretme uğruna domuz, at, eşek, kedi, köpek ölülerinin atıklarının ve mezbahadan toplanan kanların, küçükbaş ve büyükbaş hayvan yemi üretiminde kullanıldığı, Türkiye'ye de ithal yolu ile bu ürünlerin yıllarca giriş yaptığı çarpıcı bir şekilde anlatılıyor.

Konuyu yıllarca araştıran Schlosser'in verdiği bilgilere göre, tahıl fiyatlarının artması ABD yönetimi üzerinde büyük ağırlığı olan hayvan üreticilerini, daha ucuz sığır yemlerine yöneltti. Özellikle büyümeyi hızlandıran yüksek proteinli maddeler, besicilerin gözdesi haline geldi. Büyükbaş hayvanların tamamına yakın bir bölümü, hayvan ölülerinin atıklarından yapılmış hazır yemlerle beslenmeye başlandı.⁹⁵ Bu leşlerin yanı sıra, sığır yemlerine proteini bol olduğu için hayvan kanı da karıştırılıyor. Kesimlik sığırlar, yıllar boyunca hayvan barınaklarından satın alınan kedi ve köpek leşleriyle beslendi. Yaradılışı icabı yüksek selüloz içeren besinler, yani tahıl ürünleri yemeleri gereken sığırlar, bir çeşit etobur haline getirildi. Sığırlar kendi cinsi yedirilerek, bir nevi yamyamlaştırıldı.

Sahi... Kurban'da neyi kestiğinizden emin misiniz?

İthal hayvanların yemlerinde domuz kanı ve domuz kemiği külü olduğu sır mı? Hani Müslüman mahallesinde salyangoz satılamazdı? Bakınız... Gıda ve Tarım Bakanlığı'nın 22/09/2016

⁹⁵ "Deli Dana" hastalığının sebep olduğu nedenlerin ortaya çıkmasıyla 1997 yılından itibaren koyun, sığır, kedi, köpek leşlerinden yem yapılması yasaklandı. Ancak kümes hayvanları, at, domuz leşlerinden hâlâ yem yapılıyor.

tarihinde yayımladığı gıda katkı maddeleri yönetmeliğinin 46/65 sayfasında ne yazıyor:

“Kan ve kan unu... Kemik külü... Mineral katkı maddesi olarak kullanılabilir” diyor.

İthal edilen hayvanların domuz kanı ve domuz kemiği külü ile yapılan yemlerle beslendiğini bilmiyor olamazlar! Ki otçul hayvanların etçil beslenmesine hiç girmeyelim...

Bu ülkede...

Tam 12 yıldır Mehdi Eker Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı olarak neden bu koltukta tutuldu? O kadar vazgeçilmez ne yaptı ki, 1 Kasım 2015 genel seçimlerinde –başarılı olmadığı için– memleketi Diyarbakır’dan değil, İstanbul’dan aday yapıldı!

Peki, tarım-hayvancılık ve gıda güvenliği politikalarında çok mu başarılı? Kapalı kapılar arkasında bizim bilmediğimiz “başarıları” mı var?

Sormayalım mı:

– “Hocam! Hayvan-et ithalindeki en büyük beş şirketin AKP’yi desteklemesi tesadüf mü?”

– “Hocam! Domuzdan yapılma yemlerle yetiştirilen hayvanları, içinde domuz katkısı bulunan GDO’lu yemleri Müslüman bir ülkeye sokmak caiz mi?”

Ya kırmızı etleri?

Oyun çok büyük...

AKP YERLİYE DÜŞMAN

İnsanoğlu, yaklaşık 2.6 milyon yıldır et yiyor.
Et, zengin besin kaynağı...

Tespit:

Anavatanı Tibet olan ve Anadolu'ya 1200 yıllarında Süleyman Şah tarafından getirilen tiftik keçisi, Ankara ve çevresinde yetiştirilmeye başlandı.

Adı "Angora" oldu...

Osmanlı'da başta Ankara olmak üzere Zir, Çankırı, Beypazarı, Nallıhan ve Kalecik'te 1355 tiftik tezgâhı bulunuyor ve her yıl 20 bin top kumaş yurt dışına satılıyordu. Çünkü...

Tiftik yünü dayanıklı ve hafif olma özelliğiyle biliniyordu. Diğer yünlere göre daha parlak ve boyamaya elverişli olan tiftik yünü, bu özelliğiyle asırlardır tekstil ve iplik üretiminde ilgi odağı olmuştu. Nem ve soğuğa dayanıklı olan ve az buruşan esnek yapıya sahipti.

Batı ülkeleri tarafından "elmas iplik" ismi ile anılan tiftik yünü Arapça seçilmiş manasına gelen "muhayyer" kelimesiyle biliniyordu.

Tiftik keçisinin yününün en büyük özelliği ise taklit edilmesinin çok zor olmasıydı. İngilizler bu nedenle tiftik keçisini ülkelere götürmek istiyordu.

Yıllar sonra padişah fermanıyla "İngiliz sanayi casuslarına" damızlık tiftik keçilerinin verilmesi ve ardından İngiliz tekstilinin Osmanlı pazarına hâkim olmasıyla Anadolu'daki üretim hızla yok oldu.

Bugün, Angora keçisinin altın değerindeki tiftiklerini dünyaya İngilizler, "Angora goat" adıyla satıyor!⁹⁶

96 Sadri Ertem'in *Çıkrıklar Durunca* adlı romanını okuyunuz. Angora tiftik keçisi besiciliği ve tiftik dokumacılığıyla geçimlerini sürdüren Türkmenlerin, padişah fermanıyla İngilizlere damızlık tiftik keçisi verilmesine karşı canlarını ortaya koyarak ayaklanmalarını anlatıyor...

AKP'nin "fermanıyla", Osmanlı padişahı arasında fark var mı sanıyorsunuz?

– 1928 yılında Türkiye’de, 3 milyon 170 bin Ankara Keçisi vardı.

– 1950 yılında bu rakam, 3 milyon 966 bine çıktı.

– 1980 yılında sayı korundu; 3 milyon 658 idi.

– 2014 yılında Ankara Keçisi sayısı 176 bine düştü.

Daha da yok olacaklar... Yerlerini “klon koyun Dolly” alacak!

Türkiye’de hayvancılık nasıl yok edildi?

“Plastik ete” kimler aracılığıyla mecbur edildik?

Prof. Dr. Mustafa Kaymakçı yıllardır bu konuları yazar. Tarım konusunda çok makalesini okudum. Ona göre, kırmızı et ve süt üretiminin artışı için özellikle 1980’li yıllardan sonra kurulan denklem şuydu: Türkiye Hayvancılığı = Sığırcılık + Tavukçuluk. Denklem böyle kurulunca, salt sığır ve tavuk türü öne çıkarıldı. Bunun nedeni, dünyada çok güçlü sığırcılık ve tavukçuluk lobileri, daha doğrusu sığır ve (bir önceki bölümde okuduğunuz) tavuk sektörünün arkasında –Rockefeller gibi– küresel şirketler vardı. Bunlar damızlık dahil her türlü girdileri, Dünya Bankası’nın sağladığı desteklerden yararlanıp Türkiye’ye sokarak ülkemizi “iyi bir pazar” durumuna getirmek istedi. Bu doğrultuda... Dünya Bankası gibi işbirliği içindeki örgütler aracılığıyla Türkiye’ye “sizin süte ve kırmızı ete ihtiyacınız var” diye uzun süre ödemeli ve düşük faizlerle kaynaklar açtılar. Tek şartları vardı: “Sığırlarımızı alın!”⁹⁷

Küresel şirketlerin amaçları, içerideki işbirlikçileri de devreye sokularak gerçekleştirildi ve Türkiye’de koyun ve keçi yetiştiriciliği unutuldu.

Başlayabilirim...

İneklerimize ne yaptılar

Dünyanın kutuplar hariç hemen her yerinde yaşayıp çeşitli seviyelerde et ve süt verebilen 800’den fazla sığır ırkı bulunuyor.

Sığırlar, dünya süt üretiminin yüzde 83’ünü ve et üretiminin de yaklaşık yüzde 21’ini sağlıyor. Örneğin... Dünya süt üretiminin

⁹⁷ Batı mutfağında sığır hep hor görülür ve yalnızca et suyu için kullanılırdı. Koyun ve dana aristokrat sofralarının vazgeçilmeziydi.

yaklaşık yüzde 20'sini üreten AB ülkeleri ile yüzde 12'sini üreten ABD, sütün neredeyse tümünü sığırdan sağlıyor.

Keza...

Dünya et üretiminde AB'nin payı yüzde 17.1 ve ABD'nin payı yüzde 27.8.

ABD-AB, dünya pazarındaki paylarını artırırken ülkemizde ne oldu:

– Türkiye’de; 1980 yılında 16 milyon sığır varken, 2016’da 14 milyona düştü.

– Türkiye’de; 1980 yılında 1.1 milyon manda varken, 2016’da 142 bine düştü.

– Türkiye’de; 1980 yılında 49 milyon koyun varken, 2016’da 30 milyona düştü.

– 40 yıl önce bir kişiye 1 koyun düşerken günümüzde bu sayı 4 kişiye 1 koyun durumuna geriledi! Keçi sayısında azalma daha vahim. Peki...

Neler oluyor?

Orta Anadolu’da “Yerli Kara” sığırları vardı.

Dişiler 200 kilo, erkekler 300 kilo ağırlığındaydı. Az ot ve az samanla beslenirlerdi. Uysaldılar. (Buzağılama arasında geçen) laktasyon süreleri 200 gün; süt verimi 700-900 litre; ve süt yağı oranı yüzde 4 civarındaydı. Bakım ve besleme şartları iyileştirilirse süt verimi 1.200 litreye kadar çıkabiliyordu.

Keza:

Trakya’nın “Boz ırkı” ve Torosların tarçın rengindeki “Güney Anadolu Kırmızısı” unutulabilir mi? “Boz” asabiydi. Sağımı güçlü. Ağırlıkları dişilerde 300-350 kilo, erkeklerde 400-450 kilo kadardı. Laktasyon süresi 180-240 gün; süt verimi ortalama 800-1000 litre; ve süt yağı yüzde 4 idi.

Herhalde en tanınmış “Güney Anadolu Kırmızısı” idi... Siyaha yakın kahverengiydi rengi. “Kilis Sığırı” diye de bilinirdi. Erkek, 600-620 kilo, dişi; 380-460 kiloydu. Laktasyon süresi; 101-482 gün; süt verimi; 1875-4675 litre; ve süt yağı yüzde 2-4.6 arasındaydı.

Ve: Yüksek rakımlı bölgede yaşayan “Doğu Anadolu Kırmızısı” sığırı en tanınmışıydı!

Kışa dayanıklıydı. Ağırlıkları dişilerde 300-350 kilo, erkeklerde 400 kilo civarındaydı. Laktasyon süresi 205 gün ve süt verimi ortalama 900-1000 litre ve süt yağı yüzde 3.5 civarındaydı.

“Doğu Anadolu Kırmızısı”, Türkiye’nin en önemli sığır eti kaynağıydı. Besi döneminde günlük 700-800 kilo canlı ağırlık artışı sağlardı ve et randımanı yüzde 53 civarındaydı.

Evet. Dört yerli ırkımız vardı. Yerli ırklar bugün kayboluyor.

Yerlerine; “Hollanda Holstein/Holştayn”, “İsveçre Brown Swiss/Montofon”, “Belçika Mavisi”, “İskoç Angus”, “Hindistan Brahman”, “Amerikan Brangus”, “Fransız Cholorais”, “Macar Grey”, “Fransız Limousine”, “İngiliz Shorthorn”, “İtalyan Piedmentosa”, “İngiliz Hereford” vb. “meşhur ırklar” ithal ediliyor!

Birçok ülkenin yerli ırkı yokken, bizim dört yerli ırkımız sistematik şekilde neden yok ediliyor?

Bugün ithal “meşhur ırklar” Türkiye pazarını tümüyle ele geçirmek üzere... Çok gerilere gitmeyeyim...

2000 yılında sığır varlığının yüzde 16.8’i kültür ırkı; yüzde 44’ü kültür ırkı melezi; ve yüzde 39.2’si yerli ırktı. Bu oranlar...

2013 yılında aynı sırayla yüzde 41.3, yüzde 42.4 ve yüzde 16.3 oldu. Rakamlar, “yerli ırk hızla eriyor,” diyor.

Diğer yandan... 2000-2013 yılları arasındaki kültür ırkı oranı yüzde 16.8’den yüzde 41.3’e yükseldi. Bir başka ifadeyle, 2000 yılında 1.8 milyon olan kültür ırkı sığır sayısı, 2013 yılında 6 milyon başa ulaştı.

Aynı dönemde, 4.2 milyon baş olan yerli sığır sayısı ise azalarak 2.3 milyon başa geriledi.

Yerli ırklar neden sahihsiz bırakılıp kaderine terk ediliyor?

Meselenin hassas yerine geliyoruz...

Sadece Türkiye’de değil. Endüstriyel üretimle birlikte hayvanların genetik çeşitliliği daraldı. Küresel şirketler, sığırları birkaç ırka indirdi!

Endüstri üretiminde şu an sekiz ırk hayvan kullanılıyor. Örneğin, 130 ülkede “holstein” inek ırkı var! İşte Türkiye’ye de bu ithal politikayı dayattılar. Ve, bunun sebepleri var kuşkusuz...

Dünyada 1.3 milyar insan geçimini hayvancılıktan sağlıyor. Türkiye gibi azgelişmiş ülkelerde üreticilerin çoğunluğu hayvanlarını köylerinin çevresindeki arazilerde otlatıyor. Fakat, hayvancılıkla uğraşan insanların sayısı giderek kimi iktisadi-siyasi nedenlerle azalıyor.

Batı'da ise hayvancılık sektörü sanayileşiyor ve et üreten firmalar giderek büyüyor. Öyle ki: ABD-AB toplam tarımsal gelirlerinin yarısından fazlasını, hayvan ve hayvansal ürünlerden elde ediyor. Bunlar dünya hayvan varlığının yüzde 30-40'ına sahip olmalarına rağmen, dünya toplam hayvansal üretiminin yüzde 75-80'ini ellerinde tutuyor!

Buna karşın...

Türkiye'nin de içinde bulunduğu azgelişmiş ülkeler, dünya hayvan varlığının yüzde 60-70'ini ellerinde bulundurdukları halde, dünya hayvansal ürün üretiminin yüzde 20-30'unu gerçekleştiriyor. Neden?

Yazdım; Türkiye'ye sığır ve tavuk yetiştiriciliği dayatıldı. Bunun yolu pek verimli olmayan damızlık ithalattan geçiyordu. İthal hayvanlar ve etler (keza yemler, ilaçlar) dışarıdan geldikçe yerli ırk yetiştiricileri hükümetlerce desteklenmez oldu. Sadece sığırlarımız değil...

Küçükbaş hayvan yetiştiriciliği de bilerek ihmal ettirildi. Koyun-keçi ıslahı çalışmaları kitlesel düzeyde planlanmadı. İthal sığır yetiştiricilerine yapılan desteklemeler koyun ve keçi yetiştiricileri için geçerli olmadı. Bunun anlamı vardı kuşkusuz...

Bunun adı: AKP ihaneti

Önceleri...

Türkiye'de et ithalatı yasaktı.

Genç Türkiye Cumhuriyeti diğer sektörlerde olduğu gibi hayvancılık ve et sektöründe de gelişme sağlamak, istihdamı artırmak, ekonomik hayatın yükselmesini temin etmek maksadıyla Kamu İktisadi Kuruluşları (KİT) kurmak suretiyle sanayinin gelişmesini ve sermaye birikiminin oluşmasını sağladı.

Bu amaçla, Et ve Balık Kurumu, Süt Endüstrisi Kurumu, Yem Sanayi gibi kuruluşları hayata geçirdi. Ancak...

Ne zaman Türkiye'de 1980'lerde neoliberalizm rüzgârı esmeye başladı, hayvancılık sektöründe köklü değişiklik oldu.

Örneğin:

KİT'leri özelleştirme programı çerçevesinde Bakanlar Kurulu'nun 20 Mayıs 1992 tarih ve 3088 sayılı kararıyla et kombinaları ve soğuk hava depoları özelleştirme kapsamına alındı. 1990'lı yıllara kadar 35 iş yerinde faaliyetini sürdüren Et ve Balık

Kurumu'nun, toplam 18 işletmesinin satışı yapıldı; 5 adedi bedelsiz olarak resmi kurumlara devredildi; 3 adedi ise kapatıldı.⁹⁸

Niye oldu bunlar; aynı nakaratla: "KİT'ler zarar ediyor!"

Yetmedi... Küresel şirketler pazara hâkim olmak için başka yalana başvurdu: "Et fiyatları çok yüksek. İthalat, fiyatı aşağıya çeker!"

Sonuçta 2010'da ithal yasağını AKP iktidarına kaldırttılar! Açın o dönemin gazetelerine bakın, ekonomi haberlerinin tek konusu yüksek et fiyatlarıydı!

Oyun şöyle kuruldu:

2008'de çiğ süt fiyatının düşürülmesi sonucunda başlayan kriz nedeniyle ne yaptılar biliyor musunuz: 1 milyon baş verimli süt ineğimizi kestiler!

Hayvan varlığının azalması ve 2009'da kırmızı et fiyatının yükselmesiyle sütteki kriz yanında kırmızı ette de kriz yaşanmaya başlandı. AKP iktidarı, krizi önlemek ve et fiyatını düşürmek için et ve hayvan ithalatına izin verdi. Aynı zamanda küresel şirketlerle işbirliği yapılması maksadıyla sıfır faizli kredi vererek yeni işletmelerin kurulmasını teşvik etti. Ülkede hayvan olmadığı için verilen kredi ve desteklerle sığır ithal edildi.

İtibarıyla elinde yerli hayvanı olan ve buna yatırım yapan orta ve küçük düzey besiciler ya battı ya da piyasadan çekildi. Büyükler ise bu sarsıntının şiddetiyle sektöre daha fazla yatırım yapmaktan vazgeçti.⁹⁹

Nihayetinde 2011 krizinden sonra yerli üreticilerin sektöre ilgisi azaldı ve üretici sayısı hayli küçüldü. Köylünün geçimini sağladığı kapısının önündeki 3-5 ineği de kaybordu. Ardından... Üretici köyde yapacak işi kalmadığından çocuklarıyla şehre gitti.

Keza... "Güneydoğu Anadolu Kırmızısı" teröre kurban edildi. Düşünün ki: Toplam koyun sayısının yüzde 46.3'ü, keçi sayısının yüzde 36.8'i, sığır sayısının yüzde 28.4'ü, manda sayısının yüzde 23.2'si Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerimizdeydi.

98 1995'te özelleştirilen et kombinaları; Şanlıurfa, Elazığ, Bursa, Kars, Tatvan, Suluova, Afyon, Malatya, Ağrı, Kastamonu, Bayburt, Ankara, İskenderun, Erzinçan. 2000 yılında özelleştirilenler; Burdur, Sivas, Gaziantep, Eskişehir. 2004 yılında özelleştirilenler; Manisa ve Samsun.

Devredilenler: Kayseri, Konya, Fatsa, Yüksekova, Kızıltepe.

Kapatılanlar: Zeytinburnu, Haydarpaşa, Trabzon.

27 Nisan 2013 tarihli *Resmî Gazete*'nin 4553 sayılı Kararı ile Et ve Balık Kurumu'nun adı Et ve Süt Kurumu olarak değiştirildi.

99 Kimi üreticiler, kasıtlı olarak hastalıklı hayvanların Türkiye'ye sokulduğunu iddia etti. Bu ne kadar doğru bilemeyiz. Bildiğimiz ithal hayvanların son derece sağlıklı olup sık hastalanmasıdır.

Türkiye, benzeri nedenlerle canlı hayvan ithalatına mecbur bırakıldı. Sadece bu değil; “yükselen et fiyatlarını” dengelemek için karkas¹⁰⁰ ve kasaplık et ithalatı başladı.

AKP iktidarı hep, “et fiyatlarına müdahale ediyoruz” dedi ama hiç maliyetlere müdahale eden olmadı! Hep bir kandırmaca ve hep bir üreticiyi halka “düşman” göstermek kurnazlığı!

Sonuçta:

Yerli hayvancılık pazarı bilerek yok edildi. Bunun sonucu piyasada endüstriyelleşme süreci başladı. Endüstriyelleşmiş çiftlikler, yüksek maliyetleri karşılamak için yurtdışından daha fazla yabancı ırklara yöneldi.

Böylece...

2010’da başlayan ithalat özellikle 2011 ve 2012’de çok yoğun devam etti. 2011’de 470 bin 796 baş canlı sığır ithalatı yapıldı. 2012’de 471 bin 571 baş, 2013’te 193 bin 807 baş sığır ithal edildi.

ABD Tarım Bakanlığı’nın Nisan 2016’da yayınladığı “Hayvancılık ve Tavukçuluk: Dünya Piyasaları ve Ticaret” başlıklı rapor Türkiye’nin sığır ithalatının 2017’de 490 bin baş olacağı öngörüsünde bulundu. Et ve Süt Kurumu’nun ekim ayında yayınladığı “Et Piyasa Bülteni”nde yer verdiği bu rapora göre ise Türkiye, ABD’den sonra sığır ithalatında dünya ikincisi konumunda...

Kimse sormadı: Bu kadar kısa sürede yerli pazar nasıl açılır? Bu yerli hayvancılığın yok edilmesi değil midir?

Yapılan ithalatla ülkeye; 251 bin 339 baş damızlık sığır, 766 bin 426 baş besilik sığır, 505 bin 974 baş kasaplık sığır, 52 bin 748 baş damızlık koç-koyun, 5 bin 663 baş damızlık teke-keçi, 1 milyon 81 bin 164 baş damızlık olmayan koyun, 1 milyon 63 bin 287 baş damızlık olmayan kuzu girdi.

Sadece 2011 yılında; 1 milyon 28 bin 121 canlı hayvan ithal edildi! 514 bin 810 ton kırmızı et dışarıdan satın alındı.

İthalat öyle arttı ki...

Karkas ete büyük talep gösterildiği için, etin kilosu 2-2.5 euro’dan ithal edilirken, talep artınca etin kilosu 4-4.5 euro’dan satılmaya başlandı. Macaristan’dan Uruguay’a kimi ülkeler, “Türkiye’nin ithalatı iç pazarımızdaki et fiyatlarını artırıyor” diye et ihracatını durdurdu!

100 Karkas et; hayvanların et ve kemiklerinden elde edilen, üzerinde yağ, deri kısmı, kas kirişi, sinir ve kan damarı bulunan çizgili kas, iskelet kası ve kalp kası gibi et kısımlarına verilen genel addır.

Rakamlara bakılırsa Türkiye ete doymuyor...

Bu bağlamda 31 Aralık 2018 tarihine değin, 500 bin büyükbaş, 475 bin küçükbaş ve 20 bin ton karkas ithalatı yapılacağı ifade ediliyor. Rakamların büyüklüğü korkutucu...

Tablo gösteriyor ki... AKP'nin hayvancılık politikası sınırsız ithalata dayandı! Kuzudan koyuna, besiden kasaplık hayvana, damızlıktan kurbanlıklara, karkas etten kanatlı ete kadar ne varsa hepsi ithal edildi/ediliyor...

2010-2016 yılları arasında damızlık, besilik, kasaplık canlı hayvan ve et ithalatına toplam 4.4 milyar dolar harcandı. Rakam her geçen yıl artıyor. En son kemiksiz lop et ithalatına başlandı. Sanırım sırada sucuk, pastırma var! Öyle ya, yerli besi desteğine de son verdiler. Türkiye'de 200 bin ton kırmızı et açığını artırma peşindeler. Hedefleri, ceplerini daha çok doldurmak!

Meseleyi daha iyi kavramak için size dışarıdan çarpıcı bilgi vermeliyim: Hollanda...

1989 yılında, 50 bin yetiştiriciyle 1.9 milyon baş sığır ile et-süt üretirken,

2014 yılında, 3 milyon yetiştiriciyle 14 milyon 415 bin sığır ile et-süt üretti! Bizde niye tersi oldu? Hollanda'ya (vb.) etlerini satacakları dış pazar lazımdı; Türkiye piyasası sonuna kadar bu ülkelere açıldı...

Hastalığınızın sebebi: ithal sığır

Gıdadaki “tekleştirme” ve “tekelleşmeyi” kimlerin sağladığının sanırım farkındasınız.

Türkiye pazarına önce, “yapısal reform” adı altında ABD-AB'nin dayatmasıyla girdi küresel şirketler. Ardından Türkiye pazarı bunlara ardına kadar açıldı...

Hayvancılık-et sektöründe bu “iş” nasıl oldu? Birincisi...

İhraç sığırlar hakkında da –artık ezberlediğimiz– aynı sözlerini yutturdular: “Bizim sığırların verimleri fazla!”

Sahi öyle mi? Evet. Yabancı sığırın sütü fazla. Ancak. Doğu Anadolu Kırmızısı gibi kaliteli değil! İthal sığır ile yerli sığır karşılaştırılmasında üzerinde hiç durulmayan önemli bir ayrıntıdır bu. Lütfen şu yazacaklarımı dikkatlice okuyunuz.

Meselenin özü bu:

Sütteki protein ve yağ, süt işleyen ticari işletmeler açısından da büyük önem taşıyor. İnek sütü ortalama yüzde 3.4 protein içeriyor.

Bunun; yüzde 2.7'si "kazein" ve yüzde 0.6'sı (peynir altı) "whey proteinleri" ile, yüzde 0.1'i (üre, kreatin, ürik asit ve a-amino azotundan) "NPN"den oluşuyor.

"Kazein"; alfa, kappa ve beta diye ayrılıyor.

"Beta"; A1 ve A2 şeklinde sınıflandırılıyor. İkisi arasındaki fark sadece bir amino asit.

İşin nihai noktası şu:

A1, gastrointestinal sindirim sonucu "Beta Kazein Morfin -7" oluşturuyor.

A1 ve A2'deki "Beta Kazein" farkı işte budur.

"Beta Kazein Morfin -7" çok önemlidir.

"Beta Kazein" morfinlerin bulunduğu A1 tipi süt...

Tıpkı gluten gibi kazein de alzheimer, parkinson, otizm, şizofreni, kalp rahatsızlığı, diyabet, öğrenme ve hafıza bozukluklarının sebebidir!

Peki... "A1 Beta Kazein" oranı ırklara göre nedir:

Holstein.....	0.523
Doğu Anadolu Kırmızısı.....	0.080
Güney Anadolu Kırmızısı.....	0.117
Yerli Kara.....	0.125
Boz Irk	0.426

Yani... Yerli ırklarımız BKM-7 oluşmasına en az sebep olacak sütü ürettikleri için çok sağlıklıdır. Tehlikeli olan "holstein" gibi ithal sığırlar...

Türkiye gümrük kapıları "meşhur sığır ırklarına" sonuna kadar açılırken bu sağlık tehlikesinden hiç bahsedilmiyor. Bu sebeple soruyorum; "holstein" algısı neden hep övgü üzerine oluşturuldu? Tesadüf mü? Bu sığırı onlarca ülkeye dayatanların gizli amacı yok mu?

Öyle ya:

Besleme ve bakım kolaylığı, masrafsızlığı...

Hastalık ve diğer şartlara dayanıklılığı...

Et ve süt lezzet ve kalitesi...

A1 süt oranının çok düşük olması....

Sebebiyle "el üstünde" tutulması gereken bizim yerli ırklar yerine...

Çok fazla masraf edilerek bakılan, daha kolay hastalanan, makineleşmiş meşhur ırklara –sırf birim hayvandan alınan ürün daha fazla diye– yenik düşürüldüğünü sanıyordum. Yanılmışım!

Bir tuzak var burada! Görememişim. Bugün... Bu hayvancılık politikasıyla ülkeleri-insanları hastalandırmayı amaç edinen kasıtlı bir savaş yürütüldüğünü düşünüyorum. İddiamı şu bilgiyle güçlendireyim...

Yıl, 1998.

Dr. Richard Lehmann, Monsanto şirketinin 1994’te ürettiği ve ABD Gıda ve İlaç İdaresi (FDA) tarafından satışına onay verilen, ineklerdeki süt verimini yüzde 30 artıran kısaca “rBGH” olarak tanımlanan “posilac” hormonu ile ilgili yapılan çalışmaların yetersiz olduğunu açıkladı. Bırakın inekleri insan sağlığına yönelik hiç araştırma/test yapılmamıştı! En az iki yıl yapılması gereken testler, farelerde bile 90 günle sınırlı tutulmuştu! Oysa.

Bu hormon ineklerde yürüme zorluğuna sebep oluyordu. Keza... Bu hormon inekte “IGF-1” adı verilen başka hormonu artırıyor ve bu da hayvanda kansere yol açıyordu. İtibarıyla hayvanın sütü ve eti erkeklerde prostat, kadınlarda meme kanserine sebep oluyordu.

Bu çalışmaları yapan Dr. Lehmann ve yardımcısı Dr. Richard Burroughs çalıştıkları FDA’dan kovuldu! Ve...

“rBGH” hormonunun satışını onaylayan FDA baş danışmanı Michael R. Taylor, 1998-2001 yılları arasında Monsanto şirketinin başkan yardımcısı oldu!

Bu arada...

Ürünün Kanada’da satışı için Monsanto’nun bir sağlık bürokratına 1.2 milyon dolar rüşvet verdiğini CBC televizyonu ortaya çıkardı. Benzer dosyayı Amerikan Fox TV’de yayınlayacaktı, baskılar sonucu vazgeçti.

Bu süt 1999 yılında AB ülkelerinde yasaklandı!

Ya bizde? Ulusal pazarı ele geçirenlerin ülkemize neler yaptıklarını kimse yazmıyor.

Koç’lar dayanamadı

Dönelim tekrar bizim topraklara...

Yerli ırklar –eğer– merada beslenirse sadece sütü değil, eti de harika oluyor... Piar ile şişirilmiş meşhur ithal ırklar ise, GDO’lu

yemlerle beslendikleri için sütü ve etinin lezzeti bir yana sağlıklı-sız. Bırakın etini-sütü GDO'lu hayvan gübresinin toprağa hiçbir yararı-faydası yok! Zaten kokusundan yanına yaklaşılamazsınız!

Çiftçiler bu "meşhur ırkların"; ne kadar yediğini, ne kadar su içtiğini¹⁰¹ ve veteriner masrafını düşünmeden borçlanarak satın aldı. Birim maliyet hesabı yapmadığından zarar etti.

Bunlar hiç konuşulmuyor...

Hayvan yemleri ne derece sağlıklı? Otobur hayvanlara, hayvan leşinden dönüştürülmüş yem veriliyor! "Deli Dana" hastalığının sebebi bu değil miydi?

Bu sebeple... Zavallı sığırlara bağlanan makine vantuzlarından üçüne yem ve kalan diğer meme ucuna da ilaçlar, aşılar ve antibiyotikler bağlanıyor! Maliyeti epeyce çok. Üreticiler bu maliyetin altından kalkamadı.¹⁰²

Üretici... üç yerli ırkın beslenme-bakım giderinin, bir "meşhur ithal ırk" giderine eşit olduğunu çok sonra anladı. Örneğin...

Doğu Anadolu Kırmızısı ortalama 11 yavru verirken Holştayn 2-3 yavru doğuruyor! En önemlisi ise, Holştayn genellikle erkek doğururken, Doğu Anadolu Kırmızısı'nda dişi-erkek dengeli. Sadece büyükbaş değil. Küçükbaş hayvancılığı bilerek yok ediliyor. Örneğin... Koyun ve keçinin gebelik süresi 5 aydır, bir doğumda çok yavru verebilir. Sığırın ise gebelik süresi 9 ay 10 gündür ve doğumda ancak bir yavru verebilir. Koyun ve keçi bir yaşından sonra gebe kalır, bir başka deyişle üreme çağına sığırdan önce erişir. Türkiye'nin mera ve otlaklarındaki otlar, seyrek ve kısa boyludur. Yani, mera ve otlaklarımız sığır yetiştiriciliğine değil, koyun ve keçi yetiştiriciliğine uygundur. Beslenme maliyetleri bile sığıra göre çok azdır. AKP iktidarı dayatmaya karşı çıkamadığı için ithal sığır yetiştiriciliğini teşvik etmeye devam ediyor.

101 Holştayn 80 litre su içerken Doğu Anadolu Kırmızısı 10 litre su içer. Endüstriyel yöntemlerle yetiştirilen bir sığır, açık havada otlayan bir sığıra göre çok daha fazla su tüketiyor. Doğal Hayatı Koruma Vakfı (WWF) tarafından yapılan bir çalışmaya göre, sadece bir kilogram sığır eti üretmek için; 6.5 kilogram tahıl, 36 kilo kaba yem ve 16 bin litre suya ihtiyaç var. Dünya çapında giderek daha fazla sayıda hayvan, dışarıda otlatılmak yerine iç mekânlarda endüstriyel yemlerle beslendiği için su kaynakları hızla tükeniyor.

102 AKP'nin hayvancılık politikasına Türkiye'nin en büyük şirketi Koç Grubu bile dayanamadı. Koç Grubu; 2000 yılında faaliyete geçen, yıllık 13 bin 250 büyükbaş hayvan kapasiteli Harranova Çiftliğini kapatma kararı aldı. Harranova A.Ş. Yönetim Kurulu Murahhas Üyesi Güçlü Toker, bugünkü ithalat politikası ile besicilik yapmanın olanaksız olduğunu belirterek, "Biz de besiye yeni hayvan almıyoruz. Almamız demek yüzde 30, yüzde 50 zarar etmek olur" dedi.

Bu hesaplar hiç yapılmadı. Çiftçi aydınlatılmadı. Kimse gerçekleri anlatmadı.

TOKİ'ye “kurban” ediliyor

Hiç tartışmıyoruz: Ne yediriliyor bu hayvanlara? Hayvan yetiştiriciliğinde en önemli girdilerin başında yem gelir.

“Yem” denince akla ilk gelen girdi ise, kaba yem, yani ot'tur. Bakınız, meralar önemli...

Rüzgâr ve su erozyonunun önlenmesindeki katkısı yanında hayvan yeminin deposu. Gel de bunu AKP'ye anlat! 2017'de “zeytin ağacı” yasa tasarısı olarak TBMM'ye getirilen, Sanayinin Geliştirilmesi ve Üretimin Desteklenmesi Kanun Tasarısı meraların sanayi bölgelerine, serbest bölgelere, sanayi sitelerine ve teknoloji geliştirme bölgelerine açılması imkânını sağlıyordu.

Tasarı aynı zamanda, 1998'de çıkarılan 4342 sayılı Mera Kanunu'ndaki 20 yıllık ot bedeline de muafiyet getiriyordu ve bu sayede ot bedeli ödenmeden bu bölgeler sanayi yatırımlarına açılmış olacaktı. Bilim Sanayi Teknoloji Bakanı komisyon toplantılarında Konya, Kars, Hayrabolu, Keşan, Mardin gibi il/ilçelerde organize sanayi bölgesi ve endüstri bölgesi kurmayı planladıklarını söyledi. Mücadele sonucu AKP bu teklifini geri çekmek zorunda kaldı.

Ne çevre ne de çayırılar ve meraların, hayvanların kaba yem kaynağı olmaları AKP'nin umurunda! Uyguladığı plansız kentleşme meralar gibi tarımsal arazilerin her geçen gün yok olmasına sebep oldu/oluyor. Bu sebeple...

Ülkemizdeki toplam tarım alanı (çayır ve meralar dahil) 2001 yılında 41 milyon hektardı. Bu, 2015 yılında 38.6 milyon hektara geriledi.

1990'larda 24 milyar hektar olan kullanılabilir çayır, mera alanı 2001 yılında TÜİK tarafından yapılan en güncel tarım sayımına göre, 14.6 milyon hektara düştü! Diğer yandan... 2001 yılından itibaren tarım sayımının güncellenmemesini nasıl yorumlamak lazım? AKP'nin tarım ve hayvancılık konusuna gereken önemi vermediğinin çok bariz bir göstergesi değil mi? Yoksa şoke edici sonuçlar mı var? Mera alanının bugün 8-10 milyar hektara kadar gerilediği iddia ediliyor. Facia bu...

Ne yazık ki meralar amaç dışı kullanılıyor, imara açılıyor, toplu konut projeleri, AVM'ler, turistik tesis ya da sanayi tesisi

yapılıyor, TOKİ'ye kurban ediliyor. Bu da ülkemizde yem ithalatını ve dışa bağımlılığımızı artırıyor.

Türkiye, -2001 yılı rakamıyla- dünyada mera sıralamasında 46. sırada. Diğer ülkelere kıyasla oldukça geride...

Yem verimi ve kalitesini artırmak için meraların ayrıca ıslah edilmesi gerekiyor. Bakanlık, 2000-2014 yılları arasında Mera Islah ve Amenajman Projesi uygulamasıyla sadece 5.1 milyon hektar alanda ıslah çalışması yapıldığını açıkladı. Buna göre tespit edilen mera alanlarının sadece yarısında ıslah çalışması yapılmıştı! Bakın bu neye yol açıyor:

Ülkemizin kaba yem ihtiyacı 52 milyon ton. Kaba yem üretimimiz ise (sap, saman, anız hariç) 36 milyon ton. Yani kaliteli kaba yem açığı 16 milyon ton...

Bu verilere göre, ülkemizde kaba yem üretiminin ihtiyacı karşılama oranı yüzde 69.2. Yani yem ithalatına mecbur bırakıldık.

Hayvanlar kuru kaba yem ve fabrika yemi ile besleniyor. Hazır yemin girdisi ise dolar.

Dolar artınca büyükbaşların beslenme maliyeti de artıyor.

Hayvancılıkta öne çıkan ülkelerde beslenmede mera payı yüzde 50.

Kaba yemde tarım kaynaklı kaba yem payı yüzde 25.

Bu nedenle o ülkelerde büyükbaş fiyatı ucuz.

O zaman gelsin et ithali...

Neymiş Türkiye'de et fiyatları yüksekmiş! Çok geriye gitmeyeyim: 5 yıl önce besiciler 1 kilo et satarak 32 kilo hayvan yemi alabiliyordu. Şimdilerde 1 kilo et karşılığı 18-20 kilo besi yemi alabiliyorlar.

AKP, üreticileri halka düşman göstermeye devam ediyor. Oyun bu. En önemlisi. Türkiye inatla içinde ne olduğunu tam bilemediği ithal yemler yediriyor hayvanlarına!

Türkiye'de GDO'lu yem ithalatını serbest bırakmalarını nasıl yorumlamak lazım? Hayvana "bir şey olmaz" kafası mı bu? Ne?

Dünyaca ünlü Londra'daki River Cafe bir İtalyan lokantası. Nasıl bu kadar tanındı/popüler oldu biliyor musunuz? Hayvanın beslendiği yeme göre et lezzetinin nasıl değiştiğini keşfederek!

Yem hayvan etinin lezzetini değiştirir...

Hangisini yazayım: Yem bu kadar önem arzederken YEM-SAN'ı özelleştiren "bu kafa" değil mi?

Bulgaristan'dan saman ithal ediyoruz beş yıldır! Osmanlı'nın tarım "başşehri" İzmir limanına ithal saman geliyor artık!

(Buğday ve arpa tohumlarında değişikliğe gidildiği için, artık sapı uzun buğday-arpa yetiştirilmiyor!)

“Yağlı tohum ve meyveler, muhtelif tane, tohum ve meyveler, sanayide ve tıpta kullanılan bitkiler, saman ve kaba yem” başlığı altında ülkemizin yaptığı ithalat...

2002 yılında 268 milyon dolar iken, 2016 yılında 1.82 milyar dolara çıktı! Dışa bağımlılık yemde de sürüyor.

Hayvanların binlerce yıllık beslenme alışkanlıklarını değiştiriyorlar; hiç tanımadıkları katkı maddeleriyle dolduruyorlar midelerini.

Sağlıklarını bozarak hayvanları robotlaştırıyorlar. O hastalık insana geçiyor. Bunların sebebi nedensiz değil... Birini yazmalıyım:

Bilmeden mi yaptıklarını sanıyorsunuz

Tarih: 24 Kasım 2013.

FCT (Gıda ve Kimyasal Toksikoloji) dergisi, Monsanto'nun baskıları sonucunda bir yıl önce yayımladığı makaleyi yayından kaldırdığını açıkladı!

Makalenin konusu, biyoteknoloji/GDO dünyasında bomba etkisi yaratan bir araştırmaydı! Makale yayımlanır yayımlanmaz Monsanto gibi küresel GDO'lu şirketler harekete geçti. Çünkü, bu araştırma sonuçlarının yayımlanmasıyla birlikte genetiği değiştirilmiş organizmalar tartışmaları yepyeni boyut kazandı. Neydi bu?

Araştırmayı Fransız Caen Üniversitesi 2010 yılında yaptı. GDO'nun sağlık üzerindeki etkileri hakkında uzman moleküler biyolog Prof. Gilles-Eric Seralini başkanlığında bilim ekibi, 24 ay boyunca Monsanto'nun “NK603” genetiği değiştirilmiş mısırları ve yine Monsanto'nun Roundup yabancı ot ilacının (herbisit) fareler üzerindeki etkilerini inceledi.

Neydi bu “NK603”?

Monsanto'nun ürettiği Roundup herbisiti uygulanarak yetiştirilen GDO'lu mısır çeşidiydi.

Prof. Seralini ve ekibi, bir grup fareyi “NK603” ile besledi. İçme sularına (ABD’de içme suyunda ve GDO’lu mahsullerde izin verilen oranda) Roundup kattı.

Sonuç: farelerin, karaciğer ve böbreklerinde ciddi hasarlar oluştu; hızla kansere yakalanıp öldüler!

Prof. Seralini ekibinin iki yıllık ve iki yüzden fazla fare üzerinde yaptığı bu çalışma, GDO endüstrisinden hiçbir baskıya maruz kalmamaları için büyük bir gizlilik içinde gerçekleştirildi. Araştırma CRIIGEN (Genetik Mühendislik Hakkında Araştırma ve Bağımsız Bilgi Komitesi) tarafından gözetildi.

Prof. Seralini'nin araştırmasının iki yıllık olması çok önemliydi. Zira GDO endüstrisinin bugüne kadar yaptığı tüm araştırmalarda en fazla süre 90 gün idi! Oysa Prof. Seralini'nin araştırmasında, farelerde ilk tümörlerin 4 ile 7 ay arasında oluşmaya başladığı gözlemlendi.

Aslında... Monsanto'nun Avrupa Gıda Güvenliği Kurumu'na ve ABD Gıda ve İlaç Dairesi'ne aynı "NK603" mısırın onaylanması için sunduğu 90 günlük deneyde bazı emareler gözlemlenmişti ama "biyolojik olarak anlamlı değildir" denilerek göz ardı edilerek onaylanıp dünya pazarına sunulmuştu!

Keza...

Roundup herbisitinin aktif maddesi glifosat üzerinde daha önce yapılan bazı araştırmalar şu karara yol açmıştı: İzin verilen maksimum limitin üzerinde tüketildiğinde karaciğer ve böbrek yetmezliğine yol açabilir! Yani, "izin verilen oranda kullanın" diyorlardı. Oysa, Prof. Seralini'nin araştırması gösterdi ki, çok az miktarda bile olsa uzun süreli tüketilmesi son derece zararlı!

Konuyu şuraya bağlamak istiyorum:

AKP, Türkiye'de 16 GDO'lu mısır ve 3 GDO'lu soya olmak üzere, toplam 19 GDO'lu hayvan yemi ithalatına ve kullanımına izin verdi.

Türkiye'ye giren 16 GDO'lu mısırın altısı bu araştırmanın konusu olan "NK603" ve türevleriydi! NK603, NK603xMON810, TC1507xNK603, 59122xNK603, 59122xTC1507xNK603 ve MON-8934xNK603...¹⁰³

103 AKP'nin Biyogüvenlik Kurulu 16 çeşit genetiği değiştirilmiş mısır ve 3 genetiği değiştirilmiş soyanın hayvan yemi olarak ithali ve kullanımına izin verdi. Ancak "GDO'ya Hayır Platformu" bileşenlerinin açtıkları dava sonucunda Danıştay Aralık 2013'te iki GDO'lu mısırın ithali ve kullanımının yürütmesini durdurdu. Bunlar; "MON810" ve "MON810x88017" idi. Artık Türkiye'de 14 GDO'lu mısır ve 3 GDO'lu soyanın hayvan yemi olarak ithalatı ve kullanımı yasaldı. Yani, Fransa'daki araştırmada zehirli olduğu anlaşılan NK603 mısırın sadece iki türevi yasaklandı. Ya diğer dördü? Yemeye devam ediyoruz; hayvanlar ve dolayısıyla bizler!

Dünyanın her yanında böyle... GDO sorununu yazıp dile getirdiğinizde karşınıza "bilim insanlarını" ve medyayı çıkarırlar.

Prof. Seralini ve arkadaşlarının yaptığı araştırmayı kamuoyunda itibarsızlaştırmak için neler yapılmadı ki!

The Guardian gazetesinin Çevre Editörü John Vidal, Prof. Seralini ve ekibine saldırıları "geçmişte başka bilim insanlarını yok etmek için benzer taktikler kullanan bilimsel ve kurumsal düzenin bir zaferi" olarak tanımladı. Vidal, yasa dışı olarak ekilen GDO'lu mısırdan Meksika'nın yerli mısırına gen akışını inceleyen David Quist ve Ignacio Chapela'yı örnek gösterdi.

Zor duruma düşen bir tek Monsanto ve diğer GDO devleri olmadı. Hep çok güvenilir bulunan Avrupa Gıda Güvenliği Kurumu'na olan inanç azaldı. Nasıl olmasın; 2009 yılında Monsanto'nun 90 günlük araştırma sonuçlarına dayanarak, hiçbir bağımsız araştırma talep etmeden NK603'ünü onaylamıştı.

Sözümona bilim dergisi *FCT*, araştırmayı hemen yayından kaldırmadı. Şöyle yaptı: Birkaç ay sonra dergi yayın kurulu, "Biyoteknoloji Yardımcı Editör" pozisyonu yaratarak, Prof. Richard E. Goodman'ı işe aldı. Prof. Goodman, Nebraska Üniversitesi'nde Gıda Alerjisi Araştırma ve Kaynak Programı'nda profesör olmasının yanı sıra 1997-2004 yıllarında Monsanto'da çalışmıştı! Aynı zamanda merkezi Washington'da bulunan –GDO endüstrisi tarafından finanse edilen– lobi organizasyonu International Life Science Institute (ILSI) çalışanıydı. Bu kurumun finansörleri arasında dünyanın en büyük kimyasal şirketi BASF, Coca-Cola, Danone, Kraft, McDonald's, Nestlé, Unilever, dünyanın en büyük aspartam üreticisi Ajinomoto, Syngenta ve Monsanto vardı! Zaten ILSI'nin başında, kuruluş tarihi 1978'den itibaren uzun süre aynı zamanda Coca-Cola'nın Başkan Yardımcılığını yürüten Alex Malaspina bulundu.

Prof. Goodman'ın *FCT* dergisinin yayın kuruluna aniden yüksek pozisyona atanması, işin özünde Monsanto'nun, bundan böyle *FCT*'de hangi biyoteknoloji araştırmalarının yayımlanacağına karar vereceği anlamına geliyordu! Şaşırtıcı değildi...

FCT'nin yayınevi –uluslararası bilimsel yayın dünyası devi– Elsevier'in de sicili hiç parlak değildi. Örneğin, 2009 yılında Avustralya'da sadece Merck şirketinin ilaçlarının kullanımı teşvik eden ve Merck çalışanları tarafından verilen makaleleri yayımladığı sahte tıp dergisi çıkardı. Bu derginin öne çıkardığı ilaçlardan biri Vioxx'u kullandıktan sonra kalp krizi geçiren

Avustralya'daki kişiler tarafından Merck şirketine açılan davalar sırasında, Elsevier'in 2000 ve 2005 yılları arasında ilaç şirketleri tarafından finanse edilen altı dergi daha yayımladığı ortaya çıktı!

"Monsanto" denince bin kez düşüneceksiniz....

Yazdığım gibi... Monsanto, 1994 yılında ineklerin daha fazla süt vermesini sağlayacak bir büyüme hormonu olan "posilac"ı (rBST/rBGH) piyasaya sürdü. BST büyüme hormonu ve genetiği değiştirilmiş koli basilinin genetik mühendislik yöntemleriyle birleştirilmesiyle üretilen "posilac", hayvanların sağlığını bozduğu gibi, elde edilen süt de insanlarda meme, ilik ve prostat kanserine yol açıyordu. Kanada, Avustralya, Japonya ve Avrupa Birliği de dahil olmak üzere 27 ülkede yasaklandı.

Bu biline biline Monsanto, posilac'ı 2008'de bir başka ABD şirketi Eli Lilly & Company'ye sattı! Bu şirket aynı zamanda dünyaya anti-depresan hapi "prozac" satıyor!¹⁰⁴

Bitmedi...

Sorularım var daha: Yem sağlıksız. Hayvan sağlıksız. Peki karkastan lopa, ithal etler ne kadar sağlıklı?

Sperm düşmanı: Tuz

Kırmızı et...

Protein, demir, çinko ve B proteini yönünden oldukça zengin. Özellikle de çocukların gelişiminde büyük önem taşıyor. Peki...

Günümüzde çocuklarımız veya kendimiz için gerçekten sağlıklı et tüketiyor muyuz?

Bir, iyi beslenme olmadan iyi et olmaz.

Hayvanın nasıl beslendiği, etinin nasıl endüstriyel süreçten geçirildiği önemli. Örneğin...

Ete yapılan kimyasal işlemler çok tehlikeli.

Türkiye'de kullanım izni olmayan, "bradmix" adlı Hollanda'dan getirilen kimyevi maddenin, etlerin hacmini yüzde 25-30 artırmak amacıyla kullanıldığını biliyor musunuz? Bu madde kırmızı

104 "Lilly İlaç Ticaret Ltd. Şti.", 143 ayrı ülkede bulunan "Eli Lilly & Company"nin Türkiye'deki kuruluşu. Resmi sitelerinde şu yazılı: "Dünya çapında gelirlerinin yüzde 20'sini Ar-Ge'ye (araştırma-geliştirmeye) ayıran Lilly'nin misyonu, insanların daha uzun, daha sağlıklı ve daha aktif yaşamaları için ilaçlar üretmektir. Başlıca beş tedavi alanında (Diyabet, Merkezi Sinir Sistemi, Onkoloji, Endokrinoloji ve Erkek Sağlığı) faaliyettedir."

etlere; kesim, soğutma, taşıma ve işleme gibi endüstriyel işlemler esnasında kaybedilen su oranını yüzde 5-8 yeniden kazandırmak; veya “marinasyon” denilen, terbiye esnasında daha canlı, parlak ve aromalı bir görünüş sağlamak amacıyla şırıngayla enjekte ediliyor!

Sadece bu değil...

Ete katkı maddesi çok: Fosfatlar, emülgatörler, askorbik asit, şekerler, kültürler, aroma maddeleri, baharatlar, asitlendiriciler, tuz (NaCl, KCl) gibi...

Kimi örnekler sıralamalıyım: Raf ömrü uzaması yani renk değişimi olmaması için özellikle şarküteri gibi işlenmiş ete, (E250 koduyla)¹⁰⁵ nitrat ve nitritin sodyum konuyor. Özellikle nitrat bulunan ette kızartma sırasında son derece güçlü kanserojen madde nitrozaminler oluşuyor. Artık sık görülmeye başlanan mide kanserinin sebeplerinden biri budur.

Bozulmayı önleyici sodyum sülfat (E221) pankreas kanserini yüzde 67, lösemi riskini yüzde 700 oranında artırıyor. Başta kolon kanseri olmak üzere her çeşit kanseri tetikliyor. Çocuklarda beyin tümörü oluşturuyor; öğrenme bozukluğu yaratıyor. Özellikle cenin, bebek ve çocuklar için tehlikeli.

Ete şeker konuyor! Aroma vermesi, tuz lezzetini nötrleştirme-si, proteinlerin jel haline dönüşmesi, ürünün kesilip, dilimlenebilir nitelik kazanması, fermantasyon esnasında pH düşmesi, renk oluşumuna katkı amaçlı sakaroz, mısır şurubu vb. kullanılıyor.

Neler yok ki... Yazmakla bitmez:

“Çin tuzu” adını duymuşsunuzdur; “monosodyum glutamat (MSG)”.

Maddenin tadı, ne acı, ne tatlı, ne ekşi, ne tuzlu. “Beşinci tat” olarak nitelendiriliyor.

1908’de Tokyo Üniversitesi’nden kimya profesörü Kikunae Ikeda (1864-1936), Japonya’da sık kullanılan deniz yosununun içinde bulunan bu maddeyi ayrıştırarak buldu. MSG’yi buğday ve soya fasulyesi gluteninden çıkarıp patentini aldı. (2001’de domuzdan üretildiği ortaya çıkınca yer yerinden oynadı.)

Yiyeceklerin lezzetini artırmak için kullanılan “Çin tuzuna” hemen her yiyecekte rastlamak mümkün: Et suyu tabletler,

105 Sözüm ona... Gıdada kullanılan bir katkı maddesinin E kodu almış olması demek, Avrupa Birliği, Avrupa Gıda Güvenliği Kurumu güvenlik testlerini geçmiş ve gıdalarda kullanımında bir sakınca olmayan katkı maddesi demektir! ABD’de gıda katkı maddeleri sınıflandırılması GRAS (Generally Recognized as Safe) diye adlandırılır. Yerseniz...

hazır köfte harçları, hamburger, hazır çorbalar, kuruyemiş, sakız, cipsler, dondurmalar, renkli yoğurtlar, salata sosu, çiğköfte ve benzeri birçok üründe var.¹⁰⁶

Gıda ambalajının üzerinde “MSG” ya da E-621 yazıyorsa bilin ki içinde “Çin tuzu” var. Neye yarıyor? “Çin tuzu”, yiyeceklerin lezzetini artırıyor, insana yedikçe yediriyor. Bu sebeple yapılan araştırmalara göre yol açtığı en bilinen sorun obezite. Ayrıca... Sinir hücrelerine zarar veriyor, buna bağlı olarak alzheimer, parkinson, epilepsi, pankreas, diyabet, böbrek ve karaciğerde soruna sebep oluyor. Hamile kadınlar “Çin tuzunu” aldıklarında direkt olarak bu madde cenine geçip kalıcı tahribat verdiği ileri sürülüyor. Özellikle bebeklerin ve hamile kadınların bu maddeden uzak durması gerekiyor. AB ülkelerinde üç aylığa kadar olan bebeklerin gıdalarında kullanımı yasak. Aralarında ABD’nin bile bulunduğu yaklaşık 50 ülkede kullanımı sınırlandırıldı. Türkiye’de ise kullanımı serbest! Şaşırmıyoruz artık. Bunlar AKP’nin size yedirdiği haltlar!

Dumanlama / tütsüleme işlemlerine filan girmeyeyim...

Kesilmiş/ karkas etler, kanları akmış olduğu için hormon testine cevap vermiyor!

Yani:

Kasabınızdan, etinizden emin olunuz.

Lokantada yediğiniz etten emin olunuz.

Önceleri et ürünlerine daha çok mikrobiyal bozulma ve koşumayı önlemek, muhafaza süresini uzatmak amacıyla işlem yapılırken, muhafaza yöntemlerinin geliştirilmesiyle ete yapılan kimyasal işlem sayısı arttı. Küresel şirketlerin ete neler yaptığını ayrıntılı bilmiyoruz.

Bildiğimiz... ABD yönetimi 1970’lerde ete katkı maddelerinin konulmasını yasaklamak istedi. Fakat işlenmiş et lobisini aşamadı. Prof. Daniel E. Lieberman şunu yazdı:

“Etlerin kırmızı görünmesini sağlayan ama aynı zamanda kanserle ilişkilendirilmiş bulunan sodyum nitrite, 1930’larda ABD hükümeti seviyelerini düşürme koşuluyla izin vermesiyle mide kanseri oranında önemli ölçüde azalma meydana geldi. Buna rağmen niçin hâlâ yiyeceklerde kullanılmasına izin veriliyor?”

Sebebi belli... Saklanan bir amaç var...

106 11 Aralık 1936’da yürürlüğe giren “Tuz Kanunu” 11 Haziran 1985’te değiştirildi; devlet tekeli kaldırıldı ve Türkiye’de sorgusuz-sualsiz olarak yiyeceklerle tuz atılma dönemi başladı. Tuzu beyazlatmak ve topaklanmasına mâni olmak için “titanyum dioksit” kullanılıyor. Bu ise, MS hastalığı, sperm sayısında azalma gibi sorunlara yol açıyor.

Al sana “et devrimi”

Sadece katkı maddeleri değil...

Yıl, 2017. Uluslararası düzeyde faaliyet gösteren “Invenura Gıda Analiz Laboratuvarları” Brezilya’da yaşanan skandalı dünyaya duyurdu:

“Dünyanın en büyük et ihracatçılarından Brezilya’da; bozuk etlerin son kullanma tarihlerini değiştirdikleri, etlere kimyasal madde ve su karıştırdıkları iddiasıyla 21 şirket hakkında soruşturma başlatıldı. Üç firmaya üretim yasağı getirildi. Avrupa Birliği ile 22 ülke, Brezilya ve bu ülkeden en fazla et ithal eden Hong Kong alımlarını geçici olarak durdurdu. Aldıkları ürünleri piyasadan geri çekme kararı aldılar. Son olarak Çin, Şili, Mısır ve Cezayir’in, Brezilya’da usulsüzlüklere karışan firmalardan et ithalatını yasakladıkları bildirildi.”

Bu yıl başında ABD de bu ülkeden et almayı yasakladı.

Türkiye ise, son dönemde Brezilya’dan canlı hayvan ithal ediyor. Et konusunda yaşanan skandal, canlı hayvan konusunda da yaşanamaz mı? Kaldı ki, geçen yıl Brezilya’dan ithal edilen hayvanların niteliği, kalitesi, sağlıklı olup olmadığı çok tartışılmıştı.

Et güvenilirliği konusunda Brezilya ile yarışırız! Şöyle:

“Soya kıyması” adını duydunuz mu?

Bu ürün, yağ alınmış soya küspesi. 25 kiloluk torbalarda kilo fiyatı 1.5 TL civarında. Kullanırken ılık suyla ıslatılıyor, 1 kilo soya kıyması 3 kilo su emiyor. Yani kullanım fiyatı kiloda 50 kuruştan aşağı oluyor. Gerçek etin kilosunun 22-30 TL olduğu yerde tabii ki şirketler bunu kullanıyor.

“Annemin köftesi” gibi köftelerin tamamı soya katkılı. Şirin gözükmesi için de “mix kıyma”, “soya proteini” vs. gibi farklı isimleri koyuyorlar ambalaj üzerine!

Bu soya, granül veya toz halinde, beyaz, açık kahve, koyu kahve, kırmızı, yeşil renkleri var; tadı nötre yakın. Ve cevizle karışıp baklavaya; kıymayla karışıp köfteye; unla karışıp ekmeğe, keke vs. konuyor. Afiyet olsun!

Bir danadan 25-30 kilo sinir çıkıyor. Eksi 40 derecede dondurup-öğütüp çıkan unu sosise basıyorlar. Şarküteri ürünlerine dikkatli bakın “yüzde 100 dana” diyor, “yüzde 100 dana eti” demiyor! Yazacak çok örnek var. Mideniz bulanır...

Pazarda denetim yok. Kontrol edilirse “devlet serbest piyasaya müdahale ediyor; hâlâ komünist dayatmalar” diyorlar!

İzmir Belediyesi 1973 yılında halka sağlıklı ucuz et yedirmek için Tansaş'ı kurdu. Kurum 1986'da 12 şubeye ulaştı. 1990'da Ege bölgesinin en büyük süper market zinciri oldu. Sonra? Neoliberal belediyecilik anlayışıyla satıldı!

Dediler ki, "belediye ticaret yapar mı?" Sosyal devleti de, belediyeciliği de katlettiler. Ülkeyi küresel sermayeye sınırsız açtılar. Sonra ne olduğu belli... Tansaş feshedildi... Gima'nın başına benzeri geldi...

Maalesef...

Demir verilmeyen hayvanların etleri daha çok pembe oluyor ve hayvanlar demir eksikliğinden ahırların paslanmış metal aksamlarını yalıyor! Sekiz aylıkken aslında küçücük olması gereken danalar, verilen hormonlar-antibiyotikler sayesinde irileştiriliyor.

Taze doğal etler yiyemiyoruz artık. Diğer yanda...

McDonald's kültürü hâlâ yükseltiyor! Oysa...

Yıl, 2004.

Minnesota Üniversitesi'nden Dr. Mark Pereira ile Boston Hastanesi'nden Dr. David Ludwig 15 yıllık araştırmalarını açıkladı:

Fast-food özellikle çocuklarda aşırı şişmanlamaya ve şeker/ diyabet hastalığına sebep oluyor!

Yıl 2009. Vanderbilt Üniversitesi'nin 10-11 yaş arasındaki 5 bin 500 çocuk üzerinde yaptığı çalışmaya göre fast-food benzeri hazır gıdalar çocuklarda zekâ geriliğine neden oluyordu! Ama...

Ne diyor reklam; "McDonald's gibisi yok!"

McDonald's, KFC, Pizza Hut gibi yerlerde her yedi saniyede yemek yiyen bir kişide kanser vakası var! Bunu ben değil, ABD senatosu söylüyor.¹⁰⁷ Fast-food kültürü intiharın öteki adı! Ve insanı yok etmek için neler yapmıyorlar ki...

Dünyanın en büyük sığır üreticisi ve tüketicisi ABD, 2000'ler başında "et devrimi" yaptı!

Beef products Inc (BPI) "amonyak gazını" ve artık yakından tanıdığınız Cargill ise "sitrik asidi" et parçalarını dezenfekte etmekte kullanmaya başladı. Bu işlemler...

¹⁰⁷ Türkiye'de kanser vakaları artık saklanıyor. En son dönemin Sağlık Bakanı Mehmet Müezzinoğlu 2014 yılında açıkladı: 2002 yılında kanser sayısı 92 bin 518 iken, 2009 yılında sayı 160 bin 723'e çıktı!

Yıllardır sadece hayvan yemi olarak kullanılan artıklar, ısıtılıp yağlarından ayrılıp amonyum hidroksit buharı veya sitrik asit banyosundan geçirildikten sonra “sığır hamuru” (LFTB) haline getirildi. Bu hamur kıymaya katılarak süpermarketlerde satılmaya başlandı.

ABC televizyonu 2012 Mart ayında konuyu ekrana taşıyınca tüketiciler tepki gösterdi. Satılan kıymaların yüzde 70’inde, fast-food restoranlarında satılan hamburgerlerin yüzde 30’unda halkın “pembe çamur” dediği “sığır hamuru” vardı! BPI dört kombinasyonun üçünü kapattığını açıkladı. AFA Foods iflas aşamasına geldi. Cargill bu işten de sıyrıldı. Yetmedi. 2012 yılında et işleme tesisi Fort Worth’ü 2012’de ve pişmiş et satan Five Star Custom Foods’u 2016 yılında satın aldı.

Türkiye Cargill etlerini ithal ediyor mu?

Et meselesini hiç küçümsemeyiniz. Küresel şirketlere ve yerli işbirlikçilerine karşı çıkanlar hemen yok ediliyor. Bakanlık koltuğunda otursa bile...

İşte bunlardan biri daha...

Lübnanlı Hijazi

“First Lady” Emine Erdoğan önemli tespitte bulundu...

Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı tarafından Kemalpaşa Park Orman’da düzenlenen 1. Yerel Tohum Buluşması’nda şöyle dedi:

Gıda konusu ne yazık ki küresel kapitalizmin elinde bir silaha dönüşmüştür. Emperyalist güçler insanlığın en temel kaynaklarını tekeline alarak diğer toplumları kendilerine bağımlı hale getirmektedir. Dünyada nüfusun çoğaldığını tarımsal verimliliğin ancak kimyasallarla mümkün hale geldiğini söylüyorlar. Oysa dünyada gıda kıtlığından çok gıdaya erişimde adaletsizlikler vardır.

Konuşmanın ardından...

Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı Faruk Çelik, Emine Erdoğan’a tohumlarla bezeli bir sandık hediye etti. Tarih, 31 Mart 2017 idi.

Yaklaşık 6 ay önce...

Başbakan Binali Yıldırım, Ödemiş'te "Milli Tarım Projesi"ni açıkladı. Şöyle dedi:

"Milli Tarım Projesi'nin ikinci bölümü hayvancılıkta. Hayvancılıktaki model, esas itibarıyla yerli üretimi destekleme modeli. Bu ne demek, kendi hayvan varlığımızı artırmak. 'Eti ucuzlatacağım, et ihtiyacını karşılayacağım' diye bu kadar zengin toprakları olan, bu kadar imkânı olan bir ülkenin, sürekli ithalat yapması akıllı bir iş değil. Onun için 25 ilimizde mera hayvancılığı yetiştirici bölgeleri oluşturuyoruz... Burada söylediğimiz söz senettir. Kafa karışıklığı olmasın." Tarih: 14 Ekim 2016 idi.

Bu bilgilerden sonra asıl konuya girebilirim...

Tarih: 19 Temmuz 2017.

Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı Faruk Çelik görevinden alındı. Neden? Yanıtı vermeden önce size bir soru yönelteyim:

"Faruk Çelik denince aklınıza ne geliyor?": Et fiyatları!

Et spekülâtörlerine karşı yürüttüğü mücadelede neler demişti:

– "Kendi topraklarımızda kendi hayvanımızı üretilip, kendi besimizi üretilip, kesip soframıza getireceğiz." Tarih: 14 Mart 2017 idi.

– "Kırmızı et piyasasında fiyatları tırmandırma gayreti içinde olanları görmezden gelemeyiz. Piyasaları speküle edici girişimlere kesinlikle izin vermeyeceğiz." Tarih: 25 Mart 2017 idi.

– "Yeteri kadar hayvanımız söz konusu ama spekülâtörlerin malum yaz aylarında, ramazan ayında, kurban bayramına giden bu süreçte istismara dönük bazı uygulamalar yaptıklarını izliyoruz, gözluyoruz." Tarih: 12 Haziran 2017 idi.

– "Haksız kazanç sağlayanlar ve piyasada 80 milyonun çok daha pahalı tüketimine vesile olanlar var. Onları biz izliyoruz ve bunlar 5-6 firmadan ibarettir. Bunlara müsaade etmeyeceğiz." Tarih: 8 Temmuz 2017 idi.

Ve... 5-6 et firması kazandı; Faruk Çelik koltuğundan oldu.

Kim bu et ithali yapan 5-6 firma?

Bu ithal edilen et ve canlı hayvanın Türkiye için toplanmasını sağlayan firmalar kimindir? Kimler ortaktır? Arap kökenli patronlar kimlere komisyon vermektedir? Bu soruların cevabını bulduğumuzda neden dünyanın en pahalı etini yediğimizi de öğrenmiş olacağız.

Hijazi ailesini kaç kişi biliyor?

Tarih: 31 Ağustos 2010.

Bugün hayvancılık sektöründe en büyük olan Angos Hayvancılık Gıda Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi, Mısır uyruklu Mohamed Ragap Mohamed Youssef ile Ürdün uyruklu Tareq Issam Khaleel Hijazi tarafından kuruldu. Ancak, yapılan son sermaye artırımını ile şirket hisselerinin yüzde 99.9'u Hijazi'ye geçti.

Bir yılda 1.5-2 milyon hayvan ithal ediyor. Türkiye sayesinde Hijazi-Ghosheh grubu et sektöründe dünyanın tek el şirketleri arasında. Yani bir küresel dev!

Ürdün merkezli olarak faaliyet gösteren grubun, Türkiye, Çin, Brezilya, Uruguay ve Avustralya'da şirketleri var. Hijazi sahip olduğu gemi filosu ile dünyanın her yerine canlı hayvan taşıyor. Grubun elinde çeşitli ülkelerde kurulu çiftliklerde bulunan milyonlarca hayvan bulunuyor. Keza... 15-20 kadar "yüzer çiftlik" olarak tabir edilen gemileri olan ve lojistik altyapısı çok güçlü olan grubun düşük fiyat politikası ihalelerde öne çıkmasına yol açıyor. Hijazi ailesinin Türkiye'de 10 çiftliği bulunuyor...

Paranın olduğu yerde kavga kaçınılmaz:

Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi ile Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı Faruk Çelik arasında et fiyatları konusunda görüş ayrılığı vardı.

Bakan Zeybekçi sınırsız piyasa ekonomisini savunuyordu. Et konusunun tamamen özel sektöre verilmesi taraftarıydı. Turgut Özal'dan beri tarımı yok eden "piyasa her şeyi belirlesin" görüşünün keskin taraftarıydı. Bu sebeple...

Tarih: 28 Haziran 2017.

Kesimlik canlı hayvan ve karkas sığır etinde uygulanan gümrük vergilerinin düşürülmesi hakkında hazırlanan İthalat Rejimi Kararına Ek Karar'a ilişkin Bakanlar Kurulu Kararı *Resmî Gazete'*de yayımlanarak yürürlüğe girdi.

*Resmî Gazete'*de 29 Temmuz 2017 tarih ve 30138 sayılı yayımlanan kararla Et ve Süt Kurumu'nun yapacağı canlı büyükbaş, küçükbaş ve et ithalatında, Toprak Mahsulleri Ofisi'nin yapacağı buğday, arpa, mısır ve pirinç ithalatında gümrük vergileri sıfırlandı.

Bu ne anlama geliyordu:

Et ithali daha da kolaylaştırıldı!

Yerli hayvancılık bir kez daha katledildi!

Eee hani, "sürekli dışarıdan et ithal etmek akılcı değil" idi.

Eee hani, "milli tarım projesiyle hayvancılık korunacak" idi.

Eee hani, “amaç, üretimi artırmak ve ithalatı azaltmak” idi. Hepsi yalan oldu.

Bakınız... Et fiyatlarını düşürmek ve istikrar sağlamak gerek- çesiyle 2010 yılında canlı hayvan ve et ithalatına başlandı. Sonuç ne oldu? 2016 yılından örnek vereyim:

Büyükbaş hayvan değeri sadece bir önceki yıla göre, yüzde 27.2 arttı.

Kültür sığır fiyatı sadece bir önceki yıla göre, yüzde 24.8 arttı.

O yıl kıymanın fiyatı 18 TL idi. Bugün iki katına çıktı!

Et ithalatında cebimizden milyar dolarlar çıkıyor.

Sonuçta: Türkiye, ABD’den sonra dünyada en çok sığır eti it- hal eden ikinci ülke oldu!

İthalatın serbest bırakıldığı yıldan 2016 sonuna kadar...

984.6 milyon dolar ödenerek, 309 bin 488 baş damızlık düve,
1 milyar 215 milyon dolar ödenerek, 1 milyon 147 bin 355 baş
besilik sığır,

912 milyon dolar ödenerek, 505 bin 974 baş kasaplık dana,
14.8 milyon dolar ödenerek, 56 bin 837 baş damızlık koyun
keçi,

3.6 milyon dolar ödenerek, 5 bin 972 baş damızlık teke keçi,
122.5 milyon dolar ödenerek, 1 milyon 81 bin 164 baş damız-
lık olmayan koyun,

97.7 milyon dolar ödenerek, 1 milyon 63 bin 287 baş bir yaş
altı damızlık olmayan kuzu ithal edildi.

Hayvan ithalatının yanı sıra...

1 milyar 26 milyon 692 bin dolar karşılığı, 216 milyon 47 bin
141 kilo karkas sığır eti ithalatı gerçekleştirildi!

Türk çiftçisinin cebine girmesi gereken 4 milyar 377 milyon
890 bin dolar, Hijazi gibi küresel şirketlerin cebine aktarılmış
oldu.

AKP’nin hayvancılık politikası bu!

Önünde duranı kendi bakanı dahil yok etti...

Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı Faruk Çelik kaybetti.

Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi kazandı.

Asıl kazanan... 5-6 şirketten oluşan spekülasyoncu “et lobisi”
oldu.

“Küresel kapitalizm” diyen...

“Emperyalist güçler” diyen...

Emine Erdoğan’ın “et lobisinden” haberi yok mu?

Geçiniz efendim geçiniz! Hep laf üretiyorlar...

Bilindik küresel oyun AKP eliyle tekrarlanıp duruyor:

Et fiyatları kimi zaman el yakıyor. Medya haber yapıyor. Sonra et fiyatları düşüyor. Bu durum belli rutinlerle sürüyor! Peki, neler oluyor?

Anlatayım:

İç piyasada, et ve çiğ süt dahil hayvansal ürün fiyatları “görünmez el” tarafından yükseltiliyor. Aynı anda ne hikmetse siyasal iktidar, sığır yetiştiriciliğini özendiriyor. Örneğin, sıfır faizli uzun süre ödemeli destekler vermeye başlıyor.

Sürülerini büyütme isteyenler ya da piyasaya yeni girecekler önce iç pazarda uygun nitelikte-fiyatta sığır arayışına giriyor.

Talep çok olunca iç piyasada sığır olmadığı gerekçesiyle ithalata yönlendiriliyorlar. Ne tesadüf, o anda ABD-AB ülkeleri de stoklarını eritmek için Dünya Borsa Fiyatları’nı uygun fiyatlara çekiyor yani düşürüyorlar. Bu durum bir süre devam ediyor. Ancak.... İç piyasada tüketici, hayvansal ürün fiyatlarından şikâyet etmeye başlayınca, hayvansal ürün ithali başlatılıyor.

Buna pazar dilinde “iç piyasayı terbiye etmek” deniliyor. Şöyle açayım konuyu:

Gıda şirketleri ucuza buldukları ithal süt tozuna yöneliyorlar; çiğ süt maliyet fiyatının çok altına düşürülüyor. Küçük ve orta ölçekli üreticiler hayvancılığı bırakmak zorunda kalıyor ve borçlarını ödeyebilmek için hayvanlarını kesime gönderiyor. Hayvan sayısında hızlı düşüşler ortaya çıkıyor. Aradan zaman geçiyor, et fiyatları yine artıyor. İktidar bu kez “Genç besicileri destekliyoruz” diye kampanya başlatıyor! Bu devran sürüp gidiyor... Birileri bu işten büyük para kazanıyor.

Üreticileri koyun keçiye teşvik etmiyorlar.

Varsa yoksa ithal etler.

Ve ne yediğimizi hiç bilmememiz!

Yazıyorum, amaç başka...

Mesela...

Hiç düşündünüz mü: Yakın gelecekte et yerine bize ne yedirecekler?

Hollanda Maastricht Üniversitesi’nden Mark Post, “Bir domuzdan alınan kök hücreleri 1 milyon faktör düzeyinde çoğaltmamız durumunda, aynı miktarda elde edeceğimiz et miktarı

için ihtiyacımız olan 1 milyon domuzu yetiştirmemiz gerekme-
yecek” açıklaması yaptı.

Dr. Mark Post, 2013’te Londra’da yapılan tanıtımda, yaptığı ilk kültür dana etinden hamburger köftesini yedi. Memphis Meats, test aşamasında 200 gram sentetik eti 11 dolara mal etmeyi başardıklarını belirtti. Henüz üretim maliyetlerinin yüksekliği nedeniyle bu yolla üretilen bir hamburgerin binlerce dolara mal olabileceği belirtildi.

Dört yıl sonra...

Kimler ne “iş” için bir araya geldi: Memphis Meats, hayvan hücrelerinden dana, tavuk ve ördek eti üretme projesi için Microsoft kurucusu Bill Gates ve Virgin Group kurucusu Richard Branson’ın yanı sıra, dünyanın en büyük tarımsal ürün şirketi Cargill’i yanına aldı! Memphis Meats’in sermayesi 22 milyon dolara çıktı.

Cargill Protein şirketi yöneticisi Sonya Roberts, Memphis Meats hissedarı olduklarını doğrularken, ne kadar kaynak sağladıklarını belirtmekten kaçınarak şöyle konuştu: “Memphis Meats’teki hisse pozisyonumuz Cargill’in kültür proteini pazarına girmesini ve daha ileri inovasyon ve ticarileştirme faaliyetlerinde birlikte çalışmayı sağlıyor. İnsanların et için can atmaya devam edeceğine inanıyoruz ve eti en sürdürülebilir ve düşük maliyetle masaya getirmeyi hedefliyoruz. Kültür etleri ve geleneksel yolla üretilmiş etler talebi karşılama da birlikte rol alacak.”

400 civarında şirkete hükmeden Richard Branson, Memphis Meats’e yatırım yapmaktan memnuniyet duyduğunu belirterek, “İnanıyorum ki 30 yıl içinde hayvanları öldürmemize gerek kalmayacak; bütün etler ‘temiz’ veya bitki kaynaklı olacak, aynı tadı verecekler ve herkes için daha sağlıklı olacaklar” dedi. Memphis Meats CEO’su Uma Valeti, “Dünya et yemeyi seviyor ve bu pek çok kültürün ve geleneğin temelinde yer alıyor. Ancak bugünkü geleneksel et üretimi çevre, hayvanların yaşamı ve insan sağlığı için zorluklar yaratıyor. Bunlar herkesin çözmek istediği sorunlar” diye konuştu.

Hep aynı isimler, şirketler olmasına artık şaşırmıyorsunuz umarım...

Bir sır var...

İşkenceyle balık üretimi

Sadece et değil, hayvancılık değil...

Ya deniz ürünleri?

En değerli ihraç kalemimiz olması gereken balık sektöründe halimiz çok kötü: 2002 yılında denizde avcılık 485 bin tondan 2015 yılında 387 bin tona düştü. Gölde avcılık 43 bin tondan 34 bin tona düştü.

Buna karşın... 2002 yılında denizde yetiştiricilik 29 bin tondan 2015 yılında 140 bin tona çıktı. Gölde yetiştiricilik 37 bin tondan 101 bin tona yükseldi.

Bunu nasıl açıklamak gerekir?

Geçen yıl denizlerimizde sadece 131 ton levrek, 495 ton çipura avlanabildi. (Dikkat buyurunuz, 'bin ton' değil, sadece 'ton'.) Halbuki deniz çiftliklerinde 80 bin ton levrek ve 58 bin ton çipura üretildi.

Sonuçta...

Yılda 80-100 bin ton balık ithal ediyoruz. Dört tarafı denizle çevrili ülkemizde ya GDO'lu yemlerle beslenen "tarla balığı" ya da ne olduğunu bilmediğimiz ithal balıklar yiyoruz.

- Uskumru, fener, mezigit, kalkan, somon Norveç'ten,
- Lagos, mercan, dilbalığı, barbun çeşitleri Senegal'den,
- Dilbalığı, mercan, mezigit, sinarit gibi balıklar Gana'dan ithal ediliyor...

- Istakoz, yengeç, deniz tarağı ABD ve Kanada'dan,
- Barbun Hollanda'dan, kalamar İspanya'dan geliyor...

Yurtdışından deniz ürünleri iki farklı şekilde getiriliyor; Dondurulmuş olarak ve buzlanarak dondurulmadan. Dondurulmuş balığın raf ömrünün neden uzun olduğunu artık biliyorsunuz; katkı maddeleri yüzünden. Dondurulmadan getirilen deniz ürünü balıkların raf ömürleri kısa, ithal edildikten sonra 2-5 gün içinde tüketilmeleri gerekiyor...

Balıklara ne yem veriliyor?

Balık yeminin kimyasal üretim tekniğine "extruder" deniyor.

Balık yemine "fish meal" ya da "balık unu" denir. Bileşenlerinde protein, Karadeniz'den avlanan sardalya, hamsi unu vs ürünler kullanılıyor. Karbonhidrat olarak da normalde pancar gibi şekerli ürünlerin kullanılması lazım. Ancak denetim olmaması, maliyetlerin düşürülmek istenmesi, sağlıklı yem malzemelerinin az olması vs sebeplerden dolayı daha çok GDO ihtiva

eden mısır ya da tavuk artıkları kullanılıyor. Burada en uygun fiyatlı nişasta bazlı ve GDO ihtiva eden tedarikçiler yabancı menşeli firmalar! İsimleri malum.

Keza...

Tipki tavuk kümeslerinde hayvanların daha kısa zamanda yetiştirilmesini sağlamak için olduğu gibi (zavallı balığın güneş doğumunu yeni gün olarak anlaması için) kesintisiz aydınlatma kullanılıyor. Çipura ve levrek kapalı havuzlarında da sürekli aydınlatma yapılarak anaç balıkların peş peşe yavrulaması sağlanıyor.

Yok! Balığa yapılan endüstriyel işlemleri anlatmayayım yemeden-içmeden kesilirsiniz. Örneğin somon, çeşit olarak dünyada en çok kültür balıkçılığı yapılan ürün. Yetiştirilmesi çevreyi çok kirlletmekle beraber kirlenen ırmak ve denizlerdeki cıvayı (ya da kansere neden olduğu için 1976 yılında ABD’de yasaklanan “PCBs” adlı kimyasal maddeyi) vücudunda bulundurmasıyla insan sağlığı açısından son derece tehlikeli sonuçlara sebep olduğu biliniyor.

Sadece yetiştirildikleri sular değil, verilen yemlerden antibiyotiklere ve bulundukları kafeslerden depolara kadar çok etmen somonların sağlıksızlığına sebep oluyor.

Medya ise sürekli haber yapıyor; “yağ birikiminizi önlemek için somon yiyin!” Yahu... İstanbul’un güzelim uskumru balığı vardı; Omega 3 kaynağıydı. Yok ettiler. Şimdi. Alarko-Löroy ortaklığıyla ithal edilen somon peşindeyiz! Somon için yazdıklarım orkinos balığı için de geçerli...

Türkiye’de orkinos çiftliklerindeki yemlerin yüzde 90’ı ithal! Neyse geçelim...

Sadece ülkemizde değil dünyada da “kültür balıkçılığı” artıyor. 1980 yılında dünya balıkçılığının yüzde 9’unu kapsarken, bugün yüzde 50 sınırını aştı! Pazar payı 150 milyar doları geçti.

Bunun sonucu... Akdeniz’e has 519 tuzlu su balığından, 43’ü bugün yok olma tehdidiyle karşı karşıya.¹⁰⁸

Akdeniz’de yosun ve denizanası miktarının diğer canlıların varlığını tehdit edecek boyuta geldiği bildiriliyor. Ama. Ne sevindirici(!), Doğu Akdeniz Tartus fay hattında 1.7 milyar varil petrol ve 37 trilyon metreküp doğalgaz rezervi bulunmuştu!

108 Dünyada her yıl denizlere 12 milyon ton plastik atık atılıyor; her dakikada bir kamyon dolusu plastik demek bu! Sadece Coca-Cola her yıl 110 milyar üzerinde tek kullanımlı plastik şişeyi piyasaya sunuyor. Deniz kuşlarının yüzde 90’ının, deniz kaplumbağlarının üçte birinin midesinde plastik var!

Trakya’da çeltik tarımında kullanılan ilaçların Gala Gölü’nde-ki balıklara özellikle yılan balığına verdiği zarar raporlara yazıldı ama umursayan yok!

Şunu da eklemeliyim:

Kimi balık türlerine hastalıklara dayanıklı genler aktarılıyor! Balıkların on kat hızlı büyümeleri için AF proteini geni aşıyorlar. Evet, Türkiye’de yediğiniz ithal balıkların bir kısmı GDO’ludur!

Güney Kore gibi kimi ülkeler dışında dünyada bu balıklar etiketsiz satışa sunuluyor. İngiltere GDO’lu balık çiftliklerine sınır-rama getirdi. Getirdi de ne oldu?

“Darwin’in Kâbusu” adlı 2004 yapımı belgesel var, seyrettiniz mi? İngilizler Tanzanya’daki Viktorya Gölü’nde “Nil levreği” yetiştiriyor. Etobur balık göldeki yerli balıkların soyunu tüketiyor. Binlerce yıldır gölden beslenen halk açlığa mahkûm ediliyor. Bu arada Avrupa pazarında çok kıymetli olan bu balık için kargo uçaklarının biri inip diğeri kalkıyor. Yıllık kazanç 169 milyon euro idi.

Belgeselin finalinde bu kargo uçaklarının Avrupa’dan boş gel-medikleri ortaya çıkıyor: Kongo ve Ruanda’daki iç savaş için silah taşıyorlar! Batı, sömürsünün devamı için iç çatışmaları körüklüyor.

Evet...

Balıkların genleriyle oynanıyor.

Balıklar pis sularda yetiştiriliyor.

Hayvanların içtiği su sağlıklı mı?

Peki. Suyumuz kaldı mı?

Tarımı yok edenler, toprağı zehirleyenler suya ne yapmaz ki...

Anadolu hızla kuruyor. Son 60 yılda yaklaşık 2 milyon hektar sulak alanımız ve can verdiği yaşamlar yok oldu. Yok olan sulak alanlarımız Marmara Denizi’nden daha büyük bir alanı kaplıyor. Türkiye çölleşiyor. Beyşehir Gölü ölüyor, Burdur Gölü ölüyor, Asi Nehri ölüyor, Çivril Gölü ölüyor...

Türkiye toplam pirincin yüzde 55’ini, ayçiçeğinin yüzde 75’ini, buğdayın yüzde 10’unu yetiştiren Trakya’yı, bir uçtan diğ-er uca 280 km kat ederek Ege’ye dökülen Ergene Nehri çarpık sanayileşme nedeniyle kirletildi.¹⁰⁹ Göllerimiz, nehirlerimiz, de-rerimiz can çekişiyor. Denizlerimiz hızla kirleniyor.

Su tarımın can damarı...

109 Dünyada su durumu vahimdir: 1.4 milyar insan temiz ve sağlıklı su kullanamıyor. 2.6 milyar insan ise temizleme ve arıtma tesislerinden yararlanamıyor. Üçüncü Dünya Ülkeleri’nde sudan kaynaklanan hastalıklar yüzde 80’e ulaştı. Kolera, ishal ve tifo gibi hastalıklardan sadece 1 dakikada 15 kişi hayatını kaybediyor! Dünyada her gün 6 bin çocuk temiz su olmadığı için hayatını kaybediyor.

Ne yaptılar tarımsal sulamaya? 1970’te kurulan Topraksu Genel Müdürlüğü, 1985’te Turgut Özal tarafından kapatıldı. Topraksu kapatıldıktan sonra bu görev, Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü’ne verildi. Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü ise, tam 20 yıl sonra, 2005’te Tayyip Erdoğan tarafından kapatıldı. Köy Hizmetleri’nin görevini üstlenen bir kurum yok. Toprak ve suyun yönetimi Allah’a emanet!..

Türkiye’de yılda akarsularla birlikte alandan taşınan toprak; ABD’nin 7, Avrupa’nın 17 ve Afrika’nın 22 katıdır. Fırat Nehri 108 milyon ton, Yeşilırmak 55 milyon ton toprak taşıyor! Her yıl Keban Barajı’nda 32 milyon, Karakaya Barajı’nda 31 milyon ton toprak birikiyor. Erozyonla yılda 90 milyon ton bitki besin maddesi toprakla yitip gidiyor.

İktidarlar seyrediyor... Dillerinden vatan sevgisi düşmüyor...

Uluslararası Doğa Koruma Birliği (IUCN) tarafından hazırlanan bilimsel araştırmanın verilerine göre, Türkiye en fazla canlı türünün yok oluşunun yaşandığı ülke.

Türkiye’yi bu hale kimler nasıl getirdi?

Türkiye’nin sağlığı nasıl bozuldu?

Konuya et ile girdik. Süt ve yoğurtla çıkalım...

AKF YAPILAN “DOMUZLUKLARI”

GÖRMEK İSTEMİYOR

Tespit:

Türkiye’de evlerde, mandıra ve yoğurt fabrikalarında, yılda ortalama 2 milyon ton yoğurt üretiliyor.

Yılda kişi başı 30 kilo ile dünyada en çok yoğurt tüketen ülkemiz.

Tükettiğimiz yoğurt ne kadar sağlıklı?

Hatırlayınız... Zehirlenen kişilere evde yapılan yoğurt yedirilirdi. Çünkü... Canlı ve doğal halleriyle sağlığımız açısından büyük önem taşıyan süt ve süt ürünleri, “glutasyon” ürettiyordu.

“Glutasyon” denen aktif molekül, vücuda giren toksinleri (kanser, yaşlanma ve pek çok hastalığın sebebi zehri) tutarak, hücre tahribatını engelliyor, bağışıklığı güçlendiriyor, iltihaplarla savaşıyordu. Yani “glutasyon” çok değerli...

Süt ürünlerinin “glutasyonla” ilgili işlevlerini gerçekleştirebilmeleri için ısıya maruz kalmamaları şart. Dolayısıyla sütün, özellikle “homojenizasyon” ve “UHT” işleminden geçirilmemesi gerekiyor!

Hayır! Sizi bilmediğiniz kavramlarla uğraştırmayacağım, en basit haliyle anlatacağım:

“Homojenizasyon” ve “UHT”, sütün bozulmadan uzun süre rafta kalması amacıyla uygulanan endüstriyel işlemler.

“Homojenizasyon” şu: Süt, normal şartlarda birbiriyle karışımı mümkün olmayan iki sıvı içeriyor; su ve yağ.

Süt içerisindeki yağ, belli bir süre sonunda sütün yüzeyine çıkıyor. İşte “homojenizasyon”, 50-70 derece ve 150 bar basınç altında gerçekleştirilen kimyasal uygulamayla; sütteki yağ tane-ciklerini parçalayıp dönüştürerek su içine eşit olarak dağıtarak yağın yüzeye çıkışını engelliyor.

Evet bu kimyasal işlem, sütün içerisindeki yağ parçacıklarının sütün üzerinde birikmemesi için yapılıyor.

“Homojenizasyon”, saklama koşulları (ister güneş altı, ister buzdolabı, ister kutunun açılması, ister kapalı olması gibi) ne olursa olsun raf ömrünü uzatmak için kullanılan yöntem. “Bu nasıl iş yahu, süt nasıl bozulmaz” demeyiniz! Anlatayım:

“Homojenizasyon” sırasında uygulanan basınç, süt proteinlerinin moleküler yapısını büyük ölçüde değiştiriyor. Değiştirince insan vücudunda bu neye yol açıyor:

Yapısı değişen dolayısıyla sindirilmeyen protein parçacıkları, midede sindirim kısmını atlayarak bağırsaktan direkt kana karışıyor.

Beyin, bu kimyası değişmiş sütü tanımadığı için “düşman” olarak algılıyor ve korunmak için bağışıklık sistemini devreye sokuyor.

Sürekli mücadele eden bağışıklık sistemi güçten düşüyor. Öyle ya, bir değil iki değil ne çok kimyasal gıda yiyoruz. Bunun sonucunda vücut, alerjik hallere, kalp rahatsızlıklarına ve hatta kanser başta olmak üzere pek çok hastalığa yeniliyor. Çocuklarda görülen kronik orta kulak iltihabının altında endüstriyel süt kullanımının olduğu pek çok hekim tarafından yaygın olarak kabul ediliyor.¹¹⁰

Bitmedi...

Bir de... Yine raf ömrünü uzatmak maksadıyla, sütün diğer kimyasal işleme teknolojisi “UHT” (Ultra-High Temperature) var...

Bunda da yine çok yüksek ısıyla fiziksel işlem var ama bir değil iki endüstriyel işlem yapılıyor: Süt bu kimyasal işlemde 140 derecede ısıtılıyor. Normalde süt 140 dereceye çıkamayacağı için, bu işlem yüksek basınç altında yapılıyor.

Böyle bir işlemden geçen sütün içerisindeki proteinlerin üç boyutlu yapısı tamamen değişiyor. Ortaya doğada olmayan süte benzer “bir şey” çıkıyor!

Kimyasal işlemler sonucu ortaya çıkan “sütümsü” ürünü beynimiz tanımıyor. Çünkü onun milyon yıldır bildiği içtiği süt değil bu! Bu öyle “steril” UHT süt ki; ambalajlı kutusunun kapağını açsanız bile bir ay bozulmadan kalıyor! Türkiye’de yayınlanan gıda tebliğlerinde 6 aylık raf ömründen bahsediliyor!

Diyeceksiniz ki: “Arkadaş gıda denetimcileri, iktidarlar yok mu; buna nasıl izin verilir?”

Varlar. Ve bunlar onların izniyle yapılıyor! Bütün yaptıklarını legalize etmek için bir adamın adını veriyorlar!

110 Bağışıklık ve alerji alanında uzman İngiliz bilim insanı Jonathan North, daha önceleri yüzde 15 olan alerji hastalıklarının 2009 yılında yüzde 40'lara fırladığı tespitinde bulundu. ABD'nin yüzde 55'i alerji hastasıydı!

Ne içtiğiniz belli değil

Louis Pasteur (1822-1895)...

Fransız kimyager.

Yıl, 1864 idi. “Eğer” dedi, “sütü kaynama noktasına çok yakın sıcaklığa kadar ısıtıp, bu sıcaklıkta belirli miktar bekletilirsenez, içerisinde bulunan zararlı bakterilerin büyük bir bölümünü elimine edersiniz.”

Bu buluş, gıda tarihinde büyük dönemece yol açtı.

Bu buluş, hastalıkların çoğuna mikrop, bakteri ya da mikroskopik organizmaların sebep olduğunu keşfederek, hastalıklarla ilgili kavramların tümünü kökten değiştirdi.

Fakat... Her büyük buluş-keşif-devrim gibi insanoğlunun bunu kabul etmesi kolay olmadı.

Pasteur, tıp hekimlerinden oluşan büyük bir duvarla karşılaştı. Makalesi, *Bilimler Akademisi*’nde yayımlanmadı.

Yetmezmiş gibi, buluşuna karşıt konferanslar düzenlendi; “sapkın” diyorlardı. Sainte-Anne ya da Charanton akıl hastanelerinden birine yatırılması gerektiğini söylüyorlardı! Sonunda Pasteur karalama kampanyalarının şiddetinden yorulup emekliliğe çekildi. Tek destekçisi, zararlı maya mantarı ve zararlı bakterileri kontrol ederek üretimlerini geliştiren Lille bölgesi şarap üreticileri oldu!

“Maya mantarı” mı? “Bakteri” mi? Bunları kimseler duymamıştı daha.

Yıllar geçti... Saldırılar 1887’de sona erdi... Dünyanın gündeminde artık “mikrop” vardı.

Kuduz, difteri, tüberküloz gibi ölümcül hastalıkların sebebi- nin mikrop olduğu anlaşıldı.

Tipik insanoğlu; bu kez abartı başladı:

Kanser ve iek gibi bazı hastalıkların sebebi olarak da mikroplar suçlandı! Hatta tembelliğe, kelliğe bile mikrobun yol açtığı sanıldı! Her yerde mikrop aranmaya başlandı. Bundan en büyük zararı ev hayvanları çekti; konut dışına atıldılar. New York’ta, “Hayvanlara Zulmü Önleme Derneği” kuruldu. Talebi şuydu; “hayvanlara acı ektirilmesin, gaz odalarında öldürölsün!” İnsanlığın en büyük düşmanı sinek en tehlikeli canlı ilan edildi.

Dönelim konumuz süte...

Sütün (sıvıların) ısıtılıp içindeki zararlı bakterilerin yok edilmesine –kâşifinin isminden yola çıkılarak– “pastörizasyon” denildi.

İşte... Süte yapılan kimyasal işlemlere yönelik eleştiri yönelttiğinizde, “Çiğ sütte bulunan ve hastalıklara yol açan zararlı bakterileri yok etmek için endüstriyel işlem yapıyoruz” diyorlar.

Kuşkusuz günümüzde pastörizasyon işlemine tabi tutulmuş yüzlerce gıda var. Süt bunlardan biri. Şunu karıştırmamak gerek:

72-75 derecede 15-30 saniye endüstriyel işlem görmüş süte: “pastörize süt” denir. 135-150 derecede 2-6 saniye endüstriyel işlem görmüş süte: “UHT süt” denir.

“UHT süt” 4 ay, pastörize süt 3 gün tazeliliğini korur! Fark budur.

Pastörize iyi bir çözüm ancak ömrü kısa ve soğuk zincir ister.

Sterilize ise, uzun ömürlü, soğuk zincir istemez ve en kötüsü işlem sırasında faydalı bakterileri yok eder.

Anadolu’da söz var; “bir taşım.” Sütün kaynama derecesi için söyleniyor! Yani tencerede ilk köpük oluştuğunda kaynatma işi tamamdır. Tahta kaşıkla şöyle bir çevirip kapatırsınız. Eğer ısrar edip fokur fokur kaynatırsanız “süt ölür” derdi ninelerimiz. Haklılardı. Uzun kaynatma süreleri, sütün protein yapısını değiştiriyor. Ama gel de anlat tüketiciye...

Dünya toplam sıvı süt pazarının yüzde 60’ı paketli; yüzde 13’ü toz ve yüzde 27’si açık süt. “UHT süt” pazar payını hızla artırıyor.

Onu pastörize süt takip ederken, açık süt geriliyor.

Reklamın gücüne bakın ki... Et ve Süt Kurumu verilerine göre, Türkiye genelinde çiğ sütün litre fiyatı 2016’da 1 liranın altına düşerken, pastörize sütün litresi ortalama 3.5 lira ve UHT sütün litresi ortalama 8 lira 6 kuruş!

2020 yılına gelindiğinde dünya toplam süt üretiminin, yüzde 75’ini geliştirmekte olan ekonomilerin üreteceği tahmin ediliyor. Bu da UHT sütün “piyasa şampiyonu” olacağı anlamına geliyor...¹¹¹

111 Tüketici gıdalar konusunda fazla bilgili değil. Bilgilendirilmiyor. Örneğin... Patatesten soğana, maruldan ispanağa hatta baharatlardan ete kadar yiyeceklerin belli oranda radyasyon verilerek raf ömürlerinin uzatıldığını kaç tüketici bilir? Etiket üzerindeki radyasyon verilmiş anlamındaki yeşil rengindeki “radura” işaretini kim anlar? Türkiye’de gıdaların radyasyona tabi kılınmasıyla ilgili “Gıda Işınlama Yönetmeliği” 6 Kasım 1999’da sessiz sedasız yürürlüğe girdi. Gıda ışınlamasında Gamma-Pak şirketi ilk ve tek onay almış şirket durumunda. Şirketin sahipleri Nevzat Yalçıntaş’ın oğulları (İstanbul Ticaret Odası Başkanı) Murat ve Mehmet Yalçıntaş ile çocukların dayısı Memduh Üretmen. “Az radyasyondan bişey olmaz” sözü bana hep Çernobil faciasından sonra “çayda radyasyon tehlikesi yok” diyerek çay içen dönemin ANAP’lı bakan Cahit Aral’ı anımsatır!

2003 yılında Türkiye’de süt ve yoğurt AB ülkelerinden yüzde 6.2 ucuzdu. 2016 yılında Türkiye’de süt ve yoğurt AB ülkelerinden 16.8 pahalı.

Yoğurdu da yazmalıyım...

Yoğurt içindeki domuz

Yoğurt...

Dünya dillerine ve dünya mutfağına bizden girdi.

Kaşgarlı Mahmut’un *Divan-ı Lügat-it Türk* eserinde “yoğurt” sözcüğü var.

Dünyaya öğrettiğimiz yoğurt sektöründe küresel âlemde neler oluyor?

Önce absürt halimizi yazayım:

Son yıllarda Türkiye’ye sokulan “homojenize yoğurt” kavramını halkımız, “homojen” ile karıştırıp “aslı gibi” sanıyor! Oysa, kapitalizmde aldatma-kurnazlık biter mi?

Kimyasal laboratuvarlarda yoğurdun başına neler geldiğini yazsam, sıkılabilirsiniz. O halde şöyle başlayayım:

“Ey Müslüman! Sana yoğurt değil, domuz yediriyorlar!” Şaka yapmıyorum. Kimyasal yoğurtlara kıvam artırması ve su tutması için jelatin ekleniyor. Jelatin çoğunlukla domuz derisinden elde ediliyor.¹¹²

Jelatin çok ucuz da bir kimyasal malzeme olduğu için neredeyse her üretici kullanıyor. Gaziantep Tarım İl Müdürlüğü, piyasada satılan yoğurtlara jelatin katılıp katılmadığına dair yaptırdığı testlerde, 10 markanın 8’inde jelatin kullanıldığını tespit etti! Kek ve pastalarda ucuz olduğu için domuz içyağı ithal edilip kullanılmıyor mu? Kim kimi kandırıyor?

Sanırım domuz konusu ilginizi çekti...¹¹³

Evet. Konumuz, 6 bin yıldır yapılan yoğurt...

112 Özellikle Ramazan ayındaki reklamlarda iftar sofralarına getirilen Coca-Cola reklamlarına gülüyorum. Cola’da yaklaşık 0.75 gram alkol vardır. Bazı gazlı içeceklerde bu oran daha yüksektir. Örneğin yarım litre asitli kolalı meşrubat içildiğinde bir bardak şaraba yakın alkol alırsınız! TÜBİTAK 2006 yılında yaptığı incelemede Türkiye’de satılan kolalı-kolasız meyveli 10 ayrı gazozda litre başına 0.20 ile 1.56 gram alkol oranı bulunduğunu tespit etti!

113 Farkında mısınız; salam ve sucuklarda beyaz noktalar vardır. Bunlar yağdır. Ama domuz yağı! Hidrojene edilen bu yağın hammaddesi Bulgaristan’dan gelir. “Packers” adındaki bu yağ katı yağdır ve gümrük laboratuvarları gelişmiş olmadığı için domuz yağını ayırt etmek çok zordur. Yazayım...

Neolitik çağdan beri kullanılan yoğurt sütün fermantasyonu (mayalanması) sonucunda elde ediliyor. İçindeki faydalı bakteriler ve mantarlarla yoğurt yaşayan bir canlı.

Sadece yoğurt değil, kefir ve peynir de doğal “probiyotik” süt ürünleri.

Peki... “Probiyotik” nedir?

Probiyotikleri ilk keşfeden 1908 yılında Nobel Tıp Ödülü’nü kazanan Rus bilim insanı Ellie Metchnikoff oldu.

Probiyotik; bağırsak floramızı koruyan canlı-faydalı bakteriler ve mantarlara verilen isim. Bağışıklık sistemini destekliyor, hastalık yapan mikroorganizmaların çoğalmasını, zehirli toksinlerin kan dolaşımına geçmesini engelliyor. Böylelikle kanser, romatizma, iltihabi hastalıklar, alerji gibi pek çok ciddi sağlık sorununu önüyor, riskini azaltıyor.

Evet, sindirim sistemi üzerinde de büyük olumlu etkileri var. Kabızlığı, ishali, hazımsızlık, şişkinlik, gaz şikâyetlerini büyük ölçüde önüyor ve iyileştiriyor. Keza.

Otizmi, depresyonu, şeker ve böbrek taşları oluşumunu azaltıcılarını savunan pek çok hekim var.

Canlı, doğal gıdayla kolaylıkla alabildiğimiz “probiyotik” şimdilerde doktor önerisiyle eczanelerden tablet halinde alınabiliyor! Niye? Çünkü yoğurdu, yoğurt olmaktan çıkardılar. Yoğurdu öldürdüler! Nasıl mı?

Canlı-doğal yoğurt, kefir, peynir, turşu, ekmek, bira ve şarap maruz kaldıkları fermantasyon sonucunda bolca “probiyotik” içeriyor. Sütün yoğurt yapılmak üzere fermante edilmesi (mayalanması) sonucu içinde; laktik asit olarak adlandırılan canlı, faydalı bakteriler oluşuyor.

Bunlar arasında en önemlileri; “Lactobacillus” ve “Bifidobacterium.” Bunlar bir çeşit probiyotik...

Evde çiğ veya pastörize sütle yapılan yoğurtta laktik asit bakterileri ölmez. Yani, dolaba konulduktan sonra yavaş da olsa üremeye, laktozu parçalayıp laktik asit üretmeye devam eder. Asitlik arttığından yoğurtta ekşi bir tat oluşur. Çünkü, laktik asit bakterileri kendinden başka bakterinin –yani zararlı bakterilerin– yaşamasına izin vermez; dolayısıyla yoğurt küflenmez, sadece ekşime yapar.

İşte bu hakiki süttten yapılan doğal yoğurttaki maya bakterisinin latince adı, “Lactobacillus bulgaricus.” Oysa. Bugün yoğurtlarda maya için laboratuvarlarda üretilen bakteriler kullanılıyor. Bunların adı ise, “Leuconostoc” ve “Chloromisis.”

Laboratuvar ortamında oluşturulan bu iki kimyasal bakterinin sahip olduğu özellikler sonucu ortaya kimyasal ürün çıkarılıyor. Buna ‐yoğurt‐ diyorlar! Bu ‐yoğurdumsu Şey‐ ne sulanıyor ne de ekşiyor.

Kimyasal işlemler sütün başına ne getiriyor ise, yoğurdun başına da o getiriliyor. Yoğurt, yoğurt olmaktan çıkıyor!

Hani deniyor; ‐Coca-Cola’nın sırrı kimseye verilmiyor!‐ Laboratuvar ortamında hazırlanan yoğurdun da sırrı var; ithal özel maya kullanılıyor. Bu mayanın sırrı Türkiye’de kimsede yok!       üreticisi küresel yabancı şirket. Mayayı oluşturan bakterilerin genetik kodlarını bir kez kullanıma göre ayarlıyor. Yani hazır yoğurt, maya olarak kullanılsa bile aynı kıvamda yoğurt olmuyor!

Yani, ‐hibrit yoğurt!‐ Sadece bir seferlik! İkinci kez yapmaya kalkıştığınızda aynı tadı vermiyor. Yani evde üretemez hale geliyorsunuz!

Durun bitmedi...

– Bazı firmalar, endüstriyel yoğurdun maliyetini azaltmak ve tereyağı üretmek için sütün içindeki yağı alıyor; ve yerine margarin ekliyor!

– Yasal olmamasına rağmen yoğurda ‐pimarisin‐ (natamisin) adlı katkı maddesi ekleniyor. Bu madde, yoğurdun küflenmesini engelliyor; tadının-kokusunun değişmemesine sebep oluyor.

– Yoğurda, kanserojen olduğu bilinen ‐aspartam‐, ‐sakarın‐ gibi tatlandırıcılar ilave ediliyor.

– Dikkatinizi çekmiştir: Üretilen endüstriyel yoğurtların imal tarihleri ile son kullanma tarihleri arasında büyük bir aralık var. Bazı markalarda süre 7 gün iken, bazı markalarda ise 1-1,5 aya kadar çıkabiliyor! Geleneksel yoğurdun dayanma süresi en fazla 4-5 gün. Aradaki fark birinin yoğurt olmadığını ispatlamıyor mu?

 apa Tıp Fakültesi  ğretim  yesi Dr. Yavuz Dizdar, endüstriyel yoğurdun yoğurt olmadığını ve kansere yol açtığını yıllardır ısrarla söylüyor. Türkiye’de yoğurdun 10-15 yıl önce kesinlikle böyle olmadığını hatırlatan Dr. Dizdar, bu yeni yoğurt yönteminin bilinçli bir şekilde Türkiye’ye dayatıldığını iddia ediyor. Bu g  lerin, yoğurda ilişkin Türkiye’deki yasal tebliğleri bile değiştirdiğini ifade ediyor.

Kim bu güçler? Amaçları ne?

Solcular kalıpları kıramıyor

Ne yazık ki:

Sütümüze, yoğurdumuza, peynirimize sahip çıkamıyoruz.¹¹⁴

Türkiye’de Kars gravyer peyniri meşhurdur. 40 yıl önce Kars’ta 90 mandıra vardı; bugün sadece 5 mandıra var!

Çuvaldızı kendimize de batırmalıyız:

Türkiye’de ister sağ ister sol hareketler, mücadeleyi salt siyaset çemberi içine hapsetti! Örneğin, yemeğin kalitesi için “damak tadı mücadelesi vermeli” dersem bu çoğu solcuya komik gelecektir! Oysa bu, küreselleşmiş gıda diktatörlüğüne karşı Anadolu biyoçeşitliliğinin korunması mücadelesidir.

Bunun aksi, doğa fikrinden yabancılaşmadır. Bu da toplumsal dönüşümün en büyük engellerinden biridir. Günlük hayatı ve insanlığın geleceğini doğrudan etkileyen ekoloji, es geçilecek ertelenecek bir mesele değildir.

Marks’ın düşüncesi sistematik bir ekoloji değil mi? *Kapital*’de emek sürecini “insanın doğa ile arasındaki süreç” olarak tanımlamıyor mu?

Son 10-15 yıldan bu yana ekolojik düşünce bağlamında Marks üzerine yoğun tartışmalar yapılıyor. Bu tartışmalar genel olarak Marks’ın ekolojik bir düşünceye sahip olduğunu ileri süren ve Marks’ın ekolojik bir düşüncesi olmadığını savunan iki karşıt fikir üzerinde gerçekleşiyor.

Sentez bir düşünce özelliği taşıyan ekolojik düşünce ile Marks’ın düşüncesi arasında bir ilişki olduğu yadsınamaz. Kuşkusuz Marks, ekolojik yıkımın farkındaydı; küreselleşmenin buna yol açacağını öngördü.

Sol nedense ekoloji sorununu hep erteliyor.

Oysa İtalyan komünistleri dar politik sıkışmışlığı bakın nasıl kırdı:

Yayın organı *L’Unita*’da gastronomi yarışması düzenledi. Amacı, İtalyan sofrasını endüstrileşmiş tarıma karşı korumaktı. Böylece İtalyan komünistler, hayatlarında ilk defa yemek-şarap

114 Fransa’da 2013 yılında “peynir ayaklanması” oldu! Avrupa’nın en büyük peynir üreticisi Lactalis ile Isigny Sainte-Mere, Camembert peynirini geleneksel yöntem olan çiğ süttten değil, pastörize süttten yapacaklarını açıkladı. Deyim yerindeyse Fransa ayağa kalktı. Lactalis ve yandaşlarının satışları hızla düşünce, kararlarından dönmek zorunda kaldılar. Bugün ABD ve İngiltere’de peynir yapımının yüzde 80’inde kimyasal kimozen mayası kullanılmaktadır.

kültürünü konuşmaya başladı. Yerli şaraplarını korumak için ABD ve Fransa ile mücadele ettiler.

Bugün... Fast-food kültürüne karşı 132 ülkede hızla yayılan “Slow Food Devrimi” bu söyleşilerden-makalelerden-mücadeleden doğdu. Tecrit edilen, asi/şiddet yanlısı görülen –İkinci Dünya Savaşı’nın kahramanı– komünistler ile İtalyan köylüsü yıllar sonra yeniden böyle buluştu!

Bizim solcular gıda meselesini burjuva sorunu sanıyor! Küresel gıda şirketleri “meydanı boş bulup” insan-çevre sağlığını tehdit ediyor. Örneğin... Yıl, 2009.

Türkiye’deki (bir bölümü yabancı şirket) endüstriyel “yoğurt lobisi”, Tarım ve Köyişleri Bakanlığı’na baskın yaptı. Bunun sonucu, gıda güvenliğini korumakla yükümlü olan (2004’te kurulan) Ulusal Gıda Kodeksi Komisyonu, (3 Eylül 2001 tarihli) fermente sütler tebliğini değiştirdi. *Resmi Gazete’de* 16 Şubat 2009’da yayımlanan yeni tebliğe göre, yoğurda yüzde 12 katı madde konulması şartı kaldırıldı. Süt proteini miktarı da yüzde 4’ten yüzde 3’e indirildi.¹¹⁵ Düzenleme gerekçesi olarak, Avrupa Birliği’ne “uyum yasalarını” ileri sürdüler. Oysa yapılan düzenlemenin Avrupa Birliği ile hiçbir ilgisi yoktu!

Hadi... Türkiye’deki siyasal düzeni anladık! İktidarın kimlerin safında yer tuttuğunu biliyoruz!

Peki, Dünya Sağlık Örgütü (WHO) ne güne duruyor?

Peki, Gıda ve Tarım Organizasyonu (FAO) ne güne duruyor?

Peki, 1956 yılından beri gıda katkı maddelerinin insan sağlığı yönünden değerlendirilmesi için toplanan FAO/WHO Ortak Uzmanlar Komitesi JECFA ne güne duruyor?

Sözüm ona bu komiteler gündemlerine aldıkları gıda katkı maddeleri için tüm bilimsel verileri inceleyerek değerlendirmeler yapıyor! Yerseniz... Bunların gerçek yüzlerini okudunuz ve daha da okuyacaksınız!

İstedikleri, dünyadaki her tüketiciyi “kimyasal tek tip yiyeceğe” alıştırmak! Bunun adı, “gıda emperyalizmidir...”

¹¹⁵ Süt ürünlerinin kendisinde süt proteininin ne işi var diye şaşırmayınız! Amaç maliyetleri kısmak elbette. “Protein” adını kullanıyorlar ki siz tüketicileri aldat-sınlar.

İçinde ne ararsan var

Yazdım, yoğurtta sinsi tezgâh çok! Konulan katkı maddeleri saymakla bitmez.

Çocuklara yedirilen meyveli-aromalı süt ve yoğurdun içinde neler var? Mesela, bu süt ve yoğurtların pembe-mor gibi renkleri nasıl sağlanıyor? Tabii ki, yapay renklendiricilerle!

Yapıları itibarıyla doğada bulunmayan ancak kimyasal sentez yoluyla üretilen renk verici maddeler bunlar. Renk verme güçleri, renk aralıkları, kullanım kolaylıkları ve fiyat ucuzluğu gibi faktörler nedeniyle tercih ediliyorlar. Yoksa “hangisi daha zararsız” diye değil!

Kimyasal katkı maddelerinin pek çoğu ısıya, ışığa, asitlere, alkalilere karşı dayanıklı; ve bu nedenle raf ömürleri oldukça uzun. Sadece süt ve yoğurt değil; kekler, bisküviler, gofretler, çikletler, bonbon şekerler, drajeler, kuru toz içecekler, tatlılar, krema tozları, hazır çorbalar, soslar, sosisler, konserveler aklınıza ne geliyorsa o gıdalara bu yapay renklendiriciler konuyor! Dondurmanın külahında bile bu kimyasal renklendirici var!

Yoruldunuz mu? Yerken hoşunuza gidiyor ama!

Durun. Sadece bu kadar değil...

– Düşük kalorili bir tatlandırıcı olan “asesülfam potasyum (asesülfam-k) E950” katkı maddesi var. Şekerden tam 130 kat tatlı ama kalorisi düşük. Süt ve süt ürünlerinde, diyet ürünlerde, meyveli yoğurtlar, hazır tatlılar ve pudinglerde kullanılıyor. Yapılan fare deneylerinde uzun süreli ve çok miktarlarda kullanımında göğüs-organ tümörlerine, akciğer-solunum yolu hastalıklarına sebep olduğu; ve kısa süreli çok miktarda kullanımda ise baş ağrısı ile depresyona yol açtığı tespit edildi.

– İçine katıldığı ürünün akışkanlığını-kıvamını düzenleyen, jelleştirici olarak kullanılan “carrageenan (karagenon) E407” katkı maddesi var. Yoğurtlarda, peynirlerde, puding ve dondurmalarda başta olmak üzere pek çok gıda ürününde bu kimyasal kullanılıyor. Kalp damar hastalıklarına, diyabet ve kansere sebep oluyor.

– Karışımı kolaylaştırmak için “monogliseritler ve digliseritler E470-E477” adlı katkı maddesi var. En çok yoğurt, krema, tereyağı, margarin, peynir, dondurma ve sütlü tatlılarda kullanılıyor. Bitki ve hayvan kökenli yağlardan elde edildiği için aynı

trans yağlar gibi damarları tıkayıp çeşitli kalp ve damar hastalıklarına yol açıyor.¹¹⁶

– Bu kitapta ileride okuyacağınız, mısırdan elde edilen yapay tatlandırıcı şeker “fruktoz” var. Ciddi sağlık sorunlarına yol açtığını yazacağım. Öyle ki, fruktozun, alkol ürünlerinin vücutta oluşturduğu hasarın bir benzerini yarattığı biliniyor. Karaciğeri-miz devamlı olarak fruktozu yağa çevirerek metabolizmayı dar-madağın ediyor. Hemen her gıdada ama özellikle süt ürünleri ve fırıncılıkta kullanılan fruktozun, obeziteye, kalp hastalıklarına, karaciğer bozukluklarına ve yüksek tansiyona sebep olduğu artık ispatlandı.

Bıktırıcı değil mi? Toparlayayım...

– Yazdım: Şekerden 600 defa daha tatlı kalorisiz suni tatlandırıcı “sukraloz E955” katkı maddesi var. Süt ürünlerinde, aromalı gazlı -gazsız içeceklerde, tatlılarda, sakızda, çerez atıştırmalıklarda, ketçaplarda, fırıncılık ürünlerinde kullanılıyor. Diyet yapan-larca tercih ediliyor! Hatta eczanelerde bile satılan bu maddenin, diyabetin asıl sebebi olduğu saklanıyor! Faydalı bağırsak bak-terilerini öldürdüğü, iltihaplı bağırsak hastalıklarına yol açtığı, kanseri ve migreni tetiklediği biliniyor.

Süt ürünlerinde bolca kullanılan katkı maddelerine girmeye-yim artık! İnsan kusacak gibi oluyor!

Nerede geleneksel kaymaklı yoğurdumuz? Ekşi yoğurdu-muz? Tadını unuttuk. Bizim geleneksel yoğurdumuzda koyun, keçi sütü kullanılırdı. Bu sütler sanayide kullanmak için yeterli değil, çünkü pahalı. Satın aldığımız yoğurtların büyük bölümü ithal süt tozundan/ proteininden yapılıyor.

Bir de....

Bunlara “Türk tipi yoğurt” diyorlar, “doğal yoğurt” diyorlar.

116 Burada değerli bir bilim insanını anmalıyım: Trans yağların damarları tıkadığını ve yasaklanması gerektiğini yıllardır bıkmadan usanmadan kahramanca savunan Fred Kummerow! Trans yağların kalp hastalıklarına sebep olduğunu ilk 1950’lerde söyledi. Araştırmalarında kalp krizinden ölen hastaların damarlarında yüksek miktarda trans yağlar bulunduğunu tespit etmişti. Daha sonra trans yağlarla beslenen farelerde damar sertleşmesinin (ateroskleroz) geliştiğini, bunların diyetten çıkarılmasıyla aterosklerozun gerilediğini tespit etti. Yaptığı araştırmasını 1957’de yayınladıktan sonra trans yağların miktarının azaltılması için çabaladı ama başarılı olamadı. Yılmadı. 2009’da FDA’e başvurarak trans yağların yasaklanmasını istedi, cevap alamayınca 2013’te FDA ve Sağlık Bakanlığı’nı dava etti. FDA, 3 ay sonra trans yağların güvenilir olmadığını, bunların tamamen kaldırılması icap ettiğini açıkladı. Ve FDA 2015’te trans yağların üç yıl içinde Amerikan diyetinden tamamen çıkarılmasını istedi. Kummerow bu yıl ABD’de 102 yaşında evinde hayata gözlerini zaferle kapadı...

Türkiye yılda 2.2 milyon ton yoğurt tüketiyor. Bunun yarısı sanayi/endüstriyel yoğurt. Ve, sanayi yoğurdu piyasasına çokuluslu küresel firmalar hâkim!

Sormayayım mı? Vücudun ihtiyacını karşılamak değil, beyin hazzını manipüle ederek bağımlılık yaratan bu düzeni kimler kurdu? Göz göre göre insanoğlu neden yıkıma uğrattılıyor?

Yoğurt gerçeği 100 yıl önce bilimsel olarak ispatlanmadı mı? Küresel şirketler bilinenin tersini yapıp neden insanoğlunu uçuruma sürüklüyor? Mesele sadece para olamaz! Bu kadar basit değil...

Tahribatın nasıl olduğuna bir organımız üzerinden yanıt vereyim...

Yoğurdun peygamberi

“Bağırsak” deyip geçmeyiniz...

Yaşadığınız birçok sıkıntının sebebi, bağırsak sağlığının bozulması. Günümüzde sağlıklı birey, ancak sağlıklı bağırsakla var olabilir.

Ne demek istiyorum: Bağırsak en başta bağışıklık sistemimizi kontrol ediyor. Bununla da kalmıyor, psikolojik sağlığımız üzerinde de en etkili sindirim organı.

Modern tıbbın –zararlı yan etkilerine rağmen– ilaç kullanarak tedavi etmeye çalıştığı (şeker, şişkinlik, hazımsızlık, yüksek tansiyon, alerji gibi) hastalıkların/rahatsızlıkların etkin tedavisi ancak “bağırsak florasının” düzenlenmesiyle mümkün.

Nedir bağırsak florası?

Kalın bağırsakların doğal koşulu/ortamı anlamına geliyor. Buradaki 500 çeşit bakteriden oluşuyor. Sağlıklı bağırsak florasında, bunların yüzde 98’i faydalı bakteri.

Meselenin hayati önemini anlamak için sağlıklı bağırsak florasının görevlerini sıralamak gerekiyor:

– Zararlı bakterilerin çoğalmasını engeller.

– Toksinlerin ve zararlı bakterilerin karaciğere ulaşarak bu hayati organı yormasına mâni olur.

– Proteinlerin, sindirilemeyen gıdaların parçalanmalarına ve emilmelerine yardımcı olur.

– Alerjileri engeller.

– K2 vitaminini üretir ve vücudun kullanabileceği hale getirir.

– Serotonin gibi ruh halimizi belirleyen nörotransmitterleri üreterek psiko-aktif maddelere tepki gösterir.

Yani, vücut sağlığı için ne derece önemli olduğunu gördünüz. Bağırsaklarımızın beyne gönderdiği sinyaller beyinden alınan sinyallerden daha fazladır. Bu sebeple kimileri “karnımızdaki ikinci beyin” diyorlar!

Fakat...

Endüstriyel/kimyasal gıdalar sonucu kalın bağırsaktaki flora dengesi bozuluyor.¹¹⁷

Bağırsak florasının bozulması demek, zararlı bakterilerin fazlalaşması ve zararlı mantarların büyümesi anlamına geliyor. Keza. Bağırsaktaki flora kişide psikolojik olarak hissedilen endişeyi, acıyı ve ruh halini bile derinden etkiliyor. Duyguların belirtisi bağırsakta hissediliyor. Kuşkusuz bağırsak insanlarda sadece sevinç ve üzüntüyü kontrol etmiyor aynı zamanda vücudun sigortası bağışıklık sistemini de kontrol ediyor. Peki... Nedir bu şahane sistemi, yani sağlıklı bağırsak florasını bozan etkenler:

Maalesef kötü beslenme en baş sırada yer alıyor:

– Hazır yiyecekler (her çeşit hazır satılan gıda),
– Rafine gıdalar (her türlü beyaz un mamulü, beyaz pirinç, konserve, alkollü içki, meşrubatlar, şeker, rafine yağlar yani margarin, ayçiçeği yağı, mısır özü yağları, rafine zeytinyağı, hazır meyve suları)

– Katkı maddeli gıdalar,
– Geç yemek yemek,
– Az su içmek,

117 İnsan vücudunda 100 trilyon hücre bulunduğu tahmin ediliyor; bundan on misli fazla miktarda mikrop da vücudun deri, ağız, vajina, bağırsaklar gibi çeşitli bölgelerinde yerleşmiş bulunuyor. Bu mikroplar bulundukları yerlere göre o bölge “florası” olarak adlandırılıyor. (“Mikrobiyota” tanımı da kullanılıyor.) “Bağırsak florası” dendiği zaman bağırsaklarımızda yaşayan tüm mikropları anlıyoruz. Bağırsak florasında en azından bin farklı türden bakteri ve bunlara ait üç milyondan fazla gen (insan genlerinden 150 misli fazla) bulunuyor. Bunların ağırlığı iki kilogramı buluyor.

“Mecbur kalmazsanız sezaryen doğum yapmayınız” denmesinin sebebi bağırsak florasıyla ilgilidir. Bebek anne karnında steril bir ortamda gelişir ve ilk mikropları/milyarlarca yararlı bakteriyi dünyaya gelirken annenin doğum kanalından, vajinasından, derisinden, memesinden ve soluduğu havadan alır. Bu da bebeğe onu hastalıklardan hayatı boyunca koruyacak probiyotikler aşılır. Bebek sezaryenle dünyaya gelirse bu özel bakteri yağmurundan mahkûm olur. Bağırsak florası, doğumun üçüncü gününde bebeğin beslenme şekline göre değişir. Anne sütü emen bebeklerin bağırsak mikrobiyotasına “bifidobakteriler” hâkim olur. Üç yaşına gelindiğinde bağırsak florası artık belirlenmiş ve erişkinlerinkine benzer bir hâle gelmiştir; ve bu ömür boyu sürer.

– Asidik toksinli beslenmek...

Ne yazık ki yıllarca yuttuğumuz, çocuklarımıza yutturduğumuz pek çok tıbbi tedavinin vazgeçilmezleri de bağırsak florasını darmadağın ediyor:

Antibiyotikler, ağrı kesiciler, romatizma ilaçları, antidepresanlar, kortizon...

Çaresizce, beslenme, çevre şartları, hava kirliliği sebebiyle maruz kaldığımız toksinler; ağır metaller, hormonlar, kimyasallar, sezaryen ve karın ameliyatları, bazı aşılar, stres...

Anlaşılacağı üzere “mesele” sadece, “elma elma değil, domates kokusu domates kokusuna benzemiyor” meselesi değil arkadaş!

Vücudun tanımadığı kimyasal gıdalar, bağırsak çeperine/duvarına sürekli olarak yapışıyor, burada birikiyor ve zamanla bağırsakta bulunan floranın değişmesine neden oluyor.

Bu endüstriyel yiyecekler vücuda girdiklerinde zehre dönüşüyor. Bunun ilacı sağlıklı yoğurt ama küresel şirketler bunu engelliyor... Nasıl mı?

Pasteur’ün ölümünden sonra Pasteur Enstitüsü’nün başına Rusya doğumlu biyolog Ellie Metchnikoff geçti. Rusya’nın tanınmış bilim insanlarından. Yahudi kimliğinden dolayı baskı gördüğü için Odessa Üniversitesi’ndeki kürsüsünü terk edip Avrupa’ya gelmişti. Pasteur kıymetini keşfedip, Öğretmen Okulu’nda bir laboratuvar vermişti. Akyuvarların vücuda giren mikropların etrafını kollarla sarıp hücre içine yutması/fagositoz keşfiyle 1908 Nobel Tıp Ödülü’nü aldı.

Metchnikoff mikropların “kaderini” değiştirerek “mikrop fobisini” yendi. Vücutta yararlı bakterilerin olduğunu ileri sürdü.

Bağırsakta yararlı bakteriler bulunduğunu tespit eden ilk bilim insanı oydu!

Ömür uzatan bu faydalı bakterilerin –Avrupa’da az bilinen yiyecek– yoğurtta bulunduğunu söyledi. Yüz yaşını aşmış Bulgar çobanların ekşimiş süt/yoğurt yediklerine dikkat çekti.

Unutmadınız değil mi? Evde yapılan geleneksel yoğurt maya bakterisinin, Latince adı neydi: “*Lactobacillus bulgaricus*!”

Bu ismi veren kişi, Metchnikoff idi! Sütü ekşiterek yoğurda dönüştüren bakterinin gerçekten de olağanüstü bir laktik asit üreticisi olduğunu keşfeden bilim insanıydı.

1903’te yazdığı *İnsanın Doğası* kitabı İngiltere ve ABD’de epey ilgi uyandırdı.

“Yoğurdun peygamberi” ilan edildi!¹¹⁸

Metchnikoff’un ileri yaşlara kadar yaşayabilmek için gereken tek gıdanın bol miktarda yoğurt yenilmesi olduğunu yazması satışları çok artırdı. Üç beş yıl öncesine kadar mikrop-lardan kaçan elitler arasında, faydalı bakteriler bulunan ekşi sütü/yoğurdu mideye indirmek moda oldu!

Metchnikoff tarafından onaylanan Londralı bir yoğurt üreticisi şu reklamı verdi: “Yoğurt, apandisiti, kanseri önler. Kabızlık çeken kolon içerisinde toplanıp gelişen ve kansere yol açan zararlı bakterileri sadece yoğurt öldürür.”

Yoğurdun faydasını salt bilim dünyasına değil, Batı mutfağına da Metchnikoff soktu. Bu sebeple “yoğurdun peygamberi” adı verildi.

Bu arada pek çok açkgöz girişimci Metchnikoff’un şöhretinden faydalanmak istedi. Viski üreticilerinden çikolata üreticilerine kadar ürünlerine “Bulgar ekşi sütünde bulunan yararlı basil-leri kattıklarını” söylemeye başladılar!

New York büfelerinde “hayat iksiri” diye “Zoolak” adında içecek satılıyordu. En az 30 Amerikalı ilaç şirketi içinde “Lactobacillus bulgaricus” bulunan haplar piyasaya sundu. Yoğurt modası kısa zamanda tehlikeli çılgınlığa dönüştü.

“Bulgar basilleri” efsanesi abartılı boyutlarda yıllarca sürdü. Örneğin, Hitler’in kişisel doktoru Dr. Theodor Morell, Bulgar köylülerin dışkılarında aldığı basillerden kültür kürleri yaptı!

Şaşırmayınız...

118 O yıllar Osmanlı’da ne oluyordu? Yıl, 1893. İstanbul’da yeni kolera salgını çıktı. Pasteur’dan yardım istendi. Pasteur, Andre Chantemesse’i yolladı. İstanbul’da üç ay kalan Chantemesse, II. Abdülhamit’e “Bakteriyolojihane-i Şahane” kurulmasını tavsiye etti. Chantemesse Fransa’ya dönünce, yerine Pasteur Enstitüsü’nden Maurice Nicolle gönderildi. Dr. Nicolle Bakteriyolojihane-i Şahane’ye müdür yapıldı. Tıbbi bakteriyolojiye olduğu kadar veteriner bakteriyolojiye de önem veren, birçok bakteriyolog yetiştiren, difteri, veba vs. serumlarını hazırlayan Nicolle 1901’de Paris’e döndü.

Prof. Dr. Ahmet Refik Güran (1873-1963), Dr. Nicolle ile birlikte yedi yıl çalıştı. Mikrobiyoloji alanında değerli çalışmalar yaptı. Mandalarda sık görülen barbon (hırlama) hastalığına karşı “Dr. Refik barbon” aşısını buldu. Pasteur tarafından bulunan “tavuk kolerası” aşısını geliştirerek kullanımını kolaylaştırdı. Özellikle Türk yoğurdunun diğer yoğurtlardan tat olarak ayrılmasını sağlayan çubuk şeklindeki faydalı bakteriyi dünyada ilk bulan hekim oldu. Sonrasında bakterinin adı “Türk basili” olarak anıldı. Uzun çalışmalar sonucu elde edilen buluşu 1924 yılında *Yemek Tarihii, Yoğurt Türk Basili* başlıklı kitap olarak yayınladı. 3, 4, 5, 6, 7. dönem Bursa milletvekilliği yaptı.

Yönetmen Alan Parker'ın Thomas C.Boyle'un romanından esinlendiği, 1994'te vizyona giren "Wellville'e Hoşgeldiniz" (The Road to Wellville) adlı güldürü filmini seyrettiniz mi? Gerçeklere dayanıyordu... Anthony Hopkins, 20'nci yüzyıl başında moda olan ABD Michigan Battle Creek'teki ünlü sağlık merkezi "Sanitarium" sahibi Dr. John Harvey Kellogg'u oynadı.

Dr. Kellogg hastalarını özel bir odaya alıyor, kendilerine yaklaşık yarım litre yoğurt veriyordu; yarısını ağızdan, yarısını –icat ettiği lavman makinesiyle– makattan!

Biliriz: Yönetmen Alan Parker'ın tipik özelliğidir; gerçek olayları abartır; Gece Yarısı Ekspresi filminde olduğu gibi. Dr. Kellogg'a "şarlatan" demek çok ağır ifade olur. (Köpeklerle yaptığı deneylerle ün kazanan Rus Ivan Pavlov'la sürekli iletişim halindeydi.) Kahvaltıda "Buğday Gevreği"ni buldu. Kardeşi (ve asistanı) Willie Keith (1860-1951) mısır gevreği fikrini buldu ve "W.K." patentıyla kurduğu Kellogg Company çok zengin oldu.

Dr. Kellogg, yiyeceklerin ağızda çok çiğnenmesi, toksinlerin vücuttan atılması, –her ne kadar yoğurt yanlış seçim olsa da– kalın bağırsakların temizlenmesi /otointoksikasyon gibi ABD'de hiç bilinmeyen kimi faydalı tıbbi tedavi yöntemlerinin öncüsü oldu. Bağırsak temizliği bunlardan biriydi...

Prences Diana'nın sık sık kalın bağırsak (kolon) hidroterapiye başvurduğu biliniyor. Keza, Helmut Kohl de bağırsaklarını yıkatanlar arasındaydı. (Bağırsak temizlik yöntemlerinden bazıları çok sakıncalı onu da belirtmeliyim.)

Sonuçta...

Metchnikoff "yoğurt yiyenler 100 yaşına kadar yaşar" diyordu; kendisi de kâse kâse yoğurt yiyerek dokuz yılla hedefini kaçırdı; 91 yaşında öldü! Yaratılmasına yardım ettiği bir yoğurt markası küresel şirket oldu...

Selanikli Danone

Kuşkusuz yoğurt/ekşi süt, Anadolu insanına hiç yabancı değildi. Yoğurt, Türk köylü sofralarının değişmez aşısı/yiyeceği idi.

Dünya yoğurdu keşfederken Osmanlı Devleti elindeki hazineneden habersizdi. Ama bir Osmanlı konuya vâkıf oldu...

Isaac Carasso (İshak Karasu) 1874 Selanik doğumlu Sefarad Yahudi'siydi. Osmanlı, Selanik'i 1912'de kaybedince "atalarının yurdu" İspanya'ya göçtü.

Birçok küçük çocuğun sindirim ve bağırsak problemleri yaşadığını fark etti. Ekşi sütü /yoğurdu popüler hale getiren Metchnikoff'tan esinlenerek, -Selanik'te bu tür hastalıkların yoğurtla tedavi edildiğini biliyordu- Bulgaristan'dan kültürler ithal etti. Bunları Pasteur Enstitüsü'nde Metchnikoff'a götürdü, "patent" hakkını aldı.

Yoğurdu başlangıçta eczanelerde ilaç olarak sattı.

Oğlu Daniel'in, Katalan dilindeki söylemi olan "Danone" adında şirket kurdu. Ardından... 1929'da Barcelona'dan Fransa'ya taşındı. Üç yıl sonra Levallois-Perret'de ilk fabrikayı inşa etti. 1939'da ölünce işleri oğlu Daniel devraldı.

Nazi işgali sırasında Daniel New York'a kaçtı. Yoğurdun adını Amerikalaştırdı; "Dannon" yaptı. Ancak...

Yoğurt reklamlarına kısıtlama getirildiği için Daniel Carasso, şirketi Beatrice Foods'a satıp Paris'e döndü.

Fransa'da Danone'ye yeniden hayat verdi...

Danone dünya gıda devi oldu. Yıllık toplam geliri, 31 milyar euro'ya ulaştı.

Her yıl piyasaya yeni ürünler soktu. Örneğin...

2000'ler başında (Türkiye de dahil) gıda üreticileri "probiyotik yoğurdu" keşfetti. Fakat...

Bu endüstriyel yoğurdun içindekiler Metchnikoff'un *Bacillus bulgaricus* laktik asitlerinden farklıydı. "Ama" diyorlardı, "Özde aynı etkiyi yapıyor!" Yani, bağırsaktaki faydalı bakterileri çoğaltarak zararlı bakterileri öldürüyorlardı. Yalandı kuşkusuz.

Danone piyasaya hemen iki probiyotik yoğurt sürdü. Kabızlıkla mücadele eden "Activia" ve ishalin tedavisine yardımcı olan "DanActivia" yoğurdu! Fakat çok geçmedi...

Bazı tüketiciler kandırıldıkları iddiasıyla 2009 yılında Danone hakkında milyon dolarlık davalar açtı. Bundan iki yıl önce de/2007'de Romanya Sağlık ve Gıda Güvenliği müfettişlerinin yaptığı denetimlerde Danone firmasına ait bazı meyveli yoğurtlarda kanserojen madde tespit edilmişti. Danone zordaydı...

Sadece Fransa'da 35 milyon euro tazminat ödemek zorunda kaldı. Bundan mıdır bilinmez; aynı yıl Daniel Carasso 103 yaşında Paris'te öldü!

Her şeye rağmen Danone, dünya gıda pazarındaki lider pozisyonunu sürdürüyor.

Taze sütlü ürünler, bebek beslenmesi, şişelenmiş su ve medikal beslenme olmak üzere dört ana iş kolunda, beş kıtada ticari faaliyetlerini sürdürmeye devam ediyor. Ya Türkiye’de?

– Süt ve süt ürünlerinde Türkiye pazarının dörtte birine sahip.

– Bebek mamasında Türkiye pazarının (Numil’i de satın alarak) yüzde 90’ına hâkim.

– Türkiye’de en son “Danone Doğal Sofrada” ve “Danone Doğal Mutfakta” isminde iki yeni yoğurdu pazara soktu. Pazar payını sürekli artırıyor...

Söz Danone’dan açılmışken, parantez açmama izin veriniz:

Küresel şirketler Türkiye’de tarım ve gıda sektörünü kontrol altına almada doğrudan yatırım ve ortak girişim dışında yerli taşeronlar kullandı/kullanıyor. Nestlé-Mis Süt ilişkisini bunun tipik örneği.

Dünyanın en büyük yiyecek ve içecek üreticisi Nestlé’nin 1867 yılında İsviçre Vevey’de başlayan serüveni, günümüzde dünya ölçeğinde tanınan markaya dönüştü. Günümüzde Nestlé, 100 milyar doları aşan cirosu, 500’e yaklaşan fabrikası ve 276 bin çalışanıyla dünya devi...

Türkiye pazarına 1875 yılında giren Nestlé, süt ve çikolata ürünleriyle sınırlı bir tüketici kitlesine hitap ediyordu. 1980’lere kadar Türkiye gıda piyasasında önemli bir yere sahip değildi. “Özal ekonomisiyle” birlikte hazır kahve, çikolatalı toz içecek ve kahve kreması ithal etmeye başladı. 1995’te, Türkiye’nin en büyük süt ve süt mamulleri üreticilerinden Tekfen Holding bünyesindeki Mis Süt’ün yüzde 25’ini satın alarak iç piyasaya girdi. 1996’da bu şirketteki ortaklık payını yüzde 34’e, 1998’de yüzde 60’a çıkardı ve sonuçta 2000 yılında Mis Süt’ün tümünü satın aldı.

Danone, 1999 yılında, süt ve süt ürünleri konusunda üretim yapan Birtat adlı şirketi satın aldı. Birtat, Ankara bölgesinde faaliyet gösteren, bölgede bilinirliği yüksek güçlü bir oyuncuydu. Aralık 2003 itibarıyla Sabancı’yla ortak olduğu “DanoneSA” şirketini tümüyle ele geçirip firmanın adını “Tikveşli” yaptı.¹¹⁹ Ve...

119 Sabancı yoğurt sektörüne nasıl girdi? İsmet İnönü’nün yaveri Yüzbaşı Mustafa Fikret Yüzatlı (1898 – 1969), 1928 yılında Ömür Yoğurt’u kurdu. Türkiye’de ilk ambalajlı yoğurt olan Ömür Yoğurt, çok tarundu ve keyifle yendi. Ancak ömrü 66 yıl sürdü ve marka adı 1994 yılında Sabancı’ya satıldı. Sonra Danone hepsini aldı... Bugün Türkiye’nin “dünya markası” diye övündüğü “Chobani” marka yoğurt ABD’de “Greek Yoğurt” (Yunan yoğurdu) diye satılıyor! Sahibi Hamdi Ulukaya İngiltere pazarına girmek istedi; “Yunanistan’da imal etmediğiniz yoğurda ‘Greek Yoğurt’ diyemezsiniz” dediler. Girmekten vazgeçti “satamam” diye!

Danone, Nestlé'nin Türkiye'deki süt ve sütlü ürünler işkolunu da satın alarak, sektörün tekelleşmesi yönünde önemli bir adım attı. Yani, Mis Süt ve Gülüm Süt markaları da Danone'ye geçmiş oldu.¹²⁰

Mesele sadece Danone değil...

Küresel Danoneler Türkiye pazarını hangi politikacılar desteğiyle nasıl ele geçirdi?

Konunun siyasi yönünü açıklamalıyım...

120 Mesele sadece süt-yoğurt değil. Kaynak ve maden suları açısından dünya üçüncüsü olan Türkiye'de şişelenmiş içme suyunun yüzde 70'i yabancıların elinde! İlk üç büyüğün pazar payı; yüzde 29 Nestlé, yüzde 18.4 Coca-Cola, yüzde 10.5 Danone. "Evian" su ile Danone dünya pazarında da üçüncü sırada. Bugün dünyada en hızlı büyüyen sektörlerden pet şişenin pazar payı 100 milyar dolara yaklaştı. Coca-Cola, Pepsi gibi küresel şirketler pazara hızlı giriş yaptılar. Şu an pazarın yüzde 12'sine sahipler. Öte yandan dünyada pazarlanan şişelenmiş suların beşte ikisi musluk suyu! Coca-Cola'nın "Dasani" markasıyla musluk sularını filtre edip sattığı suyun içinde kansere sebep olacak "bromate" tespit edildi. Şirket suyu piyasadan çekmek zorunda kaldı.

Önce fıkra...

Cezayirli aile Fransa'ya göç eder. Ailenin tek evladı Hasan okula kaydettirilir.

Okuldaki ilk gün Hasan'a öğretmenini adını sorar.

"Hasan" cevabı üzerine öğretmeni, "Biz Fransa'da Hasan adını kullanmayız. Fransız okulunda olduğuna göre bundan sonra senin adın, Jean François olsun" der. Hasan okuldan eve döner.

Annesi, "Hasan evladım okuldaki ilk günün nasıl geçti" diye sorar. Hasan'dan beklemediği yanıtı alır, "Biz Fransa'da yaşıyoruz ve benim adım artık Jean François!" Annesi yalvarır yakarır "Biz Cezayirliyiz, biz Müslümanız" diye dil döker. Oğlunu ikna edemez.

Akşam Hasan'ın babası gelir. O da çocuğun inadını kıramayınca Hasan'ı döver.

Bir gün sonra yüzündeki kızarıklarla okula giden Hasan'a öğretmeni sorar, "Ne oldu benim küçük Jean François'ma böyle?"

Hasan cevap verir:

"Sormayın madam, iki Arap'ın saldırısına uğradım!"

Başlayabilirim...

Ülkemizde tarım ve gıda teslimiyeti ne zaman nasıl başladı?
Köylülüğü ne zaman öldürdük?

Hatırlayınız: Ahmet Altan, Asaf Savaş Akat, Seyfettin Gürsel, Eser Karakaş gibi (eski solcu, yeni liberal) liboş ekonomistler gazetelerde yazdırıldı; ekranlara çıkarıldı.

Ne diyorlardı:

– "Köylü milletin efendisi değil, yüküdür" diyorlardı...

– "Köylülüğün ortadan kaldırılması ileriliktir, uygarlıktır" diyorlardı...

– "Acilen tarımsal Kamu İktisadi Teşebbüsleri (KİT'ler) özelleştirilmelidir" diyorlardı...

– "İktisadi durgunluktan, döviz darboğazından, yüksek enflasyondan kurtulup, piyasa ekonomisine işlerlik kazandırmak

için; tarımsal sübvansiyondan/desteklemelerden, düşük faizli tarım kredilerinden kurtulmak şarttır” diyorlardı...¹²¹

Diyorlardı... Diyorlardı...

Köylünün, köy kamyonlarına binip yanında getirdiği yoğurdu, peyniri, yumurtayı, tavuğu, tereyağını, sebze-meyveyi şehirdeki köy pazarında satmasını, “kontrol dışı” bulup karşı çıkıyorlardı.

Aslında bunlar... Ekonomik kazancın dışındaki, tüm toplumsal öncelikleri göz ardı eden vahşi kapitalizmin sözcüleri. Öyle anlatıyorlardı ki... Sanki ülke tarımı, tüm iktisadi sorunların temel kaynağıydı!

Türkiye’nin milli stratejik sektörü tarımı yağlı urganla boğdurmak; köylüyü “düşmanlaştırmak” istiyorlardı.

Türk köylüsünü geleneklerinden koparmanın hele de toprağından koparmanın ne kadar güç olduğu malumdur. Anadolu’da tarım on bin yıldır var. O halde... Türk köylüsünü toprağından koparmanın yolu neydi? Onu sürekli zarar ettirip, “illallah” dedirtmekti! Yoksa köylüye ata toprağını bıraktırmak mümkün değildi. Hedef belliydi; zaman içinde üretici zarar ettirilip toprağından koparılacaktı. Bunun yolu siyasi iktidarların tarım politikasından geçiyordu...

Toprak, su, iklim ve tür çeşitliliği bakımından dünya ölçeğinde zengin bir potansiyele sahip Türk tarımını katletmenin alt yapısı böyle oluşturuldu.

Sonuçta, küreselleşmeci neoliberraller,¹²² ülke bağımsızlıklarının güçlü dayanağı tarımı “aşıl topuğu”ndan vurdu.

Bunlar... Hastadan öğrenciye kadar herkesi “müşteri” gören küreselleşmenin fanatik taraftarlarıydı.

Bunlar... Sömürge politikalarına karşı çıkan küreselleşme karşıtlarını “öteki” ilan ettiler. “Dinozor” dediler, dışladılar.

Bunlar... Kendilerine “demokrat” diyorlardı! Ve istedikleri belliydi:

– Devletin küçültülmesi,

121 1970 yılı sonunda devletçe 24 ürünün destekleme alımı yapılıyordu: Buğday, arpa, çavdar, yulaf, pamuk, tütün, yaş çay yaprağı, şekerpancarı, soya, ayçiçeği, fındık, Antep fıstığı, kuru incir, çekirdeksiz kuru üzüm, çekirdekli kuru üzüm, zeytin, haşhaş, gül çiçeği, yer fıstığı, kolza, zeytinyağı, tiftik, yapağı, yaş ipek kozası.

122 Küreselleşme, dar anlamıyla dünyanın küçülmesi ve tek bir yer olarak algılanması anlayışına dayandırıldı. Geniş anlamıyla, “yeni emperyalizm”, “neo-liberalizm”, “yeni dünya düzeni”, “postmodernizm”, “düzensizliğin düzeni” gibi kavramlarla ifade ediliyor.

– Özelleştirme yapılması,
– Sosyal devleti yok edecek vahşi kapitalizmin mutlak ege-
menliği,
– Yabancı sermayenin/küresel şirketlerin sınırsız hareketi vs.
Düğümeye basıldı...
Baş destekçileri, kimilerinin hâlâ “devrimci” diye tanımladığı
Turgut Özal idi.

Özal’ın “mimarı” olduğu “24 Ocak 1980 Ekonomik İstikrar
Programı” aslında IMF’nin yapısal uyum programının Türki-
ye’ye uyarlanmış haliydi.

Bu programla Türkiye büyük iktisadi dönüşü gerçekleştire-
rek, pazarını vahşi kapitalizme sonuna kadar açtı. Bundan en
fazla etkilenen sektörlerin biri de, kuşkusuz tarım oldu.

İstisnasızdır: IMF “reçetelerinin” tümünde tarıma desteklerin
sınırlandırılmasını istedi. Yoksa, Dünya Bankası finansal destek
vermezdi!

Tarım artık sosyal politikaların değil, piyasa mekanizmasının
uygulanacağı bir sektör oldu. Hedef sadece kârlılıktı!¹²³

ABD merkezli neoliberal plan sadece Türkiye’de hayata ge-
çirilmedi.

1980’ler boyunca dünyanın pek çok gelişmekte olan ülkesinde
IMF ve Dünya Bankası gibi finans kuruluşlarının şart koştuğu sıkı
para politikaları dayatıldı; ekonomik tedbir paketleri açıldı. İkinci
Dünya Savaşı’nın ardından kazanılan tüm demokratik haklar biçil-
di. Bu sistem ancak muhalefetsiz uygulanabilirdi! 12 Eylül 1980’de
olduğu gibi birçok ülkede faşist askeri darbe gerçekleştirildi.

Böylece...

Ülkelerin, ulusal ekonomi politikalarındaki farklılıkları tör-
pülenerek birbirine benzeyen iktisadi sistemlere dönüşmesi kü-
reselleşme ile oldu. Tek pazar isteniyordu!

Vahşi kapitalizm sosyal refahı, toplumsal bir hak ya da devlet
sorumluluğu değil, piyasada doğru tercihleri yapan bireylerin
sahip olacağı ayrıcalık olarak tanımlıyordu! “Altta kalanın canı
çıksın” sitemi...

Tarım destekleme politikaları 1980’lerden itibaren Türki-
ye ekonomik krizlerinin sebebi sayıldı. Sizlere böyle anlatıldı.
Oysa...

123 Bu anlayış bakın neye yol açtı: Okullarda 12-18 Aralık arası –1946 yılından
itibaren– “Yerli Malı Haftası” kutlanırdı. 1983 yılında adı “Tutum, Yatırım ve
Türk Malları Haftası” olarak değiştirildi! “Tutum” ve “Yatırım” kelimelerinin
eklenmesinin amacı belliydi...

Roosevelt: Gerekirse sosyalizmi getiririz

“Müdahale” tarım politikalarının anahtar sözcüğüdür.

Devleti müdahaleye yönelten temel neden, hiç şüphesiz tarım piyasalarının istikrarsızlığıdır. Örneğin... Dünyada modern anlamda ilk tarım politikaları ABD tarafından uygulandı. 1929 dünya ekonomik kriziyle, bu ülkede olağanüstü fiyat düşüşleri ve kitlesel çiftçi iflasları yaşanmaya başlandı. 1933'te başkan seçilen Franklin D. Roosevelt, ilk icraatı olarak ekili alanları sınırlayan “Agricultural Adjustment Act” isimli tarım yasası ile tarımsal ürünlerin bir bölümüne müdahale fiyatı öngören “Commodity Credit Corporation” isimli tarımsal destek sistemini devreye soktu.

Başkan Roosevelt hemen topa tutuldu; “Başkan ne yapıyorsunuz? Ülkeye sosyalizmi mi getiriyorsun?”

Şöyle yanıt verdi: “Piyasa kurallarının çalışmadığı bir sektöre gerekirse sosyalizmi getirmek zorundayım!”

Kapitalist dünyada tarım kesimine ilk devlet müdahalesini en gelişmiş kapitalist ülke ABD yaptı. Onu Fransa takip etti. Ama özellikle...

İkinci Dünya Savaşı'nda büyük beslenme-gıda tedariki sorunları ile karşılaşan ülkeler, tarıma devlet müdahalesi politikasını benimsemek zorunda kaldı. İskandinav ülkelerinin, Japonya'nın uyguladığı müdahaleci tarım politikaları bunun örnekleridir.

Bu müdahaleci politikalar, 1960'larda dünya piyasalarında pek sorun yaratmadı. Öyle ki, müdahaleci dış ticaret politikalarını yasaklayan –yeni adı Dünya Ticaret Örgütü olan– GATT (6'ncı, 11'inci ve 16'ncı maddeleriyle) tarım ürünlerine istisna getirdi.

Yani...

Dünyada tarım ürünleri talebi sürekli arttığı sürece tarıma devlet müdahalesi hiç sorun edilmedi.¹²⁴

124 Kuşkusuz şu bilgiyi eklemek zorundayım: “Kovboy ABD”ye bunun karşılığında ülkeler birtakım tavizler verdi. ABD'den ithal ettikleri, hayvan yeminde kullanılan mısır gluteni, yağlı tohumlar vb. gibi tarım ürünlerinde gümrük vergilerini sıfırladılar! Zaten sorunları bu ürünler değildi; daha çok temel tarım ürünleri olan tahılla, şekerle, hayvansal ürünlerle ilgiliydiler. Meselenin siyaset yönü de vardı; Soğuk Savaş döneminde ABD'nin, Avrupa ülkelerini karşısına alması pek düşünülemezdi. Karşılıklı anlaşılardı...

Dünya tarım piyasalarını doyuran zaten ABD idi. Onun için fazla sorun yoktu; dünyada tarımsal talep sürekli artıyordu. Bunun karşılığı ABD üretimini artırıyor ve pazarlama sorunu yaşamıyordu.

1930'lu yıllarda tarımsal verimlilik açısından Hindistan, Arjantin vb. ile aynı düzeyde olan ABD, sübvansé ettiği tarım ürünleri ihracatında büyük atak yaptı: 1970'te 3,5 milyar dolar olan tarım ihracatını, 1981'de 43,3 milyar dolara çıkarttı.

Ve fakat... 1970'ler sonunda işler değişti! Avrupa Birliği ülkeleri savaşın etkisinden çıkıp tahılta ithalatçı konumunu yani tarım ürünleri alımını bıraktı. Üstelik, ihracatçı konumuna yükseldi! Böylece ABD'nin önemli bir gelir kapısı kapandı.

ABD buna müdahale edemedi! Çünkü, Soğuk Savaş yaşanmıyordu. Avrupa'da hâlâ sol güçlüydü ve bu ülkeleri Sovyetler Birliği'ne kaptırmak istemiyordu.

Dünya hayvansal ürün piyasalarını, et, süt piyasalarını –"komünizme yenik düşmemesi için"– AB'ye bırakan ABD, aynı dönemde süt ve süt ürünlerinde fazla vermeye başladı. Yani AB ile tersi oldu; ithalatçı/satın alma konumundan ihracatçı/satma konumuna geldi.

Yine de bunlar pek sorun yaratmadı. Dünya gıda piyasaları genişliyordu. Özellikle 1973-74 petrol fiyatlarının artışı Ortadoğu'da büyük gelir artışına sebep oldu. Bölgedeki –başta Araplar olmak üzere– insanların gelirlerindeki ilk artış doğrudan tüketime yansdı.

Hangi tüketime? Elbette ilk önce gıda tüketimine! Ortadoğu'da gıda ithalatı patlaması yaşandı. 1973'te 2 milyar dolar civarında olan gıda ithalatı, 1980'lerin başında 20 milyar dolara yükseldi. Fakat. Ortadoğu pazarı yeterli değildi. ABD ve AB'ye yeni pazarlar gerekiyordu. Ama Türkiye gibi gelişmekte olan ülkelerin başta dış borç olmak üzere ekonomik sorunları vardı. Bu iktisadi kriz dünya piyasalarında durgunluğa sebep olmuş ve ithalat darlaşmıştı.

Elinde tarımsal fazlalık oluşmaya başlayan/depoları dolu ABD, AB ne yapacaktı?

Öncelikle yeni pazarlar bulmaları şarttı. İyi de her ülkenin petrol kuyusu yoktu ki! Örneğin, Türkiye ne yapacaktı? Üstelik tarım ülkesiydi! Yani, ABD ve AB'nin elindeki tarımsal fazlalığa ihtiyacı yoktu; kendine yeten dünyadaki yedi ülkeden biriydi. Bir "hal çaresi" bulunmalıydı. Çünkü...

ABD ihracatı düşmeye başladı: 1980’de 43,3 milyar dolara ulaşan tarım ihracatı büyük gerilemeyle, 1986’da 26 milyar dolar seviyelerine indi. Buna karşın ithalat arttı. İç pazarında, talep artışı yüzde 1 olarak gerçekleşirken, üretimdeki artış yüzde 2 idi. Bu durum büyük gıda stoklarına sebep oldu.

ABD’li küçük çiftçi yıkıma sürükleniyordu. Bankalardan aldığı kredileri geri ödemekte zorlanınca, geri ödenmeyen krediler yüzünden finans piyasaları da zorlanmaya başladı.

Amerikalı çiftçi, artık tarım ürünleri ihraç etmeyen ABD’ye ateş püskürüyordu.

Tarih: 10 Kasım 1982.

ABD tarımının içinde bulunduğu durumu tartışmak ve çözüm yolları aramak için Şikago’da yapılan “Ulusal Tarımsal Bankacılık” konferansında şöyle dedi bir üretici:

Burada herkes, tarımın felaket içinde olduğunu söyleyecektir. Pamuk stokumuz geçen yılki miktarın iki-üç katından fazladır. Buğdayın devreden stoku iki yıl öncesinden yüzde 43 fazladır. Soya stoku gelecek yıl bu yıldan yüzde 60 fazla olacaktır. Satamıyoruz. Çünkü Avrupa Ortak Pazarı 20 yıl önce tarımda kendi kendine yeterli olmak için inşa edilmiştir. Fakat bu nokta geçilmiştir. Ortak Pazar 1960’lardaki yıllık 20 milyon tonluk net hububat ithalatçılığı konumundan, 1980’lerde net hububat ihracatçısı konumuna gelmiştir. Bu amaçlanan kendi kendine yeterliliğin çok ötesindedir. Para yardımları ihracata yönelik çok artmış ve Amerikan üreticisiyle rekabet durumu yaratmıştır. Bizim üreticilerimiz, Avrupalı kapitalistlerin hazinelerine karşı mücadele vermek zorundadır.

Aynı dönemde benzer sorunlar AB’de de yaşandı. Aşırı üretim sonucu stoklar büyüdü. Yemlik tahıl stokları 200 milyon tona, ekmeklik tahıl stokları 150 milyon tona ulaştı. Et ve süt ürünlerinde ise kısa sürede tüketilemeyecek dev stoklar oluştu.

Sonunda beklenen gerçekleşti...

Küresel devler birbirine girdi

ABD ve AB stokları eritmek için birbirleriyle büyük pazar kavgasına tutuştu. Bir ara yol bulmak için 1980 başından itibaren Cenevre’de, Paris’te, New York’ta yapılan toplantılarda anlaşma

sağlanamadı. ABD-AB arasındaki tarım kapışması sürdü. Neler yapmadılar ki:

ABD, o güne kadar tonu hiç 155 doların altına düşmemiş buğday fiyatlarını 70 dolara indirdi! AB ve özel olarak da Fransa'nın pazarı olan Afrika ülkelerine tarım ürünleri ihracı için büyük hamle yaptı. Yetmedi...

Dünya fiyatları 180 doların üzerindeyken, Mısır'a tonu 25 dolara, 1 milyon ton buğday unu sattı. Fas'a 2 milyon ton hububat ihraç etti. Yine Mısır'a çok düşük fiyatlarla tereyağı ve peynir sattı. ABD bunları uzun vadeli krediler sağlayarak verdi. Buna karşın...

AB de, eli kolu bağlı beklemedi. Rusya'ya o güne kadar dünya piyasalarında görülmemiş fiyata, tonu 450 dolara tereyağı ihraç etti. Bu fiyat AB'nin çiftçilerine ödediği destekleme fiyatının bile yalnızca yüzde 14'ünü karşılayabiliyordu.

Avrupa Birliği'nde 1970'lerde ortalama 17 euro olan kişi başına ortak tarım politikasının maliyeti, 1980'lerde tam 110 euro'ya kadar çıktı.

AB'nin ilk adı AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu) idi ve, 1972'de düşük gelirli küçük ve orta işletmelere yönelik gelişme planladı. Amacı, bu işletmelere sübvansiyonlar ile yardım etmek ve tarım işletmelerinin gelirlerini dört-beş yıl içinde geliştirmekti. Özellikle elverişsiz ve terk edilmek üzere olan bölgelere bir an önce destek sağlamaktı. Yani, –Türk tarımını yok eden– AB yıllardır kendi tarımını geliştirmeye çalışıyordu.

ABD ile AB arasında rekabet sertti. Buğdayın ton başına dünya piyasa fiyatı 100 doların altına kadar düştü.

Bu sürdürülemez bir tarım ticaretiydi.

Gerçi... Ucuz gıda aldıkları için Cezayir, Mısır, Irak, Fas, Tunus gibi ülkeler bayram ediyordu. “Bağımlılığın” kendilerine neye mal olacağının henüz farkında değillerdi.

Türkiye'nin tarihi dönemeci

ABD-AB kıyasıyla kapışırken Türkiye'de “24 Ocak” kararları hayata geçirilerek köklü yapısal değişiklikler yapıldı.

Türkiye vahşi kapitalizme/neoliberalizme yelken açtı. Bunun sonucu...

- Tarım ürünleri destekleme alımları yarı yarıya azaltıldı.¹²⁵
- Yetersiz tarımsal desteklemeler dönemi başladı.
- Tarımsal KİT’ler özelleştirildi; işlevsiz duruma getirildi.
- Gübre, enerji ve ulaştırma dışında sübvansiyonlar kaldırıldı.

– İthalatta gümrük muafiyeti teşvik edildi.

– Yabancı sermaye yatırımları teşvik edilip, kâr transferlerine kolaylık sağlandı. Çiftçiler hızla pazara giren yabancı tarım tekkelleri karşısında çaresiz bırakıldı.

Yerli üreticiyi dışlayan, “sosyal devleti” kaldıran ve ithalatı teşvik eden bu kararın, GSMH’nin¹²⁶ yüzde 25’ini oluşturan tarıma ne kadar büyük ölçüde yansıyacağını kestirmek zor değildi.

Uygulanan politikaların ilk sonucu buğday, pamuk gibi ürünler için ithalat kapılarının açılması oldu. Tarımda açılan bu ithalat kapısından daha sonraki yıllarda birçok ürün girecekti...

Türk tarımı kapitalist piyasanın insafına terk edildi. Çiftçiköylü şaşkıındı. Yetmezmiş gibi üreticiler “devlet hazinesini soyan hırsız” gibi gösterilmeye başlandı. (Ki ABD’nin, kendi çiftçisine 1978 yılında sağladığı 3.5 milyar dolar teşvik 1986 yılına gelindiğinde 42.5 milyar dolara ulaştı! Türkiye’ye ise tersi dayatılıyordu: “Desteklemeye son verin!”)

Modernleşme sürecini tamamlayamamış/kapitalist gelişmesini tamamlayamamış Türk köylüsünden, ABD’li-AB’li çiftçilerle rekabet etmesi isteniyordu! Bir anda/bir günde bunu nasıl başarabilirdi?

Yetmezmiş gibi... Gübre gibi ithal kimyasal ilaçların, mazotun vd. fiyatında –dolar’ın artışına paralel olarak– büyük zamlar yapıldı. Kredi faizleri yüzde 11’den yüzde 22’ye çıkarıldı.¹²⁷

Sayıları azalmaya başlayan üreticilerin ürünlerini artık devlet çok az almaya başladı; ve aldıklarının parasını geç ödeyerek köylüyü yüksek enflasyona ezdirdi. Bu maksatlı politikalar sonucu tarım üreticisi yoksullaştı.

Hedef belliydi: Köylü “üretmesin” isteniyordu!

“Nasıl olsa” diyorlardı; “Tarım ürünlerini ABD-AB’den ucuza alırız.”

125 Desteklenen tarım ürünü sayısı 24’ten 9’a düştü: Buğday, arpa, mısır, çeltik, yulaf, tütün, şekerpancarı, haşhaş, nohut.

126 Gayri Safi Millî Hasıla/GSMH, bir ülke vatandaşlarının bir yıl içinde ürettikleri toplam mal ve hizmetlerin, para birimi karşılığındaki değeridir.

127 Yine de AKP iktidarına kadar tarım kredilerinin tamamını kamu bankaları veriyordu. Özel bankaların payı yüzde 0.4 kadardı. 2001-2015 arası yerli-yabancı bankaların payı yüzde 50’ye yaklaştı.

Böylece... İthalat serbestleştirildi. Kotalar kaldırıldı.

Tarımın büyüme hızı; 1980’de yüzde 1.1 iken, 1985’te yüzde 0.6’ya düştü.

Kişi başı ithalat 1980 yılında 180 dolar iken, on yıl sonra 1990’da 700 dolar oldu!

1980 yılında tarım ürünleri ithalatı 51 milyon dolar idi.

1999 yılında tarım ürünleri ithalatı 3 milyar 93 milyon dolara yükseldi. (AKP sistemini ileriki sayfalarda ele alacağım.)

Rakamlar Türkiye’nin nereye sürüklendiğini gösteriyordu...

Şeytan Üçgeni

Tarımsal anlamda dışarıdan pek tarımsal ürün almadan kendimizi idare edebilecek kaynaklara sahipken, birden aşırı ithalata yönelmeyi Türkiye’ye dayatan, (IMF-Dünya Bankası-GATT) “şeytan üçgeni” idi.

Sadece Dünya Bankası ile “Tarım Sektörü Yapısal Uyarlama Kredisi/SECAL” başlığı altında, 1980’lerde 10 ve 1990’larda 7 olmak üzere 17 kredi anlaşması imza edildi.

Neyin karşılığı; kuşkusuz tarımın çökertilmesi!¹²⁸ SECAL, “küresel pazarlara açılma anlaşması” diye yutturuldu. Fiyatlar artık dolar cinsinden belirlenecekti!

Başbakan Turgut Özal, bu eşitsiz yapısal değişimin az gelişmiş ülkeler aleyhine sonuçlar doğuracağını bilmiyor muydu? Bal gibi biliyordu; iktidara getirilmesinin sebebi buydu! Böylece:

– Türk çiftçisi/ziraatçısı/köylüsü, yabancı ve yerli tekellerin isteğine göre üretim yapma pozisyonuna sokuldu.

– Devlet, çiftçinin üretimine kota getirdi.

– Tarım ve Köyişleri Bakanlığı içi boş bir yapıya dönüştürüldü. Süregelen hizmetlerinden alıkonuldu. Ziraat İşleri Genel Müdürlüğü, Zirai Mücadele ve Karantina Genel Müdürlüğü, Hayvancılığı Geliştirme, Gıda Kalite Kontrol Genel Müdürlüğü, Veteriner İşleri Genel Müdürlüğü ve Su Ürünleri Genel Müdürlükleri kaldırıldı.

Ayrıca tarımsal altyapı alanında önemli fonksiyonları olan Toprak-Su Genel Müdürlüğü tasfiye edildi. Toprak, su, zirai mücadele, karantina, veteriner işleri, zirai hizmetler gibi konularda

128 Türkiye, Dünya Bankası ile bugüne kadar 200’e yakın anlaşma imzaladı. Yapılan kredi anlaşmalarının sektörel dağılımında tarım yüzde 19.2 ile başta geliyor. İkinci sırada enerji: yüzde 17.7, üçüncü sırada finansman var. 15.3.

devlet kendini pasifize etti. Sadece lüzum gördüğünde nasihat veren, çok zor durumda kalmadıkça müdahale etmeyen bir yapıya büründürüldü.

Gübre dağıtımı tekeline elinde bulunduran Zirai Donatım Kurumu'nun tasfiyesi başlatıldı.

– Yabancı yatırımcıya sağlanan imtiyazlar sonucunda ülkenin birinci sınıf verimli tarım arazileri, sanayi kuruluşlarına bedelsiz verildi. "Gerekirse Çankaya Köşkü'nün bahçesini araba fabrikasına veririm" diyordu dönemin Başbakanı!

– "Serbest piyasa" sisteminde "devlet desteği mi olur" dediler. Destekleri yavaş yavaş kestiler. (Oysa o dönem, Avrupa'da çiftiği desteklemek için verilen AB'nin tarımsal garanti ve yönlendirme fonunun yıllık bütçesi 44.3 milyar euro idi!)

– Tarım yapamayan köylü en büyük gelir kaynağı olan toprağını terk edip şehirlere göçtü. 1980'lerden sonra kır-kent nüfus dağılımında ciddi kırılma meydana geldi. 1980-85 yılları arasında 3 milyon 819 bin 910 kişi göç etti.

– Durum öyle vahim hale geldi ki; ülkesinde bulamadığı olanakları Türkiye'de bulan yabancı şirketler, zehirli atıklarını, topraklarımıza-ırmaklarımıza-denizlerimize boşaltmaya başladı!

Türk tarımının, küresel şirketlerin inisiyatifine bırakılması siyasal iktidarların eliyle gerçekleşti... Evet. Devlet aradan çekiliyordu; üreticiyi de tüketiciyi de "serbest piyasa" koruyacaktı! Kitabı/teorik aldatmacaydı bu "görünmez el" palavrası!..

Sonuçta...

ABD ve AB endüstriyel gıda üretimine geçtikten sonra elinde fazlalaşan ürünleri "açık pazar" haline getirdiği Türkiye gibi ülkelere satmaya başladı...

Türkiye tarımsal sömürge yapılıyordu...

Hemen öfkelenmeyin! Sırada daha kötüsü vardı...

"Uruguay Round" adını duydunuz mu?

Türk tarımına en büyük darbe Uruguay'daki görüşmeler sonunda vuruldu...

Utanç sözleşmesi

Tarih: 20 Eylül 1986...

Yer: Punta del Este/Uruguay

Toplantıyı düzenleyen GATT idi...

GATT'ın kuruluş amacı belliydi; ithalat vergilerini azaltmak, uluslararası ticaretin önündeki tüm engelleri kaldırmak ve ticarette ayrımcı uygulamalara son vermek olarak belirlenmişti.

Gerek ABD gerekse AB 1947'de imzaladıkları GATT sözleşmesinde tarımı dışarıda tutmuşlardı. Ancak şimdi ellerinde fazlalaşan endüstriyel ürünler yüzünden rekabet etmeye başlamışlardı. Gereksiz rekabete son vermek için Uruguay'da bir araya geldiler. Çünkü:

BM'nin gıda ve tarım alanında uzman teknik kuruluşu İtalya/Roma merkezli Gıda Tarım Örgütü FAO (*Food and Agricultural Organisation*) ve Kenya / Nairobi merkezli BM Çevre Programı UNEP (*United Nations Environmental Programme*) küresel tarım politikalarında hep "seyirci" olmayı sürdürdü. Yani ABD-AB sorunu çözülemedi.

GATT müzakereleri hayli uzun sürdü. Bunlarla sizin kafanızı şişirmeyeyim. Sonunda "nihai senet" imzalandı...

İlk yapılan... GATT'ın adını değiştirmek oldu: 1994'te Dünya Ticaret Örgütü (WTO) kuruldu. Bu kadar süre sadece "şeytan üçgeninin" bir ayağının adını değiştirmek için toplanmadılar kuşkusuz.

550 sayfalık Uruguay Round/Turu anlaşması, küresel bir müzakereydi ve küresel sonuçlar doğurdu. Türkiye gibi ülkelerin pazarlarını açması yeterli değildi; tamamıyla açılmalıydı! Bu aynı 1838'deki Osmanlı-İngiliz Ticaret Anlaşması'na benziyordu!

Türkiye, 26 Ocak 1995 tarihli ve 4067 sayılı Kanunla onaylanması uygun bulunan "Uruguay Round" müzakeresini 3 Şubat 1995 tarihli ve 95/6525 sayılı Bakanlar Kurulu Kararı ile kabul etti:

- Tarımsal üretime sağlanan destekler belli süre içerisinde kaldırılacaktı.
- Tarım üreticilerine yönelik ihracat sübvansiyonları kaldırılacaktı.
- Tarım ürünleri ithalatında uygulanan tarife dışı engeller/kotalar kaldırılacaktı.
- Tarımsal ürünlerde gümrük tarifeleri düşürülecekti.

Tarım politikaları devlet müdahalesinden arındırılarak serbest piyasa mekanizmalarının yönlendirilmesine bırakılacaktı. Yani... Tarım kesiminin kendine özgü sosyal yönü olan bir sektör olduğunu değerlendiren kimse yoktu.

1980'den daha büyük küreselleşme / "tsunami dalgası" geliyordu...

Bu nedenle... Uruguay Round kararlarından hemen sonra, 6 Mart 1995 tarihinde AT (AB)-Türkiye Ortaklık Anlaşması imzalandı! Ne sevinmişti Türkiye!

İşin özü halktan gizlendi. Aslında Türkiye'yi bu anlaşmalara iktisadi darboğazlar yaratarak mecbur ediyorlardı. Turgut Özal'ın IMF ile imzaladığı "24 Ocak 1980 Ekonomik İstikrar Programı" benzeri yine hayata geçirildi. Bu kez Başbakan Tansu Çiller, IMF ile masaya oturarak "5 Nisan 1994 Ekonomik İstikrar Programı" kararlarını imzaladı.

"İstikrar" sihirli sözcüktü!

Yine tüm iktisadi sorunların önemli sebeplerinden biri, tarımdı!¹²⁹

Liboş takımı hâlâ konuşuyor, yazıyordu. Genel ekonomi politikaları içerisinde tarımı "eklenti" gibi göstermeye devam ediyorlardı. Öyle konuşuyorlardı ki, AB Gümrük Birliği ve IMF ile yeni yapılan "Stand By" borç anlaşması Türkiye'yi düzlüğe çıkaracaktı! "Uruguay Round" kararlarından hiç bahsetmiyorlardı! Dünyada neler olduğunu anlatmıyorlardı. Örneğin, ABD, "arka bahçesi" Meksika'da ne yaptı ise, (bu kez anlaştığı AB ile birlikte) Türkiye'de onu yapacağı saklandı.

Bakınız:

Meksika, -Türkiye gibi- bir zamanlar tarımsal üretimi kendine yeten ülkeydi. Ne zaman ABD ile Kanada'nın kurduğu Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması'na (NAFTA) 1994 yılında katıldı önce borç batağına yuvarlandı.

"Tefeci akbabaların" eline düşen Meksika, IMF ve Dünya Bankası'nın dayatmalarıyla "Yapısal Uyum" programlarını yürürlüğe soktu. Bu programlar çerçevesinde özelleştirmeler ile en temel ve kârlı kamu işletmeleri, ABD'li tekeller ve onların Meksika'daki işbirlikçilerine peşkeş çekildi. Keza. Ülkeye gelir sağlayan tarımsal ürünlerden mısır, fasulye ve şekerpancarının ithalatı serbest bırakıldı.

IMF ve Dünya Bankası'nın hazır reçete olarak tüm borçlu ülkelerin burnuna dayadığı "kamu açıklarını kapatma" gerekçeyle tarım destekleme fonları, sübvansiyonlar kısıtlandı ya da tamamen kaldırıldı.

129 Desteklenen tarım ürünü sayısı 1991 yılında 24'e ve 1992 yılında 26'ya çıktı. 5 Nisan Kararları ile ürün sayısı keskin bir şekilde 9'a düştü. Hububat, şekerpancarı, haşhaş, tütün destekleme kapsamından çıkarıldı.

Gübre, zirai ilaçlar ve diğer tarımsal girdilere yüksek oranlı zamlar yapıldı. Tarım kredilerinin faizleri artırıldı. Meksika köylülüğü ve tarımsal üretimi çöktü. Ve...

Kısa bir zaman öncesine kadar söz konusu ürünleri ihraç eden Meksika, tüketilen fasulyenin yüzde 40'ını, mısırın yüzde 25'ini, şekerin yüzde 30'unu ithal eder duruma geldi.

Uygulanan hayvancılık politikaları sonucu, taze süt tüketimi yüzde 41, et tüketimi yüzde 30 azaldı. Tarım işçilerinin yüzde 30'u topraktan koptu; işsiz kalarak göçe zorlandı.

Arjantin, Peru, Bangladeş, El Salvador, Brezilya, Aşağı Sahra Afrikası, Hindistan, Pakistan, Bolivya, Ruanda, Zimbabve, Polonya, Macaristan ve kuşkusuz Türkiye farklı olmayacaktı. Hepsi aynı "kaderi" paylaştı. Bu ülkeler önce borçlandırıldı ve sonra "Yapısal Uyum Programı" dayatmasıyla tarım pazarlarını küresel gıda devlerine açmayı kabul etti.

Hemen her ülkede aynısı oldu.

Tıpkı Meksika'da olduğu gibi Türkiye'de...

1986 tarih/3291 Sayılı KİT'lerin Özelleştirilmesi Hakkında Yasa'ya dayanılarak sayıca az olan tarımsal özelleştirmeler 1990'larda bir dizi furyaya dönüştü. SEK, YEMSAN, EBK, KÖYTEKS, ORÜS, TZDAŞ ve TÜGSAŞ satıldı.

Bu derece toptan özelleştirme, temel yapısal sorunlarını çözememiş Türk tarımının kurumsal altyapısını tümüyle çöktürdü. Türkiye tamamen dışarıya açık pazar haline getirildi.

Artık ABD'li, AB'li küresel şirketler çok memnundu, Türkiye gibi büyük pazarların açılması aralarındaki rekabeti yumuşattı. Depolarındaki endüstriyel tarım ürünlerini "az gelişmiş tarım ülkelerine" satmaya başladılar!

Bu öyle bir siyasetti ki, tarım ülkeleri tarım ithalatçısı yapıldı! Türkiye bunların başında geldi...

Bunun sonucu...

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra 20 milyar dolar civarında seyreden dünya ticareti, 2001 yılında 7.6 trilyon doların üzerine yükseldi. Dünyada toplam ihracatın toplam gelir içindeki payı yüzde 6'dan yüzde 30'a çıktı.

Nasıl çıkmasın; örneğin, 1947'de ortalama yüzde 40 olan sanayi ürünleri gümrük vergisi oranlarını Uruguay Round ile yüzde 3'e çekmeyi başardılar!

Ülkelerin gümrük duvarlarını yıkan ABD-AB, dünya ticaretine ağırlıklarını koymaya başladı. Örneğin: AB, 1972-1974 döneminde 22.1 milyon ton hububat ithalatı yaparken, 1992-1994 döneminde 29.3 milyon ton hububat ihraç eder hale geldi! Yapar tabii... Sadece Konya bölgesinde üretilen buğday Türkiye'yi doyuracak iken, buğday ithal edilmeye başlandı!

Diğer somut örnek "beyaz altın" denen pamuk! 1990'lı yıllara kadar pamuk ihracatçısı Türkiye bugün önemli miktarda pamuk ithalatçısı yapıldı. Dünyanın yedinci büyük pamuk üreticisi iken, üçüncü büyük ithalatçısı oldu! Bugün 756 bin ton pamuk üretiyoruz ama tüketimimiz 1 milyon 45 milyon ton! Pamuk üreticisi bıktırıldı. Bunun sonucu...

Türkiye, toplam pamuk ithalatına yılda yaklaşık 1 milyar 250 milyon dolar ödüyor. İthalatımızın yüzde 42'sini ABD'den alıyoruz!

Türkiye her yıl ortalama 11 milyar dolar tarım ve gıda ürünü ithal ediyor.

Sonuçta:

Dünya Bankası, IMF, Dünya Ticaret Örgütü eliyle Türk tarımı ciddi daralma sürecine sokuldu. 1960-1980 döneminde yüzde 3 olan yıllık ortalama tarımsal üretim hızı, 1980-2000 arasında yüzde 2'nin altına indikten sonra AKP'nin iktidara gelmesiyle yüzde 1.2'ye kadar düştü.

Evet...

ABD-AB'nin yeni pazarlar bulması için Türkiye'de tarım destekleme politikasını değiştirmesi gerekiyordu. Başardılar. Peki, kendileri üreticilerine ne yaptılar?

1980'lerin başında OECD ülkelerinin tarım kesimine yaptığı 115 milyar dolar destek, 1984-86 döneminde 236 milyar dolara yükseldi!

Hiç şaşırmayınız... Öyle imaj çalışması yaptılar ki, "AB" dedğiniz anda insanlar "demokrasi, insan hakları" karşılığını verdi/veriyor. Bilinmedi ki...

AB'nin 1952'de hayata geçirilmesinin sebebi, Belçika, Fransa, Almanya, İtalya, Lüksemburg ve Hollanda'nın bir araya gelerek kömür ve çelik kaynaklarını birlikte yönetme arzusuuydu. Yani mesele sadece para idi! Demokrasi-özürlük-insan hakları sadece kılıftı.

Samir Amin 2003'te *Monthly Review*'de yayımlanan makalesinde, üçüncü dünya ülkeleri tarımı ile Batı'nın kapitalist tarımı

arasındaki astronomik verim farklarına işaret ettikten sonra olası sonuçları tartıştı:

“Bugünün üç milyar köylüsünün pazara sunduğu gıda ürünlerinin otuz milyon modern çiftçi tarafından üretileceği düşünülebilir. Böyle bir seçeneğin gerçekleşmesi için verimli toprakların önemli bir miktarının şimdiki köylülerin elinden alınması ve yeni kapitalist çiftçilere transfer edilerek milyarlarca rekabetçi olmayan üreticinin kısa bir tarih dilimi içinde ortadan kaldırılması” gerekecektir.

Samir Amin sordu: “Bu milyarlarca insana ne olacak?”

Yazacağım... Çünkü bu soru kitabın yazılma sebebidir!

Önce AKP’nin tarıma neler yaptığına biraz daha değinmeliyim. Ki bu düzenin nasıl kurulduğunu tüm ayrıntısıyla görünüz...

AVRUPA “ORTAK”, TÜRKİYE “PAZAR”

Tespit 1)

Atatürk dedi ki:

“Efendiler! Avrupa’nın bütün ilerlemesine, yükselmesine ve medenileşmesine karşılık, Osmanlı tam tersine gerilemiş ve düşüş vadisine yuvarlanmıştır. Vaziyeti düzeltmek için mutlaka Avrupa’dan nasihat almak, bütün işleri Avrupa’nın emellerine göre yapmak, bütün dersleri Avrupa’dan almak gibi birtakım zihniyetler belirdi. Halbuki, hangi istiklal vardır ki ecnebilerin nasihatleriyle, ecnebilerin planlarıyla yükselebilirsin?.. Tarih, böyle bir hadiseyi kaydetmemiştir!” (6 Mart 1922, TBMM)

Tespit 2)

Tarih: 18 Kasım 2006.

AKP İzmir İl Gençlik Kolları’nın düzenlediği “Avrupa Birliği ve Türkiye İlişkilerinin Toplumsal Etkileri” başlıklı toplantının konuğu Liberal Düşünce Topluluğu Başkanı Prof. Dr. Atilla Yayla idi. Şunu dedi:

“Kemalizm ilerlemeden çok gerilemeye tekabül eder. İleride bizlere, ‘neden her yerde bu adamın (Atatürk’ün) heykelleri, fotoğrafları var’ diye soracaklar.”

Bu konuşmadan bir gün sonra...

Hürriyet gazetesi yazarı Emin Çölaşan telefonla ulaştığı Prof. Yayla’ya şu soruyu yöneltti: “Siz Liberal Düşünce Topluluğu’nun başındasınız. Bugüne kadar AB’den kaç para aldınız?”

Prof. Yayla şu yanıtı verdi: “Her şeyimiz yasaldır. İki adet ifade özgürlüğü projesi için AB’den 450 bin euro aldık. Ne var bunda...” (22 Kasım 2006, *Hürriyet*)

Tespit 3)

Yıl, 2012. AKP hükümetinin Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı Mehdi Eker’e, Fransa hükümeti tarafından “Tarım Alanında Şövalye Liyakat Nişanı” (Chevalier dans l’Ordre du Merite Agricole) verildi. Bakan Eker, Şövalye Liyakat Nişanı’nı Paris’te

düzenlenen törenle Fransa Tarım Bakanı Stéphane Le Foll'ün elinden aldı.

Bakan Eker yaptığı konuşmada, 1883'ten bu yana verilen şövalye liyakat nişanının ilk kez bir Türk bakana verildiğini hatırlatarak, "Şövalye Liyakat Nişanını, dostluğumuzun her gün geliştiği bir ülkenin bakanından almaktan onur duyuyorum" dedi.

Dış Ticaret Müsteşarlığı verilerine göre; Türkiye, 2010-2012 yılları arasında ilk kez Fransa'dan 250 milyon dolar tutarında canlı hayvan ve et ithalatı yaparak, bu ülkenin 2008 yılından bu yana tarımda yaşadığı krizi atlatmasına yardımcı olmuştu.

Başlayabilirim...

Cumhurbaşkanı Sezer'in günahını aldılar

Tarih: 9 Kasım 2001.

Yer: Doha/Katar.

Dünya Ticaret Örgütü 146 ülkeyi topladı. Konferansın adı bilindik; "Doha Kalkınma Gündemi!" Hep ülkeleri "kalkındırmak" için toplanırlar!

1 Ocak 2005 tarihinde tamamlanması öngörülen (2003 Cansun, 2005 Hong Kong, 2006 Cenevre) müzakere ve çalışma konularının başında tarım vardı. Çünkü, kimi ülkeler "Uruguay Round" senedine tam olarak uymuyordu. Örneğin, Türkiye!

Türkiye'ye kızıyorlardı. Çünkü...

Tarım destekleme politikaları daha önceki dönemlerde reforma tabi tutulsa da, bu alanda istikrar, tutarlılık ve yeterli derecede başarı sağlanamamıştı! Özellikle desteklemenin kapsamı, seçim dönemlerinde uygulanan popülist politikalarla da bağlantılı olarak daraltılıp genişletiliyordu!

Öyle ya...

12 Eylül darbesinin baskıcı dönemi 1990'larda geride kaldı; siyasi parti liderleri üzerindeki yasak kalktı ve politik alanda kıran kırana iktidar mücadelesi / kapışması yaşanmaya başladı. Özal'dan Demirel'e liderler seçmenlerin çoğunluğunu oluşturan köylülerden oy alabilmek için tarım destekleme politikasını seçimi kazanmanın anahtarı görüyordu. Demirel, "kim ne veriyorsa beş fazlasını vereceğim" diyordu!

Keza. Zonguldak maden işçileri yürüyüşü gibi toplumsal eylemler politikada ağırlığını koymaya başladı. 12 Eylül döneminde olduğu gibi iktidar kararları tepkisiz karşılanmıyordu. İşte...

“Şeytan üçgeni” IMF-Dünya Bankası-Dünya Ticaret Örgütü bu durumdan rahatsız oldu. Nasıl olmasın?

1963 yılında 11 ürün destekleme kapsamındayken; 1970’lerde bu sayı 26’ya kadar yükselmiş ancak 1980’lerde uygulanan neoliberal ekonomi politikalarına bağlı olarak, gerek destekleme kapsamındaki ürün sayısı bakımından, gerekse destekleme miktarı itibariyle sert düşüşler yaşanmıştı. 1990 yılında desteklenen ürün sayısı 10 iken, politik rekabetin sertleştiği 1993’te bu sayı tekrar yükselişe geçerek 26’ya çıkmıştı!

ABD-AB hemen devreye girdi. Bu tarım politikası uygulanamazdı! Yani, destekleme alımları sorundu! Köylü ekip biçmemeliydi! Tarımsal ürünler ithal edilmeliydi!

Hele 1996’da başbakan olan Necmettin Erbakan “para musluğunu” köylü lehine sonuna kadar açmıştı. Bir önceki hükümet tarafından öngörülen destekleme fonu 38 trilyon TL idi. Refah-Yol, 1996 yılı ikinci yarıda yaptığı hamle ile 1996’daki desteklemeyi, 60 trilyon TL’ye çıkardığı gibi, 1997 yılı içinde de 95 trilyona yükseltmeyi hedefledi.

Önce Erbakan, 30 Haziran 1997’de düşürüldü!¹³⁰

Ardından Kasım 1997’de Türkiye’ye gelen Dünya Bankası heyeti, “Tarımsal Destek Politikasına Öneriler; Reform Esasları” başlıklı hazırladığı raporu yeni hükümete verdi. Rapora göre, Türk destekleme sistemi mali açıdan pahalı, ekonomik bakımdan verimsizdi. Ayrıca AB ile entegrasyonu engelliyordu! Dünya Ticaret Örgütü normlarına da uymamaktaydı.

Bu itibarla girişilecek tarımsal reformun temel ilkeleri şöyle olmak zorundaydı:

- Kısa vadede istisnai ürünler için açıklanan taban fiyatı dışında devlet destekleme alımı yapmayacaktır.
- Yurtiçi fiyatlar, dünya piyasası düzeyine çekilecektir.
- Kredi, gübre sübvansiyonları sona erdirilecektir.

130 Erbakan “Müslüman 8 ülke” anlamına gelen “D8 Ekonomi Politik Platformu” kuracaktı. İndirildi: Peki Erbakan’la aynı görüşte olanların başına ne geldi: Pakistan’da Benazir Butto, 1997’de görevden alındı, sürgüne gönderildi, öldürüldü. Endonezya’da Suharto’nun 30 yıllık iktidarı 1998’de istifaya zorlanmasıyla bitti. Nijerya’da Abacha 1998’de yatağında ölü bulundu. Mısır’da Mübarek iktidardan düşürüldü. Bangladeş’te Hasina hapis yattı. Malezya’da Mahathir mevkiini koruyan tek lider oldu. İran’da Rafsancani 1997’de Cumhurbaşkanlığı’ndan ayrıldı. Tüm bunların anlamı ne: “D8 Laneti” mi?

– KİT özelleştirmeleri tekrar hızlandırılacaktır.

Dünya Bankası'nın hükümetin önüne koyduğu programın ardından toplanan Birinci Tarım Şûrası'nda istenilen hedefler doğrultusunda kararlar alındı! Ama bu “acı reçete” uygulanamadı. Sonra ne oldu? Türkiye’de 19 Şubat 2001 tarihinde ekonomik kriz patladı.

Neymiş efendim... Çankaya Köşkü'ndeki Milli Güvenlik Kurulu toplantısında yaşanan tartışmada, Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer elindeki Anayasa kitapçığını Başbakan Bülent Ecevit’e fırlatmasıyla ekonomik kriz çıkmıştı! Yerseniz.

Konunun aslı şuydu:

Hükümet, 1999 yılı sonunda IMF’ye, 2000’li yıllarda uygulanacak ekonomi politikalarını tanımlayan “niyet mektubu” sundu. Bu mektup, tarım reformunun öz itibarıyla yaklaşık 20 yıl önce alınan kararların yenilenip güçlendirilmesinden başka bir şey değildi.

Bunun uygulanması, halktan kabul görmesi kolay değildi. 20 yıl önce Başbakan Özal’ın arkasında darbenin postalı vardı. Bu ağır tarım politikalarını uygulayan siyasal iktidarın sonu ölüm-
dü. Bu nedenle –ekonomik kriz gibi– olağanüstü bir olaya ihtiyaç duyuldu. Ki tuzağın gerekçesi ortaya çıksın; “bütçe yükünü azaltmak!”

Dünya Bankası kardeşliği

9 Kasım 2001 tarihli Doha görüşmelerinde ABD ve AB’nin Ticaret Temsilcileri Robert Zoellick ile Pascal Lamy, Türkiye’nin tarımsal politikalarının kesinlikle sürdürülebilir olmadığını söyledi! Ah bu Türkler hiç söz dinlemiyordu ki?

IMF, bu ağır ekonomik politikaları uygulayacak –Turgut Özal gibi– güveneceği birine ihtiyaç duydu...

Dünya Bankası (yoksullukla mücadele programını yürüten) Birinci Başkan Yardımcısı Kemal Derviş adı “kurtarıcı” kimliğiyle ortaya atıldı. Öyle şişirildi ki...

Kimse geçmişinden bahsetmedi. Kemal Derviş S. Robinson ile birlikte Dünya Bankası adına Türkiye için inceleme yapıp 1978 tarihli raporu hazırlamamış mıydı? Bingo! Kemal Derviş tarafından hazırlanan raporda, Türkiye’de sanayileşmenin

“yavaşlatılması” önerilmişti. İşte bu Derviş “kurtarıcı” olarak ABD’den getirilecekti!

Kemal Derviş ABD’den haber gönderdi, “15 günde 15 yasayı çıkarmazsanız gelmem.” Hükümet, “Aman ABD’nin desteğini kaybediyoruz” telaşına düşüp, gece gündüz meclisi çalıştırarak, 15 günde 15 kanun çıkardı!

Ecevit’in genel başkanı olduğu DSP ise, emperyalizmin dayattığı bu milli yıkım yasalarını, “Sessiz Devrim” kitabında “milli ihtiyaçlar için ve milli güçler tarafından yapıldı” diye sundu.

Kemal Derviş Türkiye’ye geldi; ekonomiden sorumlu devlet bakanı yapıldı. Daha soluklanmadan ne yaptı dersiniz: Dünya Bankası ile, “Tarım Reformu Uygulama Projesi Anlaşması” (ARIP) imzaladı. Dünya Bankası, tarım reformu yapması karşılığında Türkiye’ye 500 milyon dolarlık finans desteği verdi.

Bu “rüşvet” karşılığı Türk tarımı bir kez daha köklü-yapısal değişime uğradı. Neler yapmadılar ki:

Şeker ve tütün kanunları ile; pancara ve tütüne kota koyan, şeker ve sigara fabrikalarının satılmasını kolaylaştıran, ithalattaki sınırlamayı yabancı tekeller lehine kaldıran yasaları ve kamu ihalelerine yabancıların girebilmesini sağlayan kanunları yaptılar.

En tehlikelisi..

“Doğrudan Gelir Desteği” (DGD) adında yeni bir destekleme türü ortaya çıkardılar. Doğrudan Gelir Desteği, daha önceki girdi, fiyat ve kredi desteklemelerinin yerine üreticiye tarımsal üretim yaptığı arazi üzerinden (bir dekara 10 lira) veren bir destektir. Fakat bu, tarımsal destekten ziyade sosyal bir yardımdır. Çünkü, özü neydi biliyor musunuz: Köylü üretmesin!

Türk üreticilere yapılan ödemelerin, ne ürettiği miktar ile, ne de piyasa fiyatıyla herhangi bağlantısı vardı. Bu sistemde yapılan gelir ödemesi, geçmişte belli bir tarihteki ekim alanı ve verim dikkate alınarak yapılmaktaydı!

Denilecek ki, “ama ABD ve AB ülkelerinde de bu sistem var.” Evet, var! Ancak, ABD-AB’deki Doğrudan Gelir Desteği uygulaması, üretimle bağlantı; ne kadar ürettin, o kadar para!

Türkiye’deki Doğrudan Gelir Desteği uygulaması, tümüyle üretimden bağımsızdı; üret-üretme paranı al!

Bu nedenle, 2000 yılında 2.2 milyar TL olan Doğrudan Gelir Desteği, 2008 yılında 6.5 milyar TL’ye kadar çıktı. Söyler misiniz; köylü niye üretsin? Üretme diye para veriliyor!

Zaten... Köylü nasıl üretsin? Küresel şirketlerin sattığı fiyata bizim üreticinin satması imkânsızdı. Maliyeti yüksekti; –döviz / kura endeksli– mazot, kimyasal ilaç, tohum, yem, makine vd. ithal ürünler çok pahalıydı. Diğer yandan... Tarımı destekleyen, girdi ve teknoloji sağlayan KİT’ler ya özelleştirilecekti ya da tasfiye edilecekti!

Özetle devlet piyasadan tamamen kovulacak, tarımsal fiyatları serbest piyasa belirleyecekti. Böylece, Dünya Ticaret Örgütü’nün hedeflediği neoliberal tarım politikaları tekrar uygulanabilecekti. Türkiye’de –Dünya Bankası eski çalışanı– Özal’ın ruhu –Dünya Bankası eski çalışanı– Kemal Derviş’te hayat bulmuştu! Dünya Bankası kardeşliği...

Uzatmaya gerek var mı?

ABD-AB’nin amacı belli değil mi? Türkiye’yi gıdadan/boğazından kendilerine bağlamak!

Türk tarımının tek sorunu finansman/para mıydı? Altyapı, teknoloji kullanımı, kimyasal maddelerden mazota kadar modern girdi piyasalarının tekelci yapısı, verimlilik, eğitim, örgütlenme, hukuki düzenleme gibi çok sayıda yapısal sorunu vardı. Ancak, 20 yıldır bunlar hep göz ardı ediliyor; ve tarım sadece –sosyal yardım gibi– finansmana indirgeniyordu!

Tarımsal kalkınma hedefi çoktan unutulmuştu...

Mesele açıldı: Türkiye’nin üretmesi istenmiyordu!

Bu nedenle... 2000 sonrası tarım kesimi ciddi daralma sürecine girdi. Tarımda 1980 sonrası dönemde başlayan üretim artışındaki yavaşlama 2000 sonrasında da hızlanarak devam etti: Evet... 1960-1980 döneminde yüzde 3 düzeyinde olan yıllık ortalama tarımsal üretim artış hızının, 1980-2000 döneminde yüzde 2’nin altına düşmesi ve Doğrudan Gelir Desteği’nin uygulanmaya başlamasıyla yüzde 1.4’e kadar gerilemesi şaşırtıcı değildi!

TÜİK’in tespit ettiği 2002-2004 dönemini kapsayan rakamlara göre; kırsal kesimdeki yoksul sayısı 9 milyon 429 binden, 10 milyon 846 bine yükselecek; ve aynı dönemde kırsal kesimde, tarımda çalışanlar arasında yoksulluk oranı, yüzde 36.7’den yüzde 42.3’e yükselecekti.

2002-2012 yılları arasında 6 milyon insan tarımsal faaliyetleri bırakarak büyük şehirlere göçtü! Şaşıracak yanı yok; AB’ye söz verdiler; tarım nüfusunu önce yüzde 10’a sonra yüzde 5’e düşüreceklerdi!

Bunlar şunu gösteriyordu: 20 yıldır dayatılan “tarımın yok edilmesi” politikasına AKP de kayıtsız şartsız uydu...

Pilot Mehdi

Mehdi Eker, AKP’nin Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı görevini 10 yıl (2005-2015) sürdürdü. Ne kadar başarılı olduğunu, *Türkiye Tarımının Değişim ve Dönüşüm Süreci* kitabında anlatıyor. Okursanız görürsünüz... “Pilot” lisansına sahip Mehdi Eker uçuyor! Neler demiyor ki...

– “Eski Türkiye olarak tabir ettiğimiz 2002 öncesi yıllarda her sektörde olduğu gibi özellikle tarım alanında da inanılması güç, ama birçok ihmal ve eksiklik adeta alışkanlık ve ilke haline geldi, tarım alanındaki gerileme ‘kader’ gibi algılandı..”

– “Bizden önce Türkiye’de maalesef tarımın değeri ve önemi bilinmemektedir.”

– “Türkiye’de bizim iktidarımıza kadar, tarıma yeterince önem verilmediği için geçmiş hükümetler döneminde uygulanan tarım politikaları da çoğunlukla vasat ve günü kurtarma çabasıyla oluşturulmuş bir anlayıştan öteye geçememiştir.”

İşte... Türk tarımını “küresel çetenin” elinden kurtaracak bir bakan ortaya çıkmıştı!

“Pilot Mehdi”, IMF-Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü’nden oluşan “şeytan üçgeni” ile nasıl “mücadele” etti?

Ne mücadele edecek; iktidara “küresel ağababalar” tarafından getirilmedi mi? Bizi hafızasız mı sanıyorlar. Anımsatayım...

AKP kurucusu Prof. Dr. Sami Güçlü, 3 Kasım 2002 seçiminde Konya AKP milletvekili oldu. İki hafta sonra kurulan kabinede, Tarım ve Köyişleri Bakanı yapıldı. Ve...

Yerli üreticiyi korumak için 2004 yılında “yerli ürün alana ithalat izni” uygulamak istedi. ABD, “uluslararası ticaret yasalarıyla uyuşmadığı” gerekçesiyle Türkiye’yi, Dünya Ticaret Örgütü’ne şikâyet etti. Ardından dava açtı.

Sonuç? Erdoğan devreye girdi; ABD’ye kararı kaldırttı ve 2 Haziran 2005’te Bakan Sami Güçlü’yü koltuğundan aldı!

Erdoğan, ABD ile “başını belaya sokmayacak” Mehdi Eker’i Tarım ve Köyişleri Bakanı yaptı!

Bu konu WikiLeaks belgeleriyle ortaya çıktı.

Tarih: 8 Haziran 2005.

“Erdoğan, Tarım Bakanı olarak, Nakşibendi tarikatında yüksek bir mevkide bulunan bir aileye mensup Diyarbakır milletvekili Mehdi Eker’i atadı,” diyen ABD Ankara Büyükelçiliği Siyasi Büro Şefi James Moore kaleme aldığı kriptoda şunu diyor:

“(...) AKP’li bir başkan vekili ve (ABD) Büyükelçiliğinin uzun süredir bağlantıda olduğu AKP içinde derin ilişkileri olan iki kişi, Eker’in bir önceki bakan Güçlü’yü yerinden etmek için, Rus hükümetinin altı ay önce gönderdiği ve bitki sağlığına ilişkin nedenlerle Türk meyve ve sebzelerinin ithalinin askıya alındığına dair notanın bakan Güçlü’den saklanmasına dair plandaki derin rolünü detaylarıyla anlattı. İthalat yasağının yakın zamanda yürürlüğe girmesi Güçlü’yü etkisiz ve bilgisiz duruma düşürdü. (...)”

Vay canına arkadaş! Bakan Sami Güçlü’nün ayağının kaydırılması için Rusya’yla meyve ve sebze ihracatı tehlikeye atılmıştı. Rusya’nın verdiği nota Bakan Güçlü’den saklanmıştı. Ve Rusya, Türkiye’den meyve sebze alımını yasaklamıştı!¹³¹

Rusya uyarıları bakanlıkta nasıl kayboldu? Kriptoya göre, tüm bu kumpasın içinde Mehdi Eker vardı!

Mehdi Eker, Ankara Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi’nde okurken Tarım Bakanlığı’nda çalışmaya başladı. Siyasete girene kadar da Tarım Bakanlığı bürokrasisinde bulundu! Yani bakanlık kadrolarına yabancı biri değildi...

Demek Eker’in kitabında, selefi Sami Güçlü’den tek cümle etmemesinin sebebi buydu!

Güçlü’nün bakanlık koltuğundan indirilmesi de hazin oldu. TBMM Genel Kurulu’nda Tarım Sigortası Yasa Tasarısı’nın görüşmelerinde “bakan” olarak hükümeti temsil ediyordu. Başbakan Erdoğan tarafından görevden alındığını, TBMM Genel Kurulu’ndaki AKP milletvekillerinin cep telefonlarına gelen mesajla öğrendi. Genel kurulu terk etti! Kurucusu olduğu AKP ile yolunu ayırdı...

131 Konu şuydu: Akdeniz sineği denilen küçük böcekler, ekim ve kasım aylarında dalda olgunlaşmayı bekleyen portakalların içine girer ve portakalları erkenden toprağa düşürür. Bazı üreticiler, bu erken sararmış portakalları daldan toplar ve pazarlar. Çiçeklerde ise “Çiçek Tripsi” diye adlandırılan böcekler benzer bir durum yaratır. Tarım Bakanlığı’na bağlı Zirai Karantina Müdürlüğü ihraç ürünlerini kontrol ederek sağlık sertifikası verir. Eğer Akdeniz sineği ve trips var ise bunların ihracatına izin verilmemesi gerekir. Ancak üreticiler ve tarım müdürlükleri bu kurala uymayınca, Rusya böcekli meyve ve sebze konusunda altı ay boyunca Ankara’ya uyarılarda bulundu; uyarılar dikkate alınmayınca meyve-sebze ithalatını durdurdu.

Mehdi Eker kitabında kendini övse de, 20 yıldır uygulanan “tarım reformu” yalanına sarıldı. İlk icraatı; yasada tarımsal destekler için ayrılan kaynağın, GSMH’nin yüzde 1’inin altına çekilmeyeceği belli olmasına rağmen, bunu yüzde 1’in altına çekmek oldu. Böylece Türkiye’yi, OECD ülkeleri içinde tarım sektörünü en az destekleyen ülke konumuna düşürdü!

Bunları kitabında yazmıyor “Pilot Mehdi!”

Son 2002-2014 yılları arasında...

– Nüfus 10 milyon artarken, tarımın payı yüzde 35.4’ten yüzde 22.3’e düştü. (2015 itibarıyla ülkede ekilmeyen arazi büyüklüğü iki Trakya büyüklüğünde oldu!)

– İstihdam yüzde 34.9’dan yüzde 21.1’e düştü.

Bunun karşılığında gıda ve hammaddelerde ithalat; 3 milyar 995 milyon dolardan, 18 milyar 60 milyon dolara yükseldi. (2015 yılında 12 milyar 457 milyon dolarlık tarım ürünü ithal ettik!)

2014 itibarıyla Türkiye’de kişi başına milli gelir 10 bin 390 dolar iken, tarım sektöründe daimi bir çalışanın aylık geliri 630 dolar idi.

Neyi yazsam canınız sıkılır:

AKP, 2005 yılında “Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Yasası” çıkardı. Sonuç ne oldu:

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre, Türkiye son 10 yılda ekilen ve dikilen tarım arazilerinin yaklaşık yüzde 8.2’sini, toplam tarım alanlarının da yüzde 5.22’sini kaybetti. Yasa çıktıktan sonra 10 yılda Türkiye’nin toplam tarım alanı yüzde 5.22 (2 milyon 113 bin hektar) azaldı.

Bunu size şöyle izah edeyim: Dünyada yüzölçümü Türkiye’nin kaybettiği tarım alanlarından daha küçük 87 ülke mevcut! Meselenin özü budur! Ne toprak korumasından bahsediyorlardı ki?

Ambardaki “fare”

Okuyacaklarınızı yüreğiniz kaldırmaz! ABD-AB bize endüstriyel ürünlerini satsın diye neler yapmadı ki... Örneğin mercimek...

Anavatanı Anadolu olan mercimeğimizi AKP eliyle yok ettiler. 1990 yılı dikkate alındığında 846 bin ton mercimek üretimi ile

dünya ihracatının yüzde 47'sini karşılayarak ilk sırada yer alan Türkiye, bugün ithal mercimek almak zorunda bırakıldı!

Sebebi belli... 1990'lı yılların başında 5.37 milyon dönüm alanda kırmızı mercimek tarımı yapılırken, 2014 yılı sonunda bu rakam –yaklaşık yüzde 60 azalarak– 2.3 milyon dekara düştü!

Kavılca buğdayımızın hikâyesine benzer kırmızı mercimeğin başına geldi:

Kanada 1970'li yıllarda Türkiye'den götürdüğü kırmızı mercimeği, soğuk iklime dayanıklı hale getirmek için genleriyle oynadı. Böylece dünyanın en büyük ihracatçısı oldu.

Bugün yıllık ortalama 300 bin ton mercimeğin önemli miktarını Kanada'dan alıyoruz! Bu ülkenin Saskatchewan bölgesi dünya mercimek ihtiyacının büyük bölümünü karşılıyor.

Yazlık ve kışlık ekilen bizim kırmızı mercimeğin yetiştiği Güneydoğu boynu bükük duruyor! Terörle boğuşuyor!¹³²

Sadece mercimek değil...

Ülkemizde kişi başına yıllık ortalama 3-4 kilo fasulye, 4-5 kilo mercimek ve 5-6 kilo nohut tüketildiği dikkate alındığında, yemeklik tane baklagillerin ülkemiz insanları açısından önemi büyük.

1990'lı yıllarda 2 milyon 13 bin tonu aşkın bakliyat üretimi gerçekleştirirdik.

2015 yılına geldiğimizde üretim 1 milyon 79 bin tona düştü.

Son 25 yılda baklagillerin ekildiği alanlarda yüzde 66, üretim miktarında ise yüzde 47 gerileme yaşandı.

Aynı dönemde...

Dünyada baklagiller ekim alanı 61 milyon hektardan 82 milyon hektara; baklagiller üretimi 40 milyon tondan 70 milyon tona çıktı. (Üretimin yüzde 75'inin ABD-AB gibi gelişmiş ülkelerde olmasının ve fiyatlarını sürekli artırmalarının sebebi belli değil mi?)

İşte nohut...

1990 yılında 860 bin ton nohut üretimi ile dünya ihracatının yüzde 62'sini karşılayarak ilk sırada yer alan Türkiye, bugün yarısını üretilmiyor! 2016 yılında Türkiye, yüzde 19.3 gümrük vergisine rağmen 30 bin 446 ton nohut ithal ederken, gümrük vergisinin 1 Temmuz 2017 itibarıyla sıfırlanmasının amacını sizin yorumunuza bırakıyorum...

132 Kırmızı mercimek üretiminin yüzde 77,5'i sırasıyla Şanlıurfa, Diyarbakır ve Mardin illerinde yapılmaktadır.

İşte kuru fasulye...

Yılda 50 bin ton kuru fasulye ithal ediyoruz artık. 1990 yılında kuru fasulye dikilen arazi 171 bin hektar idi. Bu rakam bugün 70 bin hektara kadar düştü!

Bu tarım politikaları sonucu son 25 yılda ekim alanları, yeşil mercimekte yüzde 94, kırmızı mercimekte yüzde 67, nohutta yüzde 60, kuru fasulyede yüzde 47 daraldı.

Türkiye, 1980 yılında 7 bin 600 ton kuru fasulye, 88 bin 500 ton nohut ve 102 bin ton mercimek ihraç edip bu üç üründe bir gram ithalat yapmamıştı. Nerden nereye...

AKP'nin "tarım devrimi" yalanı

Küresel tarım şirketleri GDO'lu ürünleri yediriyor bizlere.

Küresel tarım şirketleri endüstriyel gıdaları dayatıyor bizlere.

AKP "tarım devrimi yaptık" diyor. "Antik Yunan'ın tavrını örnek aldık" dese daha iyi! Antik Yunan'da mercimek-nohut gibi baklagillerin yenmesi caiz değildi. Ruhun, insan gövdesi içerisinde bulunduğuna inanıyorlardı. Bu gıdaların gaz yaparak ruhun uçmasına sebep olduğu düşünülüyordu!

Şaka yapmayayım da ne yazayım?

Savaşmadan toprak kaybetmektir bunu adı!

Ya tohumlar? Hibrit tohumlar....

Şili'den, Çin'den, Tayvan'dan fasulye tohumu alıyoruz!

Keza "insanlarını doyuramıyor" gibi yalan propagandanın yapıldığı Çin'den bakla tohumu alıyoruz.

Afrikalı Tanzania'dan barbunya ve hıyar tohumu alıyoruz!

Çek Cumhuriyeti, Macaristan, Romanya, Hırvatistan, Sırbistan, İsviçre'den buğday tohumu alıyoruz. Hırvatistan'dan arpa, yulaf tohumu alıyoruz. Peru'dan, Pakistan'dan patlıcan tohumu alıyoruz. Zimbabve'den bezelye alıyoruz.¹³³

Sudan'dan ve Yunanistan'dan bile mısır tohumu alıyoruz.¹³⁴

İsrail'den; biber, turp, marul, soğan, domates, kabak, ayçiçeği, buğday, kavun, karpuz, çiçek tohumları alıyoruz.

133 Bezelyeyi alıp ne yapıyorlar biliyor musunuz: Bezelyenin kurusu öğütülüp fısıktık süsü verilerek tatlılara konuyor!

134 Merkezi Yunanistan'da bulunan Golden West Tohumculuk Ltd. Şti nedense kaç yıldır resmi sitesini yapıp hayata geçirmedi. Hep "yapım aşamasında" yazısı çıkıyor!

Sorsanız AKP yönetiminin hepsi Osmanlıcı! Fatih Sultan Mehmet'e, armut ve kestane Bursa'dan, bal Malkara'dan, zeytin İzmit'ten, üzüm Ayaş'tan, balık Terkos Gölü'nden gelirdi.

Şimdi... Yaklaşık 15 milyar dolar veriyoruz tarım ithalatına.

Evet. Türkiye'nin tarımsal ihracatı 1980'lerin başında 2 milyar dolar; ithalatı ise sadece 50 milyon dolar idi! Hâlâ... Kimileri Özal'a, Çiller'e, Erdoğan'a "devrimci" diyor!

Bu sağcı politikacıların iktidara gelmesini kim destekledi; ABD!

Bugün...

Kuru fasulyeyi, mercimeği ABD'den alıyoruz.

Nohutu ABD'den alıyoruz.

Bezelyeyi ABD'den alıyoruz.

Buğdayı, mısırı, ayçiçeğini ABD'den alıyoruz.

Pamuğu ABD'den alıyoruz. 2000'li yılların başında, pamuk ekim alanları bakımından Hindistan, ABD, Çin, Pakistan, Özbekistan ve Brezilya'dan sonra yedinci sıradaydı Türkiye. Bugün Çin'den sonra dünyanın "en büyük ikinci pamuk ithalatçısı" durumunda!

Diğer gıdalar farklı değil...

"GDO'lu soya cenneti" ABD, Brezilya ve Arjantin'den yılda yaklaşık 2.3 milyon ton soya ithal ediyoruz. Oysa baklagiller, insan beslenmesi açısından en önemli gıdaların başında geliyor. Üretmeyip "ne olduğu belli olmayan" baklagilleri alıyoruz. Niye?

AKP 2007 yılında buğday unu ihracatını desteklememe kararını niye aldı? İthalatı destekle, ihracatı destekleme; bu nasıl milli tarım politikası?

Daha ne yazayım... Dünya tarım devi Hollanda'nın tüm ekili arazisi kadar olan toprağı biz her yıl nadasa bırakıyoruz! Neymiş, "tarım devrimi" yapmış AKP! Eski tas eski hamam... Yaklaşık 40 yıldır "yapısal tarım reformlarından" bahsediyorlar. Yahu, Yunanistan'dan pamuk alıyoruz. Bu "devrim" değil tarımsal çöküş'tür.

Bunu görmüyorlar mı? Görüyorlar ve sanki inadına yapar gibi baklagil gümrük vergisini 2014 yılında sıfırladılar!

Diğer yanda... Mazot, ilaç, gübre, tohum vb. girdilerin fiyatlarını sürekli artırmalarını nasıl yorumlamak gerekiyor? Sahi... Görülmüyor mu; lahanası, ıspanak, kuru soğan, karpuz, nar, kayısı, şeftali, mandalin, antepfıstığı bile ithal eder duruma düşürüldük.

Türkiye daha düne kadar bu ürünlerde ihracatçı değil miydi? Arkadaş! Ispanak üretiminde dünyada bir numaraydık! Neler yaptılar tarımımıza?

Tutti Frutti

Bir de... AKP şu politik kurnazlığı yapıyor; “tarım ihracatımız arttı!” Gerçek şu:

Küresel şirketler sadece satmak için değil, üretmek için de Türkiye’ye geldiler. Gelmeleri için tüm yasal düzenlemeler yapıldı. Örneğin...

2005 yılında çıkarılan Türkiye’nin ilk “Toprak Koruma ve Arazi Kullanım Kanunu” ile üretim alanları birleştirildi.

1961-2002 yılları arasında yani 41 yılda, 450 bin hektar iken, 2003-2015 arası yani 13 yılda, 5.1 milyon hektar oldu! Hedef, 2023’e kadar 14 milyon hektar!

Peki... Bu niye yapıldı? Ve bu tarım arazilerinin ne kadarı yabancılardan kontrolünde? Sağlıklı bilgi yok...

Bakanlık, “23 yabancı ülkeden, 85 yabancı uyruklu kişi, 20 ilde 2.159 dekar tarımsal arazi edinmişlerdir” diye açıklama yaptı. İnanalım mı? Hayır.¹³⁵

Bir örnekle açıklayayım:

1990’lar...

Türkiye’de özel TV’ler yayına başladığında ekranlara “özgür-lük geldi” dediler. Bunun simgelerinden biri erotik-argo programlardı... “Kırmızı Kuşak” denilen gece yarısından sonra yayınlanırdı.

“Tutti Frutti” İtalyan yarışma programıydı. Soruları bilemeye yince üzerinizdeki giysileri çıkarırken arkada üç boyutlu meyve sebze falan geçerdi. Seksi kızların adı, “çilek”, “kiraz”, “portakal” gibi meyve isimleriydi. “Tutti Frutti” İtalyanca bütün meyveler anlamındaydı...

Bu program Türkiye’de hayli konuşuldu. Ve aynı dönem...

135 2003-2012 yılları arasında yabancılara yaklaşık 90 milyon metrekare toprak satıldı. Keza, 190 milyon 265 bin 84 metrekare büyüklüğünde taşınmaz 247 bin 384 yabancıya satıldı. Yabancılara mülkiyet 7 il ve 11 ilçede yüzde 10’u aşmış durumda! Yabancılara 1 milyon metrekare üzerinde satış yapılan il sayısı beş. Ve bu satışın en fazla olduğu yer Konya! Mevlana sevgisi nedeniyle değil herhalde!

İtalyanların dünya devi tarım şirketi 1991’de Türkiye’ye gıda pazarına girdi: Unifrutti!

İtalyan sömürgesi Eritre Asmara’da 1948’de doğan Guido De Nadai tarafından kurulan bu şirket, kısa süre içinde Avrupa’nın en önemli meyve üreticilerden biri haline geldi. Bunun sebebi, bedava toprak ve işçi olanağından faydalanarak Eritre’de devasa muz çiftlikleri kurmasıydı...

Özellikle başta Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Kuveyt olmak üzere Ortadoğu pazarına girip Suudi Abbar & Zainy Kardeşler ile ortak iş yapmaya başlamasıyla bölgede “kral” olmuştu.

Talebe yetişemeyince 1983’te diktatör Pinochet döneminde Şili’de büyük topraklar alarak/kiralayarak üretim ve entegre zinciri kurmuştu. Buradan önce Güney Afrika, Filipinler ve sonunda Türkiye pazarlarına nüfuz etmişti.

Türkiye’de ilk “Uni Tarım” şirketini kurdu. Niğde’de, bin dekar Sazlıca’da, 3 bin 300 dekar Altunhisar’da arazi satın aldı. İtalya Vitroplant tarım şirketinden fidanlar ithal edip Niğde, Sazlıca ve Altunhisar bölgelerinde Türkiye’nin ilk bodur elmacılığını başlattı.

Şili’deki bahçeleri bir kardeş Nadai, Türkiye’deki bahçeleri öteki kardeş Nadai yönetiyordu.

Yani:

Unifrutti’nin sahip olduğu ülkemizdeki topraklar “yabancı elde” gözükmüyor! Böyle kaç şirket var...¹³⁶

Keza, 650 bin ton elma, 35 bin ton nektar, 27 bin ton Japon eriği, 5 bin ton kiraz ihraç etmesi, Türkiye’nin ihraç tarım-gıda ürünü gözüktüyor. AKP, “tarım ürünlerinin ihracatını biz artırdık” diye propaganda yapıyor!

Bu arada... İtalyan gıda devi, yüzde 100 hissesi “De Nadai Group”a (DNG) ait, 2014 yılında Unifrutti Mersin Ltd Şirketi kurdu. Yani...

Arazi birleştirmelerinin amacı belli; aksi türlü olsa kooperatifçilik gibi toplumcu üretim-pazarlama üzerinde çalışmalar yürütürlerdi. Ne gezer!

136 Pepsi Güneydoğu Avrupa Bölgesi Başkanı Eugene Willemsen, “Türkiye’de 1 milyar dolar civarında büyüklüğe sahip cips pazarında patates ihtiyacını karşılamak için 18 şehirde 7 bin 755 futbol sahası büyüklüğündeki arazide patates yetiştiriyoruz” açıklaması yaptı. (8.10.2013, *Hürriyet*) Kim için arazi tapulaştırdıkları belli değil mi? Öte yandan Türkiye, Lüksemburg, Danimarka gibi ülkelerden bile patates tohumu ithal ediyor!

Bir gün bile, “yılda erozyonla Kıbrıs büyüklüğünde toprak denizlere gidiyor” diye çalışma yaptıklarını duydunuz mu? Toprak birleştirilmeleri isteyenler küresel gıda şirketleriydi!

Konu Unifrutti’ye geldi... Konu İtalya’ya geldi...

Buradan devam edelim...

Karadeniz’in sahibi: Ferrero

Karadeniz ürünü “fındık” meselesini anlatmalıyım...

Fındık sözcüğünün, Antik Çağda Karadeniz’in adı olan “Pont Exinus”tan türetilen “pontik” sözcüğünden meydana geldiği iddia edilir.

Fındık sözcüğünün Farsçası “fonduk”, Arapçası “bunduk”, Latincesi “nux”, Almancası “haselnuss”, Fransızcası “noisette”, İngilizcesi “hazelnut”, Rumcası “leptokarion”, Ermenicesi “kalin”, Tatarcası “çitlevük”, eski Yunancası “funduki”, İtalyancası “nocciola”, İspanyolcası “avellana”, Portekizcesi “avella”, Romencesi ise “aluna”...

İbn-i Sina (930-1037) *El Kanun Fi’t-Tıbb* adlı eserinde çeşitli hastalıklarda kullanılan bir ilaç olarak fındıktan bahsetti. 13. yüzyılda yaşamış olan Ispartalı Seyrani, Giresun’da bol miktarda fındık yetiştiğinden bahsetti. Evliya Çelebi Trabzon bölgesine yaptığı seyahatte “Dağlarında taşlarında cümle ormanları fındıklıktır” diye yazdı.

Sultan I. Mahmut döneminde Fransa ile 1737 yılında yapılan ticaret anlaşmasına göre Fransa’ya satılacak ürünler arasında fındık vardı.

Türk fındıklarının, özellikle Avrupa ülkelerinde tanınması 18. yüzyılın ikinci yarısından sonra oldu. 1782 yılında Rusya’ya, 1792 yılında Romanya’ya, 1875 yılında Belçika’ya fındık dışsatımı başladı. Keza. 1906 yılında Sırbistan’a, 1907 yılında Almanya’ya, 1909 yılında Marsilya’ya (Fransa), 1912 yılında ABD’ye fındık dışsatımı devam etti.

Cumhuriyet döneminde fındık konusu ciddiyetle ele alındı. Bu konuda muhtelif çalışmalar yapıldı. 1925 yılında çıkarılan 407 sayılı yasa ile Rize de fındık yetiştiren iller arasına alındı. 1927 yılında çıkarılan 6207 sayılı hükümet kararnamesi ile fındık fidanlarının ihracatı yasaklandı. 1930 yılında İş Limited Şirketi kuruldu; 1931 yılında fındık ticaretine başlandı.

10 Ekim 1935'te Ankara'da Birinci Ulusal Fındık Kongresi toplandı. Bu kongrede fındığın yetiştirilmesinden satışına kadar, özellikle kalite ve standardizasyon konuları işlendi ve çeşitli raporlar kongreye sunuldu. Fındık Nizamnamesi yürürlüğe konuldu.

1936 yılında Giresun'da Fındık İstasyonu kuruldu.

Atatürk, 1 Kasım 1937 tarihinde TBMM'nin açış konuşmasında; "Önümüzdeki yıl içinde, fındık başta olmak üzere diğer belli başlı ürünlerimizi de ilgilendiren birlikler kurulmalıdır" direktifi verdi. Ve...

28 Temmuz 1938 tarihinde Giresun'da Fındık Tarım Satış Kooperatifleri Birliği (FİSKOBİRLİK) kuruldu. İşlevini tamamlayan İş Limited Şirketi 1939 yılında tasfiye edildi.

Merkezi Giresun'da olmak üzere 6 Kasım 1940 tarihinde Karadeniz Bölgesi Fındık İhracatçılar Birliği meydana getirildi.

Giresun'da 7 Kasım 1957 tarihinde İkinci Ulusal Fındık Kongresi toplandı. Bundan 47 yıl sonra, 10-14 Ekim 2004 tarihinde yine Giresun'da Üçüncü Milli Fındık Şûrası toplandı. 1965 yılında Fındık İstasyonu, Fındık Araştırma Enstitüsü adını aldı.

1983 yılında "Fındık üretiminin planlanması ve dikim alanlarının sınırlandırılması" amacıyla 16.6.1983 tarih ve 2844 sayılı yasa çıkarıldı. Peki bundan sonra ne oldu?

Michele Ferrero (1925-2015) adını hiç duydunuz mu?

Sanmam!..Hiç fındıktan yapılan Nutella yediniz mi? Yediniz!.. Dünyada günde 1 milyon kilo Nutella satıldığını biliyor musunuz?

Nutella'yı keşfeden Michele Ferrero idi. İtalya'nın Piyemonte bölgesindeki Alba kasabasında yaşayan annesi Piera ve babası Pietro Ferrero'nun İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bir pastaneden fabrikaya dönüştürdüğü markayı dünya devi haline getirmeyi başardı. Ferrero öldüğünde 24 milyar dolarlık servetiyle İtalya'nın en zenginiydi.

Kahraman Sağra adını hiç duydunuz mu?

1964 yılı, Ordu'da fındık için bir milattı. Şarkıye Mahallesi, Fatma Hatun Sokak'ta bulunan binada fındığın çuvaldan çıkıp modern ambalajlarda işlenmesine başlandığı tesisi kuran kişiydi.

Ünal Sağra, Kahraman Sağra'nın oğluydu. Fındık sanayiciliği konusunda deneyim kazanması için Almanya'ya öğrenime gönderildi. Alman Köhler'in çıkardığı ilk fındıklı çikolatadan,

Hamburg Fındık Borsası'na kadar bu alanda deneyimlerde bulundu. Eğitimini bitirmesinin ardından Ordu'ya döndü ve babası Kahraman Sağra tarafından kurulmuş olan tesislerde çikolata üretimine başladı.

Önce Nugatella, daha sonra Sarelle böyle doğdu.

1985'li yıllarda Türkiye genelinde 250 Sağra Special mağazası açıldı.

1990'lı yıllarda peş peşe yaşanan ekonomik krizler ve bürokratik engeller Sağra'yı finansal açıdan zorladı. Sağra, Bayındır Holding tarafından satın alındı.

Sonra Bayındır Holding battı; Sağra TMSF'nin eline geçti.

Sonra 2007'de Toksöz Grup tarafından alındı.

Sonra, Sağra bir dünya markası olamadı.

Oysa... Hep kendi geliştirdiği markalarla dünya devi olan Michele Ferrero hayatında dışarıdan tek şirket satın aldı: Türk Oltan Gıda!¹³⁷

Niye? Dünyada fındığın yüzde 85'ini Türkiye üretiyor. Dünya çikolata devleri fındığı bizden alıyor.

Bu sebeple 2015 yılında fındıkta ihracat rekoru kırdık:

2 milyar 827 milyon dolarlık satışla fındıkta bugüne kadar en büyük döviz geliri yaptık.

İyi de... Fındığı üreticiden üç kuruşa alıp yurtdışındaki fabrikalara götüren küresel güçler.

Bizden fındığı alıp markalaştıran Michele Ferrero'nun yıllık cirosu, 11 milyar dolar!

Parayı karşılaştırdığınızda ihracat rekoru kırdığımız rakam komik duruyor.

İtalya ile hemen hemen aynı yıllarda başladığımız bu yarışta neden bu derece geri kaldık?

Fındık; işlenip çikolata, şekerleme ve gıda ürünlerine dönüştüğünde dünyada onlarca milyar dolarlık bir ekonomi yaratıyor. Türkiye bu ekonomiden sadece yaklaşık 3 milyar dolarlık bir pay alıyor.

137 2014 yılında satın aldığı Oltan Gıda adını, "Ferrero Fındık İthalat İhracat ve Ticaret AŞ" yaptı. Oltan Gıda'nın ikinci kuşak temsilcisi Orhan Oltan, fındık alımından tamamen çekildiklerini açıkladı. Ferrero'nun, Türkiye'de 5 fındık kırma (Trabzon 2, Düzce 2, Ordu 1), 2 fındık seçme tesisi (Trabzon-Düzce) ve Trabzon'da fındık entegre tesisi var. Türkiye'de yıllık 500 milyon cirosu olan Ferrero'nun en büyük tedarikçisi ve ayrıca danışmanı AKP kurucusu Cüneyt Zapsu!

Fındığın katma değerini Türkiye kazanamıyor. Ferrerolar kazanıyor. Bu nedenle Türkiye’den şirket alıyorlar.¹³⁸

Fiskobirlik gibi tarım satış kooperatifleri yok edilince, İtalyan devi olan Ferrero firması, Türkiye’deki fındığı araçlar vasıtasıyla topluyor. Yani, araçlar çiftçinin sırtından para kazanıyor; Ferrero para kazanıyor; Türk çiftçisi mağdur ediliyor. Yoksa Ferrero niye Türk şirketi satın alsın?

Diğer yandan AB üyesi İtalyan Tarımcılar Derneği (Coldiretti), neden sürekli Türk fındığına yönelik ağır ithamlarda bulunuyor? Biz ne fındığımızın ne de diğer ürünlerimizin değerini niçin bilmiyoruz?

Kahve modası

Dikkat ediyor musunuz...

Yeni bir algı operasyonu var: “Sağlığınız için çay kötü kahve iyi” diyorlar!

Hedefte Karadeniz’in çayı var!

Son 20 yıldır, kahve kültürü dünyada hızla yayıldı. Küresel markalar kahve kültürünü yayıyor. Kimilerimiz sabah kahve içmeden kendine gelemediğini söylüyor! Kahve içmezse uyanamayacağına ve işte verimli olmayacağına, hatta sindirim-boşaltım sisteminin çalışmaya başlamayacağına inanan insan sayısı ne çoğaldı? Bunlar sonucu...

Kahve endüstrisi dünyada çok büyük bir sektör oldu.

500 yıldan beri cezvelerin kaynadığı Türkiye coğrafyası 1980’lerde çözünebilir hazır kahveyle, 1990’larda da filtre kahveyle tanıştı.

1999’da ABD’li Gloria Jean’s, bugünkü anlamda kahve dükkânlarının ilkinin Türkiye’ye getirdi. ABD’li Starbucks, Avusturyalı Coffeeshop Company, Finlandiyalı Robert’s Coffee, İngiliz Caffè Nero, ABD’li Caribou Coffee, Alman Tchibo vd. pazar paylarını sürekli artırıyor.

¹³⁸ Türkiye’nin ikinci büyük fındık ihracatçısı Singapur merkezli Olam International, 2011 yılında Proğıda AŞ’yi 38 milyon dolara satın aldı. Olam Proğıda 2006 yılında en büyük ilk 500 şirket arasında geçen yıla göre 42 basamak birden yükselerek 77’nci sırada yer aldı.

Türkiye’de 2012-2013 döneminde kişi başına 595 gram olan kahve tüketimi, 2015-2016’da 920 grama ulaştı. Türkiye’nin kahve ithalatı yarım milyar dolara yaklaştı.

Artık... Marketlerde paketlenmiş demlemeye hazır kuru kahve satışı, marketlerde ve benzin istasyonlarında içilmeye hazır sıcak-soğuk kahve satışı, marketlerde içmeye hazır sıcak-soğuk kahve satan stantlar, kahve-kurabiye satan kahve zinciri dükkânları olarak baktığınızda yüzlerce milyar doları içine alan bir sektörle karşı karşıyayız.

Ne tesadüf! Türkiye medyasında çay aleyhinde, kahve lehinde medya haberleri sürekli artıyor! Çay demleme hatalarının sağlık riskleri yarattığı şeklinde bilimsel dayanaktan yoksun iddialar bilimsel bulguymuş gibi yazılıyor.

Gerek yabancı medyada gerekse Türkiye medyasında neredeyse her hafta en az bir kez “kahve faydalıdır” haberi yayımlanıyor.

Bu haberlerde... Günde 2-3 fincan kahvenin kolon kanserini önlediği, kalbi koruduğu, alzheimer hastalığından kurtardığı gibi onlarca uyduruk sağlık yararından bahsediliyor.

Artık siz de biliyorsunuz ki, “kahve faydalıdır” haberlerinde belirtilen araştırmaların neredeyse tamamı kahve zinciri sahibi firmaların sponsorluğuyla yapılıyor.

Bu haberler, nerede yayınlanırsa yayınlansın, tamamına yakınını inandırıcılıktan ve bilimsellikten uzak, ticari haberler. İşin özünde...

Kahve, bir içecektir. Bunun da diğer içecekler gibi ciddi sağlık riskleri ve yan etkileri var. Örneğin... Yan etkilerinden biri, kahvede bulunan yüksek orandaki kafein, mide asidini artırıp gastrit, ülser, mide kanaması ve mide ağrısına neden oluyor.

Kahve, ciddi ağız kokusu yapıyor. Bu nedenle, kahve kültürünün çok yaygınlaştığı Amerika ve Kanada’da kahve sonrası kullanılmak üzere sakız ve drajelerin reklamı yapılıyor ve kahve zincirlerinde bu sakız ve drajeler satılıyor.

Kahvede çok yüksek konsantrasyonda kafein var, bu nedenle çarpıntı yapıyor.

Kahve şeker demektir. Kahve çeşitlerinin şekersiz türü pek yok. Zaten şekersiz kahve türleri satışı teşvik edilmez, genellikle reklamlarında kullanılmaz. Peki neden şekersiz satılması teşvik edilmiyor? Çünkü, şekerli kahve daha kolay alışkanlık yapıyor, ayrıca sizi daha çabuk acıktırıyor, siz de kahvenin yanına aynı yerde satılan birtakım kurabiyelerden birini de alıp yiyorsunuz!

Bu nedenle, bütün kahveciler, aynı zamanda kurabiye, okolata ve basit sandviç de satıyor.

Kahveye katılan ekerin türünü göremezsiniz. Bazı kahvecilerde satılan kahvelerde ciddi miktarda mısır şurubu ekeri kullanılıyor. Kahve zincirlerindeki kahvelerde kullanılan eker, oldukça ciddi miktardadır. Öyle Türk kahvesine konulduğu gibi azıcık eker değildir; küçük bir çay kaşığı vs değildir.

Ya kahvelerde kullanılan tatlandırıcılar?

eker tüketimi ile kanser arasındaki ilişki artık inkâr edilemez bir gerçek. Kullanılan ekerin kalitesi düŐtükçe, kanser riski artıyor. Diğer yanda..

Türkiye toplumu, “aycı”dır. Türkiye’nin milli içeceği, aydır. Türk kahvesi tüketimi dahi sınırlı miktardadır. O halde...

ay, bilinen en sağlıklı sosyal içecektir. Doğru demleme yapılp içildiği sürece çay oldukça ciddi sağlık yararlarına sahip. Bir kere, ayda bulunan kafein miktarı, kahveye göre çok daha az olduğu için kalp çarpıntısı açısından kahveye göre daha emniyetli.

Mide rahatsızlıklarında ölçülü miktarda aya izin veriliyor.

Demleme sırasında yapılan hataların, iddia edildiği gibi kanser yaptığına, sağlığa ciddi zarar verdiğine dair bilimsel kabul gören bir araştırma yok. Sahi... Kahvenin demleme hatalarının neden olduğu sağlık zararlarına dönük bir haber okudunuz mu?

Türkiye’de çay yerine, kahveyi yerleŐtirme gayretleri ve reklam-medya yatırımları niye çok hız kazanmış durumda? Türkiye’de üretilen çay yerine, tamamen ithal edilip dövizle satın alınacak kahveyi koymak. Dünyada kahve üretiminin neredeyse tamamı Latin Amerika’da, geriye kalan az kısmı da Afrika’da yapılıyor. Bu ülkelerde kahve etimi yapılan çiftlikler, kahve zinciri sahibi olan küresel kahveci şirketlerinin kontrolü altında.

Yani küresel kapitalizm, sizin çay değil, kahve içmenizi istiyor! Karadenizli olmakla övünen Erdoğan bu emperyalist gıda dayatmalarına karşı ne yapıyor? Hiç...

Pahalı yalanı

Fındıktan nerelere geldik! Sebze meyvede durum farklı mı?

AKP daha önceki iktidarların kurnazlığını tekrarlıyor; “pahalılığı” ileri sürerek, üretici ile halkı karşı karşıya getirip, küresel şirketlere yol/pazar açıyor.

Türkiye’de sebze üretimi 1970 yılında 8.5 milyon ton idi.

2015’teki üretim 18.5 milyon ton oldu.

Türkiye’deki meyve üretiminde bu oran 7.5 milyon tondan 17.1 milyon tona çıktı.

Bu arada... Ülke nüfusu ise 34.7 milyondan 78.8 milyona çıktı. Yani: Gerekli üretim artışını sağlayamamışız. Çok kötü de değiliz.

Mazot-benzin-gübre-ilaç gibi yüksek girdilere rağmen üretici –tahıl ve baklagillere göre– ayakta durabildi. Ancak...

Yıkılmamaları iktidarın gücüne gitmiş olacak ki; ithalatta inanılmaz vergi indirimi sağlamaya hazırlanıyor! Şunu yaşadı bu ülke:

Küresel güçler, pazara düşük fiyatla girip sebze-meyveyi ekemez hale getirdikten sonra istedikleri gibi “at oynattı!” Fiyat politikalarını mecbur bıraktı. Tahılda, baklagillerde, tohumda yapıları şimdi sebze ve meyvede yapacak.

Neymiş, iktidar “pahallılığın önüne böyle geçecek” imiş! Bu sözleri Turgut Özal’dan yıllar önce dinlemedik mi? Hiç mi değişmez bu kafa? Ne ucuzluğu oldu? Hep yalan.

Hedefleri ucuzluk olsa ilk başta sebze ve meyvedeki kayıpların önüne geçerler. Türkiye’de her yıl üretilen 49 milyon ton meyve ve sebzenin yüzde 25 ila 40’ı ya üretim ve dağıtım zinciri aşamasında kayba uğruyor ya da satış ve tüketim aşamasında atık haline dönüşüyor. En iyimser tahminle kayba uğrayan ürün miktarı 11.6 milyon ton. Bu da yıllık yaş sebze-meyve ihracatımızın tam dört katı. Türkiye’de sebze-meyve ticareti 100 milyar TL. Bu miktarın en az 25 milyarlık bölümünün atık ve kayıp olduğu hesaplanıyor.

Bunun önüne geçemezler mi?

Sadece laf üretiyorlar...

Sebze uzun yıllar boyunca gastronominin “fakir dostu” olarak bilindi. Mutfakta hep küçük yan rollerde görev aldı. Ya bir ara yemekti ya da et-balığı süsleyendi.

Sebze bugün dünya mutfaklarının yıldızı oldu.

Gel de bunu AKP’ye anlat. Sebzeye, meyveye “üvey evlat” muamelesi yapıyor! Bizim soylu mürdüm eriğimiz sadece bir ay tezgâhta görünürken, vatandaş on iki ay boyunca ne olduğu pek bilinmez tombul Güney Amerika eriği yiyor! Datça bademi Amerikan bademine yenik düşmek üzere...

Soframızda ne var; Alman buğdayı, İspanya kerevizi, Mısır marulu, Avustralya havucu, İngiliz arpası... Neler yok ki?

Gel de düşünme!

Avrupa uzun yıllar pişmemiş sebze ve meyve yemedi. Zararlı olduğuna inandı. Midenin içinde çürüyerek hastalıklara yol açacağını sandı. Köylülerden, Almanya’da “şalgam yiyenler” ve Fransa’da ise “fasulye yiyenler” diye bahsedilirdi.

İşte... O Avrupa zamanla sebze-meyve üretiminde bu kadar büyük gelişme gösterirken, bizim cennet topraklarımızda tarımın-hayvancılığın geriletilmesi tesadüf mü?

Bunun siyasi sorumlusu yok mu?

AKP’nin gizli amacı

Çarpıcı istatistikler vereyim:

– Türkiye, yaş sebze üretiminde dünya dördüncüsü...

Üretimde, İtalya ve İspanya’nın iki katıyız.

Fakat...

Yaş sebze ihracatında Türkiye 12’nci sırada.

İspanya 2’nci, İtalya 9’uncu sırada.

– Türkiye, yaş meyve üretiminde dünya sekizincisi...

Üretimde yine İtalya ve İspanya’yı geçiyoruz.

Ancak...

Yaş meyve ihracatında dünya birincisi kim; İspanya!

İtalya dünya 5’incisi; Türkiye ise dünya 11’incisi!

Türkiye üretimi ve itibarıyla ihracatını artıracak planlamalar-destekler yapacağına, üretimi baltalayacak ithalat gümrük vergisini düşürüyor. Günahtır!

Domates üretiminde dünya dördüncüsüyüz...¹³⁹

Domates ihracatında dünya beşincisiyiz.

Yeşil biber ihracatında dokuzuncu sıradayız.

Dışarıya en çok sattığımız yeşil biberimiz.

Karpuz üretiminde dünya ikincisiyiz... Her yıl 4 milyon ton dolaylarında karpuz, 1.7-1.8 milyon ton civarında kavun üretiyoruz; ama karpuzda yarım milyon tona yakını, kavunda 200 bin tondan fazlasını çöpe atıyoruz!

139 Domatesin anavatanı Güney Amerika. Aztekler, –bizim pazarcılar gibi– “tamalt” adını verdikleri domatesi yetiştiriyordu. Amerika’da domatesin tanınıp benimsenmesi ABD Başkanı Thomas Jefferson’un kendi çiftliğinde domates yetiştirmesiyle oldu. Domatesin Türkiye’ye girişi 19’uncu yüzyıl sonunda oldu. Lehçe-i Osmani’de “frenk patlıcanı, kavata” diye açıklandı.

Elma üretiminde dünya üçüncüsüyüz... Dünyada 6 bin 500 dolayında elma çeşidi üretiliyor. En verimli ilk beş içinde bizim Amasya elmamız var! Küresel gıda tekellerine yok ettireceğinize öpüp alnınıza koyun! Nimettir!

Yazdım, fındık üretiminde dünya rekortmeniyiz.

Anadolu üzüm cenneti. Ama Şili üzüm ihracatında dünya birincisi; sıralamada yokuz! Dünyada yıllık 7.1 milyar dolarlık üzüm ihracatını seyre ediyoruz! Bunun 1.4 milyar dolarlık ihracatını Şili yapıyor. Şili'nin yaş meyve ihracatı 4 milyar dolar! Biz de (en çok ürettiğimiz meyve) üzüm ihraç ediyoruz; 177 milyon dolar! Komik. Bunun ne kadarını ülkemizdeki yabancı şirketler yapıyor bilmiyorum.

Şili, elma ihracatında bile 750 milyon dolar ile dünya dördüncüsü. Elma ihracatımızı yazmayayım moraliniz bozulur; nardan bile az.

Şaşılabacak bir durum yok... Türkiye'de yaklaşık 23 milyon hektar tarım alanının yüzde 3.3'lük kısmında sebze tarımı, yüzde 13.2'lik kısmında ise meyve tarımı yapıyor.

Tarım alanlarımız giderek küçülüyor; 2002 yılında 27 milyon 856 bin hektar idi. Sınırları içinde toprak kaybetmede dünya rekoru kırıyoruz!

AKP tarımsal ürünlerin ithalat vergisini niye sürekli indiriyor? Fiyatlar konusunda AKP iktidarı boyunca sadece ithalat vergilerini düşürdü. Kuşkusuz... Yerli üreticiyi yok etmek için mi?

Karpuzda yüzde 86.4 ithalat vergisi vardı. Domateste 48.6 idi; taze soğanda 49.5; elmada 63.3; erik 55.8 idi... Hepsinin "gümrük duvarları" yıkıldı.

Yerli üretim bu kadar baltalanır mı? Ülke parasına yazık değil mi? 2016 yılı itibarıyla 15 ayda ithalata verilen para, 12 milyar 208 milyon dolar!

Bu ithalat parası içinde tohum var mı? Bakınız...

2002 yılında sebze tohum ithalatı 19 bin 227 kilo iken bu rakam, 2016'da 56 bin 530 kiloya fırladı. (Büyüklüğü şöyle izah edeyim: 3 gram domates tohumu bin adettir, nerdeyse 1 dekar yer eker. Fasulye tohumu 1 dekara 8 -10 kg gider.)

Bu süreçte...

Topraklarımızda ne üretmeyi dayattılar bilir musunuz; kano-la, aspir vs...

2002’de sadece 25 ton üretilen aspir, 2015’te 73 bin tona çıktı!

Türk köylüsü gıda değil, endüstride kullanılacak tarımsal ürün yetiştiriyor artık. Verimli topraklarımız bizleri besleyecek yiyecekleri üretsın istemiyorlar. Ve, düne kadar görmediğimiz bazı ürünlerin üretimının daha da artacağını bilmek için kâhin olmaya gerek yok.

AB: Kendinizi zehirleyin bizi değil

İktidarlar değişiyor tarım politikaları değişmiyor...

Meselenin sadece iktisadi yönüne bakmayınız.

Bundan altı milyon yıl önce yaşayan atalarımız sadece meyve yiyordu. Bu nedenle –ağaca uzanmak için– iki ayağı üzerine kalktı. Bedenimiz / genetik yapımız için meyve mirası önemli.

Taze sebze ve meyve antioksidan. Hücreyi, kanser ve kalp, felç gibi rahatsızlıklardan koruyor. A-C-E vitaminleri deposudur sebze-meyve.

Bunların yerine işlenmiş-paketlenmiş sebze-meyve ithalatı yapıyoruz!

Soframıza hibrit tohum ürün koyuyoruz.

Soframıza GDO’lu ürünleri koyuyoruz.¹⁴⁰

Kimyasal zehir pestisit koyuyoruz... ABD’de yapılan bir araştırmaya göre, en fazla böcek ilacı bulunanlar şunlardı:

Çilek, ıspanak, nektarin, elma, şeftali, armut, kiraz, üzüm... Böcek ilacı az olanlar; ananas, portakal, nar, karpuz, kavun... Böcek ilacı koymaya ihtiyaç duyulmayanlar; karnabahar, brokoli, lahana, patlıcan, soğan...

Greenpeace Almanya temsilciliğinin 26 Mart 2012’de açıkladığı “Pestisit Gıda” raporunda, Türkiye’den ithal edilen kayısı, kiraz ve limonlarda pestisit kalıntı miktarı yasal sınırın yüzde 2-10 üstündeydi. Armut, greylfurt, üzüm, patlıcan ve biberlerde ise yüzde 10’dan fazlaydı.

140 1994’te, ABD’de Calgene firması tarafından ilk ticari genetiğı değiştirilmiş domates, “flavr savr” adıyla, piyasaya sürüldü. Amerikan FDA’den Linda Kahl ve Fred Hines, yaptıkları çalışmada bu domatesi yiyen hayvanlarda mide ülseri ortaya çıktığını rapor ettiler. Calgene şirketi zarar etti. Bu şirketi Monsanto aldı ve GDO’lu yiyecekler konusunda FDA bir daha benzer raporlar yazmadı! Keza. “İklimi uygun” diye ABD California’da GDO’lu domatesi yetiştirip FDA’den 1996’da onay alan İngiliz şirketi Zeneca’nın, 1999 yılında dünyanın en büyük İsvç ilaç firması Astra ile birleşmesi GDO’lu yiyecekler konusunda sanırım ipucu veriyor!

Sayfalardır AB'nin dayatmalarını yazıyorum. Türkiye tarım ürünleri Gümrük Birliği'nde / AB'de niye yok? 1973 yılında uygulamaya giren "Katma Protokol"ü açıp okuduğunuz zaman yazan şu:

"Tarım ürünlerinin Gümrük Birliği'ne 22 yıl sonra dahil olabilmesi için Türkiye tarım politikalarını Ortak Tarım Politikasına uyumlu hale getirir."

Yıl, 2017. Hâlâ tarım politikalarını "Ortak Tarım Politikası"na uyumlu hale getirmemişiz demek! O kadar dayatmalarına boyun eğmedik mi? Olmamış işte! Bu nedenle bizi Gümrük Birliği / AB dışında tutuyorlar!

Yani... "Siz kendinizi zehirleyin bizi değil" diyorlar!

Tarım ürünü satmaya kalkışırsak yüzde 200 vergi alıyorlar. Nasıl düzen ama? Yerseniz... Biz ise, onlara gümrük duvarlarımızı indiriverdik.

Yunanistan AB'ye 1981'de ama Gümrük Birliği'ne 1986'da girdi! İspanya, AB'ye 1986'da ama Gümrük Birliği'ne 1993'te girdi.

Bizde niye tersi oldu? Gümrük Birliği'ne 1995'te girdik; AB'ye girmiş gibi sevindik, havai fişek attık! Bu derece kendimizi aşağılatmaya ne zaman başladık biz?¹⁴¹

Aslında AB niyetini hiç gizlemedi:

2007 yılının Mart ayında AB tarafından hazırlanan Türkiye ilerleme raporunun 83 bin sayfasından 46 bin sayfası AB'ye giriş için öngörülen tarımsal konulardı. AB dolayısıyla WHO denilen Dünya Tarım Örgütü, Türkiye'den tarım nüfusunu yüzde 34'ten yüzde 8'e düşürmesini şart koştu. Bu kadar basit! Kendilerini hiç saklamıyorlar ki...

Sofrada ne yesek müstahak bize!

Bu tarım politikasını kimlerin dayattığı belli değil mi?

Bu tarım politikasına hangi siyasal iktidarların boyun eğdiği belli değil mi?

Erdoğan'ın sağ kolu "eski solcu" AKP yöneticisi Ethem Sancak 2007 yılında şunu yazıyordu: "Darbeleri Tarihe Karıştırmak İçin Türkiye'de Köylülüğü Tasfiye Edelim."¹⁴²

Tarımı böyle yok ettiler...

141 Gümrük Birliği öyle bir anlaşma ki, şaşırp kalırsınız: Fransa; Çin, Hindistan, Güney Kore, Japonya ile ikili anlaşmalar yapıyor. Türkiye ise Gümrük Birliği nedeniyle yapamıyor! Bu sebeple, Fransa'daki ithalatçı, Çin malını Türkiye'ye ihraç ediyor. Biz ise, Çin'e mal satarken yüksek gümrükler ödüyoruz, onların malları AB üzerinden geldiği için gümrüksüz giriyor! Nasıl? Yetmiyor. 2017 yazında Alman Başbakan Merkel, "Türkiye ile Gümrük Birliği'ni genişletme çalışmalarını şu an için takip etmeyi düşünmüyoruz" diye fırça atıyor.

142 21 Eylül 2007, *Radikal*

– Buğday üretimi; 2002 yılında 19.5 milyon ton iken, 2014 yılında 19 milyon tona düştü.

– Arpa üretimi aynı yıllarda, 8.3 milyon tondan, 6.3 milyon tona düştü.

– Pamuk (kütlü) üretimi; 2.5 milyon tondan, 2.2 milyon tona düştü.

– Şekerpancarı üretimi; 16.5 milyon tondan, 16.4 milyon tona düştü.

Yabancıların kimyasal ürünler/mısır şurubu için kullandığı mısır üretimi; 2.1 milyon tondan, 6 milyon tona yükseldi!

Ananı da al git politikası

AKP’li “Pilot Mehdi” hâlâ, Cumhuriyet tarihinde ilk kez “tarım kanunu” çıkarmakla övünüyor!

18 Nisan 2006 tarih ve 5488 sayılı “Tarım Kanunu”nun; “Tarım Politikalarının İlkeleri” bölümünde yer alan, uluslararası taahhütlere uyum ilkesinden hiç bahsetmiyor! Bu yasanın amacının; tarım sektörünün çıkarlarına, üreticinin çıkarlarına, ulusal ekonominin çıkarlarına değil; IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü’nün çıkarlarına uymayı hedeflediğini saklıyor.

Yasada yer alan, “piyasa mekanizmasını bozmayacak” ne demek?

İlk kez çıkarılan yasalarla; toprakların birleştirilmesi, depolanma, tarım sigortası vs. hepsi küresel şirketlerin talepleriydi.

Batı en çok hangi yatırımlara destek verdi:

Soğuk hava deposu, bitkisel, hayvansal, süt işleme-paketleme, gübre işleme tesisi vb. yatırımlarına hibelerde bulundu.

1838 Baltalimanı Ticaret Anlaşması sonucu İngilizlerin (ve ardından diğer Avrupa ülkelerinin), Osmanlı’dan talepleri de; büyük toprak alma-kiralama, demiryolu, sigorta, hukuki zırh gibi imtiyazlar değil miydi? Emperyalizmin stratejisi değişmiyor. Oyun içinde oyun var. Örneğin...

Türkiye’de “organik” sözü moda oldu! Tarım ürünlerinin organikliği nasıl ve neye dayanılarak belgeleniyor ayrı bir konu...

AKP, 3 Aralık 2004 tarihinde 5262 sayılı “Organik Tarım Yasası”nı çıkardı. Nedir bu yasanın kapsamı? Organik tarım sertifikası verme yetkisi devlette değil –kuşkusuz para karşılığı– şirketlerde olacaktı! Tarım Bakanlığı’nın 81 ilde İl Tarım

Müdürlüğü var; bütün ilçelerde İlçe Tarım Müdürlüğü var; on binin üzerinde tarım uzmanı var ve yetki belgesini özel şirketler veriyor! Niye?

Organik tarım yapan üretici sayısı 2002 yılında 12 bin 428 iken, 2016 yılında bu sayı 67 bin 878'e çıktı. Organik ürün sertifikası fiyatı, 1000-1500 euro arasında ve bu parayı her yıl sertifikayı yenilerken yine ödemeniz gerekiyor. Pestisit testi gibi kontrollerin fiyatı 350 TL civarında tutuyor. Para tuzakları...

AKP'nin oy deposu ölüyor

Bu topraklara bağlı samimi politikacı yok mu? Olmaz olur mu?

Tarih: 15 Aralık 2004.

Yer, Türkiye Büyük Millet Meclisi.

Niğde CHP milletvekili Orhan Eraslan kürsüde gözyaşlarını zor tutarak konuştu:

"Niğde'den, Gölcük'ten, Konaklı'dan, Edikli'den, Alay'dan, Hasaköy'den, Bağlama'dan, Ağaçaşar'dan üreticiler 'elektrik borcunu ödeyemeyeceğiz, ne olacak' diye beni arıyorlar. Alarm veriyor arkadaşlar, Anadolu alarm veriyor. Tüccarınız batarsa tüccar bulursunuz, sanayiciniz batarsa başka bir sanayici bulursunuz, çiftçiniz batarsa çiftçi bulamazsınız. Depoya neyi koyacaksınız? Bakın, Nevşehir çiftçisinin 114 trilyon, Niğde çiftçisinin 37 trilyon, sadece tarımsal sulamadan dolayı elektrik borcu var. Şimdi 'canım sen de, ödesin adamlar, ne yapalım' diyebilirsiniz. Değerli arkadaşlarım, patates 100 bin liranın altında. Üretim girdileri arttı, patates fiyatı üç yıldır çakılı, hatta geriledi. 'Ne yapalım; patates ekmesin...' diyorsunuz. Peki, ekmesin. Buğday eksin... Buğday ektiğinde ne olacak değerli arkadaşlarım; buğday geçen yıl 320 bin liraydı, bu yıl 280 bin lira oldu. Gübre fiyatı arttı, elektrik fiyatı arttı, sulama maliyeti arttı, ilaç fiyatı arttı.

Geçen yıl 95 bin lira olan elektrik bugün 152 bin 500 lira. Bir öğreniverin, artmadı zannediyorsunuz, bir öğreniverin. Dünyada elektriğin durumu nasıl, bir değiniverelim. Değerli arkadaşlarım, bizde tarımsal sulamada kullanılan elektriğin kilovat/saati 10 sent, Amerika Birleşik Devletleri'nde 4 sent. Bizim

çiftçimiz eker 50-60 dekar, Amerikan çiftçisi eker 20.000 dekar. Arkadaşlar, biz, 10 sent üzerinden elektrik parası topluyoruz çiftçimizden, öbürü 4 sent üzerinden topluyor.

Ne ekecekler? Pancar zaten kotaya tabi. Zaten, kotaya tabi pancarı ektirmiyorsunuz. Burası İç Anadolu; ne ekecek? Narenciye mi diyecek? Narenciye dikenler ne oluyor; Mersin’de mandalina 100 bin lira ile 50 bin lira arasında, dalında kaldı. Toplayanın yevmiyesi çıkmıyor. Mersin çiftçisinin aklı çıkıyor, yağmur yağarsa kabarır mandalina diye. O daha perişan, o da refah içerisinde değil. İtiraz ederse Erdoğan ‘Ananı da al git’ diyor!

Şimdi, oturmuşuz, Depoculuk Kanunu’nu görüşüyoruz. Arkadaşlar, depo şarttır, tarımsal depolar gereklidir; gereksizdir demiyoruz; ama, içine ne koyacaksınız, hangi çiftçiye üretireceksiniz, onu bana bir söyleyin hele...”

Şurası gerçek ki:

AKP, Türk üreticisi için yasalar-mevzuatlar filan çıkarmadı. Küresel şirketler ne istediye onu yaptı sadece.

Tarih: 14 Haziran 2005.

AKP, 5363 sayılı “Tarım Sigortaları Kanunu” çıkardı.

Hiç aklına gelmedi; Türkiye’de çalışanların yüzde 44.8’i herhangi bir sosyal güvenlik yoksun. Bu oran tarım sektöründe ise yüzde 86.7! Tarım sigortası çıkarılmasının amacı belliydi. Diyor ki, “yeter ki bize gel, her türlü desteği verimiz!”

Niye gelmesinler? Zengin ülkeler ve küresel şirketleri, 19’uncu yüzyılın ikinci yarısında yaşanan türden bir sömürgecilik anlayışıyla Türkiye gibi ülkeleri talan ettiler.

Özal’dan Erdoğan’a... Ucuz ithal ürünlerin kısa vadede ülke çıkarına fayda sağlayacağı düşünülerek destekleme politikalarına son verme-azaltma gibi uygulamalar Türkiye’yi ekoemperyalizme teslim etti. IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü dayatmalarına boyun eğip köylüyü-üreticiyi yok ettiler!

Ya tarım işçisinin sigortası?...

Hiçbir güvenceleri yoktu.

Ve hep öldüler, çoğu zaman bültenlerde haber bile olmadılar.

Tarih: 7 Şubat 2007. Ceylanpınar... Saat: 05.30.

Hulfa Ayberk... 11 yaşındaydı... Anut Ete... 12 yaşındaydı.

Anneleri, yengeleri; Hacer, Hatun ve Zehra Kaya, Fidan Elma, Emine Ete, Naile Çorak, Fatma Merç...

O sabah... 41 kadın ve kız çocuğu, süt sağım işinde çalışmak üzere bir kamyon kasasına dolduruldu. Kamyon kasasına dolduruldu; çünkü kamyonun günlüğü 36 lira, minibüsün ise 45 lira idi! Hava yağmurluydu; bu nedenle kamyonda az işçi vardı; ortalama 70-80 kişi oluyorlardı.

Diğer yandan seviniyordu kamyondakiler, çünkü; günde bir ton süt sağabilirlerse toplam 140 lira elde edeceklerdi ki, bu da kişi başına günlük 3.5 lira yevmiye demekti! O gün hiç süt sağamadılar; kamyon Çırpı Deresi'ne yuvarlandı. Buz gibi suda iki çocuk ve yedi kadın can verdi. Kadınlardan üçü hamileydi...

Cesetleri dört gün sonra bulundu.

Suçtu kazada ölen şoföre attılar..!

Tarih: 7 Ağustos 2007. Kâhta... Saat: 04.15

14 kişilik minibüste 24 kişiydiler.

İstikamet Giresun'du; fındık toplayacaklardı. Yevmiyeleri 22.5 liraydı.

Nafiye, 14 yaşındaydı.

Özlem, 15 yaşındaydı.

Hüsnü, 15 yaşındaydı...

Esmâ, 16 yaşındaydı.

Fatma, 17 yaşındaydı. Nişanlıydı.

Beş kardeştiler...

Babaları Ramazan Dede'nin ev borcu vardı; nişanlı Fatma'nın düğünü vardı; para lazımdı.

Ya minibüsteki diğer gencecik fidanlar:

Selma Alp... 14 yaşındaydı.

Sabriye Koç... 15 yaşındaydı.

Halime Yılmaz... 15 yaşındaydı.

Emine Yılmaz... 16 yaşındaydı.

Mustafa 13, Hacı ve Abuzer 15, Mehmet 17'sindeydi.

"Sivas'ta geçirdikleri trafik kazasında 23 fındık işçisi öldü" diye haber geçti ajanslar! Sorumlu olarak kazada ölen şoför gösterildi.

Tarih: 18 Ağustos 2007

Şanlıurfa'daki trafik kazasında; kamyonete doldurulan tarım işçisi 40 kişiden çoğunluğu kadın ve çocuk 16 kişi hayatını kaybetti. Suçu yaşamını kaybeden şoföre attılar.

Bu yazdıklarım 2007'deki sadece üç acı olay...

Tarih: 12 Nisan 2008

Günlüğü 15 ile 25 lira arasında değişen ücretlerle ekmek parası kazanmak için kamyonu doldurularak Şanlıurfa'dan yola

çıkarılan mevsimlik işçiler, Afyon'da geçirdikleri trafik kazasının hayatlarını kaybetti. Bilanço 9 ölü 35 yaralı.

Tarih: 27 Ocak 2011

Mardin Mazıdağ'dan Ankara Beypazarı'na gelen tarım işçilerini taşıyan minibüsün kaza yapması sonucu 11 kişi yaşamını kaybetti.

Gencecik; Nurullah, Hamdullah, Yahya, Hüseyin ve Kezban Eyebe kardeşti.

17 yaşındaki Neşe Ekinci üç aylık hamileydi...

Cemile Ekinci 16'sında... Memduh Ekinci 14'ündeydi...

Yazmakla bitmez; her yıla bir acı örnek verip toparlayayım:

Tarih: 21 Temmuz 2012.

Ağrı'ya dönen tarım işçilerini taşıyan minibüs lastiğinin patlaması sonucu kaza yaptı. 13 işçi öldü, 10'u yaralandı.

Aynı gün... Yine tarım işçileri...

Yine minibüsün lastiğinin patlaması sonucu Kırıkkale'de 6 kişi öldü.

Melike Kılıç... 1 yaşındaydı.

İbrahim Halil Kılıç... 3 yaşındaydı.

Musa Diler... 4 yaşındaydı.

Tarih: 13 Mayıs 2013

Tarlardan evlerine dönen çoğunluğu kadın tarım işçilerini taşıyan minibüs Adıyaman-Gölbaşı'ndaki Çakal Köprüsü'nden düştü. 10 kadın tarım işçisi öldü; 13 kişi yaralandı.

Tarih: 31 Ekim 2014

Isparta'nın Yalvaç ilçesinde elma toplamaya giden tarım işçilerini taşıyan minibüs kaza yaptı. Kazada 17 işçi öldü; 28 kişi de yaralandı.

2013'te 433 işçi yollarda öldü.

2016'da 442 işçi yollarda öldü.

Bu cinayetlerin nedir sebebi?

ABD-AB dayatmaları değil mi?

Turgut Özal'dan Tayyip Erdoğan'a uzanan boyun eğen ekonomik politikalar değil mi?

Resmi verilere göre Türkiye'de 15 yaş üzeri mevsimlik gezici çalışan işçisi sayısı 485 bini aşıyor. Ailelerle birlikte değerlendirildiğinde her yıl 1 milyon civarında nüfus, tarımda iller arasında gezici şekilde çalışıyor. Acı olan, bu rakamın çok büyük bir kısmı kayıt dışı, iş ve sosyal güvenlik hukuku kapsamından uzak. Sadece bu mu? Barınma, beslenme, sağlık, eğitim ve altyapı gibi

olanaklardan yoksun durumda olan mevsimlik gezici tarım işçilerinin sağlıklı suya erişim hakları dahi sınırlı.

Ölüm sadece endüstriyel-kimyasal gıdalar ile olmuyor...

Ölümcül gerçekler hep saklanıyor. Bilmelisiniz...

– ABD/AB ülkelerindeki küresel şirketlerin finansal ablukayla/ Dünya Borsa Fiyatı numaralarıyla bizim gibi tarım ülkelerini nasıl çökerttiğini bilmelisiniz.

– Köylüyü-besiyi yok etmek için gümrük duvarlarıyla nasıl oynandığını; çayır-meraların nasıl yok edildiğini; süt tozu ithalatıyla anaç sığırların kesilmesini; koyun ve keçi sayısının neredeyse yarı yarıya düşmesini; Et-Balık Kurumu’nun nasıl yok edildiğini bilmelisiniz.

– Türkiye’nin neden bir türlü Anadolu’ya özgü etçi sığır ırkı yetiştirilmesine geçemediğini; süt sığırcılığında zarar ettirilen yetiştiricilerin neden damızlık ineklerini mezbahaya götürüp kestirmek zorunda kaldıklarını bilmelisiniz.

– Dışa bağımlı neoliberal politikalarından vazgeçmenin, Türkiye çıkarlarına yönelik ulusal tarım politikalarını acilen devreye sokmanın şart olduğunu bilmelisiniz.

Ne yazık ki...

AKP döneminde milli eğitim politikalarının kaç kez değiştirildiği bilinir de, tarım-hayvancılık politikalarının kaç kez değiştiğini kimse merak etmez.

Küçük Holland’a’nın 77 milyar dolar, Almanya’nın 67 milyar dolar tarım ürünleri ihracatı varken, Türkiye’yi kimlerin açık pazar haline getirdiği gündeme bile getirilmez.

Ülkemizdeki her dört kişiden birini oluşturan tarım kesimi yoksulluk girdabındayken; sadece ithal et ve hayvana milyar dolarlar ödediğimizi kimse neden hesap etmez?

Bu paraların ne kadarı küresel şirketlerin, ne kadarı Türkiye’deki kompradorların ve ne kadarı politikayı para kazanma aracı yapanların cebine girmektedir; niye kimse sormaz?

AKP’ye neden hâlâ oy verilir?

Yetmez etnik köken nedeniyle mevsimlik tarım işçileri silahla da öldürülür. Meselenin özünü hiç anlamazlar. Yoksul yoksulu öldürüp durur! Nereye kadar?

Türkiye’de 2015 yılında, 1 milyon 289 bin 320 konut satış sonucu el değiştirdi.

Konut kredisi kullanan kişi sayısı, 2009’da 800 bin iken, 2015 sonunda 2 milyon 100 bine ulaştı. Oysa...

Dünyada kişi başı milli gelir arttıkça, konut talebi azalıyor! Örneğın... Hindistan’da; kişi başı yıllık gelir 3 bin 340 dolar iken, ev sahipliğı yüzde 87. Almanya’da; kişi başı yıllık gelir 44 bin 550 dolar iken, ev sahipliğı yüzde 52.

Türkiye, konut sahipliğı oranında Avrupa’da birinci sırada. Konut sahipliğı oranı yüzde 68 seviyesinde hesaplanan Türkiye; İngiltere, Fransa, Hollanda, Avusturya, İsviçre gibi ülkeleri geride bıraktı. Ev sahipliğinde Türkiye, ABD ve Japonya’yı bile geçti!

Peki... Türkiye zar zor elde ettiğı sınırlı yatırım kaynağını neden betona/konuta gömüyor? Girişimciler kendilerini neden bir tek inşaat sektöründe güvende hissediyor? AKP/Erdoğan iktisat politikalarının bu yatırım seçiminde katkısı nedir? Mülkiyet belgesi tapu, nasıl “kutsallık mertebesine” ulaştırıldı?

Soruları çoğaltabiliriz.

Yeni bir tüketici ahlakı oluşturuldu:

Evin var saygınsın!

Araban var saygınsın!

Kredi kartın kadar saygınsın!

Cep telefonunun markası kadar saygınsın!

Tüketim-marka çılgınlığı Müslümanları da derinden etkiledi.

Mücahit, müteahhit olurken; “tek lokma tek hırka” anlayışı lüks yaşama dönüştü.

Bir dönem hep karşı çıktıkları modern hayat, artık pazarladıklarıydı! Tek istekleri vardı, para kazanmak! Bu nedenle dillerinden düşürmedikleri “inşaat ya resulullah” oldu!

Sürekli tarım alanlarını yok edip rant alanları açan spekülatif konut sektörünün simgesi TOKİ “kâbe”leriydi artık!

Havuzlu sitelerden daire almak için kültürel değerlerini askıya aldılar.

Sadece yeşile düşmanlık etmediler.

Dillerinden düşürmedikleri Osmanlı’ya en büyük kötülüğü yaptılar; Osmanlı mimari geleneğini yok ettiler. Geleneksel Osmanlı-Türk evlerini yıkp talan ettiler.

Ucube binalar dikerek tüm şehirleri, semtleri birbirine benzettiler.

Neymiş, öğrencinin Osmanlı mezar taşını okuması gerekiyormuş, okullara Osmanlıca dersi koydular! Güzel. Peki,

öğrenci Osmanlı'nın ahşap binalarını/mimarisini nerede görecek? Avrupa'dan farklı ahşap karkası olan "hımış" türünü nasıl öğrenecek? "Dolma direği" nedir gidip görebilecek mi? Hepsini biçtiler. Onlar için ahşap ev, köhne yapılarıdır!

Kentsel dönüşüm rantçılığıyla tarihi mimariyi yok ettiler. Mahalle kültürünü betonlara gömerek toplumsal değerleri çürüttüler. İnsan kimliğini salt tüketime göre biçimlendirdiler.

Bu sebeple Türk tarımının katili olmaları hiç şaşırtıcı değil...

SİĞARAMIZDA-TÜTÜNÜMÜZDE

“TEKEL”: ABD

AKP lideri Erdoğan'ın sigara içilmesine karşı olduğunu bilmeyen yok. Yakaladığı an sigara paketini alıp, “bıraktırma” sözü alıyor! Ne güzel... Sigara mücadelesinde Erdoğan'ı destekliyorum. Fakat...

Bu konuda çok ayrı olduğumuz noktalar var. Ayrıntılı yazacağım ama önce bir anekdot vereyim:

Mehmet Ali Birand ile birlikte “Özallı Yıllar” belgeseli yaptık. İşadamı Şarık Tara, röportajda bir anısını anlattı:

“Turgut (Özal) Bey başbakandı. Evinde oturuyoruz. Sabah saat 04'e doğru. Zaten Turgut Bey geç vakte kadar oturmasını seven bir insandı. Cebimden sigara paketini çıkardım, dedim ki, 'Şu anda ben bunu (Marlboro) içtiğim için hapse kadar gidebilirim. Halbuki Türkiye'de bunu herkes içiyor. Onun için bunu serbest bırakın' dedim. Açtı telefonu, 'Resmî Gazete yarın üç saat geç yayınlansın' dedi, arkasından yine telefon etti, 'Adnan Kahveci gelsin.' Adnan Kahveci uykulu gözlerle geldi. Ona dedi ki, 'sigaranın serbest ithali için bir tebliğ yaz.' Turgut Bey böyle kararları çabuk alırdı. “

Başbakan Özal, 1984 yılında yabancı sigaraya ithal yasağını kaldırdı. Mesele sadece bir paket yabancı sigara değişti...

1986 yılında özel sektöre, TEKEL ile ortak olmak şartıyla sigara üretme izni verildi. İlk özel sektör kimdi; Philip Morris! ABD şirketi TEKEL ile ortaklaşa “Tekel 2000” sigarasını çıkardı.¹⁴³

Ardından...

Atatürk'ün 1925'te kurdurduğu TEKEL'in özelleştirmeye tasfiyesine başlandı...

Meseleyi, sigara içip içmemenin ötesinde düşünmeniz gerekiyor. Şöyle...

Dünyanın en değerli tütünlerinden biri Anadolu ürünüydü:

143 Adını vermeyeyim; vefat etti. ANAP'lı politikacıydı. Bakanlıklar yaptı. Philip Morris'in iş takipçiliğini yaptığı söylenirdi! Oğlu bugün bu küresel şirkette çalışıyor!

“Şark tipi-Oriental-Türk tütünü” denirdi.¹⁴⁴

Yabancı bankerler Osmanlı’dan alacakları karşısında (“Ru-sumu Sitte” Kararnamesiyle) tütün gelirlerine el koydu. Benze-rini –hemen arkasından yabancı devletlerin kurduğu– Düyun-ı Umumiye/REJİ de yaptı. Tütün İnhisarı İşletilmesi imtiyazı “Me-maliki Osmaniye Duhanları Müşterek Menfaa REJİ Şirketi”ne devroldu. Tütünün idaresi yabancılara geçince arka arkaya sig-a-ra fabrikaları açıldı. (1884-Cibali,1884-İzmir, 1895-Adana, 1897-Samsun).

Yani... 28 Mayıs 1883 tarihinde Osmanlı’da tütün gelirlerinin toplanması işinin Reji İdaresi’ne verilmesinden Cumhuriyet dö-nemine kadar 42 yıl boyunca Reji İdaresi, bu ülkede kolcuları ile korku salan, halk tarafından nefret edilen bir kurum oldu.

Kurtuluş Savaşı’nı salt cephe savaşı olarak görmeyiniz...

Tütünümüz üzerindeki emperyalist sömürüye son verdik.¹⁴⁵ 1921’de REJİ’nin yetki ve gelirleri kısıldı. 1923’te REJİ’nin mal varlığına el konuldu. 1925’te tütün ve tütünle ilgili hizmetlerin devlet tarafından yürütülmesi kararlaştırıldı. 1930’da 1701 Sayılı “Tütün İnhisarı Kanunu” kabul edildi.

Yıllar sonra ne oldu?

1980’ler ve 1990’lar kamuya en yüksek getiriye sağlayan işlet-melerden TEKEL’e “düşmanlık” yapılarak geçirildi. “Zarar etti-ği” söyleniyordu! Maksat belliydi...

1991’de küresel şirketlere sigara üretme ve satma hakkı veril-di. Yani... TEKEL’e her saldırıda küresel yabancı sigara şirketleri yeni imtiyazlar elde etti. Nihayet istediklerini aldılar.... Dünya Bankası “memuru” Kemal Derviş, 9 Ocak 2002 tarih ve 24635 Sayılı *Resmi Gazete*’de yayımlanarak yürürlüğe giren 4733 Sayılı Tütün Yasası ile sektörün ölüm fermanını imzalattı.

– Tütünde destekleme alımlarına son verildi...

– TEKEL özelleştirilmesinin önü açıldı...

144 Mehmet Fuat Umay, 1925 yılında çıkardığı *Amerika’da Türkler ve Gördüklerim* kitabında ABD’li tütün ithalatçısı işadaminin sözlerine yer verdi: “On beş sene-den beri sizin tütünlerinizle meşgulüm. Harb-i Umumi’de tütünlerinizi almak imkânı kalmadığından müşterilerimize tütün beğendirmekte çok müşkilat çek-tik.(...) Amerika, tütünleriniz için çok ve geniş ihracat mahallidir.”

145 1873 yılında Samsun’da yabancı ülkelere sevk ve ihraç edilen tütün 1.815 ton-dan, 1890 yılında 3.713 tona çıkmıştı. 1891 yılında Reji İdaresi Samsun’da bir iskele yaptırmak istedi ve tütün iskelesinin yapım kararı II. Abdülhamit’in emri ile çıktı. 19 Mayıs 1919’da Mustafa Kemal, REJİ idaresinin yaptırdığı işte o tü-tün iskelesinden Samsun’a ayak bastı! Ne demişti büyük kurtarıcı: “Geldikleri gibi gidecekler!”

Erdoğan'a öğretelim

1983'te antibiyotiğe dayanıklı genetiği değiştirilmiş ilk GDO'lu tütün elde edildi.

1985'te virüs, bakteri ve böceklerle dayanıklı genetiği değiştirilmiş tütünün tarla denemeleri başladı. 1990'da ABD'de herbisite/"zararlı" otlara dayanıklı genetiği değiştirilmiş tütünün üretimine izin verildi.

ABD, "blended" tipi sigara üretirken, tütünlerini "sos" olarak nitelenen kimyasal katkı maddeleriyle terbiye ederek tüketici için daha cazip hale getiriyordu!

ABD ürün fazlası endüstriyel tütünü ne yapacaktı?

İstanbul'da 2000 yılında yapılan Ulusal Sigara Sağlığı Kongresi'nde konuşan Dünya Sigara Sağlığı ile Savaşanlar Örgütü Başkanı İngiliz David Simpson gerçeği yüzümüze vurdu: "Biliniz ki, ABD'de ve İngiltere'de sigara içenlerin sayısı azalıyor, Türkiye'de içenlerin sayısı mutlaka artacaktır."

Bu amaç için kimlerin çalıştığını biliyoruz...

AKP "teslimiyet bayrağını" Kemal Derviş'ten aldı...

İktidara gelir gelmez... TEKEL'e ait Alkollü İçkiler Sanayi ve Ticaret A.Ş.'yi 2003 yılında, 292 milyon dolara işadamı Nihat Özdemir ve ortaklarına sudan ucuza sattı.

Bu satışla TEKEL 18 il ve ilçedeki fabrikaları, depo ve arsaları, kasasındaki -dönemin- 384.4 trilyon TL parası ve 70 milyar TL değerindeki içkisiyle beraber devredildi.

Nihat Özdemir, Mey'i üç yıl sonra -şirketin yüzde 92'sini- 810 milyon dolara Amerikan Texas Pacific Group'a sattı.

Bu ABD'li firma da Mey'i 2,1 milyar dolara Johnny Walker viski ve Guinness biranın sahibi İngiliz Diageo'ya sattı!

Ülkeyi bu derece zarar ettiren nasıl bir kafa?

Erdoğan dedi ki: "Çağdaşlaşmayı; alkol kullanmakla, zararlı alışkanlıkları teşvik etmekle, tek tip bir hayat tarzına sahip olmakla özdeş hale getirenler var. Tek parti döneminin jakobenleri, Batılılaşma ve modernleşme adına alkol kullanımını teşvik etmişlerdir. Tarih kitaplarını karıştırdığınızda, Atatürk Orman Çiftliği'nde ellerine bira şişeleri tutuşturulmuş çocuk fotoğrafları görürsünüz."

Erdoğan'ın bu sözlerinden şunu anlıyoruz; tarihi hiç bilmiyor! Öğretelim...

Biranın anavatanı Ortadoğu...

Arkeolojik araştırmalara göre ilk kez M 10 bin civarında Ortadoğu'da –muhtemelen tesadüf sonucu– buğday orbasının mayalanması ile keşfedildi.

Yani, bira aslında ilk başlarda ikiden ziyade gıda madde-siydi. Henüz yabancı bir bitki olan arpayı, insanoğlu yenilebilir hale getirmek için çok uğraştı; önce öğütüp ufaladı, sonra suyla karıştırıp bulamaç haline getirdi. Güneşin altında fazla kalan bulamaç, havadaki mikroskobik mantar sporları sayesinde mayalandı. Bulamacın suyu az olduğunda hamur, fazla olduğunda ise bira oldu.

İlk bira, –şerbetçiotu kullanılmadığı için– daha bulanık ve köpüksüz olup bozaya benzerdi.

Bira evde yapılıp tüketilen bir içki iken, 14. yüzyıl itibariyle birahaneler ortaya çıktı ve böylece biranın kalitesi yükseldi; daha çok tüketilmeye başlandı.

Mısırlılarda; arpadan yapılan bira ulusal ikiydi. Tanrı ve tanrıçalara sunulurdu. Mezarlarının başında bir kap içinde bira bulunurdu. Para yerine geçerdi; asgari ücret ls olarak kullanılırdı.

Babilliler de; buğday, siyah ve beyaz arpa ile bal kullanarak 20 çeşit bira retirlerdi. Düğünlerin geleneksel kutlama ikisi “Arı şarabı” denen bal birasıydı. Kayınpeder tarafından damada düğünden sonra bir ay içebileceği kadar erkeğin kudretini artıracaaına inanılan “Arı şarabı” hediye edilirdi. Kimi kralları dini törenlerde bira içtiği ve halkını içmeye teşvik ederdi. “Hammurabi Kanunları”nda bira ile ilgili maddeler vardı. Bira için fazla ücret isteyen satıcı suda boğdurularak cezalandırıldı.

Birayı Atinalılara sevdiren Babilliler idi.

Sümerlerde bira; tanrıça “Ninkasi” tarafından bulunmuş ve insanlığa armağan edilmişti. Ekmek kadar önemli besin maddesiydi; bu “Sıvı Ekmek!” Aşçılar ve bira yapanlar askerlikten muaf tutuluyordu.

Bira içilen meknların işletmeciliğini kadınların yapması zorunluydu. İşletmeci bayanın o zamanın birahanesi olan bu mekânlarda konuşulanları yörenin mülki amirine anlatması zorunluluğu vardı!

Gılgamış Destanı'nda bira geçer!

Azteklerin bira tanrısı vardı.

Kristof Kolomb Amerika’da yerlilerin bir avuç dolusu mısır ve bir avuç siyah kayın ağacı özünü bir sürahiye doldurup doğal fermantasyona bırakarak bira yaptığına tanık oldu.

Avrupa’da birayı ilk üretenler MÖ 1. yüzyılda –İngilizlerin atası– Keltlerdi. İngilizlerde çok bira içmek demek kalıtsaldı!

Orta Avrupa’da 9. yüzyılda bira sadece manastırlarda üretiliyordu; ticaretini yapıyorlardı hem de içiyorlardı. Bugün hâlâ Belçika, Hollanda ve Almanya’da bira üreten manastırlar var.

Keşişlerin günde 5 litre bira içmesine izin veriliyordu. Bira yapımıyla keşişler ilgilenmeye başlayınca bira yapımında kadının rolü azaldı.

Şerbetçiotunun biraya konulması 13. yüzyılda Bavyeralı manastır rahipleri tarafından akıl edildi. Fakat. William Shakespeare biraya şerbetçi otu katılmasından hiç hoşlanmadı ve şerbetçi otu katılmış bira hiç içmedi!

Yıl, 1516... Almanlar yasayla biranın standardını belirledi; arpa suyu, şerbetçi otu ve su kullanılacaktı!

Dr. Alexander Nowell tarafından biranın tıpalanmış cam şişelerde saklanması halinde daha fazla dayanacağı ispatlandı. Yıl, 1602 idi.

Soğutma sorunu nedeniyle bira 1880’e kadar hep soğuk aylarda üretilirdi. 19. yüzyılda James Watt’ın buhar makinesini icat etmesi ve Carl Von Linde’nin yapay serinliği bulması bira tarihinde çığır açtı... Bira, dünyada en çok tüketilen içeceklerden oldu.

Belçika, dünyada herhalde en çok bira çeşidinin olduğu ülke oldu. İngilizlerin “ale”leri; İrlandalıların “stout”ları, Danimarkalıların “pilsner”leri, Almanların “lager”leri ve –özellikle ülkemizde olduğu gibi– tüm Avrupa’da Çelerim Plzen (Pilsen) şehrinden adını alan, genelde tüm sarı biralara adını veren “pils”ler günümüzde çok ünlü...

Amerika ve çoğu Avrupa ülkelerinde artık gurmeler –şarapta olduğu gibi– çeşitli bira türleriyle yemek eşleştirmeleri yapmaktadır.

Gelelim Osmanlı’ya...

Osmanlı’da içki fabrikaları

Osmanlı ne zaman içkiyi yasaklasa bozahaneleri de kapatır; alkol oranı yüksek olduğundan ekşi boza yasaklanırdı!

Öyle ya... Arpanın mayalanıp suya yatırılmasıyla boza yapılmıyor muydu? Fatih Sultan Mehmet'in bozayı çok sevdiği biliniyor. Neyse, konumuz boza veya şıra değil; bira...

Erdoğan, "çağdaşlaşma özentiliği" deyip Cumhuriyet'i eleştirse de; bira, "Batılılaşma hedefli" Tanzimat ile Osmanlı'ya girdi! Hans Bart *Doğu'da Bira Üzerine İncelemeler* adlı kitabında, Württemberg Prokopp adlı kişinin eşek-katır sırtında İzmir bölgesinde bira sattığını yazdı. İzmir'de ilk birahaneyi de açan oydu. Bira, İzmir'den İstanbul'a gelmişti.

İçkiyi sevdiği bilinen Sultan Abdülmecit'in bira içtiğini düşünebiliriz. Zaten hükümdarlığı döneminde biraya ait ilk mevzuat 1847'de konuldu. Bu tarihten önce birahaneler açılmaya başlanmıştı. Osmanlı'nın başkenti İstanbul'da çoğunluğu Beyoğlu ve Galata'da olmak üzere 31 birahane vardı. Ankara'dan Erzurum'a birahaneler Anadolu'ya da yayılıyordu.

Bira Viyana, Münih ve Belgrad'dan ithal ediliyordu. Osmanlı resmi kayıtlarında bira "Arpa Suyu" diye geçiyordu.

Peki Osmanlı'da bira üretimi ne zaman oldu?

Yıl, 1890. Yani, Erdoğan'ın yere göğe koyamadığı II. Abdülhamit'in hükümdarlık dönemi. (Osmanlı'da ilk genelev açılmasına kimin izin verdiğini ve ne kadar Müslüman kadının çalıştığını da yazarım.) Keza. Osmanlı ülkesine giren her yeni şey Şeyhülislam fetvası ile girerdi. Ve demek ki her ikisi de izin vermişti!

Sonuçta... İsviçreli Bomonti Kardeşler Feriköy'de ve Vasil isminde bir Yunan da Şişli'de bira imalathaneleri kurdu. Üretmekle kalmadılar; bahçelerinde halka satış yaptılar.

İki yıl sonra...

O tarihte Osmanlı egemenliğindeki Selanik'te de "Olimpos Bira ve Şampanya Fabrikası" açıldı. Sahipleri Osmanlı vatandaşı Mizrahi ve Fernandez adlı Allatini Kardeşler idi. Kurucuların "arz tezkiresi"ne olumlu yanıt veren II. Abdülhamit'ti...

Bira işi kazançlıydı. Osmanlı birayı sevmiştii.

Bomonti Kardeşler imalathaneyi fabrikaya dönüştürdü; sermayelerini hep artırdı. Üstelik işletmelerine soğuk hava tesisleri ilave ederek "alt fermantasyon" (Pilsen gibi) bira imal etmeye başladılar. Yılda 7 milyon litre bira üretiliyorlardı. Ve zamanla üretimi 10 milyon litreye kadar çıkardılar.

Sadece İstanbul değil; Trakya ve Marmara Körfezi kıyılarından Eskişehir'e kadar uzanan bölgede "Bomonti Bira Bahçeleri" kurdular. Oluk oluk para kazanınca rakiplerin çıkması kaçınıl-

mazdı. İstanbul Büyükdere’de “Nektar Biracılık” 1909’da kuruldu. Bira imalatında memba suyu kullanarak kısa sürede pazarda iyi pay sahibi oldular. *İkram* ve *Sabah* gazetelerine reklam vermemelerinin bunda payı vardı kuşkusuz.

İki şirketin birbiriyle girdiği rekabet, bira fiyatlarını hayli düşürünce, iki firma daha fazla zarar etmemek için birleşme kararı aldı; 1912 yılında “Bomonti-Nektar Birleşik Bira Fabrikaları” kuruldu. İşleri büyüttüler; “Aydın Bira Fabrikası”nu açtılar. Bomonti-Nektar sadece bira ile sınırlı kalmadı ve İzmir’de ilk rakı fabrikalarını kurarak büyüdüler.

Keza Osmanlı’da... 1911’de kurulan “Milli Bira Fabrikası Osmanlı AŞ” ve 1919’da kurulan “Büyük Sulh Bira Fabrikası” gibi işletmeler kuruldu. Mehmet Sabit Bey veya Ata Rauf Bey gibi Müslümanlar yöneticilik yaptılar.

Çamlıca Belediye Bahçesi ve Tepebaşı Belediye Bahçesi gibi resmi kurum olan belediye bahçelerinde bira içiliyordu. Bomonti birası 40 para ve Avrupa birası ise 5 kuruştı!

Kuşkusuz Osmanlı’da Müslümanlara içki yasaktı. Bira fabrikalarında çalışan 367 kişinin kaç Müslüman bilmiyoruz.

Osmanlı’da bira içenlerin ne kadarı Müslüman bilmiyoruz. Ama... Biraya “Fatma ananın helvası” diye şifreli bir isim verildiğini biliyoruz. Osmanlı’da ortalama 8-9 milyon litrelik birayı tüketecek gayrimüslim olmadığını biliyoruz!

Osmanlı döneminde/ 1910 yılında 11 milyon litre bira tüketim düzeyine, Cumhuriyet’te ancak 1943’te ulaşıldı!

Yani... Erdoğan; Osmanlı’nın son döneminde, Cumhuriyet’in ilk döneminden çok bira tüketildiğini biliyor!

1921’de sadece İstanbul’da 52 birahane vardı...

Gelelim önyargılı oldukları Cumhuriyet dönemine...

Cumhuriyet’in içkiye bakışı

Cumhuriyet’te, içki tekeli sorunu ile karşılaşıldı.

II. Abdülhamit’in imzasıyla Düyun-ı Umumiye’ye alacaklarına karşılık kimi devlet geliri toplanıp götürülüyordu. İçkiden alınan vergi de bunlardan biriydi.

Cumhuriyet, Osmanlı’dan kalan kapitülasyonlar kaldırılırken yabancıların elindeki şirketleri de kamuya kazandırmaya çalıştı. Fakat...

Bomonti-Nektar'a 1938'e kadar –bir yıllık ara dışında– üretim izni verildi.

Yani... Atatürk'ün yabancı bir şirketin reklamını yapması söz konusu olamaz.

Zaten Bomonti reklamını kendi yapıyordu. 1934 yılında bira satışlarını artırmak için biranın yararlarından söz eden bazı resimli levhalar hazırlatıp lokanta ve birahanelerin duvarlarına astı. Bu ilanlar sert tartışmalara da neden oldu: Bomonti Şirketi'nin Türk ırkının sıhhatini düşünmediği, bütün amacının *"Türk ırkının kanını kurutmaya bedel, kasasını doldurmak"* olduğu belirtildi: *"Halkın hayatına kasteden bu levhaları yerinden indirecek bir devlet kuvveti yok mudur?"*

Aslında... Tartışmaların temelinde siyasi kapışma vardı.

İsmet İnönü'nün erkek kardeşi Rıza Temelli Bomonti'ye ortaktı. İnönü'nün kız kardeşi, Sabiha Hanım'la evli olan Abdürrezzak Bey ise Bomonti'nin hissedar yöneticilerinden biriydi. İnönü ile Atatürk'ün arasının açılmasını isteyenler her fırsatta Bomonti polemiği çıkarıyorlardı.

Sonuçta... Bomonti kapanmadı ama Atatürk, Ankara'da Atatürk Orman Çiftliği bünyesinde Cumhuriyet'in ilk bira fabrikasını kurmak için hazırlıkları başlattı. Yabancı Bomonti Bira Fabrikası'na alternatif olarak Atatürk yerli Ankara Bira Fabrikası'nı 1934 yılında faaliyete geçirdi.

Erdoğan'ın dediği gibi meselenin *"çağdaşlaşmayla"*, *"bira racı nesiller yetiştirmekle"* filan ilgisi yoktu; ulusal sermayeyi güçlendirme çabası vardı! Osmanlı bira üretiminin yüzde 90'ı Bomonti-Nektar'ın elindeydi ve Atatürk bunun devam etmesinden yana değildi; devlet eliyle bu tekeli kırmak, yani Bomonti'yi kamulaştırmak istiyordu ama Danıştay buna izin vermiyordu.

Şu da bilinmelidir ki:

Cumhuriyet, 1930'larda çıkardığı kanunlarla alkollü içki satış yerlerine sınırlamalar getirdi. Örneğin, Halkevleri'nde ya da bahçelerinde içki içilme yasağı vardı.

Atatürk, savaş cephesinde tuttuğu hatıra defterine 20 Kasım 1916 tarihinde şöyle yazmıştı: *"Sıhhatin korunması için, bilhassa beynin parlaklığı için alkol alınmamalı."*

Erdoğan, *"aileler sağlığa faydalı diyerek ilkokul çocuklarına birayı sevdirmeye çalışmıştır"* dedi. Maalesef bilmiyor. Oysa...

Tüm dünyada malt biranın besleyici olduğu düşünülüyordu. “Gliserofosfatlı” ve “gliserofosfatsız” olmak üzere iki tip üretilirdi. Yıllar boyu “zayıflık” ve “halsizlik” çeken bebek ve çocukların dertlerine derman oldu. Süt veren annelere tavsiye edildi. Bira fabrikalarında çocuklara yönelik –ilaç mahiyetinde– özel maltlar üretilirdi. Örneğin, “Şark Malt Hülasası” adındaki içecek Osmanlı’da olduğu gibi Cumhuriyet döneminde de eczanelerde satılıyordu. İstanbul ve Ankara TEKEL bira fabrikalarında 1989’a kadar üretilirdi, satıldı bunlar.

Yoksa... Kim çocuğunu içkiye alıştırmak ister; böyle bir şey nasıl düşünülebilir? Böylesine bir çarpıtma ayıp değil mi?..

Geçelim... Kişisel olarak ne düşündüğünü, nasıl yaşamak istediğini kendi bilir. Ama bu kafa ile ülke ekonomisine zarar verdiği ortada. Şimdi, tütüne tekrar dönersem...

AKP’nin sigara yalanı

Sigara düşmanlığı başka, tütün üretimini artırıp ihracat yapmak ayrı. Bizde tersi yapılıyor.

Bakın. Özal, Derviş ve Erdoğan’ın tütün politikası nelere yol açtı:

Bizim komşu Gümüşhacıköy’ün aromalı basma tütünü meşhurdu. Buna rağmen üreticisi artık çok azaldı. 100 haneli köyde 80 ev tütün yetiştirirdi; şimdi on aile uğraşiyor.

Köylülerin ürettiklerini de, Alliance One, TTL, Socotab gibi 23 yabancı şirket aracılığıyla üç kuruşa satın alıp dışarıya gönderiyorlar. Yerine kötü tütün sokuyorlar.

2016’da kilosu 15 lira idi. 1990’lar başında bir kilo tütün, bir büyük rakı alıyordu! Şimdi bir kadeh alamıyor bizim komşular.

Girdi fiyatları her geçen yıl yükseliyor; köylü üretimden kaçıyor. 2000’ler başında 36 il 155 ilçede tütün üretimi yapılırken...

Bugün 21 ilimizin 92 ilçesinde tütün üretimi sürdürülebiliyor.

Trabzon, Giresun, Artvin, Sinop, Kocaeli, Sakarya, Düzce, Edirne, Kırklareli, Tekirdağ, Hakkâri, Malatya, Adana, Mardin ve Burdur illerinde artık tütün üretimi yapılmıyor.

Yerli tütün kullanımı 2003’te yüzde 40.07 iken 2014’te yüzde 15’e düştü! İthal tütün yüzde 85 ile pazara hâkim oldu.

Tütün ekilmemesi için Özal’dan Erdoğan’a iktidarlar ellerinden geleni yaptı:

“Tütün Üretiminden Vazgeçip Alternatif Ürün Yetiştiren Üreticilerin Desteklenmesine Dair Bakanlar Kurulu Kararı” ve bu kararın uygulanmasına ilişkin tebliğler doğrultusunda, 9 ilde (Adıyaman, Batman, Bitlis, Burdur, Diyarbakır, Hatay, Mardin, Muş ve Trabzon) tütün üretiminden vazgeçenlere alternatif ürün yetiştirmek üzere 3 yıl süreli tütüne alternatif ürün desteği için toplam 116 milyon TL kaynak ayrıldığı açıklandı.

2009, 2010 ve 2011 yıllarında sayılan illerde 3 yıl uygulanan proje kapsamında 105 bin 175 tütün üreticisinin faydalanması gerekirken, 39 bin 458 üretici istifade etti. Sadece 18.8 milyon TL ödeme yapıldı!

Tütünde oyun çok...

Türkiye’deki tarım alanlarını 30 üretim havzasına bölen “Türkiye Tarım Havzaları Üretim ve Destekleme Modeli”nde, bu havzaların 23’ünde tütün üretildiği halde, anılan üretim ve destekleme modelinde tütüne yer verilmedi. Tütün artık üvey evlattı!

Bitmedi...

“Kırsal Kalkınma Yatırımlarının Desteklenmesi Programı Kapsamında Tarıma Dayalı Yatırımların Desteklenmesi Hakkında Tebliğ” şöyle diyor: “Tütün hariç tüm bitkisel ürünleri, hayvansal ürünleri ve su ürünleri” şeklinde yapılarak tütün üretimine dayalı bir yatırımın desteklenmesi öngörülmedi.

Keza...

2016 yılında 2016/8791 sayılı “Yapılacak Tarımsal Desteklemelere İlişkin Bakanlar Kurulu Kararı”nda genç çiftçilere verilen desteklemede de tütünün sözü bile edilmedi.

Bugün:

Tütün üreticisi güçsüz...

Tütün üreticisi dilsiz...

Bir kez sesini çıkaracak gibi oldu...

4733 sayılı Tütün Yasası TBMM’de onaylanmadan önce, tütün çiftçisinin olası tepkilerini azaltmak için şu dendi:

“Açık artırma sistemine geçilecek, böylece tütünde serbest piyasa şartları oluşacak ve gelirleriniz daha çok artacak.

Köylü kandırıldı. Sonra anladılar. “Açık Artırma Sistemi” ile değil, “Sözleşmeli Üretim” modeliyle tütünü satacaklardı.

Bu ne anlama geliyordu:

2010 yılından bu yana küresel sigara şirketleri ve yaprak tütün firmaları, “Tütün Alım-Satım Sözleşmesi”nin özel şartlar ve fiyatların hazırlanmasında söz sahibi olurken, örgütsüz tütün üreticileri bu sözleşmelerin hiçbir bölümüne müdahil olamadı. Yani... Tütün üreticisi, küresel sigara şirketlerinin kontrolündeki tedarikçi şirketlerin dikte ettirdiği şartları ve fiyatı kabullenmek zorunda kaldı.

Heyhat! 1923–2002 yılları arasında üreticinin istediği firmaya tütün sattığı serbest piyasa ortamı yok edilerek, sektörde az sayıda alıcının bulunduğu/oligopson piyasa şartları oluşturuldu.

AKP, tütün emekçisinin boğulmasında yardımcı oldu.

Ölüm şartlarını adım adım hazırladı:

Ülke tütüncülüğünün geliştirilmesi amacıyla, 1986 yılından itibaren ithal edilen tütünlere kilo başına 3 dolar ve paket başına 40 cent uygulayan Tütün Fonu, 29 Aralık 2009 tarih ve 27447 sayılı *Resmi Gazete*’de yayımlanarak yürürlüğe giren düzenlemeyle değiştirildi.

2010 yılı itibariyle “şişirilmiş tütün”, “şişirilmiş tütün damarları”, “işlenmiş tütün” gibi tütünlerde bu şart sıfırlandı!

Kıyılmamış ithal “yaprak tütünde” ise, ilk olarak 3 Aralık 2010 tarih ve 27801 sayılı *Resmi Gazete*’de yayımlanarak yürürlüğe giren kararla 2011 yılında kilo başına 3 dolar olan Tütün Fonu 2.25 dolara düşürüldü. Ve...

Her yıl sonunda yürürlüğe konulan Bakanlar Kurulu kararlarıyla kademeli azaltılarak 2016 yılı için 0,60 dolar olarak belirlendi!

Ve... AB-Türkiye İlerleme Raporu’nun “Fiyatlandırma ve Vergilendirme” başlıklı 16. faslı kapsamında 2018 yılına kadar da sıfırlanması kararlaştırıldı.

AKP’nin Tütün Fonu’ndaki bu düzenlemeleriyle Türkiye’nin zararı, 2010’dan 2017’ye yaklaşık 2.3 milyar dolar oldu!

PKK’nın sigarası

Tütün 30 yıldır bu topraklarda yetim...

Tütün üretici sayısı, 2002 yılında 405 bin 882 iken, 2015’te yüzde 86 azalarak 56 bine geriledi!

Tütün üretimi ise, 2002’de 159 bin 521 ton iken, yüzde 61 azalarak 2015’te 62 bin tona düştü.

2002 yılında 55 bin 800 ton tütün ithal ettik!

2015 yılında rekor kırarak yaklaşık 92 bin 266 ton dışalım yaptık!

Tütün ithalatındaki artış yüzde 60'a ulaştı.

Yıllarca ülkemizin en önemli ihraç kalemlerinden biri olan tütün, 2012 yılında bu üstünlüğünü yitirerek tütün ticaretinde net ithalatçı ülke pozisyonuna geçiş yaptı.

Kamuoyunda yanlış intiba sonucu, ülkemizdeki sigara tüketiminin kaynağı yurt içinde üretilen tütün sanılıyor. Oysa rakamlar gösteriyor ki, -ürettiğimiz şark tütünü çok kaliteli olduğu için- yüzde 90'a yakını ihraç ediliyor. Tabii ki bu dışsatımı yerli üreticiden ucuza kapatan küresel şirketler yapıyor. Bize kalitesiz endüstriyel tütünü dayıyorlar...

Ülke topraklarında yetişen yerli tütünlerin, sigaralarda kullanımı 2003 yılında yüzde 43 oranındayken, bu oran 2008 yılında TEKEL'in sigara biriminin özelleştirilmesinden sonra hızla azalarak 2015 yılı itibarıyla yüzde 13'e düştü.

Özellikle 2010 yılından bu yana ithalatçı olan Türkiye'ye ithal edilen kalitesiz işlenmiş, şişirilmiş tütün damarı ve şişirilmiş tütünler sokuldu. Bunun nedeni, artırılan vergilere rağmen kârlılıklarını artırmaya devam etmekte!

TEKEL sigara fabrikalarının 2008 yılında özelleştirilmesi ve Tütün Fonu'nun kademeli olarak düşürülmesi sonucunda, Türkiye sigara pazarının tamamına yakınına küresel sigara şirketleri hâkim oldu.

TÜİK 2013 verilerine göre, Türkiye'de tütün ürünleri imalatının yüzde 89,3'ü yabancıların kontrolüne geçti. Bir başka ifadeyle, ülkemizde yabancı kontrolünün en yüksek olduğu imalat sektörü tütün ürünleri oldu.

Hepsi "planlı" idi. Dokuzuncu Kalkınma Planı'nda (2007-2013), özelleştirme sonucunda kamunun tütün ürünlerinin işlenmesiyle ilgili alandan tamamen çekilmesi hedeflendi. Onuncu Kalkınma Planında (2014-2018) ise, "Dokuzuncu Kalkınma Planı döneminde kamu, petro-kimya, tuz ve tütün sektörleri ile araç muayene istasyonları işletmeciliğinden tamamen çekilmiştir" ifadeleri yer aldı.

Yerli tütün üretimi yok edilirken sigara tüketimi azaltılabilir mi? Ne gezer! Son 15 yılda ilk defa 2008-2011 yılları arasında

yüzde 15'lik bir düşüş gösteren sigara tüketimi, 100 milyar adedin altına indi. Fakat... 2012 yılında 8 milyar adetlik artışla tekrar 100 milyar sınırına dayandı.

2015 yılı itibarıyla 103.2 milyar adetti!

Erdoğan'ın sigara içenlerin cebinden paket alması, Türkiye'nin tek tütün-sigara politikası oldu! Şaka bir yana benimsenen politika bu absürt durumdan farklı değil...

Sigara tüketiminin önüne geçilmesinde bir araç olarak vergi artırım politikası benimsendi. Bu ise, sadece sigara kaçakçılığını büyütme yaradı.

Emniyet Genel Müdürlüğü raporuna göre, 2002 yılında 2 milyon paket sigara yakalanırken, 2014 yılında bu rakam 107 milyon paket oldu! Hazine'nin kaybının ne olduğunu tahmin edin? 2016 yılı itibarıyla sigara üzerindeki vergi yükü yüzde 84'tür!

Kim bu sigara kaçakçısı; PKK!

Önüne geçilemez mi? "Sadece Adıyaman, Diyarbakır, Bitlis kargo araçları durdurulsun, kaçak tütün yüzde 100 Türkiye'de biter" deniyor. Bunu bilmiyorlar mı?

Şu gerçek ki: Göçler ve tarımsal işsizlik Güneydoğu'da terörü besledi. *Galat-ı Meşhur* kitabımda yazdım:

Adıyaman, Bitlis, Malatya, Diyarbakır, Muş, Siirt gibi -dünyanın en kaliteli- "şark tipi tütün" üretimini kimler bitirdi ise PKK'yı o büyüttü.

Bitlis ve Malatya sigara fabrikaları, Adıyaman, Besni, Kâhta, Malatya, Batman, Bekirhan, Beşiri, Kozluk, Kurtalan, Sason, Bitlis, Buldan, Kale, Diyarbakır, Silvan, Bismil, Elazığ, Erzurum, Gaziantep, Kars, Malatya, Sivas, Van Tütün Pazarlama ve Dağıtım Başmüdürlükleri; Muş Yaprak Tütün İşletmeleri ve Diyarbakır Müdürlüğü'nü kim kapattı ise; PKK'yı o büyüttü.

Sigara kaçakçılığına ortamı kim hazırladı ise PKK'yı o büyüttü!

Türkiye'de 250 bina ile tütünü yetiştiremez oldu. Güneydoğu'da 66 bin 123 aile tütün ekemez oldu.¹⁴⁶

Dünyanın yedinci büyük pazarı Türkiye'de yerli üretimi ve işletmeciliği bitirirseniz bunun sosyal çalkantısı olacaktı kuşkusuz. Bunlar hiç düşünülmedi. Ne diyordu Özal, "Marlboro'yu serbest bırakarak kaçakçılığı bitirdim!"

146 2017 yılında TBMM'ye gönderilen "torba yasa" ile Adıyaman'dan Malatya'ya bölgedeki binlerce insanın geçim kapısı kıyılmış tütüne yasak getirmek istediler. "Hedef, PKK sigara işletmeciliğinin önüne geçmek" diye açıklandı. 30 yıldır benzeri politikalarla PKK'yı büyüttüklerini hiç anlamadılar. Anlamıyorlar.

ABD-AB dayatmalarını siyasal iktidarlar hep kabul etti. Türkiye tütün-sigara pazarını ardına kadar küresel şirketlere açtılar... Bu nasıl oldu?

Niye bu kadar ucuz

Yıl, 2008.

Tekel'in altı sigara fabrikası (Samsun, Tokat, Malatya, Adana, Maltepe, Bitlis) British American Tobacco'ya 1.7 milyar dolara satıldı. Bu rakam Tekel'in sadece iki sigara fabrikasının üç yılda yapacağı kâra denk düşen bir para karşılığıydı. Ayrıca...

İstanbul, Adana, Balıca, Bitlis, Malatya ve Tokat sigara fabrikaları tüm envanter kayıtlarıyla birlikte markadan lojmanlara kadar tüm varlıkları ile satıldı. Bu fabrikalar yalnızca arsaları konut yapılmak üzere satışa çıkarılsa en az 4-5 milyar dolara satılacak mülklerdi.

British American Tobacco parayı da Türk bankalarından kredi olarak aldı. Özelleştirilen devlet mallarını satın alan yabancıların, krediyi Türk bankalarından bulmaları ilginç bir durum ortaya çıkarıyordu: Türk'ün parasıyla Türk'ün malını almak gibi!

Bunun dışında satılmayan ve Tekel'in elinde kalan Yaprak Tütün İşleme Fabrikalarındaki en kaliteli 25 milyon kilo tütünü (125 milyon dolar) küresel şirkete hediye ettiler. Oysa satış yapılırken çalışanlara Yaprak Tütün İşletmelerinin satılmayacağı sözü verilmişti.¹⁴⁷

TEKEL, ülkemizin 500 büyük sanayi kuruluşu arasında; çalışanlar sıralamasında birinci, brüt katma değer sıralamasında üçüncü, dönem kârı yönünden yedinci, üretimden satışlarda sekizinci ve satış hasılatı yönünden onuncu sırada yer alıyordu!

İktisadi yönden kimse başarısız diyemezdi! Satışından bir yıl önce 196 milyar TL kâr etmişti. Ama yok edildi...

TEKEL ürünleri yerine Türkiye'de; Winston, Camel, LD, LD Slender, Monte Carlo, Monte Carlo Slender, More, Anadolu, Glamour, Salem sigaralarını Japonya'nın küresel tütün şirketi JTI satıyor!

ABD'li Philip Morris; Marlboro, Parliament, LM sigarasını...

İngiliz BAT; Viceroy, Pall Mall, Kent sigarasını...

¹⁴⁷ Tekel'in özelleştirilme süreci, 1990'lı yılların ilk yarısında Akhisar Sigara Fabrikası ile Tekel'e ait iki önemli sigara markasının isim hakkının bir küresel şirketle kurulacak ortaklığa devredilme girişimi ile başladı. Çalışan işçilerin eylemleri etkili olunca fabrikanın satış durduruldu.

İngiliz Imperial Tobacco; Davidoff ve West sigarasını...
İngiliz-Türk ortaklığı European Tobacco, Winner, HD, Vigor,
Violet sigarasını üretip satıyor!

Sahi...

Nerede bizim Yeni Harman, Maltepe, Kulüp, Yenice, Bafra,
Gelincik, Samsun, Bahar, Birinci sigarası?¹⁴⁸

Bizim tütünümüzü üretip, "Yenidje" (Yenice), "Highlander"
vs gibi isimler altında satıyorlar. Bir pipo tütünü kutusunun
üzerinde, "Minor Asia tütününden itinayla üretilmiştir" yazısı-
nı görünce üzülmez misiniz? Yayladağ üzerine pipo tütünü var
mıydı?

Adıyaman Çelikhan tütünü unutulabilinir mi?

Türkiye'de bunlar hiç konuşulmaz. Oysa...

Şark tütünü üretimine ağırlık veren Yunanistan ve İtalya, yer-
li üreticileriyle beş yıllık alım anlaşması yapıyor. Lübnan, küre-
sel şirketlere sigara satış bedeli kadar tütün alma zorunluluğu
getiriyor. Türkiye bunları yapabilir mi? Hayır.

"Niye" sorusuna örnek vereyim...

Kent Switch, Marlboro Blue Ice, Marlboro Touch, Parliament
Aqua, Viceroy Switch, Lucky Strike Menthol, Chesterfield Blue
Slim ve niceleri...

Hepsi mentollü sigara ve Türkiye sanki mentollü sigara-
yı yeni keşfediyor!

Oysa... Tiryakiler bilir, eskiden de mentollü bir sigara markası
vardı ve hâlâ var: Salem.

Bu sigaranın tütününe mentol katılırdı. Öyle, ne mentollü filt-
resi vardı, ne de filtresine yerleştirilen mentol kapsülü.

Ne oldu da Türkiye piyasası bir anda çeşitli mentollü sigara
markasının işgaline uğradı?

Bugün sigara satılan tezgâhlara baktığınızda rafların en üst
sıralarında hep mentollü sigaralar var. Daha birkaç yıl öncesine
kadar aynı rafların değişmez liderleri şimdilerde köşelere atılmış
durumda; pek talep görmüyorlar! En göz alıcı yerlerde hep men-
tollü sigaralar satılıyor.

Türk sigara tiryakisi hızla mentollü sigara tüketimine alıştı-
rılıyor.

Meselenin "bam teline" geliyoruz...

148 Sanırım bu yerli sigara isimleri de satıldı. Yılların TEKEL SPOR KULÜBÜ isim
hakkı satıldığı için adını İNHİSAR SPOR olarak değiştirmek zorunda kaldı!

Amaç bağımlı yapmak

Önce, bazı bilgiler vermeliyim:

İlk mentollü sigara üretimi, 1920'li yıllarda ABD'de gerçekleşti. Hemen önemli bir tüketim maddesi oldu. 1950'li yıllarda Salem ve Kool markaları arasında kıyasıya mentollü sigara rekabeti yaşandı.

Kool markası, hedef kitle olarak 12-17 yaş arası gençleri ve özellikle siyahileri seçti.

Pazar büyüdü... 1960'larda mentollü sigara markası 9'dan 23'e çıktı. Yine 1960'lı yıllarda ABD'de mentollü sigara pazar payı yüzde 15'e yükseldi.

1970 ve 1980'lerde Newport ve Marlboro markaları devreye girdi ve pazarın iki lideri haline geldi. 1980'lerin sonunda mentollü sigaranın pazar payı yüzde 27'ye ulaştı.

Fazla uzatmayalım... 2010'larda bu oran yüzde 37'lere dayandı. Ve bu artış hızla sürerken, 2011'de ABD Gıda ve İlaç Dairesi/FDA mentollü sigara raporunu açıkladı:

"Mentollü sigaralar, normal sigaralara göre kamu sağlığı açısından daha büyük bir risk taşıyor ve daha zararlılar. Mentolün serinletici ve ağrı kesici yönleri sigarayı daha hafif ve tiryakiler için daha çekici hale getiriyor!"

Bu rapora rağmen ABD'den bu sigaralara dair herhangi bir yasaklama kararı çıkmadı.

Bu arada ABD Sağlık Bakanlığı ülkede mentollü sigara tüketenlerin profilini açıkladı:

Beyazların sadece dörtte biri mentollü sigara içerken, siyahilerin yüzde 70'inden fazlası mentollü sigara kullanıyordu. Demek... 1950'lerde siyahileri hedef alan reklam filmleri hayli etkili olmuştu. Sonra... Konu Avrupa Birliği'nin gündemine geldi.

Ve süreçte bakın Türkiye'de neler oldu?

Amerikan FDA gibi, Avrupa Birliği kurumları da mentollü sigara konusuna eğildi.

Alman Kanser Araştırma Merkezi rapor hazırladı. Mentollü sigaranın tiryakilerde bağımlılığı artırdığını ve naneli dumanın rahatlık hissi verdiği için ciğerlerin daha derinlerine çekildiğini belirtti. Tüketicinin sigara içme alışkanlığını kuvvetlice desteklediği için, sigarayı bırakmayı daha da zorlaştırdığını açıkladı.

Avrupa Birliği, ABD'nin aksine 2013 yılının eylül ayında –AB Sağlık Bakanları'nın ortak kararıyla– mentollü sigara gibi aromalı sigaraların satışını 2016 yılı itibarıyla yasakladı.

AB’de 2016 yılında mentollü sigara satışının yasak olacağı-
nın kesinleşmesiyle Türkiye ne yaptı; Tütün ve Alkol Piyasası
Denetleme Kurulu da hemen bir düzenlemeye gitti. Buna göre
mentollü sigara satışı 1 Haziran 2017 günü itibariyle Türkiye’de
de yasaklandı. Harika... Çünkü: Türkiye’de 23 milyon sigara tü-
keticisi var!

Karar *Resmî Gazete’*de yayımlandı. Sonra...

Sonra ne mi oldu?

“Gizli Eller” devreye girdi. Bu kez “Tütün Mamullerinde
Kullanılan Filtrenin Teknik Özelliklerinin Belirlenmesine İlişkin
Kurul Kararında Değişiklik Yapılmasına Dair Kurul Kararı” *Res-
mî Gazete’*de yayımlandı.

Yani... Bu değişiklikle filtresinin üretiminde mentol ve türev-
leri olan tütün mamullerinin piyasada bulundurulabilme süre-
si 3 yıl uzatıldı! Mentollü sigaralar 20 Mayıs 2020’ye kadar piya-
sada satılabilecekti. Yabancı sigara şirketleri, üç yıllık (ve ileride
bu yine uzatılabilir) uzatma kararı için, kimlerin cebine ne kadar
para koydu?

Biz hâlâ cepte duran sigara paketinin peşindeyiz!

Gerçi onda bile başarılı değiller; nüfus başına tütün kullanımı
2011 yılında 1.11 kilo iken bu rakam 2016 yılında 1.46 kiloya yük-
seldi. Neymiş, Erdoğan kararlı bir sigara savaşçısı imiş!

Sigara kuşkusuz kötü. Ama kötünün kötüsü var:

Tütün GDO’lu mu? Ne kadar ilaçlı?

Filtresi ve kâğıdı kimyasal mı?

Hangi katkı maddeleri var; zararları nedir?

Mesele artık sadece nikotin değil...

Tiryakiler bilir...

Yabancı sigara içenler artık sigarayı bırakmakta çok zorlanı-
yor. Sebebi belli:

Tütün endüstrisinin kendi belgelerinde, ürünlerinin içinde
yüzden fazlasında farmakolojik etkiler olan, 599 katkı maddesi
olduğu belirtiliyor. Ülkemizde faaliyet gösteren bir sigara firma-
sı kendi internet sayfasında, ürünlerinde 120 çeşit katkı maddesi
bulunduğunu açıkladı.

Yapılan bilimsel çalışmalarda, sigaraların içinde bulunan,
“gamma-heptalactone”, “gamma-valerolactone”, “gamma-de-
calactone”, “delta-decalactone”, “gamma-dodecalactone”, “del-
ta-undecalactone”, “gamma-hexalactone” gibi birçok kimyasal

maddelerin nikotin metabolizması üzerinde etkili olduğu ve bağımlılığı artırdığı ispatlandı.

Dr. Michael Rabinoff ve Dr. Nicholas Caskey'in "Sigara Katkı Maddelerinin Farmakolojik ve Kimyasal Etkileri" isimli araştırması önümüzdeki 10 yılda sigaradan kaynaklanan hastalıklar dolayısıyla 1 milyar kişinin öleceğini öngördü. Bu ölümlere sebep olan tütün değil, asıl unsur sigara içinde bulunan katkı maddeleriydi!

Dikkat ediniz: Bu katkı maddeleri özellikle 1980'lerden sonra konmaya başlandı. Yukarıdaki araştırmaya göre ilk koyan RJ Reynolds'tu. 1985 yılındaki tartışmalı Joe Camel sigara reklam kampanyasıyla başlatmıştı.

Şurası kesin. Sigaraya katılan "asetaldehid" maddesi nikotin bağımlılığını artırıyor.

Sigaraya katılan başka bir madde olan "amonyak" ise, ateşle birleştğinde nikotinin etkisini dört katına çıkarıyor. Yani: Daha fazla zehirliyor ve daha öldürücü.

Sigaranın üretim aşamasında yoğun alkol oranı olan "kon-yak" ve "rom" karışımıyla nemlendirildiği bildirilen araştırmada, sigaranın içindeki katkı maddeleriyle adeta bir uyuşturucu maddeye dönüştürüldüğü tespiti yapıyor.

Tüketicilerin sigara içerek rahatlamasını da hedefleyen üreticilerin, beyni uyuşturarak büyük zarar veren "propilen glikol" maddesini kattıkları da belirtiliyor.

Neler yapmıyorlar ki... Tiryakilerin nefeslerini açarak daha derinlere inmeyi ve daha fazla içmelerini isteyen şirketlerin, ürünlerine nefes açıcı etkisi olan "kakao" dahil ettikleri, "meyan kökü", "zencefil" gibi kokulu maddelerle gençleri ve kadınları cezbetmeyi hedefledikleri ifade ediliyor.

Küresel sigara şirketlerinin ellerindeki teknolojik imkânlarla çocukları ve gençleri tütüne alıştırmak için yakın bir zamanda muzlu, çikolatalı, çilekli gibi aromalı sigaralar ürettiği bildirilen araştırmada, gençlerin ve çocukların yeni hedef olduğu öne sürüldü.

Öyle ki... Üzerinde mentollü ibaresi olmayan sigaralar var. Serinletici, yerel uyuşturucu etkisi ile sigaranın daha derine çekilmesine neden olduğu bilinmesine rağmen satılıyor. Katkı maddeleri zaten öldürücü olan bir ürünün cazibesini artırmakta, kullanımını kolaylaştırmakta, bağımlılığını pekiştirmekte, bırakmasını zorlaştırmakta!

ABD’den ithal –üretimin esasını oluşturan Flue Cured tipi– Virginia tütününün içinde şeker var! Ülkemizde en çok tüketilen bu tütünün nikotin ihtivası yüzde 2, indirgen karbonhidratlar yüzde 18-20 ve protein maddeleri ise yüzde 8-9 dolayında. Bu nedenle bu kötü alışkanlık zor bırakılıyor artık...

Sonuçta...

Türkiye’de akciğer kanseri, en sık görülen kanser türleri arasında ilk sırada yer alıyor. Resmi rakamlara göre her 100 bin kişinin 29.51’inde görülen akciğer kanserine, erkeklerde kadınlardan yaklaşık 8 kat daha fazla rastlanıyor.

Akciğer kanserlerinin yüzde 90 sebebi, sigara içmek!

KOAH, kronik bronşit, kısırlık, astım, ülser, şeker gibi hastalıkların da nedenidir sigara!

Başta ABD’de olmak üzere Batı’da sigara içenler azalıyor. Başta Türkiye olmak üzere Asya ve Afrika’da tüketici sayısı hızla artıyor.

İnsanları mermiyle değil, sigarayla öldürüyorlar...

Tüm bu tarımsal politikalar İkinci Dünya Savaşı’nın bitişiyle yürürlüğe sokuldu. Türkiye’de payına düşeni fazlasıyla aldı.

Şöyle...

BÜYÜK TAHRİFATIN BAŞLANGICI

Tespit 1)

Nelson Rockefeller, Dışişleri Bakan Yardımcısı olarak 1945 yılında Amerika kıtasında ekonomik, sosyal ve savunma işbirliği çerçevesini sağlayan “Chapultepec Kanunu”nu kimi Latin Amerika ülkelerine Meksika’da dayattı.

Bu kanun, ülkelerden birine yapılan saldırının herkese yapılmış olarak görüleceği ve beraberce direnileceğini temel alıyordu.

Rockefeller, ABD adına yasayı imzaladı. Bu imza, Birleşmiş Milletler kuruluşunun temeli oldu.

Nelson Rockefeller, 1945 yılında San Francisco’da düzenlenen Birleşmiş Milletler Uluslararası Organizasyon Konferansı’nda ABD delegasyonunun üyesiydi. Bu toplantı BM’nin kuruluşuna ilk adım oldu.

Ve... Nelson Rockefeller, Birleşmiş Milletler Genel Merkezi’nin kuruluşunun temellerini oluşturmak için arazisini New York şehrine bağışlamak üzere babası John D. Rockefeller Jr.’yi ikna etti. BM, çalışmalarını hâlâ Rockefeller’a ait bu arazide sürdürüyor...

Tespit 2)

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, Uğur Dündar’ın “Halk Arenası” programının konuğu idi. Şöyle dedi:

“Kayseri’de 1925’te uçak fabrikası kurduk. Kayseri’den kalkan ilk milli uçağımız Ankara’ya indi. Denizaltı yapıyorduk. Sonra Marshall Yardımı başladı; bize şunu söylediler, ‘ne gerek var uçak üretiyorsunuz, ne gerek var gemi yapıyorsunuz, size uçak verelim, size gemi verelim.’ Uçak fabrikalarımı, tersaneleri kapattık. Ulusal değerlerimizi körelten Marshall Yardımları’dır.”

Şu türküyü bilirsiniz:

*“Zeytinyağlı yiyemem aman,
basma da fistan giyemem aman.
Senin gibi cahile,
ben efendim diyemem aman...”*

“Bursa yöresine” ait türkünün doğumu 2 Kasım 1954...

Sümerbank Bursa Merinos fabrikasında memurluk yapan İhsan Kaplayan kaynak gösterilerek Muzaffer Sarısözen tarafından derlendi.

Türkünün, Kılıçdaroğlu’nun dedikleriyle yakından ilgisi var; ama Marshall Yardımı meselesi sadece uçak-gemi değildi.

Meselenin geçtiğimiz yıl Manisa/Soma’da kesilen zeytin ağaçlarıyla da ilgisi vardı! Şöyle...

İkinci Dünya Savaşı bitti...

ABD, Truman Doktrini ile Türkiye’ye askeri yardım yaptı. Askeri yardım yeterli değildi; “ekonomik yardım” da yapmalıydı! ABD Kongresi 11 Eylül 1947’de Marshall Yardımı’nı onayladı. Türkiye’de çoğu kimse tehlikenin farkında değildi....

En başta zeytin üreticileri...

Zeytincilik, Cumhuriyet’le birlikte ülke tarımında hak ettiği yeri yavaş yavaş aldı. Atatürk’ün 1929’da Yalova’daki direktifiyle zeytincilik seferberliği başladı.

Önce, yurtdışından getirtilen konuk teknisyenlerle kurslar açıldı. Genç ziraat mühendisleri zeytincilik eğitimi için İtalya’ya gönderildi. Çalışmalar 1937’de Bornova Zeytincilik Araştırma Enstitüsü’nün kurulması ile hızlandı. Zeytin bahçesine bakmayan ve bakım yaptırmayan üreticilere ceza veriliyordu. Atatürk’ün çok istediği 3573 sayılı “özel zeytin kanunu” ölümünden 2.5 ay sonra çıkarıldı.

Zeytincilik hızla gelişti...

Savaştan sonra devreye Amerikan/ Marshall yardımı da girdi...¹⁴⁹

Amerika ne derse inanıldı. O günlerde başladı; “zeytinyağı ısınırsa kanser yapar” yalanı. Oysa zeytinyağı, dumanlaşma derecesi en yüksek (en zor yanan) sıvı yağdı.

Binlerce yıldır Anadolu insanını doyuran zeytinyağı, sipariş türküler, “zararlıdır” dedikodularıyla gözden düşürüldü. Zeytinyağlı sabun bile kullanılmamaya başlandı.

Zeytinyağına düşmanlığın sebebi neydi?

149 ABD’nin Avrupa’ya yapacağı Marshall Yardımı’nı organize etmek için 1948’de Avrupa Ekonomik İşbirliği Örgütü (OEEC) kuruldu. Söz konusu organizasyon 1961 yılında “Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatı-OECD”ye dönüştü. Türkiye üye 34 ülkeden biridir. IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü ve OECD’nin temel işlevlerinden biri, dünya para birimini ABD dolarına endekslemek oldu!

ABD dünyanın en büyük mısır üreticisiydi ve mısırözü yağı ihracatını Marshall Yardımı kisvesi altında yaptı; –artık her daim yapacağı gibi– Türkiye’ye dedi ki, “ekonomik kalkınmanızı bize bırakın!”

Amerika’dan uzmanlar geldi; araştırma yaptılar; ve “Türkiye tarım ülkesidir” sonucuna vardılar! Eeee...

Eee’si şuydu; Türkiye’de neyin üretileceğine, neyin tüketileceğine ABD tarım uzmanları karar verecekti. Türkiye’den ilk istekleri şu oldu; “bizden mısırözü yağı alacaksınız!” Aldık... Kimse sormadı; (ki soranı “gomonist” diye hapse atıyorlardı) “yahu biz zaten tarım ülkesiyiz; alacaksak niye mısırözü yağı alalım; ülke olarak mısır üretiminde önemli potansiyele sahibiz. Zaten sıvı yağına ihtiyacımız da yok ki!”

Ayrıca... “Bizim zeytinyağımız zararlı ise, Amerikalılar peşin dolar verip niye bu yağımızı alıyor?”

Aynı Amerika, mısırözü yağını Türk lirası karşılığı borç olarak veriyordu! (Tabii aradan yıllar geçip Türk halkı zeytinyağından soğuduktan sonra ABD, mısırözü yağını dolarla satmaya başladı.)

Türkiye boğazından düğümlenmeye böyle başladı...

Öyle ki... Üç-beş ihraç kalemimizden biri zeytinyağı idi...

Zamanla yapılan (örneğin 12 Kasım 1956 tarihli) tarım anlaşmaları sonucu ABD, Türkiye’nin zeytinyağı ihracatını yılda 10 bin (sonra 6 bin 400) tonla sınırladı! Ona neyse?

Yetmedi. Eğer zeytinyağı ihracatımız ABD’nin izin verdiği miktarı aşarsa Türkiye, ABD’den aynı miktarda nebati yağ satın almak zorundaydı! Çünkü “dostumuz ABD”, dünya pazarında nebati yağlarının satışının etkilenmesini istemiyordu!

Zeytinyağında emre uyduk... Fakat izinsiz buğday ihraç edince, ABD’nin Ankara Büyükelçisi Fletcher Warren, 20 Ocak 1958’de Menderes Hükümeti’ne nota verdi!

ABD tarımımızı böyle böyle ele geçirdi. Bunu yaparken sattığı mallar; gümrük vergisi, özel idare ve belediyelere ait vergiler, resim ve harçlar, sundurma ve antrepo ücretleri, rıhtım resmi ve rıhtım ücretlerinden muaf tutuldu.

Sadece mısırözü yağı değildi mesele...

ABD soya fasulyesi üretiminde dünya birincisiydi; deposunda birikmiş soya yağı vardı. Türkiye’ye soya yağı ihracatına başladı. Yağın ucuz olması “Amerikan yardımı” vs. sözleri yalandı. Hepsini paramızla aldık, üstelik pahalıya... “Ucuz vermek isteriz

fakat, dünya tarım piyasa fiyatları üzerine tesir yapmaması için dünya piyasasına göre fiyat tespit etmek zorundayız” dediler!

Bu yağların büyük kısmı margarin¹⁵⁰ yapımında kullanıldı. Eh tabii ki, doymuş yağ asidi içeren margarinin damar sertliği yaptığı söylenmeyecekti.

Hele... Donmuş yağların içinde domuz yağı vardı ama bizim dincilerin “bağımsız Türkiye” diye bağırarak öğrencileri dövme-ten başka yaptıkları işleri yoktu.¹⁵¹

Türkiye’de ilk margarin fabrikası ABD’nin yardımıyla kuruldu. Margarine alışkanlık o hale geldi ki, gün gelecek –aynı Şili’de olduğu gibi– o margarin kuyruklarıyla solcu Ecevit Hükümeti yıkılacaktı...

Zeytinyağına düşmanlık hiç bitmedi. En son 2017 yılında...

AKP, yedi kez TBMM’ye getirdiği “torba yasa”yla, 25 dekar-dan küçük zeytin alanlarını enerji, turizm ve maden işletmeciliğine açmak istedi. Tepkiler üzerine tasarıyı geri çekti. Türkiye’de zeytinliklerin ortalama büyüklüğünün 12 dekar olduğunu düşünürseniz bu yasanın zeytinciliğin sonunu getirmek için çıkarılmak istendiğini anlarsınız!

DP döneminde başlayan zeytine düşmanlık AKP ile sürüyor. Zeytinyağına sahip çıkanlara dün “cahil” deniyordu; bugün “ulusalcı-faşist” deniyor! Perde arkasındaki ABD oyunlarını kimse konuşmuyor!

“Zeytinyağlı yiyemem” denilerek halk zeytinyağına düşman edildi. “Basma fistan giyemem” denilerek yerel kıyafetlerimiz küçümsetildi. Peki, ne moda yapıldı:

ABD’den gelen naylon çorap! Türküsü hazırda:

“Öğretmene varamadım / Naylon çorap alamadım...”

150 Margarini Fransız kimyager Mege Mouries 1869 yılında üretti. “İnci tanesi beyazlığında” diye nitelendirdiği bu gıdaya Yunanca “inci” anlamına gelen “margaron” adını verdi. Köylülerin karşı çıkmasıyla “margaron” 1897’de tereyağı üretim ve satışı yapılan yerlerde kanunla yasaklandı. 100 yıl sonra Türkiye benzer sorunla karşılaştı ama köylü tereyağını korumayıp “sınıf atlama” sembolüne dönüştürülen margarine yenik düştü!

151 Tarihi hiç bilmiyorlar! İçlerinde Deniz Gezmiş’in de bulunduğu TMTE, İÜTB, İTÜTOTB, İYOTB, ODTÜ-ÖB ve AÜYOTB öğrenci dernekleri ortaklaşa olarak ABD’nin gıda hegemonyasına karşı 31 Ağustos 1967’de, Marmara ve Ege bölgesinde 10 il, 40 köyü kapsayan zeytinyağı kampanyası başlattı. 10 günlük gezilerinde sorunun asıl nedenlerini anlatarak halktan ürünlerine sahip çıkmalarını istediler.

Türkü "Tokat yöresine" aitti.¹⁵²

"Zeytinyağlı yiyemem" o dönemin en çok bilinen türküsü oldu. (Gerçi hâlâ öyle!) Türkünün bu kadar bilinmesinin-sevilmesinin sebebi; 1948'den itibaren Türkiye'ye 45'lik plakların girmeye başlamasıydı. Columbia Records gibi Amerikan plak şirketleri, başta "Zeytinyağlı yiyemem" olmak üzere Amerikan psikolojik savaşının müzik araçlarını binlerce plak yapıp çok ucuz fiyata sattı.¹⁵³

"Salçayı sizden alacağız" diye makineler sattılar. Bir kilo almadılar. (Benzerini makarna-bisküvi için de, tekstil fabrikaları için de yaptılar.)

Emperyalizmin kültürel inşası Türkiye'de böyle başladı.

Hilton Oteli açıldı...

Gazino-pavyon kültürü 1950'lerde "moda" yapıldı...

Yeni danslar yeni müzikler geldi. Müzik kadar etkili diğer psikolojik araç sinema idi.

ABD'nin buna nasıl önem verdiğini sadece tek örneklerle vereyim: ABD, "Marshall" yardımının karşılığı olarak Fransa'da ayda bilmem kaç kez Amerikan filmi oynatma zorunluluğu getirdi!

Hollywood filmlerinin güçlü toplumsal etkisiyle "Amerikan rüyasından" etkilenmemek mümkün değildi artık. Beyazperdede gördüğünü giyiyordu şehirli. Uzun yıllar Avrupa'nın özellikle de Paris'in etkisinde kalmış Türkler, artık "Amerikan rüyası" ile tanıştırıldı. Moda, Amerika idi...¹⁵⁴

Uzatmayayım... ODTÜ'nün kuruluşuna filan girmeyeyim. Bunlar başka kitabın konusu olur.

152 "Tokat" adını tırnak içinde yazdım; çünkü rahmetli Muzaffer Sarısözen türküyü hangi yörede dinledi ise, oraya ait diye kayıtlara geçirdi! Oysa başta askerler, kışlada dinledikleri türkülerini kendi yörelerine götürürdü. Bu sebeple kimi türküler farklı yöreler "bizim" diye kabul eder. Neyse, konumuz başka...

153 Rockefeller Vakfı'nın resmi sitesinde şu bilgi var: "Rockefeller Vakfı'nın müziğe verdiği destek, kâr amacı gütmeyen kayıt şirketi olan New World Records, ulus müziklerinin 100 kayıtlık bir araştırmasını üretmek ve dağıtmak için kuruldu. Yaklaşık 4 milyon dolarlık bir yatırımla kayıt setleri dünya çapında müzik okullarına, kütüphanelere, radyo istasyonlarına ve USIS (Amerikan Haberler Merkezi) merkezlerine dağıtıldı." Kayıtlardan biri de Kürtçe türküydü!

154 Soğuk Savaş dönemi mutfağına da yansdı. Örneğin... Rusya'da herkes "Olivier Salatası"nı severdi; yani Rus Salatası'nı! Adı niye mi Olivier idi? Çünkü bu salatayı, L'Hermitage adlı şık lokantanın Belçika kökenli Rus şefi Lucie Olivier 1860'larda üretmişti! Sovyetler Birliği döneminde "Olivier Salatası"nın her yıl şenliği yapılırdı. Soğuk Savaş döneminde Türkiye'de bu salatanın adı "Amerikan Salatası"na dönüştürüldü. Hiç değil, "Belçika Salatası" deselerdi!

Diğer yanda... Hızlı göçün şehirlerde gecekondulaşmaya yol açması gibi etmenlere girmeyeyim. Tekrar tarıma/zeytinyağına döneyim...

Suriye kadar değiliz

Zeytin anavatanından hep kovuldu... Canını kurtarmak için Batı'ya/ İtalya'ya, İspanya'ya gitti. Oradan Avustralya, Japonya ve Arjantin'e kadar uzandı...

Dünyada 900 milyon zeytin ağacı var; 100 milyon küsuru Türkiye'de.

Dünya zeytinyağı üretiminde yerimiz neresi? Hiç öyle İtalya veya İspanya ile kıyaslamayayım!

Suriye'nin yüzölçümü 185 bin, Türkiye'nin 783 bin kilometrekare! Savaş çıkmadan önce Suriye'nin zeytinyağı üretimi 185 bin ton; bizimki, 135 bin ton!

O yıl dünya zeytinyağı üretimi 3 milyon 205 bin ton!

Türkiye'de yıllık zeytinyağı tüketimi kişi başına iki litre. Az olmasının nedeni, fiyatının pahalı olması. Yoksullar fiyatı ucuz margarin yiyor!

Margarin ise, yüzde 73 palmye yağı, yüzde 24 pamuk, yüzde 1 ayçiçeği ve geri kalanı soya ve kolza yağlarının yanında, süt, su ve katkı maddelerinden yapılıyor. Halkımıza sağlıklı yağ yediremiyoruz...

Sofralık zeytin üretiminde, "İhracat şampiyonuyuz" diye övünüyoruz. Yılda ortalama 300-400 bin ton üretim yapıyoruz.

60-70 bin ton sofralık zeytini ihraç ediyoruz.

92 milyon nüfuslu Mısır, 100-120 bin ton sofralık zeytin ihraç ediyor! Daha yeni üretime geçen Arjantin bile bizi geçmeye başladı. Fas ile eşit sayılırız. Neyle övünüyorsunuz?

2002 yılında 50 bin ton siyah zeytin ihracatı yapılırken, bu rakam 12 bin tona kadar düştü. Bu gidişle yakında ithalatına başlarız. Baksanıza...

32 kooperatifin oluşturduğu Tarih Zeytin ve Zeytinyağı Birliği, 2005 yılında 16 bin ton zeytinyağı alırken, bu rakam 2014'te 3 bin tona kadar düştü.

Sekiz kooperatifin oluşturduğu Marmarabirlik'in alımı aynı yıllarda 50 bin tondan 23 bin tona düştü.

Zeytin üretimi azalıyor ve bu ister istemez fiyatlara yansıyor. 2007’de ham muhtelif asit zeytinyağı (TL/kg) 4 lira iken, bu rakam 12 liraya kadar fırladı.

Zeytinyağı ilk kez 1966 yılında destekleme alım kapsamına alındı. Ve... Tabii ki, Özal döneminde 1986 yılında destekleme kapsamından çıkarıldı.

1991 yılında yeniden destekleme kapsamına alındı. Ve... Tabii ki, 1993 yılında Çiller’in başbakan olmasıyla tekrar destekleme kapsamı dışında bırakıldı.

IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü ve AB tarımı çöktürmek için ellerinden geleni yaptı. Zeytinyağı bundan nasibini aldı... Yazdığım gibi AKP, 2002-2017 arasında meclise tam yedi kez yasa teklifi getirdi. Hepsinin ortak özelliği, zeytin ağaçlarının kesilmesine ilişkindi!

AKP’li Sanayi ve Teknoloji Bakanı Faruk Özlü, “Türkiye’de 3573 sayılı zeytincilik yasası var. Bu yasa ‘Zeytin ağaçlarına 3 kilometreden itibaren yaklaşma’ diyor. Bu yasanın çıktığı tarih 1939. Yasa 1995 yılında revize edilmiş ve halen gündemde. 1939 yılındaki teknolojilerle şimdiki teknolojiler bir değil. O yıllarda bugünkü arıtma sistemleri, filtre sistemleri yoktu. Bugün neredeyse içme suyuna yakın arıtma yapan tesisler var. ‘Zeytin ağaçlarına 3 kilometre yaklaşmayın’ demek bugünkü teknolojilere baktığında pek anlamlı değil” görüşünü savundu. Kafa buydu...

Oysa...

AKP iktidara gelmeden önce öyle değildi:

Yıl, 2001. Yabancı Sermaye Derneği, “Endüstri Bölgeleri Kanun Tasarısı” adı altında bir çalışma yaparak dönemin DSP-MHP-ANAP Koalisyon Hükümeti’ne sundu. Çalışmada, zeytin yasası, orman yasası, kıyı yasası gibi yasalarda değişiklik yapılması, maden ve sanayi yatırımlarının önündeki engellerin kaldırılması isteniyordu. Başbakan Ecevit, raporu tasarı haline getirerek komisyona havale etti. O dönem Refah Partisi’nden ayrılıp ayrı grup kurarak muhalefette yer alan AKP, bu tasarıya karşı çıktı!

TBMM Alt Komisyonu’ndaki tasarıya AKP’li üyeler, madenlerin önündeki engellerin yasalara karşı olarak kaldırılması gerekçesiyle karşı çıktı. Dönemin AKP Milletvekilleri Mehmet Altan Karapaşaoğlu, Sait Açba, Zeki Ergezen ve Dengir Mir Mehmet Fırat’ın hazırladıkları muhalefet şerhinde, “Her türden

ve her boyutta korumayı ve tedbiri, madencilğin önünde engel olarak gören bir mantıkla hazırlandığı, aslında madencilik sektörünün geliştirilmesi yerine önündeki her türlü tedbiri kaldırma mantığına dayanan ifadelerle dolu olduğu görülmektedir. Bu tasarıya; Adalet ve Kalkınma Partisi olarak yurdumuzun sınırları içindeki topraklarımızın üstündeki varlıklarımız ile topraklarımızın altındaki varlıklarımız olan madenlerimizin, toplum yararı istikametinde geliştirilmesinden yana olduğumuzu, ancak, hukuk devleti ilkesinden de ödün vermemek tutum ve düşüncesi ile bu yasa tasarısına yukarıda açıkladığımız nedenlerle karşı olduğumuzu arz ederiz” yazdılar.

Muhalefette öyle...

İktidarda böyle...¹⁵⁵

Tavır değişikliğinin sebebi belli: Siyasi kaypaklık.

Bugün...

AKP zeytin üreticisine bin bir zorluk çıkarıyor. Vereceği birkaç yüz lira destek için üreticiye bin takla attırıyor. Sadece dönüm başına sabit olarak mazot ve gübre desteği veriyor. Kalan kısım satış faturasında gösterilen üretilen yağa göreymiş. Üretici yağını piyasada tekel durumunda olan toptancılara satmaya mecbur bırakılıyor. Yani üretici, ürettiğinin bir bölümünü kendi için ayırırsa ya da ikram ederse bir kuruş destekleme yok!

Aslında esas mesele, destekleme alabilmek için önceden yapılacak işlem:

Defalarca tarım merkezlerine, muhtarlara ve azalara imzalatılmak zorunda olunan evraklar var! Destekleme için başvuru yaptığında tarım merkezinin dosya parası almasını geçelim! Destekleme vermeyi bürokratik yolla boğuyorlar. Köylünün ürettiği ürünler mali açıdan değersiz kılınarak elindeki toprakları satmasına sebep yaratılıyor. Hepsi bu...

Sonuçta...

Zeytinyağının anavatanları ne Mardin’de ne de Maraş’ta bir tek zeytinyağı üretim tesisi kaldı. Zeytin ağacı var mı? İnsanlar bahçelerindeki zeytini kendi ihtiyaçları için kullanıyor.

155 AKP döneminde maden sahalarına sahip yabancılar şunlar: Rio Tinto, Anatolia Minerals, Odyssey Resources, Eldorado Gold, Fronteer Eurasia, Ariana, Stratek, Teck Cominco, Pregold, Galata, Truva gibi. Türkiye stratejik bor madeni rezervlerinin yüzde 75’ini elinde tutuyor. İmtiyazı devlet kuruluşu ETİ Holding AŞ’ye ait. En büyük rakibi Rothschild ailesine ait Rio Tinto. Bakalım satış ne zaman gerçekleşecek?

Tarihte ilk üretim yerlerinden Hatay'da bir tek zeytin tesisi bulunuyor.

Konu çok boyutlu...

Örneğin hangi sofralık zeytin sağlıklı?

Zeytin olgunlaşp dalından koparıldıktan sonra en az bir yıl, en fazla iki yıl salamurada kalması lazım ki acısı çıksın! Ama kimi şirketlerin bekleyecek zamanı yok. Hemen 10 günde piyasaya sunmak istiyorlar. "Kostik" (sodyum hidroksit) bu iş için kullanılıyor! Evet...

Maalesef zeytin, acılığını gidermek, yumuşatmak ve rengini siyahlaştırmak için "kostik" kimyasalına yatırılıyor. Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı'nın, 28 Mart 2014 tarihinde yayınladığı "Türk Gıda Kodeksi Sofralık Zeytin Tebliği"ne göre işlem görmüş salamura yeşil ve siyah zeytinler için kullanılabileceği belirtiliyor! "Ama" diyor, "iyi yıkayın!.."

Siz de evinizde mutlaka "kostik" kullanıyorsunuzdur. Özellikle kostik ile gider açma ülkemizde sıkça denenen tehlikeli bir iştir. Uzmanlar hep uyarır: Kostik asit bazlı bir malzemedir, su ile birleştiğinde ısı açığa çıkar ve yakıcıdır. Cilde, göze ve solunum yollarına ciddi zararlar verebilen kostik kullanırken mutlaka gözlük ve eldiven takılmalı, kokusu asla içe çekilmemelidir. Kâğıt sektöründe yapıştırıcı amacıyla, tekstil sektöründe beyazlatma ve yapay ipek üretiminde kullanılıyor kostik.

Zeytinin çekirdeği simsiyah ise kesin kostiklidir!

"Ferrolaktat (E-585)" ve "Ferroglukonat (E-579)" gibi renk düzenleyici kimyasallar zeytin üretiminde kullanılıyor. Zeytin parlak mı parlak, yumuşak ve rengi bozulmadan kalıyorsa bilin ki bu kimyevi maddeler kullanılmıştır. Ayrıntıya girip sizleri zeytinden soğutmayayım. Tek söyleyeceğim, güvendiğiniz üreticiden alınız!

Biz yine yağ üretim meselesine dönelim...

Düpedüz zehir

Ülkemizin yaklaşık 950 bin ton sıvı, 550 bin ton margarin ve 200 bin ton civarında da yem, boya ve sabun sanayi ihtiyacı olmak üzere toplam 1.7 milyon ton bitkisel yağ tüketimi var. Bitkisel yağ üretiminin temel hammaddesi yağlı tohumlar.

Yağlı tohumlar kırma aşamasının ardından kabuklarından ayrıldıktan sonra çeşitli işlemlerden geçirilerek ham yağ ve küspe olarak ikiye ayrılıyor.

Küspe, hayvan yemi olarak kullanılırken; ham yağ, rafine edilerek sofralık bitkisel yağa dönüştürülüyor.

Dünya yağlı tohum üretiminde soya fasulyesi lider: 2011 yılında 240 milyon tondan 2015'te 325 milyon tona çıktı.

Palmiye ve kolza da yükselirken, pamuk, 48 milyon tondan 42 milyon tona düştü.

Ayçiçeği, 42'den 40'a düştü.

Yağlı tohumda ABD, Brezilya, Hindistan, Arjantin, Çin lider.

ABD'nin yağlı tohum ekim alanı 39 milyon hektar iken, Türkiye'nin 800 bin hektar!

Bugün dünya ham yağ üretiminde palmiye yağı lider:

2011 yılında 53 milyon ton iken, 2015'te 65 milyon tona yükseldi.

Soya 43'ten 49'a çıkarken...

Kolza 24'ten 27'ye çıkarken...

Ayçiçeği yağı 16'dan 15'e düşerken...

Pamuk yağı hep 5 milyon tonda kaldı.

Dünya ham yağ üretiminin yüzde 64'ü palmiye ve soya yağından geliyor.

Dünya ham yağ üretiminin yüzde 34'ünü ve ihracatının yüzde 61'ini iki ülke gerçekleştiriyor: Endonezya ve Malezya!

Türkiye'de ayçiçeği, pamuk tohumu, soya fasulyesi ve kolza başta olmak üzere yağ elde edilen 17 farklı bitki yetiştiriliyor. Ama... 1.5 milyon ton bitkisel ham yağ üretimiyle dünya sıralamasında çok geride.

Türkiye'de en fazla ekim alanına ve üretim miktarına sahip olan yağlı tohum ayçiçeği.

Ayçiçeği ve pamuk tohumu, toplam yağlı tohum üretiminin yüzde 88'ini oluşturuyor.

Son 5 yıllık dönemde tarımsal ürün ekim alanlarında en yüksek artış aspir tohumunda görülürken, pamuk ve ayçiçeği ekim alanının daralması dikkat çekici.

Türkiye'de bitkisel yağ sektörünün ana problemi hammadde dışa bağımlılığı doğurdu. Yağlı tohum hammadde ithalatına bağımlılık oranı yüzde 60-70 civarında. En çok dışalım yağı

tohum yüzde 72'lik payla soya. ABD, Ukrayna ve Moldova'dan aldığımız soyanın ne kadarının genetiğinin değiştirilmiş olduğunu bilmiyoruz!

Türkiye'de ham yağ üretimi; 2014'te 1 milyon 471 bin ton olarak gerçekleşirken, piyasadaki toplam ham yağ arzı 3 milyon 33 bin ton oldu. Bu açık ithal yağlı tohum ve doğrudan ham yağın dışalımıyla kapatılmaya çalışıldı. Toplam yağ arzının yüzde 75'i dışarıdan alınıyor. Son yıllarda ham yağ ithalatının, yağlı tohum ithalatına kıyasla çok daha hızlı arttığı görülüyor. Öyle ki, ayçiçeği ham yağında bile ithalat yüksek seviyede.

Evet... Türkiye bitkisel yağ sektörü ithalat bağımlısı!

Yağ üretiminde yüzde 25 yerli üretimden faydalanılırken, yüzde 75 ithal hammadde kullanılıyor.

Her yıl ortalama 6 milyon ton yağlı tohum, ham yağ ve bitkisel yağ hammaddesini ithal eder hale geldik. Bu her yıl artıyor. Senede 3 milyar dolar ödüyoruz.

Dünyaya yağ ihraç etmemiz gerekirken nasıl ithal eden ülke haline getirildik? Yanıtı kolay:

Ayçiçeği üretiminin; 2012'de TL/dekar maliyeti (tohum, gübre, mazot vb.) 142 lira iken, 2015'te 214 liraya çıktı! Köylü ayçiçeği (veya pamuğu) nasıl eksin? Gelsin ithal yağlar!

Yetmezmiş gibi AKP ne yaptı: İthal edilen ayçiçeği ham yağlarından ve teknik/sınai amaçlı kullanılan ayçiçeği tohum yağlarından alınan gümrük vergisini sıfırladı! Yerli üreticilerin piyasada rekabet gücünü azaltmak için elinden geleni yapmaya devam ediyor!

Hiç destek vermiyor değil: Ayçiçeğine TL/hektar (gübre-mazot) yardımı 6 lira! Nedense aspire 9 TL. Fark ödemesi de yapıyor; ayçiçeğine kuruş/kilo 40 iken aspire 80! Ayçiçeğine bu "düşmanlık" niye? "Trakyalılar AKP'ye oy vermiyor" diye mi?

Devlet desteklerini ürün bazında incelediğinizde; 2007-2016 yılları arasında ayçiçeğine diğer bitkilere kıyasla düşük oranda katkı sağladığı görülüyor! Bir düşmanlık var!¹⁵⁶

Diyebilirler ki: "Türkiye hiç yağ üretmiyor değil!"

Evet. Yüzde 25'ini üretiyor. Peki, üretenler kim?

En büyük "yağlı tohum ve bitkisel yağ üreticisi" firma hangisi:

156 Gerek Bizans gerek Osmanlı'nın tahıl deposu Trakya bugün elden-gözden çıkarılmış durumda! Padişahların balı bile Tekirdağ-Malkara'dan gelirdi.

Unilever San. ve Tic. T.A.Ş.! Üretimi, 3 milyon 392 bin ton!
İkinci sırada (henüz satılmadı ise Tekfen'in) Toros Tarım San. ve Tic. A.Ş. var; 1 milyon 412 bin ton.

Sonra yabancılar sıralanıyor yine:

Bunge Gıda San. ve Tic. A.Ş. var..

Cargill Tarım ve Gıda San. Tic. A.Ş. var...

Amylum Nişasta San. ve Tic. A.Ş. var...

Fransız tohum üreticisi Limagrain, Fransa'daki iki fabrikasının yanında üçüncü fabrikasını Bursa Karacabey'de açtığı için ne çok teşvik aldı hükümetten!

Küresel şirketler Trakya'yı kendi aralarında paylaşıyor.

AKP ne yapıyor? Türkiye'yi palm yağına bağımlı hale getiriyor!

Bilirsiniz: Modifiye edilmiş yağ çeşitleri sağlık sorunlarına yol açıyor. Trans yağlar ise, düpedüz zehirdir!

Açılışı Erdoğan yaptı

Türkiye son yıllarda palmiye yağı/palm yağı istilasına uğradı!

Palm yağı, palmiye meyvesinden elde edilen doymuş yağ asidi seviyesi yüksek yarı katı bir yağ...

Bu yağ; gıdalar, temizleyiciler ve endüstriyel ürünlerin çoğunda kullanılıyor. Yemeklik yağlar, margarinler, dondurma, hazır yemek ve şekerlemeler gibi işlenmiş gıdaların çoğunda palmiye yağı kullanılıyor. Çikolata, pizza hamuru, bisküvi ve kurabiyeler, paketlenmiş ekmek bu ürünlerden bazıları.

Ayrıca sıvı deterjan, sabun ve şampuanların çoğu, ruj, ağda ve cilalar, endüstriyel yağlayıcılar ve biyolojik yakıtların içerisinde bu yağ bulunuyor...

Palm tek bir yağ değildir. Birçok sentetik işlem ile muhtelif palm yağları üretilir. Palm olein, palm stearin, palm kernel oil, palm kernel olein, palm kernel stearin vd. Bazılarının (Hydrogenated Palm Kernel Stearin) erime sıcaklığı 55 derece!

Palmiye yağı, doğal kırmızı rengini değiştirmek ve kokudan arındırmak için yüksek ısılarda rafine ediliyor. Avrupa Gıda Güvenliği Kurumu (EFSA), 2016 yılı raporunda, palmiye yağının 200 dereceden yüksek ısılarda rafine edilmesi halinde, diğer

bitkisel yağlardan daha çok kanserojen madde ortaya çıkardığını açıkladı.

Greenpeace, en büyük üretici ülke Endonezya'da palmiye yağı üretiminin son 25 yılda altı katına çıktığını duyurdu. Üretimin artırılması için şirketler yağmur ormanlarını talan edip yerlerine palmiye ağacı dikiyordu.

WWF/Doğal Hayatı Koruma Vakfı, dünyada saat başına 300 futbol sahası büyüklüğündeki yağmur ormanlarının palmiye yağı üretimi için yok edildiğini duyurdu.

Dünya Sağlık Örgütü/WHO, BM Gıda ve Tarım Örgütü/FAO gibi kuruluşlar palmiye yağındaki GE olarak bilinen kanserojen maddenin arz ettiği tehlikeye dikkat çekmekle birlikte, palmiye yağının tüketilmemesi tavsiyesinde bulunmadı! Bu nedenle...

Sofranızdan eksik etmediğiniz Nutella, lezzetini ve uzun raf ömrünü büyük ölçüde palmiye yağına borçluydu! Nestlé ve Unilever de, çikolata ve margarin gibi ürünlerde palmiye yağı kullanıyordu.¹⁵⁷ Nutella'nın imalatçısı (Michele Ferrero'nun sahip olduğu) Ferrero SpA ise, yağın güvenli olduğunun vurgulandığı bir reklam kampanyası başlattı. Rafine etme işlemini 200 derecenin altında yaptığını savundu. Yine de...

Palm yağı Avrupa'yı karıştırdı. İsviçreli market zinciri Coop, İtalya'daki marketlerinde palmiye yağı bulunan ürünü satmama-
cağını açıkladı!

Ya Türkiye?

Malezya (yüzde 31) ve Endonezya (yüzde 54) üretim oranıyla palmiye yağının ana üreticileri. Küresel ihracatın yüzde 40'ı Endonezya ve Malezya tarafından gerçekleştiriliyor. Alıcıları özellikle İslam ülkeleri Bangladeş, Mısır, Nijerya, Tunus, İran, Pakistan, Suudi Arabistan ve Türkiye!

Türkiye 2016 yılında toplam 1.5 milyon ton palmiye yağı satın aldı. Ülke olarak anladık da küresel şirket olarak Türkiye bu yağı kimden alıyor?

Wilmar International...

157 İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ertesinde İngilizler margarin için Afrika'ya sivil çıkarma yaptı. Hedef margarin yapımı için yer fıstığı yetiştirmektir. Unilever'in yan şirketi Birleşik Afrika Şirketi başkanı Frank Samuel projeye destek verdi. Ortaklaşa, İngiliz sömürgesi Tanganika'da (Tanzanya) 200 bin dönümlük arazide işe başladılar. Büyük başarısızlıkla 1951'de projeyi sonlandırdılar. 10 yıl sonra da sömürgelerini kaybettiler. Margarin projesi Tanzanya'nın doğumuna sebep olan nedenlerden biriydi.

1991 yılında Singapur'da kuruldu.

Sahibi, Kuok Khoo Hong... (Açılışını Erdoğan'ın yaptığı Beşiktaş'taki tarihi tütün deposu yerine yapılan Shangri-La Otel'in sahibi. *Rolling Stone* dergisini oğluna alınca dünya medyasına haber olmuşlardı.)

Wilmar şirketi, dünyanın en büyük palm ve çekirdek yağı, yemeklik yağ, yağ kimyasalları, endüstriyel yağlar, palm biyodizel üreticisi ve tedarikçisi. Endonezya ve Malezya'daki en büyük ekim alanlarının ve en büyük palm yağı üretiminin sahibi.

450'den fazla üretim tesisi ve 50'den fazla ülkeyi kapsayan dağıtım ağıyla küresel bir güç.

Türkiye'deki şirketin adı Wilmar Ticaret Ltd. Şti.

Mersin Serbest Bölge'ye 2102 yılından itibaren getirdiği yağları Türkiye'ye satıyor...

Türkiye'de kullanılan palmiye yağının kişi başına tüketimi 3.5 kilo. Hızla artıyor. Çünkü...

Küresel güçler, bizim zeytinimizi, pamuğumuzu, ayçiçeğimizi yok ettiriyor. Palmiyeye, soyaya, kanolaya bizi mecbur bırakıyor. Damak tadı "tekleştiriliyor!" Nasıl mı?

Türkiye, ayçiçeği yağı ithalatında yüzde 36 oranında vergi alırken, palmiye yağının ithalatından yüzde 15 alıyor! Palm yağı dışalımını niye kolaylaştırılıyor? Oysa, yağların ithalinde ham olarak yüzde 30, rafine olarak da yüzde 52 gümrük vergisi alınması gerekmiyor mu? Siyasi desteğin bir sebebi var herhalde...

Sorun sadece palm yağı değil ki...

Bir örnek vermeliyim:

Hazır gıda üreticileri/fast-food lokantalar çok kızartma yağ tüketiyor. Yağ maliyetleri çok yüksek oluyor. Dallas Group of America Inc. adlı ABD şirketi, "Magnesol XL" adlı kimyasal madde üretti. Bu katkı maddesi, mevcut yağın defalarca kullanılmasını sağlıyordu! Maliyeti oldukça düşüktü: 100 litre yağda 1 kilo kullanılması yeterliydi.

"Magnesol XL" içinde yüzde 75-97 oranında magnezyum silikat vardı. Belki bilirsiniz, inşaat sektöründe ısıya-aşınmaya dayanıklı asbest kullanılırdı. Solunum yoluyla akciğer kanserine sebep olduğu ortaya çıkınca yasaklandı. İşte bu asbest içinde magnezyum silikat vardı! Peynir, sakız, pirinç, salam, şekerlemelerin içinde olduğu gibi!

İtibarıyla..

ABD'nin kimi eyaletlerinde ve şehirlerinde 2008 yılından itibaren bu trans yağ yasaklandı. Türkiye'de bu konu gündeme bile getirilmiyor.

Hidrojene edilmiş bitkisel yağ katkı maddelerinden de daha büyük tehlikeler arz ediyor! Bu bitkisel yağları yapmak için kullanılan proses, kalp rahatsızlıklarını ve şeker hastalığını teşvik eden trans yağlardır. Tüketicilerin trans yağları mümkün mertebe çok küçük miktarlarda tüketmeleri öneriliyor.

Yetmezmiş gibi...

Sıvı-katı yağlarda kullanılan birçok katkı maddesi var. Örneğin:

310 Propyl Gallate: Yağların bozulmasını önlemek için kullanılıyor. Kanserle sebep olabilir. Gastrit ve cilt tahrişine neden olabilir, kandaki hemoglobine zarar verdiği için bebek ve küçük çocuk gıdalarında izin verilmiyor.

E320 BHA ve E321 BHT: Yağların bozulmasını, küflenmesini önlemek için kullanılıyor. Yapılan bazı çalışmalarda bu katkı maddesinin farelerde kansere sebep olduğu bildirildi. Bebe malarında izin verilmiyor.

E210-E219 Benzoatlar: Yağlarda koruyucu olarak kullanılıyor. Astıma, sinirsel bozukluğa ve çocuklarda hiperaktiviteye, kurdeşene neden olabiliyor.

Ülkemiz hızla bilmediğimiz yağlarla dolduruluyor. Yerli üretim yabancıların eline geçiyor. Hatırlayınız:

- "Turyağ" yağları vardı; artık sahibi ABD'li Cargill!
- "Salat" yağları vardı; artık sahibi Hollandalı Bunge!
- "Yudum" yağları vardı; artık sahibi Suudi Arabistanlı Afia International!
- "Koza" ve "Vadi" yağları vardı; artık sahibi ABD'li Seaboard Corporation!
- "Oruçoğlu" yağları vardı; artık sahibi Birleşik Arap Emirlikleri Trans-Atlantic Group DMCC!

Bütün bunların başlangıcını bilmeniz lazım...

Tarımsal dönüşümü kavrayabilmek için Demokrat Parti dönemini kısaca hatırlamakta yarar var... Çünkü her şey "zeytin yağlı yiyemem" türküsüyle başladı!

Yağ konusundan sonra tarımsal tahrifat konusuna nihayet gelebildik... Bu dönem bilinmeden ülkemizin tarımsal yıkımı anlaşılamaz.

Tarih: 14 Mayıs 1950.

Oyların yüzde 53.6'sını alan Demokrat Parti seçimi kazandı.

Uzun dönem CHP içinde bulunup ayrılarak DP'yi kuran Celal Bayar Cumhurbaşkanı, Refik Koraltan TBMM Başkanı ve Adnan Menderes Başbakan oldu...

İkinci Dünya Savaşı sonrasında ABD Başkanı Harry S. Truman (1884-1972) idi. 12 Mart 1947'de Kongre'de kendi adıyla anılacak "Truman Doktrini"ni açıkladı. Başkan Truman'a göre ABD, komünizm ile mücadele veren, komünist ülkelerin baskısı altında bulunan devletlere mali ve askeri yardım yapmalıydı.

İşte... Bu ekonomik yardımın adı "Marshall Planı" idi.

Plan dahilinde ilk etapta kastedilen ülkeler Yunanistan ve Türkiye idi. Bu amaçla Amerikan Kongresi'nden 400 milyon dolar kullanma izni istedi. Kongre'nin 22 Mayıs'ta bu isteğini kabul etmesi üzerine Türkiye'ye 100 milyon, Yunanistan'a ise 300 milyon dolar yardım yapıldı.¹⁵⁸ (Almanya, Fransa, İngiltere gibi ülkeler dahil toplam 12 milyar dolar yardımda bulunuldu.)

Başkan Truman, yardımları koordine etmek, planları hazırlamak amacıyla kurulan Uluslararası Kalkınma Danışma Kurulu başkanlığına Nelson Rockefeller'ı getirdi.

Yıl, 1950 idi. Latin Amerika'dan sonra hedef ülkelere biri Türkiye idi. Türkiye'ye gelen ABD'li uzmanların raporlarına göre, Türk ekonomisinin daha sağlıklı işlemesi için, özellikle özel teşebbüse yeterli serbestinin verilmesi, iç ve dış ticarete serbest piyasa şartlarının uygulanması ve Türkiye'de kamu kesiminin ekonomiden çekilmesi gerekiyordu.

158 Soğuk Savaş başlatan Truman Doktrini, Türkiye'ye sadece ekonomik yardım sözü vermeyip, birtakım siyasal yükümlülükler de getiriyordu. Çünkü Doktrin, Türk dış politikasını sınırlayan birtakım maddeler içeriyordu. Bunlardan en önemlisi 24. maddeydi: "Türkiye Hükümeti, Birleşik Devletler Hükümeti'nin muvafakatı olmadan, bu neviden hiçbir madde veya malumatın mülkiyet ve zilyetliğini devredemeyeceği gibi, aynı muvafakat olmadan Türkiye Hükümeti'nin subay, memur veya ajanı sıfatı haiz bulunmayan bir kimse tarafından bu maddelerin ve bu malumatın gayeden başka bir gayeye kullanılmasına müsaade etmeyecektir."

Yani, yapılacak yardımların karşısında Türkiye'ye sorumluluk yüklüyordu. Bu anlamda Türkiye'yi, siyasi, ekonomik ve askeri bakımdan Birleşik Devletler'e daha bağımlı hale getiriyordu. Bu sebeple, anlaşmanın imzalanmasından 17 yıl sonra, 1964 Haziranı'nda Türkiye'nin Kıbrıs'a yapmayı düşündüğü silahlı bir müdahaleyi sınırlamak istedi.

ABD/Rockefeller kendi istediği yoldan Türkiye'yi "kalkındıracaktı!" Yapılan, ithal ikameci tarımsal kapitalizme dönüştü... Yani, amaç Türkiye'yi Osmanlı'nın son dönemine benzetmekti! Bu sebeple...

DP iktidarıyla iktisadi alanda köklü değişimler oldu: Devletçi-korumacı politikadan vazgeçildi. Özel sektör ağırlıklı ithal ikameci kalkınma modeli benimsendi. İthalat serbestleştirildi. Türkiye'de 1950-1952 yılları arasında ithalat yüzde 65 oranında serbest bırakıldı. Dış ticaret alanında 1953 yılına kadar devam eden bu süreç, ortaya çıkan döviz sıkıntısı nedeniyle terk edilmeye başlandı. DP'nin "kafası karıştı", ABD ne derse uyguluyordu! Örneğin...

DP'nin iktidarı devraldığı 1950 yılından itibaren izlediği ekonomik politikaların çoğu Barker Raporu'na dayanıyordu. Rapor, Dünya Bankası/Uluslararası İmar ve Kalkınma Bankası (IBRD) tarafından hazırlattırıldı. Banka, bu görevi James M. Barker başkanlığındaki heyete verdi. 18 Haziran 1950'de Ankara'ya gelerek çalışmalarına başlayan heyet üyeleri Eylül'ün ilk yarısında Türkiye'den ayrıldı. "Türkiye Ekonomisi Kalkınma Programı İçin Tahlil ve Tavsiyeler" adlı raporlarını 1951 yılında teslim ettiler. Thornburg (1950), Martin-Cush (1951), Leimgruber (1951), Maurice Chailloux Dantel (1959) gibi raporlar da vardı.

"Kapsamlı planlama gereksiz" diyorlardı.

"Devletçilikten vazgeçiniz" diyorlardı.

"Yabancı sermayenin önünü açın" diyorlardı.

İlk adım olarak Türkiye Sınai Kalkınma Bankası (TSKB) kuruldu.¹⁵⁹ Dünya Bankası'nın talebiyle kurulan bu bankanın amacı, özel sektörün sanayi-hizmet sektörlerinde yapacağı yatırımlara iç ve dış kredi sağlamaktı.

ABD'liler Türkiye'yi "kapı komşusu" yaptı!

ABD Dışişleri Bakanı, Soğuk Savaş mimarlarından John Foster Dulles, Türkiye'de kurulacak üsler için onay aldı. ABD Temsilciler Meclisi Dış Ekonomik İlişkiler Komisyonu Başkanı Clarence Randall, Türkiye'den sanki hiç çıkmadı. Sürekli demeç

159 TSKB kurucuları şunlardı: İş Bankası, Akbank, Garanti Bankası, Yapı ve Kredi Bankası, Osmanlı Bankası, Selanik Bankası, Türk Ticaret Bankası, İmar Bankası, Tutum Bankası, Banca Commerciale Italiana, Banca Di Roma, Holantse Bank, İstanbul Ticaret Borsası, İstanbul Ticaret ve Sanayi Odası, Çukurova Sanayi İşletmeleri, İzmir Pamuk Mensucat, Mecit Duruiz, Cabir Selek, Atif Kuyucak, Nuri Dağdelen, Suphi Argon, Hakkı Avunduk, Vehbi Koç. Bankanın 1963 yılında da 29, 1975'te 45 ve 1986 yılında 61 şirketle ortaklığı vardı.

verdi: "Sermaye ürkektir, önündeki tüm engellerin kaldırılması gerekir."

DP hükümeti aynı görüşteydi: "Kesin zorunluluk olmadığı takdirde piyasalara müdahale edilmemelidir. Bu bağlamda devlete düşen en önemli görev, rekabeti ortadan kaldıran veya rekabeti sınırlandıran faktörleri önlemeye çalışmak olmalıdır."

Bu nedenle...

DP hükümeti, "Yabancı Sermaye Yatırımlarını Teşvik Kanunu" çıkardı. Öyle bir propaganda yapıyordu ki, önünde durmak imkânsızdı! Örneğin Amerikalılar, Türkiye'de petrol ve değerli maden yatakları bularak ülkeyi zenginleştirecekti!

Yabancı sermayenin önündeki engeller kaldırılınca ilk gelen isimlerden biri; Türk halkına "ucuzluk kralı" olarak tanıtılan -M. Gottlep Duttweiller tarafından 1925 yılında Zürih'te kurulan- Migros oldu.¹⁶⁰

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD merkezli çok uluslu şirketler gıda ve tarım sektörüne hızlı bir giriş yaptı. Bunlardan biri de margarin yağıyla Unilever oldu.¹⁶¹

Keza...

Coca-Cola dünyadaki 1.109'uncu fabrikasını Türkiye'de kurmak istediğinde, üretimi Marshall fonunun öncelikler listesine alınarak şirkete kredi verildi. 1952, 1953 ve 1956'da Gıda Maddeleri Nizamnamesi sürekli değiştirilerek Türkiye pazarı sonuna kadar Coca-Cola'ya açıldı. Eh tabii ki yerli gazoz imalathaneleri filan kapatıldı! Türkiye'nin "gazoz ağacına" döndüğü süreç başlatıldı!

Şaşıracak bir durum yok... Coca-Cola, İkinci Dünya Savaşı ile birlikte küresel güç oldu. Şeker karnesinden bile muaf tutuldu.

¹⁶⁰ Türkiye'nin en büyük süpermarket zincirleri arasında yer alan Migros 1974 yılında Koç Grubu tarafından satın alındı. 2008 yılında 3 milyar 250 milyon dolara Migros'u, küresel (yüzde 40'ı ABD, yüzde 30'u Avrupa, yüzde 30'u da Asya ve Ortadoğu kökenli olup, dünyada 1 trilyon doları yöneten İngiliz) fon BC Partners satın aldı. 2015 yılında ise Tuncay Özilhan'ın sahibi olduğu Anadolu Endüstri Holding hisselerinin yüzde 40.2'sini BC Partners fon ortaklarından Moonlight/ MH'den aldı.

¹⁶¹ Margarin üreticisi Hollandalı Margarine Union ile sabun üreticisi İngiliz Lever Brothers'ın 1930 yılında birleşmesiyle kurulan Unilever, Türkiye'de ilk ortaklık teklifini Vehbi Koç'a yaptı. Koç margarinin Türkiye pazarında tutmayacağını düşünerek reddetti. Sonradan büyük hata yaptığını açıklayacaktı. Unilever'in ilk dönemler margarin yağı tutturması zor oldu. Trabzon ve Urfa yağlarını örnek alıp, karoten, butirik asit ve etil butirat gibi katkı maddeleriyle tereyağı Türk ağzına uygun hale getirdi. Latince "sağlık" anlamına gelen "Sana" ve Latince "yaşam" anlamına gelen "Vita" yağlarını üretti. ABD'den getirdikleri pamuk ve soya yağları yardımıyla fiyatları bayağı aşağıya çektiler. İlk yıllar durgunluğu Türk Ordusu'nun verdiği 300 tonluk Vita-20 tonluk Sana yağ talebiyle aşıldı! Zamanla margarinin adı Türkiye'de "Sana yağı" oldu...

Çünkü Amerikan üslerinin bulunduğu her yerde Coca-Cola vardı.

Coca-Cola makinelerini çalıştıran ve sevkıyatı yapan şirketin özel görevlilerine askeri rütbeler verildi. "Coca-Cola albayları" savaş sırasında 64 askeri fabrika kurdu...

General MacArthur'dan General Patton'a kadar herkes Coca-Cola'ya meftundu! Solomon Adaları'ndan Kazablanka'ya kadar her yerde Coca-Cola vardı. 1942 yılındaki reklamı bunu açık eder: Güvertede Coca-Cola'yı içen bahriyelileri gösteren fotoğrafın altında şu yazılıydı: "Bir ABD savaş gemisinin gittiği her yere Amerikan yaşam tarzı da gider. Doğal olarak Coca-Cola da..."

ABD Ordusu'nun "eteğinin altındaki" Coca-Cola Antarktika hariç yeryüzünün tüm kıtalarına yerleştirildi. 1950 yılında Coca-Cola'nun kârının üçte biri artık ABD dışından geliyordu!¹⁶²

Örnekleri uzatmayayım...

10 yıllık DP döneminde ülkeye giren yabancı sermaye miktarı 17.3 milyon dolar oldu.

İlk dönemler "pazarı düzenlemek" için işadamından çok politikacı-bürokrat Amerikalılar geldi.¹⁶³ Bir diğer ABD'li -Türkiye'nin ilk petrol yasasını hazırlayan- hukukçu jeolog Max Ball de başkentteydi. Bu ziyaretin ardından DP hükümeti "Petrol Kanunu" çıkardı. Kanunun amacı, Türkiye'nin petrol kaynaklarının özel teşebbüs eli ve yatırımlarıyla süratle, kesintisiz ve verimli bir şekilde geliştirilip değerlendirilmesini sağlamaktı.

Daha ne palavralar...

162 Coca-Cola vb. sağlık açısından ne derece tehlike barındırdığına bir örnek vereyim: Bir kutu kolay klozetin içine dökünüz. Bir saat kadar bekleyiniz. Sifonu çekiniz. Koladaki sitrik asit tuvaletteki tüm lekeleri yok eder! Pas lekesini de yok eder; kolaya batırılmış bezle ovarak pası çıkarabilirsiniz. Bunlar şaka değil. 2001 yılında Delhi Üniversitesi'nde "kim daha fazla Coca-Cola içecek" yarışmasında sekiz litre kola içen "şampiyon" herkesin gözünün önünde 10 dakika sonra can verdi!

163 Rockefeller Vakfı'nın finans sağladığı "Amerikan Öğrenilmiş Topluluklar Konseyi (ACLS)" Harvard, Columbia, California, Berkeley ve Cornell üniversitesinin yaz kurslarında kimi ülke dilleri öğretiliyordu. 1939 yılında Türkçe ve Arapça öğretim planına dahil edildi. Amerikalıların -özellikle "Barış Gönüllüleri" projesiyle gelenlerin- Türkçe bilmesine Türkiye'de kimileri çok şaşıyordu. ABD devletinin resmi projesi olan Barış Gönüllüleri 139 ülkeye gitti. Tek amacı vardı: Sömürgelere karşı mücadele veren Asya ve Afrika ülkelerindeki devrimci hareketler hakkında bilgi toplamak ve ülkelere Amerikan kültürünü aşilamak!

Ana muhalefet partisi CHP, Osmanlı dönemindeki kapitülasyonların hortlatıldığını söyledi. İsmet İnönü meydanlarda, "Amasya'nın elma bahçelerini sattırmayacağız" diyor ve şöyle devam ediyordu:

"Tarihte yabancılar kapitülasyon korumacılığıyla Türkiye'yi istismar ettiler. Yabancı sermaye özel kanunlarla korunacaksa biz elimizdeki milli sermayeyi yabancı olmaya zorlarız. Yüzyıllarca denenmiş sakıncalı usullerin, bugün marifet gibi yeniden getirilmesini kabul edemeyiz."

İnönü'yü bu derece endişelendiren tarımda ne gibi gelişmeler oldu?

1950 yılında...

Türkiye ihracatının yüzde 93'ü, tütün, pamuk, fındık, zeytin gibi, beş-altı tarım ürünüydü. Toplam nüfusumuzun yüzde 75'i köylerde yaşıyordu.

Milli Gelir'de tarım kesiminin payı yüzde 50 dolayındaydı.

İktisadi anlamda şanslı dönemdi; Avrupa, İkinci Dünya Savaşı'nın yaralarını sarıyordu. Tarım ülkesi Türkiye, Avrupa'nın gıda deposuydu. 1950'den 1953'e Türkiye'nin ihracatı 263 milyon dolardan 396 milyon dolara çıkarak yüzde 50'lik bir artış gösterdi.

Başlıca tarımsal ürünlerimiz; tütün, pamuk, fındık, kuru üzüm, kuru incir, nohut, fasulye ve hava şartlarının iyi olduğu yıllarda buğdaydan ibaretti. Üretimi daha da artırmak gerekiyordu...

DP ilk yıllarında dünya basınından takdir gördü hep; "ABD yardımını çok iyi kullanan ülke!" (Aynı ANAP ve AKP'ye yapılan övgüler gibi!)

DP'nin dış ticarete sayı olarak en fazla antlaşma yaptığı devlet ABD idi. ABD ile yapılan ticari antlaşmaların çoğu tarımla ilgiliydi.

Ve bunlar Türkiye'nin tahıl satışını öngören antlaşmalardı.¹⁶⁴

Neydi bunlar:

Türkiye ile ABD 1955-1956 yılları arasında bir dizi "tarım anlaşmaları" imzaladı. ABD elindeki tarım stoklarını "gıda yardımı" maskesi altında Türkiye gibi ülkelere gönderdi.

Harvey Levenstein *Gıda Korkusu* kitabında şöyle diyor:

164 Atatürk sonrasında, 1939-1969 arasında ABD ile Türkiye arasında 55 ikili antlaşma imzalandı.

“1950’lerin ortalarına gelindiğinde, ülkedeki (ABD) çiftçiler öylesine çok gıda üretiyordu ki, üretim yapmamaları için onlara para ödenmesi gerekiyordu. Hükümet 100 milyon ton üretim fazlasından nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu.(...) 1950’li yıllar benim, ‘Amerikan Gıda Üretiminin Altın Çağı’ olarak nitelendirdiğim; Amerikan medyasının gıda üretiminde kullanılmakta olan kimyasalları ve işleme yöntemlerini eleştirmek yerine alkışladığı bir dönemdi. 1950’de Kongre komitelelerinden biri, 1938’den bu yana gıda üreticilerinin gıda tedarikine neredeyse 850 yeni kimyasal ek madde kattığını açıkladığında, üreticiler gururla kullandıkları ‘yeni kimyasalları’ yayımlamaya başlamışlar, Amerikan FDA’nın bunların hepsini ‘genelde emniyetli olarak kabul edilen’ gıdalar kategorisine sokarak onaylandığına işaret etmişlerdi. Pasifik’teki kazanmış bir ürün olarak alkışlanan böcek ilacı DDT’nin mucidi 1948 yılında Nobel Ödülü kazanmıştı...”

Türkiye bunların farkında değildi. ABD ile Türkiye ardı ardına gıda antlaşmaları imzaladı. Örneğin:

– Tarih: 12 Kasım 1956. “Zirai Maddeler Ticaretinin Geliştirilmesi ve Yardımlaşma Hakkındaki Muaddel Amerikan Kanunu”.

Bu antlaşmayla ABD, “yardım” adı altında “ucuza” ihtiyaç fazlası buğday, arpa, mısır, dondurulmuş et, konserve sığır eti, don yağı ve soya yağı gibi tarımsal ve hayvansal ürünleri gemileriyle Türkiye’ye gönderdi. Taşıma dahil fiyatı, 46.3 milyon dolar idi!

– Tarih: 25 Ocak 1957. ABD’den yine “hibe gibi ucuza”; buğday, arpa, mısır, konserve sığır eti, peynir, süt tozu, pamuk tohumu, soya fasulyesi yağı ithal edildi. Taşıma ücreti dahil fiyatı, 19.40 milyon dolar idi!

ABD tarım ürünleri, –gümrük vergisi, resim ve harçlar gibitek bir vergi ödemeden Türkiye’ye girdi. Yine de ABD malları şartlı verdi:

– Gönderilen Amerikan tarım ürünleri fazlası, ABD’nin aynı malların alıcısı bilinen pazarlara ve Amerika’nın düşman tanıdığı ülkelere satılmayacak. Sadece Türkiye’nin iç tüketiminde kullanılacak...

– ABD’nin “üretmeyin” dediği tarım ürünleri üretilmeyecek ve “satmayın” dediği tarım ürünleri ihraç edilmeyecek...

– Türkiye’nin yetiştirdiği ve anlaşmada adı geçen ürünlerin ihracatı ABD tarafından kontrol edecek...

ABD Ankara Büyükelçisi Fletcher Warren şunu dikte ettirdi DP Hükümetine:

– 1957 mahsulünden yumuşak buğday veya 1 Ağustos 1958 tarihine kadar diğer herhangi bir yumuşak buğdayı ihraç etmekten kaçının!

– 1957 mahsulünden veya 1 Ağustos 1958 tarihine kadar sert buğday ihracatını asgari bir seviyede tutun!

– Eğer bu yasağa uymazsanız ihraç ettiğiniz buğday kadar, Amerikan buğdayını kendi kaynaklarınızdan finanse edersiniz!

Aradan sekiz yıl geçti. ABD önce bedava verdi sonra “Türk parasıyla alabilirsiniz” dedi. En sonunda Türkiye’nin ne kadar buğday (vb.) alacağını, ne kadar satacağını kendi belirler oldu! Nihayetinde de satışın dolar üzerinden olma şartını dayattı! Budur: Ayı ile yatağa girersen sonucuna katlanırsın!¹⁶⁵

ABD, “PL. 480” kodlu süttozunu, “Barış İçin Yiyecek” yalaıyla bize içirdi. Sonra bu uyduruk süttozunu da sattı!

Ah! Neleri yutturmadılar ki:

Büyük çoğunluğu Müslüman Türk halkına, İslam usullerine göre kesilmeyen, kanı akıtılmayan, dondurulmuş veya konserve et yedirdiler.¹⁶⁶ Ayrıntı vermeyeyim, mideniz kaldırmaz!

ABD o kadar ayrıntılı maddeler hazırlayıp dayattı ki... Örneğin, sabun yapımında zeytinyağı yerine sattıkları donyağı/içyağı kullanılacaktı!

Türk halkına kendi ağız tadını /gıdasını alıştırmak şartı koydu. Dedi ki, “İthal ettiğiniz mallarımızı halkınıza ucuza satacaksınız!” Yeter ki Türk halkı yeni yiyeceklere alışsın istiyordu. Bitmedi...

165 SSCB’de Stalin 1953’te ölünce yerine Kruşçev geçti. Stalin’in sanayileşmeye çok önem verdiği için ülke tarımının gerilediğini söyleyen Kruşçev, “Bakir Topraklar Projesi” ile işlenmemiş milyonlarca yeni tarımsal alan açtı. 1955 yılında hedefi 20 milyon ton tahıl idi. 300 bin gönüllüden oluşan özel eğitimli tarım çalışanlarıyla işe girişti. İlk yıl hedef üç katına çıksa da sonra tam bir hüsrana yaşandı. Moskova hizbi olarak adlandırılan muhalefet, Stalin’e yönelik eleştirilerini kişisel bir düşmanlık haline getiren Kruşçev’in yetkilerini kötüye kullandığını ileri sürerek 1964’te azletti. Ama. Tarım politikalarından vazgeçmedi. Geçen yıl ABD ve Kanada’yı buğday rekoltesinde geçerek dünya birincisi oldu.

166 Pulitzer ödüllü Amerikalı yazar Upton Sinclair (1878-1968) yüzyıl başında yazdığı (1906), *Chicago Mezhlâhları* romanıyla, Amerikan sosyalist hareketinin gelişmesini sağladı. Upton Sinclair, devasa et endüstrisinde işçilerin yaşamlarını o kadar çarpıcı yazdı ki, Amerika’da gıda kanunu değişti. “Ailenin bir üyesi konserve fabrikasında et keser, diğeri de sosis imalathanesinde çalışırsa bunun anlamı; hepsinin Packingtown’daki hilebazlığın, rezaletin ne olduğunu bilmeleri demektir. Burada âdet haline gelen şeylerden biri; et hiçbir işe yaramayacak derecede bozulmuşsa, bundan ya konserve ya da sosis yapılırdı.(...) Hayvanlar ölür, bundan sonra fare leşleri, zehirli eklemekler ve et hep birlikte kıyma makinelerine sevkedilirdi.”

– Tarih 20 Ocak 1958.

ABD ile yine bir tarım anlaşması yapıldı.

Yine ABD'nin “dayattıklarını” satın aldık; buğday, yem, soya fasulyesi veya pamuk yağı, tereyağı, yağlı süttozu, peynir, yağsız süttozu...

Bu kez ulaşım giderleri dahil, 46.8 milyon dolar ödedik. Soya ve endüstriyel süttozuyla o yıllarda tanıştık...

ABD'nin “hesabı” belliydi. Rockefeller'ın dönemin ABD Başkanı Eisenhower'a 1956 yılında yazdığı mektubuna bakmak yeterli sayılır.

Nelson A. Rockefeller mektubunda özetle: *“Söz konusu ülkelere yapılacak iktisadi yardımlarda, ABD'nin karşılık beklemeden yardım ettiği ve işbirliği yapmak isteğinde samimi olduğu intibai oluşturulmalıdır. Elimizdeki bütün propaganda imkânlarıyla durmaksızın, az gelişmiş ülkelere yapılan Amerikan yardımının karşılıksız bir yardım olduğunu, art niyet taşımadığını bütün kâfalarla sokmak noktasında hiçbir masraftan çekinmemeliyiz. Bu arada ideolojik savaşa ara vermemeliyiz. Bu ülkelere yatırım yapan kapitalistlerimiz ve uzmanlarımız az gelişmiş ülkelerin milli ekonomilerinin bütün dallarına girmeli, onları bizim çıkarlarımıza göre geliştirmelidir. Bu ülkelerdeki politik bakımdan güvenilir yerli işadamlarının ulusal çabaları da teşvik edilmelidir.”* diyordu.

Bu gizli oyunları yutmayanlar da vardı. “Tarhana Osman” bunlardan biriydi...

Tarhana Osman

“ABD ve Kanada'daki üretim artıkları, süttozu, margarin, pirinç, buğday gibi boş kalori kaynağı yiyecekler Türkiye gibi az gelişmiş ülkelere önce yardım ismi altında parasız verildi. Bu suretle o ülkenin öz üretim kaynakları baltalandı, aşındırıldı.

Daha önce kendi kendine yeten ülkeler başkasının eline bakmaya ve yardım almadan karnını doyuramamaya başladı. İş bu hale gelince emperyalistler, daha önce parasız verdikleri yiyecek için para istemeye ve hatta dolar talep etmeye başladılar.

Sömürgeciyi iyice ilgilendiren hususlardan biri de sömürge halkının beslenme tarzıdır. İnsanları çok tahıl ve margarin yedirek afyonlanmış gibi uyuşturmak ve hasta etmek mümkün olduğundan, sömürgelerde hayvancılığın baltalanmasına ve tahıl

ekimi ile şekerpancarı ekiminin geliştirilmesine bilhassa önem verilmektedir.”

Bu satırlar, 2 Eylül 1968 tarihinde yazıldı.

Kitabın adı, *Sessiz Savaş* idi.

Yazarı “Tarhana Osman”ı tanıtmalıyım...

Amerikan rüzgârına kapılmayanlar da vardı.

Bunlardan biri CIA’in hedefindeki gıda uzmanı, nam-ı diğer “Tarhana Osman” idi. Yani Osman Nuri Koçtürk...

– Büyük yalanlara karşı mücadele vermiş bir bilim insanı...

– Okyanus Ötesi’nden pompalanan gıda üretimi ve beslenmeyle ilgili ezberleri bozan bir akademisyen...

– Türkiye’nin, yanlış tarım politikalarıyla ithal tarım pazarı haline getirileceğini ilk kaleme alan bir yazar...

– Kimyasal katkı maddelerinin, endüstriyel yiyeceklerin insan sağlığını perişan ettiğini ve özellikle çocuk ölümlerinin bu sebeple arttığını yazdığı için kara listelere alınan bir beslenme uzmanı...

– Ülkesinde dışlanan, aç bırakılan, suikaste uğrayan vatansever bir aydının portresi...

Parasını veriyorduk... Ama “yardım” diyorlardı halkımıza...

Süt tozundan bahsediyorum.

İlkokullarda dağıtılan un ve süttozu gibi gıda torbalarının üzerinde görülen tokalaşan eller figürüyle çocuklara Amerika’yı ne kadar sevdiğimizi anlatan şarkılar öğretiliyordu.

Türkçe tangolar üstadı Celal İnce, “Amerika Amerika/ Türkler, Dünya Durdukça/ Beraberdur Seninle/ Hürriyet Savaşında” diye şarkı söylüyordu.

Oyunu bir kişi bozmaya çalıştı; Osman Nuri Koçtürk...

İlk isyanını; kendi ülkesinin sütü yerine, ABD’nin gönderdiği üretim artığı süt tozlarının dağıtımına karşı çıkararak yaptı. Ülkesinin öz kaynaklarının baltalanacağını, ülke insanının bu şekilde başka bir ülkenin eline bakacağını ve karnını bu şekilde doyurmaya mecbur tutulacağını öngördü.

Üretim artığı, kendi pazarlarında tüketilemeyecek kadar kalitesiz olan etler, süttozları ve tereyağlar, Türkiye’ye gönderildi. ABD kendi ülkesinde para etmeyen gıda maddelerini bizim sırtımızdan paraya çevirdi.

İthal edilen ürünler kalite kontrolleri bile doğru düzgün yapılmadan halka satıldı. Öyle ki.. Gerçekleri her yerde söyleyip-

yazan Osman Nuri Koçtürk, ABD’den gönderilen süttozu içerisinde kanser yapabilen “aflatoksin” mantarını ortaya çıkardı ve yıllar sonra yasaklanmasını sağladı.

Türkiye’nin süttozu kullanımı yerine; süt, yoğurt ve kefir ile çocuklarını rahatlıkla besleyebileceğini ifade etti.

Osman Nuri Koçtürk’ün ikinci isyanı, ABD’nin dayattığı soya oldu. Nedir bu soya?

Soya fasulyesi olarak anılan soya, baklagiller familyasından bir toprak ürünü. M.Ö. 2838’de Çin imparatoru Shen Nung, soya fasulyesinden 300 kadar ilaç ve şifa verici madde üretti. Asırlarca doğunun beslenmesinde önemli rolü olan soya fasulyesi 19. yüzyılda Amerikalı araştırmacıların dikkatini çekti ve ABD’de üretilmeye başlandı.

Ve sonra Amerika ekonomisinin en önemli dayanağı haline geldi ve soya endüstrisi kuruldu.

ABD soya fasulyesi üretiminde dünya birincisi oldu. Bu nedenle soya ürünleri fazlalığına pazar açma çabası içine girdi.

Ne yaptığını artık tahmin ediyorsunuz: Türkiye’nin soya ekimine karşı çıktı ve Türkiye’ye soya yağı ihraç etti! Tabii ki ithal soya yağı ayrıca margarin olarak evlere girdi!

ABD, süttozunda olduğu gibi yine “yardım” adı altında Türkiye’ye çok ucuza soya yağı satınca yerli tereyağı-zeytinyağı pazarı zarara uğradı. Ayrıca...

Tüketilen sert yağın miktarı, sıvı yağa göre yükseldikçe kalp ve damar hastalıklarına neden oluyordu. Hidrojenlenmiş yağların kullanılmasıyla ortaya çıkan bu sağlık sorunları sonucunda ABD’de, tüketimde büyük azalmalar olmuştu. Amerikalılar, İtalya, Fransa gibi likit yağ kullanmaya başlamıştı. Türk halkı bunları bilmiyordu.

Osman Nuri Koçtürk, soya yağına karşı özellikle radyo yayınlarıyla halkı uyandırmaya çabaladı.

1957 yılında Bağdat’ta ve 1963 yılında Ankara’da düzenlenen iki uluslararası toplantıya katıldı. *Sessiz Savaş* kitabında bu toplantıların amacını yazdı:

“İngiltere’de öğrenim görmüş bir arkadaşımız, kral gibi kasılan bir adamın etrafında fırlıdak gibi dönmekte, emirlerini yerine getirmeye çalışmaktaydı. Bu zatın bilimsel dergilerde sık sık yazılarını okuduğumuz İngiliz beslenme bilgini Prof. Plat olduğunu

öğrendik. Adam gayet rahat, en ufak bir yabancılık göstermeden herkese emirler yağdırıyordu. Kongreye katılan Hintliler, Iraklılar, İranlılar ve bazı Türkler bu emirlere uyuyorlar, yüksek rütbeli bazı zevat bile profesörün karşısında put gibi duruyordu. Yalnız bir Amerikalı bu komikliklerin dışında, ayak ayak üstüne atmış olarak ön sırada oturmakta, o da başka emirler vermekteydi.

Seminer başlayınca Prof. Plat başkanlık koltuğuna oturdu.

Türk halkının beslenmesini düzenlemek ve protein açığını kapamak için Plat başkanlığında çareler araştırılacak ve bazı kararlar alacaktı. Plat ile Türkiye'deki adamları herhalde çareleri çok önceden düşünmüş olacaklar ki, bizi figüran olarak kullanmak ve kendi kararlarına meşruiyet kazandırmak istiyorlardı. Plat bu iş için bazı komisyonlar kurulduğunu söyledi. Her komisyonda görev alacakların isimleri zaten belliydi. Sonra şu emri verdi; 'komisyonlar odalarına gitsinler ve kendilerine sorduğumuz soruları cevaplandırsınlar.'

Şöyle bir karara zorlandık:

– Türkiye'de hayvansal protein yetersizdir. Protein açığının kapanması gerekir. Hayvansal protein üretmek zor ve pahalıdır. Bunun için soya proteini, pamuk tohumu proteini gibi biyolojik değeri yüksek fakat ucuz protein kaynakları halkın ekmeğine karıştırılmalı, okul çağındaki çocuklar, bu proteinlerle hazırlanmış çorbalarla beslenmelidir.

Oyun anlaşılıyordu. Seminerdeki Amerikalı ile Amerikan Soya Birliği ilgilileri, Türkiye'ye üretim artışı soya proteini satmak ve İngilizler de sömürgelerinde kölelerine ektirdikleri pamuk çığitleri için Türkiye'de pazar hazırlamak istiyordu. Biz bir geri ülke teknisyeni olarak figüran, sözde bilimsel milletlerarası seminerin üyeleriydik.”¹⁶⁷

Osman Nuri Koçtürk büyük oyunun farkındaydı ve bildiklerini inadına yazmayı sürdürdü.

167 Ne değişti: Londra yakınlarında dünyanın en eski tarımsal araştırma enstitüsü var: Rothamsted Research! 1843 yılından bu yana faaliyet gösteren enstitüde bugün, 450 araştırmacı çalışıyor, yıllık bütçesi 37 milyon sterlin! Enstitü faaliyetlerinin özünü tarım ve hayvancılık maliyetinin düşürülmesi oluşturuyor. Çin, Brezilya, Kenya, Hindistan, Uruguay gibi birçok ülkeyle ortak çalışmalar yapan enstitünün 2017-2022 stratejik planı geleceğin buğdayını tasarlamak! Geçen yıl sonunda, İngiltere'nin Ankara Büyükelçiliği'nin finansman desteğiyle Boğaziçi Üniversitesi'nin koordinasyonunda "Tarım Teknolojileri Sektöründe İngiltere-Türkiye Ortaklığını Desteklemek İçin Kapasite Geliştirme ve Ağ Oluşturma Projesi" başlatıldı! Heyet, Kasım 2016'da enstitüyü ziyaret ederek çalışmaya başladı!

– “Türkiye’de bir Et ve Balık Kurumu kurulup, ülkenin hayvancılık potansiyeli harekete geçirilmek istendiğinde, Et ve Balık Kurumu yönetimine özellikle bu işten anlamayan kişiler (Ticaret okulu mezunu, hukukçu, mühendis, kaymakam, general) getirilmiş ve dünyada ne kadar demode tesis ve makine varsa bu kuruma satılarak monte edilmiştir...”

– “Amerika’dan ithal edilen soya ve pamuk yağlarını kontrol etmek için Washington Ticari Ataşeliği emrine makine mühendisi verilmiştir. Türkiye’ye sokulacak olan yağların kontrolü makine mühendisine görev olarak verilince, yağlar muayene edilmeden ülkemize girmiş ve hiçbir ülkenin satın alamayacağı düşük kaliteli yağlar Türkiye’ye satılmıştır...”

– “Amerikan CARE teşkilatının 2 milyon Türk ilkokul çocuklarına verdiği bozuk sütleri rahatça Türkiye’ye sokabilmek için beslenme işine bakan masaya bir aritmetik öğretmeni oturarak, işten anlayanları da teşkilattan kovdurmuştur...”

Osman Nuri Koçtürk, soya yağına gösterdiği haklı tepkiler üzerine, 1962’de Amerikan Soya Birliği’nin davetlisi olarak ABD’ye gitti. Bu ABD gezisinde fikirleri değiştirilmeye çalışıldı. Geri adım atmadı. Kendisine yapılan baskılara kayıtsız kalınca da, ölüm tehditlerine kadar varan sert tepkilerle karşılaştı. Ve, Konya’ya yaptığı bir gezi sırasında saldırıya uğradı; öldürülmek istendi; şans eseri kurtuldu.

Bu arada...

Radyo yayınlarında sürekli halka “tarhana yemeyi” öğütlediği için adı, “Tarhana Osman” a çıktı! Çok geçmedi... Margarinlere karşı zeytinyağını savunması sonucu radyo yayınlarına son verildi.

Osman Nuri Koçtürk’ün üçüncü isyanı, Norman E. Borlaug’un “Yeşil Devrim” diye Meksika’nın Sonora bölgesinde yetişen, hibrit tohumlu buğdayın Türkiye’ye getirilmesine karşı oldu.¹⁶⁸

Hibrit buğdayın toprak ve insan sağlığını tehlikeye soktuğunu söyledi:

“İşinlanan ve atom ışınlarına maruz bırakılmış yiyeceklerin terkiplerinde/bileşimlerinde istenilmeyen değişimlerin vaki olduğu ve bu

168 İlk getirenler Tarsuslu Eliyeşil ailesi oldu. Devlet Planlama’da çalışan Turgut-Korkut Özal kardeşler Tarsus’a giderek ekimi yerinde görüp desteklediler. Turgut Özal’ın başbakanlığında tarıma ne yaptığını okudunuz. Korkut Özal’ın da iki ayrı hükümette Tarım ve Hayvancılık Bakanı yapıldığını bilir misiniz? Tesadüf mü?

çeşit yiyeceklerin insanlara yedirilmesi halinde kanser ve kısırlık gibi olayların ortaya çıkabileceği bilim çevrelerince gösterilmiş olduğu halde, bu teknik –kel başa şımşır tarak misali– Türkiye’de uygulanmak istenilmiş ve İskenderun’a Kobalt-60 ile çalışan bir tahıl ışınlandırma tesisi kurulmuştur. (...) Bu korkunç denemeyi basında açtığımız kampanya ile önledik...”

Koçtürk, insan sağlığıyla birlikte tarımının da yok edileceğini yazdı. Üniversitelerde sürdürdüğü faaliyetleriyle de yetinmeyecek başta TÖS (Türkiye Öğretmenler Sendikası) ve DİSK (Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu) kanalıyla geniş kitlelere ulaşabilmeyi başardı.

Barış ve Emperyalizm kitabında yazdıkları ne kadar öngörülü bilim insanı olduğunu ortaya çıkardı:

“Emperyalistler sömürecekleri ülkelerde önce afyonu ve daha sonra da pirinç, buğday ve margarin yağı gibi kaynakları kullanarak, entelektüel gücün gelişeceği sahayı tahrip etmişler ve insanları kendi dertlerinden ve hastalıklarından başka bir şey düşüneyen yaratıklar haline getirmişlerdir. Besin ve beslenme tarzını kontrol altına alarak toplumu çökertme uygulaması, biyolojik savaşın en etkin metotlarından biri olarak bugün de yürürlüktedir...”

Haklı çıktı...

Bugün bilim insanlarına göre, iki milyon yıl önce (maymunlar gibi bitkilere dayalı beslenme tarzını iklim dayatmaları sonucu bırakarak) et yemeye başlayan atalarımızın büyük enerji kaynağına kavuşması sonucu beyin ağırlığı hızla evrimleşti.

Osman Nuri Koçtürk’ün dayatılan kimi kavramlara da itirazı vardı. Örneğin, “açlık” sözlüklerde “yiyecek bulamayan bir insanın midesinin boş olması dolayısıyla duyduğu acı” diye ifade ediliyordu. Koçtürk ise açlığı, insanın yiyecek bulmakta önemli güçlüklerle karşı karşıya kalması ve bu durumun uzun sürmesi halinde ölüme kadar varabilen olayların ortaya çıkması olarak tanımladı.

Koçtürk yaşamı boyunca işçi sağlığı açısından yanlış ve eksik beslenmenin sonuçlarını inceleyip, koruyucu hekimliğin önemini anlattı. SSK’nın ilaç fabrikası kurmasını, asgari ücretin belirlenmesinde işçi ailelerinin beslenme ihtiyaçlarını karşılayabileceği kadar olması gerektiğini savundu. ABD ve diğer emperyalist ülkelerden ithal edilen ilaç ve gereç miktarının astronomik bir şekilde artmasını sorguladı.

Ülkemizde bilinçsiz antibiyotik kullanımından deterjanların çevre kirliliğine yol açmasına kadar pek çok konuda mücadele verdi.

Buna karşılık kendi ülkesinde dışlandı, aç bırakılmaya çalışıldı ve tıp fakültesinde profesörlüğü engellendi.

Peki... Kimdi bu yurtsever bilim insanı...

Cumhurbaşkanı'na sert sözler

Tarih: 25 Haziran 1918...

Osman Nuri Koçtürk, İzmir/ Karşıyaka'da Naime Hanım ve Sadi Bey'in çocuğu olarak dünyaya geldi. Sadi Bey çiftçiydi, Karşıyaka'da bostan ve zeytinlikleri vardı.

Karşıyaka İlkokulu'nda (1933) ve İzmir Erkek Lisesi'nde (1937) okudu. Ankara Üniversitesi Veteriner Hekimliği Fakültesi'nden (1943) okul birinciliği derecesi ile mezun oldu.

Veteriner teğmen rütbesiyle TSK'da göreve başladı.

Milli Savunma Bakanlığı tarafından açılan sınavı kazanarak Askeri Veteriner Akademisi Biyoanalitik Kimya Bölümü asistanlığına atandı (1945). Akademik çalışmaları sonunda "Sidikte Organik Kükürt Bileşiklerinin Kimyasal Yöntemlerle Tayini" konulu teziyle Kimya Uzmanı oldu (1948) ve bölümde başasistanlık görevine tayin edildi.

Mardin-Midyat hudut alayı veterinerliğinde 3 yıl hizmet verdi.

Ankara Üniversitesi'nde biyokimya dalında doktor unvanını aldı. Milli Savunma Bakanlığı tarafından "Ordu beslenmesinde son gelişmeler ve ABD ordusunda beslenme çalışmaları" konusunda incelemeler yapmak üzere ABD'ye gönderildi ve Missouri Üniversitesi Beslenme Kürsüsü'nde çalışmalarda bulundu.

Missouri Üniversitesi'nde altı ay staj yaptıktan sonra ziyaretçi öğretim üyesi olarak görev aldı. Mısır ve soya fasulyesindeki vitaminler, mineraller ve aminoasitler üzerine yaptığı araştırmalar üniversitenin *Journal of Nutrition* gibi bilimsel dergilerinde yayımlandı. Üniversitedeki çalışmaları sonucu "Certificate of Achievement" ödülünü aldı.

Dört yıl sonra, 1953'te yurda dönerek Askeri Biyoloji Enstitüsü kimyagerliğine atandı. Ordu beslenmesi hakkında sunduğu tez ile "müşavir veteriner" unvanını aldı. Askeri Veteriner Akademisi Biyokimya Kürsüsü Başasistanlığı görevlerinde bulundu.

Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Biyokimya Kürsüsü'nde önce uzman sonra gıda kontrolü ve hijyen doçenti oldu.

1956'da Et ve Balık Kurumu emrine verildi; 5 yıl Merkez Laboratuvarları Müdürü ve Teknoloji Müdürü görevlerinde bulundu. 1957'de Bağdat Paketi tarafından düzenlenen "Radyasyonun tarım ve biyoloji alanında kullanımı" konulu 6 haftalık bir kursa katıldı ve başarıyla bitirdi.

Askerlik görevinden ayrıldıktan sonra 1961'de Milli Eğitim Bakanlığı'na atandı. UNICEF ve CARE teşkilatlarının ilkokullarda ortaklaşa uyguladıkları ilkokul çocuklarının beslenmesi programında teknik müşavir olarak görevlendirildi. Yapılanları eleştiren makaleler yazınca Tarım Bakanlığı'na tayin edildi. Şaşırtıcı değildi. Şunu yazdı çünkü: "Amerikalılar Türk toplumuna yardım etmenin öğüncü içinde bir dost ve bir kahraman gibi içimize sokuldu. Yönetimin bütün kademelerine ve üniversitelere sızdılar."

Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Biyokimya kürsüsünde öğretim görevlisi olarak çalıştı. Bu arada sürekli beslenme konusunda bilimsel içerikli yayınlar yapmaya başladı ve konferanslar verdi. Konferanslarının amacı, insanın bir başka insan tarafından sömürülmesinin biyolojik yönlerini anlatmaktır.

Koçtürk, Tabii Senatör Haydar Tunçkanat tarafından 1966'da açıklanan ve basında "Türkiye'de Nötralize Listesi" olarak adlandırılan CIA raporunda, Türkiye'de pasifize edilmesi gereken isimler arasında gösterildi ve istenmeyen adam ilan edildi.

Gazete ve dergilerde yayımlanmış makalelerinin yanı sıra, 1953-1978 yılları arasında 65 kitabı yayımlandı. *Sessiz Savaş*, *Gıda Emperyalizmi Şişmanlıktan Kurtulma Yolları*, *Türk Halkının Beslenme Sorunu*, *Tarlhana* ve *Açlık Korkusu* en çok tanınan kitapları oldu. 1967-1975 yılları arasında *Emek Dergisi*'nde 86 yazısı yayımlandı.

Tarım Bakanlığı'ndaki danışmanlık görevinden politik nedenlerle Adana İli Veterinerlik danışmanlığına tayin edildiğinde görevinden ayrıldı ve tam gün Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde çalışmaya başladı. Protein kimyası ve metabolizması konusunda ders kitabı yayımladı.

Roma, Washington, Viyana ve Paris'teki çeşitli uluslararası kongrelere katıldı.

1972'de kendi isteğiyle Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ndeki görevinden emekliye ayrıldı.

İşçi sendikaları ve kooperatiflerinde teknik danışman olarak çalıştı. Bülent Ecevit döneminde CHP'den Ankara milletvekili adaylığı oldu; seçilemedi. Türkiye Hijyen ve Besin Kontrolü Derneği'ni kurup başkanlığını yaptı.

12 Eylül 1980 darbesinden sonra kötü günler yaşadı; bir süre gözaltında tutuldu. İşkence gördü. Serbest bırakılmasının ardından içe dönük bir hayatı yaşamayı tercih etti.

Tarih: 4 Nisan 1994... Yurtsever aydın Osman Nuri Koçtürk Ankara'da vefat etti.

Televizyonun tek kanallı olduğu yıllarda ekrana çıkıp sürekli "mercimek yiyin" dediği için, Türkiye'nin "Mercimek Teyze" dediği Prof. Dr. Ayşe Baysal (1930-2016), "Tarhana Osman"ın öğrencisiydi. Hocası öldüğünde ABC dergisine şöyle yazdı:

"Beslenme sözcüğünün gerçek anlamını okula yeni gelen hocamız Osman Koçtürk'ten öğrenmeye başladım. Osman Bey, beslenmenin yemek pişirmekten ibaret olmadığını araştırmak için laboratuvar kurulması gerektiğini en sonunda yöneticilere kabul ettirdi. Okulda ilk kez kurulan beslenme laboratuvarının ilk öğrencisi oldum. Hocamızın anlattıklarını zaman geçirmeden kendi yaşamıma uygulamaya başladım. Yeme içmenin beslenme biliminin gösterdiği kurallara uygun yapıldığında insan sağlığının korunduğunu ve geliştiğini kendi deneyimimle öğrendim..."

Halkı bilinçlendirmek için birlikte çalıştığı yazar Fakir Baykurt Koçtürk'ün ardından şöyle yazdı:

"(Koçtürk) Son dönemde, Türkiye Öğretmenler Sendikası (TÖS) Onur Kurulu Başkanı ile Türkiye Öğretmen Dernekleri Milli Federasyonu'nun ikinci başkanlığı görevini üstlendi. Özellikle Amerika'nın dayattığı ışınlandırılmış (hibrit) buğday konusunda kaygısı büyüktü. Prof. Dr. Kâzım Aras'ı da alarak üçümüz konuyu TÖS adına o günkü Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'a götürmeye karar verdik. Gerekli buluşum alındı ve Çankaya Köşkü'ne çıktık.

Koçtürk Hoca konuyu açtı anlatıyoruz. Sunay, Hanımeli sigarası kadar küçük bir kalemle önündeki kağıtlara not alıyor. Birden sinirlendi 'Ne istiyorsunuz Amerika'dan?' diye bağırды. O zaman Koçtürk Hoca da sinirlendi. 'Sayın Cumhurbaşkanım asıl Amerika bizden ne istiyor? Ayıp değil ya, biz de bunu merak ediyoruz...' dedi. Sunay yanıt verdi 'Amerika bize yardım ediyor!'

Hocanın bir tiki vardı sinirlendiği zaman burnundan tih diye bir ses çıkardı:

‘Paramızın o sayede bu kadar değer kaybetmesinden belli değil mi, tih...’ dedi. Konuşma neredeyse karşılıklı atışmaya dönecekti, kalktık.”

“Tarhana Osman” yazmakla bitmez:

Sağlıklı, entelektüel kapasitesi yüksek, güçlü bireylerden oluşan bir toplum ve gelişmiş bir ülke için protein değeri yüksek beslenmenin önemli olduğunu, tahıl ağırlıklı beslenmenin ise bireyin sorgulama kapasitesini düşürerek yönetilebilir, güdümlenebilir olduğunu iddia etti.

Bu nedenle hayvancılığın geliştirilmesi, et ve süt ürünlerinin daha ucuz olarak halka arzının artırılması gerekliliğini ifade etti.

ABD tarafından dayatılan tahıla dayalı beslenme politikalarının ülkeyi sömürge haline getirmek için bir araç olduğunu ve etkisini 40-50 yıl sonra gelecek kuşaklarda gösterebileceğini öngördü.

ABD tarafından Türkiye’de kullanımı için baskı uygulanan soya yağı ve margarin yerine sağlıklı zeytinyağının kullanımının artırılması gerektiğini söyledi.

Gıda Emperyalizmi adlı kitabında şunu yazdı:

“Günümüzde (Soğuk Savaş) bir toplumu uysallaştırmak, yönetmek, entelektüel kapasitesini azaltmak, az düşünen bireylerden oluşan bir toplum yaratmak için top ve tüfek gerekli değildir. Bunu beslenme politikalarını ele geçirerek sulh içinde ve minnet duyguları ile başarabilirsiniz. Amerikan emperyalizminin yaptığı budur.”

Tarih: 16 Ekim 2016.

Osman Nuri Koçtürk’ün İzmir Karşıyaka’ya büstü dikildi...

Eğitimde Rockefeller parmağı

ABD “Tarhana Osmanlar” yetişmemesi için eğitime de el attı: “Sigma Chi” adını duydunuz mu?

ABD üniversitelerinde 1855 yılından beri faaliyette olan “kardeşlik örgütü.” Sembolü, mavi zemin üzerindeki beyaz haç.

Amacı; eğitim alanında söz sahibi olmak, öğrenme idealini yaygınlaştırmak!

Sigma Chi, dünyaya yayıldı.

İkinci Dünya Savaşı bitiminde Türkiye'ye ulaştı.

Önce, 1947'de Truman Doktrini ile ABD'den askeri yardım geldi. Sonra, 1948'de Marshall Planı ile ABD'den ekonomik yardım geldi. En sonunda 1949'da Eğitim Antlaşması ile ABD'den müfredat yardımı geldi.

Birini yazayım:

Adı; James William Fulbright (1905-1995)...

Arkansas Üniversitesi'nde tarih ve George Washington Üniversitesi'nde hukuk okudu. Sigma Chi üyesiydi.

Senato Dış İlişkiler Komitesi başkanlığını en uzun süre yapan bu ABD'li senatör, eğitim ve kültürel değişim yoluyla ülkeler arasında ortak bir anlayış geliştirmek amacıyla Amerikan Kongresi'nde 1946 yılında kanun çıkarttı.

Üç yıl sonra...

Tarih: 27 Aralık 1949.

Türkiye ve ABD hükümetleri arasında Eğitim Komisyonu kuruldu. Komisyonun amacı, "eğitim programının idaresini kolaylaştırmaktı!" Komisyon; dördü T.C. vatandaşı, dördü de ABD vatandaşı olmak üzere sekiz üyeden oluştu. Çoğunluğu sağlamak için komisyonun başkanı ABD büyükelçisi oldu!

Milli Eğitim Bakanlığı'nda; personel politikalarından ders programlarına kadar pek çok konuda stratejik planlama yapan "Eğitim Araştırma Geliştirme Daire Başkanlığı" adlı komisyonun varlığı bu antlaşma sonucu gerçekleşti. Personelinin üçte ikisi Amerikalıydı!

Evet... İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra okullara ABD'den sadece süt tozu gelmedi. Halktan gizlenen eğitim antlaşmasıyla ABD, Türkiye'ye uzman, araştırmacı, öğretim üyesi adı altında personel gönderdi. Parasını da bize ödettiler:

"Amerikan Hükümeti, Amerikan kültürünü yaymak gayesiyle, antlaşmalarla hasıl olan alacaklarını, bu memleketlerde kültürel gayeler sarfını temin edecek kültür antlaşmaları imzalamıştır."

İşte...

Çoğunluğu Sigma Chi üyesi bu Amerikalılar, okul müfredatlarını/öğretim politikasını kökten değiştirdi. Müfredata bol bol "Atatürk" adı konularak, "Atatürk düşüncesi" yok edildi! "Soru soran-

sorgulayan" yerine, "ezberci-nakilci" öğrenci yetiştirmek amaç oldu. "Aramanın-araştırmanın" yerini, Batı'dan "dayatmalar" aldı.

İlkokuldan üniversiteye kadar ders kitapları, Şarkiyatçılar'ın, Batı merkezli kurgu tarih yığınıyla dolduruldu. Batı, uygarlığın-çağdaşlaşmanın beşiği olarak öğretildi.

Batı tarihçileri, hiçbir bilimsel temele dayanmayan Türkler hakkındaki kitaplarıyla insanlarımızı komplekse soktu; güvensiz yaptı.

"Türk" kavramı unutturuldu...

"Türk dili" unutturuldu...

"Erken Türk" (Etrüsk) tarihi yerine "Antik Yunan" öğretildi.

Atatürk'ün büyük çabayla çalıştığı "Türk tezi" tarih araştırmaları "safсата" olarak gösterildi. Bu sebeple Eskişehir Çifteler İlçesi Yazılıkaya Anıtı'nın okunmasıyla ortaya çıkarılan Frigyalıların Türkçe konuştuğu gibi tezlerin üzeri örtüldü.

Binlerce yıldır onlarca devlet kurmuş Türkler, "göçebe" yapıldı. Sümerler, Hititler unutturuldu. Cumhuriyet'in temel tezlerinden olan Türk tarihi uygarlığı hafızalardan silindi.

Yetmedi. Cumhuriyetin "ulus devletten" çıkarılması için "Osmanlıcılık" moda haline getirildi.

Ki bu Osmanlı tarihinden de Türkler çıkarıldı. Bu tarih okumalarında salt dinsel vurgular ön plana alındı. Sanki İslam'dan önce Türk tarihi yoktu!

Bu müfredatı dayatan ABD idi. ABD'nin eğitim stratejisiyle, kimliğimize, kişiliğimize büyük saldırıda bulunuldu.

ABD'de Yeniden Yapılandırma Planı'nın devreye girmesiyle Sağlık, Eğitim ve Refah Bakanlığı (HEW) 11 Nisan 1953 tarihinde kim tarafından kuruldu dersiniz; Nelson Rockefeller!

Amaçları belliydi...

İlk yaptıkları Köy Enstitüleri'ni yıkmak oldu.

Kökünü kuruttular

Dünyada 200 yıllık bir tartışma: Eğitim!

Robert Owen (1771-1851) ilk ütöpik sosyalistlerdendi.

Fabrikasındaki (bunun 500'ü çocuk) 2000 işçiyi hem çalıştırdı; hem de eğitimden geçirdi.

Marks, özellikle Owen'ın düşünce ve uygulamalarını başarılı buldu: "Owen'da görülebileceği gibi, geleceğin eğitim tohumları

fabrika içinde atıldı. Bu metot yalnızca üretimi artırmaya yönelik olarak kalmayacak; aynı zamanda bütün yönleri ile gelişmiş insanları yaratmanın tek yolu olacaktır.”

Bu eğitim modelinin adı; “politeknik eğitim” idi. Neydi bu?

Eğitim sadece, zihinsel ve bedensel gelişimle olmazdı; çocuklar basit aletlerle pratik yaparak üretime katılmalıydı. Yani...

Bizim Köy Enstitüleri modeli!

Konu nereden nereye geliyor...

John Dewey (1859-1952) adını duydunuz mu?

ABD’li filozof ve eğitim kuramcısıydı. Ona göre... Okul; öğretmen ve öğrenciden oluşan ve yapay bir öğrenmeye odaklanmış yer olmamalıydı. Öğrenme, ancak ve ancak yaparak ve yaşayarak öğrenilirdi. Yani...

Eğitim; hayata hazırlık değil, hayatın kendisiydi. Örneğin... Okullar demokrasinin yaşanmasına ve yaşatılmasına önyak olmalıydı. Birey önce okulda toplumsallığı yaşamalıydı ki; daha sonra içerisine gireceği topluma uyum sağlasın.

Evet... Eğitimde başarının ilk basamağını insanın özgürlüğünde gören John Dewey, liberal bir filozof’tu; ama eğitim konusunda Marks’la aynı görüşteydi! Zaten Marks’ın eğitimle ilgili düşüncelerinden yararlandığını hiç inkar etmedi.

Yıl 1924...

Atatürk, John Dewey’i Türkiye’ye davet etti...

John Dewey, Türkiye’de kaldığı iki ay süresince İstanbul, Ankara, Bursa, İzmir gibi kentlerdeki okulları gezip rapor hazırladı.

Tanin gazetesine 26 Ağustos 1924’te verdiği röportajda düşüncelerini şöyle açıkladı:

“Çocukların yalnız hafızalarına yüklenmemelidir. El işlerine önem verilmeli, köy hayatı ile irtibat kurulmalıdır. Örneğin, buğday yetiştiren bir çevrede teoride tohum ve türleri gösterilerek, toprağın, havanın, iklimin hayat durumu üzerindeki etkisi öğretilerek, ziraat, alet edevat yine aynı surette ameli olarak gösterilmelidir.”

Köy Enstitüleri nasıl doğdu sanıyorsunuz?

Öğrenciler köylerine öğretmen olarak dönüp sadece okuma yazma öğretmeyecek modern tarımı da uygulamalı göstereceklerdi.

Müfredatta konumuzu/tarımı ilgilendirenleri özetleyeyim: Genelgeye göre,

• “Köy Enstitüleri talebesine halkla doğrudan doğruya münasebete girişmeyi temin edici işler yaptırılacaktır. Her türlü iş sahibi halkla kolay (ve) normal bir şekilde konuşmaları, halk ruhuna âşina olmaları, halkın mühim ihtiyaçlarını giderici pratik tedbirleri bilmeleri, imkân altına alınacaktır.”

• “Enstitülerde planlı, süratli iş görmek ve işi başarmak talebe ve öğretmenler için esas prensiplerden... olacaktır.”

• Öğrencilere bisiklet, motosiklet, su motoru, otomobil gibi araçların kullanılmasının öğretilmesi;

• Çevre özelliklerine göre; ata binme, dağcılık, sandal ve yelken kullanmanın öğretilmesi;

• Çevredeki akarsu ve deniz canlılarının incelenmesi ve bunların nasıl değerlendirileceğinin öğretilmesi;

• Enstitü ve çevre arazisinin işlenmesi, bayındırlaştırılması, ağaçlandırılıp çiçeklendirilmesi;

• Hayvan yetiştirme ve hayvanların korunup ıslah edilmesinin öğretilmesi;

• Köy ve çevre incelemeleri yapma ve bunu öğrencilere öğretme;

• Meslekî kitap ve dergileri izleme ve onlara abone olma;

• Müze kurma ve bunlardan yararlanma;

• Yerel ve ulusal motiflere göre stilize edilmiş giysiler dikme ve eskiden yapılmış olanların müzede sergilenmesi...

Sadece köy enstitüleri değil...

Tarımsal eğitim konusuna Atatürk büyük bir önem verdi.

Türkiye İktisat Kongresi’nde, “âli tahsil için bir ziraat mektebi” açılması karara bağlandı. Aynı kongrede... Askerde ziraat eğitimi yapılmasını, köylülere ziraat usullerini öğreten kitap ve dergilerin ücretsiz dağıtılmasını, ziraatla ilgili konferanslar verilerek köylünün bilgilendirilmesini istedi.

Kurtuluş Savaşı’nın hemen ertesinde 254 sayılı Kanunla 12 yerde Orta Ziraat Okulları açıldı.

Ankara ve Adana’da (ilkokul mezunlarını kabul eden üç yıllık) Ziraat Makinist Okulları açıldı.

Atatürk’ün tavsiyeleri dikkate alınarak 1927 yılında, Ziraat ve Baytar Enstitüleriyle Âli Mektepleri Tesisine ve Ziraat Eğitiminin Islahına Dair Kanun’un çıkarılmasıyla, orta ve yüksek seviyedeki ziraat okullarının yeniden teşkilatlanmasına başlandı.

Bu yasayla Türkiye’de tarım konusunda yeni bir dönemin açıldığı söylenebilir. Çünkü, bu tarihten sonra tarımda radikal tedbirler alma lüzumu duyuldu; ve ziraat kültürünü yaymak, zirai üretimi artırmaya yarayacak bilgi ve teknikleri öğretmek, yeni ziraat usullerini köylünün ayağına kadar götürmek mümkün hale geldi.

Bitmedi:

5 Temmuz 1927’de “Ziraat ve Baytar Enstitüleri ile Âli Mekteplerin Tesisine ve Ziraat Tedrisatının Islahına Ait Kanun” adını taşıyan 1109 sayılı yasa çıkartıldı. Bu yasa ile Ziraat Vekâleti’ne ziraat ve veterinerlik alanlarında yüksekokullar kurmak, yurtiçinde-dışında bilimsel araştırmalar yapmak-yaptırmak ve yabancı uzmanlar çağırmak konularında yetki ile ödenek verildi.

Yasanın bir başka maddesiyle, bu konulardaki mevcut okulları ıslah ve birleştirme ve öğrencilerini bir araya toplama yetkisi de verildi. Böylece ziraat, veterinerlik ve ormancılık konularında yükseköğretim vermek için Ankara Yüksek Ziraat Enstitüsü’nün kuruluş çalışmalarına başlandı.

1930 yılında Yüksek Ziraat Mektebi kuruldu. Öğrencileri Atatürk Orman Çiftliği’nde staj yapmaya başladılar. Aynı yıl...

İstanbul Halkalı’daki yüksekokul yerine bir Orta Ziraat Mektebi açıldı. Bu okulu Bursa, İzmir ve Adana’da açılan okullar takip etti.¹⁶⁹

Ankara’da kurulmuş olan Yüksek Ziraat Mektebi 20 Haziran 1933 tarih ve 2291 sayılı kanunla Yüksek Ziraat Enstitüsü haline getirildi. Bu enstitü; Ziraat, Ziraat Sanatları, Tabii Bilimler, Veteriner ve Orman Fakültelerinden oluştu. Okula çok sayıda Alman profesör getirildi. Tüm kürsülerin başında Alman profesörler vardı. Dersler ilk yıllarda Almanca idi. 1942 yılından sonra kürsü başkanları, yetişen Türk öğretim üyeleri oldu. Yüksek Ziraat Enstitüsü’nden 1933 yılından 1946 yılına kadar 1.666’sı erkek ve 102’si kız olmak üzere toplam 1.768 öğrenci mezun oldu.

169 AKP iktidara gelir gelmez 04.07.2005 tarih ve 2005/9139 sayılı Bakanlar Kurulu Kararı ile Halkalı Ziraat Okulu’nu kapattı. Yerine Halkalı Zirai Üretim İşletmesi Tarımsal Yayım ve Hizmet İçi Eğitim Merkezi Müdürlüğü kuruldu. Çok geçmedi. Başbakanlık Vakıflar Genel Müdürlüğü, 8.11.2010 tarihinde İstanbul Halkalı Ziraat Okulu’nu 10 yıllığına İlim Yayma Vakfı’na tahsis etti. Yapılan protokol hükümlerine göre, Halkalı Ziraat Okulu için ilk 5 yıl aylık 20 bin TL, ikinci 5 yıl da aylık 40 bin TL kira bedeli alınacaktı. Ziraat Mühendisleri Odası Genel Başkanı Dr. Turhan Tuncer, konuyla ilgili yaptığı açıklamada, “Tarım eğitiminde bir çınar niteliğinde olan Halkalı Ziraat Okulu’nun, gelecek nesillerimize örnek olacak tarihi kimliğinin yok edilmesi kesinlikle kabul edilemez” dedi. 120 yıllık çınar tarih oldu!

Atatürk, ziraat okullarıyla gurur duydu. Örneğin... 22 Nisan 1934'te konuğu İran Şahı Rıza Pehlevi'ye Bornova'daki İzmir Mıntıkası Ziraat Mektebi'ni gezdirdi. Bu okulun 600 dönüm arazisinde (ki daha sonraları Ege Üniversitesi'nin arazisi olacaktır) 1933 ile 1938 yılları arasında 70 bin meyve fidanı ve 100 bin ağaç yetiştirip köylere dağıtıldı.

İşte: Köy Enstitüsü bu bakış açısıyla inşa edildi.

Tarımın sembol okulu

Temeli Milli Eğitim Bakanı Saffet Arıkan döneminde atıldı.

Fikir babası "Tonguç Baba" diye adlandırılan İsmail Hakkı Tonguç idi.

Yazdığım gibi temeli çok önceden atılmıştı. Pratikte şöyle oldu:

Milli Eğitim Bakanı Mustafa Necati, 1926 yılında "Toplam 4 Köy Muallim Okulunu" açtıktan sonra bunların olumlu sonuçları alınınca, Atatürk'ün emriyle, CHP 1935'teki Dördüncü Kurultayı'nda ilköğretimin yaygınlaştırılması amacıyla bir dizi karar aldı.

Bunların en önemlisi, askerliğini onbaşı ve çavuş olarak yapan köy gençlerinin kısa bir eğitimden geçirilerek kendi köylelerinde öğretmen olarak görevlendirilmesiydi.

İlk uygulama 1936'da başladı ve 84 köylü genç Eskişehir'e bağlı Çifteler'de açılan kurstan sonra köy eğitmeni olarak görevlendirildi.

Bu uygulamanın da başarılı olması üzerine kursların sayısı artırıldı, eğitmenlere toprak, tohumluk ve tarım araç-gereci de verilerek bulundukları bölgede tarımsal çalışmalara öncülük etmeleri sağlandı.

Köy Enstitüleri'nin kurulmasının hedefi, köyden alınarak yetiştirilecek öğretmenlerin, köy halkıyla daha çabuk ve etkili bir biçimde bütünleşip, köy koşullarında verimli faaliyet gösterme ihtimaliydi.

Konu daha kapsamlı bir biçimde 1937'de ele alındı. Milli Eğitim Bakanı Saffet Arıkan'ın hazırlattığı program çerçevesinde Eskişehir Çifteler'de (1937), İzmir Kızılçullu'da (1937), Edirne Kepirtepe'de (1938) ve Kastamonu Gölköy'de (1939) deneme niteliğinde dört Köy Öğretmen Okulu açıldı. Edirne'deki okul önce Karaağaç'ta öğretime başladı, sonra Kepirtepe'ye nakledildi.

Başlangıçta... Milli Eğitim ve Tarım Bakanlıklarının ortak denetimi altında birer “Köy Muallim Mektebi” açıldı.

Bu okullarda iki yıl ilkokul, üç yıl ortaokul öğrenimi yanında tarım, demircilik, inşaatçılık ve kooperatifçilik gibi dersleri içeren programlar da uygulandı.

Eğitmen kursu ve sonra Köy Muallim Mektepleri’nden alınan iyi sonuçlar nihayetinde 17 Nisan 1940 Hasan Âli Yücel döneminde 3803 sayılı kanunla “Köy Enstitüsü” açıldı. Keza...

1941 yılında 4274 sayılı yasa ile, köylerde çalışacak sağlık memuru ve ebelerin de bu okullarda yetiştirilmelerine karar verildi.

Doğan Avcıoğlu, *Türkiye’nin Düzeni* kitabında Köy Enstitüleri Kanunu sırasında bürokrasinin ve yöre zenginlerinin bu okula karşı olduğunu şöyle ifade etti:

“Köy Enstitüleri hareketi, başından beri eşrafın ve bürokrasinin dar ve tutucu kurallarına sığmadığı için, bürokrat çoğunluğun düşmanlığını kazanmıştır. Kanun’un mecliste 278 oyla kabul edilmesi, 148 kişinin oylamaya katılmayışı dikkat çekicidir...”

Savaş yıllarında enstitü sayısı 20’ye çıktı.

1949 yılında ülkedeki enstitü sayısı 21’e ulaştı.

1950 başında 25 bin civarında enstitü mezunu öğretmen yetiştirildi.

Türkiye’nin çağdaşlaşması ve köylünün eğitilmesi konusunda büyük başarılar sağlayan bu öğretmenler, başlangıçtan itibaren bağınaz kesimlerin tepkisini aldı. Rahatsızlığın tek nedeni yoktu. Köy Enstitüleri girişimi ile toprak reformu için yapılan çalışmalar bir arada yürüyordu. Cumhuriyet’in kurucu kadroları bu iki çalışmayı bir arada götürerek gerici feodaliteden arındırılmış demokratik ülke kurmayı hedefliyordu...

Köy Enstitüleri’ne karşı çıkanlar arasında kuşkusuz ABD de vardı... 1947-1950 yılları arasında Türkiye’de öğretmenlik yapan Amerikalı Fay Kirby, 1961 yılında Columbia Üniversitesi’nce kabul edilen “Türkiye’de Köy Enstitüleri” isimli doktora tezinin önsözünde durumu şöyle değerlendirdi: “Enstitüler, fikrin kendisinde ve enstitülerin kuruluşunda veya işleyişinde bulunan bir sakatlıktan dolayı değil, dışarıdan gelen amiller yüzünden çökertilmiştir.”

DP'nin gerici kadroları, CHP dönemi Milli Eğitim Bakanı Hasan Âli Yücel'i hedef aldı. Neler yapmadılar ki: Tarih: 12 Mart 1953...

Dünya gazetesi haberini vereyim:

“Edremit’te Stalin aşığı bir komünist olan 38 yaşındaki Haşim Elmacı, kızıl diktatörün ölümü haberini duyunca, doğrudan köy odasına gitmiş ve toplantı halinde bulunan köy öğretmenlerine hitaben, ‘Ben Hasan Âli Yücel’in çırağıyım. Stalin öldü. Yüreğime hançer saplandı’ deyip bir asker gibi esas vaziyet alarak selama durmuştur.”¹⁷⁰

Köylü Haşim’in sonunun ne olduğunu tahmin etmeye gerek var mı?

Aynı gün *Vatan* gazetesi ise, Köy Enstitüleri’yle ilgili yaptığı haberi Milli Eğitim Bakanı Tevfik İleri’ye dayandırdı: “Hasanoğlan Köy Enstitüsü’nün müzik salonuna havadan kuşbakışı bakınca ‘orak’ şeklinde!”

Bu tür yalan haberler nedeniyle 27 Ocak 1954 tarihinde Köy Enstitüleri kapatıldı.¹⁷¹

Köy Enstitüleri komünizm yalanıyla yok edildi!

Peki enstitü kapatıldığı yıl, 1954’te Nelson Rockefeller’ın görevi neydi: Psikolojik harp konusunda Dışişleri Bakanlığı’na katkı sunacak, ABD Başkanı’na tavsiyelerde bulunacak özel danışman!

Bu görevinin parçası olarak, ABD yönetiminin “beyni” Ulusal Güvenlik Konseyi’nin bir komitesi olan Operasyon Koordinasyon Kurulu (OCB) Başkanı’nun temsilcisi seçildi. OCB’nin amacı gizli operasyonlar dahil olmak üzere güvenlik politikası ve planlarının eşgüdümlü yürütülmesini denetlemektir. Diğer üyeler CIA filandı...

170 O yıllarda Stalin’in fiziki görünümüne benzemek de suç unsuruydu. “İzmir’de yeni bir komünist şebekesi ortaya çıkarıldı. Stalin modasına göre bıyık bırakan bu şebekenin oldukça geniş bir teşkilata sahip olduğu zannediliyor.” (10 Ocak 1952, *Akımlı*)

7 Mart 1953 tarihli *Vatan* gazetesi haberine göre, delirerek karısını ve çocuklarını bıçaklamak isteyen İskenderunlu Abbas Öner “polis tarafından öldürülerek etkisiz hale getirilmişti”. Abbas Öner bir Stalin hayranıydı ve Stalin’in ağır hastalığını duyunca cinnet getirmişti!

171 1940-1954 arasında Köy Enstitüleri; 6.875 öğretmen; 1.398 kadın, 15.943 erkek olmak üzere toplam 17.341 öğretmen ve 1.599 sağlıkçı mezun etti.

Grubun amacı, CIA operasyonunu ve diğer anti-komünist eylemleri denetlemektir.

Bununla birlikte, Haziran 1955'te Rockefeller, ABD'nin Soğuk Savaş'ın psikolojik boyutlarındaki konumunu değerlendirmek için Cenevre'de bir hafta sürecek çeşitli uzmanlardan oluşan bir toplantı yaptı. Vs.

Sonuçta...

ABD, Türkiye'yi eğitim konusunda da istediği noktaya getirdi... Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay şunu diyecekti:

"Bugünkü okullarda yetişen gençlere ülke yönetimi teslim edilemez. Biz, laik okullara karşı İmam-Hatip okullarını bir seçenek olarak düşünüyoruz. Devletin kilit mevkillerine yerleştireceğimiz kişileri bu okullarda yetiştireceğiz."

Keza. Cumhurbaşkanı Kenan Evren şunu diyecekti:

"İmam-hatip okullarında iyi eğitim veriliyor. O çocuklardan zarar gelmez. Türkiye laikliği dinsizlik olarak anlamış, yanlış tatbikatlar yapmıştır. 1930'lardaki laiklik anlayışını yanlış olarak görüyorum."

Bu bir ABD eğitim stratejisiydi.

Ülkemizde yaklaşık 70 yıldır uygulanıyor.¹⁷²

Türkiye'yi kandırdılar:

Salt zihni kuşatan müfredatla insan dönüşmeyeceği belliydi; ezberci kuşaklar yetiştirdiler.

Hiçbir ülke, zihne yüklenen bilgiyle kalkınmaz, ilerlemez. "Ne kadar öğretmen-ne kadar okul varsa ülke ekonomisi o kadar iyi olur" sözü, boş bir laf'tır.

Bizi aldattılar... İkili eğitim antlaşması sonucu ABD, az gelişmiş ülkeler için öngördüğü "dinsel eğitim" ya da "eğitimin dinselleştirilmesi" politikasıyla ders kitaplarını yıllar önce "dincileştirdi."

Hatırlatırım: İlkokullara din dersi İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra kondu!

Müfredat konusunda mesele sadece bu da değil... Atatürk'ün üzerinde hassasiyetle durduğu -Osmanlı'yı yok eden- Batı sermayesinin kolayca kabulü için "tam bağımsızlık" unutturuldu. "Karşılıklı bağımlılık" gibi içi boş kavramlarla kafalar karıştırıldı.

172 Nelson Rockefeller'ın oğlu Steven Clark Rockefeller Columbia Üniversitesi'nde din felsefesi diplomasına sahipti. John C. Elder ile birlikte 1992 yılında kitap yazdı: *Dinlerarası Diyalog!* Kimi şaşkınlar hâlâ FETÖ'nün arkasında kimlerin olduğu merak ediyor!

“Müttefik” kavramı kolayca boyun eğilene dönüştürüldü! “Ulusal egemenlik”, “halkçılık” gibi kavramların yerini içi boş sahte “Batı demokrasisi” aldı!

Batı’ya teslimiyeti, “Atatürk Batı’ya yönelmişti” yalanıyla yaptılar. Oysa Atatürk’ün kurduğu halkçı cumhuriyetin Batı’yı kopya etmekle hiç alakası yoktu.

Atatürk devrimleriyle Osmanlı Tanzimat reformu maksatlı olarak birbirine karıştırıldı. Amaç, Kemalist devrimci düşüncüyü eylemi yok etmekti. Bu nedenle... Türkiye geri kalmış ülke değil, geri bırakılmış ülke yapıldı!

Yine de...

Bir avuç da olsalar...

Köy Enstitüsü’nde yetişenler...

Köy Enstitüsü’nden çıkan öğretmenlerin öğrencileri ülke tarımına sessiz kalmadı. 1960’lar-1970’ler köylülerin, emekçilerin, devrimci gençlerin ekonomik ve demokratik haklarını kazanmak, korumak ve geliştirmek için örgütlü/örgütsüz mücadelesine sahne oldu. Çünkü... Bir yanda uçsuz bucaksız toprağa sahip olan Ege ve Doğu Anadolu’daki toprak ağaları, diğer tarafta ise bir avuç toprak için yanıp tutuşan topraksız çiftçiler vardı. Bu derin uçurum 1960’larda kıvılcıma dönüşüp ateş aldı. Örneğin: Antalya/ Elmalı’nın Beyler, Bayralar, Karamık, Sarılar, Taşağıl, İslamlar, Eymir, İmircik ve Yuva köylerindeki topraksız köylüler Subaşı Ağa’ya karşı isyan etti. İşledikleri toprakları sahiplenip ekip biçmeye başladılar. Kızılca kıyamet koptu. O dönemde köylülere destek vermek üzere 500 üniversite öğrencisi yöreye gitti. Antalya’nın ardından... İzmir’in Torbalı İlçesine bağlı Atalan köylüleri, ağaların el koydukları hazine arazilerini işgal etti. İşgal eylemi Torbalı’nın Göllüce köyüne sıçradı. Atalan Köyü’ndeki 600 kişilik işgal komitesi, talancı ağalardan kurtardıkları hazine topraklarını sürmeye başladı. Köylüler haklı mücadelelerini duyurmak için anayol üzerine “Bu Köyde Toprak Mücadelesi Vardır” yazılı büyük bir pankart açtı. Dönemin Tarım Bakanı Bahri Dağdaş köylülerin mücadelesine karşı çıkıp, “Türkiye’de dikta, zalim ağa yoktur. Ağalık ve beylik, saygı ifadesi için kullanılır” diyerek ağaları savundu.

Ne yazık ki...

Köylüler ile öğrenci gençliğin ortak çabaları toprak reformunu gerçekleştirmeye yetmedi. Fakat. Torbalı’da köylülerin ele

geçirdiği arazilerin önemli bir bölümü toprağı işleyen köylüler tarafından bugün de işlenmeye devam ediliyor. Antalya'daki ele geçirilen toprakların çoğunluğu ise halen ağanın elinde, çok az bir bölümü köylülerce işlenebiliyor.

Ne diyordu Köy Enstitüsü marşı...¹⁷³
"Sürer, eker, biçeriz güvenip ötesine,
Milletin her kazancı, milletin kesesine,
Toplandık baş çiftçinin Atatürk'ün sesine,
Toprakla savaş için ziraat cephesine.
Biz ulusal varlığın temeliyiz, köküyüz.
Biz yurdun öz sahibi, efendisi, köylüyüz.(...)"¹⁷⁴

Barajlar Kralı

Tarım için sulama esastı...

DP döneminde psikolojik savaşın en önemli propaganda araçlarından biri, barajlar idi!

DP dönemi övgücüler, ulaşım/karayolları ve (Kemer ve Hirfanlı) baraj konusunda çok propaganda yaptı. Devlet Su İşleri Barajlar Dairesi Müdürü Süleyman Demirel, "barajlar kralı" imajıyla yıllarca ülkeyi yönetti.

Bunlar... İngiliz, Fransız ve Almanların, Osmanlı'daki –sömürsünün altyapısı– "demiryolu politikasını" anımsatıyordu.

Dünya Bankası neden baraj yapımı konusunda limitsiz kredi verdi Türkiye'ye?

Barajların özellikle verimli topraklara yapılıp-yapılmadığına dair hiçbir araştırma-çalışma yapılmadı. Amerikalı "uzmanlar" nereyi işaret etti ise oraya yapıldı.

Bir yanda göllerin ve sulak alanların kurutularak yeni tarım arazilerinin yaratılmasının, diğer yanda sulama ve/veya elektrik üretim amaçlı göl ve göletler oluşturularak iç habitatların tahrip edilmesinin tarımın doğal dengesini nasıl bozup, biyolojik çeşitliliği yok ettiği hiç konu edilmedi.

Aynı filmi hep gördük:

173 Ziraat Marşı olarak da bilinen bu eser de ilk kez 1938'de, Atatürk'ün ölümünden 8 ay kadar önce, Çankaya'da kendisini ziyaret eden Yüksek Ziraat Enstitüleri öğrencileri tarafından seslendirildi.

174 Söz: Behçet Kemal Çağlar, Beste: Ahmet Adnan Saygun

AKP döneminde de baraj “enflasyonu” yaşandı. Bugün...

Türkiye’de 504 baraj var; yarısını AKP yaptı! Baraj siyasal savaşının sembolü yapıldı.

Amerika’da Arizona ve Nevada sınırlarında bulunan ve 1930’lu yıllarda modern mühendisliğin zaferi olarak gösterilen Hoover Barajı, DP döneminde ABD’nin propaganda araçlarından biriydi.

Türkiye’nin her konuda kendisine model aldığı ABD, barajlar konusunda 2011 yılında ülke tarihinin en önemli dönüm noktalarından birini yaşadı. Washington yakınlarında bulunan 33 metre yükseklikteki Elwha barajını törenle yıktı. Sembol gösterilen Hoover Barajı, Grand Canyon turist gezilerinde “malzeme” oldu!

Niye? Çünü, Amerikalılar yeni “akarsuların yönetimi” konusunda geniş çaplı değişim yapma ihtiyacının acil olduğunu tartışmaya başladı. Türkiye’de bunlar konuşulmuyor; hâlâ inşaat peşindeler! Oysa...

Dünyada barajdan elektrik üretimi 1990 yılında yüzde 18.1 iken, 2015 yılında bu oran yüzde 15.9’a düştü. AKP ise, inatla doğayı katlederek baraj ve HES yapmayı sürdürüyor...

GAP meselesine hiç girmeyeyim...

“GAP” deyince aklınıza ne geliyor; yemyeşil bir Harran Ovası! Damlama ile sulamadıkları için toprağı nasıl çölleştirdiklerini, ABD’nin bu işin neresinde olduğunu *Galat-ı Meşhur* kitabımda yazdım, tekrarlamayayım. GAP, “Gandırma” oldu!¹⁷⁵

“GAP salt tarımsal bir proje olmadığı, enerji boyutunun da bulunduğu” ileri sürülerek Tarım Bakanlığı’na bağlamadılar. Kitabımda anlattım:

“(DSP-MHP-ANAP Koalisyon Hükümeti) Bakanı Hüs-nü Yusuf Gökalt koltuğuna oturunca ilk yaptığı, GAP Yüksek Kurulu’nda neden tarım bakanlarının yer almadığını sorgulamak oldu. Türkiye’nin en büyük tarım projesi tarım bakanından habersiz yürütülüyordu!

Bakan Gökalt, GAP’ta nelerin döndüğünü merak etti; araştırdı. Sonucu bakanlar kurulunda söyledi:

175 GAP’ta istenen sonucun alınmamasının bir nedeni de baraj yerinin yanlış seçimi! Alman *P.M* dergisinde bilimsel makaleler yer alır. Keban barajının resmi yanında özetle şunu diyorlardı: Türkiye’deki tüm barajlar yanlış yatırım. Barajın ömrü 40 yıl. İlk 25 yılda maliyetini karşılamalı ki, son 15 yılda kâr sağlasın. Türkiye’dekiler bunu sağlamıyor. Neden mi? Baraj granit veya bazalt zemine yapılır. Türkiye’dekiler ise kalker üzerinde. Dolayısıyla çatlaklar çok fazla. Çok sayıda beton dolgu gerekli. Bu da maliyeti yükseltiyor. Yine de istenen ölçüde su tutamıyor.

‘GAP’ta sulama projeleri yıllardır İsrail, ABD ve AB ülkeleri tarafından engelleniyor.’ Bakan Gökarp bu oyunu bozmak istedi. (...) Fakat... Bakanlar Kurulu’nu aşamadı. Bakan Gökarp’e tek destek veren sadece Başbakan Bülent Ecevit’ti. Ama onun da sözü koalisyon hükümetinin bakanlar kuruluna geçmiyordu.”

Prof. Gökarp hem bakanlıktan hem de MHP’den neden istifa etti sanıyorsunuz? Devlet Bahçeli’yi kimileri “milliyetçi” sanıyor hâlâ! Ya Erdoğan?

Fırat ve Dicle’nin toplandığı suların havzası sadece Şanlıurfa veya Mardin’le sınırlı değil. Kuzeyde Erzurum Palandöken Dağı’na kadar uzanıyor bu sınır. “Suların İdaresi” Tarım Bakanlığı’na verilmiyor. Kime veriliyor? AKP iktidarı 2009 yılında, sınırı aşan sular idaresinde AB’ye uyumu kabul etti.

Müzakerelerde “Çevre” başlığının açılması karşılığında “Fırat ve Dicle havzası AB ile ortak yönetilecek. Türkiye’nin ayrıca İsrail’le de iş birliği yapması” kararlaştırıldı!

Hiç şaşırmayınız! Hiç ders alınmıyor: Almanya sermayesi büyük ölçekli sulama projeleriyle de ilgiliydi. 1913’te tamamlanan ve yaklaşık 46 bin hektarlık bir araziye sulayan Konya ovasındaki sulama projesini hayata geçiren Bağdat Demiryolu Şirketi idi! Projeyi onlar unutmuyor...

GAP’ta enerji yatırımlarında gerçekleşme oranı yüzde 80, sulama ise yüzde 20’lerde kaldı. Süleyman Demirel, Özal’ın GAP’ı sahiplenmesine tepki koyup “GAP’ı gaptırmam” demişti! Bu tür absürtlüklerle yıllar geçirdik!

Seçmenler benzer sözle kandırıldı

1950’lere dönersek... O dönem DP-CHP kapışması vardı.

CHP her seçim stratejisini “Vatanı sattırmayacağız” teması üzerine kurdu. DP’liler ise şu propagandayı yaptı:

“Dün mü mutluydunuz bugün mü; ona göre oy verin.” DP, “müreffeh Türkiye” diyordu. “Türk mucizesi” diyordu. İktidar değişikliği olmazsa ABD’nin Türkiye’ye 1 milyar dolar yardımda bulunacağını söylüyorlardı. “İstikrar” sözünü vurguluyordu.

CHP ise alınacak borç parayı eleştirdi hep: “Bu yardım değil, çocuğumuzun kursağından kesilecek borçtur.”

DP’nin yanıtı hazır: “CHP büyük rakamlardan hep korkar!” Gerçek neydi:

1950-60 döneminde ABD'nin toplam ekonomik yardımları yaklaşık 1,1 milyar dolar olup, bunun 824 milyon doları bağış ve 274 milyon doları da dış krediden (borçtan) oluştu.

Bu dönemde uluslararası finans kuruluşlarının (Dünya Bankası, IMF, Uluslararası Kalkınma Birliği (IDA), Avrupa Ödemeler Birliği, Avrupa İktisadi İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatı) açmış olduğu kredi miktarı 315 milyon dolar, özel yabancı sermayenin Türkiye'ye yapmış olduğu yatırım miktarı 104 milyon dolardı.

Avrupa kendini toparladıkça tarımsal üretime ihtiyacı azaldı. Bunun sonucu DP hükümeti ilk dönemdeki büyüme hızını kaybetti. Ekonomik kriz çıktı.

DP hükümeti, tek başına ekonomideki kötü gidişi durduramayacağı anladığından Avrupa İktisadi İşbirliği Teşkilatı'ndan (OECD) kendilerine yol göstermesini, teknik ve mali yardımda bulunmasını istedi. Kabul gördü. Ama şartları vardı. DP isteneni yaptı:

4 Ağustos 1958'te yüzde 300'ün üstünde devalüasyon yaparak doların fiyatını 2.8 TL'den 9 TL'ye çıkarttı. KİT ürünlerine yüksek oranlarda zamlar yaptı.

Dış ticaret rejimi, taahhüt edilen dış destekler karşılığında daha serbest hale getirildi.

Avrupa İktisadi İşbirliği Teşkilatı da, Türkiye'den alacağı 400 milyon dolarlık borcu erteledi ve 359 milyon dolar yeni kredi açtı.

Bu "istikrar" tedbirleri DP'yi kurtaramadı. Yıkıldı. Ardında Türkiye'ye 12 milyar liralık dış borç yükü bıraktı!

Yani: 10 yıl heba edildi... İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra açılan yanibaşımızdaki pazarlardan yararlanılamadı.

DP'nin ekonomi tablosu hiç iyi değildi:

– Kamu geliri/GSMH; 1950'de 16.1 iken,

1960'ta 12.9'a düştü.

– Kamu harcamaları/GSMH; 1950'de 17.6 iken,

1960'ta 15.6'ya düştü.

– Kamu açığı/GSMH; 1950'de 1.5 iken,

1960'ta 2.7'ye çıktı.

– 1950'de ihracat 263 milyon dolardan, 321 milyon dolara yükseldi.

Ama... 1950'de ithalat 286 milyon dolar iken, 468 milyon dolara fırladı

– Ekonomik büyüme 1950'de 9.4 iken,

1960'ta 3.4'e düştü.

– Enflasyon 1950’de (eksi) -4.3 iken, 1960’ta 7.4’e fırladı.

Avrupa’da, İkinci Dünya Savaşı’ndan sonraki çeyrek yüzyıl dönem “altın çağ” olarak bilinir. Ülke ekonomilerinin büyüdüğü, refahın arttığı dönemdir. Japonya, İtalya, İspanya, Yunanistan, Güney Kore, İsrail bu dönemin parlayan yıldızlarıdır. Biz ise bu dönemi DP’nin popülist politikalarıyla boşa harcadık... Şaşılacak durum yok; arpacıya borç eden ahırını tez satarmış...

Topraklar zehirlenmeye başlandı

DP’nin uyguladığı ithal ikameci ekonomik politikaların tarıma yansımalarının simgesi traktör oldu.

Uçak Fabrikası ve Uçak Motor Fabrikası kapatıldı.

Yerine, ABD’li Minneapolis-Moline Co ile Ziraat Bankası, MKE, TZDK, Tariş, Çukobirlik ortaklığında “Türk Traktör ve Zirai Makineleri AŞ” kuruldu. Yıl, 1954 idi. Montaj fabrikasıydı bu. Şirketin genel müdürü ABD elçiliğinde çalışırken bu görev nedeniyle ayrılan Haldun Konuk’tu.

Sonra Türkiye pazarına Massey Ferguson, Fiat, Ford girdi.

Hepsi planlıydı...

1950’lerin başında “ABD Karşılıklı Güvenlik Teşkilatı”, traktörleşmenin sonuçlarını saptamak üzere SBF Profesörler Kurulu’na bir araştırma yaptırdı.

Bu araştırma sonuçlarına göre: “Traktör mübayaasıyla, yeni arazi satın alma ihtiyacı bir arada gelişmiştir. Mülkiyetteki bu genişleme hem aynı köy hudutları içinde, hem de başka köy sınırlarını aşmak suretiyle vuku bulmuştur. (...) Satın alınan arazinin yüzde 64’ü daha önce tamamen işlenmekte, yüzde 13’ü kısmen işlenmekte ve yüzde 23’ü hiç işlenmeyen arazidir. Tamamen ve kısmen işlenmekte olan arazinin makine sahibinin mülkiyetine geçmesi, küçük işletmelerin büyük işletmelere yer terk etmesi demektir. Küçük mülkiyetin böylece büyük mülkiyete yer terk edişi, üzerinde durulmaya değer sosyal bir olaydır.”¹⁷⁶

ABD’nin artık kullanmadığı birinci nesil traktörler, ABD kredileriyle alındı; kredilerden en çok 600 üzeri dönüm toprağı olanlar yararlandı.

176 1950 öncesi 10 yılda kent nüfusu yüzde 21 artmışken, 1950-1960 arasında yüzde 79 arttı.

Marshall Planı'yla öngörüldüğü gibi Zirai Donatım Kurumu, Tarım Kredi Kooperatifleri, Tarım Satış Kooperatifleri küresel şirketlerin traktörünü, tohumunu, ilacını, gübresini sattı. Ziraat Bankası düşük faizle çiftçilere zirai krediler vererek küresel şirketlere ait girdilerin satışını kolaylaştırdı.

Oysa... Tarımsal Kamu İktisadi Teşebbüsleri, Kamu İktisadi Kuruluşları, Tarım Satış Kooperatifleri Birlikleri'nin kuruluş amacı kendi traktörünü, tohumunu, gübresini üretmektir.

Sonuçta...

Marshall yardımı sayesinde traktör kullanımı...

1948'den 1949 yılına 1.756'dan 9 bin 170 adede;

1950'den 1960 yılına da 16 bin 585'ten, 42 bin 136 adede fırladı.

1949 yılında traktör ile sürülen arazi miktarı 132 hektar iken, 1950'den 1960'a bu miktar 1.244 hektardan 3.160 hektara ulaştı.

1950 yılında ekilen arazilerin sadece yüzde 8.6'sı traktörle sürülürken, 1960 yılında bu oran yüzde 13.6'ya çıktı.

Hiç tartışılmadı: Tanktan bozma bu traktörler, toprağı çok derinden yaralıyordu; etkisi 20 yıl sonra keşfedilecek toprak erozyonu başlayacaktı.

Traktörle köy ortak malı olan meralar yok edildi.

Türkiye'de ekilen arazi 1950 yılında 10 bin hektardan, 1960'ta 15 bin hektara ulaştı. Bunun yüzde 80'i tahıl üretiminde, kalanı endüstriyel bitki üretiminde ve bağ ve bahçe tarımında kullanıldı.

Tarımsal üretimin ulaşımında ihtiyaç olan; demiryolu uzunluğu 7.671 km'den 7.800 km'ye çıktı. Yani tek ray döşenmişti!

ABD raporlarında "yapılmalıdır" denen karayolu ise, 47 bin 100 km'den 61 bin 500 km'ye çıktı.

Yine de... Türkiye'nin 1950'den 1960'a toplam ihracatta tarım ürünlerinin payı yüzde 93'ten yüzde 76'ya geriledi.

Barker Raporu'ndan bahsetmiştim...

Türkiye'ye önerilenler arasında kimyevi gübre kullanımı da vardı! Tarımsal gelişmeye "olumlu etki" etmesi için kimyasal gübre ve ilaç kullanımı arttı.

Ekilen arazilerde hektar başına kimyasal gübre kullanımı 1950'de 4.1 kilo iken, bu miktar 1955'te 9.4 kiloya çıktı!

1950'den 1959'a kullanılmış olan yıllık kimyasal gübre miktarı ise 42 bin tondan, 176 bin tona yükseldi.

10 yıllık DP döneminde tarımsal ilaç kullanımı 2.6 bin tondan 23.4 bin tona çıktı.

Osman Nuri Koçtürk yıllar önce 1968 yılında *Barış ve Emperyalizm* kitabında yazdı:

“Tarım ilaçları dünyaya korku salan maddeler haline gelmişlerdir. Böcekler gibi insanlar için de toksik ve zararlı olan bu maddelerin tarımsal ürünler üzerindeki kalıntıları zamanla insan vücudunda birikmekte ve özellikle kanserin ortaya çıkmasına sebep olmaktadır.(...) Birleşik Amerika’nın Türkiye’deki pamukçuluğu mahvetmek için giriştiği dolaylı saldırılar ortadadır. Pamuk ekim sahalarına hiç de lüzumu olmadığı halde ‘Sonora 64’ isimli bir Amerikan tohumluğu getirip yerleştirilmiş, Tarım Bakanımız da Amerikan gübresi ile beslenip, Amerikan tarım ilacı ile ilaçlanacak olan buğdayı Türkiye’ye yerleştirmek için olağanüstü bir çaba sarfetmiştir. Türkiye’de pamukçuluk gerilerken, Amerikan çıkarlarına uygun çalışan çark tahıl tarımı geliştirilmektedir. Bununla da yetinmeyen emperyalistler, pamuk mahsulünü yok etmek için başka uygulamalara giriştiler. Çukurova’nın cahil yetiştiricileri pamuklarına püskürttükleri tarım ilaçlarının milyonlarca liralık pamuk bitkisini kuruttuğunu görmüşler ve zararlarının karşılanması için mahkemeye başvurmuşlardır. Türkiye’de milyonlar harçyarak binlerce insan çalıştırılan Tarım Bakanlığı örgütleri içinde insanlara verilen ilaçlar gibi, bitkilere ve hayvanlara verilen ilaçları da kontrol edebilen yeterli laboratuvar yoktur...”

Bu konu önemli! Çünkü bu vatan toprağının zehirlenme projesiydi.

Bu nasıl gerçekleştirildi...

Size birini tanıtmalıyım...

“TÜRKİYE TOPRAKLARINI ZEHİRLEDİK”

“O kadar üzüliyorum...

O kadar vicdan azabı çekiyorum ki...

Çok toprağı zehirledik.

Çok insanı zehirledik... Ben sebep oldum... Benim gibi bu işi yapanlar sebep oldu...

1950’lerden itibaren binlerce ton, on binlerce ton zehir dök-tük Türkiye topraklarına.

Hemen tüm topraklarını zehirledik güzelim yurdun.

Öyle zehirler vardır ki, toprakta çok uzun yıllar kalabili-
yor. Her miligramı, insan vücudunda birikiyor; ve son damlayı
aldığınız zaman ölüyorsunuz. Hani denir ya, ‘Dün sağladım
adam, hiçbir şeyi yoktu, bugün fücceten / aniden gitti.’ Yok öyle
fücceten gitti! Zehirledik biz insanları...

Uçaklardan atıyorduk tozlama olarak. Mesela, Adana böl-
gesine binlerce ton DDT-BHS karışımı, kükürt karışımı ilaçları
bu şekilde uyguladık. Kurt, kuş, değen öldü. Yiyen can verdi.

Kimyasal ilaçların etkileri iki türlü oluyordu: Biri, satıhtan,
tabanca gibi öldürüyor. Diğeri bünyeyi etkiliyor; ‘sistemik’ di-
yoruz buna. İnsan vücudundaki kan gibi, kimyasal zehir özsu
bitkinin içinde dolaşıyor; yaprağı gidiyor, çiçeğe gidiyor, mey-
veye gidiyor ve orada kalıyor. Bazıları üç ay kalıyor, bazıları üç
hafta kalıyor.

O kadar etkili ki bu zıkkım; yağmur ile yıkanmıyor, rüzgâr
ile, güneş ile bozulmuyor. Çünkü bitkinin özsuyunu zehirliyor.
İşte biz bunu idare edemedik....

Çiftçiye dedik ki, ‘hasada üç ay kala bunu artık kullanma.’
Ne gezer! Böyle böyle zehirlendi insanlar. Tabii bir taraftan da,
çiftçilerin çok sıkıntıda olduğu gerçeğı vardı. Denize düşüp
yılana sarılmış gibiydiler. O ‘yılan’ bizi nelerden etti görmek
lazım...

Çiftçimiz cahil, biz ayrı cahil...

Malımızı / kimyasal ilaçları satmak için elimizden gelen gay-
reti gösteriyorduk, her yolu deniyor, her kapıyı zorluyorduk.

Çiftçi de memnundu; mahsulü kurttan, haşereden, hastalıklardan kurtuluyor diye sevindi ve dolayısıyla imtina etmeden kullandı.

Her ilacın üzerinde mesela, 'LD 50 mg/kg' diye bir rakam vardı. Bu rakam; bir miligramı bir kilograma ne kadar düşerse bir insanı öldürür onu gösterirdi. Bunu bilen kim, bunu anlayan kim? Dozlara, hiçbir zaman hiçbir suretle riayet edilmedi. Diyorsun ki; 100 kilo suya, 10 gram atacaksın. '100 kilo suya 10 gram olur mu' diyor, 10 kilo koyuyordu. Kontrolü yoktu...

Bu zehirli ürünlerin teknik personelleri, tanıtımcıları, mühendisleri bize, bu kimyasalların toprağa ve insan sağlığına etkilerinden hiç bahsetmedi. Hatta sağlığı, tamamen dışarıda tutup, hiç bahsetmemeye özen gösterdiler. Bilmiyorlar mıydı? Bütün iş, ticaret-kazanç üstüneydi. 'Kollasın kendini, ölmesin, üzerinde yazıyor, kullanım dozları var, ona göre kullansınlar' diyorlardı. İnsan sağlığına ilişkin ne vardı, o gizli bir kutuydu. Biz sadece haşere öldürüyor mu, öldürmüyor mu, ona bakıyorduk.

En zararlı ilaçlar klorlu hidrokarbon grubu idi; aldarin, eldirin, dehidrin, DDT, BHS... Bunlar vücutta biriken zehirlerdi.

Mesela, dozu 10 mg/kg olan temik diye bir ilaç girdi memleket. Toprağa atıldı, topraktan bitki onu aldı; haşere, hasada kadar ısıramadı, sokamadı, zarar veremedi bitkiye. Çiftçiler, 'çok güzel' dediler, bu sefer sebzeye koydular. İş sebzeye kayınca bütün insanlar legal dozu 10 mg/kg olan temik aldı vücuduna. Fark edildi zararı ve yıllar sonra yasakladılar. Ama satılan satıldı.

O legal doz dediğimiz zehir, insanda birikiyor. Diyor ki üzerinde; 55.000 mg/kg. Peki, kaç kilosunuz? Elli. Elli beşbini elli ile çarpıyorsunuz, şu kadar mg ilacı aldığınız zaman ölüyorsunuz.

Siz bunu bugün şu kadar, yarın şu kadar, öbür gün şu kadar şeklinde alıp vücutta depoluyorsunuz. Vücut bunu idrarla-terle atamıyor. Atamadığı için de o doz dolduğu zaman ölüyorsunuz! Öyle çok insan öldü gitti ki bu şekilde; tahmin edilebilecekten çok daha fazla. Cehaletten gitti, aptallıktan gitti, ihmalden gitti...

Bilgisizlik ve korkusuzluk o yılları bu yıllara taşıdı...

Bundan 50 sene kadar önce Almanya'da bir yerde misafiriz, evin hanımı ile pazara çıktık, nerede kurtlu şekli bozuk şeyler

var, onları satın alıyor. Halbuki orada tablo gibi meyve sebzeler var. Sandım 'ucuz' diye alıyor! Teklif ettim, 'kurtlusunu alacağına parasını ben ödeyeyim şu güzel görünümlülerden alalım' dedim. Kızdı bana, 'bunlar ilaçsız, biz çoluğumuza çocuğumuza onları yedirmiyoruz; bu kurtlu gördüklerini yediriyoruz' dedi.

Bilgili insanlar bunu ta o zaman çözdüler aslında. Bizler işin içindeyken bile çözemedik. Dayadık zehiri...

Kaç seneler sonra bize bu kimyasal ilaçları satan ülkeler dediler ki; bunlar insan sağlığına zararlı! Dünya yasakladı, biz ise on sene sonra yasakladık!

Peki DDT, toksafen, klorür hidrokarbonlar grubu, alderin, dealderin, elderin gibi insan vücudunda biriken çok zehirli böcek öldürücülerini yasaklanınca ne oldu? Köylü yasaklandığını duyunca ne kadar bulduysa topladı aldı! Stok yaptı. İlaçların haşere üzerinde etkili olduğunu biliyorlardı çünkü. Bilmediği ise, insan sağlığına ve toprağa ne kadar zararlı olduğuydu! Uzun bir müddet stokladıklarını kullanmaya devam etti.

Böyle böyle bugünlere geldik...

Şimdi o kadar bozmuş durumdayız ki, artık tekrar dengeye gelmek çok zor. Bakın, doğadaki her şey kendi dengesinde; o onu yiyor, diğeri de onu yiyor, bu böyle sürüyor... Biz tüm bunları hiçe sayarak faydalıları da öldürdük. Faydalı kalmayınca, artık her şey kimyasala döndü.

Öyle ya...

İlaçların çoğu toprakta ayrışmayarak yıllar yılı kalıyor. Hatta öyle bir kalıyor ki; yağmurlarla, sulamayla derelere, derelerden denizlere, denizlerde balıklara kadar gidiyor... Bir zaman okumuştum ki, okyanusta yakalanan bir balığın etinde DDT (çok zehirli bir böcek öldürücü) çıkmış! Çıkar, normaldir. Çok vahşice kullanıldı bu zehirler, anlatamam. Her köşede vardı da bir soframızda yoktu bu ilaçlar. Bir soframıza konmamıştı 'bardağa koyup içelim' diye! Mesela bitlenirsin kafana ilacı sürerler. 'Bu zehir' dersin, 'iyi ama içmedin' ki der! Oysaki, 'temas zehiri' diye bir şey var, değdiği anda zehirleniyorsun, değdiği anda ölüyorsun. Cahil-gariban bunları bilmiyor ki...

Biz bildik mi?

Bütün bu yaptıklarımızın aslında çok tehlikeli ve zararlı olduğunu ne zaman düşünmeye başladım? Arkadaşlarım öldükten sonra! Çok acıdır. Ancak neticede öğrendik. Evet üzerinde

yazıyor ama oradan ekmek yediğimiz için, biz kendimizi mümkün merteye kollamaya, durumu da yok saymaya çalışıyorduk. Peki kolladık da zehirlenmedik mi? Ne mümkün! Ben kaç defa zehirlendim, kaç defa ölümden döndüm. Neden? Hata olması için ilacın denemesini biz yapıyorduk! Yaptığımız denemeden muayyen zamanlarda gidip örnekler alıyor ve sayımlar yapıyorduk. Haşere ne kadar ölmüş, ne kadar yumurta paketi erimiş, sırtımızda makinelerle yapıyorduk bütün bu işlemleri. Dolayısıyla da zehirleniyorduk...

En çok hangi bölgeler zehirlendi

Ege bölgesinde en çok tütünde, Adana bölgesinde pamukta, Antalya bölgesinde narenciyede çok yoğun, çok vahşice kimyasal uygulamaları uzun yıllar boyunca yapıldı. Her bölgenin kendine has üretimi var; o ürünün de zararlısı ayrı hastalığı ayrı. Hepsinin ayrı ayrı ilacı var.

Türkiye'yi yıllar içinde kullanılmış olan zirai ilaçlar açısından değerlendirecek, tarla bitkileri açısından en kirli bölge Adana bölgesidir. Meyve olarak Anadolu'nun meyvecilik bölgeleri çok kirlidir. Bir tek Orta Anadolu'da buğday sahalarına fazla ilaç atılmadı. O ovalarda, nispeten diyelim, daha az ilaç kullanıldı. Ancak Ege bölgesi kirlidir. Tütün arazileri, pamuk arazileri hep bulaşık. Bunların bir kısmı daha kısa sürede temizlenebiliyor. Ama bazıları çok uzun yıllar gerektiriyor. O da tabii uygulamayı tamamen durdurup uzun yıllar beklemek anlamına geliyor ki kim yapacak? Yapan yok.

Görüyoruz, hâlâ yoğun kullanılan bazı zehirli ilaçlar yüzünden ihraç edilen meyvemiz sebzemiz sınırdan dönüp geri geliyor. Kimse de sormuyor; 'geri çevrilen bunca tarım ürününe sen ne yaptın, nerede, nasıl ürettin!'

Yok ettik ülkeyi...

Bir çayır ve meralar temiz kalmıştır ülkede. Oralara ilaç atılmadı. Ekim dikimin olmadığı çayır ve meralar bu biçimde temiz kaldı. Yaylalar da temiz. –Çernobil ne kadar etkiledi bilmem– Karadeniz yaylaları da zehirsiz. Şöyle, Karadeniz'de fındık kurduyla mücadele için, devlet ilaç, makine, personel, teçhizat verdi, o zaman ilaçlama yapmaya başladık.

Karadenizliler bizi tarlalarına sokmadı, 'istemiyoruz' dediler. Neden? Tarlada arı var, arı ölüyor bizim attığımız zehirden. Arı ölüsünü başka bir böcek yiyor, o da ölüyor, onu başka bir canlı yiyor o da ölüyor. Fakat, sonradan baktılar ki, fındık para etmeye başladı, kurtlu fındık çoğaldı, yüzde 50'nin üzerine çıktı, o zaman boş verdiler. İnsafsızca, korkusuzca, en kuvvetli zehirleri fındık kurduyla mücadele için kullandılar!

Maalesef, devlet eliyle gelinmiş acı gerçek var. Devletin, bu noktalara gelineceğini bilmesi gerekirdi. Düşünüyorum da, bil-selerdi yapmazlardı herhalde. Devlet, 'köylü kurtulsun' diye, 'denize düşen yılanı sarılır' misali, yabancı şirketlerin ilaçlarına sarıldı.

Ama memleket zehirlendi. Tarım bitirildi.¹⁷⁷

Kullanılan zirai ilaçlarla ilgili devlet, bir tür istatistik tuttu. Tuttu ama ne kadar doğrudur, tartışılır. Devletin tam kontrolü olabilmesi lazımdı ki bu hiçbir zaman olamadı. Bu sebeple Adana bölgesinde on binlerce dönüm pamuk vardı. Şimdi yok.

Ege bölgesinde de çalıştığım için iyi biliyorum; dünyanın en kaliteli anasonu Urla'da yetişiyordu. Şimdi bir tek kökü bile yok. Hepsi gitti.

Keza tütün, aynı akıbeti yaşadı.

Ege bölgesinde de yüz binlerce dönüm pamuk vardı. Şimdi nerede? Pamuk tarlalarının hepsi mısır tarlası oldu. Mısır da mısır olsa; eskiden yediğin zaman mısır kokardı, şimdi 'mısır kokusunu tarif et' desen kimse tarif edemez. Yeni nesil hiç bilmiyor domatesin, patlıcanın kokusunu tadını. Şekil olarak tanıyor bir tek.

Bizler kalmadık... Son nesiliz...

Biri kafaya koysa, 'ben bu ülkeyi zehirden temizleyeceğim' dese, geçmişe dönük sağlam bilgi olmadığından, yani nerede, ne kadar süre hangi zehir kullanıldığı bilinemeyeceğinden temizlemesi mümkün olmaz.

Bugün 50-60 sene önceki durumu ve içyüzünü bilen kaç kişi kaldı? Kitapçı çok kişi var da, tatbikatçı kaç kişi var?

177 Devlet zehiri bilmiyor muydu? Sanmıyorum. Osmanlı padişahı I. Abdülhamit çok dindar biriydi. Kadı vasıtasıyla çekirge emirhanesi yayınlattı: "Ey adı çekirge olan kuşlar, siz ki Allah'ın nebatını yemek suretiyle zararlı olmaktadır. Halk bu yüzden sizlerden şikâyetçi olduğu için mektup gönderildi. Aldığınızda aklınızı başınıza toplayıp bir daha böyle zararlar yapmayınız, sizi Allah'a havale ederim." Türkiye'de iktidarlar bunu bile yapmadı, seyrettiler!

Tarımı katleden kimyasal maddeler nerede, ne kadar ne kullanıldı? Evet, bilen kaç kişi kaldı? Hiç...

Bizimki hayal, zehre savaş açacak biri mi var?"

Rıfat Amca'nın hikâyesi

Bu sözlerin sahibi, Rıfat Çorulusazan.

Bozcaada, 1939 doğumlu.

Adanın üzüm bağlarında geçti çocukluğu.

Babası esnaftı.

O yıllar ada mahrumiyetti. Sevinci-tasayı Rumlarla birlikte paylaşıyorlardı. Adada sadece üzüm ve şarapçılık ticareti yapılıyordu. 15 civarında şarap fabrikası vardı. (Şimdi üç tane kaldı.) O zaman "fabrika" değil; "mağaza" diyorlardı.

Bir gün... Bozcaada'da yeni bir şarap fabrikası kurulmak üzereydi. Yüzde seksen hissedarı olan zat, genç Rıfat'a ziraat okumasını, ardından Fransa'ya giderek şarap tahsili almasını istedi. Sonra fabrikada işi hazırdı...

Yıl, 1955.

İstanbul Halkalı Ziraat Mektebi'ne kaydoldu. Yatılı okudu.

"Çok değerli öğretmenlerimiz vardı; Ülker Sakız, Ragıp Ziya Maden, Şeyda Kerestecioğlu, İrfan Urhan, Şeref Barı... Bu öğretmenler, Atatürk döneminde ziraat eğitimi almaları için -tabii açılan devlet sınavını kazanarak- başta Macaristan ve Almanya olmak üzere dış ülkelere okumaya gönderilmişti.¹⁷⁸

Derslerimiz; tarla ziraati, meyvecilik, sebzecilik, ziraat sanatları (sütçülük, şarapçılık, konservecilik, peynircilik), arıcılık, çiçekçilik, makine/ traktör idi.

Bizim okullarımızda çok iyi dersler vardı. Süt dersinde mesela, süttten yapılan bütün mamulleri yapardık kendimiz, kaşar peyniri dahil ki en zor yapıları kaşar peyniridir. Onun bir göbek bağlama işi vardır, elinde çevirirsin hamuru, o döne döne göbek bağlanır, ondan sonra kalıbına atar göbeğini koparırısın.

178 Macaristan'dan gelenler; çayır, mera, yem bitkileri alanında Prof. Dr. Kolbai Karoly, hayvancılık alanında Prof. Dr. Welmann Oszkar ve zirai jeoloji alanında Prof. Dr. Locy Lajos, tarımın gelişmesine Atatürk'ün önderliğinde yardımcı oldular. Örneğin Meteoroloji Teşkilatı'nı Prof. Dr. Retly Antal kurdu. Ülkesinde işsiz kalan Macar makine mühendisi György Janos, 1924'te Türkiye'ye geldi. Atatürk'ün isteğiyle 1931-41 yılları arasında Ankara Gazi Çiftliği'nde çalıştı.

Bugünlerde artık kendisi yok, kokusu bile yok. Şimdi 'gel bir beyaz peynir yap' de, 'yoğurt yap' de, yapamaz mezun çocuk.

İtimat teknolojisi dersimiz vardı. Okulda fabrikalarımız vardı, sirke fabrikası, şarap fabrikası. Biz orada çalışıyorduk, üzümün girişinden şarap çıkışına, şişelenişine kadar biliyorduk her şeyi. Konserve dersimiz vardı. Şu anda bunların hiçbirisi yok.

O yıllar...

Tarım Bakanlığı'nın Amerika'dan kopya ettiği 4K diye bir birim vardı. Bu 'Kalp, Kafa, Kol, Kuvvet' anlamındaydı. Bu dördünün kulübü vardı. Bu dört kulüplü uygulamayı ABD'den almış getirmişler Türkiye'ye...

Biz bu kulüp vasıtasıyla köylerde ilkokullarda üye kabul ediyorduk. Tavukçuluk, arıcılık, sebzeçilik, tarla ziraatı... O bölgede ne varsa, onun ziraatı.

Çocuk ilkokulu bitirene kadar biz onlara tatbiki olarak öğretiyorduk. Mesela tavukçuluk. Okulun yanında kümes yapıyorduk. Kümesin tüneleri böyle olacak, altının temizliği böyle olacak. Çocuk ilkokuldan itibaren tarım dersleri alıyordu.

Yıl sonlarında tarla günleri dediğimiz başarı günleri tertip ediliyordu. Bütün köylü oraya çağrılıyor ve anlatılıyordu; senin çocuğun arıcılıkta şu kadar kovan bal yaptı, senin çocuğun sebzeçilikte şu kadar mahsul aldı.¹⁷⁹

Bu uygulamanın Ankara'da Tarım Bakanlığı'nda şubesi vardı. O Ankara'daki şube ABD ile temasta idi. Amerika'da ne oluyorsa, çiftçi eğitimi olarak, Türkiye'de de 4K olarak yapıliyordu. Gece eğitimleri yapılırdı mesela. Bütün Amerika'da yapılan ziraatin filmleri vardı. Gece eğitimlerinde, köylerde topladığımız insanlara gösteriyorduk. Bak Amerika bunu yapmış,

179 Bana gelen maili sizinle paylaşmak istiyorum: "Ben Ahmet Almaç. 1946 doğumlu, tıp doktoru ve Kocaeli Üniversitesi'nden emekli öğretim üyesi. Rahmetli Babam Ziraat Mühendisi idi. 1950-60'lı yıllarda babam o zamanın Devlet Üretme Çiftliği ve Teknik Ziraat Okullarında (Gökhöyük-Amasya, Koçaş-Niğde) yöneticilik yaptı. Okullar çevre kasaba ve köylerden ilkokul mezunu çocukları sınav ile okula alıyor, 3 yıllık modern tarım ve kültür eğitimi veriyordu. Mezunlarına tarım desteği, tohumluk tahıl, damızlık hayvan veriyordu. Çevre halk bu okullardan çok şeyler kazanıyordu. Memnuniyet düzeyi çok yüksekti. 1950'li yılların sonunda -hangi akla hizmet ettiği çok iyi anlaşılan- siyasal iktidar, bu okulların giriş koşullarında çok basit bir değişiklik yaptı: Okula giriş koşullarında ilkokul yerine ortaokul mezunu olma koşulunu getirdi. Yani okulları lise düzeyine yükseltti. Ne oldu? Okulların çevreyle, köylerle ilişkisi birdenbire kesiliverdi. Çünkü ortaokul mezunu yoktu köylerde. Okullar işlevlerini kaybetti. Öğrenci bulunamadı. Babam ve arkadaşları bu değişiklik yüzünden çıldırdı. Böyle bir değişikliği önlemek için çok mücadele ettiler. Ama başaramadılar. Köy Enstitüleri'nin akıbetine benzer bir durum..."

şöyle yapmış diye. Bizim de ağzımız açık kalıyordu o makine-
leri filan gördüğümüz zaman...¹⁸⁰

Türk ilaç firmaları

Ben okulu bitiremeden Bozcaada'daki fabrika iflas etti. Fransa'ya gidip şarap tahsili almak da hayal oldu. Devlette işe girdim. Biz çok revaçtaydık tarımcı olarak, hemen tayin ediyorlardı. Bir dilekçe yazdım, hemen tayin ettiler gittim. İlk yerim Rize'ydi. Çay Teknik Ziraat Müdürlüğü'nde çalıştım. Çay ziraatinin sahil kesiminden dağlık kısma ve arkaya, 30 km, 40 km iç bölgelere taşınmasında hizmette görev aldım. Rize'de çalıştığım dört beş sene içinde evlendim ve çocuğum oldu.

O sıralarda, tarım ilaçları üzerine çalışan bir şirketin genel müdürüyle tanıştım. Bana iş teklif etti. Kabul ederek İstanbul'a gittim. İstanbul'da iki sene kaldım. O şirket Hektaş (Hekimler Eczacılar Kimyagerler Türk Anonim Şirketi) idi...

Hektaş, 1956 yılında çoğunluğunu doktorların oluşturduğu, kimyagerler, eczacılar ve ziraat mühendislerinin tasarruflarıyla ilaç üretimi ve pazarlaması için Adana'da kurulmuştu. Esas işi, tarım ilaçlarıydı. 1962 yılında fabrika kurdukları İstanbul Cevizli'ye taşınmışlardı. İşler pek iyi değildi. 1963'te OYAK (Ordu Yardımlaşma Kurumu) ortak oldu. Hâlâ yüzde 54'ü onundur.

Ben görev aldığımda, fabrika yeni kurulmuştu, henüz ilaçları yoktu, sadece ithal ediliyordu. Bu ithal tarım ilaçlarının yurt genelindeki satışıyla ilgilendim.

Bir zaman sonra imalata geçilince, bölgeleri de kurmaya başladılar. Ben de geldim İzmir bölgesini kurdum. 19 yıl bölge müdürlüğü yaptım.

Hektaş, Ortadoğu ve Balkanlar'ın en büyük ilaç sanayii idi. Hilafsız/yalansız söylüyorum, yirmi yabancı şirketin Türkiye

180 Rockefeller 1923'te Uluslararası Eğitim Kurulu (IEB) kurdu. Sonra adı "Genel Eğitim Kurulu" oldu. Kurulun bir görevi de tarım eğitimi idi. "Devre Bisikletçileri" adını verdikleri programla köylere gidip tarım eğitimi verme projesi başlattı. Senatör William Kenyon'a göre, yapılan hayırsever organizasyonu değildi; "Rockefeller servetini kullanarak siyaseti etkilemek istiyor" idi. GEB 1902'den kapandığı 1964 yılına kadar toplamda 324.6 milyon dolar harcadı. Hibelерinin çoğu Avrupa'da yapıldı. Türkiye'ye ne kadar para geldi, Rockefeller kaynaklarında açık değildi.

temsilcisi idik. Onların adamları geliyor, mühendisleri geliyor ve her biri kendi ürünleri ile ilgili bizi eğitiyordu. Arka arkaya tarım ilaçları şirketleri kuruldu.

1964'te Koruma Tarım kuruldu. (1994'te Koruma Klor Alkali Sanayi şirketi sahibi Vefa İbrahim Aracı tarafından satın alındı.)

Alman kimyasal devi Bayer zaten 1954 yılından beri vardı. İlk gelen onlardı herhalde.

Agrosan İlaç Kimya kuruldu. Kuruldu da kuruldu. 1965'te İzmir'de Sandoz Kimya Sanayi Limited Şirketi vardı.¹⁸¹

Derken teknik maddeler, hammaddeler yurt dışından gelmeye başladı ve o ilaçların formülasyonuna göre, -ARGE yok tabii tümü kopya olmak üzere-, biz Türkiye'de üretim yapmaya başladık. Yaptığımız üretimi devletin laboratuvarlarında test ediyorduk. Yani hammadde geliyor, karışım yapıyoruz o kadar. Mesela A ilacı, onun içinde şu kadar teknik madde olması lazım, şu kadar dolgu maddesi olması lazım, şu kadar yayıcı yapıştırıcı madde olması lazım. İçerik miktarlarını devlete söylüyorduk, ilacı da veriyorduk. O devlet enstitüleri o ilacı iki yıl deniyorlardı. Ya bir enstitüde iki yıl, ya da iki ayrı enstitüde birer yıl. Onlar da mesela 'bu ürün İngiltere'deki şu firmanın şu ilacının muadilidir' diye rapor veriyorlardı; sonra biz üretime geçiyorduk. Ama AR-GE (Araştırma-Geliştirme) diye bir şey kesinlikle yok. Hepsi kopya. Gerçi bakmayın, şimdi hâlâ kopya hepsi...

Bu devlet enstitüleri geliştiriyor ya da iyileştiriyor değil-di, sadece deniyorlardı. Evvela bünyeyi kontrol ediyorlardı. Diyelim bünyesi sağlam, ondan sonra nerede denenecek? Biz istiyorduk, mesela pamukta 'prodenyaya karşı deneyin' diyor-duk. Onlar iki sene deniyorlardı. İki sene sonra, 'bu prodenyaya karşı yüzde seksen etkilidir' diye rapor veriyorlardı ve biz ona göre ruhsat alıyorduk. Aldığımız ruhsat muadil ruhsatı oluyordu ve ondan sonra satış başlıyordu.

Doğrusu...

Bizim ülkemizde işçilik ucuz olduğu için, mamul maldan ziyade fabrikada karışım yapmaya döndü. Batı ülkelerinde

181 Şirket ortakları yüzde 98,5 hisseyle Sandoz AG-Basel, yüzde 1.5 hisseyle Alber Arditi idi. Sandoz 1988'de hisselerini Arditi ailesinden aldı. 1997 yılında Sandoz ve -1986'dan itibaren hibrit mısır üreten- Ciba-Geigy ile birleşti. Bu birleşmeden sonra Novartis Bitki Koruma Sektörü olarak faaliyetine devam eden şirket, 2001 yılı başından beri -kimyasal ilaçlarda dünya devi olan- Syngenta Tarım Sanayi olarak işlevini sürdürüyor.

bu sektörde çalışan işçilerin maliyeti çok fazla, çünkü bu iş kolu tehlikeli sınıfa giriyor. Bizde öyle bir şey yoktu tabii! Can ucuz bizde.

O dönemin ilaçlarından bahsedecek olursak...

Adana'da en çok kullanılan '3-10-0, 3-10-40' diye bir ilaç vardı. Yani bu demektir ki, içinde bunun 'yüzde 3 DDT, yüzde 10 BHS var, kükürt yok. Yani hesap edelim, yüzde 13 teknik madde var, geri kalan yüzde 87'si toprak.

Biz kimyasalı en çok Avrupa'dan ithal ettik. Amerika nakliye dezavantajına sahipti. Avrupa'da da çok büyük fabrikalar vardı.

Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde tarla ziraatında çok bariz zararı olan süne ve kımlı vardı. Bu zararlılarla mücadele için devlet ilaç tedarik ediyor, uçak şirketlerini kir alıyor ve oradaki bütün saha ilaçlanıyordu. Sonra özel şirketler kuruldu. Bu özel şirketler başladılar ilaç atmaya.

Oysa zehir kullanmadan da pekâlâ tarım yapıldı. İlaçlar –atalarımızın yaptığı gibi– doğal yollardan yapılabilirdi. Isırganotu, tespihağacı tohumu, sütleğenotu, sarmısak, kırmızı acı biber, kadifeçiçeği, tütünden bile ilaç yapıldı. Doğada bunlar var.

Pek çok kişi organik ürün arayışına girdi. Tabii organığın de ne olduğunu tam bilmiyorlar. Zannediliyor ki, bitkilerin üzerine ilaç atılmadığı sürece organik oluyor. Öyle değil tabii. Yine de bir derece. Ancak bitki topraktaki birikmiş zehri alıyor. Çünkü orada ayırım olmamış kısımlar var. Nadasa bırakılmış 10-20 sene tarım yapılmamış araziler var. Ama su? Ama yağmur, ama rüzgâr? Yine de mevcuttaki yirmi sene kadar tarım yapılmamış alanlara devletin bu açıdan sahip çıkması lazım.

Suriye sınırındaki o tertemiz arazileri İsrail istediğinde pek çok insan isyan etmiş karşı çıkmıştı. İsrail, 'mayınları temizleyeyim, orasını bana elli yıllığına verin' dedi. Neden? Orada, o harika pırıl pırıl topraklarda organik tarım yapacak ve dünyaya oradan organik ürün satacak. Akıllılık edildi de verilmedi.

Bu ülkenin kalkınması hâlâ tarıma bağlıdır, bunun hiç münakaşası olmaz. Bizim ülkemize bizim insanımıza fazlasıyla yeteceği gibi ihracattan da büyük para kazanırız, ülke ihya olur, memleket kalkınır. Fakat baktığınızda köylü kalmadı. İzmir/

Urla'da bile kalmadı. Hani tütün, hani anason? En büyük iki mahsulü vardı buranın. Hani bağ, bağcılık, şarapçılık? Hani zeytinyağı? Kestik kestick ağaçları, odun yaptık, şöminede yak-tık. Bağ arazilerini de öylece bıraktık...

Bizim Halkalı Ziraat'ten kimse kalmadı, hepsi öldü. Mehmet Akif Ersoy da bizim okuldandır mesela. Ne hocalar, ne bilgili ne değerli hocalar vardı. Akıl almaz. Nur içinde yatsın hepsi. Atatürk nur içinde yatsın. Çok çok aydın bir insan olarak bakmış ki memlekette tarıma ihtiyaç var. Toplamış akli evvel insanları, göndermiş, eğitim aldırılmış. Biz o insanların yetiştirdiği insanlarız. Onlar çok bilgili, çok kültürlü insanlardı, tarifi öyle zor ki, şimdi olmadığından öyle, benzetemem, örnek veremem kimseyi.

Şimdi. Milli menfaat, toplumsal menfaat yok hedefte. Her şey gelip paraya kilitleniyor. Çok üzülyorum ama elden ne gelir..."

OSMANLI, TARIM KİTABINI YASAKLADI

Gıda terörü nasıl ortaya çıktı, yazacağım. Ama ülkemizdeki tarımsal gelişmeler konusunda kısa bir giriş yapmayalım...

Ünlü İngiliz tarihçi A.J. Toynbee,¹⁸² Osmanlı Devleti'nin ilkel bir tarım toplumu düzeni aşamasında kaldığını şöyle açıkladı:

"Ne haçlılar fırtınası, ne bunları izleyen Batı ticareti, ne İtalyan rönesansından esen imbat; ne de son yüzyıl içindeki misyoner faaliyetleri, toprağın bu sade ve bilgisiz çocuklarını etkileyebildi. Onlar gerçek muhafazakârlar. Dinlerine ve atalarının geleneklerine hayatlarının her alanında bağlılar. Tarım faaliyetlerini de atalarının bin yıl önce yaptığı gibi sürdürüyorlar..."

Neydi bu tarımsal faaliyetler:

– Sadece ucuna demir takılmış birbirine çatılı iki odun parçasından ibaret, karasaban.

– Toprağı bellemeye yarayan iki çatallı tahta, yaba.

– Ekili toprağı düzeltmek için kullanılan kalın daldan örülmüş, hasır.

– Ekini kesmekten ziyade koparan kaba bir orakla kör bir çapa başlıca araçlardı.

– Tohum toprağa elle savrulurdu.

– Harman ise, kısmen ekini çiğneyen kısmen de üstünde bir oğlan çocuğunun ağırlık koyduğu, sapları başaktan ayıran ve altında çakmaktaşı bulunan düveni çeken öküz ya da atların işiydi.

– Taneler samandan rüzgâra savrularak ayrılırdı.

– Gübre nadiren kullanılırdı. Ve asla sistematik değildi.

– Nadas sistemi yoktu; toprak gücünü çok yitirirse birkaç yıl ekilmezdi.

– Sulama, Allah'a kalmıştı!

Bağlar, zeytinlikler ve meyve ağaçları budanmazdı, temizlenmezdi ve hatta dipleri belllenmezdi. Bilinen ve uygulanan sadece bahçe zanaatı, aşılama idi.

182 Rockefeller Vakfı, resmi kayıtlarına göre, aralarında Geoffrey Barraclough, Ralph Turner, Fernand Braudel ve Arnold Toynbee gibi bir avuç tarihçiye finans desteği verdi.

Osmanlı'da tarımsal üretim, devletin son döneminde milli gelirin yüzde 65'ini oluşturmaktaydı. Birinci Dünya Savaşı öncesinde tarımsal üretimin ortalama yüzde 80'i bitkisel, yüzde 20'si ise hayvansal üretimdi. Tahıl, bitkisel üretimde yüzde 75'lik bir paya sahipti.

Osmanlı Devleti'nin son yıllarında toplam nüfusun yüzde 80'i tarım kesiminde çalışmaktaydı. Temel ve geleneksel gelir kaynağı olan tarımın modernizasyonu konusunda Osmanlı, 19. yüzyıl ortalarına kadar köklü reform yapamadı. Karasaban, döver ve kağnıdan oluşan tarımsal altyapıda değişim yapmak kolay değildi. Devlet pek de ihtiyaç duymadı. Eskiden beri uygulanagelen ilkel metotlar babadan oğla geçerek devam edip gidiyordu. Ürünlerdeki olası verimliliğin tek sebebi elverişli topraklardı.

Osmanlı'da ziraat politikaları üretecek bürokrasinin kurulması Tanzimat döneminde gerçekleşti. Tarımsal modernleşmenin başlangıcı, Meclis-i Umûr-ı Nafia'nın kurulmasıyla oldu. 1839'da müstakil bir bakanlık olarak kurulan Ticaret Nezâreti'ne bağlandı. Bunu 1843'te Maliye Nezâreti bünyesinde kurulan Ziraat Meclisi izledi.

Kuşkusuz...

Tarımın modernleşmesinde en büyük etki yabancı sermayenin gelişiyile oldu.

Osmanlı, İngilizler ile 1838'de ticaret anlaşması imzaladı. Aynı yıl diğer Avrupa devletleriyle de anlaşma yaptı. Böylece, "devletçi ekonomiyi" rafa kaldırma kararı aldı. Osmanlı pazarı, sanayileşen ve yeni pazarlar arayan Avrupa'ya sonuna kadar açıldı. Pazarını ucuz ithal mallar cenneti yaptı. Bu nasıl oldu?

– Osmanlı; –tarımsal– ihracatı üzerindeki yasaklama ve sınırlamaların yanı sıra karmaşık yapı arz eden ve esasen her malın üretildiği bölgede tüketilmesi amacına (iaşedlik / provizyonizm) yönelik olan iç gümrükleri kaldırdı.

– Yabancı tüccara, Osmanlı ülkesinde yetiştirilen ya da işlenen her türlü ürünü satın alma hakkı tanıdı.

– Vergi ve gümrük kolaylıkları getirdi.

– Tarımda yenilikleri yaygınlaştırmak için devlet tekellerinin kaldırılması, tarımsal araç gereçlere gümrük muafiyeti tanınması gibi kararlar aldı.¹⁸³

183 Osmanlı tarımsal makineler piyasasına İngilizler hâkim oldu. Ancak İngiliz makinelerinin yerli hayvan ırkı için ağır olduğu ortaya çıkınca, 1887'de ABD'liler

İtibarıyla, ithal rekabetine dayanamayan on binlerce yerli küçük işletme iflas etti.

Osmanlı –aynı bugün gibi– üretmeyen ancak çok tüketen bir ülke haline geldi. Yetmedi... Özel sermaye birikimine engel oluşturduğu düşünülen, devletin haksız kazançtan oluşan mallara el koyma/ müsadere uygulaması 1840 tarihli Ceza Kanunu ile suç sayıldı.

1858’de Arazi Kanunnamesi ile birlikte özel mülkiyete; ve 1867’de bir düzenlemeyle yabancıların Osmanlı topraklarında (Kutsal Topraklar/Hicaz eyaleti hariç) mülk sahibi olmalarına izin verildi.¹⁸⁴

Klasik Osmanlı toprak rejiminde borç karşılığı toprağın rehin edilmesi yasaktı. Ancak 1860’ ta Devlet’e ait borçlar ve 1869’da da diğer borçlar için bu yasak kalktı! Bu durum yüksek faizle borçlanan üreticinin çoğu zaman tarlasının elinden alınmasına neden oldu. Osmanlı üreticisi kendi toprağında kiracı olmaya başladı.

Nasıl olmasın:

1814’te bir İngiliz Sterlini 23 Osmanlı kuruşuna eşitti. 1839’da bir sterlin 104 kuruş oldu! Ardından dış borçlanmalar geldi...1854-1877 yılları arasında 444 milyon 273 bin 158 Osmanlı altını borç alındı. Faiz çıkınca ele geçen para 228 milyon 78 bin 151 Osmanlı altını oldu. (Alınan borçların bir kısmı Dolmabahçe, Çırağan, Beylerbeyi, Yıldız saraylarının yapımına harcandı!) Osmanlı –ayrı bugün olduğu gibi– borcunu borç alarak kapatmaya çalıştı.

İşte –hep göklere çıkarılan– 1839’daki Tanzimat Fermanı’nın sebebi; Batı’nın çıkarı için kurulan açık pazar düzeninin/

ve 1906’da Almanlar piyasaya girdi. Yunanistan’dan bile 1121 tarım aracı ithal edildi! Ama makineleşme pek talep görmedi. Çünkü, 1907’de Anadolu’da kişi başına gelir 765 kuruş idi; ABD malı orak makinesinin fiyatı 2 bin 400 kuruş; İngiliz traktörün fiyatı 33 bin 600 kuruş’tu. Sabanların fiyatı 100-300 kuruş arasında değişiyordu. Tamir ve yedek parça konusu ayrı bir sorundu. Bu sebeple Cumhuriyet, Osmanlı’dan “makine mezarlığı” devraldı!

184 Yabancıların toprak alımları en çok Ege bölgesinde görüldü. Özellikle İngilizler; İzmir, Kuşadası, Aydın, Tire, Bornova, Buca, Nazilli, Ayasluğ ve Bergama gibi bölgelerde arazi satın alarak pamuk ve üzüm yetiştirip işledi. Batı Anadolu’da yabancıların eline geçen topraklar, 56 milyon dönüme ulaştı. (Örneğin, Demetrius Baltazzi ailesinin Dikili ve çevresinde 88 bin dönüm toprağı vardı.)

Ege bölgesini Çukurova takip etti. Yabancı sermaye grupları Çukurova’da büyük araziler satın alarak başta pamuk olmak üzere tarımsal faaliyetlere girişti. Örneğin, sadece tek bir Fransız ortalıklığı, Çukurova’da 45 bin hektarlık çiftlik işletmek için Osmanlı’dan 75 yıllık imtiyaz aldı. Almanya 1905’te Dresden’de Levant Pamuk Şirketi kurup Çukurova’nın üçte birine yerleşti. Her yerdediler; örneğin, Edirne civarında 650 kadar yerleşik yabancı vardı ve çoğu arazi mülkiyetine sahipti. Fakat şurası gerçek ki; İngiltere, Fransa ve Almanya, sömürge tipi çiftçilik kurma yoluna çok az gidip, ticarete daha çok önem verdiler.

kapitalizmin gerekli kıldığı idari, mali reformları hayata geçirmekti. Geçirildi. Ancak...

Tanzimat kararları yeterli olmadı. Devreye 1856'da Islahat Fermanı sokuldu. Batı ile ilişkiler geliştikçe baskı kaçınılmaz oldu.

– Ekonomik çöküşü hızlandıracak– 1868 Ticaret Sözleşmesi'ne imza attırdılar.

Tüm bu idari-mali düzenlemeler, kapitalizmin Osmanlı'ya giriş denemesiydi. Girdiler... Avrupa sanayileşmesi, Osmanlı'dan yoğun olarak tarım ürünleri ithal etmelerine sebep oldu. Özellikle Balkanlar ve Batı Anadolu'da pamuk, tütün, şekerpancarı, keten, kenevir gibi sanayi hammaddesi olan bitkilerin üretiminin artmasına neden oldu. Oldu da ne oldu: 1873-1896 arasında Osmanlı ihraç ürünleri fiyatında yüzde 58'e varan düşmeler yaşandı! Avrupa, çok ucuza alıp pahalıya satıyordu. Başta İngiliz malları olmak üzere her türlü ithal mallar, Osmanlı pazarında yerli ürünlerin yerini almaya başladı.

Bu arada...

Yabancılar lehine köklü değişiklikler yapan Osmanlı, köylüyü ezen öşür vergisine hiç dokunmadı; iyileştirme yapmadı. Köylü, tefecilerin-ağaların inisiyatifine bırakıldı. Köylü maraba durumuna düşürüldü. Toplumsal denge/düzen daha da bozuldu.

Osmanlı pazarında yeni dönem başlıyordu!

Ve bunun Osmanlı'nın dış borçlanmasının başladığı yıllara rastlaması tesadüf değildi. Osmanlı "denize iteklenmişti" ve "yı-lana sarılmak" zorunda kalmıştı.

Bu noktada araya girmeme izin veriniz...

Erdoğan'ın ağırına giden

Recep Tayyip Erdoğan, Milli Tarım Projesi toplantısında konuştu:

"Domates, biber fiyatları söylendiği zaman gerçekten ağırımaya gidiyor" dedi. (14.11.2006)

Bundan üç gün önce... Antalyalı üreticiler, 50-80 kuruşa kendilerinden alınan domatesin İstanbul'da 4-5 TL gibi fiyata satılmasını protesto etti!

200 yıldır aynı oyun oynanıyor bu topraklarda.

AKP yandaşları bugünlerde –Diriliş, Payitaht gibi– dizilerle Osmanlı’yı yüzeysel olarak yüceltse de meselenin iktisadi yönünü hiç bilmiyor!

Bilselerdi; domates-biber fiyatları ne Erdoğan’ın ağırlığına giderdi, ne de çiftçinin canı yanardı. Şunu da eklemeliyim:

Osmanlı cahillerinin sevmediği Atatürk, Osmanlı fiyatlandırma sistemini devam ettirdi!

Yıkan kim miydi: Erdoğan’ın ve itibarıyla yandaşların “kahramanı” Turgut Özal!

Devamında... Tansu Çiller Osmanlı piyasa sistemine “komünist” dediğinin farkında değildi! “Son komünist Ankara’yı yıka-cağız!” diye bağıırıyordu mitinglerde! Cahillik, ekonomi profesörlüğüyle de oluyor bu ülkede! Neyse...

Sebze-meyve fiyatları meselesine Osmanlı’nın tarihi penceresinden bakalım:

Osmanlı piyasa sistemini Bizans’tan aldı ama o kadar eskiye gitmeyelim. Osmanlı iktisadi yapısında, ticaret ayrıcalıklı bir iş değildi; zanaatkar ve tüccar ne kadar zenginleşse de statülerinde değişme olmazdı. Osmanlı’da, –hep bir haksız kazanç peşinde görülen– tüccara kuşkuyla bakılırdı. Fakat. Osmanlı pazarında esnaflar, ve itibarıyla esnaf birliği olan ahilik kurumunun ayrı bir yeri vardı.

Ahilik, Arapça “kardeşim” demektir. 740 kuralı olan ahiliğin, eli-kapısı-sofrası açık; gözü-dili-beli kapalı olmalıydı! Yani... Üretenin ve satanın “ehliyeti” / fütüvvet önemlidir.

Her mesleğin pir’i vardı; çiftçiler için Hz. Âdem, bağcılar için Hz. Üzeyir, sütçüler için Hz. İbrahim, ekmekçiler için Hz. Zülküf...

Osmanlı ithalat ülkesi yapılmadan önce üretimin amacı, kitlesel talep sonucu değil, ihtiyaçlara göre belirlenirdi. Piyasa hep kontrol altında tutulurdu.

Narh; piyasada alım satım yapılan ürünlerin fiyat tavanının belirlenmesiydi.

Zülkadiriye Kanunnamesi; bahar, güz ve kış ortasında olmak üzere üç kez fiyat tespiti öngörürdü. Kadı başkanlığında komisyon fiyatları belirlerdi. (Fiyatların nasıl tespit edildiği gibi teknik konularına girmeyeyim.) Kârlılık oranı yüzde 10-20 arasındaydı. İthal girdi kullanan üründe ithalat fiyatlarını araştırmak mümkün olmadığından “fahiş olmamak kaydıyla” notu düşülürdü.

Tespit edilen fiyatlar kadı siciline işlendikten sonra, bedesten, arasta, açık pazar gibi satış mekânlarına asılırdı. Fiyatlar belirlenince de piyasa kendi başına bırakılmazdı. Kadı, esnafın temsilcisi muhtesip ile, sadece fiyat denetimi değil, kalite kontrolü ve tartı aletleri damgalaması da yapardı. Kurallara uymayan esnaf kadılığa ya da devlet işlerinin görüşüldüğü Divan-ı Hümayun'a şikâyet edilirdi. Genel olarak yakınma ve şikâyet narha uyulmasından kaynaklanıyordu.

Padişahlar için piyasanın kontrolü mühim devlet işlerindendi. Bu sebeple sorumluluğu sadrazama bırakırlardı. Kimi zaman sadrazam pazara giderek fiyatları denetlerdi. Uymayanları çarşı-pazar içinde bizzat kendi eliyle cezalandırır; ya falakaya yatırır ya da kulağından çiviyle dükkânına asardı!

Hele üç kritik üründe; ekmek, et ve pirinçte yapılan usulsüzlüğün cezası ağırdı; idama kadar gidiyordu. Çünkü amaç; daha çok kâr etmek değil, helal kazanç elde etmektir.

Osmanlı iktisadi sistemi, çıkar eksensiz bireyci model değil, toplumsal yaşamı önemseyen hayat tarzıydı! İşte Tanzimat bunu yıktı!

Her ne kadar –1838 Baltalimanı Ticaret Antlaşması gibi– çarpık işleyen kapitalizm, Osmanlı pazarına darbe vurup, pazarı allak bullak etse de; Cumhuriyet, “narh sistemini” 1580 sayılı yasayla devam ettirdi. Piyasanın denetimini belediyelere bıraktı. Pazardaki ürünlerin “fiyat tarifelerini tanzim ve tasdik etmek” artık belediyelerin göreviydi. Ruhsat vermek ve denetlemek de belediyelerin sorumluluğundaydı.

Yani... Merkezi iktidar yetkisini yerel yönetimlere bıraktı.

Yıllar sonra...

Osmanlı'dan Cumhuriyet'e miras bu “pazarı kontrol etme” sistemi, neoliberalizmin/vahşi kapitalizmin Türkiye temsilcisi Turgut Özal tarafından yıkıldı. 1580 sayılı Belediye Kanunu'nun yerini köklü değişiklikler yapılan 5393 sayılı Belediye Yasası aldı. Pazardaki fiyatı artık serbest piyasa'daki “görünmez el” belirleyecekti! Özal, üreticilere kızılıyordu; “sizin sattığınızın yarı fiyatına ben dışarıdan ithal ederim!” Öyle de yaptı.

Liboş takımı Özal'ı (ve sonra Çiller'i) alkışladı: “Komünizm son kalesi yıkılıyor!” Kimi Osmanlı hayranları bu alkışçı ekip içindeydi.

Erdoğan bugün çıkmış, “domates, biber fiyatları ağırıma gidiyor” diyor! Bu sömürü pazarını kim kurdu; kim devam ettiriyor? Asıl mesele budur.

Toparlarsam...

1980'le başlayan bu çarpık düzenin kökü Osmanlı'nın 1838 anlaşmasıyla doğan pazara dayanıyordu. "Modernizm" dedikleri, "yeni" dedikleri azgın kapitalizme boyun eğmekti. "Değişim" demek, vahşi kapitalizmle ekonomik bütünsellikti.

Bu sebeple... Tarım imparatoru Osmanlı –tıpkı kendine yeten Türkiye gibi– her yıl ortalama 75 bin ton un, 65 bin ton pirinç ve 10 bin ton buğday ithal etmek zorunda bırakıldı. Bu yüzden her yıl yaklaşık 12 milyon altın lira ödemek zorunda kaldı.

1905-1914 döneminde ithalatın ortalama yüzde 34.3'ü gıda, yüzde 33.6'sı giyim maddeleri ve sadece yüzde 9.7'si yatırım mallarından oluştu.

Avrupa'nın açık pazarı haline getirilen tarım ülkesi Osmanlı, üretmiyor, Avrupa mallarını tüketiyordu!

Krikor Ağaton

1838 ticari antlaşmasıyla Avrupa, aç kurtlar gibi Osmanlı pazarına saldırdı. Fakat sorun vardı. Osmanlı'nın...

1) Eğitilmiş, deneyimli teknik eleman ve fabrika idarecisi yoktu.

2) Doğru düzgün muhasebe düzeni hazır değildi.

Bu nedenle hemen Fransa'ya 200 öğrenci gönderildi. Bunlar Paris'te yüksek ticaret okullarında (Les Écoles de Haute Commerce) eğitim aldı. Türkiye'ye döndüklerinde ilk işleri 1807 tarihli Napolyon'un Code de Commerce'inin bir bölümünü tercüme edip, Kanunname-i Ticaret adı ile 1850'de ilk ticaret kanununu yazmak oldu.¹⁸⁵

Tanzimat ile ardı ardına okullar açılmasının sebebi de buydu...

Yıl, 1846.

¹⁸⁵ Bu süreçte Fransız'dan kopyalayarak dokuz kitap yazıldı. Bu kitap sayısı yüz yılın sonuna kadar 20'yi geçti. Pazar için gerekli bürokratlar sadece Avrupa'ya gönderilip yetiştirilemezdi. Bu nedenle –programı Fransız okullarından alınan– Hamidiye Ticaret Mektebi kuruldu. (Hamidiye adını, okul kurulsun diye iki bin altın veren II. Abdülhamit'ten aldı.) Abbasi döneminde başlayan ve Osmanlı devlet muhasebesinde kullanılan merdiven muhasebe yöntemi yerine, kâr hesaplamaya elverişli çift yanlı kayıt yöntemine geçildi. Bu kayıt yöntemi okulların ders programlarına kondu! Osmanlı ticari-mali piyasası sömürgeci Batı'nın istediği gibi düzenlendi.)

Osmanlı, tarım eğitiminin gerekliliğini pamuk üretimi özelinde gündemine aldı. İstanbul’da bir Basma Fabrikası inşa edildi. Ülkede pamuk tarımı yapılmakla beraber çağdaş ziraî metotlar bilinmemekteydi.

Yedikule’de açılmış olan bez dokuma fabrikasına gerekli kaliteli ipliğin hammaddesini sağlamak, pamuğu yetiştirmek ve pamuk ziraatını geliştirmek gerekiyordu.

Bu amaçla pamuk üretiminin en modern yapıldığı ülkelerden ABD’ye müracaat edildi. Islah edilmiş tohumlar ile beraber ziraatçı Doktor Davis getirildi. Yanına tercüman olarak, Fransa Grignon Ziraat Okulu’ndan mezun olan ilk Osmanlılardan Krikor Ağaton verildi.¹⁸⁶

Tarih, 24 Ocak 1847.

Mektep, İstanbul Küçükçekmece gölü civarında (Yeşilköy’deki) Baruthane-i Âmire yakınında bulunan Vidin Valisi Hüseyin Paşa’ya ait olan Ayapapa (Ayamama) Çiftliği’nde “Ziraat Talimhanesi” adıyla açıldı.

Nafia Nezareti’ne bağlanmış olan okul, aynı zamanda ülkemizde fiilen öğretime başlayan ilk meslekî ve teknik öğretim kurumu olma özelliğini taşıyor.

Okulun yirmisi Askerî Tıbbiye’den nakledilmiş, otuzu da dışarıdan alınmış toplam elli öğrencisi vardı.

Bu okul her ne kadar pamuk ziraatını geliştirmek amacıyla açılmışsa da Osmanlılar ziraatı bugünkünden farklı olarak daha geniş algıladıklarından, okuldaki eğitimi tarım, hayvancılık, bağcılık, yol ve köprü yapımı, bitki ve hayvan hastalıkları gibi alanları da içine alacak şekilde düşündü. Ders programları da bu amaca yönelik olarak çeşitli konuları ihtiva etmekteydi. Derslerden bazıları, ilmi hesap, coğrafya, usûli hendese, hikmet, yol ve köprücülük, teşrihi hayvanat, fenni baytari, ilmi nebatat, terkibi arazi, ilmi ziraat, hayvancılık, bahçıvanlık, şeker istihsalı, ipek böcekçiliği, merinos koyunu yetiştirilmesi idi.

Fakat...

Dört yıl sonra...

1851 kışında olumsuz iklim koşulları nedeniyle önce mektepte bulunan öğrenciler başka yere nakledildi. Ardından, bunca mas-

186 *Journal de Constantinople* gazetesinde tarım yazıları yazan ve *Türkiye’de Ziraî İktisat* adında kaleme aldığı kitabı çıkaran, III. Napolyon tarafından Legion d’Honneur nişanı verilen Krikor Ağaton, 1868’de atanan ilk Hristiyan (Nafia) Nazır oldu. Ancak göreve başlayamadan hayatını kaybetti.

rafa rağmen modern zirai eğitimde öngörülen amacın hâsıl olamayacağı düşüncesiyle okul kapatıldı! Okulun kapatılmasında “Ermeni hocaların yeterince çalışmadığı, mektebin sadece bunlara geçim kapısı olarak açıldığı” dedikodusunun da katkısı vardı.

Oysa...

Tarım, 18. yüzyıl sonlarından itibaren Avrupa devletlerinde eğitim sayesinde hızlı bir gelişim gösteriyordu. Köy okullarında verilen genel eğitime, zirai bilgiler de dahil edilerek çocuklar ziraata teşvik edilmekteydi. Soru cevap şeklinde hazırlanmış resimli kitaplar sayesinde teorik olarak ağaç ve tohum ekimi, hayvan yetiştirilmesi gibi konular erkek çocuklara; ipek böceği yetiştirmek gibi bilgiler de kız çocuklara öğretilmekteydi. Ayrıca tatil vakitlerinde hocaları eşliğinde mekteplere tahsis edilmiş arazilerde çocukların oyun içerisinde pratik yapmalarına gayret sarf edilmekteydi. Bu sayede ziraat erbabı olarak yetiştirmeleri sağlanmış olurdu.

Osmanlı ise okul kapatıyordu!

Bu sebeple, Osmanlı topraklarının ancak dörtte biri büyüklüğündeki Fransa’nın tarımsal gelirleri, Memâlik-i Mahrûsa’ya nispetle beş misli fazlaydı! Fransa’nın zirai alandaki başarısının sırrı ise neredeyse her bölgesinde bir ziraat mektebi olması ve ziraata yeterli yatırım yapmasında yatmaktaydı.

Okul kapatan Osmanlı’da tarımsal gelişme şöyle dursun, ülkede onca çayır ve mera mevcut iken İstanbul’un ihtiyacı olan yağlar bile Rusya’dan ithal edildi!

Unutmayayım, okul işi ne oldu?

Sultan Abdülaziz 1869 yılında memlekette ziraatın gelişmesini sağlayacak tedbirlerin alınmasını işaret etti. Bunun üzerine konu Şûrâ-yı Devlet’in gündemine alındı. Sonra? Konuştular, tartıştılar, raporlar hazırladılar. Araya savaşlar girdi...

33 yıl sonra...

Bir bölümü Sultan II. Beyazıt Vakfı’na, ve bir bölümü Mısırlı Hurşit Paşa’nın eşi Rukiye Hanıma ait 5 bin 984 dönümlük Halkalı’daki arazi 2 bin altına satın alındı.

Böylece, 16 Ağustos 1883’te Ziraat Mektebi’nin tekrar açılmasına karar verildi.¹⁸⁷

187 Bu konuda en büyük gayreti gösterenlerin başında, 1825 Amasya doğumlu Amasyan Hagop Efendi vardı. Fransa’da Grignon Ziraat Mektebi’nden 1852’de mezun oldu. Versaille’daki Institut Agronomique’de yüksek öğrenime devam etti. 1854 yılında Amasya’ya dönerek babasının çiftliğinde çalışmaya başladı. “Parmentier” adlı patates cinsinin ve Amerikan mısırı ve pamuğunun ekilmesinde öncü oldu.

Çoban ihracı yasak!

Osmanlı, 1854 yılında Kırım Savaşı'ndan hemen sonra ilk dış borcu İngiltere'den aldı. 2.5 milyon altın lira alındı ve 3.3 milyon altın lira borç altına girildi! Bu borca karşılık Mısır Vilayeti vergi gelirleri teminat gösterildi.

İlk borçlanmayı ertesi yıl yeni dış borçlar izledi.

1854-1877 yıllarını kapsayan dönemde toplam 344.3 milyon Osmanlı altın lirası borçlanıldı ve fakat ele geçen para sadece 228.1 milyon altın lira oldu. Çünkü, 116 milyon altın lira faiz yükü altına girildi. Her alınan borç için bir bölge veya vilayetin geliri karşılık gösterildi.

Ve... Osmanlı borçlarının idaresi ve düzenli ödenmesi için alacaklı devletlerin katılımıyla 1881'de Düyun-ı Umumiye (Genel Borçlar) İdaresi kuruldu. Devlet ekonomisi resmen Batılı devletlerin, şirketlerin ve bankaların vesayetine terk edildi.

Osmanlı, dış borçların ana para ve faiz taksitlerinin ödenmesi için bazı vergi gelirlerini bu idareye bıraktı.

Düyun-ı Umumiye'nin, Osmanlı mali teşkilatı içindeki yeri zamanla genişledi ve Birinci Dünya Savaşı'na kadar ikinci bir maliye bakanlığı haline gelerek, topladığı gelirler devletin bütçe gelirlerinin yüzde 30'unu aştı.¹⁸⁸

Osmanlı ekonomisi, kapitülasyonlar ve dış borçlar gibi uzun tarihsel süreçler sonunda, Avrupa ülkelerinin denetimi altına girdi. Kapitülasyonlar, gümrüklerde koruma önlemleri alınma-

1865'te Paris'te tanışmış olduğu Sadrazam Âli Paşa'nun teklifini değerlendirerek devlet hizmetine girdi. Üç yıl kadar Erzurum'da Nafia Müdürlüğü görevini yürüttü. Ardından Bursa'da Hümayûn ipek tezgâhları müdürlüğüne getirildi. 1869-1871 yılları arasında Selanik Ticaret Mahkemesi Reisi olarak görev yaptı. 1871 yılında Ziraat ile ilgili reformlar kapsamında Ziraat Meclisi azalığına atandı; ve Osmanlı'da yeniden bir Ziraat Mektebi tesis etmek adına önemli çalışmalara imza attı. 1877 yılında hazırlamış olduğu layihasını Fransa'daki ziraî politikaları referans almakla beraber ülkenin idari ve sosyo-kültürel yapısına uygun bir kalıba soktu. Öngördüğü mektebin yapısına uygun arazi seçimi konusunda titiz araştırmalar yaptı. 1890'da emekliye ayrıldı. II. Abdülhamit'e ait Musul'daki petrol kuyularının işletilmesi için ilk başvuruda bulunan kişiydi. 1895'te Marsilya'da öldü.

188 Osmanlı dış borçları Lozan Barış Antlaşması görüşmelerinde en çetin tartışma konularından biri oldu. Bu borçlar, 1928 yılında yapılan anlaşmayla mirasçı ülkeler arasında dağıtıldı ve en büyük pay (84.6 milyon TL.) Türkiye Cumhuriyeti'nin omuzlarında kaldı. Genç Cumhuriyet, Osmanlı borçlarından payına düşeni, 1954 yılına kadar taksit taksit ödedi.

sını engellerken; dış borçlar da ekonominin tam bir batışa yönelmesine sebep oldu.

Bu süreçte Osmanlı ne yaptı biliyor musunuz:

Çoban ihracını yasakladı!

Sakız çiğnemeyi yasakladı!

Kadınların kaymakçı dükkanlarına girmesini yasakladı!

Reşat Ekrem Koçu'nun *Garip Vakalar* kitabından öğreniyoruz ki, israfı önlemek için yemek çeşidi yasağı koydu; beş türlü yemeğin yapılması yasaklandı!

Okulu Düyun-ı Umumiye dayattı

Osmanlı'da tarımın modernleşmesi ve üretimi artırma çabalarında Düyun-ı Umumiye İdaresi'nin (ve sömürgeci Avrupa'nın) baskısını gözden kaçırmamak gerekir. Örneğin...

Gelirleri arasında ipek ve koza vergisi büyük yekûn tutmaktaydı. Bu sebeple ipek böcekçiliğine özel önem verdiler ve üretimin verimli yapılabilmesi için okullar açılmasını dayattılar. Bunlardan ilki ve en önemlisi, Bursa'da kurulan "Harir Darüttalimi" idi. Bu okulu takiben yine Düyun-ı Umumiye idaresinin teşebbüsleriyle Antakya, Amasya, Beyrut ve Elazığ'da da ipekçilik okulları açıldı.

Ziraat ve Baytar Mektebi olarak kurulan okul inşaatının yapımına 1884 yılında başlandı. Okul binasının bir kısmı 1891 yılında tamamlanarak baytar kısmı eğitim öğretime başladı. Ziraat kısmı 1892 yılında tamamlandı. (O süreçte; çiftçilere kredi vermek amacıyla 15 Ağustos 1888'de Menafi Sandıkları'nın yerine işlevlerini üstlenecek modern finans kuruluşu olarak Ziraat Bankası resmen kuruldu.)

Halkalı Ziraat Mektebi'nde ilk öğrenciler Mülkiye Baytarı talebeleri oldu. 1889 yılında alınan ilk 25 öğrenci derslere Ahırkapı'da bulunan Tıbbiye-i Mülkiye Mektebi'nde, bu okulun talebeleri ile birlikte devam etti. Bunlardan ondokuzu, 1891'de inşaatı henüz tamamlanmamış olan Halkalı'daki okula nakledildi. Bu öğrencilerden biri Mehmet Akif (Ersoy) idi.

Halkalı Ziraat ve Baytar Mekteb-i Âlisi'nin resmi açılışı 13 Ekim 1892'de yapıldı. Açılış töreninde bir yıl önce sınıflarını birincilikle geçen Mehmet Akif ve Ağaton Efendi'ye hediyeler verildi.

Okulun ilk müdürü Mehmet Ali Bey idi.¹⁸⁹

Okul, 1893'te Orman Mektebi ile birleştirildi. Yer darlığı nedeniyle 1894-1895 öğretim yılında Baytar Bölümü, Ziraat Mektebi'nden ayrıldı. Baytar Mektebi Cindi Meydanı'nda kiralan binaya nakledildi.

Ziraat Mektebi üç yıllıktı ve parasız yatılıydı. 16-26 yaş arası kabul edilen öğrenciler özellikle köylü çocuklarından seçilecekti. Hedef belliydi:

1894'te Osmanlı'nın; 3 milyon 49 bin 729 kilometre kare arazisinin, 1 milyon 47 bin 50 kilometre karesi tarımsal faaliyet için kullanılıyordu! En ekili araziler sırasıyla; Bağdat, Yemen, Konya, Bursa, Basra, Musul'du.

Okulda verilen dersler amacı gösteriyordu:

Teorik bölüm: Türkçe dilbilgisi, Arazi ve ziraatla ilgili kanunlar, Hesap tekniği ve ondalık hesap, Arazi ölçümü ve arazi düzeltme yöntemi, Muhtasar ilm-i hikmet-i tabi'ye (Kısa fizik ilmi), Astronomi, Kimya, Ziraat.

Uygulama bölümü: Bahçıvanlık ve bağcılık.

Şunu eklemeliyim:

Anadolu'da da farklı isimlerle ziraat okulları açıldı.

Uygulamalı ziraatın yaygınlaştırılması çabasıyla İstanbul'daki vilayetlerde açılan bu okullar genel olarak "ziraat ameliyat mektepleri" adıyla açıldı. Örneğin, 1891'de "Hüdavendigâr / Bursa Hamidiye Ziraat Ameliyat Mektebi" kuruldu. Edirne'de, Selanik'te benzerleri kuruldu. Keza...

Ankara'da –özellikle tiftik keçileri neslinin bakım ve ıslahı– hayvancılığın kalkındırılması için 1898'de hizmete giren Çoban Mektebi!

189 Mehmet Ali Bey, Türkiye'de sivil veterinerlik öğretiminin ve teşkilatının kurucusu ve geliştiricisidir. 1853 yılında İstanbul'da doğdu. 1874 yılında Mekteb-i Tıbbiye-yi Şahane'nin Veteriner Sınıfını bitirdi ve aynı yıl hoca muavini olarak bu okulda göreve başladı. 1883 yılında Üsküdar'da açılan Şemsi Paşa Hayvan Hastanesi müdürlüğüne getirildi. 1884 yılında Nafia Nezâreti'ne bağlı olarak kurulan Umur-ı Baytariyye Müfettişliği'ne atandı. Bu görevleri sırasında sürekli olarak sivil veterinerlere duyulan ihtiyacı dile getirdi. Çabaları sonucunda 1889 yılında Mülkiye Baytar Mektebi'nin kurulmasını sağladı. 1897 yılında, İttihat ve Terakki Cemiyeti ile bağlantısı iddiasıyla Yemen'e sürgün edildi. 1908 Temmuz Devrimi'nden sonra İstanbul'a geri dönerek, Mülkiye Baytar Mektebi Müdürlüğü'ne başlamıştır. 1909 yılında da veteriner teşkilatını düzenlemek ve geliştirmek üzere Umur-ı Baytariyye Müdürlüğü'ne getirildi. 1911 yılında emekliye ayrıldı. 1923 yılında vefat etti. İsimsiz kahramanlardan biri olarak tarihimizde yerine aldı.

İlk kimyasal ürünler geldi

Kimyasal ilaçlar Osmanlı topraklarına okul üzerinden girmeye başladı. Yıl: 1899 idi.

Bu kapsamda okullardaki uygulama çiftliğinin bir bölümünde, süper fosfat gübresi kullanılarak arpa yetiştirildi. Ziraat Heyet-i Fenniyesi, süper fosfat kullanılarak yetiştirilen arpadan çıkan ürün miktarı ve kullanılan gübrenin masrafı ile gübre kullanılmadan yetiştirilen arpadan çıkan mahsulün miktarlarının kendilerine rapor edilmesini istedi.

Okul çiftliğinde yetiştirilmek üzere Avrupa'dan bitki tohumu da getirildi. İlk 1904'te Avrupa'dan safran tohumu getirildi ancak bunlardan elde edilen tohum miktarının az olması nedeniyle 1905 yılında 500 kilo safran tohumunun satın alınmasına ihtiyaç duyuldu.

1907 yılında İstanbul ve Rumeli civarında bulunan bağlarda filoksera/asma biti hastalığı baş gösterdi ve birçok bağ zarar gördü.¹⁹⁰ Ülkede yayılmaya başlayan ve bağlara büyük zarar verdiği görülen filoksera hastalığının önüne geçmek amacıyla İstanbul Göztepe'de "Amerikan Asma Fidanlığı, Numune Bağı ve Aşı Ameliyat Mektebi" adı ile yabancı bir uzmanın idaresi altında bir okul kuruldu.

Ziraat Mektebi'nde de, bağcılara, bağlarını yenilemeleri için Amerikan asma çubukları temin etmek maksadıyla okul çiftliğinde Amerikan asma fidanlığı ve numune bağı kuruldu. Kurulan bu bağda hem bağcılara gönderilmek üzere Amerikan asma fidanı çubukları yetiştirildi hem de bu asmaların aşılınması, budanması ve bakımı hakkında halka bilgi verildi. Kurulan bağ için Avrupa'dan 395 kuruşluk Amerikan köklü asma fidanı getirildi.

Aynı yıl, Avrupa'dan meyve fidanı satın alındı.

Hayvan ıslahına önem verilerek İsviçre'den merinos koyun, koç ve boğa getirildi. Ayrıca sığır ıslahında Kırım, Halep, Rumeli cinsi boğalar ve İngiltere'den boğa ve inek getirildi. Bunları damızlık erkeklerle dölemek suretiyle yerli ırkların ıslahına çalışıldı.

190 Filoksera (Phylloxera) hastalığı İstanbul bağlarında daha önce de görülmüştü. 1885 yılında, Kadıköy ve Kızıltoprak bağlarına musallat olan bu hastalığın yok edilmesi için Miralay Charles Bonkowski başkanlığında toplanan komisyon, Avrupa'dan ilaç getirilmesi yerine, daha ucuz bir yöntem olarak bağların katranlanması önermişti.

Tarım kitapları yasaklandı

Çiftçileri bilgilendirmek, Osmanlı'nın çeşitli bölgelerindeki tarımsal uygulamaları öğretmek için, Halkalı Ziraat Mektebi hocaları tarafından Nisan 1917-Temmuz 1918 tarihleri arasında *Halkalı Ziraat Mekteb-i Âlisi Mecmuası* adında dergi çıkarıldı.

Örneğin, Muhtar Bey, "Çiftlik Gübresi -Kimyevi Gübre, Mektep Arazisindeki Tecrübeler" adlı makalesinde farklı gübreler kullanılarak yapılan üretimden elde edilen sonuçları yazdı. Mehmet Ziya Bey "Pancar Güvesi" yazısında; okul arazisinde hayvan yemi olmak üzere yetiştirilen pancarlara zarar veren güve hakkındaki incelemesini ve "Halkalı Ziraat Mektebi Bahçelerinde Muzır Böcekler: Kavun Yaprağı Kurdu" yazısında; okulda yetiştirilen kavunlarda görülen haşeratla mücadele yöntemlerini yayımladı.

Üç ayda bir yayımlanan bu dergi, toplam 7 sayı çıkabildi!

Halkalı Ziraat Mektebi hocaları ya da mezunları, tarımın çeşitli konularında kitap ve risâle yazdı. Bu kitaplar arasında Halkalı Ziraat Mekteb-i Âlisi öğretmeni Mıgırdiç Hekimyan tarafından 1880 yılında yayımlanan *İlm-i Nebâtât* adlı kitap ilk örnekti.

Ama... II. Abdülhamit döneminde kitap yazmak kolay değildi. Halkalı Ziraat Mektebi Fizik hocası olan Kemal Efendi'nin 1899 yılında yazdığı ve röntgen ışınları ve telsiz telgraf konularını içeren risâlesi Maarif Nezâreti tarafından uygun bulunmadı! Risâlenin basıma uygun olup olmadığının anlaşılması için, bir örneği Posta ve Telgraf Nezâreti'ne gönderildi. Nezâret, risâlenin basımında herhangi bir sakınca görmedi. Fakat herkes şanslı değildi...

Halkalı Ziraat Mektebi mezunlarından Dramalı Ahmet, 1902 yılında yazdığı kitabın basım ve neşri için Maarif Nezâreti'nden izin talep etti. *Mevadd-ı Gıdaiyenin Muhafazası Usûlleri* isimli konserve imalatını anlatan eser için izin çıkmadı! Niye acaba? Halbuki modern konserve yapımı, "Bir ordu midesi üzerinde yürür" diyen Napoleon Bonaparte askerlerinin ihtiyacı için, Nicolas Appert (1749-1841) tarafından yüzyıl önce "icat" edildi! 1810 yılında teneke kutu için patenti Peter Durand adlı İngiliz tüccar aldı. 1813'te John Hall dünyadaki ilk ticari madeni kutulama fabrikasını açtı.

Osmanlı devlet kafası ise neredeydi...

Türk mutfak tarihi

Gıda terörünü ele alan bir çalışmada “yeme tarihi” konusuna değinmeden olmaz...

Her toplumun yaşam şekli, o toplumun beslenme kültürünü yansıtır. Her ülkenin/ toplumun sosyo-kültürel ve ekonomik yapısına, tarihsel kimliğine, beslenme alışkanlıklarına, damak zevkine, tarımsal üretim ve yapısına göre şekillenmiş bir mutfağı vardır.

İnsanların beslenme biçimleri, içinde bulunulan kültürel, coğrafi, ekolojik ve ekonomik yapı ile tarihsel sürece göre şekillenir.

Türk mutfak kültürü denildiğinde, Türkiye toprakları üzerinde yaşayan insanların tüketmiş olduğu yiyecek ve içecekler ile, bunların hazırlanmasında, pişirilmesinde ve saklanmasında kullanılan araç gereç ve teknikler anlaşılmalıdır.

Türk mutfağının, Fransız ve Çin mutfakları ile birlikte dünyanın sayılı üç mutfağından biri olduğu iddia edilir. Çünkü Türkler, çok eskiden beri birçok kültürle tanışmış, birçok uygarlıkla komşuluk yapmış ve onlarla iç içe yaşayarak yemek kültürü alışverişi yaparak mutfağını zenginleştirmiştir.

Türkler kaç bin yıldır ne yiyor?

Orta Asya’da Türklerin, ilk besinleri buğday unu, süt-süt ürünleri, at-koyun eti ve içkileri ise kısırak sütünden hazırladıkları kımızdan ibaretti.

Süt tek başına tüketildiği gibi, tereyağı, peynir, yoğurt, ayran, çökelek vb. çeşitliliğe dönüştürüldü.

Mezar kazılarından anlaşıldı ki, Türkler için et tutkuydu. En çok koyun eti yedikleri, bunun yanında at, sığır, geyik etlerini de tükettikleri bilimsel bulgulardan elde edildi.

Türklerin ilk besinlerinin hayvansal gıdalar olmasının sebebi, konar-göçer hayat yaşamalarıydı. Kesilen hayvanın eti yanında ciğeri, kellesi, dalağı, yüreği, böbrekleri, içkembesi, beyin ve kalın bağırsağı da kullanılmaktaydı. Hayvanın eti ve sakatları “tandır” adı verilen toprak kuyuda veya ateş üzerinde çevrilerek pişirilirdi. Ayrıca sonbaharda kesilen hayvan eti küçük parçalara bölünerek yağ ile birlikte pişirildikten sonra küplere doldurularak kış için saklanırdı.

Et konserveciliğini ilk bulan Türkler, Çinlilere de yağ yemesini öğretiler.

Yaşadıkları bölgede meyve ve sebze çeşitleri sınırlıydı ve pek tüketmezlerdi.

Türklerin hayatında esas olan göçebelik olduğundan, göçebe Oğuzlar, yerleşik Oğuzları “Yatuk” (tembel) diyerek ayıplardı.

Zamanla yerleşik hayata geçilince, tarım gelişti. Süt ve et ürünlerinin yanında tahıllar ile az da olsa sebzeler beslenmenin ayrılmaz parçası oldu. Buğday artık, ekonomilerinin ikinci temelini oluşturdu; ve ekmek en sevilen besin oldu. Kutsallaştırıldı.

Yemeklerde en çok buğday ve buğday unu ile yapılan yağlı hamur işleri tercih edilmeye başlandı. Darıdan yapılan boza, Orta Asya Türklerinin ilk gıdaları arasındaydı.

Kaşgarlı Mahmut’un *Divan-ı Lügat-it Türk* eserinde yemek konusu çok geçer. Çoğu sözcüğün benzerliği şaşırtıcıdır: Et (et), süt (süt), yoğurt (yoğurt), yağ, (yağ), ekmek (etmek), yufka (yupka), sebze (yaş), soğan (sogun) turp (turma), sarmısak (sarmusak), elma (almıla), ayva (ayva), erik (erük), arpa (arpa), içki (içkü), kavurma (kavurma), kavun (kagun) gibi...

Oğuz Türkleri, Orta Asya’da “kendürük” denilen ve yere yayılan deri yaygı üzerinde yemek yiyorlardı. Bazı Türk boyları ise “tepsi (tewsi)” kelimesini bugünkü gibi hem “tepsi” hem de “sofra” anlamında kullanıyorlardı.

Türk kültüründe mutfak, ocak ve yemek kutsaldı.

Türk mutfak kültürü içinde Selçuklular, yemek çeşitleri, yemek pişirme ve muhafaza teknikleri ile kendilerine has bir mutfak kültürü oluşturdu.

Selçuklularda kuşluk ve akşam (zevale) yemeği adı verilen iki öğün vardı. Kuşluk, sabahla öğlen arasındaydı Tok tutan yemekler tercih edilirdi. Akşam yemeğinde ise çeşit boldu ve hava kararmadan yenilirdi.

Selçuklular döneminde et, un ve yağ yemek alışkanlığının simgesiydi. Bu dönemde pişirilen birçok yemeğin isimleri değişmeden günümüze kadar geldi. Paça, etli pide, yufka, tutmaç, hoşmerim, pekmez, sucuk, pastırma gibi...

Bu dönemde özellikle yağ, aranan besin maddesiydi ve en çok ekmeğe sürülmek suretiyle, bazen de eritilip ekmek banılarak yenirdi. Şimdi olduğu gibi, yağın kullanılmadığı yemek yoktu. Bal ve yumurta sevilen gıda maddeleriydi.

Tarımsal besin maddelerinin başında ise buğday gelmekteydi. Et ve süt gibi, buğday da Türklerin beslenme sistemlerinde çok büyük rol oynadı. Buğdaydan “yarmaş” adı verilen yarma veya bulgur yaptı.

Selçuklular bahçelerinde soğan, sarmısak gibi sebzeler yetiştirdi. Anadolu’ya gelişleriyle birlikte, bağ ve bahçelerde birçok sebze ve meyve çeşidiyle karşılaştılar. Mevlana; pırasa, tere, marul, kereviz, turp, kabaktan bahseder. Yine de, Selçuklular, sebze yemeklerini pek tercih etmedi!

Ya Osmanlı?

“Evinde tencere kaynamak”, “ocağı bacası tütme” gibi deyimlerin ülkesi Osmanlı’da halk ne yiyordu?

Günümüzde Osmanlı “yemek” ve “sofra kültürü” denilince, genellikle saray mutfağı (Matbah-ı Âmire) “kültürümüzün-medeniyetimizin zenginliği” diye yazılıyor, söyleniyor. Bu tarih yazımında geniş halk kitleleri yok!

Fatih Sultan Mehmet’in, yemek yemekle ilgili –padişahların aile üyeleri dışında kimseyle birlikte yemek yememesi gibi– kanunname hazırlayıp yürürlüğe koyduğu bilinir.¹⁹¹

Fatih Sultan Mehmet’in balığı en çok yiyen padişah olduğu, sabah kahvaltısında bile sarmısak, sirkeli ve soğanlı balık yediği ve mantıyı çok sevdiği bilinir. Tavuk yediğini yazdım.

Saray’da en çok mücver yapılırdı.

Hindi, saray mutfağına 18. yüzyıldan itibaren –keşfedilen– Amerikan’dan gelip girdi. Keza...

Domates ve domates salçası Osmanlı mutfak geleneğine 19. yüzyılın ikinci yarısından sonra girdi; ancak Türk mutfağında sevilerek kullanılması 20. yüzyıl başları oldu.

Zengin köşklerde, Tanzimat sonucu yemeklerin, –Avrupa ülkelerinde olduğu gibi– ayrı bir oda ya da salonda, masada ve sandalyelerde oturarak ayrı tabaklarda, ayrı çatal ve bıçakla yenmeye başlandığı, herkesin ayrı bardağı kullandığı Fransız mutfağı modası olduğu bilinir.

Halk pirinç yerine bulgur, şeker yerine pekmez ve beyaz mayalı ekmek yerine esmer ekmek ile yufka tükettirdi. Domates gibi, fasulye, patates, hindi, taze biber, kakao, mısır, bazı kabak

¹⁹¹ Bu uygulamayı ilk defa Abdülaziz, İngiltere Velihtı VII. Edward ve yakınları ile bir arada sofraya oturarak bozdu.

çeşitleri de Amerika kıtasının keşfinden sonra Osmanlı'ya geldi; ama bunların halkın mutfağına girmesi çok sonra oldu.

Anadolu'da yetiştirilen sebzeler arasında; patlıcan, lahan, bezelye, fasulye, hıyar, havuç, maydanoz, kırmızı pancar, nohut, barbunya, bakla, soğan, turp bulunmaktaydı.

Anadolu meyve cennetiydi ve Türkler meyve yemeyi çok seviyordu.

Osmanlı geniş bir coğrafyaya yayılsa da halkın yeme-içme alışkanlıklarına bakıldığında, tarımsal yapının etkisi oldukça fazlaydı. Kuru fasulye, nohut, bulgur, bezelye, mercimek, lahan, soğan halkın başlıca yiyeceğiydi.

Sofrada –yoksulluk nedeniyle– pek et yoktu. Hayvanlarını ancak yaşlandığında, hastalandığında kesip yiyordu. Yoksa tarlada, bahçede kullanıyor, yumurtasından sütünden yararlanıyordu. Seyrek et yiyorlardı. Balık pek sevmiyorlardı.

Türkler, Orta Asya'dan beri vazgeçemediği çorbayı yaygın olarak tüketiyordu. Özellikle tarhana çorbası, yoğurtlu çorba, un çorbası, mercimek çorbası en çok sevdikleriydi.

Kahvaltı bilmezdi. Genellikle iki öğün yiyordu.

Vazgeçilmezleri, yoğurttu. Ekmek, soğan ve tuzun yanında biraz yoğurt bulurlarsa başka yiyecek aramazdı. Ayrarı severlerdi.

Buğday, arpa ve çok az mısır una çevrilerek tüketilmekteydi. Ekmeksiz sofrada karın doymazdı. Ekmek, evdeki tezek yakılan tandırda pişirilirdi.

Hamur işlerinin tüketimi de yaygındı. Bunların başında mantı geliyordu. Erişte, börek ve hamur tatlıları özel günlerin yiyeceğiydi. Unlu ve –sütlaç gibi– sütlü tatlıları seviyorlardı.¹⁹²

Yemekte bol su içerlerdi Kışın kar-buz saklanır; yaz ayında yiyeceklerin uzun süreli korunması ve koru-kayısı suyu içimlerinde kullanılırdı. Sulu şerbet ve sütlü bir karışımdan yapılan dondurma donması için karın ya da buzun içine konurdu. Kar üzerine pekmez dökülerek “kar helvası” yapılırdı.

Yemek odası yoktu; yer sofrasında ya da sinide tek kaptan, elle yeniyordu. Tek yemek aracı, tahta kaşıktı.

“Yemek” yerine binlerce yıldır “aş” derdi. Yoksul Anadolu insanı ağzının tadını bilmezdi; yalnızca yaşamak için yerd; yemek için yaşamazdı! Karnını doyurduktan sonra bir saniye daha oturmaz; sofradan kalkardı.

192 “Tavukgöğsü” ve “Kazandibi” tatlıları Romalılardan kalmadır. Balık, zeytin, zeytinyağlı yemeklerin pek çoğu ise Türk mutfağına Bizanslılardan geçti.

Türkler gibi mutfakları da Avrupa'nın hep ilgisini çekti. Türk mutfağı zengindi.

İbn Battûta ve Jean-Baptiste Tavernier, Jean Thevenot, Joseph de Tournefort gibi gezginlerin yazdığı seyahatnamelerde Türk mutfağı hakkında ayrıntılı bilgiler var.

Muhammet bin Mahmut Şirvanî'nin 15. yüzyılda Arap yemek yazarı El Bağdadi'nin 1226'da kaleme aldığı *Kitabü't-Tabih* kitabından çevirisine 70 kadar Osmanlı yemeği ekledi.

Surnameler, saray Ziyaret Defterleri, Mehmet Kâmil'in 1844'te yazdığı *Melceü't-tabbahin* (Aşçıların Sığınağı) kitabında bilgiler vardı.

Bir de... Son dönem Osmanlılardan Refik Halid Karay, Ahmet Rasim, Sermet Muhtar yazılarında sıkça yemekten söz etti.

Tevfik Fikret yemek meraklısıydı; yemek de yapardı. Rıza Tevfik de öyleydi; yaptığı keşkek yemeği meşhurdu. Ahmet Haşim'in patlıcan dolması uğruna öldüğü söylenir! Ressam Şevket Dağ patlıcan dolmasını harika yapardı.

Ya padişahlar? Pek bilgi yok. II. Mahmut ve Abdülmecit'in sofraya zevki olduğu ileri sürülür. "Pehlivan" Abdülaziz'in tek başına bir kuzu yediği palavraydı; halkın gözünde itibar kazanması için bu söylenti çıkarılmıştı!

AKP döneminde adı pek revaçta olan II. Abdülhamit yemek konusunda –Refik Halid Karay'ın yazdığına göre– zevksiz ve sünepe idi; ve Osmanlı mutfak kültürü istibdatla birlikte çökmüştü.

Yemek kültürü zaman içinde değişiyor/değiştiriliyor.

Mesela... Osmanlı'da kaç çeşit pilav vardı; beyinli pilav günümüzde yok oldu.

Bugün zeytinyağlılar başlangıçlar içinde yer alıyor. Osmanlı'da zeytinyağlılar et yemeğinden sonra ve pilavdan önce sofraya gelirdi. Amaç, yoğun bir lezzeti olmayan pilavdan önce damağı hafif zeytinyağlılar ile temizlemektir!

Balıktan sonra sırasıyla kuzu, bildircin ve hindi palazı ikram edilen bir sofraya bugün oturur musunuz?

Bugün... AKP'li yandaşların haklarında en ağır yazıları yazdıkları İttihatçıların resmi yemeklerinde masaya son olarak mutlaka Türk bayrağını simgeleyen kırmızı-beyaz dondurma gelirdi!

Sumru Toydemir'in derlediği, *Osmanlı ve Avrupa Sofralarında Menüler* adlı kitaptaki bir menü dikkatimi çekti. 2 Temmuz 1917

tarihinde verilen davetin Osmanlıca yazılan menüsünde içki vardı: “Şerri, Graves Monopole, St. Margaux şarabı, St. Marceaux şampanyası.”

Bu menülerden öğreniyoruz ki; Abdülhak Hamit’in “Finten” adlı eserinin basılması nedeniyle Şehzade Abdülmecit, konağında yemek daveti vermişti.

Toparlarsam:

Halkalı Ziraat Mektebi, Birinci Dünya Savaşı’nda kısa bir süre kapandı. Savaş yıllarında yaklaşık üç milyon çalışma yaşındaki nüfus askere alındı. Büyükbaş hayvanlar da askerî birliklerin emrine verildi. İşgücü eksikliği nedeniyle tarım sektörünün her alanında üretim düştü. İthalat yapılamadığı için önce şehirlerde, sonra ülkenin her yerinde tarım ürünleri kıtlıkları oldu.

Tarım sektöründeki darboğazları aşmak gayesiyle Tarım Bakanlığı ve ilgili kuruluşların yönetimine Almanlar el koydu. Ayrıca Ziraat Bankası Genel Müdürlüğü’ne Alman Kautz getirildi. Amaç, üretimi artıracak yeni yatırımların planlaması ve uygulaması idi. Bu çerçevede 18 Eylül 1916’da “Zirai Mükellefiyet Kanunu” ile köylüye ekim ve çalışma zorunluluğu getirildi. 500 dönüm ve daha geniş alanda çiftçilik yapan ailelerin erkekleri askerlikten muaf tutuldu. Alınan bütün önlemlere karşın beklenen çözüm gelmeyince, devlet ihtiyaç duyduğu malların üretimine el koyma yoluna gitti.

Osmanlı yoksulu savaştan önce kaybetmişti...

Onu kurtaracak ışığın doğmasına az kalmıştı...

ATATÜRK'ÜN YAPTIKLARI BİLİNMEYEN BOZGUNUN BOYUTU ANLAŞILAMAZ

Cumhuriyet'in kurulduğu yıllarda nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan köylüler, boğaz tokluğuna çalışan, gelecekleri belirsiz, eğitim ve sağlık hizmetleri olmayan yoksul yığınlardı. Ülke nüfusunun yaklaşık yüzde 80'i tarım kesiminde çalışıyordu.

Cumhuriyet'in kurulduğu yıllarda ülke tarımı 1912'deki seviyesinin hayli gerisindeydi. Birinci Dünya Savaşı öncesi buğday üretimi 1914 yılında 3 milyon 788 bin tondan, 1922'de 2 milyon 42 bin tona gerilemişti.

Savaş öncesi 1913 yılında sığır sayısı 6 milyon 186 bin, koyun sayısı 16 milyon 79 bin idi.

Bu sayılar 1923-1925 yılları arasında sırasıyla 4 milyona ve 15 milyona düştü.

Savaş ülkede büyük nüfus kaybına sebep oldu. Toprağı işleyecek işgücü azaldı. Arazilerin sadece küçük bir kısmı işlenebilmekteydi. Cumhuriyet'in kurulduğu 1923'te, 13.6 milyon nüfusun 10.3 milyonu kırsal kesimde yaşıyordu.

Eğitimsiz Türk köylüsü, en ilkel araçlarla tarım yapıyordu. Tarım tekniği çok yörede ilkçağdaki seviyesinden ileride değildi. Köylünün elinde hâlâ –ucuna taş veya demir takılmış ağaçtan yapılmış– saban vardı. Ot ve diğer bitki tohumlarıyla karışmış tohumun verimi kuşkusuz çok düşüktü.

Köylü yüksek faizlerle tefeci tüccara köle edilmişti. Osmanlı döneminden kalan âşar vergisinin gayri safi ürün üzerinden alınması ve mültezimler tarafından toplanması köylünün üzerinde büyük yükü.

Cumhuriyet'in tarım devriminde ilk yaptığı bu vergiyi kaldırmak oldu. 1923 yılında henüz Cumhuriyet ilan edilmeden önce Atatürk, Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti Başkanı sıfatı ile yayınladığı beyannamede köylüyü yüzyıllardır perişan eden âşar vergisinin kaldırılacağını açıkladı.

Yine aynı yıl içinde toplanan Türkiye İktisat Kongresi, –tarımsal gelişmenin önündeki engellerden biri olan– âşarın

kaldırılmasına destek verdi. Sonuçta, –o zor yıllarda devlet gelirlerinin yüzde 20’sini oluşturmalarına rağmen– aşar vergisi 17 Şubat 1925 tarihinde 552 sayılı kanunla kaldırıldı...

Atatürk, tarımla çok ilgili bir devlet adamıydı.

Atatürk, köylünün sorunlarını biliyordu. Milli Mücadele’den sonra özellikle tarım ve köylünün sorunları üzerinde önemle durdu. Büyük Millet Meclisi’nde 1 Mart 1922’de yaptığı konuşmada şöyle dedi:

“Türkiye’nin sahibi hakikisi ve efendisi, hakiki müstahsil olan köylülerdir. O halde, herkesten daha çok refah, saadet ve servete müstahak ve elyak (en layık) olan köylüdür. Binaenaleyh Hükümetimizin siyaset-i iktisadiyesi bu gaye-i asliyeyi istihsale matuftur...”

Tarsus’ta 18 Mart 1923’te köylülere şöyle seslendi:

“Vatanın birçok unsurları içinde en çok zahmet, meşakkat, elem çeken sizdiniz. Herkesten çok çalışan siz olduğunuz halde en çok cefayı çeken sizdiniz. Vatan en çok sizin emeğinize istinat ettiği halde en az bahtiyar ve mesut olan yine sizdiniz. Artık bundan sonra böyle olmayacaktır. Hepimizin malumudur ki milletin ekseriyeti sizlersiniz...”

İlk toprak dağıtımı

Savaştan sonra...

Hatırı sayılır miktarda toprağa sahip Ermeniler ve Rumların önemli bir bölümü arazilerini geride bırakarak gitmek zorunda kaldı. Böylece... Anadolu’da nüfus az, işlenecek toprak çoktu. Bu arazilerin büyük bölümü Anadolu’ya göç etmek durumunda kalan göçmenlere verildi:

1923-1934 döneminde “nüfus değiş tokuşu” ile gelen 99 bin 709 haneye (380 bin 243 kişi) 4.5 milyon dönüm arazi, 99 bin dönüm bağ ve 160 bin dönüm bahçe verildi. Yine...

Muhacir ve mülteci olarak gelen 58 bin 27 haneye (247 bin 295 kişi) 1.5 milyon dönüm arazi, 59 bin dönüm bağ ve 8 bin dönüm bahçe dağıtıldı. Yine...

Toprağa muhtaç köylülere dağıtılan arazi miktarı 731 bin dönüm oldu. Bu hep sürdü... 1934 -1938 yılı arasında, 28 bin 536 muhacir ve mülteci ailesine 1.2 milyon, 48 bin 411 topraksız veya

az topraklı yerli çiftçi hanesine 1.5 milyon ve 7 bin 886 göçebe ailesine de 129 bin dönüm arazi dağıtıldı.

Ayrıca... Cumhuriyet döneminde, tekke ve zaviyelerin kapatılmasıyla birlikte dini vakıfların arazilerine ve gayrimenkullerine el konulup bir bölümü yoksul köylülere dağıtıldı. Örneğin... Eskişehir'deki 36 köyü kapsayan Mahmudu Sani Vakfı'na ait 1 milyon 270 bin dönüm arazi, 34 bin parsel olarak yerli halkın iskânına verildi. Ayrıca 23 bin parselde 900 bin dönüm arazi de topraksız köylülere dağıtıldı. Mahmudu Sani Vakfı'nın diğer topraklarının bir bölümü de Türkiye'ye gelen göçmenlere verildi. Silivri'de Sultan Beyazıt Vakfı'ndan 15 bin dönüm arazi Romanya'dan gelen göçmenlere dağıtıldı. Saray ve Vize ilçelerinde bulunan Paşa Vakfı arazileri göçmenlere verildi. Şanlıurfa'nın Viranşehir ilçesine bağlı 17 köyde bulunan Eyüp Nebi Vakfı'ndan 150 bin dönüm arazi, Amasya'nın Taşova ilçesinin köylerinde bulunan Hazine Dar Süleyman Paşa Vakfı'ndan 25 bin dönüm arazi, Palu ve Karakoçan İlçeleri'ne bağlı köylerde bulunan 30 bin dönüm vakıf arazisi, Bursa'ya bağlı Karacabey ilçesi köylerinde bulunan 10 bin dönüm vakıf arazisi ve Aydın'ın çeşitli köylerinde 5 bin dönüm zeytinlik arazi iç iskâna tahsis edildi.

Türkiye kırsalında 1923-1946 döneminde önemli boyutta bir mülksüzleştirme yaşanmadı. Aksine ekilen topraklardaki artış, nüfus artışına paralel olarak genişledi. O dönemde köylüler arasında hazine arazilerine ve meralara el koyma arzusu o kadar gelişkin değildi.

CHP'de fikir ayrılığı

Kurtuluş Savaşı'nın örgütlenmesini ve başarılmasını sağlayan toplumsal ittifakta büyük arazi sahipleri önemli rol oynadı. Cumhuriyet hükümetleri başlangıçta büyük arazi sahiplerinden yana bir tavır aldı. Bu nedenle... 1924 Anayasası, kamulaştırılmayı zorlaştıran hükümlere sahipti. 1925'te kabul edilen Kadastro Kanunu da toprak meselesinde özel mülkiyet rejimini pekiştirdi.

1926'da Medeni Kanun'un kabul edilmesiyle feodal beyler, el koydukları arazileri tam malik sıfatıyla tapuya kaydettirdi. Bu durum şöyle sonuç çıkardı:

Ailelerin yüzde 5'i toprakların yüzde 65'ine; yüzde 95'i ise toprağın yüzde 35'ine sahipti! Bu hal, CHP içinde fikir ayrılıklarına sebep oldu.

İdealist-aydın bürokratların çoğu, köylünün mal sahibi olmasını ve ekonomik yönden desteklenmesini gelişme politikaları açısından yararlı görüyordu.

Sonuçta... Cumhuriyet hükümetlerinin toprak politikası, bu iki karşıt eğilim arasında çatışmalı gel-gitlerin etkisi altında biçimlendi.

Ancak... Doğu'da durum başkaydı. Büyük toprak sahiplerine tavır alındı. Nedeni, 1925'teki Şeyh Sait ayaklanmasının başında feodal beylerin olmasıydı!

1927'de "idari, askeri ve içtimai" nedenlerle bin 500 kadar "bey ailesi" ülke batı'sına sürgün edildi. Bu ailelerin toprakları, iskân edilecekleri illerde kendilerine yeni arazi verilmesi şartıyla hazineye intikal etti. Doğu'da 20 bini feodal beylerden kamulaştırılanlar olmak üzere, 110 bin dönüm tarım arazisi fakir köylülere dağıtıldı.

Toprak reformu konusunda, gerek Batı'da hiçbir şey yapılmaması, gerekse Doğu'daki minik düzenleme, ülkedeki feodal üretim ilişkilerinde belirgin iyileşme sağlayamadı. Toprakta mülkiyet dağılımını düzenleme konusu 1929 ekonomik krizinden 5 yıl sonra gündeme geldi.

Bunun sebebi...

Toprak ağalarının siyasi nüfuzlarının gerilemesi ve dünya ekonomik bunalımı nedeniyle daha da çarpıklaşan toprak mülkiyet yapısını düzenleme gereği idi.

Başını İnönü'nün çektiği devletçi CHP'liler arasında, kapsamlı bir toprak reformu yapma düşüncesi güç kazandı. İnönü, "batakçı toprak ağasının kökünü kazıyacağım" diyordu..

Atatürk aynı görüşteydi. Öyle ya...

Kurtuluş Savaşı hep birlikte kazanılmış ve Cumhuriyet rejimini kabul etmiş bir halkın, ülkenin en önemli kaynağı olan toprağı adil bir şekilde bölüşmesi gerekirdi.

Bu, hem ülke topraklarının verimli olarak işlenmesi, hem de gelir dağılımının daha adil bir duruma getirilmesi ve böylece toplumsal barışın sağlanması için elzemdi.

Bu, aynı zamanda Cumhuriyet ve demokrasinin geliştirilerek yaşatılabilmesi için şarttı.

Cumhuriyet'in makine devrimi

Arazilerin ekilip biçilmesini sınırlayan en önemli faktör, tarım araç ve makinelerindeki yetersizlikti.

Yıl, 1924... Köylülere tarım makine ve aletleri dağıtıldı. Makineleri satın almak ve kullanmak isteyenlere, gümrük muafiyetleri gibi kolaylıklar sağlandı. Makineyi kullanacak ve tamir edecek personeli yetiştirmek için tarım ve makinist okulları açıldı.

Pulluk Kanunu'yla yerli imalathanelere faizsiz, uzun vadeli krediler açıldı. 1923-1925 yıllarında köylüye 7 bin 677 pulluk dağıtıldı. 1927'de dağıtılan pulluk sayısı 210 bin oldu.

Daha aşılması gereken uzun yollar vardı...

Ekim elle serpmeye suretiyle yapılıyor, mibzer henüz bilinmiyordu. Cumhuriyet, kalbur makinesi, tohum ekme makinesi, orak makinesi, biçer-bağlar, harman makinesi ve tınaz kalbur makinesi alıp köylüye dağıttı.

Ziraat Bankası¹⁹³ 70 traktör aldı. Bunların 40 adedini köylülere dağıttı; 30 adedini kendi işletti.

1926 yılında çıkan 752 sayılı yasayla, traktör, motorlu pulluk, biçer-döver, kamyon ve kamyonet sahiplerine tarımda harcadıkları akaryakıt için "mevadd-ı müşteile rüsumu tazminatı" ödenmesi kabul edildi. Bu kanun gereğince tarımsal faaliyetlerde harcanan akaryakıttan alınan vergi iade edildi.

1927 yılında -Ziraat Vekâleti Bütçesi ancak 3 milyon 722 bin lira iken-, makine kullanan çiftçiye devlet 1926-1930 devresinde 6 milyon 652 bin lira tazminat ödedi.

Hiçbiri kolay olmadı...

Ülkedeki tarımsal arazilerin Osmanlı'da kadastro yapılmamıştı. Köylülerin elinde işledikleri arazilere ilişkin tapuları yoktu. Yani, Osmanlı Devleti'nin toprak dağılımı açısından bıraktığı miras olumsuzdu.

¹⁹³ Cumhuriyet'in o döneminde tarımsal kredi alanında asıl vazifeyi gören Ziraat Bankası, Osmanlı'dan Cumhuriyet'e intikal eden bir kurumdur. 1863 yılında Tuna valisi Mithat Paşa, eyalet sahası içinde bulunan köylerin ve küçük çiftçilerin kredi ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla "Memleket Sandıkları" adını verdiği müesseseler kurdu. Bunlar ülke çapında kısa sürede önemli gelişme gösterdi. Ancak teşkilat, 26 yıl kadar yaşadıktan sonra borçların geri alınamaması ve özellikle kötü idare yüzünden bozuldu. Bu nedenle 1889 yılında Menafi Sandıkları kaldırıldı ve bunların yerine Ziraat Bankası kuruldu. 1888'den 1920 yılına kadar 32 yıl içinde çiftçiye verilen borç miktarı 22 milyon tutarında iken, bu miktar 1923-1933 yılları arasında 121 milyona çıkarıldı.

Bu miras, adaletsiz toprak dağılımı özelliğindedir. Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde feodalitenin/ağa-şeyh, Batı Anadolu'da ise büyük çiftlik sahipliğinin egemenliği vardı.

Hükümet, tapusuz köylülerin banka kredisi alabilmelerine imkân sağlamak için, 21 Nisan 1924 tarih ve 498 sayılı, 13 maddelik İtibar-ı Zirai Birliği Kanunu çıkardı. Bu aslında, tarım kooperatiflerine ilişkin ilk yasal düzenlemeydi. Yasaya göre, en az 100 haneli ve 500 nüfuslu köy veya köylerde, kasaba ve şehirlerde kooperatif şirketler kurulabilecekti.

Atatürk, 24 Ağustos 1925 tarihindeki Kastamonu seyahatinde kooperatifleşmenin önemine değindi: *"Ben de çiftçi olduğumdan biliyorum, makinesiz ziraat yapılmaz, el emeği güçtür. Birleşiniz. Böylece makine alınız."*

Toplumsallaştırma projesi: Kooperatif

Atatürk, çiftçilerin örgütlenmesi ve kooperatifleşmesi doğrultusunda yasalar çıkarılması için yoğun mesai harcadı:

– 1925 yılında tüketim kooperatifçiliğiyle ilgili yasal düzenleme yapıldı.

– 1926 yılında 856 sayılı Türk Ticaret Kanunu'nda kooperatiflerin diğer şirketler arasında yer almasına ilişkin değişiklik gerçekleştirildi.

– 1929 yılında Zirai Kredi Kooperatifleri Kanunu kabul edildi.

Atatürk tarımda kurumsallaşmanın başarılmasından memnundu. 1 Kasım 1929 tarihli TBMM açılış konuşmasında şöyle diyecekti: *"Bu sene zirai kooperatif teşkilatına başlanmış olması bilhassa memnuniyetimize mucip oluyor. Bu kooperatifleri memleketin her tarafına teşmil etmeyi ziyade iltizam ediyoruz."*

Atatürk kooperatif kuruluşuna çok önem verdi Bunu konuşmalarından da belli etti:

– *"Mesela; Kooperatifler. Şurada burada halk ya da münevverlerin teşebbüsü ile fiili sahasına geçen kıymetli hasıllar görülmektedir. Hükümetimizin de bu gibi teşebbüsleri takviye etmesi lazımdır. Hükümeti Cumhuriyet bu lüzumu tabii idrak etmektedir."* (27 Ocak 1931, İzmir Halk Fırkası Kongresi)

– *"Kanaatim odur ki, muhakkak suretle birleşmede kuvvet vardır. Kooperatif yapmak, maddi ve manevi kuvvetleri, zekâ ve maharetleri*

birleřtirmek demektir. ... Müstahsillerin birleřmesinden řahsi menfaatlerinin haleldar olacađını dūřünenler tabii řikâyet edeceklerdir.” (1 řubat 1931, İzmir Ticaret Odası)

– *“Kooperatif teşkilatı, her yerde sevilmiştir. Kredi ve satış için olduğu gibi istihsal vasıtalarını öğretip kullandırmak için de kooperative- ratiflerden istifadeyi mümkün görüyoruz.” (1 Kasım 1936, TBMM Açış Konuşması)*

– *“Köyde ve yakın köylerde müşterek harman makinalarını kullandırma köylülerin ayırlamayacağı bir âdet haline getirilmelidir.Zirai sanayi bilhassa üzerinde meşgul olacağımız mevzu olacaktır. Bu arada sütçülüğe, süt sanayiine önem vermekteyiz. Sırasıyla; şehir ve kasabalarımızın temiz ve ucuz süt mamulatı ihtiyacını temin edecek fabrikalar tesisine ve bununla ahenkli bir surette köylerdeki sütleri kıymetlendirecek ve satışı kolaylaştıracak kooperatifler teşkiline çalışılacaktır.” (1 Kasım 1937, TBMM Açış Konuşması)*

İlk Zirai Kredi Kooperatifi, Giresun’un Bulancak ilçesinde kuruldu. 1929 yılı sonuna kadar Türkiye’de 64 zirai kredi kooperatifi meydana getirildi. Köylü, ayağına kadar ucuz ve formalitesiz kredi getiren kooperatiflere sevinçle katıldı.

1935 yılında iki yasa çıkarıldı:

- 2834 sayılı Tarım Satış Kooperatifleri Kanunu,
- 2836 sayılı Tarım Kredi Kooperatifleri Kanunu.

Atatürk, CHP programına kooperatifçilik konusunda maddeler koydurdu. 1931 yılında İstanbul Üniversitesi’ne bağlı Türk Kooperatifçiliği Derneği’ni kurdurdu. Bu dernek daha sonra Ankara’ya taşındı ve “Türk Kooperatifçilik Kurumu” olarak varlığını sürdürdü.

Atatürk meselenin sadece teorik-yasal yönüyle ilgili değildi. Bizzat üretimin içindeydi. Mersin Tekir Köyü’nden 36 köylüyle beraber, tarım kredi kooperatifi kurmak için, 30 Haziran 1936 günü Silifke Ziraat Bankası’na başvurdu. Kooperatifin bir numaralı kurucu üyesi olarak, kooperatif kuruluş işlemlerinin tamamlandığını kendisine bildiren zamanın Başbakanı İnönü’ye bir telgrafla yanıt verdi:

Tarım kredi kooperatiflerinin ilki olan Tekir Kooperatifi’nin muamelelerinin bittiğini sevinerek öğrendim. Bu kooperatifte bir sayılı üye olarak bulunmamı muhabbetle yâd etmenize

teşekkür ederim. Tarım Kredi Kooperatiflerinin bütün yurdu kaplamasını başarılı gayretlerinizden bekliyoruz.

Tarım kredi kooperatiflerinin sayısı 1929'da 65'ten 1938'de 589'a ve kooperatiflere üye olanların sayısı 1929'da dört binden 1938'de 114 bine yükseldi. Köylü milletin efendisi yapılmaya çalışılıyordu...¹⁹⁴

Kooperatif konusunu somut olgu üzerinden anlatmazsanız Atatürk'ün ne büyük iş yaptığı tam olarak anlaşılmayacaktır. Örnek vermeliyim...

Son yıllarda İstanbul laleler ile donatıldığında herkes aynı cümleyi kuruyor: "Hollanda'ya laleler İstanbul'dan gitti!"

Başka? Başka cümle yok, bu kadar! Ne kadar övünsek az! Arkadaş!

Yüzölçümleri; Hollanda 41.543 bin kilometrekare, Türkiye 783.562 bin kilometrekare.

Hollanda'nın tarım ihracatı 93 milyar dolar, Türkiye'nin (çoğunu ülkemizdeki yabancı küresel şirketler yapıyor) 17.1 milyar dolar!

Hollanda toprak doldurup denizden tarla yapıyor; Türkiye erozyonla her yıl 200-300 milyon ton toprak kaybediyor.

Hollanda süs bitkileri ihracatında dünya birincisi...

Hollanda sebze ihracatında dünya birincisi...

Hollanda süt ihracatında dünya üçüncüsü...

Hollanda kırmızı et ihracatında dünya dördüncüsü...

Hollanda sıvı-katı yağ ihracatında dünya dördüncüsü...

Hollanda tarım ihracatında dünya ikincisi...

Peki... Bu nasıl oluyor arkadaş?

Hollanda bizim Konya kadar iken, nasıl dev tarım ülkesi oluyor? Bizim eksikliğimiz ne?

Bak bakalım Hollanda nasıl dünya tarım devi olmuş?

Diyelim... Türkiye'de lale yetiştireceksiniz, ne yaparsınız?

Arazi alıp, gidip dikersiniz. Size kimse yardımcı olmaz mı? Belki dayı oğlu-teyze kızı filan. Yol gösteren birileri olmaz mı? Yaşıyorsa dede-amca filan...

194 Kırsal kesimde küçük üreticilere büyük yarar sağlayan tarım satış kooperatifleri Özal'dan Erdoğan'a uzanan neoliberal politikalar sonucu tasfiye edildi: Antalya Narenciyebirlik, Antalya Antbirlik, Adana Çukobirlik, Giresun Fiskobirlik, Isparta Gülbirlik, Gaziantep Güneydoğubirlik, Samsun Karadenizbirlik, Bursa Kozabirlik, Malatya Kayısıbirlik, Ankara Tiftikbirlik, Edirne Trakyabirlik, Nevşehir Taskobirlik vs.

Hollanda’da bu iş nasıl oluyor? Yazayım:

Araziyi aldınız. Öyle kafanıza göre “şunu dikeceğim” demekle olmuyor. Önce tarım arazinizin kayıtlı olduğu kooperatife gidiyorsunuz! “Ne kooperatifi? Nerde serbest piyasa?” filan deme, o seni kandırmak için söyleniyor. “Hollanda gibi kapitalist ülkede kooperatif olur mu” diye hiç sorma. Menderes döneminde söylenmeye başlandığı gibi kooperatifi “gomonist örgüt” sanma! Neyse.

Dönelim Hollanda’ya...

Kooperatif yetkilisi sana “arazinizde şu ürünleri yetiştireceksiniz” diye bir-iki alternatif sunacak. “Olur mu? Geçen yıl hıyarın kilosu kaç liradan satıldı, ben hıyar ekeceğim” filan deme, dinlemezler. Bir ürünü seç! Ben ayrıca “ek olarak şunları da dileyim” filan deme, izin yok.

Tek ürünü seçtin...

Yetkili, ürün maliyetlerini/giderlerini hesaplıyor. İstiyor ki, hasat sonunda başına ne geleceğini bil! Tahmini bilançoysu aldın. Bu arada, paran yeterli değilse borç veriyorlar.

Dur nereye gidiyorsun? Gitme. Yetkili seni kooperatifin tarım mühendisine yönlendirecek!

Bir gün sonra... Mühendis ve kooperatifin teknik elemanlarıyla arazini teftişe gidiyorsun. Mühendis yetiştireceğin ürün hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu ölçüyor. Yeterli değilsen sana yardımcı oluyor. Bu arada ürünle makine parkındaki araçlarını bildirmek zorundasın. Eksik aracın varsa tamamlıyorlar.

Bitmedi... Sonunda... Ekim için program yapılıyor. Çalışma başlıyor.

Yine tek başına değilsin. Öncelikle kullanacağın ilaçlar, gübreler, sular ve yapacağın kesim ve kontrolleri kooperatif yetkilileri tarafından sana bildiriliyor.

Tüm kurallara uydun. Geldi hasat zamanı. “Tek başınayım” diye düşünme. Kooperatif hasat zamanı personel desteği veriyor.

Ürünü topladın kooperatifin öncülüğünde kiralık depoya kaldırıyorsun. Bekleyeceksin. Godot’yu değil, eksperleri! Taban fiyatı o belirleyecek. Yine “serbest piyasa” lafına başlama! Korkma Türkiye’de olduğu gibi seni küresel şirketlerin inisiyatifine bırakmıyorlar. Bunlar yeminli eksper! Yemini kofti değil. Ne üretici olarak senden, ne de alıcılardan etkileniyor. Taban fiyat belirlendikten sonra ürün, kooperatif tarafında açık artırımla satılıyor. Tabii senin onayın şart. Satış belgesine imzanı atıyorsun.

En sonunda... Kooperatif, hizmet faturaları düşüldükten sonra parayı ödüyor.

İlk yılı geçirdin...

Şimdi hedefin "A sınıfı" ya da "Yeşil" üretici sertifikasını almak olacak. Bunun için kaliteli ürün yetiştirmen şart. Sertifikayı aldığın anda devlet desteklerine hak kazanıyorsun!

Hollanda'yı görünce "bu kooperatif anlayışı bizde niye yok" deme!

Avrupa'da modern kooperatifçiliğin kurucusu bilinen İngiliz Michael Sandown, 19'uncu yüzyılın başında Kayseri, Sivas, Niğde, Nevşehir ve Kırşehir'de incelemeler yapıp esnaf dayanışma teşkilatı "Ahilik"ten etkilendi. Gidip ülkesine kooperatif kurdu!

Bizde ne oldu; 1838 İngiliz Ticaret Anlaşması'yla Ahilik'i öldürttüler. Yetmedi. İlk tarım kredi kooperatifi sayılan "Memleket Sandıkları" kurucusu Mithat Paşa'yı boğdurttilar. Ve... Çeşitli örnek kooperatifler kuran, yaygınlaştırmak için 30 Haziran'ı "Kooperatif Bayramı" ilan eden Atatürk'ü unutturdular.

Atatürk'ün tarım politikaları devam ettirilseydi; Türkiye dünya tarım devlerinden biri olurdu.

Bu topraklara modern tarımsal faaliyetler ne zorluklar içinde kurulabilirdi...

İdealist Ali Numan Kıraç'lar

Köylünün üretimini artırıp refah düzeyini yükseltebilmesi için ileri tarım tekniğinin öğretilmesi, tarlasına bahçesine ekip diktiği tohum ve fidelerin ıslah edilmiş verimi yüksek cinsler olması şarttı. Bu hayvancılık konusunda da geçerliydi.

Atatürk'ün direktifleri sayesinde bitkisel ve hayvansal üretimin ıslahı konusunda önemli çalışmalar yapıldı.

Öncelikle...

– İslah ve deneme istasyonlarında ya yeni bitki türleri bulunacak ya da ıslah edilecekti.

– Deneme istasyonlarında bulunan türün en uygun yetiştirme tekniği araştırılacak ve köylüye tanıtılacaktı.

– Oluşturulan üretme çiftliklerinde, ıslah edilen tohumlar yeterli miktarlarda yetiştirilerek köylüye dağıtılacaktı.

Köylünün elindeki tohumların ıslah edilerek üretimin artırılabilmesi için değişik tarihlerde Ziraat Bakanlığı'nın yetkilerini genişleten kanunlar çıkarıldı.

Bu kanunlar...

– 1925 yılında 682 sayılı Her Nevi Fidan ve Tohumların Mec-
canen Tevzi ve Devlet Uhdesinde Bulunan Arazinin Fidanlık
İhdası İçin Ziraat Vekâleti'ne ve İdarei Hususiyelere Bila Bedel
Tefvizi Hakkında Kanun...

– 1930 yılında 1641 sayılı Tohumlukların Gümrük Resimlerin-
den İstisnası Hakkında Kanun...

– 1930 yılında 1682 sayılı Ziraat Bankası'nca Tedarik Oluna-
cak Tohumların Satış Zararlarının Ödenmesi Hakkında Kanun...

– 1934 yılında kabul edilen 2654 sayılı Tohum Üretme Çiftlik-
leri Kanunu...

– 1948'de kabul edilen 5254 sayılı Muhtaç Çiftçilere Ödünç
Tohumluk Verilmesi Hakkında Kanun idi.

Ve, köylünün daha kaliteli ve verimli tohum ekerek daha
çok ürün elde etmesi için 1920-1938 yılları arasında sekiz to-
hum ıslah ve deneme istasyonu kuruldu. İlki 13 Aralık 1925'te
"İslah-ı Buzr" (Büzür) adıyla kurulan Eskişehir Tohum Islah
İstasyonu'nda başladı.

Eskişehir'de (Sazova), kurulmuş olan istasyonda 1929 yılın-
da ilk defa ıslah edilmiş tohum dağıtımına 5 ton ile başlandı.
1931'de bu miktar 20 tona çıktı.

Tüm bunlar idealist bürokratlar tarafından gerçekleştirildi.
Burada size birini tanıtmalıyım...

Ali Numan Kırış...

Ataları Bulgaristan'ın Köstendil kasabasıandı. Ailesi, Rus
işgalinden kaçarak 1890 yılında Bursa'ya göçmüştü.

1897 yılında Bursa'da doğdu.

Babası, posta idaresinde memur olan Süleyman Bey; annesi
Zekiye Hanımdı.

Afyon İdadisi ve Bursa Ziraat Mektebi'nden mezun oldu.
Askerliğini Birinci Dünya Savaşı sırasında yedek subay olarak
yaptı. Ordunun sebze üretiminden sorumluydu.

Savaşın sonra, 1919 yılı itibarıyla devlet hizmetinde çalış-
maya başladı. 1920'de mezun olduğu Bursa Ziraat Mektebi'nde
öğretmelik yaptı.

Yıl 1924. Mayıs ayı...

Mustafa Kemal, Ankara'da Gazi Çiftliği'ni kurma kararı aldı.
Fakat o dönemde yetişmiş zirai eleman yoktu. Kendisine verilen
tavsiyeyle Ali Numan Bey'e ulaştı ve Etimesgut'a davet etti.

Ali Numan Bey o dönemde, Ankara-Keçiören yolunda Kalaba Köyü yakınında iki katlı bir binadaki Ziraat Mektebi'nde öğretmenlik yapıyordu.

Mustafa Kemal, Türk tarımının kalkındırılması için düşüncüklerini anlattı: "Bu çiftlik, memlekette çağdaş ziraat usulünü yerleştirmek için örnek teşkil edecek."

İlk buluşma sonrasında Ali Numan Bey, Mustafa Kemal'in Türk çiftçisi için açmak istediği yolu kavradı. Gece gündüz çalıştı.

Sonunda Gazi'nin gözüne girmeyi başardı. Ali Numan Bey eğitimini geliştirmesi için ABD'ye gönderildi. Yıl, 1927 idi.

Ali Numan önce Kansas Ziraat Koleji ve sonra Nebraska Üniversitesi'nde öğrenim gördü. İlk aylarda hamile olan eşini yanına almadı. Oğlu Can'ın doğumundan sekiz ay sonra Semiha Hanım, oğlunu alıp eşinin yanına Kansas'a gitti.

ABD'de yaşadığı bölge tabiat şartları bakımından Orta Anadolu'ya benziyordu ve burada "Dry Farming" yani kuru tarım yapılıyordu. Bu konuda eğitim aldı.

Türkiye'ye döndükten sonra, Ali Numan çalışmalarına Ankara Gazi Çiftliği yerine Eskişehir'de devam etmek istedi. Mustafa Kemal, nerede çalışacağını sordu. "Eskişehir" cevabını alınca; "Sen deli misin? Daha yeni Amerika'dan geldin ve evlisin, senin için zor olmayacak mı?" diye sordu. Ali Numan kararlıydı; "Hayır, bu benim görevim; vatana borcum" cevabını verdi.

Türkiye'nin ilk araştırma kuruluşu olan Eskişehir'de "İslah-ı Buzır" (Tohum İslah İstasyonu) enstitüsünde önceleri sadece ıslah dalında çalışmalar yapıldı.

1929'da aynı kuruluşun içinde oluşturulan Kuru Ziraat Dene-me İstasyonu (Dry Farming) ile yetiştirme tekniği konusunda da çalışmalara başlandı.

Dry Farming...

Yağışı az olan veya yağmurları uygun zamanlarda düşmeyen bölgede, sulama yapılmadan ürün yetiştirme usulüydü.

ABD'nin iklimi kurak bölgelerinde uygulanan ve üretim miktarının önemli ölçüde artmasını sağlayan bu usul, Türkiye'de Atatürk'ün önderliğinde Eskişehir'de kurulan tesiste tatbik edilmeye başlandı. Amaç, dry farming usulüne uygun şekilde çalışılıp, yağın yağmurların toprağa iyice sızmasına çalışmak,

nemliliğin azalmasını önlemek, toprağın verimliliğini düşürmek, kuraklığa dayanıklı ve en iyi sonuç veren tohum ve ürünleri bulmak, gerekli tarla işlerini kuraklık durumuna uydurmaktır.

Ali Numan, Eskişehir'in beş kilometre dışında dağ başı diye adlandırılabilir Karacaşehir eteklerinde kuru tarım amaçlı Kuru Tarım (Dry Farming) Deneme İstasyonu'nda müdürlük yaptı. Kuru ve sulu tarım şartlarını inceledi. Çeşit ıslahı, gübre, ekim zamanı, ekim sıklığı gibi araştırmalarda da etkili sonuçlar aldı. Nadasa bırakılan topraklardaki tarla hazırlığını bir sistem bütünlüğü içerisinde ele aldı. Sürüm aletlerinden zamana; sürüm derinliğinden yabancı ot kontrolüne kadar bütün faktörler konusunda araştırmalar yaptırdı. Toprak işleme ve ot kontrolü denemelerinin sonunda ortaya çıkan "kuru tarım sistemi", yapılan ıslah çalışmaları da kuvvetli etkiledi.

Kuru Tarım Deneme İstasyonu'nda Ali Numan ve ekibi tarafından kaydedilen gelişmeler pek çok ülkeye model oldu. Bu araştırmalar, uluslararası kuruluşlarca "Türk mucizesi" olarak takdir gördü.

Örneğin...

İlkbahar başlangıcında yavaş, sonradan hızlı gelişen yumuşak buğday çeşidi "Ak702", "Sertak52", "Yayla 305" ve "Melez13" gibi melezler ortaya çıkarıldı.¹⁹⁵

Bu başarılı çalışmaların ardından Ali Numan, 1937 yılında Batı Bölgesi Zirai Kombinalar Başkanlığına getirildi.

Aynı yıl, çalışmalarının ilk üç yılını içeren *Eskişehir'de Dryfarming Araştırmaları*'nı iki ciltlik kitapta yayınladı.

Sağlam gözlem gücü ve araştırmacı kişiliğiyle Ali Numan, 1943'te teknik ziraat müdürlüklerinin kuruluşuyla birlikte, hem kuru tarım istasyonu müdürlüğünü hem de teknik

195 1931 yılında yapılan çalışmalar sadece "ak buğday" değil makarna yapımı için "sarı buğday" yetiştirilmesine yönelik de oldu. Üzerinde çalışılan çeşitlerden çok sayıda saf hat elde edilerek bunların adaptasyon yetenekleri ölçüldü ve bölge için kışa oldukça dayanıklı "sarı buğday"dan 710 makarnalık çeşit elde edildi. Bu çalışmalar İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra durdu. Bugün Türkiye makarna pazarında yüzde 30'un üzerinde bir pay ile uzun süredir İtalyan "Barilla" lider. Şirketin sos pazarındaki payı ise yüzde 60. Barilla, Türkiye pazarına 1994 yılında Doğu Grubu'nun bünyesinde bulunan Filiz Makarna'ya ortak olarak girdi. 2004 yılında Doğu Grubu'ndan tüm şirket payını satın aldı. Türkiye'de; Barilla, Filiz, Wasa, Gran Pavesi ve Mulino Bianco markalarının üretimini, ithalatını ve dağıtımını gerçekleştiriyor. Yıllık 1.5 milyar dolar ile Avrupa'nın en büyük ekmek üreticisi Kamps da Barilla'nın sahip olduğu şirketlerden!

ziraat müdürlüğü ile pamuk üretme müdürlüğü görevlerini yaptı.

Aralıksız çalıştı ve teknik eleman gibi köy köy gezip, incelemelerde bulundu.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD tarafından başlatılan Marshall Planı yardımının Türkiye'ye yönelik "Tarımın Makinalaşması Programı"nın uygulanmasında, Tarım Bakanlığı adına eşgüdüm çalışmalarını yönetti. Ayrıca..

1948-1951 yılları arasında Atatürk Orman Çiftliği Müdürlüğü ve Devlet Üretme Çiftlikleri Genel Müdürlüğü görevini üstlendi.

Başbakan Adnan Menderes 2 Haziran 1950'de hükümetini kurdu. DP'nin bu ilk kabinesinde sorunlar oldu. Kimi bakanların yeri değiştirildi. Kimi bakanlar istifa etti. İlk kabinenin ömrü dokuz ay sürdü... Menderes, 9 Mart 1951'de ikinci hükümetini kurdu. Yeni kabinede yer alamayan bakanlardan biri de Tarım Bakanı Nihat İyriboz oldu. Yerine Nedim Öktem getirildi.

Bu değişikliğin sebebi Ali Numan Kırac idi!

Eskişehirli Maliye Bakanı Hasan Polatkan, Bayındırlık Bakanı Kemal Zeytinoğlu ve DP kurucusu toprak ağası Emin Sazak, Ali Numan Kırac'a "kalkan olan" Tarım Bakanı İyriboz'u koltuğundan ettiler.

Bakan İyriboz, bitki hastalıkları uzmanıydı. Ankara Ziraat Okulu ve İstanbul Ziraat Müzesi Müdürlüğü, İzmir Bornova Ziraat Mücadele Enstitüsü Müdürlüğü yapmıştı. Ve meslektaşı Ali Numan Kırac'ın bilgi ve tecrübesini yakından biliyordu. Bu nedenle Kırac'ı Devlet Üretme Çiftlikleri Genel Müdürü yapmıştı. Bu atama DP'de infial uyandırmıştı.

Kuşkusuz... Meselenin temel nedeni uygulanan kamucu tarım politikalarıydı. Ancak bu dile getirilmiyordu. Kırac'ın, 1946 seçimlerinde CHP milletvekili adayı olması; ve Halkevi Başkanlığı yapması sorun olarak gösteriliyordu.

Bakan İyriboz, Menderes'in ısrarlarına rağmen Ali Numan Kırac'ı görevden almayı kabul etmemişti. Çünkü Kırac'ın Türk tarımının gelişmesi için elzem olduğunu düşünüyordu.

Sonuçta...

Nihat İyriboz Tarım Bakanlığı'ndan alındı. Hemen ardından... Mesleği maliye müfettişliği olan Tarım Bakanı Ökmen, Ekim 1951'de Ali Numan Kırac'ı görevinden aldı.¹⁹⁶

196 Ali Numan Kırac'ın çalışmaları hiç unutulmadı. Adına, beyaz kavuzlu, beyaz taneli olan ekmeklik buğday tohum çeşidi "Kırac66" adıyla tescil ettirildi. Yıl, 1970 idi.

Ali Numan Kırac'ın emekli edilmesinin sebebi, DP'nin toprak ağası milletvekillerinin ABD'den gelen tarım makinelerine el koymak istemesiydi!

Hâlâ kamu tarımını savunan, Atatürk'ün gözbebeği ziraat mühendisi yok ediliverdi! Cumhuriyet'e kanat geren bu idealist bürokratlar zaman içinde tek tek pasifize edildi.

Türk tarımı, Alman Bayern'den Amerikan Monsanto'ya kadar yabancı tekelere bağımlı hale getirildi. Ülke "ithal tohum cenneti" yapıldı!..

Tüm bunlar ABD stratejisiydi. Hibrit tohumlara ülkeyi mahkûm edecek kadrolar iş başına getiriliyordu artık...

Atatürk'ün inanılmaz çabası

Atatürk neler neler yaptı Türk tarımı için...

Eskişehir tohum ıslah istasyonunun dışında Atatürk döneminde Adana, Adapazarı, İstanbul-Yeşilköy ve Ankara'da da benzeri merkezler faaliyetliydi.

İlk yıllarda kurulan bu istasyonlara 1936 yılından sonra "Kayseri Yem Bitkileri", "Antalya Sıcak İklim Bitkileri İstasyonları" ile Erzurum ve Samsun istasyonları eklendi.

Bu istasyonlarda elde edilen ıslah edilmiş tohumlar köylünün elindeki tohumlardan yüzde 20-50 daha fazla ürün veriyordu.

Öyle ki... 1940 yılından sonra kurulan tohum üretme çiftliklerinde üretilen tohumlar ihtiyaç karşısında yetersiz kaldı. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, Atatürk'ün bağışladığı çiftlikler tohum üretme merkezleri olarak kullanılmaya başlandı.¹⁹⁷

Islah edilmiş tohum yetiştirip köylüye dağıtma işlevini gören bir diğer kurum 12 Şubat 1937 tarihinde 3130 sayılı kanunla kurulan Zirai Kombinalar İdaresi idi. Bu kombinaların bir amacı da, ıslah edilmiş tohum ve modern tarım araçları kullanarak buğdayın üretim maliyetini düşürmektir.

Kombinalarda sürdürülen üretim faaliyetleri bir yandan ülkenin tahıl ihtiyacının karşılanmasına önemli katkı sağlarken,

197 Atatürk'ün 1925 yılından itibaren kurduğu örnek çiftlikler; Ankara'da Orman Çiftliği, Yalova'da Millet ve Baltacı Çiftlikleri, Silifke'de Tekir ve Şövalye Çiftlikleri, Dört Yol'da Karabasmak Çiftliği, Tarsus'ta Pillioğlu Çiftliği idi. Atatürk 11 Temmuz 1937 tarihinde Başbakanlığa yazdığı bir yazıyla bu çiftlikleri hazineye bağışladı. Bu yedi çiftliğin arazi varlığı 15 bin 500 hektar idi.

diğer yandan daha iyi araç ve tekniklerle tarımda verimliliğin kısa süreler içinde artırılabilceğini ortaya çıkardı.

Sadece tahıl çalışmaları yapılmadı...

Tarla tarımında araştırma yaparak deneme ve daha sonra tohum üreterek çiftçiye dağıtma modeli pamuk üretiminde de yapıldı.

Pamuk ıslahı konusunda ilk girişim 1925 yılında Adana Tohum İslah Komisyonu'nun kurulması ile başladı. 1927 yılından itibaren ABD'den 40 pamuk çeşidi getirilerek Türkiye için uygun pamuk cinsini tespit ve ıslah denemelerine başlandı. Ziraat Bakanlığı tarafından 1934 yılında pamuk yetiştirme planı hazırlanarak uygulamaya konuldu. Bu plana göre yurt dışından getirilecek tohumluklar, üretim çiftliklerinde çoğaltılarak köylülere dağıtılacaktı. Bu planın gerçekleştirilmesi için 1935 mali yılından itibaren yedi yılda bütçeye üç milyon liralık tahsisat konuldu. Adana dışında Nazilli, Eskişehir/Mayıslar ve Malatya'da da birer ıslah, deneme ve üretim çiftliği kuruldu.

Keza tütün...

Dünyanın en değerli tütünü "şark tütünü"nın geliştirilmesi için çalışmalar yapıldı. Tütün ıslahı konusundaki ilk girişim 1927 yılında Ziraat Fen Şubesi'nin kurulmasıyla başladı. 1936 yılında İnhisarlar İdaresi'nce "Tütün Enstitüsü" kuruldu. Enstitünün kurulmasından sonra, Karadeniz tütünlerinin ıslahı için Samsun'da, Ege tütünleri için İzmir Buca ve Şark tütünleri için Malatya'da tütün ıslah istasyonu açıldı.

Bu istasyonlarda ıslah edilen tohumların denemelerini yapabilmek için çeşitli yerlerde deneme tarlaları faaliyete geçirildi. 1937 yılından itibaren üretim bölgelerinde fidelikler kurularak üreticiye parasız fide dağıtımına başlandı.

10 Haziran 1938'de kabul edilen 3437 sayılı Tütün ve Tütün İnhisarı Kanunu ile TEKEL kendi bölgesinde tütünü en iyi yetiştiren üreticiye parasal ödüller verdi.

Meyvecilik unutulmadı...

Alanları 10-20 hektar arasında değişen ve elma, incir, zeytin, fındık, narenciye, fıstık, kayısı üzerine çalışan Arifiye, Aydın, İzmir, Giresun, Antalya, Gaziantep ve Malatya meyvecilik istasyonları açıldı.

Tarsus'ta narenciye fidanlığı, Bursa ve Erzincan'da ipekböcekçiliği için dut fidanlığı, Gaziantep'te fıstık fidanlığı, Rize ve Borçka'da fındık ve okuduğunuz gibi çay tarımı için fidanlıklar açıldı. Bilecik, Kırklareli, Manisa, Tekirdağ ve Ankara'da asma fidanlıkları kuruldu. Eskişehir ve Halkalı'da patates, Adapazarı'nda mısır tarım istasyonları açıldı. İstasyonların bazıları Araştırma Enstitüleri'ne dönüştürüldü.

Elma, armut, kayısı, vişne, badem, narenciye ile diğer meyve ve süs fidanları yetiştirmek üzere Kastamonu, Niğde, Ankara, Erzincan, Kütahya, Çanakkale, Alanya, Tarsus ve İzmir'de birer fidanlık kuruldu.

Ya zeytinyağı, ya bağcılık?

Zeytinciliği geliştirmek, zeytin ağaçlarını aşılama için İzmir, Muğla, Balıkesir ve Çanakkale illerinde birer "Seyyar Zeytin Bakım Teşkilatı" oluşturuldu.

Bağcılık alanında 80 dekar büyüklüğündeki Erenköy Amerikan Asma Fidanlığı ve Ankara, Bilecik, Halkalı, Kırklareli, Tekirdağ ve Manisa'da toplam alanı 1307 dekarı bulan yeni fidanlıklar kuruldu. Üreticiye 1924'te 6 bin 725 fidan dağıtılmışken bu sayı 1938'de 3 milyon 23 bine ulaştı.

Bugün dünyada tarımın baş belasının pestisit olduğu tartışılmaz gerçek. Cumhuriyet'in ilk döneminde tarımsal araştırmanın ikinci önemli ayağı zararlılarla mücadele oldu.

– 12 Ocak 1925 tarih ve 541 sayılı Pamuklara Arız Olan Haşarat ve Emrazın İmha ve Tedavisi ve Tohumların İslahı Hakkında Kanun,

– 29 Ocak 1936 tarih ve 2906 sayılı Nebatları Hastalık ve Zararlı Böceklerden Koruma Hakkında Kanun çıkarıldı.

Ankara'da Merkez Mücadele Enstitüsü, İzmir Bornova'da ve Adana'da birer mücadele istasyonu kuruldu.

Bitkisel üretim konusundaki ıslah ve mücadele çalışmaları sonucu önemli miktarlarda üretim artışı gerçekleştirildi.

Buğday üretimi 1923-1925 yılları ortalaması 972 bin tondan 1936-1940'ta 3 milyon 636 bin tona çıktı. Bu verilere göre buğday üretimindeki artış yüzde 274 oldu. Aynı tarihte pamuk üretimi 44 bin tondan 64 bin tona yükseldi. Artış oranı yüzde 45 oldu. Tütün üretimi ise dönem başında 45 bin tondan dönem sonunda 68 bin tona ulaştı. Artış yüzde 51 oranında gerçekleşti.

Atatürk'ün Türk tarımı için yaptıkları ayrı bir kitap konusu olur. İşte bunlardan biri, çay...

Cumhuriyet'in çay ikramı

Cumhuriyet sadece var olan gıda ürünlerini geliştirmede.

Anadolu'yu yeni yiyeceklerle tanıştırdı.

Bunlardan biri çay idi...

Ne diyordu şairimiz Bedri Rahmi Eyüboğlu...

"bir ilimiz var adı Rize

durup dururken bir bardak çay sundu bize

Rize'de çayı kim yetiştirdi Rize'de

Mississippi'ye karışan çayları öğretirler bize

Rize'de çayı kim buldu Rize'de

kimdi o sessiz sedasız

kumral kumral demlenen mübarek adam.

adını öğretmediler bize

işte o güzel adamdan bre şahin aman

bi tane daha..."

Adı, Ali Rıza Erten (1887-1964)...

İstanbul Halkalı Yüksek Ziraat Okulu'ndan mezun oldu. Fransa'da İhtisas yaptı. Ziraat okullarında öğretmenlik ve yöneticilik yaptı. Ziraat Genel Müdürlüğü görevinde bulundu. Milletvekilliği ve bakanlık yaptı.

Yıl, 1921...

1917 Bolşevik Devrimi'yle birlikte Batum sınırı kapatıldı ve bu durum Rize ve çevresinde işsizliği artırdı. Bölgede eşkıya ve isyanlar insanları biktirdi.

Batum'da narenciye ve çay yetiştirildiğini görmüş Ali Rıza (Erten) Bey, *Yeni Ziraat* dergisindeki makalesinde Rize'de çay ve narenciye yetiştirmeyi önerdi. Bölgenin ekonomik refahı için adımlar atmak isteyen Ankara Hükümeti, Ali Rıza Beyin "Şimali Şarki Anadolu ve Kafkasya'da Tetkikatı Ziraiye" adlı Batum raporunu gündeme aldı, Rize'ye bir heyet gönderdi.

Heyetin başında Ziraat Genel Müdürü Zihni (Derin) Bey vardı. Yıl, 1923 idi...

Adı, Zihni Derin (1880-1965)...

Selanik ve Halkalı Ziraat Mektebi'ni bitirdi.

Bursa'da öğretmenlik yaparken milli mücadeleye katılmak için Ankara'ya geldi. İlk Tarım Genel Müdürü oldu.

Çay ve narenciye fidanlığı kurmak üzere Rize'ye gönderilen Zihni Bey, hazineye ait Garal Tepesi'ndeki 15 dekarlık arazide çalışmalarına başladı. Sonuçlar iyiydi; bölgenin iklim ve bölge yapısı çay yetiştirmeye uygundu. İlk çay tohumları Batum'dan bizzat Zihni Bey tarafından, –sınırdaki geçişi engellenmesin düşüncesiyle– bir baston içerisinde getirildi. Fidanlar halka dağıtıldı. Ne yazık ki bu ilk girişim –halkın bilgisizliği nedeniyle– yeterli ilgiyi görmedi.

Zihni Derin, bu konu ile ilgili yasa teklifi hazırladı. Tasarı, –o dönemin Rize milletvekillerinin desteğiyle– 6 Şubat 1924'te kanunlaştı.

Ardından Çay Araştırma Enstitüsü kuruldu ve Zihni Bey bu enstitünün başına getirildi. Türkiye'de çay yetiştirme tekniği ve buna ait bilgilerin yetersiz olduğu düşünülerek Hindistan'da çalışmış Dr. Mann ile Mr. Allen adında iki İngiliz uzman Rize'ye davet edildi. İki yıl Rize'de kalan İngiliz uzmanlar yeterli gelişme göstermediler ve gönderildiler.

10 yıl umutsuzluk dönemi başladı. Umutların kaybolmasında bu iki İngiliz'in rolü neydi acaba?

Sonuçta, istenilen üretim gerçekleşmedi. Ama...

Cumhuriyet pes etmedi...

Şiirdeki "bre şahin" denen Atatürk pes etmedi...

Yıl, 1935...

Rize'ye gelen ve Zihni Bey'in diktiği çay bitkilerini gören Başbakan İnönü olumlu kanaate vardı. Ankara Ziraat Fakültesi'nden bir teknik heyeti Rize'ye gönderdi.

Adı, Şevket Raşit Hatipoğlu (1898-1973)...

Bursa Ziraat Okulu ve Halkalı Yüksek Ziraat Okulu'nda okudu. Paris Ulusal Angronik Enstitüsü ve Berlin Yüksek Ziraat Okulu'nda master yaptı. Leipzig üniversitesinde felsefe doktorası yaptı. Dönüşünde Ankara Ziraat Fakültesi'nde doçent ve profesör olarak görev yaptı.

Çay konusunu araştırmakla görevlendirilen heyetin başındaydı. Bu görev, onun Rize köylüsüne ithaf ettiği *Türkiye'de Çay İktisadiyatı* adlı kitabını yazması ve Tarım Bakanlığı'na sunması ile sonuçlandı.

Prof. Hatipoğlu bu araştırmaları yapmakla yetinmeyerek Tarım Bakanlığı ve hükümet nezdinde de ısrarlı çalışmalarla çay işinin yeniden ele alınmasında başrol oynadı. Tarım Bakanı olarak görev yaptı.

Yıl, 1937...

İlk yaş çay elde edildi ve 138 kilo kuru çay üretildi.

Bir yıl sonra, Çay ve Fidanlıklar Müdürlüğü Teşkilatı köylerde aktif çalışmaya başladı. Öğretmen Yusuf Ziya Kotil gibi aydınların çabalarıyla köylüler çay bahçeleri yapmaya ikna edildi. Yaş çaydan kuru çay elde etmek için kurulan basit atölyeler genişletildi.

Yıl, 1940... Çay Kanunu çıkartıldı. Yaprak üretimi 2700 kiloya çıktı, bundan 600 kilo kuru çay üretildi.

Bu arada “gizli eller” yine devredeydi. İstanbul’da yapılan Yerli Çayı Muayene sonuçları şaşkınlık yarattı. Raporda, “sahte ve taklit” bir tür ot çayı olduğu yazıyordu. Raporu yazan eksper İranlı idi! İranlıdan şüphelenerek Cevizli Enstitüsü’nde çay tahlil ettirildi ve gerçek ve kalite çay olduğu ortaya çıkınca İranlının işine son verildi.

Savaş yıllarında kuru çay üretimi 16 bin 790 kiloya ulaştı. Gurbetçiler bahçelerinde çay yetiştirmek için Rize’ye dönmeye başladı.

1946’da ilk çay fabrikasının temeli atıldı. Bu fabrika Rize’deki tek iş veren kuruluş oldu.

Fabrika inşaatının duvarına İnönü’ye övgü yazısı yazıldı. DP hükümet olunca ilk yaptığı bu yazıyı kaldırmak oldu..¹⁹⁸

Yerli ırk mücadelesi

Atatürk döneminde hayvancılıkta ıslah faaliyetleri koyun, tiftik keçisi, sığır yoğunlaştı. Hem beslenme için hem sanayi girdisi olarak iç tüketimde, hem de ihracatı artırmada yararlanma hedefi kondu...

Koyun ıslahıyla, daha çok iki yeni tür olan “merinos” ve “karagül”ün ülkede yaygınlaştırılması amaçlandı. Aslında...

Merinos ıslahı Osmanlı’da 19. yüzyılın ortasında başladı. Başarılı olunamadı. Karacabey Çiftliği Orhan Gazi zamanında

¹⁹⁸ Çay tekelı 44 yıl sonra, Başbakan Turgut Özal döneminde 4 Aralık 1984 tarih ve 3092 sayılı kanunla kaldırıldı. Hemen Unilever “Lipton” markasıyla Türkiye’ye girdi. Bugün demlik ve poşet çay pazarının yüzde 80’ini ele geçirmiş durumda. Twinings, Sir Winston gibi yabancı markalar da çay pazarının küresel firmaları.

hazine-i hassaya ait bir çiftlik halinde idare edildi. Başlangıçtan itibaren burada büyük miktarda koyunculuk yapılmış, bazen koyunların sayısı 40 bine ulaşmıştı. Devlet eliyle kurulan bu ilk koyun yetiştirme çiftliğine Sultan Abdülmecit zamanında ithal merinos getirilmeye başlandı. Fakat hiçbir kural ve yönetime tabi olmadan çoğaltma işlemine devam edildi ve bu durum II. Meşrutiyet'e kadar sürdü.

Daha sonraki yıllarda Fransa'dan koç ve koyun ithal edildi. Ne yazık ki, yine plansız bir çoğaltma uygulandı. Bu durum Cumhuriyet dönemine kadar sürdü.

Cumhuriyet döneminde Karacabey Çiftliği'nde daha sistematik bir koyun ıslahına girildi.

Cumhuriyet'in ilk yıllarında devletin elinde biri Karacabey'de diğeri Halkalı'da olmak üzere kıvırcık ve merinos karışımı, özellikleri birbirinden farklı iki deneme sürüsü vardı. Bu çiftliklerdeki sürüler üzerinde yapılan incelemelerde koyunlar damızlık için yeterli bulunmadı, yeni saf merinos damızlık sürüleri getirildi.

1931 Birinci Ziraat Kongresi koyunculuk raporlarına, merinos koyun ıslahı için uygun Bursa, Balıkesir, Çanakkale illeri merinos yetiştirme bölgesi olarak belirlendi.

5 Temmuz 1934 tarih ve 2582 sayılı Merinos koyunlarının Yetiştirilmesi ve Islah Edilmiş Pamuk Tohumları Üretimi hakkındaki yasanın kabul edilmesinin ardından merinos koyun yetiştirme konusunda yeni bir atılım yapıldı. Almanya'dan et-yapağı merinosu özelliğine sahip 360 koç ve 500 koyun ithal edildi. Sonrası on yılda Bursa ve Balıkesir yörelerinde merinos koyununun yayılmasını hızlandırmak için "Merinos Müfettişlik Teşkilatı" kuruldu. 1942 yılında üreticiye 2 bin 844 baş merinos koç dağıtıldı. Aynı yıl halkın elindeki merinos cinsi koyun sayısı 17 bin idi.

Cumhuriyet'in ilk dönemlerinde ülkeye sokulan bir diğerkoyun cinsi karagül (Buhara Koyunu) oldu. Kuzularının derisi astragan kürk yapımında kullanılan bu koyun, 1925'te ilk kez Atatürk Orman Çiftliği'ne getirildi.

Sovyetler Birliği'nden 1929'da damızlık 10 koç, 1930 yılında damızlık 6 koç, 20 damızlık koyun ithal edildi. Hem saf olarak hem de yerli kıvırcıklarla melezlenerek çoğaltılmaya başlandı. Daha sonraki yıllarda karagüller Atatürk'ün Silifke ve Yalova'daki çiftliklerinde de yetiştirildi.

Çifteler, Uzunyayla, Mercimek, Ilıca, İnanlı, Kozan, Boztepe ve Göle’de inekhaneler kuruldu.

Cumhuriyet öncesinde Bursa ve Kars’ta Simenta, Hollanda, Sviç, Montofon, Mısır, Kırım ve Halep sığır ırklarının sistemsiz girişi sonucu birçok melez türler vardı. Cumhuriyet yerli ırkları korumak için çalışmalar başlattı. Kars, Erzurum ve Ardahan’ı kapsayan Kuzeydoğu Anadolu’da doğu ırkının geliştirilmesi için 1936’da 20 bin dönümlük alanda Göle İnekhanesi kuruldu. Aynı amaçla 1939 yılında Tokat’ta 54 bin dekar alanda Kozova İnekhanesi inşa edildi. 10 bin dekarlık İncesu yaylası bu inekhaneye tahsis edildi.

Amaç, bu inekhanelerde yetiştirilen boğalarla köylünün damızlık ihtiyacının karşılanmasıydı. 1925-1926 yıllarında Silifke’deki Atatürk’ün Tekir Çiftliği’nde kırmızı ırk boğaları çoğaltılarak köylüye dağıtıldı. Çukurova havzasında 1934’ten itibaren bir sürü oluşturularak, yerli ırkın ıslahı çalışmalarına bu bölgede de başlandı.

Bu dönemde Trakya ve Batı Anadolu’da yaygın olan sığır boz ırktı. 1929’da kurulan 12 bin 250 dönüm sahası olan Tekirdağ-İnanlı İnekhanesi’nde ıslaha tutularak damızlık boğalar yetiştirildi. Eskişehir Çifteler’de ve Karacabey’de boz ırk sürüsü kuruldu. Keza. Şeker Sanayi A.Ş.’nin çiftliklerinde de sığır yetiştiriciliği yapılarak üreticilere damızlık boğalar dağıtıldı.

Benzer çalışmalar Anadolu’nun bir başka yerli ırkı ara sığır için de yapıldı.

Atatürk döneminde hayvancılığın ıslahı faaliyetlerinin yöneldiği bir diğer alan taşımacılıkta kullanılan atçılık idi.

1930 yılından itibaren tarımda mekanizasyondan atlı tarıma dönüldü. Sebebi 1929 dünya ekonomik kriziydi. Yaşanan dünya ekonomik krizi tarım ürünleri fiyatlarını düşürdü ve makineleşmeyi ekonomik olmaktan çıkardı. 1930’dan itibaren tarımda makineleşme, traktör kullanımı, terk edildi ve atlı tarımın modern aletlerle donatılarak yaygınlaştırılmasına çalışıldı.

Atatürk her çiftçi ailesinin bir çift ata sahip olması gerektiğini belirtti.

Bu arada...

Hayvan hastalıklarıyla mücadele önemli bir yer tuttu. Bu konuda ilk örgütlenme sığır vebasının yaygınlaşması üzerine 1901 yılında Bakteriyoloji Hane-i Baytari’nin kurulması ile başlatılmıştı.

Doğu illerinde sığır vebasının zararlarının artması üzerine 1911’de Erzincan’da bir serum laboratuvarı kurularak 50 bin

hayvana yetecek serum deposu kuruldu. Savaş döneminde serum üretimi 150 bin hayvana yetecek doza yükseltildi.

Cumhuriyet döneminde, bu iki kuruluşa 1924 yılında Ankara Etlik Enstitüsü eklendi. Ayrıca hayvan hastalıklarının yayılmasını önlemek için karantina istasyonları kuruldu. Ardından İstanbul, Bursa, İzmir ve Mersin’de bölge laboratuvarları, Adana, Eskişehir ve Konya’da hayvan hastaneleri açıldı.

Bu teşkilatlanma sayesinde üretilen aşı ve serumların çeşitleri sürekli olarak arttı; 1937’de 5 milyon 500 bin doz 28 değişik aşı ve serum üretildi.

Hastalıklar ve uzun yıllar devam eden savaşlar nedeniyle 1923-1925’te 15 milyona düşmüş koyun sayısı 1930’ların sonunda 20 milyona çıktı. Keçi sayısı aynı dönemde 11 milyondan 16 milyona, büyükbaş hayvan sayısı ise 4 milyondan 9 milyona yükseldi. Sırasıyla koyunda artış oranı yüzde 33, keçide yüzde 45, büyükbaş hayvan sayısında ise yüzde 125 oldu.

Cumhuriyet “tarım devrimini” hiç kolay gerçekleştirmedi...

1929 dünya ekonomik krizi siyasal sıkıntılara da sebep oldu.. Bir örnek vereyim:

Hükümet, salt ticari krediler veren Ziraat Bankası Kanunu’nu değiştirdi. Gerekçesinde, köylülere kredi verilmesi; buğday fiyatının desteklenmesi; afetlerden zarar gören köylülere tohumluk, iş hayvanı, üretim araçları sağlanması vardı.

Kanun tasarısı, TBMM’de sert tartışmalardan sonra zorlukla kabul edildi. Büyük arazi sahibi milletvekilleri, hükümetin köylülere yönelik girişimlerinden rahatsızlık duymaya başladığını artık açık açık telaffuz etmeye başladı. CHP’de tarıma bakış konusunda iki grup vardı...

Tarım CHP’yi böldü

Affairism...

İsmet İnönü, “aferizm” diyordu; hem milletvekili hem de iş takipçiliği yapanlara.

İş Bankası’nın “iş” kelimesinin Fransızcası “affair” idi ve İnönü, kavramı buradan üretmişti. Aferistlerin başını, ekonominin

kilit noktalarını ellerinde tutan “İş Bankası çevresinin” baş temsilcisi Celal Bayar çekiyordu!

Cumhuriyet’in ilk yıllarındaki Mustafa Kemal ile, Kâzım Karabekir ve arkadaşları arasındaki “devrimciler-reformistler” kavgası bitmişti. Şimdi İnönü ve Bayar arasında “devletçiler ile aferistler” çatışması vardı. Devletçilik uygulamaları hızlandıkça bu mücadele şiddetlendi.

Bugünlerde AKP’li yandaşların dilinden “tek parti” lafı düşüyor; oysa o dönem CHP’de kaç grup olduğunu / kaç fikir ayrılıkları yaşandığını bilmiyorlar!

İdealist-aydın bürokratların çoğu, köylünün mal sahibi olmasını ve ekonomik yönden desteklenmesini gelişme politikaları açısından yararlı görüyordu.

Somut bir olay üzerinden konuyu açayım...

Tarih: 9 Mayıs 1935. Yer: Ankara.

CHP 4’üncü büyük kurultayını yaptı.

Bu kurultaya bugünden bakınca aslında bir sorunun da yanıtını buluyorsunuz: Kemalist Devrim niye yarım kaldı?

Büyük devrimci Atatürk, üstyapı (örneğin harf gibi) devrimleri yaptıktan sonra, altyapı devrimlerini (örneğin toprak reformunu) gerçekleştireceği sırada, 1929 dünya ekonomik kriziyle karşı karşıya kaldı.¹⁹⁹

1929 krizi, yeniden yapılanan Türkiye’nin “nasıl kalkınacağı” konusundaki kafa karışıklığını giderdi. Devletçilikten başka kurtuluş yöntemi yoktu. Gönül Batı’nın serbest pazarından yana olsa da gerçekçiydiler; Sovyetler Birliği’nin devletçiliğini benimsediler. Fakat.

1930’lar CHP içindeki bu iki görüşün birbirlerine üstünlük sağlama mücadelesiyle geçti. Bunun somut örneği partinin 4’üncü kurultayında yaşandı. Atatürk’ün katıldığı bu son kongrede CHP’de iki grup mücadele etti:

– Aferistler / liberaller...

– Devletçiler...

Evet, devletçilerin başında Başbakan İsmet İnönü; liberallerin başında ise Maliye Bakanı Celal Bayar vardı!

199 1929 yılındaki dünya krizinin Türkiye’yi nasıl etkilediğine örnek vereyim: 1929’da 13 kuruş olan buğday fiyatı 1932’de 4 kuruşa kadar geriledi. Aynı dönemde arpa fiyatları 7.3 kuruştan 2.2 kuruşa düştü. O dönemde Türkiye’nin başlıca ihraç mallarında fiyat düşüşleri fındık ve afyonda yüzde 73, incir ve tütünde yüzde 50, pamukta yüzde 48, üzüm ve zeytinyağında yüzde 43 civarında gerçekleşti. Ortada ciddi bir kriz vardı. Yine de 1930-39 döneminde yıllık büyüme ortalaması yüzde 5.8 oldu.

Kürsü tartışmalarında devletçileri eski asker Recep Peker, liberalleri toprak ağası Emin Sazak temsil etti.²⁰⁰ Karşıtlık, teori-
den değil pratik uygulamalardan kaynaklanıyordu. Örneğin...

Kâğıt sanayiini kim kuracaktı?

İthalata sınırlamalar getirilecek miydi?

Toprak reformu yapılacak mıydı? Vs.

Başbakan İnönü, ziyaret ettiği Sovyetler Birliği'nin plan anlayışına hayrandı. Devletçilikten yanaydı; toprak reformunu isteyenlerin başında geliyordu. Öyle ki, 1970'lerde Bülent Ecevit'in söyleyeceği "Toprak işleyen su kullananın" sloganını ilk kullanan İnönü'ydü: "Toprak ürününü ancak bir durumda verir; bu durum da o toprağı işleyen malı olmasıdır."

Parti içindeki hizipleşmede Atatürk hangi taraftaydı?

Atatürk toprak reformundan yanaydı. Çok istediği halde bunu meclisten geçiremediği de tarihsel bir gerçektir.

– 1 Kasım 1928 tarihindeki TBMM açış konuşmasında dedi ki:

"Şark vilayetlerimizin bir kısmında ihdas edilen umumi müfettişlik isabetli ve faydalı olmuştur. Cumhuriyet kanunlarının emniyetle sığınacak yegâne yer olduğunun anlaşılması bu havalide huzur ve inkişaf için esaslı bir mebdeydir/başlangıçtır. Yeni faaliyet devremizde gerek bu havalide, gerek memleketin diğer kısımlarında toprağı olmayan çiftçilere toprak tedarik etmek meselesiyle ehemmiyetli olarak iştilal buyuracaksınız."

– 1 Kasım 1929 tarihindeki TBMM açış konuşmasında dedi ki:

"Çiftçiye arazi vermek de, hükümetin mütemadiyen takip etmesi lazım gelen bir keyfiyettir. Çalışan Türk köylüsüne işleyebileceği kadar toprak temin etmek, memleketin istihsalatını/üretimini zenginleştirecek başlıca çarelerdendir."

– 1 Kasım 1936 tarihinde TBMM açış konuşmasında dedi ki:

"Toprak Kanunu'nun bir neticeye varmasını Kamutay'ın yüksek hizmetlerinden beklerim. Her Türk çiftçisi ailesinin, geçinebileceği ve çalışacağı toprağı malik olması, belheme hal lazımdır. Vatanın sağlam temeli ve iman bu esastadır."

200 Topraklarının büyüklüğü 70 bin dönümü bulan Eskişehirli Emin Sazak, toprak reformu tasarısı geri alınırsa Beylikköprü'deki 30 bin dönümünü devlete hibe edeceğini söyleyerek konuşmasını şöyle sürdürdü: "İnsanların çamurunu değiştiremeyiz. Birisi mareşal olur, öbürü nefer olur. Arkadaşlar bu amele işi bütün köyleri altüst eder. Çiftçiler kendisini nispeten kurtarır. Ama bu prensip kabul edilince, yarın amelenin şu apartmanın bir odasını da istemek hakkı olacaktır."

– 1 Kasım 1937 tarihindeki TBMM açış konuşmasında dedi ki:

"Milli ekonominin temeli tarımdır. Bunun içindir ki tarımda kalkınmaya büyük önem vermekteyiz. Köylere kadar yayılacak programlı ve pratik çalışmalar bu amacın yayılmasını kolaylaştıracaktır. Bu politika ve rejimde yer alabilecek başlıca önemli noktalar şunlar olabilir:

– Bir defa, memlekette topraksız çiftçi bırakılmamalıdır.

– Bundan daha önemli olanı ise bir çiftçi ailesini geçindirebilen toprağın hiçbir sebep ve suretle bölünemez bir nitelikte olmasıdır.

– Büyük çiftçi ve çiftlik sahiplerinin işletebilecekleri arazi genişliği, arazinin bulunduğu memleket bölgelerinin nüfus yoğunluğuna ve toprağın verim derecesine göre sınırlandırılması lazımdır."

Bu ilkeler nihayet 1937 sonbaharında kurulan Celal Bayar hükümetinin programına aynen alındı. Bu nedenle 1937'de 1924 Anayasası'nda bazı değişiklikler yapıldı. 1924 Anayasası'nın 74. maddesine bir fıkra eklendi: "Çiftçiyi toprak sahibi yapmak ve Osmanlı Devleti tarafından idare etmek için istimlak olunacak arazi ve ormanların istimlak bedelleri ve bu bedellerin ödenmesi sureti mahsus kanunlarla tayin olunur."

Yani... Kamulaştırma mümkün hale getirildi. Arkası gelmedi...

Atatürk'ün ölümü ve İkinci Dünya Savaşı'nın başlaması programın uygulanmasına olanak vermedi. Çiftçiyi Topraklandırma Kanunu görüşmeleri sürekli ertelenerek en sonunda 14 Mayıs 1945 tarihinde Türkiye Büyük Millet Meclisi gündemine geldi.

Daha yasa görüşmeleri başlamadan önce Sabir Sağıroğlu, Emin Sazak, Turhan Cemal Berker, Ahmet Sungur, Atıf İnan, Şefik Tugay, Tahsin Bekir Balta, Adnan Menderes gibi bazı milletvekilleri yasaya muhalefet etti.

Meclis'te sert tartışmalar olurken İsmet İnönü, "Toprak reformu istemeyen parti benim partim olamaz" dedi.

Büyük toprak sahiplerinin topraklarının kamu mülkiyetine geçirilmesini, bunların bir kesiminin topraksız ve az topraklı köylülere dağıtılmasını ve kırsal bölgelerde köklü değişiklikleri içeren 4753 sayılı Çiftçiyi Topraklandırma Kanunu, siyasete ve ekonomiye egemen olan büyük toprak sahipleri, toprak ağaları, aşiret reisleri ve şeyhler kanunun uygulanmasını engelledi.²⁰¹

201 Aile Araştırma Kurumu'nun Hacettepe Üniversitesi Sosyoloji bölümünden Dr. Şevket Ökten'e 2007 yılında yaptırdığı, "GAP Bölgesi'nin Sosyo-Kültürel ve Yapısal Özelliklerinin Aile Yapısına Etkileri" başlıklı araştırmanın sonuçlarından bazıları şöyle:

Bölgede, kendi mülkiyetinde hiç toprak olmadığını belirten aile reisi oranı yüzde 59. 51-100 dönüm arasında toprağa sahip olduğunu söyleyenlerin oranı yüzde 27 iken, 101-200 dönüm arası toprağa sahip ailelerin oranı yüzde 3.1 idi.

1930'lu yıllardan sonra ivme kazanan toprak sorunu tartışmaları, ne yazık ki o dönem aydınlardan ve politikacılardan yeterli derecede ilgi görmedi.

Sonuçta...

Toprak sahipleri CHP'yi bölüp DP ile iktidara geldi.

"Tarım Devrimi", başta Adnan Menderes olmak üzere büyük toprak sahiplerinin inisiyatifine kaldı. Düşününüz ki DP Hükümeti'nin Tarım Bakanı toprak ağası Cavit Oral oldu.

Şunu eklemeliyim:

Atatürk döneminde 1923-1929 yılları arasında tarımsal üretimin yıllık büyüme hızı yüzde 8.9'u bularak, milli gelir büyüme hızını (yüzde 8.6) geçti.

1930-1939 yılları arasında ise küresel kapitalizmin yaşadığı büyük dünya ekonomik krizinin olumsuzluğuna karşın, tarım sektörü büyümesini sürdürdü. Bu dönemde tarımda yıllık büyüme hızı yüzde 5.1 olarak gerçekleşti.

Ya bugün? Rezalet! Büyümedi, yüzde 2.1 oranında küçüldü.

Kitabın sonuna yaklaşıyoruz...

Türkiye'de tarımı yok eden, insanlarımızı ithal katkı maddeleriyle yok oluşa götüren "küresel ağababalar" kim?

Önce bunları tanıyalım...

Toprağının 200 dönümden büyük olduğunu belirten hanelerin oranı ise yüzde 2.5 idi. Toprak mülkiyetindeki dengesizliğe bağlı olarak toprağın işletmelere dağılımında da büyük dengesizlikler vardı. Hane reislerinin yüzde 7.2'si ailesinin toprağını işletiyor. Başkasının toprağında kiracı (yüzde 15.4) ve ortakçı / yarıcı olarak (yüzde 32.4) çalışanların toplam oranı yüzde 47.8'di.

DÜNYANIN EFENDİLERİ

Tespit 1)

Dünyada en zengin sekiz kişinin sahip olduğu para, 3 milyar 7 milyon kişinin sahip olduğu paraya eşit!

Tespit 2)

Adı, Vilfredo Frederico Damaso Pareto (1848-1923)....

İtalyan iktisatçı ve sosyolog.

Neoklasik Lozan iktisat ekolünün kurucusu kabul edilir.

Adıyla bilinen “Pareto Optimum” şudur:

Toplumdaki üretici, tüketici ve diğer değişken faktör sahiplerinden birinin durumunu kötüleştirmeden, diğer birinin durumunu iyileştirmek mümkün değildir.

Pareto, insanların yetenekleri bakımından eşitsiz olduğunu, bu nedenle gelir dağılımını dengeli hale getirme çabalarının başarısızlıkla sonuçlanacağını ileri sürdü.

Ne yapılabilirdi?

Pareto devlet kurumlarının, hükümetlerin, sosyal-ekonomik yapının, her şeyin değişebileceğini ve tarih boyunca da değiştiğini, fakat değişmeyen tek olgunun elitlerin varlığı olduğunu ileri sürdü:

“İktidarı elinde tutan elit sınıf, kendilerini koltuklarından edecek yetenekte olan bireyleri yok etmekle kendini savunabilir.” Bu yapılmadığı için, “tarih, bir aristokrasiler mezarlığı” idi.

Pareto, “seçkinlerin dolaşımı” teorisiyle, “siyasi elit” kavramıyla faşist düşünceyi etkiledi.

Bugün... Dünyada yaşanan gıda terörünün sebebi “Pareto Verimliliği/Optimumu” mu?

Yani... “Seçkinlerin” mutluluğu için, dengeyi bozan büyük kitlenin kırılması mı?

Başlayabilirim...

Adı, John Francis Queeny (1859-1933)...

ABD/Chicago’da satın alma elemanı olarak çalıştığı “Meyer Brothers” adlı ilaç şirketinden 1901 yılında ayrılıp, eşi Olga

Mendez Monsanto'nun soyadına ithafen "Monsanto Chemical Works" adlı şirketi kurdu...

Adı, Friedrich Bayer (1835-1917)...

Tüccardı. 1 Ağustos 1863'te Johann Friedrich Weskott adlı bir boya ustasıyla, Almanya'da –şimdiki adıyla– Wuppertal şehrinin semti olan Barmen'de küçük bir boya malzemesi fabrikası kurdu. 1881-1913 yılları arasında Bayer, uluslararası operasyonlara sahip bir kimya şirketi haline geldi. İlaç bölümü kuruldu. 1899'da piyasaya "Aspirin" ilacını sürdü...

Adı, Constantin Fahlberg (1850-1910)...

ABD'ye göçmüş bir Alman doktordu. Kömür katranının bir türevi olan benzoik asidin yüksek tatlandırıcı özelliğinden yola çıkarak "sakarin" adlı tatlandırıcıyı 1870'lerde keşfetti.²⁰² Dayısı Adolph List'in yardımıyla 1884'te patent alan Fahlberg, bir yıl sonraki iki uluslararası sergide suni tatlandırıcı sakarini piyasaya sürdü. Fahlberg ve List ilk sakarin fabrikasını, 1886 yılında Almanya'nın Salbke-Westerhüsen bölgesinde kurdu. Şekere göre fiyatı hayli ucuz olan sakarine talep çoktu. Bir yıl sonra İngiltere pazarına girdi. İngiliz tıp dergisinin 3 Kasım 1888 tarihli sayısında, sakarinin gıda gibi kullanımının insan sağlığı açısından önemli zararlar doğuracağı yazıldı. Fransa Tıp Akademisi de aynı görüşteydi. Portekiz, Fransa, İspanya, İtalya ve Macaristan da sakarine ithalat yasağı getirdi. Belçika, Hollanda yüksek vergiler koyarak ürünün ithalatını zorlaştırdı. Avrupa piyasasından sonra sakarinin ABD piyasasına girişi, 1893 Chicago Dünya Fuarı ile oldu.²⁰³

202 Sakarinin mucidinin Fahlberg değil de, icadın yapıldığı laboratuvarın yöneticisi Ira Remsen olduğu iddia edilir.

203 Osmanlı Devleti'nde sakarin 24 Mart 1896 tarihinde, "saccharin" ve "saccharosin" adlarıyla Ticaret ve Nafia Nezareti tarafından marka koruması altına alındı. Şirketin vekili A. Stock tarafından tescil ettirilen bu yapay tatlandırıcı ürün, hap şeklinde kutu, paket ve sandık içerisinde piyasaya sunuldu. Tıbbiye-i Mülkiye ve Sıhhiye-i Umumiye Meclisi sakarinin muhtemel zararları konusunda bir karar aldı. Sakarinin tıpta kullanımı uygun olabilirdi ama gıda ürünlerinde şeker yerine kullanımında sağlığa zarar verebilirdi. Tedbir alması için Gümrük Dairesi Rüsumat Emaneti'ne 23 Temmuz 1902 tarihinde başvurdu. 14 Şubat 1903 tarihinde Şûra-yı Devlet-i Tanzimat Dairesi toplandı, konuyu nihai karara bağladı. Bazı kısıtlamalar getirdi. Başta Almanya olmak üzere bazı elçilikler hemen harekete geçti. "Ne demekti bu; Tanzimat ve yapılan ticari anlaşmalara ters bir durum nasıl kabul edilebilirdi!" Tanzimat Dairesi devreye girdi. Bu arada Almanya'daki Fahlberg List şirketi İstanbul'a doktorlardan oluşan "bilimsel heyetlerin" sakarinin özellikle şeker hastaları için elzem olduğunu belirten raporlarını gönderdi.

Sonuçta... Dahiliye Nezareti 15 Eylül 1903 tarihinde sakarin hakkında kararını

Yıl 1901...

Monsanto şirketinin sahibi John Francis Quenny, Almanya'dan sakarin ithal edip ABD'de üretip satmaya başladı. Alman Bayer, fiyatları düşürdüğü için ABD'li Monsanto'ya iktisadi zorluklar yaşattı. Monsanto krizi, yeni sadık sakarin müşterisi Coca-Cola sayesinde atlattı.

Bir süre sonra Monsanto ile Bayer'in yolu yine kesişti...

Monsanto 1917 yılında savaştan yararlanıp Aspirin üretimine başladı. Kısa sürede dünyanın en büyük Aspirin üreticisi oldu!

Bu iki dünya devi arasında, yüzyılı aşkın süre sert çekişme yaşandı.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Bayer güç durumda kaldı. Ama. Rekabet işbirliğine dönüştü. Bayer ile Monsanto 1954'te birlikte –lastiğe benzeyen cam– “poliüretan” üretimine başladı. (Louvre Müzesi'ndeki Mona Lisa tablosunu koruyan cam bile bir Monsanto ürünü!)

Casus zirai alet

Marksist teori yıllarca “tekelci kapitalizm” kavramını tartıştı. Bu teoriye göre, serbest piyasa-rekabet ekonomisi aldatmacaydı. Kapitalizmin ikinci aşamasında büyük şirketlerin tekeli oluşuyordu. Bunlar ulusal yerli şirketleri yutuyordu. Marks haklı çıktı. Küreselleşen şirketlerin birleşmesi oligopol piyasayı²⁰⁴ ortaya çıkardı. Yıllar önce Rockefellerler ne demişti: “Rekabet günahtır!”

Gıda-tarım konusunda çalışmalarıyla tanınan sivil toplum kuruluşu ETC'den Pat Mooney diyor ki: “*Bu anlaşmalar*

Osmanlı vilayetine gönderdi: “İthalatında yasaklama ve kısıtlama yoktur!” Ancak reçeteyle satılacaktı!

Bir de, çocukların kullanmasına izin yoktu. Yiyecek-içeceklerde ise sakarin; çay, kahve ve komposto gibi sadece meşrubatlar için kullanılacaktı.

Gerek 1908 Cenevre ve gerekse 1909 Paris'te başta sakarin olmak üzere, (sakız yapımında) xylitol, (peynir yapımında kullanılan) dulcin gibi suni tatlandırıcıların yiyecek ve içeceklerde kullanımının yasaklanması için yapılan toplantılara Osmanlı'dan kimse katılmadı! Fransa gibi ülkeler yapay tatlandırıcı ithalatının şeker sanayini sekteye uğratacağını ifade ederken Osmanlı, kimi doktorlarının sakarine yönelttikleri eleştirileri, dönemin düşük şeker fiyatları dolayısıyla çok ciddiye almadı. Başta idrar kesesinde olmak üzere olası kanser yapıcı etkisinden dolayı sakarin 1977 yılından itibaren gelişmiş 50 ülkede yasak. Ya Türkiye?

204 Genelde iki, üç ya da en fazla dört oyuncunun/küresel şirketin hâkimiyetinde şekillenen piyasadır oligopol piyasa.

yalnızca tohumlar ve tarım ilaçlarıyla ilgili değil; tohum, toprak, hava verilerine egemen olan ve yeni gen bilgilerini işleyen bir şirket kaçınılmaz olarak tohum, tarım ilacı, gübre ve tarım makineleri gibi tarım girdilerini kontrol edecektir.”

Dünyanın her köşesindeki tarımsal faaliyeti takip ediyorlar. Nasıl mı?

Monsanto’nun “Precision Planting LLD” adlı şirketi var. Bu şirket “hassas tarım” yapan GPS donanımlı²⁰⁵ zirai makine satıyor. Bu makine, –bir tarlada metre metre toprağın daha önceden saptanmış ve coğrafi bilgi sistemlerine işlenmiş toprak özelliklerini iklim verilerini kullanarak– tohumu ekiyor, gübreliyor, tarım ilaçlarını atıyor ve sulama yapıyor! Geçmişte 10 dekarlık toprağın her parseline aynı miktar kimyasal gübre atılırken, GPS donanımlı tarım makineleriyle toprak analizlerine dayalı olarak farklı dozda kimyasal atılıyordu. Ama makinenin asıl işi başkaydı...

İşin özünde bu makine, ülke topraklarından büyük veri/big data topluyor Küresel şirketler büyük veriye sahip olup hegemonyalarını güçlendiriyor! Yani. Nerede neye ihtiyaç var biliyorlar...

“Tekelci kapitalizm” teorisine dönersek burada karşımıza işbirliği çıkıyor; “makyajı iyi” olan, “makyajı kötü” olanı satın alarak işlerin devamını sağlıyor!

İşte Monsanto...

1982’de bitkinin genetiğini değiştirerek GDO’lu pamuk, soya, mısır ve kanola üretti. 1985’te “aspartam” patentini elinde bulunduran ABD şirketi G.D. Searle LLC’yi satın aldı.

Sadece GDO’lu tohumlar değil... Monsanto’nun elinde “çok kıymetli herbisit” patentleri vardı; yani kimyasal zehirler. Bunlardan biri, (ilk bölümde yazdığım) toprağın üstünde GDO’lu bitki dışındaki tüm canlıları öldüren “roundup” idi! Bu pek “sihirli kimyasal zehrin” etkili maddesi “glyphosate”, Uluslararası Kanseri Araştırmaları Kurumu (IARC) raporuna göre kansere yol açıyordu. Kimin umurunda!

Monsanto...

1996’da GDO’lu ilk mahsulü “roundup ready soya”yı ve haşerelere dayanıklı GDO’lu pamuğunu tanıttı. Bir yıl sonra, yeni ürünlerinin, GDO’lu “roundup kanola, pamuk ve mısır” satışına

²⁰⁵ GPS; (Global Positioning System) Küresel Konumlama Sistemi. Dünya üzerinde herhangi engelsiz bir görüş hattında, dört veya daha fazla uydusu ile her türlü hava koşulunda yer ve zaman bilgileri sağlayan, uzay tabanlı uydu navigasyon sistemidir.

başladı. 2015 yılında 4.7 milyar dolarlık herbisit sattı ki büyük bölümü "roundup" idi!

1990'lar sonunda kimyasal ürünleri nedeniyle Monsanto'nun dünyada sicili bozulmaya başladı. Bu nedenle...

Monsanto, kimyasal madde operasyonlarını 1997'de kurduğu "Solutia" adlı şirketine devretti. Artık kurumsal geçmişinde hiçbir kimyasal maddeden bahsetmemeye başladı. O sadece "hayat bilimleri" ve "tarım şirketi" idi!

Kimyasal maddeleri hakkında açılan tüm davaları da Solutia'ya aktardı. Solutia 2002'de, PCB fabrikasının bulunduğu Anniston, Alabama'da toprak ve suyu kirletmekten suçlu bulundu ve 20 bin kişiye 600 milyon dolar ödemeye mahkûm oldu. Bir yıl sonra Solutia iflasını ilan etti... Ardından... Monsanto, 2004 yılında "American Seeds" şirketini kurdu.

2005 yılında 1.4 milyar dolara dünyanın en büyük sebze ve meyve tohum şirketlerinden Seminis'i satın aldı.

2007 yılında 1.5 milyar dolara önemli pamuk tohumu üreticisi, üç steril tohum ya da diğer adlarıyla "terminatör tohum" ya da "intihar tohum" patentinin sahibi Delta & Pine Land Company'yi bünyesine kattı. (D&PL'in Türkiye'deki şirketi Türk Delta Pine'ın Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'nın bazı çalışanlarına rüşvet verdiğini hatırlatırım.)

Monsanto 2008'de Hollandalı hibrit tohum şirketi De Ruiter'i 546 milyon euro'ya satın aldı. Tohum şirketleri satın alımında harcadığı miktar 30 milyar doları geçti.

Ama...

Dünya üzerindeki lekesinden kurtulamadı Monsanto. Bu durum ekonomik olarak önüne güçlükler çıkarmaya başladı. 2010 yılında *Forbes* dergisi "yılın şirketi" seçse de itibarı yerlerdeydi.

Monsanto'nun lekeli tarihi yeni değildi. Ta 1947'de Teksas'ta meydana gelen kazada 500 kişinin ölmesiyle başladı. 1949'da bu kez Virginia eyaletine bağlı Nitro kentinde bir fabrikası işçileriyle birlikte yandı.

Bu faciaları ABD kentlerindeki irili ufaklı kazalar izledi. Monsanto'ya karşı açılan davaların hemen hepsi başarısızlıkla sonuçlandı. Monsanto, çoğu kez kazandı davaları. En sıkıştığı yerlerde ilaçları, tohumları yasaklandı.

Kaybettikleri de vardı....

Paul François Fransa'da Tarım Okulu mezunuydu. 1987 yılından itibaren ailesinin topraklarında hayvancılık ve tahıl

üreticiliği yapmaya başladı. 1992 yılında 436 nüfuslu Bernac köyünde büyük bir tarım işletmesini devraldı. GDO'lu tahıl üreticiliği nedeniyle geniş çapta tohum, gübre, haşarata karşı ilaç kullanmaktaydı. 2004'te mısır tarlalarında zararlı otlara karşı ilaçlandırma sırasında fenalık geçirdi. Acilen hastaneye yetiştirilip, oksijen çadırına sokularak kurtarıldı. Rahatsızlığı, Monsanto'nun ürettiği ve sattığı Lasso isimli tarım ilacıydı! Paul'un epeydir kullandığı bu ilaç çoktandır merkezi sinir sisteminin köklü ve onulmaz bir biçimde dağıtmıştı. Müzmin baş ağrıları, kekemelik, bellek kayıpları bundandı. Monsanto'yu dava etmeye karar verdi.

"Önceleri ne solcuydum, ne de biyolojik ürüncüydüm. Tam tersine çoğu meslektaşım gibi sürekli daha ne kadar yüksek verim alırım, ne kadar çok kazanırımın hesaplarını yapardım. Ancak kendi başıma gelince söylenenler, uyarılar anlam kazandı" dedi.

Lasso 1985'te Kanada'da, 1992'de Belçika ve İngiltere'de de yasaklandı. Buna rağmen Monsanto'yu mahkemeye vermesi kimya lobilerini, meslek odalarını, hatta çiftçi sendikalarını bile rahatsız etti.

Fransız çiftçi geri adım atmadı. Lyon Asliye Hukuk Mahkemesi 13 Şubat 2012'de Monsanto'nun tarım ilaçlarının yaydığı zehirli gazlardan ötürü sorumluluğuna hükmetti.

Dünya alternatif küreselleşme hareketinin önemli örgütlerinden "Confédération Paysanne"nin (Köylü Konfederasyonu) avukatı Hélène Bras sevincini şu sözlerle ifade etti:

"Kazanılan dava gerçek bir ilerlemedir. Fransa ve Avrupa'da bir ilktir. Yargıçlar bugüne kadar çiftçilerin bu tip durumlarda başlarına gelenlerde sorumluluğu çiftçilere yüklemekteydi. Monsanto hep ürünlerinin zararsız olduğunu savunurdu. Şimdi sadece Monsanto değil, diğer küresel şirketler de bu yargı hükmünden ders çıkarmak zorunda kalacaklar."

Dünyanın dört yanında Monsanto'nun gerçek yüzü ortaya çıkmaya başladı.

Bu şirket dünyadaki...

GDO'lu kanola (kolza)'nın yüzde 59'unun,

GDO'lu pamuk ekiminin yüzde 63'ünün,

GDO'lu soya ekiminin yüzde 92'sinin,

GDO'lu mısır ekiminin yüzde 97'sinin tohum ve kimyasal ilaç sahibiydi.

Bu nedenle...

Monsanto... 2009 yılında 11,7 milyar dolar net satış yaptı ve 2,1 milyar dolar net gelir kazandı. Bir yıl sonra, net satışı 10.5 milyar dolar, net geliri ise 1 milyar dolara geriledi.

2009 yılına göre gelirinde yüzde 50'lik düşüş vardı.

Ne yapacaktı? "İyi makyajlı" Alman Bayer ile "birleşme" kararı aldı.

Yine de...

Monsanto kendini ucuza satmaya hiç razı değildi...

Bayer önce, Monsanto'ya hisse başına 122 dolar teklif etti.

Monsanto kabul etmedi.

Dört ay sonra Bayer teklifini 127.5 dolara yükseltti.

En nihayet hisse başına 128 dolar üzerinden el sıkıştılar.

Almanya devi, ABD devi Monsanto'yu 66 milyar dolara satın aldı. İktisatçıların çoğuna göre, bu satın alma piyasa değerlerinin üzerinde tecelli etti.

Küresel tohum pazarında Monsanto yüzde 26'lık pay ile başı çekiyordu. DuPont-Pioneer yüzde 21, Sygenta yüzde 8, Limagrain yüzde 5, Dow Agro Sciences yüzde 4, KWS yüzde 4, Bayer ise Crop Science tohum şirketiyle yüzde 3'lük paya sahipti.

Bu satın almayla Bayer, dünya tohum pazarında yüzde 29 ile birinci sıraya yükseldi.

Bir taşla üç kuş vurdu:

1) Tohum satacak...

2) Tohumunu kullananlara kimyasal satacak...

3) Bu tarım sonucu hastalananlara ilaç satacak...

Dünyanın tohum ve ilaç tekeli, AB'nin lider ülkesi Almanya oldu.

Bu nasıl oldu? Almanya bir tarım ülkesi mi? Sanayi ülkesi olarak tanıyorsunuz değil mi? Çalışanların sadece yaklaşık yüzde 2'sini istihdam eden bir tarım ülkesi olur mu?

Evet, olur: Tüm topraklarının yüzde 48'ini yani 16.7 milyon hektar toprağını tarıma ayırmışsa...

Bunun da 6,5 milyon hektarında tahıl...

2,5 milyon hektarında mısır...

1,3 milyon hektarında kanola yetiştiriliyorsa...

Tarım ürünleri ihracatında ABD, Hollanda ve Fransa'yı geride bırakarak dünya üçüncüsü oluyorsa, o ülke tarım ülkesidir!

2000 yılında Almanya'nın tarım ihracatı 28 milyar euro iken, bu rakam 16 yıl içinde 70 milyar euro'ya ulaştı.

Biz de hâlâ sanalım ki:

AB, GDO'lu tohumlar konusunda son derece hassas! AB'nin Gıda Güvenliği Kurumu EFSA (European Food Safety Agency), GDO'lu ürünlere karşı son derece hassas!

Oysa bu konuda AB ile ABD arasında fark yok!

Örneğin... İtalya, genetiği değiştirilmiş mısır tohumu ekimini 2013 yılında yasakladı. GDO'lu tohum üretenlerin başvurusu üzerine AB'nin yüksek mahkemesi Avrupa Adalet Divanı, geni değiştirilmiş ürünlerin insan, hayvan ve çevre sağlığına ciddi tehdit olduğunun kanıtlanmamış olduğu gerekçesine dayalı olarak üye ülkelerin geni değiştirilmiş mısır tohumu ekimini engelleyemeyeceğine karar verdi!

Başka türlü karar vermesi imkânsızdı. Gerçek şu: Alman Bayer AG, dünyanın en büyük tohum şirketi ABD'li Monsanto'yu 66 milyar dolara satın aldı. Ve Monsanto maskesini değiştirdi!

Sadece Monsanto değil...

Ne tesadüf hepsi bu yakın dönem içinde makyaj değiştirdi...

Tarım kimyasalları piyasasının en büyük şirketi İsviçreli Syngenta'yı, Çin'in ChemChina şirketi 43 milyar dolara almak üzere. (Şirketler anlaştı ama ABD, "ülkesindeki gıda stoku güvenliğini tehdit ediyor" diye engelliyor!)

İki dünya gübre devi iki Kanada şirketi; Agrium ve Potash-Corp birleşme kararı aldı!

Keza.

İki dev GDO tohum ve tarım ilacı üreticisi ABD'li Dow Chemical ve ABD'li DuPont arasında 130 milyar dolarlık hisse birleşme anlaşması yapıldı. Bu birleşme anlaşması kimya endüstrisinde bugüne kadar yapılmış en büyük anlaşma oldu.

Yeni adıyla, "DowDuPont", Almanya'nın küresel devi BASF'tan sonra dünyanın en büyük ikinci kimyasal şirketi oldu.

BASF, tabii ki DuPont ve Dow arasındaki anlaşmayı, DuPont'a teklif götürerek engellemeye çalıştı. Yapamadı. ABD, "anti-tröst yasasına" dayanarak karşı çıktı!

AB Komisyonu Rekabetten Sorumlu Üyesi Margrethe Vestager, 27 Mart 2017'de Brüksel'de düzenlediği basın toplantısında, ABD firmaları Dow Chemical ve DuPont birleşmesine koşullu onay verildiğini açıkladı. Şirketlerin, AB komisyonunun rekabet kaygılarına yönelik önemli taahhütlerde bulunduğunu belirten Vestager, birleşmenin DuPont'un küresel pestisit (haşere ilacı)

ve Ar-Ge bölümünü elden çıkartması koşuluna bağlı olduğunu söyledi.

Artık sıra geldi bir başka dünya devini yazmaya: DuPont...

Saklı dev: DuPont

DuPont...

Bu ismi bizim kimi insanlarımız nereden biliyor: Güreşten!

Beş dalda Oscar adayı olan bir film vardı: Foxcatcher!

Film, ABD'nin şampiyon güreşçisi Mark Schultz ile DuPont'un vârisi 58 yaşındaki John DuPont arasındaki "ilişkiyi" konu etti. (İlişki sözcüğünü tırnak içinde yazdım çünkü, aralarında eşcinsel ilişki vardı. Film buna yer vermedi. Amerikan basınında bu nedenle filme çok eleştiriler yapıldı. Güreşçi Mark Schultz iddiaları reddetti. vs.)

Türk kamuoyu ABD'li güreşçiyi, 1984 Los Angeles Olimpiyatı'nda Reşit Karabacak ile karşılaşmasında, –açık ara geride giderken ve elenmek üzereyken– yasak bir oyunla bizim güreşçinin kolunu kırarak şampiyon olmasından tanıyor!

Bir sonraki... 1988 Seul Olimpiyatları'nda, milli güreşçimiz Necmi Gençalp, Mark Schultz'ı yerden yere vurup 14-0 kazanarak rövanşı aldı! Bu mağlubiyetin acı sonu oldu:

John DuPont, Mark Schultz'ın ağabeyi –yine güreşçi olan– Dave'yi öldürdü. Film bu sonla bitti.

John DuPont 2010 yılında cezaevinde öldü. Vasiyeti açıldığında herkes şoke oldu. 10 ay süren evliliğinden çocuğu yoktu. 200 milyon doları bulan yıllık gelirinin büyük bölümünü –tıpkı Mark Schultz gibi– himayesine aldığı dünya şampiyonu Bulgar güreşçi Valentin Yordanov'a bıraktı!

John DuPont'un yeğenleri Beverly A. DuPont Gauggel ve William H. DuPont vasiyete itiraz etti. John DuPont'un "deli" olduğunu iddia ettiler...

Deli miydi?

Yanıtı aileyi tanıtarak vereyim...

Fransız Antoine Lavoisier (1743-1794) adını duymuş olabilirsiniz. Modern kimyanın temelini attı. "Doğanın tüm işleyişlerinde hiçbir şey yoktan var, vardan yok edilemez" sözünü bilirsiniz.

Bilim insanı Lavoisier aynı zamanda Kraliyet Barut ve Güherçile İdaresi Komiseri idi. Çünkü, nitrik asit ve potasyum

tuzları kullanarak barutu sentezlemeyi başarmıştı. Çalışmalarıyla barut üretimini iki katına çıkardı; Fransız toplarının menzili 150’den 260 metreye çıkardı. Fakat... 1789 Fransız Devrimi Lavoisier’yi “hain” ilan etti ve Paris’te giyotinle cezalandırdı. Bu idamdan sonra Lavoisier’nin asistanı Eleuthere Irenee DuPont eşi ve çocuğuyla Fransa’dan kaçıp Amerika’ya geldi! Kuşkusuz...

Asistan DuPont büyük Lavoisier’nin himayesinde edindiği bilgi ve beceriyi yanında Amerika’ya getirdi. Yüksek kaliteli barut üretiminde uzmandı. Şanslıydı.

İngilizler ve Fransızlar Amerika’ya ambargo uyguluyordu. DuPont ürünlerine rağbet yoğunlukta idi. Gerek 1812 ve gerekse 1846 savaşları ile en önemlisi 1861’deki Amerikan iç savaşı DuPontları zengin etti.

Fransız Huguenot kökenli DuPontlar savaş milyarderi oldu.

1803 yılında 36 bin dolarlık sermayeyle kurdukları “E. I. DuPont de Nemours and Company” günümüzde dünyanın en büyük sanayi kuruluşlarından biri oldu.

Barut yapıp satarak sermayelerini büyüttüler. Barutçuluk Ticaret Birliği adı altında bir kuruluş meydana getirerek barut fiyatlarını kendileri belirledi. The Powder Trust (Barut Tröstü) olarak ünlendiler.

Nasıl Rockefeller Standart Oil ile petrol tekeli ise, DuPont da patlayıcılar konusunda trösttü. Bunlar yasalara göre suç değil miydi? Suçtu ana örneğin Taft Hükümeti’nin Adalet Bakanı George W. Wickersham eski bir DuPont avukatıydı. Sahi... Siz ABD’yi kimlerin yönettiğini sanıyorsunuz?

Birinci Dünya Savaşı’nda müttefik ordularının topraklarından ateşlenen barutun yüzde 40’ı DuPontlar tarafından üretildi. Savaş sonunda Almanya’nın hâkimiyetindeki kimya sanayini DuPont ele geçirdi.

İkinci Dünya Savaşı’nda atılan atom bombası DuPont fabrikasında üretildi.

DuPont “ürünü” atom bombasının “marifetini” biliyorsunuz: Hiroşima’ya atılan atom bombasını biliyorsunuz...

Nagasaki’ye atılan atom bombasını biliyorsunuz...

Tokyo Soykırımı’nı biliyor musunuz?

Bileniniz azdır, pek yazılmasını-konuşulmasını istemezler!

Tarih: 24 Eylül 1944.

Amerikan Ordusu'nun Tokyo'ya hava saldırısı başladı; askeri bölgeler bombalanmaya başladı.

Beklenen sonuç bir türlü elde edilemedi.

Almanya'ya yapılan hava saldırısında "başarı" sağlayan Albay Curtis LeMay hava saldırısı komutanı yapıldı.

Albay LeMay, Japonya üzerinde bulutlu havanın çok yüksek olması nedeniyle yüksek irtifadan (2 bin feetten) atılan bombaların etkisiz olduğunu gördü. Keza...

Japon şehirleri büyük oranda ahşap ve kâğıt gibi yanıcı malzemelerden yapıldı. Plan yapıldı: Yangın çıkaracak ve bombanın atıldığı yerden kilometrelerce uzaktaki insanlar bile rüzgârın etkisiyle yanarak ölecekti. Bu nedenle bombaya jöle gibi bir kimyasal madde konacaktı.

İşte...

Bugün adına "jöle napalm" denen bombayı DuPont bulup üretti. (Albay LeMay ile DuPontların Fransız Huguenot soyundan olması tesadüf mü?) DuPont'un yaptığı "jöle napalm" Teksas'ta ahşaptan yapılan evler ve hayvanlar üzerinde denendi. Bombalar hazır hale getirildi. Etkili olması için sonbahar rüzgârları beklendi.

Tarih: 9-10 Mart 1945.

Gece yarısı... Her biri 6 ton ağırlığında napalm bombalarıyla yüklü 325 B-29 uçağı Tokyo'ya 2.5 saat bomba yağdırdı. Bir gecede 100 bin insan ve 278 bin ev yanıp kül oldu.

Ardından... Japonya'ya DuPont "ürünü" atom bombası da atılarak toplamda 500 bine yakın insan katledildi.

Demek... John DuPont "deli" idi öyle mi? John DuPont tek kişiyi öldürdü. Ya 500 bin Japon'un öldürülmesinde parmağı olan diğer DuPontlar?

Savaştan sonra...

Soykırımcı LeMay, 44 yaşında ABD tarihinin en genç dört yıldızlı generali unvanını kazandı. Toplamda 12 "kahramanlık" madalyası aldı. Yetmemiş olacak ki:

– "Küba'ya nükleer bomba atılsın" dedi.

– "Vietnam yakılsın" dedi.

Beni asıl şaşırtan ne biliyor musunuz?

Tokyo soykırımının üzerinden yıllar geçti. Bu yıl başında...

Tarih: 18 Ocak 2017.

Tokyo Expo Fuarı'nın W20-13 numaralı standında DuPont vardı. Ne satıyordu biliyor musunuz: Adına "akıllı giyim" dediği yangınlara dayanıklı tekstil ürünleri!

Dikkatinizi çekerim Tokyo'da açtı bu ticari standı. Hâlâ meydan okuyordu. Japonlar ses bile çıkaramadı. İnsanoğlu nasıl bu hale getirildi? Sözümleri ona Japonlar tarihlerine-geleneklerine bağlı.

Geçiniz efendim...

General LeMaylar...

DuPontlar...

Hâlâ faaliyetlerine devam ediyor...

Tek fark: Biyolojik savaş, görürsünüz silahlarla sürüyor.

Bu bazen tohum...

Bu bazen kimyasal ilaçlar...

Bu bazen kullandığınız kap-kacak oluyor.

Hepsini üreten de -dünyanın en büyük silah sanayiine sahip-DuPont!

DuPontlar dört sanayi kolunda tekel; kimya, otomotiv, petrol, kauçuk /lastik.

ABD'deki tüm kimyagerlerin beşte birinden fazlası DuPont laboratuvarlarında çalışıyordu. Neleri bulmadılar ki:

Yazdım; İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD'liler Türkiye'de naylon çorabı moda yaptılar. 1937'de ilk kadın naylon çorabını bulup dünyaya satan DuPont'tu.

Selüloiti bulan DuPont'tu.

Plastik çağın mimarı DuPont'tu.

Yani...

Mesela sadece tohumlar değil.

Mesela sadece kimyasal ilaçlar değil.

Yiyeceklerin konduğu plastik kapları atlamayınız.

Bugün plastiksiz dünya etmek hayal. Oysa. Plastiğin insan sağlığına ve çevreye verdiği zarar tek başına kitap konusu olur. Özetleyeyim...

Biberonlardaki tehlike: BPA

Rafineriler, ham petrolün kalitesine ve ihtiyaca göre petrol ürünleri üretir. Bunlardan bazıları plastik veya diğer kimyasal ürünler. Türkiye'den örnek vereyim...

Yıllık petrokimya ürünü talebi 8-9 milyon ton.

Bunun 1.6 milyon tonunu üretiyoruz. Kalan bölümü ithal ediyoruz. Türkiye’de petrokimyasal ürünlerin, özellikle termo-plastiklerin talep artış hızı dünya ortalamasının en az iki katı. Plastik talebindeki artış hızının GSMH artış hızına oranı dünya ortalamasının çok üzerinde. Türkiye, dünyanın yedinci, Avrupa’nın ise ikinci en büyük plastik üreticisi konumunda!

İşlenmesi, kalıplanması, ısıl olarak şekillendirilmesi kolay plastiklere “polikarbonat” denir. Polikarbonatı çok sert ve cam gibi parlak hale getirmek için Bisfenol A (diğer adıyla BPA) maddesi kullanılıyor.

Biberonlar, yemek paketleri, damacanalara, yemek saklama kapları, plastik bardak-tabaklar-kaşıklar, market etlerini satın alırken konulan plastik kaplar, köpük tabaklar veya fast-food ürünlerin konulduğu tabaklar gibi onlarca ürün son derece sağlıksız.

Örneğin... Kutu içeceklerin ve plastik şişelerin iç yüzeyinde bulunan BPA’nın, kan basıncını yükseltebileceği tespit edildi. Koreli uzmanlar tarafından yapılan araştırmada cam şişe yerine kutulardan içmek idrardaki BPA miktarını yüzde 1.600 artırıyor. Araştırmaya göre, günde iki kutu meşrubat içmek kan basıncını 5 mm Hg artırıyor. Ve bu artış, tansiyonu yüksek ve kalp hastası olanlar için ciddi problemler yaratıyor.

BPA’nın sadece yiyecek ve içecek kaplarında değil, kasa fişi, bankamatik çıktısı, uçak bileti gibi termal kâğıtlarda da bulunduğu ve bunlara temas edilmesiyle önemli miktarda BPA’ya maruz kalılabileceği uyarısı yapılıyor.

Bisfenol A’nın “marifetleri” saymakla bitmiyor; meme ve prostat kanserinden, obezite ve diyabete, astım ve alerjilerden migrene, kısırlık ve iktidarsızlıktan erken buluşa insan sağlığına sayısız zararları olduğu biliniyor.

Tehlikeli sağlık sorunlarına neden olduğu için Avrupa ülkelerinde BPA yasaklandı. Plastik bir şey almak zorunda kalanlar “BPA yoktur” ibareli ürünleri tercih ediyor. Ya bizde?

Petrokimya ürünlerinden “parafin” adını son yıllarda çok duyduunuz. Hayatımızın dört bir yanında olan renksiz-kokusuz-tatsız kimyasal bir madde bu.

Raf ömrü uzun olması için kimi meyve suyu, süt-yoğurt ve dondurulmuş gıdaların bulunduğu karton kutuların yüzeyi

parafinle kaplı. Sadece kutu değil, üretimi ucuz ve kolay olduğu için yaygın olarak kâğıt torba ve paket şeklindeki ambalaj malzemelerine konuyor.

Kimi...

Kremeler, merhemler, fitil ve kabızlık, vb. ilaçlarda, ruj, vazelin gibi kozmetik ürünlerinde de kullanılıyor. Parafinden, sebze-meyve boyamak amacıyla da yararlanılıyor. Marketteki elmanın parlak kırmızı olmasını sağlayan işte bu parafin. İçine portakal atıp “masaj yağı” diye bile yutturuluyor.

Bir petrol ürünü olarak bilinen parafin yıllar içinde farkında olmadan yutula yutula, vücuda yedirile yedirile karaciğer, böbrekler ve lenf düğümlerinde birikim yapar. Ölümcül sonuçlara sebep olur.

Parafinin Türkiye’de kullanımı 1950’lerde başladı. Yaklaşık 70 yıldır yutuyoruz.

Evet, meseleyi sadece tohum, ilaç konusuna sıkıştırmayınız.

Mahşerin Dört Atlısı ile karşı karşıyayız.

DuPont’un bir “marifetini” daha yazmalıyım...

Mutfaktaki “atom bombası”

İkinci Dünya Savaşı’na az bir zaman vardı...

Atom bombası çalışmaları gizlilik içinde sürüyordu.

“Beyaz zengin insanın” gündeminde ise, DuPont’un sahibi olduğu buzdolabı vardı: Frigidaire!

Evde kullanılmak üzere ABD’de 1913’te üretimi yapılan buzdolaplarında soğutucu madde olarak “propan”, “amonyak” veya “kükürt dioksit” kullanılıyordu.

Bu maddelerin tehlikeli olduğu konuşuluyordu.

Frigidaire, soğutucu olarak “Freon 114” (CFC) adı verilen yeni bir maddeyi kullandığını belirterek, reklam yapmaya başlayınca –Türkiye’de dahil olmak üzere– dünyanın dört köşesine satış yaptı.²⁰⁶

DuPont’un buzdolabı soğutucu çalışması başka buluşa yol açtı: Teflon!

²⁰⁶ Buzdolabı zenginliğin göstergesiydi. Türkiye’ye 1930’larda ABD’den ithal edilen ilk buzdolabı Frigidaire oldu. Arçelik yerli üretime geçene kadar ülkemizde “frigidaire / frijider” sözcüğü “buzdolabı” anlamında kullanılırdı!

Tarih: 6 Nisan 1938.

DuPont'un kimyagerlerinden Dr. Roy J. Plunkett ve asistanı Jack Rabok, "freon 114"ü keşfettikten sonra, arta kalan maddeyi çelik bir tüpe doldurup vanasını kapatarak -78 derecede sakladı. Bir süre sonra... Tekrar üretim yapmak için tüpün vanasını açınca tüpten gaz çıkmadı. Şaşırdılar. Tüpü tarttılar ağırlık azalmamıştı ve hammadde içerdeydi ama çıkmıyordu! Korktular. Tehlikeli olmasına rağmen vanayı çıkarıp tüpü baş aşağı çevirdiler. Ve... Gaz yerine beyaz bir toz dışarıya aktı.

Bu toz ele yapışmıyordu. Kaygandı. Yüksek sıcaklığa dayanıklıydı. Hiçbir madde içinde erimiyordu. Evet teflon, tesadüf eseri böyle bulundu...

Sprey boya gibi malzeme yüzeyine püskürtülen bu endüstriyel kaplamanın kod adı, "K 146" idi.

Diğer yanda...

Atom bombası çalışmalarında aksilikler vardı. Uranyum zenginleştirmesi yapılırken, gaz haldeki hammadde boru bağlantılarının contalarını eritiyordu.

Teflon ilk kez atom bombası projesinde conta yapımında kullanıldı. Ardından...

Savaş tüccarı DuPont'un ürettiği başka bomba ve patlayıcıların üretim aşamasında da teflon kullanıldı. Keza... Koruyucu askeri giysilerin imalatında da teflon vardı.

Atom bombasının da "katkısıyla" İkinci Dünya Savaşı bitti.

DuPont, -patent hakkı elinde bulunan- teflondan nasıl yararlanacağını düşünmeye başladı. Teflona şekil verme ve metal yüzeyleri teflonla kaplama yöntemleri geliştirdi. Bu nedenle teflon ilk kez ABD'deki mutfaklarda ekmek kalıpları kaplanmasında kullanıldı. Ancak...

Dünya mutfaklarına girmesini Fransız mühendis Marc Gregoire'nin eşi Colette'e borçluydu. Çift, patatesi daha az yağla pişirmek için alüminyum tava ve tencerelerin teflon ile kaplanabileceğini 1954 yılında keşfetti.

İki yıl sonra... TEFlon ile ALüminyumun birleşiminden dolayı şirketlerine "TEFAL" adını verdiler.

DuPont müdahale etti; "Tefal" adını kabul etmedi, "T'Fal" olmasını istedi. Anlaştılar: Kuzey Amerika'da "T'Fal" ve dünyanın diğer yerlerinde "Tefal" olarak kullanıldı.

Gelelim meselenin özüne...

Teflon:

Politetrafloroetilen (PTFE) polimerin ticari adı. Isıya, kimyasal maddelere, elektriğe, sürtünmeye dayanıklı ve bu nedenle hiçbir maddeye yapışmıyor. Fakat...

Yapımı ve yıkımı sırasında birçok kimyasal oluşturuyor. Örneğin... 230 derece sıcaklıkta "perfloroizobutan" (PFIB) içeren kanserojen gazlar açığa çıkarıyor. Keza...

Teflon ve diğer yapışmaz yüzeylerde (şekerleme ambalajı, pizza kutusu, kağıt tabak ve lekelerle dayanıklı halı üretiminde) kullanılan "perfluorooctanoic acid" (PFOA) maddesi, ABD çevre kuruluşu EPA'ya göre, "kanserojen" idi.

Teflonun yüksek sıcaklıkta ortaya çıkardığı "perfloroizobutan" (PFIB) adlı kimyasalın zararını yazmaya gerek yok; çünkü savaş gazı olarak kullanıldı!

Zararı çok:

Teflon, 5 dakika içinde 382 °C gibi yüksek sıcaklıklara çıkabiliyor. Bu sıcaklık derecesinde, ikisi kanserojen, ikisi çevre kirliliğine ve sonuncusu düşük dozda bile insan sağlığı için zehirleyici olan MFA (perfluoro methyl alkoxy) maddesini ortaya çıkarıyor. Tüm bu sebeplerle, DuPont'a milyonlarca dolarlık tazminat davaları açıldı.

DuPont...

- "Tavayı çizmemeleri gerekiyordu" dedi.
- "Tavayı yüksek ateşte boş ısıtmamaları gerekiyordu" dedi.
- "Eser miktarda teflon zarar vermez" dedi.

Palavraydı bunlar! DuPont tazminata mahkûm oldu.

Anlamadığım şu:

Hâlâ üretime neden devam ediliyor?

Dünyada adı konmamış bir biyolojik savaş yok mu? Göz göre göre insanı yok eden zehirli kimyasalların -başta gıda olmak üzere- hayatımızın her alanına girmesini nasıl açıklayacağız?

Ekleyeyim: Frigidaire buzdolabındaki soğutucu "Freon 114" adlı kimyasal, ozon tabakasını deldiği için yasaklandı. Gördünüz mü, aslında doğaya, insana ve dünyaya zararlı olan kimyasalı yasaklıyorlar! Siz öyle sanın!

DuPont, patentini aldığı "Freon 114"ü (CFC) dünyaya teneke-si 5 dolardan sattı. Fakat... Patent koruma süresi bittiğinde, aynı CFC, Hindistan'da, teneke-si 5 cent'e satılmaya başlandı. DuPont ne yaptı dersiniz? Hemen kutuplarda bir araştırma ekibi kurdu. Bu ekip (ne tesadüf), o zamana kadar hiç ölçülmemiş olan "Ozon

deliğinde” büyüme tespit etti! Ve dünyaya açıkladılar: “CFC çok tehlikeli bir gazdır. Onun yerine, HCFC kullanın!”

HCFC tabii ki DuPont ürünüydü. Tenekesi 5 dolardan satılmaya başlandı.

Geçen senelerde... HCFC’nin de patent koruma süresi bitti ve gene DuPont, HCFC’nin, CFC’den hiç farkı olmadığını ve ozon tabakasına zarar verdiğini açıkladı! Dünya yine yuttu. Bu kez, R-441A ve R-134A satılmaya başlandı.

DuPont ve benzerleri bilinmeden ekoemperyalizmin asıl hedefi olan “biyolojik kırım” anlaşılamaz! Nasıl anlaşılсын...

“Economist Intelligence Unit (EIU)” adlı araştırma kuruluşunun her yıl (küresel gıda güvencesi sorunlarını ele alan) “Küresel Gıda Güvenliği İndeksi” açıklar! Bu işin sponsoru kimdir; DuPont!

DuPont’un hangi şirketlere sahip / ortak olduklarından birkaç örnek vereyim ki, nüfuz alanını görünüz:

Coca-Cola, General Motors, Boeing, General Electric, Citibank, Artisan Savings Bank, Bank of Delaware, Florida National Bank, Merchants and Farmers Bank of Virginia, Diamond State Telephone, Symington Wayne Corp., Chemical Bank of New York, National Computer Analysts, Delaware, Philips Petroleum, Mid-Continent Petroleum Corporation, American Sugar Refining Company, Europa Corp., Chanslor-Western Oil Co., A.V.V. Corp., Niron Corporation, Newport News Shipbuilding and Drydock Co., Continental Oil, New England Nuclear, Crown Central Petroleum, Du Pont Aerospace, Du Pont Aero Finance Inc., National Liberty Corporation, Rancho San Andreas Inc, Fox Min Enterprises, Alcoa, AT&T, Armour, Bethlehem Steel, Chrysler, Eastman Kodak, Great A&P, IBM, International Nickel, International Paper, National Cash Register, Polaroid, Sears, Roebuck, Texaco gibi birçok küresel şirket....Yazmakla bitmez.

DuPont ailesinin servetini kuruşu kuruşuna yazabilmek çok güç. Dünyanın en zengin “aile holdingi” diyebiliriz. Sadece General Motors’ta sahip oldukları hisse değerleri 1.8 trilyon dolar!

Bugün... Yönetimde sekizinci kuşak DuPontlar var.

Sadece otomotiv sektöründe, kimya sektöründe, finans sektöründe, tarım sektörü gibi her yanda onlar yok.

Tarımsal üretim sonucu elde edilen biyoyakıt sektöründe de onlar var. Bu konu da pek gündeme getirilmiyor. Oysa ne yaptıklarını bilmek gerekiyor...

AKP'nin karayolu kazığı

Ne çok seviniyorlar; ne çok alkışlıyorlar. Heyecanla da bekliyorlar. Deniz altından Asya ile Avrupa kıtalarını karayoluyla birleştiren Avrasya Projesi bitmek üzereydi. İsim aranıyordu; hatta sosyal medyada yarışma yapıldı; Atatürk mü olsun, II. Abdülhamit mi olsun?

Yine sosyal medyada bir başka otoyol tartışması vardı:

Osman Gazi Köprüsü'nden geçiş ücreti dolar değil, Türk lirası üzerinden hesaplınsın!

Büyük tanıtımlı otoyolları açılışları... Köprü-tünel isimleri... Geçiş ücretleri... Ve hiç bitmeyen/bitmeyecek trafik sıkışıklığı...

"Sınıf atlamanın" sembolü araba sevdası...

ANAP'tan AKP'ye bu partiler otoyolu projeleriyle iktidar oldu. Bu "başarı" bazı ülkeler için de hâlâ geçerli; örneğin Hindistan'da Atal Bihari Vajpayee "süper otoyollar" (Işık Saçan Hindistan) propagandasıyla iktidara geldi.

Bu propagandalar... İsim-geçiş ücreti tartışmaları... Bir konuyu atlamamıza neden oluyor: Araba satışları... Petrol/enerji ihtiyacı... Ve çevresel yıkım!

Arabalar; 20 yıl önce 6 milyon ton petrol tüketirken...

Bu rakam günümüzde 25 milyon tona (dizel tüketimiye 30 milyon tondan 100 milyon tona) çıktı! Mesele sadece petrol kullanımı fazlalığı değil; yarattığı kirlilik... Petrole dayalı yakıt kullanımı dünya ekosistemini bozdu/bozmaya hızla devam ediyor. Sürdürülmesi imkânsız bu sisteme rağmen, partilerin otoyolları projeleriyle iktidara gelmesi; ve arabanın "kutsal" bir sembole dönüşmesi insanlık trajedisi değil mi?

Küreselleşmenin, "kutsal arabalara" yol açmak için, en değerli tarım alanlarını/biyoçeşitliliği yok etmesine ne yazık ki büyük kitleler/siyasal iktidarlar duyarsız. Ne kadar otoyol, o kadar gelişmişlik sanıyorlar. Yanılıyorlar...

"Kutsal arabaların" petrol iştahı hiç bitmiyor.

Alternatif ulaşım projeleri üzerinde durulmuyor. Çünkü "kutsal araba" üreticisi küresel şirketler bunlara izin vermiyor. Otoyolu, köprü, tünel vb. inşaatları ve bakımını –uluslararası kredi olanaklarıyla ve politikacılara rant yaratarak– teşvik ediyorlar!

Dünya kirlenmiş kimin umurunda? Bu kirliliği "gerekçe" yapmak istiyorlar! Neye mi? İnsanın yıkım projesine! Sabredin, yazacağım...

Sürekli “doğa dostu” ödülleri alan bu küresel otomotiv şirketleri, kamuoyunu “temiz yakıt” yalanlarıyla kandırıyor! Böylece toprağı yutmaya devam ediyorlar. Nasıl mı? Tarımsal ürünlerden de elde edilen biyoyakıtlarla!

Bu enerji kaynağı –petrol kadar olmasa da– kirliliğe neden oluyor. Ama asıl tehlikesi tarım arazilerini yok etme riski! Şöyle...

Güney Kore’nin küresel otomotiv devi Daewoo, Afrika Madagaskar’da –mısır ve palmye yağı üretmek için– 99 yıllığına –ülkenin üçte birini oluşturan– 1.3 milyon hektarlık toprağı kiralamak için anlaşma imzaladı. Bunun öğrenilmesiyle isyan çıktı; 100’e yakın insan can verdi. 18 Mart 2009’da askeri darbe oldu. Anlaşmanın iptal edildiğı açıklandı. Şimdilik. Çünkü Daewoo 218 bin hektarlık toprağı hâlâ kontrol ediyor...

Benzer amaçla AB şirketlerinin Afrika’da 3.9 milyon hektar arazi topladıkları ve hedeflerinin 17.5 milyon hektar olduğunu *Guardian* gazetesi yazdı. (7.3.2010)

“İnsan hakları ihlali yapılıyor” diye dünyayı ayağı kaldırdıkları Darfur’da ABD şirketi Jarch Capital 800 bin hektarlık arazi kapattı.

Ya diğerleri? Cargill, DuPont, Monsanto/Bayer gibi dünya tarım devleri biyoyakıt için –Endonezya’dan Brezilya’ya– gezenin akciğeri yağmur ormanlarını soya, şeker kamışı, mısır ve hurma yetiştirmek için hızla yok ediyor.

Küresel arazi satışlarında en çok ilgi gören bölgelere bakıldığında çok farklı sektörlerde kullanım alanı bulan tarım ürünleri ve emtia potansiyelinin hedef alındığı görülebilir. Burada özellikle yaklaşık 200 milyon hektar ile dünyadaki boş ve ekilebilir arazilerin yaklaşık yarısına sahip olan Sahra Altı Afrika ülkeleri tütün, yağlı tohum ve şeker kamışı gibi tarım mamulleri üretiyor. Yetmiyor. Daha fazla ürün için GDO’yu ve kimyasalları devreye sokuyorlar.

Bu arada biyoyakıt, dünya tarım fiyatlarını pahalılaştırdığı için (sadece 2008 yılında gıda fiyatlarındaki artış nedeniyle 30 ülkede) ayaklanmalara sebep oldu.

“Yeşil Dünya” kampanyalarıyla göz boyasalar da küresel şirketler dünya için olumsuz tablo ortaya çıkarıyor:

- Bunlar, iklim değışikliklerinin sebebi.
- Bunlar, kuraklıkların sebebi.
- Bunlar, şiddetli yağış-kasırğa gibi afetlerin sebebi.

Ve bunlar... Kimyasal kirlenmeden dolayı çocuklardaki astım-bronşit hastalıklarının son yıllarda çok artmasının sebebi!

Ve bunlar... Araç kirliliği (karbonmonoksit) ile kansere yol açılmasının sebebi.

Sizlere, otomobil markasını değiştirmenin hayalini kurdurup, otoyolu, köprü, tünel projesini alkışlatırlar! Yetmez ismini size koydururlar!

Oysa:

– Kutsal arabaların yapımı için (çelik-alüminyum üretmek için yapılan) demir cevheri, boksit madenciliği, toprağı ve ekosistemi yerle bir ederler.

– Araba fabrikaları için dünyanın dört köşesinde en değerli tarım arazilerine el koyarlar. (Türkiye’nin en verimli tarım alanlarının bulunduğu Bursa, Kocaeli, Sakarya’ya yapmadılar mı?)

Dünyanın doğal kaynaklarını hızla tüketen otomobil, küresel ekonominin simgesidir.

– Görülmemiş sellere, kasırgalara, çölleşmeye, mevsim bozukluklarına yol açan-ozon tabakasını delenlerden bahsediyoruz. İklimi bozup düzeltmek için kılını oynatmayanlardan. Hugo Chavez’in 2009’daki sözü meşhurdur; “İklim banka olsaydı çoktan kurtarılmıştı!”

Kıllarını kıpırdatmıyorlar. Sürekli toplantı yapıp uğraşıyor gözüküyorlar.

Onlar!

Küresel ısınmada belki de pek önemi olmayacak sığır ve domuzun çıkardığı metan gazını suçlu ilan ediyor! Sanayileşme, atıklar, kimyasallar vs. değil, çıkardıkları gazla hayvanlar suçlu bulunuyor. Eh zaten tatlı suyu tüketenler de hayvanlar değil mi? Ne yapılmalıydı; laboratuvarı et üretimi!

Kimse, petrol kaynaklı tüketimden bahsetmiyor.

Kimse, Coca-Cola, Danone, Mills, Kellogg’s, Mars, Mondelez, Nestlé, Pepsi, Associated British Foods ve Unilever gibi sadece on şirketin atmosfere 264 milyon ton sera gazı yaydığını belirtmiyor.

İşte Türkiye bu yanlış politikayı aynen uyguluyor. Dayatıyorlar. Bu sebeple hiçbir iktidar, kirlilik seviyesini muazzam azaltacak verimli toplu taşıma projelerinden bahsedemez. Bisiklet özendirilmez. Komiktir değil mi, “neden bisiklet yolları yapılmaz” sorusu? Oysa. Fransa Strasburg’ta 300 km bisiklet yolu var!

Bak kardeşim!

Mallarını kamyon ya da TIR'a yükledin, yola çıktın Avrupa ülkelerine... Çıkamazsın. Kapıkule'den çıkışta alınan dozvala/transit geçiş belgesi sınırlıdır Örneğin... Avusturya ufak bir ülkedir fakat doğayı korumak için gerektiğinde yollarını geçişe kapatır. Bu ülkeyi geçmek için 2/4 oranında kara geçişi yapılır. Yani, yolculuğun bir bölümünü trenle yapmak zorundasınız..

Egzoz salınımı bizdeki gibi sadece muayene zamanı dikkate alınmaz. Avrupa şehirlerinde yeşil bölgeler vardır. Her araç giremez. Bizim verimli tarım topraklarından otoyolu geçer!

Petrolü olmayan, biyoyakıttan pek haberi bulunmayan siyasal iktidarlar, (Hitler örneğinde olduğu gibi totaliter rejimlerin sembolü) otoyolu ve otomobil tüketiminde ısrarcı olur!

Evet!

Köprü'nün ya da tünelin adı "şu olsun-bu olsun" diye tartışacağımıza, (karayolu taşımacılığından doğayı çok daha az kirleten) Atatürk'ün tren projelerine neden sahip çıkmıyoruz? Doğayı ve insanı gözeten bir geleceğe uygun adımlar atmak için niçin kafa yormuyoruz? Hâlâ...

Batı'dan ithal edilmiş toplumsal ve çevresel maliyeti fazla sürdürülemez kalkınma modelinde ısrar ediyoruz? Bakınız...

Bu ülkenin solcuları 1960'larda Boğaz Köprüsü'ne karşı çıkarken, "bu çarpık düzen devam ettikçe, bir değil on köprü yaparsanız da yeterli olmayacaktır" demişlerdi. Haklı çıktılar.

Bunları konuşturmuyorlar, "Avrasya Tüneli'nin adı ne olsun" bunu tartıştırıyorlar. Mesele, Avrasya Tüneli'nin adı değildir. Mesele, insanı ve doğayı katleden "kutsal araba"; ve onun uzantısı otoyolları tüketimine/kültürüne/diktatörlüğüne son vermektir.

Yani, ekoemperyalizme karşı mücadele etmektir. Bir yalanı tuzla buz etmektir. Çünkü onlar neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylüyorlar. Bir örnek vermeliyim...

Uyuşturucu yalanı

Kenevir... Hemen aklınıza esrar gelmesin. Kenevir, "cannabaceae" familyasında yer alan tek yıllık bir bitki...

Bu cinse ait üç farklı bitki türü var:

Cannabis Indica... C.Sativa.... ve C. Ruderalis...

Bu üç tür arasında keyif verici “marihuana” olarak bilinen ve dilimize “Hint keneviri” olarak geçmiş olan C. Sativa’dır. Bu sebeple “kenevir” demek “uyuşturucu” demek algısı yaratıldı. Ve kuşkusuz bu algı yaratılmasının nedeni vardı. Geleceğiz...

Faydalı kenevir türü C. Indica...

Kenevir tohumu oldukça etkili bir besin kaynağı. Sağlıklı protein ve mineraller açısından çok zengin. İşte kenevir tohumunun sağlığa faydaları:

Dünyanın etkili beslenme dergisi *Nutrition & Metabolism*’de yazıldığına göre, kenevir tohumunun yüzde 30’u sağlık açısından büyük önem taşıyan omega-3 bitki besin temelli linoleik asit ve alfa-linoleik asit içeriyordu. Ayrıca kenevir tohumlarında, vücut hücrelerinin normal fonksiyonlarını yerine getirebilmesi, hücre yenilenmesi, sinir sistemi ve kaslar üzerinde etkili olan gama-linoleik asit vardı.

Kenevir tohumunda yüzde 25 oranında vücudun temel gereksinimleri olan protein, E vitamini, fosfor, potasyum, magnezyum, sülfür, kalsiyum, demir ve çinko bulunuyordu. Örneğin, biftekten alacağınız proteinler benzer ölçüde kenevir tohumundan karşılanabilir. Bu yönüyle kenevir tohumu mükemmel bir besin kaynağı.

Ya sağlık? İçindeki yararlı iki yağ asidi doğada başka hiçbir yerde yok. AIDS ve kanser tedavisinde kemoterapi ve radyasyon etkisini azaltıyor; romatizma, sara, astım, uykusuzluk, psikolojik bozukluk, omurga rahatsızlıkları gibi en az 250 hastalıkta yararlı olduğu biliniyor. Örneğin... Yapılan çalışmalar kenevir tohumunun kan pıhtılaşmasını önleyerek, kalp krizi sonrası iyileşme sürecini hızlandırdığını ortaya koydu.

İçerdiği bol miktarda omega-3 ve yeterli miktardaki omega-6 sayesinde kenevir cilt sağlığını korumaya yardımcı oluyor. Kenevir tohumunda bulunan gama-linolenik asit, regl öncesi ağrılara ve duygusal yoğunluğa sebep olan etmenleri yok ediyor. Kenevir tohumu hem çözünebilir hem de çözünemez lifler içerdiği için sizi uzun süre tok tutmasının yanı sıra sindirim sisteminin düzenlenmesine de yardımcı oluyor.

Kenevir...

Plastik ürünlerin tamamı, kenevirden üretilir ve kenevir plastiğinin doğaya dönüşmesi oldukça kolay. Bir arabanın

gövdesi kenevirden yapılırsa, dayanıklılığı çelikten tam 10 kat fazla. Binaların yalıtımı için de kullanılabilir; dayanıklı, ucuz ve esnek. Kenevirle yapılan sabunlar ve kozmetik ürünler, suyu kirletmiyor, tamamen doğa dostu. İlaç üretiminin dışında en çok kâğıt yapımında, tekstilde kumaş yapımında,²⁰⁷ biyoyakıt yapımında ve otomotiv sektöründe, plastik gibi petrokimya ürünlerin yerine kullanılabilir.

Gerek yağı, gerekse tohumundan faydalanan kenevir, gerçek bir çevre dostu. Öyle ki dünyanın hemen her yerinde yetiştirilebilen kenevirin bir dönüm büyüklüğündeki ekim alanı, 25 dönüm orman arazisinin ürettiği kadar oksijen üretebiliyor. Orman ağaçlarının büyümesi yıllar alırken kenevir dört ay gibi kısa bir sürede yetişiyor.

Bir dönümlük kenevir ekim alanından, dört dönümlük orman arazisinin ürettiği miktarda kâğıt elde edilebiliyor. Daha da önemlisi üç kez geri dönüşümü mümkün olan ağaca karşılık kenevirden elde edilen kâğıt tam sekiz kez yeniden dönüştürülebilir.

Kenevir dünyanın her yerinde yetiştirilebilir ve çok az suya ihtiyaç duyar. Ayrıca kendisini böceklerden koruyabildiği için tarım ilacına da ihtiyaç duymaz. Yani... Kenevir ile yapılan tekstil ürünleri yaygınlaşırsa, tarım ilacı sektörü tamamen ortadan kalkabiliyor. Kenevirin üretimi soyadan bile daha ucuz. Kenevirle beslenen hayvanlar, hormon takviyesine ihtiyaç duymaz.

Böylesine beslenme kaynağı, sağlık ve çevre dostu, ekonomik kenevir neden yasaklandı? Meselenin en hassas yerine geldik...

Kenevir, ABD’de 1930’lar öncesinde yasaklandı. Bunun nedeni kenevirin, dönemin dev şirketlerinin kazancını baltalamasıydı. Şöyle...

– William R. Hearst (1863-1951), ABD’de gazete ve dergilerin çoğunun sahibiydi. Ormanları vardı ve kâğıt ürettiyordu. Eğer kenevirden kâğıt yapılırsa, milyonlarını kaybedebilirdi.

– Rockefeller kim biliyorsunuz. Biyoyakıt olan kenevir yağı da, elbette onun en büyük düşmanıydı.²⁰⁸

207 İlk kot pantolon, kenevirden yapıldı. Hatta “kanvas” kelimesi kenevir ürünlerine verilen isimdir. Kenevir ayrıca ip, halat, çanta, ayakkabı, şapka yapımı için de ideal bir bitkidir.

208 Adı, Rudolf Christian Karl Diesel (1858-1913). Alman idi. Dünya onu 1892 yılında aldığı patentle dizel motorun mucidi olarak tanıdı. Diesel aynı zamanda 1890’ların sonunda yer fıstığı yağından biyoyakıt yaptı. Biyoyakıt ile çalışan dizel motoru Paris Dünya Fuarı’na çıkarıldı. Ancak petrolün revaçta olması sebebiyle ilgi görmedi. Ta ki 1970’lere gelindiğinde petrol sıkıntısı nedeniyle

– Andrew W. Mellon (1855-1937), petrol devi Gulf Oil (Chevron), alüminyum devi Alcoa'nın sahibiydi. DuPont şirketinin hissedarıydı, petrol ürünlerinden plastik üretmek için patente sahipti. General Motors kurucularındandı. Kenevir, kazancını büyük sekteye uğratabilirdi....

ABD'nin en zenginleri...

Kazançlarını daha fazla artırmanın önündeki en büyük engel olan keneviri ortadan kaldırmak onlar için kolay oldu. Çünkü Andrew W. Mellon maliye bakanı idi ve ABD Başkanı Herbert C. Hoover'ın en yakınlarından biriydi. Devlet yapısında "Narkotik büro" (FBNDD) oluşturuldu başına da Harry J. Anslinger getirildi. Aslinger, Mellon'un eşi Nora'nın kardeşiydi...

Amaçları keneviri ortadan kaldırmaktı!

Basın desteği şarttı. Kenevirin tehlikeli olduğunun öne sürülmesi ve "marihuana" adıyla en zararlı uyuşturucu olarak yaftalanması Hearst'ün gazeteleri-dergileri aracılığıyla kolayca gerçekleştirildi.

Marihuananın oybirliğiyle yasaklanması, kenevirin üretiminin yasaklanması demekti. Düğmeye basıldı. ABD'de 1937'de çıkarılan Marihuana Vergi Yasası ile kenevir çok zararlı bitki yapıldı. Yanında kenevir taşıyan yoksul göçmenler bile sınır dışı edilmeye başlandı.

Karalama kampanyaları ve artan baskılar sonucu kenevirden elde edilen ilaçlar ve petrokimya ürünleri yasaklandı. Böylece tüm amaçlarına ulaşan Rockefeller ve arkadaşları güçlerine güç kattı.

Bugün.... Kenevirin üretimi ve satışı dünyanın bazı ülkelerinde tamamen yasaklı. Kenevir "ölüm bitkisi" ilan edildi. Bunun sonucu dünya asıl zehir istilasına uğradı:

Kenevir ilaçları piyasadan çekildi, bunun yerini bugün kullanılan kimyasal ilaçlar aldı.

alternatif enerji kaynakları arandığında akla geldi! Biyodizel ismi ilk olarak 1992 yılında Amerika Ulusal Soy Diesel Geliştirme Kuruluşu tarafından kullanıldı. Bu arada... Rudolph Diesel, 29 Eylül 1913'te İngiltere'ye gitmek için SS Dresden vapuruna bindi. Londra'da Consolidated Diesel Manufacturing Ltd. şirketi yöneticileriyle buluşacaktı.

Mürettebata sabah 06.15'te uyandırılmak istediğini söyledi. 30 Eylül sabahı İngiltere'nin Harwich limanına yanaşan gemiden inenler arasında yoktu. Kamarası boştu. Yatağı bozulmamıştı. 29'u 30 Eylül'e bağlayan gece ortadan kaybolmuştu. Manş Denizi'ne atlayıp intihar etmiş olduğu kayda geçirildi! Bir iddiaya göre Rudolf Diesel'in, biyodizel çalışmaları petrol üreticisi firmaların işine gelmiyordu. Bu nedenle gemiden atılarak öldürüldü! Ah ne tesadüfler! "Su yakıtlı pil" petrolün yerini alacaktı, Mucidi Stanley Allen Meyer (1940-1998) zehirlenerek öldürüldü.

Kâğıt üretimi için, ormanlar katledildi.

Tarım ilaçları ile zehirlenme ve kanser arttı.

Dünyamız plastik çöpler, zararlı atıklar ile dolduruldu.

Evet... Öyle bir bitki düşünün ki...

Yüksek kalite kâğıt, kumaş, ilaç, kozmetik ve sabun üretiminde kullanılabiliyor. Aynı bitki dünyanın gün geçtikte daha da yok olmasına sebebiyet veren petrol ve petrokimya alanına alternatif sağlıyor. AIDS ve kanser tedavisinde kemoterapi ve radyoterapi tedavilerinin etkilerini azaltıyor. İlaçların en zengin hammaddesi...

Şimdi bu bitkinin yasal olmadığını düşünün! Elinizdeki kitabın yazılma sebebini bundan daha iyi ne anlatabilir?

Seksi öldüren ilaçlar

Bu kitabın yazılma amacını net olarak anlatabilmem için ilaç sektörüne mutlaka değinmek zorundayım. Aksi halde eksik olacaktır vurgulamak istediğim...

Dünyanın üçüncü büyük sektörü, ilaç...

Bu nasıl oldu? Tek örnek vermeliyim:

Bugün kolesterolün pek zararlı olmadığı söyleniyor. “Kolesterol güçlü bir beyin antioksidanıdır.” Vs.

Dün öyle değildi: FDA’nın 1987 yılında “kötü kolesterol/LDL düşürücü” statin ilaçların kullanılmasına izin vermesiyle, çevremizdeki herkes bunları kullanmaya başladı. İş o kadar çığırından çıktı ki, kimileri McDonald’s, Burger-King gibi “fast-food” zincirlerinde hamburgerlerin yanında statinler verilmesini veya içine karıştırılmasını tavsiye etti! Bu önerileri –ciddi bir dergi olması gereken– *American Journal of Cardiology* yayınladı!

Statin ilaçların vücudun temel mekanizmalarını yok eden (en bilinen hafıza bozukluğu gibi) yan etkilerine girmeyeceğim.²⁰⁹ Anlatmak istediğim konu başka...

Statin ilacın “buluş sahibi” Michael S. Brown ve Joseph L. Goldstein, 1985’te Nobel Tıp Ödülü kazandı. Hal böyle olunca, 1990’ların ortalarına gelindiğinde yüz milyonlarca insan “bilime-

²⁰⁹ Seksin beyinde olup bitenlerle çok yakın bir ilişki içinde olduğunu sanırım bilmeyen yok. İktidarsızlığın en temel sebeplerinden biri kolesterol düşüklüğüdür. Çünkü testosteronu üreten ne; kolesterol! Statin ilaçlar seksin düşmanıydı.

Nobel'e" güvenip "kolesterol düşürücü" ilaçları kullandı. Buluş çok büyük pazar yarattı. Bunun üzerine (Türkiye'de de bulunan) Merck Co ile Schering-Plough ortaklığı "vytorin" adında (statin "zocor"ı başka ilaçla birleştiren) bir kolesterol ilacı üretti.

Aynı yıl...

Amerikan Kalp Derneği bu ilaçların / statinlerin etkili olduğunu kabul etti. Ne tesadüf...

O yıl, Merck Co ile Schering-Plough ortaklığı Amerikan Kalp Derneği'ne 2 milyon dolar verdi! Ayrıca, derneğin "kolesterol sayfasının" sponsoru olup 350 bin dolar daha ödedi. Bu sayfanın, yeni ilaç "vytorin" sayfasına direkt bağlantısı vardı!

Çok geçmedi... Dört milyon Amerikalı, kutusu 100 dolar olan "vytorin" kullanmaya başladı. (Bir kutu "zocor" ise sadece 6 dolardı.) Merck Co ile Schering-Plough ortaklığının kasasına yılda 5 milyar dolar girmeye başladı.

Fakat... Yapılan araştırmalar "vytorin"ın damarlardaki plakları "zocor" kadar bile açmadığını ortaya çıkardı. Başka bir araştırmada, ilacın, kötü LDL kolesterolü azaltmadığı gibi bazı vakalarda yükselttiği görüldü!

Merck ve Schering Plough, "vytorin" ile ilgili negatif araştırmanın sonuçlarını yayınlamayı geciktirdi ve ilacın "aterom plağı" oluşumunu etkilemediğini örtbas etmeye çalıştı.

Sadece "vytorin" değildi... İlaç sanayinin en büyükleri, ketek, paxil, zyprexa, prozac, avandia, viox gibi saymakla bitmeyecek ilaçlarda da aynı hilelere başvurulduğu ortaya çıktı!

Hangi ilacın, nasıl ve ne zaman kullanılacağına kimler karar veriyor? Aslında şöyle olması gerekiyor:

Bir ilaç belirli araştırma dönemlerini başarıyla geçerse ruhsat almak için sağlık otoritesine başvuruyor. İncelemeden sonra ilacın hastalarda kullanılıp kullanılmayacağına karar veriliyor. ABD'de bu işlemi –adını sık duyduğunuz– Amerikan Gıda ve İlaç Dairesi (FDA) yapıyor.

Bu tip kurumlar ise, genellikle konuyu önce danışma kurulu-na gönderiyor ve daha sonra kendi kararlarını veriyorlar. Ama...

ABD'de birçok danışma kurulu üyesinin ilaç firmaları ile çıkar ilişkisi içinde olduğu biliniyor. Keza... İlaç firmalarının işine gelen belgeyi sağlık otoritesine verip işine gelmeyi vermediği ve ölüm dahil birçok yan etkiyi sakladığı sır değildir.

Diyelim ki...

Statin kullandınız ve kolesterolünüzü düşürüp kalp hastalığı riskini azalttınız! (Ki böyle bir iyileştirme henüz ispat edilmiş değil!) *British Medical Journal*'da yayımlanan araştırmaya göre, statin kullanarak kalp hastalığından korunan her bir hastaya karşılık, iki veya daha fazla hasta karaciğer hastalığından, böbrek yetmezliğinden, kataraktan veya adale zafiyetinden mustarip oluyordu.

Kadınlar üzerinde yapılan araştırmada, statin kullanan 10 bin kadından ancak 271'i kalp hastalığından korunmuş, buna mukabil 74 kadında karaciğer hasarı, 23 kadında akut böbrek yetmezliği, 39 kadında ileri derecede kas hastalığı ve 307 kadında katarakt gelişmişti. Evet. İlaçların yan etkileri hep sır gibi saklanıyor...

Kim bu iktidarlardan güçlü ilaç devleri?

Aslında çok da derin düşünmemek lazım. Amerika'daki FDA adı bile meseleyi aydınlatıyor; "gıda" ile "ilaç" neden tek daire çatısı altında bir araya getirildi?

Evet. Gıda konusu ilaçsız yazılamaz...

İlaç, bu küresel ölüm oyununun en büyük silahlarından biri...

Dünyayı hasta ettiler

Artık ilacı "ticari ürün" yaptılar. Ve öyle pazarlıyorlar.

Dünyanın en büyük küresel şirketlerinin en son net yıllık satış tutarları şöyle:

- 1) Novartis (İsviçre) 51.307 milyar dolar...
- 2) Pfizer (ABD) 44.929 milyar dolar...
- 3) Sanofi (Fransa) 39.143 milyar dolar...
- 4) Roche (İsviçre) 37.607 milyar dolar...
- 5) Merck&Co (ABD) 36.550 milyar dolar...
- 6) Johnson&Johnson (ABD) 36.422 milyar dolar...
- 7) AstraZeneca (İngiltere) 33.313 milyar dolar...
- 8) GlaxoSmithKline (İngiltere) 31.470 milyar dolar...
- 9) Teva (İsrail) 26.001 milyar dolar...
- 10) Gilead Sciences (ABD) 23.673 milyar dolar...

Bu büyük paralar ne anlama geliyor; dünyayı hasta ettiler!

İlaç, silah ve uyuşturucudan sonra dünyanın en kârlı sektörü

oldu! Şeytanın aklına dahi gelmeyecek ilaç pazarlama taktikleri,²¹⁰ yapılan gizli reklamlar ve en önemlisi “icat edilen” yeni yeni hastalıklar sektörde kârlılığı her daim yüksek seviyede tutuyor.

Bugün... “Halk sağlığı”, “koruyucu hekimlik” gibi toplumcu sağlık kavramları unutturuldu. Halk sağlığı konusunda ilk bilimsel yapıtları yazan John Peter Frank’ı kim anımsıyor? Peki...

“Tıp bir sosyal bilimdir, politika büyük ölçekte tıptan başka bir şeydir. Hekimler yoksulların doğal avukatlarıdır ve sosyal sorunlar büyük oranda onların yetki alanları içine girmektedir” diyen Rudolf Virchow’u kim hatırlıyor?

Bugün...

Dünya ilaç pazarının yüzde 95’ine uluslararası alanda faaliyet gösteren küresel şirketler sahip. Toplam 1.1 trilyon dolarlık pazar hacmine ulaştılar. Dünya ilaç satışlarının yüzde 41’ini ABD ve Kanada, yüzde 27.4’ünü AB oluşturuyor. ABD ve AB’nin pazar payı yaklaşık yüzde 70 demek!

Dünya ilaç pazarı 2005 yılından bu yana yıllık ortalama yüzde 6.5 hızla büyüyerek, 601 milyar dolardan, on yılda iki katına çıkarak 2016 yılında 1.1 trilyon dolarlık büyüklüğe ulaştı.

Büyüme hızları Asya, Afrika, Avustralya ve Latin Amerika’da yüzde 10’un üzerinde. Dünyada ilaç pazarı en hızlı büyüyen ülkeler hiç şaşırtıcı değil:

Cezayir, Arjantin, Brezilya, Kolombiya, Çin, Mısır, Hindistan, Endonezya, Meksika, Nijerya, Pakistan, Polonya, Romanya, Rusya, Suudi Arabistan, Güney Afrika, Tayland, Venezuela, Vietnam, Ukrayna ve Türkiye.

Küçücük İsrail’in küresel bir dev ilaç şirketi çıkardığına şaşırdınız mı? Allegan (ABD) ilaç şirketini 2015 yılında 40.5 milyar dolara satın aldı. (Türkiye’de 2007 yılında Med İlaç’ı bünyesine kattı.) İsrail Teva, 60 ülkede faaliyette!

Türkiye’nin en değerli ilaç firmaları neden arka arkaya yabancılara satılıyor sanıyorsunuz? Dünyanın en büyük 10 ilaç üreticisinin tümünün Türkiye pazarına satışı var.

210 Amerikan ilaç endüstrisinin tanıtım ve promosyon için yılda harcadığı para, 22 milyar dolar! Öyle bir pazarlama ki; “The Fr. 02 Show” programında “zayıflatıcı” diye yeşil kahve haplarının gizli reklamını yapan Dr. Mehmet Öz, tepkiler üzerine Columbia Üniversitesi’nden kovuldu. Firmaya 9 milyon dolar ceza kesildi...

İlk üç sırada yer alan ABD’li Pfizer, İsviçreli Novartis ve Fransız Sanofi aynı zamanda Türkiye tesislerinde üretim de gerçekleştiriyor.

Özellikle Türkiye’nin AB Gümrük Birliği anlaşması sonucu ilaç sektörü yüzde 10 büyüdü. KDV oranı yüzde 18’den yüzde 8’e düşürüldü.

Türkiye’nin 2014 yılı verilerine göre ilaç dışalımına yılda verdiği para, 4.7 milyar dolar! Bu para gerçeği tam yansıtmıyor. Çünkü, küresel şirketler ilaçlarının büyük çoğunluğunu 1952 yılından itibaren Türkiye’deki fabrikalarında üretiyor. Yani... İthal edilen ilaçlar Türkiye’de üretilmeyenler.

Kutu bazında ithal ilaç kullanımı 2006 yılından bu yana yüzde 11 oranında arttı, yüzde 15.8’den yüzde 26.8’e ulaştı. 2016 yılı itibariyle piyasada satılan her dört ilaçtan biri ithal ilaç. Bu ilaçlar genellikle pahalı ilaçlar olduğu için TL bazında piyasanın yüzde 58’ini oluşturuyor.

Türkiye, ilaç ithalatının yüzde 65.1’ini AB ülkelerinden, yüzde 12.7’sini ABD’den gerçekleştiriyor.

Peki, küresel şirketlerin Türkiye’de fabrikası olmasaydı daha ne kadar para öderdik acaba?

Bakınız...

Türkiye’de 2014 yılında kişi başı ilaç harcaması yıllık 187 lira.

Bir önceki yıl, 174 lira idi. Fazla artış olmamasının nedeni, Türkiye’de ilaç fiyatları pek artmıyor! Ülkemizde tüketilen ilaç kutu sayısı 2002’den 2016’ya yüzde 202 artış gösterirken, ilaç harcamaları 2002’den bu yana 2016 fiyatlarıyla sadece yüzde 10 artış gösterdi.

Aldığınız ilaç hammaddesinin ne kadar sağlıklı olduğunu düşünmenizi isterim. Türkiye’de aldığınız ilacı Yunanistan ya da İtalya’da alın kaç kat para vereceğinizi görün!

Türkiye’nin tükettiği ilaç yılda kişi başı 25.9 kutu.

2016 yılında toplam 2 milyar 230 milyon kutu ilaç satıldı! OECD ülkeleri arasında günlük kullanım miktarına göre, antibiyotik tüketiminde yüzde 41.1 ile birinci sırada yer alıyoruz. OECD ortalaması yüzde 20.5.

Türkiye, 2015 yılında 6.31 milyar dolarlık ilaç pazarıyla dünya sıralamasında 17. sırada yer alırken 2016’da 16’ncı oldu..

Maalesef... İlaç meselesi ülkemizin yakıcı sorunlarının başında geliyor...

Türkiye, ilaç için ulusal gelirinin yüzde 2.1'ini harcıyor ki, bu dünyada lider konumdaki ülkeler arasında olduğumuzu gösteriyor! Bu oran ABD'de bile yüzde 1.5 dolayında.²¹¹

Türkiye'nin Silahlı Kuvvetleri'ne ayırdığı pay ise, ulusal gelirinin yüzde 2.3'ü dolayında! İlaç ve savunma giderleri başa baş gidiyor!

Aslında bir de ilaç sektörü konusunda kitap yazmak lazım! Baksanıza...

Thalidomide Çocukları

Dünya ilaç sektöründe kanser, diyabet, hipertansiyon ilaç satışları, diğer tedavi gruplarına göre daha yüksek. Ne tesadüf, bunlar genellikle yediklerinizle ilgili.

Yediklerimizi üretenler ile ilaç üreten şirketlerin aynı olmalarını nasıl açıklamak gerekiyor? Bir büyük oyun yok mu?

Yediğimiz gıda sağlıklı değil...

İçtiğimiz ilaç sağlıklı değil...

Hızla hastalanıyoruz.

Hızla ilaç tüketiyoruz.

İlaç pazarında oyun hiç bitmiyor. Örnek olaylar üzerinden anlatmak istiyorum:

Tıp tarihinin kara lekesi, "thalidomide faciasını" bilir misiniz?

–Nazi partisi üyesi olmasına rağmen– Hermann Wirtz (1896-1973), İkinci Dünya Savaşı bitimiyle ABD yardımıyla Batı Almanya'da 1946 yılında "Grünenthal GmbH" adlı ilaç şirketini kurdu.

60 yıl önceydi... 1957 yılında "thalidomide" etkin maddeli "contergan" adını verdikleri ilaç ürettirler. İlaç, hamilelerde uyku problemlerini ve sabahları duydukları kimi rahatsızlıkları gidermek için üretildi. Bu ilaca talep çok oldu; 50 ülkede satışa çıktı.

Reçetesiz satılan Contergan'ın prospektüsünde "hamile kadınlar, anne ve çocuklar tarafından güvenle kullanılabileceği" yazıyordu. Oysa yeterli testler yapılmamıştı. Çok geçmedi. Dört

211 Sağlık konusu mutlak ele alınmalıdır. Örneğin, OECD sağlık istatistikleri gösteriyor ki, dünyada MR'ı en çok kullanan ülke Türkiye! Her bin kişiden 133'ü MR çekti. ABD'de bu oran binde 57, İngiltere'de binde 49, Kanada'da binde 1, Hollanda'da binde 1. Biz de niye binde 133!

yıl sonra ilacın gerçek yüzü ortaya çıktı: 90 binden fazla düşük ve 10 binden fazla sakat ve ölüm!²¹²

Dünyada ilaç nedeniyle sakat doğan binlerce bebeğe “Thalidomide Çocukları” adı verildi.

İlacın mucidi kim miydi; Heinrich Mückter (1914-1987). Hitler’in ari ırk çalışmalarının hevesli SA/faşist Kahverengi Gömlekliler mensubu bir doktor. Tifo aşısı geliştirmek için toplama kamplarındaki insanları kobay olarak kullanan Mückter, yüzlerce esirin ölümünden yargılanacağını anlayınca kaçtı. Sonra ne oldu? Mückter hiçbir şey olmamış gibi Grünenthal şirketinde tıbbi araştırmalara devam etti. Ve “katil ilacı” buldu.

İlacın etkisi ortaya çıkınca Grünenthal şirketi 1962’de ilacı piyasadan topladı. Tam 50 yıl sonra özür diledi. Tazminat ödedi. O kadar...

Bugün dünyanın en büyük ilaç şirketlerinden biri, Grünenthal! Ve... Almanya hâlâ dünyada “en güvenilir ilaç” şirketlerine sahip ülke olarak biliniyor!

Küresel şirketlere karşı çıkmak kolay değil. Fakat moralinizi bozmayınız. Avrupa Klinik Farmakoloji Birliği Onursal başkanı ve Türkiye Akılcı İlaç Kullanım Platformu Başkanı Prof. Dr. Cankat Tulunay gibi değerli bilim insanları var...

Örneğin... İzmir Eczacı Odası başkanı rahmetli Levent Kamacı’nın direnişi unutulabilir mi? 1990’lar sonunda dünyada ölümlere yol açan ABD’nin meşhur ağrı kesicileri “celebrex”, “vioxx” isimli Merck ve Pfizer gibi devlerin ilaçlarının ruhsatlarını “ölümlere yol açtığı” gerekçesiyle yasaklattı. Yine bir Avrupa devi Janssen Pharmaceuticals’a ait bağırsak kanserine yol açan, sindirim sistemiyle ilgili rahatsızlıklarda kullanılan “prepulsid” isimli ilacın satışını engelledi.

Türkiye’de böbrek hastalıkları hızla artıyor. Ağrı kesici olarak kullanılan “Non steroid antienflamatuar” ilaçların bunda büyük etkisi var. Çocuklarınız için kullandığınız ateş düşürücü ve ağrı kesici şurupların içinde “paracetamol” var. Paracetamolün, İngiltere’de iki yaş altı çocuklarda kullanımı yasak. Ancak

212 Bugün dünyanın en iyi Bach yorumcularından biri olarak gösterilen 1959 doğumlu Thomas Quasthoff, ilacın mağdurları arasında. Thalidomide’in mağduru olmayan sadece iki ülke olduğu söyleniyor: Türkiye ve ABD! İstiklal Madalyalı kahraman Ord. Prof. Dr. Süreyya Tahsin Aygün, Sağlık Bakanlığı’nı ilaca karşı uyarıp, Türkiye’ye girişine engel oldu. Türkiye’de bilinen Thalidomide kullanımına bağlı hiçbir vaka yok.

Türkiye’de yaşına-ayına bakmadan yeni doğana bile bu ilaçlar yazılıyor. Sonra genç yaşta diyabet ya da ileri yaşlarda siroz!

Kimyasal sentetik ilaçlar

Yaz yaz bitmez...

İlaçlar; doğal, yarı sentetik veya sentetik kimyasal preparatlar. İşte ...B12 vitamin hapı.

Doğal formunda methylcobalamin var.

Sentetik formunda cyanocobalamin var. Piyasada Centrum (Pfizer), One A Day (Bayer), gnc (GNC) ve Nature Made (Otsuka) isimlerinde B12 vitamin hapı var. Hemen hepsi sentetik formunda üretiliyor. Çünkü raf ömrü uzun! Bu neye yol açıyor; akciğer hastalığına...²¹³

Sadece B12 değil, yüksek dozda B6 desteği alanlarda da akciğer kanseri riskinin arttığı, tehlikenin halen sigara içmekte olanlar için daha da fazla olduğu bildirildi. Araştırma *Journal of Clinical Oncology*’de yayımlandı: Ohio Üniversitesi tarafından 2000-2002 seneleri arasında çalışmaya dahil edilen 50-76 yaşlar arasındaki 77 bin 118 kişinin on yıl öncesine kadar hangi vitaminleri ne miktarda aldıkları belirlendi. Bunlar altı yıl takip edildi. Bu zaman zarfında 808 kişiye akciğer kanseri teşhisi konuldu!

Sentetik ilaçların tamamı sonuçta kimyasal maddedir. Bu nedenle hepsinin yan etkisi var. En büyük yan etki, böbrek ve karaciğerde görülüyor. Örneğin... Yüksek dozda alınan kuvvetli antibiyotik boğazda mantar yapıyor. Kortizon böbrek ve kanı bozuyor. Kemoterapi ilaçları bağırsakları iflas ettiriyor ve kanı bitiriyor. Aşırı antibiyotik alanların karaciğeri bir süre sonra iflas ediyor. Vs.

Hangisini yazacaksın; örneğin, “fosamax” ilacı, kemik erimesine karşı kullanılıyor. Başta çene kemiğinde erime olmak üzere vücutta kalsiyum azalması sonucu kemik erimesi yapıyor!

Bunlar buzdağının görünen kısmı...

KontROLSÜZ bir piyasa...

²¹³ Bayer, kanseri önlediğine dair kesin bir bilgi olmamasına rağmen One-A-Day isimli vitamin haplarının prostat kanserini önleyebileceğini iddia ederek, erkeklerin prostat kanseri fobisini kullanmakla suçlanmıştı. Şirket, vitamin satışını artırmak için insanları yanıltıkları suçlamasından 3.3 milyon dolar tazminat ödemeyi kabul ederek kurtuldu.

ABD’de piyasada 85 binden fazla besin desteği var ve FDA’de bunlarla ilgili çalışan sayısı ise sadece 25! Besin destekleri pazarı ABD’de geçen yıl 27.6 milyar dolara ulaştı. Bu küresel pazarın 2024’te on misli artarak 278 milyar doları bulması bekleniyor. Yani...

İnsanoğlu, besin desteklerinden menfaat temin edenlerin veya yüksek dozda vitaminlerin zararlı olabileceğini bilmeyenlerin oyununa gelmeye devam edecek.

Türkiye’de vitamin konusunda neler yaşandığı hiç bilinmiyor! Tek bilinen bazı yıllar bazı vitaminlerin “moda” yapıldığı. Örneğin: Günümüzde D vitamini çılgınlığı yaşanıyor!²¹⁴ İşin znde, D vitamini bir vitamin değil; vücutta güneş ışınlarının etkisiyle sentez edilen bir hormon. Vücutta üretilen bir hormona vitamin denmesi ve bunun “uana kaana” hap olarak verilmesi insanları hapa alıştırmaktır!

Neler yok:

Küresel ilaç şirketlerinin Türkiye’ye ikinci kalite ilaç soktuklarını biliyor musunuz? Firmalar ilk ruhsat aşaması ve kalite kontrolü sırasında “A Grade” hammadde kullanır, ruhsat aldıktan sonra “D, E Grade” hammadde kullanmaya başlar!

Binlerce soru var...

Yılda kaç ilacın piyasa denetimi yapılıyor? Bağımlılık (iptila) yapan kodeinli ilaçlar hiçbir uyarı taşımada serbestçe-reçetesiz nasıl satılıyor? -dört kez, bozuk kalitesi dolayısı ile piyasadan toplatılan antibiyotiğin ruhsatı neden iptal edilmiyor?

Türkiye ilaç çöplüğüne döndü...

Modern biyoteknolojiye dayanan yeni ilaçlar kısaca “biyofarmastikler” olarak tanımlanıyor.

Biyofarmastikler, iki ana sınıfta inceleniyor: Küçük moleküllerden oluşan “kimyasal ilaçlar” ve daha büyük moleküllerden oluşan “terapötik proteinler” ...

Türkiye pazarına son yıllarda verilen ilaçların yüzde 20’si (dünyada yüzde 14) biyoteknoloji ürünlerden oluşuyor.²¹⁵

214 2012 yılında ülkemizde 2.280.626 kutu, 2013’te 3.357.254 kutu, 2014’te 4.611.869 kutu, 2015’te 8.754.753 kutu ve 2016’nın ilk 8 ayında ise 8.376.319 kutu D vitamini ampul satıldı! Benzeri D vitamini damlası için de geçerli; 2012’de 1.649.482 kutu D vitamini damlası satılırken, bu rakam 2015’te 4.581.844 oldu.

215 Biyoteknolojik ilaçlar, “kontrollü gen ekspresyonu”, “antikör üretim metodları” ya da bir canlı hücresine ait genin, diğer bir canlı hücresine naklini mümkün kılın “rekombinant DNA teknolojisi” gibi biyoteknolojik yöntemler ile üretilen ürünlerdir. Bu teknoloji, vücudun kendi ürettiği doğal protein ve hormonların laboratuvar ortamında hücre kültürleri tarafından üretilmesine olanak sağlamaktadır.

Türkiye 2015 yılı verilerine göre biyoteknolojik/biyobenzer ilaçlarda yaklaşık 2.5 milyar liralık ithal ürün kullanıyor. Pazar kısa sürede hızla büyüyor...

Almanlar bu işe 1970'lerde uyandı. 1976'da Bitkisel İlaç Kanunu (Kommission E) çıkardı.

Türkiye'de benzer yasa var mı? Hayır!

Gelelim doğal ilaçlara...

Dünyada tedavi amacıyla kullanılan tıbbi bitkilerin toplam miktarı 20 bin. Türkiye'de bu oran, bine yakın. Bu konuda zengin sayılırız. Fakat yararlanmıyoruz, hep seyirciyiz! Ne adaçayı, yeşil çay ne de nane, maydanoz gibi değerli bitkilerin farkındayız. Isırgan otunun, ebegümecinin, zerdeçalın ve benzerlerin tedavi edici özelliklerini unuttuk.

Antibakteriyel, antiviral, kan şekeri, tansiyon, kalp-damar sağlığının destekleyicisi, bağışıklık sistemini güçlendiren sarmısak üretimi giderek azalıyor. Kastamonu sarmısağı artık nadide bir ürün.

2000 yılında 11 milyon 88 bin ton olan dünya kuru sarmısak üretiminin 102 bin ton ile yüzde 0,9'unu gerçekleştiren Türkiye, dünya üretiminde 12'nci sıradaydı.

2012 yılında dünya üretimindeki payı yüzde 0,3'e, sıralamada ise 18'inci sıraya geriledi.

Hazır gıdalarda, sucuk ve pastırma gibi yiyeceklerde kullanılan sarmısağın artık yüzde 90'ını Çin'den satın alıyoruz! Turşu suyunda "cücüklenen" Çin sarmısakları GDO'lu mu? Güldürmeyiniz beni. Bırakın GDO'yu, Çin sarmısağında –tarımda böcek öldürücü olarak kullanılan– "metil bromür" adlı zehir var!

İlaçta GDO var mı? Olmaz mı?

Gıdada GDO olacak...

Yemde GDO olacak...

İlaçta olmayacak mı?

İlacın hammaddesi bitki değil mi?

Şeker hastalarının kullandığı insülin, antibiyotiklerin ve aşılarda önemli bir kısmı ve şimdilerde yeni kanser ilaçları hepsi GDO'lu bitkilerden üretiliyor. Yani...

GDO nedeniyle hasta olan kişiye, hammaddesi GDO olan ilaç veriliyor!

Monsanto gibi gen teknolojisi ve Cargill gibi suni tatlandırıcıda dünya devi şirketlerin ilaç sektörüyle işbirlikleri kaçınılmaz kuşkusuz. Örneğin...

Çocuk şuruplarında, ağızda eriyen ilaçlarda, pastillerde oldukça yüklü miktarda tatlandırıcı ve renklendirici kimyasallar kullanılıyor.

İlaçlara hangi katkı maddeleri konulduğunu ne yazık ki etiketlerde göremezsiniz. Şirketlerin –hastalığa etkisi olmayan katkı maddelerini– etiketlere yazma zorunluluğu yok!

İlaç sektöründe bugün bine yakın katkı maddesi kullanılıyor ve bunlar nedense sır gibi saklanıyor.²¹⁶

Diyorum ya hep bir sır var.

İşte, aşılar!

Robert De Niro'nun oğlu

Aşı, küresel ilaç şirketlerinin üzerinde çok durduğu konu! Aşı konusunda sürekli telkinlerde bulunmaları, hükümetleri nezdinde lobi faaliyetleri yürütmeleri ve özellikle Afrika ülkeleri ile İslam coğrafyasında faaliyet göstermelerinin sebebi ne?

İnsan severlik mi? Para mı? Ya da...

Bütün dünya aşılar konusuna dokunulmaz. Ne tartışıyorlar, ne konuşuyorlar! Aşı konusu tabu! Aşıların güvenilirliğini, etkinliğini gündeme getirmek isteyenler aforoz ediliyor.²¹⁷

Kuşkusuz bütünüyle “aşılardan uzak durun” diyemem.²¹⁸

216 Türkiye’de binlerce insan hastanede mikrop (nosokomiyal) kapıyor. Hıncal Uluç, Harun Kolçak, Mehmet Barlas, Yaşar Okuyan benim bildiğim tanınmış isimler. Hastane mikrobi, “akılcı ilaç kullanımı” diyerek, akılsızca antibiyotik kullanmamız nedeniyle gelişen dirençli bakterilerden meydana geliyor. İnsanlar hastane mikrobundan kurtulsa bile, bağışıklık sistemleri çöktüğü için kanser gibi öldürücü hastalıklar tetikleniyor. Bu tıbbi hatalara kimler neden göz yumuyor?

217 Akademisyen John Braithwaite 1984 yılında *İlaç Endüstrisinin Ticari Suçları* adlı 440 sayfalık kitap yazdı. Kitap medyada hiç yer almadı. 1986 yılından sonra da hiçbir yayınevi basmadı. Kitabı internet ortamında Amazon’dan talep ederse-niz fiyatına, 1500-2000 dolar gibi uçuk rakamlar söylüyorlar!

218 Mary Wortley Montagu (1689-1762) soylu İngiliz bir ailenin kızıydı. Çocukluk yıllarında şiir yazmaya başladı. Latince öğrendi. Kendisinden 11 yaş büyük politikacı Edward Wortley Montagu’ya aşık oldu. Babasının onayını almadan evlendi. Bazı görüşlerinden dolayı feminizmin ilk savunucularından biri olarak kabul edildi. 1716 yılında Osmanlı elçisi olan eşi ve çocuklarıyla İstanbul’a geldi. Çocukluğunda “çiçek hastalığı” geçirmişti. Ülkesinde henüz bilinmeyen çiçek aşısının İstanbul’da yaygın bir şekilde kullanıldığını hayretle gördü ve hemen iki çocuğunu İstanbul’da aşılatı. Londra’ya döndükten

Ama. Aşı konusunda “çok dikkatli olun” demek zorundayım! Bakınız...

ABD’de bir bebek 6 yaşına kadar toplam 49 doz ve 14 çeşit aşı oluyor. Türkiye’de farklı değil; 17 çeşit aşı yapılıyor bebeklere!

Hepsini yaptırmak şart mı? Örneğin... MMR (kızamık, kaba-kulak, kızamıkçık) karma aşısı ilk defa 1975’te ABD’de uygulandı ve (Türkiye dahil) dünyaya yayıldı. Ama.. Japonya gibi ülkeler sonra bundan vazgeçti! Çocuklarda erken yaşta diyabet/şeker hastalığını tetiklediği ortaya çıktı. Verem aşısı BCG de aynı etkiye neden oluyordu! Ya diğerleri?

Yararlı mı zararlı mı? Türkiye’de bir yaşına gelmeden ölen/bebek ölüm hızı (istatistik rakamları ne kadar düşük gösterse de) 2013’te binde 10,8’den 2014’te binde 11.1’e yükseldi.

Ülkemizdeki bütün ölümlerin yaklaşık yüzde 30’unu bebek ölümleri oluşturuyor. Dünyada bebek ölüm hızında Müslüman ülkeler başı çekiyor. Tesadüf mü? Cahillik mi?

Türkiye’de Anayasa Mahkemesi’nin “rıza olmaksızın aşı yapılamayacağına” ilişkin gerekçeli kararı var.

Aşıların iyi araştırma yapılmadan, yeterli testlerden geçirilmeden piyasaya verildiği hep tartışılan önemli bir konu. Çünkü... Dünyada aşılar üzerine karar veren hiçbir kuruluşun aşıların iki yıl içindeki yan etkileri üzerinde çalışma yapmadığı iddiasına doyurucu yanıt verilemedi hâlâ! Bu nedenle belli yıllarda kullanılan (rota virüs veya thimerosal gibi) aşılar hakkında şikâyetler çok artınca piyasadan çekildi.

Kimi aşıların çocuklarda otizm hastalığına sebep olduğu artık biliniyor. 1950’lerde ABD’de otistik çocuklar 10 bin kişide birin altındaydı. ABD’de 2006 yılında her 110 çocuktan birinde otizm görülürken, 2008’de bu sayı her 88 çocuktan birinde otizm görülecek şekilde arttı. 2009’daki rakamsa her 54 çocuktan biri idi. İnanılmaz artış!

Sebebi aşı içindeki cıva!

Bunu ortaya çıkaran ise küresel şirketlerin veya devletlerin laboratuvarları olmadı. Amerika’da otistik çocukları olan ailelerin bir araya gelip oluşturduğu “Nesilleri Kurtarma Grubu” bu gerçeği gözler önüne serdi.

sonra bizzat kendisi çiçek aşısını İngilizlere tanıttı. “Kraliyet Deneyi” adı altında idam mahkûmu altı kişiye aşı yapıldı. Sonuç, olumluydu! Doğu’ya önyargılı Fransa 1776’da çiçek aşısını yasakladı. Hatasını binlerce kayıp verdikten sonra anladı!

Aralarında 200 bin dolar toplayarak aşı ile otizm bağlantısını araştıran inceleme yaptırıldılar. 17 bin 674 çocuk üzerinde inceleme yapılarak bu acı sonuç bulundu. Peki...

Atomu parçalayanlar aşı içindeki cıvanın bebeklere nasıl zarar verdiğini bilmiyorlar mıydı?

ABD’li ünlü aktör Robert De Niro, tartışmalı çocuk aşıları konusunda haber yapacak gazetecilere 100 bin dolar ödül vermeyi teklif etti. Bunun sebebini, “oğlum Elliot timerosal içeren kızamık, kızamıkçık ve kabakulak (KKK) aşısından sonra otizme yakalandı” diye açıkladı.²¹⁹ Bu gerçekler neden yazılmıyor?

Robert De Niro, Dr. Andrew Wakefield’in yönetmenliğini üstlendiği 2016 yılı yapımı “Vaxxed” adlı belgesele de destek verdi.²²⁰ Vaxxed belgeselinin, Tribeca Film Festivali’ndeki gösterimi –Robert De Niro’ya rağmen– iptal edildi.

Şaşırtıcı değil...

Dr. Andrew Wakefield 1998 yılında İngiliz tıp dergisi *Lancet*’e, kızamık, kabakulak ve kızamıkçık aşısının otizmle bağlantısına dair makale yazmıştı. Ortalık karışmıştı. *Lancet*, saldırılar karşısında yazıyı geri çekmiş ve, Dr. Andrew Wakefield’in tıbbi lisansı İngiltere’de iptal edilmişti.

Robert De Niro bu nedenle “aşı gerçeğini yazana 100 bin dolar vereceğim” diyor.

Gerçekler bilinmiyor mu?

Thimerosal içinde yüzde 49.5 oranında cıva var! Bu aşının patenti ABD’nin bir dünya devi olan Eli Lilly Company’ye ait. 125 ülkede yıllık 24 milyar dolarlık satış hacmine sahip bu şirketin hep tanınmış yöneticileri oldu. Mesela, CIA başkanlığından ayrıldıktan sonra baba Bush bu şirketin başına geçti! Sonra da ABD başkanı seçildi!

AB ülkeleri 2001 yılında bebeklerini sakat bırakan thimerosal aşısına karşı kampanya yapınca şirket, aşıyı piyasadan çekmek zorunda kaldı!

Rumsfeld’in şirketi

219 Kanada ve Danimarka gibi kimi ülkeler timerosalı aşılarından 1995 yılında çıkardı.

220 Vaxxed’in bir diğer yapımcısı Del Bigtree, ABD’de eskiden yayınlanan talk show “The Doctors” programının yapımcısıydı. “The British Medical Journal”, “The Dr. Oz Show” gibi programlar hakkında araştırma yapıp, “tüketiciler sunulan tavsiyeler konusunda şüpheli olmalıdır” dedi.

Aileler dünyada tedirgin.

Örneğin... California eyaletinde 2007’de yüzde 1.54 olan aşı yaptırılmayan çocuk oranı 2013’te yüzde 3.06’ya çıktı. Altı bin 200 üzerinde okulda gerçekleştirilen ve *American Journal of Public Health*’de yayımlanan araştırma, aşı muafiyetinin özel okullara giden çocuklarda devlet okullarına göre iki misli fazla olduğunu da ortaya koydu. Bu, 500 binden fazla çocuktan 17 bininin aşı olmadığı anlamına geliyor.

Araştırmamanın başka ilginç tarafı, anne babaları uygun bulmadıkları için aşı yapılmayan çocukların çoğunun Orange County, Santa Barbara ve Bay Area gibi eyaletin gelir seviyeleri en yüksek bölgelerinde yaşayan ve beyaz ırktan aileler olmasıydı!

Yoksulların işi zor. ABD’nin Michigan eyaletinde Rebecca Bredow oğluna aşı yapılmasını reddettiği için mahkeme karşısına çıkarıldı. 7 gün hapis cezasına çaptırıldı. ABD’de aşı olmamış çocukların ABD’de okula gitmesi yasak. Bu nedenle pek çok aile çocuklarını evde eğitiyor!

Aslında neler oluyor? Ne olduğu belli!

Büyük oyunun kurucuları hep aynı:

ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, bir dönem küresel ilaç devi Gilead Sciences’ın başkanlığını yaptı. Hisselerine sahipti. Kuş gribi sırasında Pentagon’a ilaç şirketinden 1 milyar dolarlık “tamiflu” satın aldırdı!

Palavra olduğu bilinen kuş ya da domuz gribi suni korku kampanyalarıyla (Türkiye de dahil) dünyada milyonlarca insana aşı yapıldı. Kuş gribi aldatmacasına kandığını açıklayan Polonya domuz gribi aşısını reddetti.

Türkiye aşı ithalatına 350 milyon dolar ödedi. Fakat...

Çok uzman, kuş-domuz gibi kampanyaların amacının büyük ilaç şirketlerine para kazandırmak olduğunu yazsa da ben buna pek itibar etmiyorum. Başka gizli amacın olduğunu düşünüyorum.²²¹

Grip kampanyalarını yürüten BM ve yan kuruluşu Dünya Sağlık Örgütü (WHO) idi. Avustralyalı gazeteci Jane Burgmeister 10 Haziran 2009’da BM ve WHO hakkında biyoterörizm ve kitle kıyımına sebep oldukları nedeniyle suç duyurusunda bulundu!

221 Sahi...MHP’li Sağlık Bakanı Osman Durmuş vardı, anımsıyor musunuz? Domuz gribi aşılarının yalan olduğunu söylüyor, küresel oyunlara dikkat çekiyordu. Bakanlıktan da, MHP’den de oldu! Yok ettiler. Tıpkı MHP’li Tarım ve Köyşleri Bakanı Hüsnü Yusuf Gökalp’in başına gelenler geldi.

Başını ABD Merkez Bankası'nın çektiği küresel şirketlerin, laboratuvarlarda üretilen grip virüslerinin dünyaya yayılmasını sağlayarak finansal ve politik çıkarlar için insanların yaşamını riske attıklarını iddia etti. Gazeteci Burgmeister işinden oldu, kovuldu!

Sonra WHO açıkladı:

–Dünyanın en sabıkalı ilaç firması– Baxter, yabani kuşların taşıdığı H5N1 virüsünü, insanların sezonluk kullandığı grip aşısı H3N2 ile karıştırıp dünyaya satmıştı! Bak şu talihsizliğe! Aynı Baxter domuz gribinden 6 ay önce, domuz gribi aşısı H1N1 patenti almak için başvurmuştu. Ne öngörü!

Meselenin sadece para kazanmak olmadığını, daha büyük bir planın uygulandığını düşünüyorum. Örneğin, H1N1 domuz gribi aşısının kanser, kısırlık gibi olumsuz etkileri tam olarak araştırılmadı.

WHO Başkanı Margaret Chan, 28 Aralık 2009 günü örgütün merkezi Cenevre’de düzenlediği basın toplantısında, “domuz aşısı oldunuz mu” sorusuna boş bulunup şöyle dedi: “Hayır olmadım!”

Bizde ise... Dönemin AKP’li Sağlık Bakanı Recep Akdağ, aşı kampanyasına karşı çıkanları mahkemeye vermekle tehdit etti. “Dünya Sağlık Örgütü aşıyı onaylıyor, siz kim oluyorsunuz” dedi.

Sonuçta:

Kuş gribinden 50 milyon kişinin öleceği söylenmişti; 262 kişi öldü.

Domuz gribinden 70 milyon insanın öleceği söylenmişti; 14 bin 711 kişi öldü.²²²

Dünyada sezonluk grip vakalarında 250-500 bin kişinin hayatını kaybettiği biliniyor. Peki. Kuş ve domuz gribi kampanyalarının asıl amacı neydi?

Bill Gates olmadan olmaz

WHO’nun finans yardımı aldığı küresel güçlerin başında Bill& Melinda Gates Vakfı geliyor. İkinci sırada David Rockefeller var.

Büyük ilaç şirketleri WHO’ya bedava aşı vererek fakir ülkelerdeki yoksul çocukların aşılanmasına yardımcı oluyor ve dayanışmanlık hizmeti veriyor!

²²² CBS gibi medya, domuz gribinden ölenlerin sayısının abartılı olduğuna yönelik belgeli haberler yaptılar. Yani ölü sayısı bilinmiyor.

Rockefeller resmi sitesi diyor ki:

“Tüm dünyadaki çocukları ölümcül çocukluk hastalıklarına karşı aşılama için yapılan kampanyalar, 1985 yılından bu yana Rockefeller Vakfı’nın bir girişimidir. Vakıf ve diğer büyük uluslararası kuruluşların bir araya getirdiği çabalar halen devam etmektedir.”

Rockefeller, “dünyadaki yoksul çocuklara duyduğu sevgiden dolayı” aşya hep önem verdi! Hadi canım siz de...

Tarih: 14 Aralık 1993.

Rockefeller Vakfı, aşı araştırma programları yapmak amacıyla, gelişmekte olan ülke çocuklarının aşılarının geliştirilmesi ve dağıtımıyla ilgili “Çocuk Aşı Girişimi (CVI)” kurdu. “CVI, tek dozlu aşı geliştirmek için kademeli bir strateji benimsedi.” Bu amaçla...

Vakıf, 1994’te 1.3 milyon dolar ve 1995’te 1.2 milyon dolar finansman sağladı. Buna rağmen CVI daha çok paraya ihtiyaç duydu. Rockefeller yanına birilerini buldu...

Bill ve Melinda Gates Vakfı 2000 yılında kuruldu. İlk hedeflerinden birisi küresel aşı çabalarına odaklanmaktı.

Las Vegas Bellagio’da 1999 yılında düzenlenen Dünya Bankası zirvesinde, Rockefeller, Gates, Dünya Sağlık Örgütü (WHO), Dünya Bankası ve UNICEF yer aldı. Dünya Sağlık Örgütü ve Dünya Bankası bu projeye yabancı değil, 1970’lerde “Üreme Düzenlemesi Aşları İşbirliği” adı altında bir araya gelmişlerdi. Toplantı katılımcıları, bu yeni organizasyonun CVI’yi değiştirmesi gerektiğine karar verdi. Bu fikirden yola çıkarak, 2000 yılında “Aşılar ve Aşılar İçin Küresel İttifak” (GAVI) ortaya çıktı.

GAVI, aşağıdakileri içeren dört bölümlük bir strateji hazırladı:

1. Az kullanılan ve yeni aşıların hızlandırılması,
2. Aşılanmayı sağlayan sağlık sistemlerinin güçlendirilmesi,
3. Aşılama ve bu tür programların sürdürülebilir kılınması için kaynak sağlanması,
4. Aşı pazarlarını şekillendirmek...

Bill Gates’in babası avukat William H. Gates bu projeye ilgili yalnız olmadıklarını söyledi:

“Rockefeller Vakfı’ndan aldığımız ilhamla vakfımız, bir GAVI enstrümanı olan Çocuk Aşıları Global Bütçesine 750 milyon dolarlık katkıyı taahhüt ederek GAVI’yi başlatmıştır.(...)” Öyle

görünüyor ki, döndüğümüz her köşede, Rockefeller ailesini görüyoruz. Hatta bazı durumlarda onların çok ama çok uzun zamandır zaten orada olduğunu fark ediyoruz.²²³

Bill ve Melinda Gates Vakfı her daim yanlarında ABD'nin zenginlerini buldu. Örneğin, Warren Edward Buffett. *Forbes* dergisine göre, 62 milyar dolarlık servetiyle Buffett, dünyanın en zenginler listesinde her daim ilk beş içinde yer alıyor. *Time* dergisinin yaptığı araştırmada dünyanın en etkili insanlarından biri olarak gösterildi.

Buffett 2006 yılında dünya rekoru kırdı: Yaklaşık 30 milyar doları Bill ve Melinda Gates Vakfı'na verdi. Keza 2017 yılında da 2.5 milyar daha verdi! Niye? Resmi açıklaması, aşı kampanyalarına yardımcı olmak!

Ne kadar hümanistler değil mi?²²⁴

Aşı projesine Rockefeller Vakfı ile birlikte Uluslararası İlaç Fabrikaları Birliği (IFPMA), Dünya Bankası, Dünya Sağlık Örgütü (WHO), UNICEF destek verdi/veriyor.

İddiaya göre...

Bu proje mimarlarının hedefi kısırlık aşılarını yaygınlaştırarak dünya nüfusunun hızla üremesini durdurmak!²²⁵

Sperm ve yumurta engelleyici aşılar üzerinde çalışıp anti-HCG aşısı üretmekte başarılı oldular. Tetanos aşısıyla HCG²²⁶

223 Sadece aşı konusunda değil. Dünya Bankası 22 Nisan 2010'da "Küresel Tarım ve Gıda Güvencesi Programı'nı (GAFSP) açıkladı: Özel sektöre fon sağlanmalı; su kaynakları yönetilmeli; üreticileri pazar ekonomisine entegre edilmeli vb. 900 milyon dolar bütçeli GAFSP'in ardında kim vardı; Gates Vakfı! Tarımdan ellerini hiç çekmeyeceklerdi!

224 Gıdalar, aşılar vs. konuları gündeme geldiğinde Rudolf Virchow'u düşünürüm. Yıl: 1865. Prusya meclisinde Bismarck muhafazakârların, Virchow ilericilerin lideri. Askeri harcamaların artırılması konusunda Virchow sert muhalefet yürütünce, Bismarck rakibini düelloya davet etti! Davet geldiğinde Virchow laboratuvarında çalışıyordu. "Meydan okunan ben olduğuma göre silahı benim seçmem gerekir. Önümdeki sosislerden birinde ölümcül domuz kurdu var, diğeri zararsız. Gözle bunları ayırt etmek zor. Ekselansları canının istediğini seçsin yemin, ben diğerini yiyeceğim." Düello silahının sosis olmasını ister! Bismarck'tan ses çıkmaz. Yani: Bize dayatılan sosis gibi gıdaları, aşıları Gateslere yedirmek lazım. Bakalım ne yapacaklar?

225 Bu iddia sahiplerinden biri gazeteci Daniel Taylor idi. "Vaccinate The World: Gates, Rockefeller Seek Global Population Reduction" (Dünyayı Aşılama: Gates, Rockefeller Küresel Nüfusu Azaltma Peşinde)

226 HCG testi, kan veya idrardaki HCG (Human Chorionic Gonadotropin) hormonunun seviyesini ölçer. Bu test genellikle bir kadının hamile olup olmadığının belirlenmesinin yanı sıra doğumsal anormalliklerin taranmasında kullanılır. Rahim kanseri gibi bazı kanser türlerinde de üretilen bu hormon, erkeklerde testis kanserleri bulunup bulunmadığının belirlenmesinde kullanılır.

insanlara taşınması sonucu, kadınların kısırlaştırılması ve hamile kadınların bebeğini düşürmesi sağlandı! Çalışma 1989'da Yeni Delhi'deki Ulusal İmmünoloji Enstitüsü'nde yapıldı. Bu "bilimsel" çalışmanın finansörü Rockefeller Vakfı idi...

BBC'de yayınlanan "İnsan Laboratuvarı" belgeselinde, Filipinli kadınların aşı sonucunda nasıl kısırlaştığı anlatıldı. Belgeselde konuşan kadınlar şunları söyledi:

Mary Pilar Verzosa: Kadınlar tetanos aşılarının üzerimizde neden farklı etkileri olduğunu soruyordu. Aşıdan sonra âdet döngülerimiz tamamen bozuldu. Bazılarımızın kanamaları ve düşükleri oldu. Erken dönemde bebeklerini kaybedenler oldu. Üç-dört aylık hamile olanların düşükleri çok tehlikeliydi.

Belgele göre, Tayland'daki tanıklar, çocuklarına kimlik kartı almak isteyen kadınlara tetanos aşısını mecbur ediyorlardı!

Etiyopya'daki UNICEF görevlisi Tersit Assefa iddiaları reddetti:

*"Ortalarda aşılardan kadınları kısırlaştıracağına dair dolanan saçma-sapan dedikodular var. Ama burada köyün yaşlıları, kadınları aşı olmaları için cesaretlendirmek için çalışıyor. İğne aşı yapmanın en bilindik yolu olsa da, Rockefeller Vakfı'nın para destekleri sonucu yeni teknolojiler geliştirildi. Ağız yoluyla alınabilen bu aşılardan bölgede kültürel olarak kabul edilebilir bir alternatif oldu. İnsanların aşısını muz yiyerek alması koluna iğne vurdurmaktan çok daha az dirençle karşılaştı."*²²⁷

Yenilebilir aşı...

Fiyatı uygun... Edinmesi kolay... Saklaması kolay...

Yoksullara parasız dağıtılıyordu...

Aşının yol açtıkları da dünyaya yayıldı. Gazeteci Christina England, Kuzey Çad'ta en az 50 gencin, Afrika için geliştirilen yeni menenjit aşısı "MenAfriVac" yapılmasının ardından felç olduğunu bildirdi.

Anlatılanlara göre, MenAfriVac'ın ürkütücü yan etkileri uygulamadan 24 saat sonra, baş ağrısı ve kusmayla ortaya çıktı.

Bölgede para dağıtılarak tanıklar susturuldu.

Anlaşıldı ki, "aşiyi bulanlar", aşılarında kullanılan "thimerosal" bileşeniyle ilgili yeterli testleri yapmamıştı. Thimerosal

227 (Nelson Rockefeller'ın oğlu) dördüncü kuşak Michael Clark Rockefeller, 23 yaşında arkeolojik araştırma yapmak için gittiği Hollanda Yeni Gine'de 1961'de kayboldu. Cesedi bulunamadı. Yerli halk tarafından yenildiği iddia edildi. İlahi adalet mi?

içeren çocuk aşıları, otizm vakalarının üç katına çıkmasına neden olmuştur!

Evet. Aşırı dünya tartışıyor...

ABD’de yayımlanan *National Library of Medicine*’deki rapora göre, aşı olan bebekler, aşı olmayan bebeklere oranla daha fazla hasta olup, “bebek ölümlerine” maruz kalıyordu!

38 bin bebek ölümü ve hastaneye kaldırılma vakalarını inceleyen doktorlar, aşı olan bebeklerde bu oranların çok daha fazla olduğunu tespit etti. Örneğin dört kere aşı olan bir bebeğin hastalanma ve hastaneye kaldırılma olasılığı, iki kere aşı olan bir bebeğe oranla çok daha fazlaydı!

Raporda dikkat çekilen başka nokta, bütün uyarılara ve çalışmalarına rağmen ABD’deki konuyla ilgili kimi “özerk” devlet kurumlarının aşı tavsiyelerine devam etmesiydi. Centers for Disease Control and Prevention/CDC (Salgın Hastalıklar Kontrol ve Önleme Merkezi) tavsiyeleri üzerine, 1990’larda ortalama bir bebeğe tavsiye edilen aşılar 15 iken, bu rakam 2007’de 26’ya çıktı!

Araştırmayı yapan hekimlerden Neil Z. Miller bir enstitünün başkanıydı ve şöyle diyordu: “Thinktwice Global Vaccine Institute.” (Aşı Olmadan Önce İki Kez Düşünün.)

Küresel aşı projesi yoksulların üremesini engellemek için mi faaliyette? Rockefeller Vakfı, sorumluluk bölgesi Bangladeş, Gana, Ruanda ve Vietnam’da ulusal sağlık sigortası programlarıyla ne yapıyor?

Ne insancıl bir vakıf şu Rockefeller! Asya’nın en değerli su havzasının bulunduğu Kamboçya, Laos, Tayland, Vietnam, Myanmar ve Çin’in Yunnan Eyaleti’nde “Mekong Havzası Hastalık Gözetimi (MBDS)” ve Kenya, Tanzania ve Uganda ülkelerini kapsayan “Doğu Afrika Entegre Hastalık Gözetim Şebekesi (EAIDSNET)” projelerini yürütüyor. Gözetim programlarıyla hastalıkları takip ediyor!

Bunu niye yapıyor? “Çocuk sağlığını düşünüyor” ise, sadece tek örnek vermek yeterli:

Kakao üretiminin yüzde 63.3’ünü Fildişi Sahili ve Gana gerçekleştiriyor. Bu iki ülkenin üretim yerlerinde kişi başı 140 dolara komşu Mali’den getirilen, 12 yaş altında 15 bin çocuk çalıştırılıyor. Bu kakaonun alıcıları belli; ABD’li Kraft, ABD’li Mars, ABD’li Hershey, İsviçreli Nestlé...

Uluslararası kuruluşlar çocuk sömürüsüne neden ses çıkarmıyor? Onlar aşı ile meşguller!

Bize hep yutturuyorlar:

Gine'nin güneyinde 2013 yılının aralık ayında başlayan Ebola salgını, Liberya ve Sierra Leone'ye sıçradı. Ardından yedi ülkede daha Ebola vakalarına rastlandı. Dünya Sağlık Örgütü ülkeleri ayağa kaldırdı. Afrika'nın yedi ülkesine seyahat vs. yasaklandı. "Aşırı bulduk şimdi gönderiyoruz" diyorlardı. Aşı Afrika'ya ulaşmadan Ebola virüsü yok olup gitti! "Her derde deva" denen aşı konusunda hep bir kandırma vardı...

Keza...

Altın, platin, nikel, ferroalaşım ihraç eden Zimbabwe 1980 yılında bağımsızlığını ilan edince ne oldu? 1981 yılında AIDS ilk kez bu ülkede görüldü! AIDS'in maymundan mı yoksa laboratuvar çalışmalarından mı insanlara geçip yayıldığı hâlâ tartışma konusu!

Nihayet!

Yüzlerce sayfa sonunda...

Geldik meselenin özüne...

Tüm bu küresel terörün sebebi ne?

GELECEK FELAKETİN MİMARLARI

Tespit:

Yaşamın merkezi beyindir.

Beyin işlevlerine göre üç bölgeye ayrılır.

Birinci bölge: Beynin alt kısmını oluşturan beyin sapı. Burası, solunum, dolaşım ve sindirim gibi istem dışı çalışan sistem merkezlerinin bulunduğu yer. Yaşamsal önem taşır; örneğin, solunum durursa yaşam sona erer.

İkinci bölge: Beyin sapından sonra gelen ve beynin orta bölgesini oluşturan limbik yapılar. Limbik yapılar asıl olarak, içgüdüsel/duygusal dürtüler/tepkiler/davranışlardan sorumlu. İçgüdüsel davranışların temel amacı; beslenme, korku ve üreme gibi biyolojik yaşamın sürdürülmesi.

Üçüncü bölge: Beynin en üst tabakasını oluşturan, entelektüel/akılcı işlevlerden sorumlu olan beyin kabuğu /yani korteks.

Bu önemli üç bölge birbirlerinden bağımsız değil. Aralarında sinir uzantılarıyla bağlantılar var ve üst merkez; alt ve orta merkezleri kontrol ediyor.

Hadi... İnsana ayıp olmasın balıktan örnek vereyim:

Zaten çok küçük (insan beynine oranla bir nokta kadar) olan balıkların beyinde en büyük alanı beyin sapı oluşturuyor. İçgüdüleri yöneten limbik yapılar çok az yer kaplıyor. Akıldan sorumlu beyin kabuğu/korteks ise, yok denecek kadar az. Yani...

Balıkların beyni, yaşamak için zorunlu dolaşım-solunum gibi işlevleri yapmaya yarıyor. "Balık bellekliler" bu nedenle kolayca oltaya geliyor!

Kediden-köpekten bahsedeyim: Beyinlerinde en büyük alanı, limbik yapılar kaplıyor. Yani, korku-kaçmak-saldırmak gibi içgüdüsel refleksleri öne çıkıyor.

Gelelim insana...

Anlama, algılama, sorgulama, eleştirel düşünme, akıl yürütme, neden-sonuç ilişkisi kurabilme, kendisinin ve başkalarının deneyimleriyle tarihten ders alabilme gibi entelektüel/akılcı

yetenekleriyle ilgili korteksini geliştiremediğinde, insan içgüdüsel/duygusal dürtüleriyle hareket ediyor.

Eğitim ailede/çevrede başlıyor, okulda yoğunlaştırılıyor ve değişik kanallar aracılığı ile ömür boyu sürüyor. Uygulanacak eğitime göre korteks ya gelişimini tamamlıyor, ya da gelişmiyor, köreliyor. Sonu, alzheimer'a kadar uzanıyor...

Beyniniz için faydalı şeylerin başında entelektüel-zihinsel yaşam sürmek şart. Yani, kitap, gazete okumak gibi. Beyin sağlığı için son derece önemli bir başka faktör beslenme biçimi...

Burada ise karşımıza "beynin hazzı" çıkıyor. "Kumar bağımlılığı", "alkol bağımlılığı" ve hatta "seks bağımlılığı"ndan bahsedilir ama "yeme-içme bağımlılığı"ndan hiç bahsedilmez! Niye? Biliniyor ki gıdalarla da beyin madde bağımlısı yapıldı. Bağımlılık yapan tüm maddeler beyin kimyasını, düşünce ve algısını değiştiriyor. Bazı davranış bozukluğunun sebebi beynin hazzına yönelik beslenme biçimi mi? İnsanoğlu "aptallaştırılarak" gıda yoluyla haz bağımlısı yapılıyor...

Kimilerinin hedefi, insanı bilim ve akıldan uzaklaştırıp köreltmek.

Başlayabilirim...

Bugün küresel güçler...

Gıdaya egemen oldular.

Buğdayın genetiğini değiştirdiler.

Pirincin, soyanın vb. genetiğini değiştirdiler.

Tavuğu tavukluktan, sığırı sığırlıktan, balığı balıklıktan çıkardılar.²²⁸

Neredeyse tüm yiyecekleri katkı maddeleriyle doldurdular.

Köyleri-üreticileri ezdiler. Üretim yapmalarının önüne geçtiler.

İnsanoğlunu endüstriyel gıdaya mahkûm ettiler, beslenme biçimini değiştirdiler.²²⁹ Okudunuz:

228 Gıda düzenbazlıkları yeni değil... Ekmeğe dişbudak ağacı ya da saman ile çinko-bakır sülfat eklenirdi. Çay, demir sülfürük ile renklendirilirdi. Peynire kızıl kurşun konurdu. Dana eti, kireçle ağartılırdı. Kavrulmuş bezelye, fasulye toprak ile kum karıştırılarak "kahve" yapılırdı... Bunlar palyatif idi... Köklü-sistemli değildi yani, birkaç hilebazın/üçkâğıtçının kurnazlığıydı. Anlatmak istediğim bu değil. Günümüzde gıda üzerinden, sistematik tehlikeli bir plan/proje yürütülüyor.

229 Gıda arzı, fiyatı, nakli, ticareti ve savaşları tarihi kökten değiştirdi. Örneğin, baharat! Dünya üzerindeki ticari mallar arasında tarihi en çarpıcı biçimde etkilemiş olan baharattır! 15'inci yüzyıl sonlarında yapılan büyük keşif seferleri ve Avrupa ticaretinin küreselleşmesinin miladı, baharat bulma arzusuyla başladı.

Tohumda küresel güçlere mecbur bırakıldık.

Gübrede, ilaçta onlara mecbur bırakıldık.

Kimyasalların hammaddesi petrolde onlara mecbur bırakıldık.

Mazotta, elektrikte onlara mecbur bırakıldık.

Endüstriyel yiyeceklerle hastalıklara maruz bırakıldık.

Şeker gibi haz veren katkı maddeleriyle beyni öldürdüler.

Kanser yaptılar, kısır ettiler. İlaça bağımlı yaptılar.

Bir yanda açlığı, diğer yanda obeziteyi artırdılar.

İnsanoğlunu yedi günahattan biri olan “oburluk” ile cezalandırdılar!

Peki: İnsanın sonunu mu hazırlıyorlar?

Post-insanlık çağına mı adım atıldı: Biyoteknolojiler; kopyalanmış koyundan sonra, kopyalanmış bebekler, genleri değiştirilmiş bitkiler, hormonlu gıdalar, bilgisayar, robotlar...

Genetiği darmadağın edilen insanoğlu nereye sürükleniyor?

Biyolojik bir felaketle mi karşı karşıyayız?

Bütün bunları yapanlar “tanrı’nın ilahi gücüne” el mi attı?

“Niye?” diye sormak durumundayız:

Küresel şirketlerin tek amacı para kazanmak mı? Evet tüm bunlar vahşi kapitalizmin bitmeyen kâr hırsı mı?

ABD-AB’nin tek amacı ekoemperyalizm ile sömürüyü sürdürmek mi?

Başka? Başka amaç-hedef yok mu? “Var” olduğunu iddia ediyorum!

Buğdaydan pirince kadar Rockefeller, daha fazla para kazanmak için yapmadı bu karanlık çalışmaları!

Hibrit tohumun amacı...

Genetiği değiştirilmiş yiyeceklerin amacı...

Gıdadan ilaca kimyasal ürünlerin amacı...

Açlığı gidermek ve daha iyi bir dünya yaratmak değil! Öyle olsa... 2001 yılında IMF ve Dünya Bankası, Afrika ülkesi Malawi’nin dış borçlarını ödemesi için acil durum gıda rezervini elden çıkarmasını ister miydi? Hangi açıklıkla mücadele? Hepsi yalan. Ülkede

Kristof Kolomb, Vasco da Gama –baharatın anavatanı– Hindistan’a denizden ulaşmak için yollar aradı.

Coğrafi keşifler sonucu oldukça ucuzlayan baharatın saltanatına Fransız mutfakları –mayonez benzeri soslar ile– 17’nci yüzyılda son verdi. Şeker artık lüks değil –işçi sınıfının bile satın alabileceği– temel üründü. Bugün ise, fast-food tüm klasik mutfakları alt ediyor! Bugün bağımlılık yaratan gıdalar insanlık tarihinin büyük dönemecine sebep oluyor. Bu sadece basit bir moda değil. Köklü nedeni var. Ülke ekonomilerini, kültürlerini kökten değiştiriyorlar.

büyük açlık sorunu çıkacağını bilmiyorlar mıydı? Ülkede açlık çıkınca bu kez ABD Kalkınma Ajansı (USAID) bu ülkeye 250 bin ton GDO'lu mısır hibe etti! Bunun altında ne olduğu belli değil mi?

Bu aslında farklı bir “nüfus planlaması” çalışması mı?

Kısırlık neden çoğalıyor?

İngiliz *Guardian* gazetesi 9 Eylül 2001’de şunu yazdı:

– Bilim insanları aşırı nüfus artışına karşı gebeliği önleyen / kontraseptif mısırı kullanabilir.

– San Diego biyoteknoloji firması Epicyte, gebelik önleyici sperm saldırısını durduran mısır bitkisi keşfettiğini açıkladı.

– Epicyte başkanı Mitch Hein, “Anti-sperm antikorları yapan mısır bitkileri ile dolu bir seramız var” açıklama yaptı.

– Epicyte 2004’te, North Carolina biyoteknoloji firması Biolex tarafından satın alındı.

– Biolex, 2012’de, doğum kusurlarına neden olduğu bilinen paxil’i yapan Hollanda biyoilaç şirketi olan Synthon’a satıldı!

Ölüm Tohumları kitabının yazarı F. William Engdahl kitabında şöyle diyor:

“Küçük bir Kaliforniya biyoteknoloji şirketi olan ‘Epicyte’, yendiği takdirde erkeği kısırlaştıran bir mısır genetik mühendisliği marifetiyle geliştirdiklerin açıkladı. Epicyte, Svalbard’ın iki sponsoru olan DuPont ve Syngenta ile teknolojilerini yaymak için ortaklık kurmuştu. Çok ilginçtir ki Epicyte, genetiği değiştirilmiş sperm öldürücü mısır ABD Tarım Bakanlığı’ndan (USDA) aldığı araştırma fonuyla geliştirmişti.

Bir başka örnek; 1990’larda BM Dünya Sağlık Örgütü Nikaragua, Meksika ve Filipinler’de 15 ile 45 yaşları arasındaki milyonlarca kadının tetanosa karşı aşılınması için kampanya başlattı. Erkekler de tetanos olabilirdi ama aşı erkeklere yapılmadı! Bu şüphe uyandırıcı durumdan ötürü Katolik bir kilise organizasyonu olan Comite Pro Vida de Mexico (Meksika Yaşam Komitesi) aşıları test ettirdi.

Test sonuçları gösterdi ki Dünya Sağlık Örgütü’nün yalnızca çocuk doğuracak yaştaki kadınlara dağıttığı aşıların Chorionic Gona-dotrophin (hCG) içerdiği ortaya çıktı. Doğal bir hormon olan hCG, tetanos toksoid taşıyıcılarıyla birleştğinde kadınların hamile kalmasını engelleyen antikorları ürettiyordu.

Daha sonradan ortaya çıktı ki...

Rockefeller Vakfı, Rockefeller Nüfus Konseyi, Dünya Bankası ve ABD Ulusal Sağlık Enstitüleri, Dünya Sağlık Örgütü (WHO) için tetanoz taşıyıcılığı bir kısırlaştırma aşısı üretmek için 1972’de 20 yıllık bir proje başlatmışlardı. Ayrıca Svalbard Kıyamet Tohum deposuna ev sahibi Norveç hükümeti kısırlaştırıcı aşının üretilmesi için 41 milyon dolar bağış yapmıştı! Norveç’ten Rockefeller Vakfı’na ve Dünya Bankası’na kadar uzanan aynı örgütlerin Svalbard tohum bankası projesi ile de uğraşmaları rastlantı mıdır?”

Niye ucuz?

Fazla söze gerek yok:

Yoksulların doğurması istenmiyor...

“Dünya nüfusu kalabalık” deniyor...

“Kaynaklar giderek azalıyor” deniyor...

Dünyanın yüzde 71’i günde 10 dolardan, her beş kişiden biri 2 dolardan az kazanıyor. En yoksul ülkelerde gelirden gıdaya ayrılan pay yüzde 80. Buna rağmen “birileri”, dünya kaynaklarının yoksul insanlar tarafından tüketilmesini istemiyor!

Bu sebeple... Yoksullara sağlıklı gıdalar yediriliyor. Sadece bir örnek vermeliyim:

1985-2000 yılları arasında ABD’de doların satın alma gücü yüzde 59 oranında azaldı. Meyve-sebze fiyatları iki katına, balık fiyatları üç katına çıkarken, şekerler ve tatlı yiyeceklerin fiyatları yüzde 25, sıvı yağların yüzde 40 ve gazlı içeceklerin fiyatları yüzde 66 oranında azaldı. Aynı zamanda bunların porsiyon büyüklükleri arttı.²³⁰

Evet. ABD yoksulları şeker ürünlerine bağımlı yapıldı:

ABD’de yapılan bir araştırmada ortalama bir Amerikan vatan-dışı 1822 yılında yılda 3.2 kilo şeker tüketirken, 2012 yılında yılda 60 kilo şeker tüketiyordu. Kola uyuşturucu gibi, bırakması zor içecek oldu.²³¹

230 ABD’de standart meşrubat şişelerinin boyutlarındaki değişimi örnek vermeliyim: 1950 öncesinde 192 ml olan şişe hacmi, 1960’larda 354 ml ve 1990’larda 591 ml ve günümüzde 1.25 lt’ye yükseldi. Fiyat pek değişmedi. Bu sebeple, ortalama bir Amerikalı yılda 200 litre kola vb. tüketiyor. Türkiye’de bu 45 litre! Yılda 159 şişe Coca-Cola tüketiyor. Türkiye, dünyada Coca-Cola pazarı en hızlı büyüyen dokuzuncu ülke.

231 1905 yılında kolanın içerisinde kokainden elde edilen maddenin varlığına son verildi. Ancak “Red Bull” isimli kola içeceğinin içeriğiyle ilgili Almanya ve Hong Kong’da yapılan incelemede kokain bulundu! Yasaklandı. Sonra tekrar piyasaya sunuldu.

Fast-food sektörü patladı. 1955 yılında hamburger-patates yiyen kişi 412 kalori alırken, 2013 yılında aynı siparişe 920 kalori almaya başladı!

ABD'ye gidenler bilir; McDonald's müşterilerinin büyük çoğunluğunu siyahlar oluşturuyor.²³² ABD'de yoksullar artık dışarıda yemek yiyor, çünkü yemek yapmak daha pahalı. Hele sağlıklı beslenme alışverişi için Whole-Foods, Erewhon gibi yerlere gitseler maaşları/ücretleri 2-3 günde biter, o kadar pahalı sağlıklı gıdalar. Dışarıda ucuz yemeye mecbur bırakıldılar...

Tekrarlıyorum...

Haz bağımlılığı yapan, insan sağlığına zararlı endüstriyel gıdalar neden bu kadar ucuz? Örneğin, tavuk! Her şeye zam geliyor, bir tek tavuk fiyatı sabit kalıyor. Niye?

Klasik iktisatçılardan David Ricardo, toplumun sefaleti en derinden hisseden kesimi olan işçilerin ucuz gıdaya mecbur olmalarından yola çıkarak, ucuz gıdanın bol olduğu Amerika'da bu durumun nüfusu artırdığına işaret etmiş, gıda fiyatlarının yüksek olduğu Avrupa'da ise nüfusun azaldığını belirtmiştir. Diğer iktisatçı John Stuart Mill de Ricardo'nun tezini onaylamıştır. O halde, ucuz gıdanın "derin" bir anlamı olmalı değil mi?

Marketlerde satılan tavuk eti analizlerinin genellikle sır gibi saklandığını söyleyen Fitoterapi/Doğal ilaçlar uzmanı Dr. Ümit Aktaş dedi ki: *"Amerikan Gıda ve İlaç Dairesi (FDA) sonunda açıklama yaptı. Bulgularına göre, test edilen tavukların yüzde 50'sinin karaciğerinde inorganik arsenik var. Bu madde kanserojen kimyasallar arasındaki en zehirli olanı."*

Dr. Aktaş'a göre, buradaki en büyük problem, arseniğin tavuk yemlerine kasten karıştırılmış olması! İşte... Konunun özü bu: Arsenik tavuk yemlerine neden karıştırılıyor?

Dr. Aktaş'ın yanıtı:

"Tabii ki daha fazla para kazanmak için. IATP'nin (Institute for Agriculture and Trade Policy) 2006 raporunda, daha az

232 Tarih, 4 Aralık 1997...Türkiye'de ilk defa bir üniversite kampusunda, ODTÜ'de McDonald's açıldı. "NATO'ya Hayır", "Yankee Go Home", "DEVİRİM" şiarını edinmiş ODTÜ öğrencileri McDonalds'a karşı çıktı. Kimileri bunun ucuz protesto olduğunu yazsa da bilinçli ODTÜ'lüler, şirketin hamburger içinde kullandığı en az 12 farklı kimyasal katkı maddesini açıklamasını talep etti.. Tabii ki dünya devi açıklama yapmadı. ODTÜ'yü açarak öğrencilere Amerikan kültürünü öğreteceklerini sananlar, bu kez McDonald's -öğrencilerin beynini şeker-bağımlılığıyla ele geçirmek istedi. Türkiye'de ilk McDonald's Turgut Özal döneminde 1986 yılında İstanbul-Taksim'de açıldı.

gıdayla daha hızlı büyüebilmesi ve etinin daha sağlıklı görünen bir rengi olması için tavuk ve hindilerin yüzde 70'inden fazlasının arsenikli ilaç karıştırılmış yemlerle beslendiği belirlendi. Arsenik içeren ve yemlere karıştırılan bu ilaç (3-Nitro), antiparaziter etkiye sahip ve arsenik içeriyor. Tavuk etinin daha dolgun, güzel ve pembe bir renkte görünmesi için tavukların yemine katılıyor. Yapılan analizlerde, bu ilacın karıştırıldığı yemlerle beslenen tavukların karaciğerinde yüksek seviyelerde inorganik arsenik tespit edildi. İnorganik arsenik, arseniğin en zehirli formudur.”

Dr. Aktaş ile bu konuda ayrılıyoruz:

Sadece para için insanların zehirlendiğine inanmıyorum... Bunu yapanların artık parayla-pulla işleri yok! Hedefleri başka... Dünya kaynaklarını artık yoksul kalabalıklar ile paylaşmak istemiyorlar!

Örtülü gıda terörü

Bambaşka soru sorayım:

Milyonlarca yıldır ot yiyen insanoğluna ısrarla tek çeşit-nişasta ağırlıklı tahıl dayatılmasının sebebi nedir?

Genetik kodları değiştirilmiş ve kimyasallar doldurulmuş gıdalar ile, sadece günümüz insanını değil, gelecek nesilleri de kökten etkileyecek gıda rejimini hangi amaçla yarattılar?

Raf ömrü uzatma gibi gerekçelerle yiyeceklere zararlı katkı maddeler koymaları, “kâr etmek istemeleri” diye açıklanamaz.

Dünyada açlıktan her yıl 36 milyon, aşırı şişmanlıktan 29 milyon insan ölüyor! Yiyen de, açlık çeken de neden gıda adaletsizliğinin kurbanı oluyor? Bu işte bir karanlık yan yok mu?

Virüs yalanları, aşı kampanyalarıyla başta çocuklar olmak üzere insanoğlunu kısırlaştırmanın, aşıyı “görünmez silah” gibi kullanmanın gizli amacı yok mu?

Dünya gıda piyasasına hâkim olmak için yaptıkları küresel oyunları nasıl görmezlikten geliriz? Örneğin, “kuş gribi” salgısını milyonlarca evcil kanatlının yok olup, piyasaya tamamen endüstriyel şirketlerin egemen olmasına yol açtı.

Tüm bunları kapitalizmin kâr hırsıyla açıklamak bana pek yeterli gelmiyor! “Kurukafa&Kemikler” gibi akıldışı örgütlere

üye küresel şirket sahiplerinin gizli amacı sadece daha çok para kazanmakla sınırlı tutulamaz.

Örtülü terör eylemiyle mi karşı karşıyayız? Bakınız:

Hastalıkların tarihe olan etkilerini göz ardı etmeyiniz. İnsanlık tarihinde hastalıkların –özellikle salgınların– büyük ölçekli sosyal-politik değişikliklere yol açtığını biliyoruz. Bugün bu insan eliyle yapılmıyor mu? Tehlikesi bilinmesine rağmen gıda-beslenme ile bu derece oynamalarının sebebi “modern salgın” yaratmak değil mi?

Sorum net: İnsan genetiği bozularak, hastalıklara karşı koruma kalkanı görevi yapan bağışıklık sistemi bilerek bozularak görünmeyen biyolojik savaş²³³ mı yapılıyor? Bu görünmez şiddet “öteki insana” yönelik yeni bir jenosit/soykırım mı?

Gıda meselesinde bunu tartışan yok...

Atom bombası yapımına destek veren DuPontların, Rockefellerların hümanist olduğunu mu düşüneceğiz? Sahiden açıklıkla mı mücadele ediyorlar? Bizi saf mı sanıyorlar?

Rockefeller ailesine dair tüm biyografik kitaplar “para hırslarından” bahsederken, “Ölüm İmparatorluğu”²³⁴ adı verilen bu aile “gıda endüstrisi” konusunda nasıl “iyilik meleği” olur?

Bu tehlikeli oyunda bir sır yok mu?

İsrarla sormalıyız: Yiyecekler-içecekler niye hasta insanlar yaratıyor?

Sadece Türkiye’nin tarımına, gıdasına yapılanları okudunuz. Benzer ülkeler çok. Arjantin’den Brezilya’ya, Mısır’dan Malezya’ya, Hindistan’dan Güney Afrika’ya kadar birçok ülkede yiyeceklerle/beslenmeye ilişkin tüm yazdıklarım yaşandı/yaşanıyor.²³⁵

233 Amerika’ya ilk yerleşen İngiliz göçmenler, yerli halka özel olarak çiçek hastalığı bulaştırılmış battaniyeler verip onları öldürdü. 1930’larda Japon ordusu veba ile enfekte pireleri uçaklardan bırakarak hastalığı Çin’de yaymaya çalıştı! Savaş metodu bugün gıdalar üzerinden sürdürülüyor mu?

234 ABD’li söz yazarı, folk şarkıcısı Merle Robert Travis (1917-1983) şarkılarında genellikle Amerikan kömür madencilerinin acı hayatlarını ve sömürülmelerini anlattı. En tanınmış 1947’de söylediği “16 Ton” şarkısı oldu. Şarkının hikâyesi şuydu: Rockefeller, sahibi olduğu Colorado Fuel & Iron Company adlı maden şirketinde sendikalaşmak isteyen işçilere ölüm emri verdi. 20 Nisan 1914’te çadırları yakılan ve kurşunlanan (ikisi kadın on biri çocuk) yirmi kişi öldü. Bu sebeple Rockefeller ailesine “Ölüm İmparatorluğu” adını verdiler.

235 “ABD” dediğimde Amerikan halkını kastetmiyorum. Dünyaya gıda savaşları açanlar ABD yoksullarını da yok etmek istiyor. Örneğin, 2007 yılında yaklaşık 11 bin ton hastalıklı sığır eti Amerika’daki marketlerde piyasaya satıldı. Marketlerin hepsi fakir mahallelerdeydi! Bunu ortaya çıkaran ABD’nin en büyük hayvan hakları örgütü “Humane Society” idi. Aynı yıl örgüt, California’da 65

Dayatılan tarım politikaları sonucunda az gelişmiş ülkeler tahıl ithalatını yüzde 50'ye varan oranda bir ülkeden yapıyor: ABD!

Evet. Küresel güçler tarımsal alanları "hallaç pamuğu" gibi darmadağın etti. Oysa... Eşsiz güçleri sayesinde kentleri, uygarlıkları yok eden Moğollar, tarım arazilerini barışçıl şekilde yönetti. Roma, Osmanlı farklı değildi. İnsanlık tarihi bugün yapılan böylesine bir tarımsal yıkıma hiç şahit olmadı.

Hep soruyorum, bu yapılanları parayla açıklamak yetersiz geliyor bana. Binlerce örnek verilebilir. Sadece yiyecek içecek değil. Örneğin, "Colgate Total" isimli diş macununda bulunan "triklosan" kimyasalın kansere ve hormon bozukluklarına sebep olduğu biline biline FDA tarafından onay verildiği ortaya çıktı! Oysa, ABD'nin büyük süpermarket zinciri Whole Foods, sağlıklı ürün satmak amacıyla florürlü diş macununu satmıyor!

Düşünün ki ağızımıza aldığımız "triklosan" sayısız temizlik ürününde "mikrop üremesini önleyici" olarak kullanılıyor!

AKP Sakarya Milletvekili Ali İhsan Yavuz, Batılıların Müslümanları sindirmek için bu amaçla diş macunu kullandıklarını ileri sürdü: "Epifiz bezi geometrik olarak insan kafasının tam orta noktasında bulunan pirinç tanesi büyüklüğünde esnek yapılı bezdir. Epifiz bezi sertleştirilen ve kireçlendirilen insanı yönetmek kolaydır. Flörürün diş macunları içerisine böyle bir tezgâh sebebiyle konulduğu öne sürülüyor."

Demek: Günümüzde dünyada "modern gaz odaları" mevcut! AKP bunu bilip de niye adım atamıyor? Sadece konuşuyor!

Y a ilaçlar? 2001-2010 seneleri arasında FDA tarafından ruhsat verilen ilaçların üçte birinde emniyet problemleri olduğu ortaya çıktı. "Gözden kaçmış" denilemeyecek bir oran!

Ayrıntı gibi gözükebilir ama şunu sormalayım:

Emperyalist küresel kadronun, ulus devletlere baş düşman olmasını nasıl açıklayacaksınız? Ülke pazarları/ piyasaları neden devlet denetimi kontrolünden çıkardılar? Dünya "tek imparatorluğa" neden dönüştürülmek isteniyor?

Rockefeller'ın dile getirdiği "Yeni Dünya Düzeni"ni (Novus Ordo Seclorum) sadece iktisadi yönle açıklamak ne kadar

bin ton etin piyasadan çekilmesini sağladı. ABD'de benzer sivil toplum kuruluşlarına nasıl saygı duyulmaz...

doğru? Neron'un dediği gibi, "rakiplerimi kucaklıyorum ama onları boğmak için..."

Sanırım...

Yeteri kadar olgu yazdım. Artık kitabın "ana fikrini" yazmanın zamanı geldi!

Önce sizi bir kavramla tanıştırayım:

Öjeni/ Eugenics...

Amaç: Üstün ırk!

Öjeni: Sağlıksız ceninleri ayırıp, sağlıklı ceninler yetiştirmenin yollarını arayan, bilimselliği tartışmalı toplumsal akım.

Taraftarları... İnsanların gen haritaları çıkarılarak, en uyumlu genetik ürünlerin (yavruların) elde edilmesiyle, (zihin, fiziksel güç, vb. yönlerden) üstün bireyler elde edileceğine inanıyor. Yani, insanların gen dağılımlarına müdahale ederek, bu dağılımların istenen bir yönde değiştirilmesiyle dünyanın sağlıklı ve mutlu olacağını ileri sürüyorlar! Özetle:

"Üstün insan ırkı" yaratılmasını amaçlıyorlar: Öjeni savunucularına göre, bu bir doğa yasası! *"Bilim bize iyi ile kötüyü, doğru ile yanlış öğretmez"* diyorlar.

Etik ve ahlaki çok ciddi sorunlar barındırsa da kimilerine göre öjeni bilimseldi!

Öjeni, Platon'dan beri var...

Devletin, vatandaşların üremelerini kontrol etmesi gerektiğini²³⁶ ileri süren ilk düşünür Platon'a göre, her çiftin bir "evlilik numarası" olmalıydı ve bu numara, bireylerin sağlık, beceri, zekâ vb. değişkenlerine göre belirlenmeliydi. Yüksek sayılara sahip olanların üreme şansının fazla olması gerekiyordu.

Platon'un görüşleri, Mendel'den önceki ilk genetik kalıtım düzenlemesi olarak görülüyor!

İnsanlık tarihinde öjenik yaklaşımlar hep var oldu:

236 "Gıda terörü" iddialarına yanıt olarak, "ama insan ömrü uzuyor" yanıtı veriliyor. Ana mesele insan ömrünün uzunluğu değildir; üreme meselesidir. Üremenin bitirilmesidir! Ki, 1980 yılından sonra insan ömrünün uzaması durmuştur. Aslında DNA'da kodlanmış ortalama ömür, 122 yıl! "İnsan ömrü uzuyor" istatistiklerinin Batı merkezli olduğunun da altını çizelim.

Spartalılar, doğan bebeği yaşlılara kontrol ettirdi; ve bebeğin yaşamını sürdürüp sürdürmeyeceğine bu “yaşlı bilgiler” karar verirdi. Daha çok erkekler öldürülürdü; çünkü erkeklerin hayatta kalması için beklenen özellikler çok daha fazlaydı ve onlara göre sadece güçlü erkekler hayatta kalmalıydı. (Hitler, bu öjenik yöntemlerinden dolayı Spartalıları övdü.) Romalılar da, benzer bir şekilde “sağlıklı bulmadıkları” bebekleri boğarlardı.

Öjeniyi “bilimselleştiren”, Charles Darwin’in kuzeni Francis Galton (1822-1911) oldu.

Kuzen Galton, fikirlerinin temelini Darwin’in “Evrin Kuramı”na dayandırdığını söyledi.²³⁷

Ona göre, zeki insanlar, az zeki insanlardan daha az çocuk yapıyordu/doğuruyordu. Bu sebeple de insan popülasyonları çok yavaş şekilde “kalitesiz” ilerliyordu.

Galton’un tezine göre, doğumlar kontrol altına alınabilirse, sadece zekilerin daha fazla çocuk yapmasına izin verilebilir ve böylece insanlar sürekli daha zeki toplumlara doğru evrimleşebilirdi...

Charles Darwin, kuşkusuz kuzeninin fikirlerini “sapkınlık” olarak değerlendirdi; öfkelendi, şiddetli tepki gösterdi. Darwin’e göre, insani değerler de bilim kadar önemliydi ve hiçbirinin önüne geçmemeliydi.

Kuzen Galton, Darwin’e duyduğu sonsuz saygıdan dolayı sesini çıkarmadı ve fikirlerini kendi içinde yaşadı. Yaratıcı merakı ve yetenekleri onu çok çeşitli meselelere yöneltti. Araştırdığı alanlar arasında parmak izi (Scotland Yard daha sonra bunu kimlik saptamasına uyarladı), moda, güzelliğin coğrafi dağılımı, kilo artışı, ırkların geleceği ve duanın etkisi sayılabilir. Bu çok yönlü adamın ilgisini çekmeyen çok az mesele vardı. Her konuyu istatistikle açıklardı. 1869 yılında *Kalitsal Deha* isimli çalışmasında, özel yeteneklerin veya dehanın belli aileler içinde ortaya çıktığını ispat etmeye çalıştı. Örneğin, büyük bir bilim insanı, bilim alanında saygınlık kazanmış aileden dünyaya geliyordu! (Galton ve erkek kardeşlerinin hiçbirinin çocuğu olmadı!)

237 Zayıf bireyleri sistem dışına süpüren faşizmin dayanağı olan “sosyal Darwinizm”in Darwin ile ilgisi yok. Kavramı ilk olarak 1864 yılında –evrim teorisinde Darwin’e rakip olan– Herbert Spencer (1820-1903) ilk söyledi. Spencer’a göre, tıpkı doğadaki var olma mücadelesinde “uyum yeteneği en çok olan”ın hayatta kalması gibi, toplumsal hayatta yaşanan rekabette en iyi olan ortaya çıkacaktı. “Sosyal Darwinizm” terimi ilk defa 1879’da Oscar Schmidt tarafından *Popüler Bilim* dergisindeki bir makalede kullanıldı.

Galton, Darwin'in ölümünden bir yıl sonra emeline kavuştu. 1883 yılında kalem eline alıp yazdı: *İnsan Fakültesi ve Gelişimi Üzerine Araştırmalar*.

Bu kitabında ilk kez "öjeni/ eugenics"; Yunanca iyi-doğan kelimesini/kavramını ortaya attı.

Bu görüşlerinden dolayı Galton'un, alay konusu yapıldığı ve öjeninin sahte-bilim türü olarak görüldüğünü sanıyorsanız yanılırsınız. Galton, İngiliz krallığı tarafından şövalyelik ile ödüllendirilip "Sir" unvanı aldı...

ABD'deki "tuhaf adamlar"

Kuzen Francis Galton ölünce "bayrağı" ABD'li Charles B. Davenport (1866-1944) aldı.²³⁸

Davenport, ABD'de 1904 yılında "Biyolojik Deney İstasyonu"nu kurdu. Eşi Gertrude C. Davenport embriyolog ve genetikçiydi ve çalışmaların içindeydi. Davenportlar 6 yıl sonra, 1910 yılında "Öjeni Kayıtları Ofisi"ni (Eugenics Record Office/ ERO) kurdu.

Bu ofis, sadece istatistik kayıtlar tutmuyor, New York'taki Cold Spring Harbor Laboratuvarı'nda gizli çalışmalar yürütüyordu. Burası ABD öjeni hareketinin merkeziydi. Bu hareketin gazetesi *Eugenical News* idi.

Öjeni taraftarları 20'nci yüzyıl başında ABD'de hızla arttı...

1910 ile 1924 yılları arasında çoğunluğu kadın 258 saha çalışmanı eğitime tabi tutuldu. Başarılı olanlara biyoloji lisans derecesine sahip "öjeni uzman" kimliği verildi. Öjeni ofisinde eğitilen saha çalışanlarının birçoğu hastanelerde ve devlet tarafından işletilen diğer kurumlarda "öjeni uzmanı" olarak çalışmaya başladı.

Neler yaptılar: Öjeni alan çalışanları ABD'yi taradı; insanlarla ilgili çeşitli fiziksel, zihinsel ve davranışsal özelliklerle ilgili veriler topladı. Zihinsel özür, yetim, yoksul ve mahpuslar, üzerinde çalışma yapmak üzere ERO'ya getirildi.

238 Öjeni, 20. yüzyılda dünyada hızla yayıldı. Bu yüzyıl ortalarında en üst noktaya ulaştı. ABD, İngiltere, Avustralya, Brezilya, Kanada, Almanya, Japonya, Çin, İsveç, Danimarka, Estonya, Finlandiya, Fransa, İzlanda, Norveç ve İsviçre'de farklı şekillerde hayata geçirildi. Bu ülkelerde belirli dönemlerde devletin hangi çocukların sağlıklı, hangilerinin eksik olduğunu belirleme yetkisi olduğu ilan edildi. Kitapla ilgisinden dolayı konuyu Rockefeller üzerinden anlatacağım.

Şöyle kayıtlar tutuldu:

– “Mahkûm, aşağılık görünen bir İrlandalı. Babası alkolik. Laboratuvarıda yapılan incelemede, bu tutsağın zihinsel olarak, on yaşında kusurlu olduğu ortaya çıktı.”

– “Bu mahpusun zihinsel açıdan kusurlu olduğunu ve zihinsel yaşının on bir olduğunu gösteriyor.”

– “Laboratuvardaki inceleme bu mahpusun zekice tasarlandığını gösteriyor.”

– “Bu mahkûm oldukça aşağı görünüşlü Yahudi bir çocuk. Muayene onun zavallı olduğunu gösteriyor.”

– “Tutsak Mulatto. Babası zenci, annesi beyaz kadın. Sadakatsizlik tanısı ile seks yapıp dünyaya getirildiği ortaya çıkıyor.”

Bu veriler, Davenport tarafından psikolog Edward L. Thorndike ve Robert M. Yerkes’in yardımıyla “Özgeçmiş Kitabı”nda listelendi. ERO, bilgi sahibi olduğu her ailenin köklerini ve varlık özelliklerini gösteren soyağaçları-aile nüfus kütükleri üretti. İş, sanat veya akademik hayatında başarılı çoğu aile bu işe gönüllü oldu!

Öjeni konusunda “bozulmamış beyaz halkı” bilgilendirmek için Amerikan Öjeni Derneği kuruldu. 1960’a kadar topluluğun üyeleri hemen hemen sadece bilim insanları ve tıp uzmanları oldu.²³⁹

Kuruluşundan itibaren Amerikan Öjeni Derneği’nin başkanları şunlardı:

Irving Fisher (1922-26), Roswell H. Johnson (1926-27), Harry H. Laughlin (1927-29), Henry Pratt Fairchild (1929-31), Henry Farnham Perkins (1931-34), Ellsworth Huntington (1934-38), Samuel Jackson Holmes (1938-40), Maurice Bigelow (1940-45), Frederick Osborn (1946-52), Harry L. Shapiro (1956-63), Clyde V. Kiser (1964-68), Dudley Kirk (1969-72), Bruce K. Eckland (1972-75), L. Erlenmeyer-Kimling (1976-78), Gardner Lindzey (1979-81), John L. Fuller (1982-83), Michael Teitelbaum (1985-1990), Robert Retherford (1991-1994), Joseph Lee Rodgers (1994-95), Şu anda, Hans-Peter Kohler...

İlk başkan Irving Fisher (1867-1947) Amerika’nın en bilinen neoklasik ekonomistlerinden biriydi. Para miktar teorisinden sermaye ve faiz oranları teorisine kadar bugün ekonomi terminolojisine giren “Fisher denklemi”, “Fisher hipotezi”, “uluslararası

²³⁹ 1972 yılından sonra Sosyal Biyoloji Çalışmaları Derneği olarak yeniden adlandırıldı. Adı en son Biodemografi ve Toplumsal Biyoloji Derneği olarak değiştirildi.

Fisher etkisi" , "Fisher ayırma teoremi" ve "Fisher piyasası" kavramlarına sebep oldu.

Ah ne tesadüf! Neoliberalizmin "mucitlerinden" Milton Friedmanlar hep "Fisher'in paltosundan" çıktı!

Ah ne tesadüf! Fisher, Kuru Kafa&Kemikler Örgütü üyesiydi.

Karşınızda Rockefeller

Charles Darwin'in kuzeni Francis Galton'dan "öjeni bayrağını" alan Charles Davenport'ın çalışmaları yürüttüğü ABD'deki ofisin müdürü Harry H. Laughlin (1880-1943) idi.

"Pioneer Fund" yöneticisiydi.

Laughlin, tarım öğretmeni idi aslında. Kirksville'de 1907'den 1910'a kadar Birinci Bölge Normal Okulu'nda tarım öğretti. Hayvancılık uzmanıydı. Özellikle tavukların ve safkan atların yetiştirilmesinde deneyler yapıyordu.

Laughlin mektup yoluyla Davenport ile ilişki kurdu...

Davenport, Eugenics Record Office'i kurduktan sonra Laughlin'den, Cold Spring Harbor'da öjeni müfettişliği yapmasını istedi. Laughlin pozisyonu kabul etti ve 1910-1921 yılları arasında öjeni çalışmalarına katıldı. Neler yapmadı ki:

ERO'daki görev süresince, enstitü verilerini temel alarak göçmen kısıtlama yasalarını destekledi. Göç ve Vatandaşlığa Dair Ev Komitesi'nin öjeni uzmanı olarak da görev yaptı! Güney ve Doğu Avrupa'dan gelenlerin diğer göçmenlerden "sosyal açıdan daha yetersiz" olduğuna dair rapor yazdı. Ve... Laughlin'in, 1924'te Kuzey Avrupa'dan gelen göçmenleri tercih eden göçmenlik kotası sistemine yol açtı.

Keza. Laughlin, 1927-29 yılları arasında Amerikan Öjeni Derneği başkanlığını yürüttü. Demek güçlü bir isimdi; çünkü, derneğin ilk iki ismi Fisher, Yale Üniversitesi, Johnson, Pittsburgh Üniversitesi'ndendi ve üçüncü başkan Laughlin tarım öğretmeni idi!

Laughlin ABD Temsilciler Meclisi'nde bulundu. Hitler döneminde 1936'da Almanya'daki Heidelberg Üniversitesi'nden onur derecesi aldı. Sonuçta:

Laughlin, diğer öjeni üyeleri gibi "ortak dünya hükümeti" kurulmasını savunuyordu.

Öjeni ekibinin arkalarında kim vardı?

Birini yazayım: Carnegie Institute of Washington tarafından finanse edildiler. Carnegie Enstitüsü'nün adını duydunuz mu: "Kemalizmi bırakın... ılımlı İslam'a sarılın... Kürdistan açılımı yapın" diyen Amerikan sivil toplum kuruluşu!

Şöyle yazayım resmi adını, "Carnegie Uluslararası Barış Vakfı!" Ülkeler arası işbirliğini geliştirmeyi ve ABD'nin uluslararası anlamda aktif uğraşlarını geliştirmeyi amaçlayan, kuşkusuz çıkar-kâr amacı gütmeyen vakıf! 1910 yılında kuruldu.

Kurucu Andrew Carnegie (1835-1919), İskoç doğumluydu ve ABD'nin en büyük demir-çelik zenginiydi. 1917'den itibaren "Öjeni Kayıtları Ofisi"ne maddi destek verdi.²⁴⁰

Öjeni başkanı Laughlin bir Carnegie çalışanıydı! Washington'daki Carnegie Enstitüsü Genetik Departmanı'nın "Eugenics Record Office"inden sorumluydu. (Carnegie Enstitüsü, artan eleştiriler karşısında 1939'da Eugenics Record Office'i kapattığını açıkladı!)

Tarihçi Joseph F. Wall, Andrew Carnegie adlı kitabında şunu yazdı: "Carnegie, yalnızca yayımlanan makale ve kitaplarında değil, aynı zamanda döneminin işadamlarına yazdığı özel mektuplarında da sosyal Darwinist inanç sistemine sık sık atıfta bulunurdu. 'En uygun olanın hayatta kalması' ve 'ırkın gelişmesi' gibi öjeni kavramlarını sık sık mektuplarında kullanıyordu."

Evrin Ansiklopedisi yazarı Richard Milner, Carnegie hakkında şunu yazdı: "Carnegie ticaret hayatında, insanı ve dünyayı sömüren, rekabette ezip geçen ve yaptıklarını sosyal Darwinizm felsefesi ile meşru hale getiren, güçlü ve acımasız bir işadamı olma yolunda yükseldi. Girişimçi rekabetin, zayıfları ortadan kaldırarak topluma bir hizmette bulunduğu inanıyordu. Carnegie, kapitalist etiği bir doğa kanunu haline getirdi."

240 Rockefeller'dan Carnegie'ye... Öjeneye o kadar inanıyorlardı; aileler çocuklarını birbirleriyle evlendirdi. William Rockefeller'ın büyük oğlu William Goodsell Rockefeller, James Stillman'ın diğer kızı S. Elsie Stillman ile, Percy Avery Rockefeller ise James Stillman'ın öbür kızı Isabel G. Stillman ile evlendi. James Stillman Rockefeller, 1925 yılında "çelik kralı" Andrew Carnegie'nin yeğeni Nancy Campbell Sherlock Carnegie ile evlendi. Bu Rockefeller-Stillman-Carnegie füzyonundan doğan çocuklar; James Stillman Rockefeller Jr., Nancy R. McFadden, Andrew Rockefeller ve Georgia Rose Rockefeller oldu!

Öjeni "teorisyonu" Herbert Spencer ABD gezisinde Andrew Carnegie'nin elini tutarak gazetecilere şöyle diyordu: "İşte Amerika'daki en yakın arkadaşım!"

Şaşırtıcı değil:

-Spencer takipçisi-Amerikan muhafazakârlarını derinden etkilemiş vahşi kapitalizm yanlısı akademisyen William Graham Summer, zenginlerin toplumdaki en uygun kişiler, saklı seçilmişler olduklarından her türlü özel imtiyazlara hakları olduğunu yazıyordu.

Kimler yoktu ki aralarında:

Telefonun mucidi Alexander Graham Bell'i bilirsiniz. Charles Davenport'a yazdığı mektupta "Öjeni Kayıtları Ofisi" için cömert maddi desteğinden ötürü bir kişiye teşekkür ediyordu. Kimdi dersiniz: John D. Rockefeller Jr!

İşte... "Esas oğlan" Rockefeller sahneye çıktı!

Buğdaydan pirince tarımın genetiğiyle oynayan, "yeni tavuk" yaratan Rockefeller'ın "üstün insan" yaratma çalışmalarına destek vermesi şaşırtıcı mı? John D. Rockefeller, "ticarete sadece uygun olanın hayatta kalması doğa kanununun işlemesidir" demiyor muydu?

Ve... Rockefeller sadece ABD'deki öjeni çalışmalarını finanse etmedi. 1920'lerde Almanya öjeni hareketinin merkezi "Kaiser Wilhelm Enstitüsü" ve ırk hijyeni konusunu çalışan Prof. Dr. Ernst Rüdin'e her türlü maddi desteği verdi.

ABD'deki öjeni hareketinin teorik alt yapısı Almanya'da oluşturuldu. Ve önde gelen ismi Rüdin idi... Kazıdıkça altından neler çıkarıyor neler...

Rockefeller Nazi ilişkisi

Ernst Rüdin (1874-1952), İsviçre doğumlu Alman idi. Zürih'te "şizofreni" terimini icat eden Eugen Bleuler'in asistanlığını yaptı. Münih'te "erken demans" ve "manik depresif hastalık" arasındaki tanı bölünmesini geliştiren psikiyatrist Emil Kraepelin'in yardımcısı oldu.²⁴¹

Halen... "Psikiyatrik genetiğin babası" olarak kabul edilen Kraepelin ve Rüdin, Alman ırkının aşırı evcilleştiği ve dolayısıyla

241 Alzheimer hastalığını 1901 yılında Frankfurt'ta bir akıl hastanesinde keşfeden Alman doktor/psikiyatr Alois Alzheimer idi. Çalışmalarını Kraepelin'in Münih'teki laboratuvarında sürdürdü. Hastalığa ismi Kraepelin verdi...

yüksek zihinsel hastalıklara maruz kaldığını iddia ediyorlardı. Yani sosyal Darwinizm'den esinlenen öjeneye inanıyorlardı.

Rüdin bu amaçla kampanyalar yürüttü. Örneğin... 1903'te alkolizm konulu bir konferansta "iyileştirilemeyen alkoliklerin" sterilize edilmesini / temizlenmesini savundu! Alman Irk Hijyeni Derneği kurucuları arasında yer aldı.

Yıl, 1917. Emil Kraepelin Münih'te yeni bir Psikiyatrik Araştırmalar Enstitüsü kurdu. Enstitünün müdürü Rüdin idi. Enstitünün bina inşaatları gibi tüm giderlerinin parasını Rockefeller verdi.

Enstitü, kalıtsal genetik de dahil olmak üzere kısa sürede psikiyatrik araştırmalar konusunda uluslararası bir üne kavuştu. Kraepelin'in ölümünden birkaç yıl sonra, Rüdin, enstitü direktörlüğünü ve onun bölüm başkanlığını devraldı.²⁴²

1930'da Birleşmiş Milletler'in Washington'da düzenlenen Birinci Uluslararası Akıl Hijyen Kongresi'nde öjeni iddialarını dile getirenlerin başında yer aldı. 1932'de Uluslararası Öjenik Kuruluşlar Federasyonu Başkanlığı'na getirildi.

Rüdin, 1935-1945 yılları arasında Alman Nörolog ve Psikiyatrlar Derneği (GDNP) başkanı olarak görev yaparken en büyük destekçisi yine Rockefeller Vakfı oldu.

Rockefeller, sadece Rüdin'in psikiyatrik genetiği bölümünü desteklemedi; 1939 sonlarına kadar birlikteliği sürdürdü.

Rockefeller, öjeni kapsamında çok sayıda uluslararası araştırmacıya mali kaynak sağladı. Bunlar arasında, İngiltere ve İskandinavya'da psikiyatrik genetiğin kurucu ataları kabul edilen Eliot Slater ve Eric Strömngren'in yanı sıra Franz Josef Kalman gibi isimler de vardı.

Rüdin'in araştırmalarına bir destek de kuşkusuz Nazilerden geldi. Rüdin 1933'te, Nazilerin ırk politikasını belirleyen Nüfus ve Irk Politikası Uzman Komitesi'nin kurucusu oldu. Aynı yıl Naziler, "ruh zayıflığı, şizofreni, manik-depresif, epilepsi, genetik sağırılık ile körlük ve alkolizme sahip kişileri" kısırlaştırıcı yasayı çıkardı. Kanunla, 1933-1937 yılları arasında 200 bin kişi kısırlaştırıldı. (Şimdi gıdalarla kısırlaştırıyorlar!)

242 Yanılmanızı istemem: Almanya'da bugün tıpta kullanılan "kromatin", "dejenerasyon", "agenezis" gibi terimlerin, "lösemi", "kordoma", "emboli" gibi hastalıkları tanımlayan "Sosyal Darwinizm" ile mücadele eden Rudolf Virchow gibi hekimler de vardı. Yolundan gidenler çok oldu; bunlardan biri öğrencisi Max Westenhöfer'in yetiştirdiği Şili'nin ölümsüz sosyalist lideri Salvador Allende idi.

Nazi politikalarını uygulamaya yardımcı olmanın “onur görevi” olduğunu belirten Rüdin, “Fiziksel veya zihinsel olarak uygun olmayanlar, kusurlarını çocuklarına geçirmemelidir. Devlet, yalnızca uyum sağlamasıyla çocukların yetişmesine dikkat etmeli” diyordu.

Rüdin’in, 1937’de Nazi partisine katılmasına kimse şaşırmadı. Hitler tarafından “sanat ve bilim için Goethe madalyası” verilerek “ırk-hijyeni” öncüsü olarak onurlandırıldı.

1942’de ötenazi hakkında konuşan Rüdin, açıkça niteliksiz küçük çocukların ortadan kaldırılmasının şart olduğunu ileri sürdü.

Peki...

İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra Rüdin’e ne mi oldu? Sadece iki yıl ev hapsinde kaldı. Sonra serbest bırakıldı. Herhalde, Amerika’daki hatırlı dostları devreye girdi...

“Haysiyet Kolonisi” kuruldu

İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra öjeni çalışmaları son bulmadı! Nazi mitolojisine takıntılı kimi doktorlar, yeni bir soy yaratmak amacıyla Güney Amerika’da insan yetiştirme çiftliği/ “Colonia Dignidad” (Haysiyet Kolonisi) kurdu! Şili/ Santiago’nun yaklaşık 500 km güneyinde, 13 bin hektarlık alanı kaplayan bu yerleşimde kurulan komünün başında eski Nazi subayı ve Lutherian rahip olan Paul Schafer vardı.

Yani: Savaştan sonra öjeni çalışmaları hep sürdü. Örneğin: Nazi öjeni taraftarı Otmar van Verschuer nasıl yargılanmadan rahatça ABD’ye gelip öjeni karargâhı konumundaki California’ya yerleşti? Yardımcısı Dr. Josef Mengele, ölüm yılı 1979’a kadar Latin Amerika’da kimse dokunmadan nasıl yaşayıp “bilimsel” çalışmalarına devam etti? Arkalarındaki güç kimdi?

Belli değil mi? Rockefeller vb. İkinci Dünya savaşı bittikten sonra ABD’de öjeni çalışmaları son mu buldu? Ne gezer...

Frederick Henry Osborn (1889-1981), 1946 yılında ABD Eugenics Society başkanlığına getirildi. Zaten 1926’da kurulan Amerikan Öjeni Derneği’nin kurucusuydu. Arkasında, John D. Rockefeller, Lewis Strauss, Karl Compton gibi isimler vardı.

Ve aynı zamanda Pioneer Fund kurucu mütevelli heyetinde olması şaşırtıcı mı? Keza. Amerikan Felsefe Topluluğu gibi

kuruluşlar kendisini “savaş sonrası dönemde öjenik araştırmanın saygın yüzü” olarak gösterdi. Mevzu derin...

Nazi Almanyası dönemine dönersek...

Bu ülkede öjeni çalışmaları akıl hastanesindeki kısımla başladı. Bu öjenik kısımları Rockefeller Enstitüsü’nden Nobel Tıp Ödüllü Dr. Alexis Carrel’in desteklemesi şaşırtıcı değildi. Ve...²⁴³ Nobel ödüllü ve Rockefeller destekli Dr. Carrel, 1935 yılında ilk yayınlandığında dokuz dile çevrilen *Bilinmeyen İnsan* kitabını çıkardı. Bu kitabın “İnsanın Yeniden Yapılanması” bölümünde toplumsal sorunların çözümü için öjeni ve ötenazi yapmayı gösterdi. Normal nüfus için büyük yük gördüğü akıl hastalarının, suçluların uygun gazlar bulunan öjeni enstitülerinde öldürülme-leri gerektiğini yazdı.

“Anormal olanlar normal olanın gelişimini engelliyor. Neden bu gereksiz zararlıları yaşıyoruz” diyordu:

“Çok sayıda özürlü ve suçlu olması çözülmemiş bir sorundur. Bunlar, normal nüfus için büyük bir yüküdür. Hapishanelerin ve akıl hastanelerinin bakımını sağlamak ve halkı katillerden ve akıl hastalarından korumak için çok büyük meblağlara gerek vardır. Neden bu gereksiz ve zararlı varlıkları koruyoruz? Anormal olanlar normal olanların gelişimini engellemektedir. Bu gerçeğe dürüstçe yüzleşmek gerekir. Toplum neden suçlulardan ve akıl hastalarından daha ekonomik bir yaklaşımla kurtulmuyor?”

Tek suçlu Hitler mi?

Hitler, 1939 yılı ortasında yayınladığı “Ötenazi Programı” (T4) emriyle doktorların gerekli gördükleri (tedavisi mümkün olmayan, fiziksel ve biyolojik özürlü, ruhsal sorunları olan) hastaları öldürebileceklerini belirtti.²⁴⁴

Almanya’da ki bu “ırksal temizlik” programının kurucusu, *İrksal Temizliğin Temel Taslağı* kitabını yazan öjeni uzmanı hekim Alfred Ploetz idi. 1905 yılında Alman İrk Hijyeni Derneği’ni kurdu.

243 Ah bu tesadüfler! 1920-1926 yılları arasında Fransa Öjenik Derneği’nin başında bulunan Charles Robert Richet de (1850-1935), Nobel Tıp Ödülü sahibiydi! “Hasarlı kişilere evliliğin yasaklanması” savundu. Şöyle diyordu Nobel ödüllü bilim insanı: “Sarı ırkın ve özellikle siyah ırkın, beyaz ırka kıyasla kesin olarak aşağı olduğu bir dizi karşı konulmaz kanıtla sabitlenmiştir!”

244 T4 programı adını, uygulamanın yürütüldüğü merkezin Berlin’deki adresinin baş harflerinden almaktaydı: Tiergartenstrasse 4

Ploetz, Avrupa ve Amerika'da birçok öjenikçiyle birlikte, İskandinav ırkının üstünlüğüne inandı! Yazdıkları Nazi ideolojisi üzerinde önemli bir etkiye sahipti.

Hukukçu Karl Binding ve psikiyatrist Alfred Hocke, *Değersiz Hayatın Yok Edilme İzni* kitabını 1922'de yazdılar.

Özetle, Hitler'i ortaya çıkaran çalışmalar çok önce başladı. ABD buna hep destek verdi. Unutmayınız ki, ABD'deki en kalabalık diasporalardan biri Almanlar idi. Rockefeller Alman kökenliydi. Unutmayınız ki, ABD Almanya'ya savaş açmadı, Japonya'ya açtı. Almanya, ABD'ye savaş açtı!

Evet...

Hitler'in bilim insanları açık bir şekilde Rockefeller Vakfı tarafından finanse edildi. Somutlaştırırsam:

Adı, Eugen Fischer (1874 -1967)...

Alman tıp, antoloji ve öjeni profesörü idi!

Berlin Frederick William Üniversitesi rektörlüğünü yaptı. Fischer'ın fikirleri Nazi Partisi'nin Alman ırk üstünlüğüne olan inancının güçlenmesine sebep oldu. Hitler, 1923'te hapiste Fischer'in çalışmalarını okudu ve "üstün ırk" idealine bağlandı.

Fischer, Alman Güneybatı Afrikası'nda (Namibya) ırk çalışmaları yaptı. Nazilerin "karışık ırk" yasağı bu çalışmalar sonucunda gerçekleşti. Nazi Almanyası'ndaki Yahudiler ve özellikle çingeneler üzerine yapılan tıbbi deneylerin öncüsü de Fischer idi. Kuşkusuz Nazi üyesi idi.

Fischer'in ırk hijyen çalışmasına kim destek verdi; Rockefeller!

Amerikalı sosyal Darwinist Lothrop Stoddard *Günümüzde Nazi Almanyası* kitabında bu ülkeye yaptığı ziyareti anlattı. Halk sağlığı gözlemlerini anlattığı bölümde bir görevlinin şu sözlerini aktardı:

"Veremli bir hastaya uygulanan tedavi o kişinin sosyal değerine göre belirleniyor. Eğer değerli vatandaş ise ve tedavisi mümkünse hiçbir harcamadan kaçınılmıyor. Bizler sadece sosyal ve biyolojik değeri olan insanlara bakmakla sorumluyuz."

Aynı bugün gibi değil mi? Gıda terörünün başlangıç kaynakları bunlar!

John D. Rockefeller'ın oğlu (Arkansas Valisi) Winthrop Rockefeller açıkça Hitler taraftarıydı! Şaşılacak yan yok,²⁴⁵ ABD'de Yahudilere karşı ayrımcılık güdülmesi 1870'ten sonra başladı.

245 Avrupa'dan esen anti-semitizm rüzgârıyla Yahudilerin ABD'de de artık sevilme-meye başlaması F. Scott Fitzgerald ve John O'Hara'nın romanlarından da bellidir.

Bunun başlatıcıları John D. Rockefeller, Henry Ford, Andrew Carnegie, Henry Clay Frick gibi ülkenin en zenginleriydi.

Otomotiv sektörünün en büyüğü Henry Ford'un büyümesinde kuşkusuz petrol devi Rockefeller ailesinin büyük desteği oldu. Henry Ford sadece işadamı değildi; Yahudi düşmanıydı.

Bugün artık yalan olduğu bilinen ama özellikle 1864 yılından itibaren kimi örgütlerin gündeminden hiç düşmeyen, –Yahudi liderlerin gizli toplantılarının kaydı olduğu varsayılan– *The Protocols of the Elders of Zion* (Siyon Liderlerin Protokolleri) adlı kitabı 1920'de Henry Ford *The International Jew* (Uluslararası Yahudi) adıyla bastırıp, bedava dağıttı...

Demek tek suçlu Hitler öyle mi?

Yıl, 1941. Rockefeller'ın sahip olduğu Standard Oil kontrolündeki "Ethyle Gasoline Corporation" adlı petrol ve kimya şirketi, işletme patentini Alman tekeli I.G. Farben-Industrie'ye devretti. Savaşın sonra ele geçen belgede, I.G. Farben-Industrie yöneticileri, ABD'li kimyacıların tecrübeleri olmadan, savaşta kullanılan yöntemlerin hayat bulmasının imkânsız olduğunu belirtti.

Hitler'in Avusturya ve Çekoslovakya'yı işgal etmeyi açıkça ilan ettiği tarihte, Standart Oil, I.G. Farben-Industrie'ye sentetik kauçuk yapmanın formülünü vererek Almanya'yı yıllarca sürebilecek araştırma zahmetinden kurtardı.

Hitler'in onayıyla Standard Oil, Alman I.G. Farben-Industrie ile anlaşarak, "Catalytic Refining Association"u kurdu.

I.G. Farben savaşın önce dünyanın sanayi devlerinden biriydi. DuPontların General Motors, Carnegie'lerin U.S. Steel ve Rockefeller'ın Standart Oil Company'den sonra en büyük dördüncü sanayi kuruluşuydu.

Antibiyotikten poliüretana çok buluş gerçekleştiren bu şirketin, Carl Bosch, Friedrich Bergius, Gerhard Domagk, Kurt Alder gibi bilim insanları Nobel Ödülü aldı!

Kuşkusuz toptancı değerlendirmelerden kaçınmak gerekir. Naziler ile işbirliği yapan Yahudiler vardı!

I.G. Farben Yahudi şirketi idi; –BASF ve Bayer gibi altı şirketin katılımıyla– 1925'te kuruldu. Naziler sayesinde çok büyüdü. Öyle ki... Nazi döneminde kendi toplama kampına sahip Alman şirketi idi! Auschwitz'in yanında inşa ettikleri fabrikalarında bu toplama kampındaki esirleri çalıştırdılar.

Naziler ile ilişkisi karşılıksız değildi; ölüm kamplarında insanları öldüren “zyklon B” gazını Yahudi şirketi I.G. Farben verdi!²⁴⁶ Bu ilaç, Nobel Ödülü sahibi Yahudi Alman kimyager Fritz Haber’in araştırma grubu olan Fiziksel Kimya ve Elektrokimya Enstitüsü tarafından “böcek ilacı” olarak keşfedildi. Özellikle hububat depolarında zehir olarak kullanılıyordu. (Demek ki, böcek öldüren insan da öldürüyordu!)

I.G Farben bu böcek ilacının patentini, 1930 yılında –tarımsal ilaçlar konusunda dünyanın o dönem en büyük şirketi– ABD’li Cyanamid’e sattı. Bu şirketin merkezi Rockefeller Plaza’da idi! Ve bu şirket, 2000 yılında Alman kimya devi –I.G Farben’in “evladı”– BASF’a satıldı! Söyler misiniz: Kimin eli kimin cebinde!

Naziler, ölüm kamplarındaki esirlerin sinirlerini harap etmek, beyinlerine zarar vermek amacıyla çeşme suyunun içine koyduğu florürü Farben’den aldı!²⁴⁷

İkinci Dünya Savaşı bitince...

1945 yılının Kasım ayında Müttefik Kuvvetler, I.G. Farben’e el koydu ve tesislerin tamamı müttefik subaylarının kontrolü altına alındı. Şirketin dağılması ve mal varlığının savaş tazminatlarına sunulması gündeme geldi. Ama olaylar bu şekilde gelişmedi. I.G. Farben’e dokunmadılar.

Savaştan sonra... IG Farben’in 24 müdürü, Nürnberg Duruşmaları’nda (IG Farben Davası) yargılandı. 13 kişi 1-8 yıl arasındaki hapis cezalarına çarptırıldı. Bunlar da hızlı bir şekilde serbest kaldı. Hemen önemli şirketlere yönetici oldular:

Hermann Schmitz, Deutsche Bank’ın denetim kurulu üyeliğine ve Rheinische Stahlwerke AG’nin denetim kurulu onursal başkanlığına,

Georg-von Schnitzler, Deutsch-Ibero-Amerikanische Gesellschaft’ın başkanlığına,

246 Pablo Picasso’nun en bilindik eserlerinden biri “Guernica” tablosudur. İspanya İç Savaşı’nda faşist Franco’ya destek için Alman uçaklarının 26 Nisan 1937’de Cumhuriyetçi Guernica şehrini yok etmesini sembolize eder. I. G. Farben, İspanyol diktatör Franco’ya maddi yardım yanında Guernica şehri üzerinde ürettiği yangın bombalarını test etme şansı bulmuştu! Öyle ikiyüzlüler ki, Guernica tablosunun kopyasını New York’taki Birleşmiş Milletler binasındaki Güvenlik Konseyi salonunun girişine astılar!

247 Çin, Avusturya, Belçika, Finlandiya, Danimarka, Norveç, İsveç, Hollanda, Macaristan ve Japonya gibi bazı ülkelerde suya florür katılması yasaktır. Türkiye’de sulara florür katılmamaktadır ancak pek çok ilimizin şebeke suyunda florür bulunduğu yapılan çeşitli araştırmalarca ortaya konmuştur. Ayrıca hazır meyve suyu ve gazlı içeceklerden tutun, bebek mamalarına kadar pek çok üründe florür bulunuyor. Ve tabi ki diş macununda! Bu konuya önceki sayfalar da değindim.

Fritz Meer, Bayer AG'nin denetim kurulu başkanlığına, ve çeşitli firmaların denetim kurulu üyeliğine,

Otto Ambros, Feldmühle ve Telefunken danışmanlığına,

Heinrich Bütetisch, Deutsche Gasolin AG, Feldmühle ve Papier und Zellstoffwerke AG'nin denetim kurulu üyeliği ve Ruhrchemie AG Oberhausen danışmanlığına,

Max Ilgner, Zug yönetim kurulu başkanlığına,

Heinrich Oster, Gelsenberg AG'nin denetim kurulu üyeliğine getirildi!

Sanırsınız tek suçlu Hitler!

Öyle ya...

Rockefeller Foundation, Nazi tıbbının ırk araştırmalarının sponsoru olmadı mı? Şirketleri Standart Oil, Nazi uçaklarının yakıtını sağlamadı mı?

Ford, kamyon ve cipleriyle Nazileri taşımadı mı?

Hugo Boss, Nazi ordusunu giydirmedi mi?

Bertelsmann, Nazi subaylarını eğiten eserleri basmadı mı?.

IBM, Yahudileri tek tek belirleyensistemi geliştirip, Naziler'in emrine vermedi mi?

Deutsche Bank, Auschwitz toplama kampının inşasını finanse etmedi mi?

Bosch, Daimler Benz, Volkswagen, BMC fabrikalarda mahkûmları çalıştırmadı mı?

Mahkûmların altınlarını, pırlantalarını Hitler'den satın alan İsviçre bankaları değil miydi?

Coca-Cola firması Naziler için Fanta'yı üretmedi mi?

Unilever, Westinghouse ve General Electric firmaları Naziler sayesinde Almanya'da çok kazanç elde etmedi mi?

Ya Krupp? Bu aile; sanayici geçmiş, kömür, demir, çelik, silah ve mühimmat üretimiyle ünlü. Friedrich Krupp AG Hoesch-Krupp 20. yüzyılın önde gelen şirketlerindendi. (Ki hâlâ öyle.) Gustav Krupp 1945'te savaş suçlusu olarak mahkemeye verildi. Hasta olduğundan duruşmaya çıkamadı. Oğlu Alfred Krupp, 1948'de hapse mahkûm edildi. 1951'de serbest bırakıldı ve fabrikalarının bir kısmını sattı. Firmanın bugüne kadar çıkmış birçok savaşta payı olduğu iddia edildi, ancak Krupp firması arşivlerini açmayı reddettiğinden bugüne kadar bu iddialar kanıtlanamadı.²⁴⁸

248 Alfred Krupp 1900 yılında makale yarışması düzenledi. Konusu şuydu: "İç politikayı geliştirmek ve yasalara uygulamak için Darwinizm'in ilkelerinden neler öğrenebiliriz?" Yarışmayı kazanan Wilhelm Schallmeyer, "Toplum fiziksel ve zihinsel açıdan zayıf insanları korudukça gerileme kaçınılmazdır. Kanunlar

Daha yazayım mı? Demek tek suçlu Hitler?

Vejetaryen Hitler

Naziler ile Rockefeller'ın ortak yönleri çoktu. Konumuz gıda olduğu için bir örnek vermeliyim:

Adı, Richard Walther Darre (1895-1953)...

Hitler'in, 1933-1942 yılları arasında Gıda ve Tarım Bakanı idi.

Naziler iktidara ilk geldiklerinde çıkardıkları yasalardan biri, Doğa Koruma Yasası (1935) oldu.

"Hayvanları Koruma Yasası", "Avcılık Yasası" çıkararak hayvanların bilimsel çalışmalarda kobay olarak kullanılmasına yasak getirdiler. Hayvan ırkının bozulmasına karşıydılar. Bu anlayışların kökeni öjeni uygulamalarıydı Naziler, -kavramın mucidi oldukları- "ekolojiye" / bozulmamış-saf organik tarımdan yanaydı! Kuzeyli (nordik) köylü ırk bozulmamıştı, melez değildi ve bunun sebebi "organik" tarımdı. Kötü gıdaları ancak ırkı bozulmuşlar yiyebilirdi...

Bu tezlerin sahibi biyolog Ernst Haeckel (1834-1919), ırk sağlığı için öjeninin şart olduğunu dile getiren ilk kişiydi. "Politika, uygulamalı biyoloji demektir" sözü ona aitti.

Naziler, çocukların ırk sağlığı için tamamen organik gıdalarla beslenmeyi şart koştu. Himmler, SS birlikleri ve Nazi yöneticilerinin yemesi için organik çiftlikler kurdurdu. Hitler de doğal beslenmeden yanaydı. Hitler, Bavyera Alpleri'ndeki "Berghof" adlı villasının bahçesinde yetiştirilen organik gıdalarla besleniyordu.

Nazi ölüm kamplarındaki esirlere zehirli katkı maddeleri yediriyorlardı.

Günümüz dünyası, "toplama kampı" mı? Bugün bu kadar zehirli gıdayı -bile bile- insanlara neden yediriyorlar?

Nazi Almanyası 1935 yılında Nuremberg Yasası çıkardı. Üstün ırkın özellikleri şöyleydi: "Sarışın, uzun boylu, uzun kafataslı, dar yüzlü, güçlü çeneli, dar burunlu, yumuşak saçlı, aralıklı açık renkli gözlü ve pembe beyaz cilt renkli..." Bütün dünyada sağlıklı beslenen zenginleri tanımlıyorlar sanki! Neyse...

Aryan ırk çalışmaları sadece Almanya'da yapılmadı...

beyaz ırk ile Avustralyalı Aborijinleri aynı düzeyde göstermemelidir" diyordu. Kruplar öjeni taraftarıydı.

Rockefeller arşivi

New York Pocantico Hills'teki Rockefeller Arşiv Merkezi'nde 1911-1940 yılları arasında yapılan öjenik saha araştırmaları 78 kutuda saklanıyor.

Evet. John D. Rockefeller sosyal Darwinizm'e inanıyordu. Öjeni araştırmalarına meraklıydı.²⁴⁹ 1910 yılında New York'ta bizzat kendisi, "sosyal kötülüğün soy" araştırması için 6 ay çalıştı. Toplumsal Hijyen Bürosu'nda Paul Warburg ve Starr Murphy'den oluşan "Üçlü Komite" kurdu. Amacı, "toplumsal koşulların, suçların ve toplumun refahını olumsuz yönde etkileyen hastalıkların incelenmesi, iyileştirilmesi ve önlenmesi" idi. Tüm bu çalışmaları "daha nitelikli nüfusun yaşadığı dünya" diye açıkladı!

Rockefeller, 27 Ocak 1912'de Davenport'a gönderdiği mektupta "Kriminalistik Enstitü" kurmak için ikna ettiği Katherine B. Davis hakkında şunu yazdı:

- "Nadir görülen bir zihinsel zenginlik kadını..."
- "Derin bir insan sempatisi olan zeki hukukçu..."

Rockefeller, ABD'nin "sıra dışı kadını" B.Davis ile birlikte "Sosyal Sağlık Hijyen Laboratuvarı" kurdu. Bu ABD'de psikiyatri gelişimi yani "zihinsel hijyen" için atılan ilk adım oldu.²⁵⁰

Amacı kendileri açıkladı: *"Rockefeller Vakfı'nın psikiyatri gelişimini finanse etme hedefi, '... öğrenebilen ve sinirsel bozuklukları ve zihinsel bozuklukları anlama ve düzeltme problemlerinde çalışmaya istekli birinci sınıf insanları bulmak, eğitmek ve teşvik etmek' idi."*

Hedef hep "birinci sınıf insan" idi!

Rockefeller, 1932 yılında nöroloji ve nöroşirürji bölümü kurması için Kanada Montreal'deki McGill Üniversitesi'ne 1 milyon 282 bin dolar para verdi.

"Toplumsal Hijyen Bürosu" vd. amacı, "toplumsal hijyen" ya da "zihinsel hijyen" değildi; doğum kontrol ve nüfus kontrolü

249 Ailede ezoterizm ile ilgilenen başka Rockefellerlar da vardı. "Büyük John"un kardeşi William'ın oğlu Percy Avery Rockefeller (1878-1934), Yale Üniversitesi'nde Alman Illuminati'nin ABD'deki şubesi olan ve sadece beyaz protestanların üye olduğu, -ritüellerinin Almanca olduğu- "Skull and Bones" (Kurukafa ve Kemikler) örgütü üyesiydi! Ayrıca yine William'ın torunu -eşi Yahudi olan- Yale Üniversitesi'nden Godfrey S. Rockefeller (1899-1983) da aynı örgüte bağlıydı. Aynı isimleri benzer yerlerde görmek sizi şaşırtmamalıdır: Dede Prescott Bush, baba George H.W Bush, oğul George W. Bush üçü de bu gizli örgütün üyesiydi!

250 Katherine B. Davis, Rockefeller Vakfı'nda yöneticilik yaptı. 1929'da kadınların cinsel hayatını anlatan araştırma kitabı yayımladı.

üzerinde çalışıyorlardı. Hedef, tehdit altında olan ırkların dejenereasyonunu engellemektir!²⁵¹

Hijyen Bürosu nüfus kontrolü için neler yapmadı ki: 1908 yılında Ohio eyaletinde, toplu ötenazi yasaları teklif ettiler, kabul ettiremediler. Ancak “başarı” kazandıkları da oldu. Virginia eyaletinde, “geri zekâlı” olduğu iddia edilen Carrie Buck adlı kadın, yargı kararıyla “zorunlu sterilizasyona” tabi tutuldu. Bu sayının 8 bin olduğu iddia edildi. Keza: Toplam 60 binin üzerinde kadın, siyah ya da fakir işe yaramaz oldukları için kısırlaştırıldı!

Rockefeller hevesli şekilde, öjeni temelli ceza sisteminin kurulmasından yanaydı. Tüm bu çalışmalar vakfın görev alanındaydı...

Rockefeller Vakfı’nın öjeni çalışmalarının hızlandığı 1913’te kurulduğu bilgisini de ekleyeyim.²⁵²

Bu vakfın gücünü anlatmak için şu bilgiyi de ekleyeyim: sahip oldukları petrol şirketi Standard Oil Company hisselerinin 1913 yılındaki piyasa değeri 900 milyon dolardı. Yani, Rockefeller ailesi o zamanlar dünyanın en zenginiydi. Ailenin vakıflarına verdikleri para yaklaşık 500 milyon dolar idi. (Bu paraları –bugünün değil– 20’nci yüzyıl başındaki paranın alım değeriyle karşılaştırınız!)

251 Thomas Robert Malthus din adamıydı. 1789’da yazdığı *Nüfus Artışı Hakkında Araştırma* eserinde gıda üretimindeki artışın aritmetik (1,2,3,4...) buna karşılık nüfustaki artışın geometrik (2,4,8,16...) olduğuna işaret ederek bu farkın uzun vadede nüfus artışına ve açlığa yol açacağını iddia etti. Bu “yoksulluğa ve ahlaksızlığa” sebep olacaktı ve bu nedenle “doğal frenleyici” şarttı. Nüfus kontrolü yapılması için, geç evlenmeyi, az çocuk yapmayı, homoseksüelliği artırmayı, savaş çıkarmayı ve yoksullara yapılan devlet yardımlarının kesilmesini önerdi! “Medikal önlemlerin, gıda arzı yanında nüfusun değişimine ciddi bir etkisi olamaz” dedi. Elinizdeki kitabı doğrulamıyor mu bu söz? Avrupa ve ABD’de “Yeni Malthusçuluk” akımı 20’nci yüzyılda çok benimsendi. Malthus, İrlandalılara “soykırım” yapılmasını bile önerdi! Bugün ilk hedefte Müslümanlar var! İŞİD’i “yaratma” amacı bu değil mi?

252 Rockefeller ailesinin çok vakfı, enstitüleri vs. var. Örneğin, David Rockefeller’ın kızı Peggy Dulany “Synergos Enstitüsü” kurucusu. Bu enstitü Türkiye ile yakından ilgili. Türkiye’de çok kişiyi davet eder. Her yıl “toplumsal gelişme için çalışan toplum liderlerine” verilen “David Rockefeller Köprü Kurucu Liderlik Ödülü” 2013 yılında Güler Sabancı’ya verildi. Ne tesadüf! Rockefeller’a ait Citi Group ile Akbank o tarihte ortak! Rockefeller’ın maddi yardımda bulunduğu –dünyanın en etkili düşünce kuruluşu olarak tanıtılan– Brookings Enstitüsü ile Sabancı Üniversitesi Güler Sabancı’nin imzasıyla 2004 yılından beri işbirliği yapıyor.

“Beyin” Gates

Rockefeller tarihine baktığınızda şu gerçeği görüyorsunuz: Rockefeller Vakfı’nın gündeminde bitkilerden önce “insan genetiği” vardı.

Rockefeller Vakfı insan hayatını “gen dizilimlerine” indirgemeye çalışan sözde “moleküler biyoloji biliminin” temelini yıllar önce atmıştı. Peki...

John D. Rockefeller’ı bu işlere kim soktu?

Önceki sayfaları okudunuz

Bill Gates ismini biliyorsunuz; Microsoft’un sahibi!²⁵³

Tam ismi; William Henry Gates III.

Bilinen adıyla Bill Gates, 2016 itibarıyla 90 milyar dolar ile dünyanın en zengin insanı. Ayrıca. O bir yardımsever; öyle tanıtılıyor! Yılda 1.5 milyar dolar bağış yapıyor! Nereye?

Pirinç çalışmalarına finans desteği yaptığını okudunuz.

Norveç Svalbard tohum bankası kurucusu olduğunu okudunuz.

Aşı konusundaki “duyarlılığını” okudunuz.

Ama... Şimdi size başka bir Gates’ten bahsedeceğim...

Adı, Frederick Taylor Gates (1853-1929)....

“Büyük John” Rockefeller’ın hayatında, American Baptist Education Society’nin (Amerikan Baptist Eğitim Topluluğu)²⁵⁴ başı olan Frederick Taylor Gates’in büyük rolü oldu.

Gates, Rockefellerların “hayır işlerinde” en yakın danışmanlarından biriydi.

Rockefeller ile Gates nasıl tanıştı?

253 Microsoft Corporation, Windows, Xbox ve Lumia gibi ürünleriyle tanınan ABD merkezli büyük yazılım ve bilişim şirketi. Matematikçi Warren Weaver (1894-1978), 1932 yılında Rockefeller Vakfı’nın “Doğal Bilimler” başkanlığına atandı. Moleküler biyoloji alanında yapılan tüm uluslararası araştırmaların merkezindeydi. Ayrıca Weaver ile Vannevar Bush 1930’lu yıllarda Rockefeller desteğiyle büyük analog bilgisayarını Massachusetts Institute of Technology’de (MIT) yazdı ve sonunda 1942’de “Rockefeller Differential Analyzer” adını aldılar. Yani, Bill Gates’in 1975’te ilk şirketini kurmasından yıllar önce Rockefeller yıllardır bu işin içindeydi!

254 Rockefeller’in bilgiye çok önem verdiğini anlamışsınızdır. Sebepsiz değildi. İngiliz filozof Francis Bacon (1561-1626) Latince “İpsa Scientia Potestas est” der; “bilgi güçtür.” Masonların benimsediği bu mesaj ABD 1 dolarındaki yarım piramit ve üçüncü gözde de sembolleştirilir. Tesadüf (!), 2002 yılında kurulan ABD “Bilgi Farkındalık Ofisi” (Information Awareness Office) logosunda da yarım piramit üzerinde göz altında şu yazılıdır: “Scientia Est Potestas.”

Minneapolis'te Protestan vaiz olan Gates, mobilya kralı George Alfred Pillsbury'den aldığı çağrıyla yaşlı Rockefeller'ı ziyaret etti. Rockefeller vasiyetnamesini hazırlıyordu ve bir Protestan mezhebi olan Baptist okuluna 50 bin dolar vermeyi uygun görüyordu. Gates, Pillsbury Akademisi için ek 60 bin dolar istedi. Rockefeller'ı ikna etti. Yetmedi. Rockefeller'a, New York veya Şikago'da birer üniversite kurma kararı aldırdı.

Bu ilişki sonucu Rockefeller, Baptist cemaatinin en önde gelenlerinden biri oldu. İlişkiyi güçlendiren sadece tanrı inancı değildi. Gerçekte Gates, tam bir iş adamıydı. Ticaret konusunda son derece işlek zekâya sahipti. Bitmez tükenmez enerjisi ve çalışma gücü vardı. Evangelist şevk içinde hiç durmadan ve yorulmadan çalışıyordu. Paranın gücüne tam inanç beslemekteydi.

Din adamı Gates elindeki parayı olabilecek en kârlı yatırımlara sokmak konusunda hassastı. Kısacası, tam "Büyük John"un meşrebine göreydi. O da açığöz, basiretli, saldırgan ve zor işlerin altından kalkabilen kırattaydı. Örneğin...

Gates'in Minneapolis'teki Merritt ailesiyle sıkı ilişkileri vardı. Rockefeller, o sıralarda içinde geniş demir cevheri yatakları bulunan Merritt ailesinin büyük çiftliğini gözüne kestirdi. Petrolcülükte kullandığı teknolojiyi burada da uygulayabilirse ABD'nin demir-çelik sanayiinde tek isim olabileceğini hesapladı. Planı yaptılar.

Gates, Merritt ailesinin yanına borç para vermeye hazır eski dost olarak gitti. Ve Gates, verdiği yüklü borca karşılık demir yataklarının bulunduğu alandaki demiryolunu rehin aldı. Merritt ailesi kendilerine gönderilen paranın Rockefeller tarafından verildiğini bilmiyordu. Bir süre sonra Rockefeller, demiryoluna el koydu. Çiftliği satın aldıktan sonra elli yıl süreyle yakın dostu Andrew Carnegie'ye kiraladı.

Rockefeller, uyanık Gates'i, hem yardımseverlik amacıyla kurulmuş kurumlarının hem de (madencilik, çelik, kâğıt-çivi fabrikası, demiryolu kuruluşları, kerestecilik ve dökümcülük alanındaki) yatırımlarının başına getirdi. Bunların en önemlisi Lake Superior Iron Ore Company'deki (Demir Cevheri şirketine) başkanlık idi.

Din okullarına yardım fonları toplama hevesinde yoksul vaziken, birkaç yıl gibi kısa zamanda yaklaşık değeri 20 milyon dolar olarak hesaplanan bir demir cevheri, bir de demiryolu

şirketinin başına geçebilmesi Gates'in "kıvraklığı" konusunda bilgi veriyor.

ABD'nin en büyük milyonerlerinin "sadaka dağıtıcısı" olarak tanınan Gates'in, cevher madenlerinin United Steel Corporation'a devri sırasında yaptığı aracılık görevi nedeniyle Rockefeller'den komisyonunu alması onun "yeteneğini" gözler önüne seriyor.

Rockefeller ailesi, yaşantıları boyunca bir yandan büyük para sahibi olurken, diğer yandan çeşitli kurumlara bağışlar yaptı. Gates gelinceye dek, Rockefeller genellikle üyesi olduğu Baptist Kilisesi'ne göstermelik bağışlarda bulunuyordu.

Gates, Rockefeller'ın yanına girer girmez, zengin Rockefeller'ı yavaş yavaş "bilimsel" yardımlarda bulunma düşüncesine kaydırmayı başardı. Bu "bilimsel" yardımlar zamanla büyük vakıflar kurulması düşüncesini hazırladı. Rockefeller'ın ilk bağışı 1855 yılında 2 bin 77 dolardı. 1877 yılına dek hiçbir zaman yardımları 10 bin doları geçmedi. 1884'e dek 100 bin doları aşmadı. 1887'de bağış tutarı birden 285 bin dolara fırladı.

Gates'in giriş tarihi olan 1891 yılından sonra Rockefeller bağışları bir milyon doları aştı. 1900'e dek yaptığı yardımlar kazandıkları yanında kuş yemi kadardı. 1900 ve 1901 yıllarında üst üste 2 milyon dolar verdi. 1902 yılında "General Education Board" ve "Rockefeller Institute" kurulunca yardım miktarı 5.5 milyon dolara çıktı. Aynı tutara yakın bağışlarını 1905'e dek sürdürdü. Ama 1905'te en yüksek noktasına erişti: 13.6 milyon dolar. Ölümüne dek bu yüksek tutarda bağışta bulunmayı aksatmadı. 1907'de 39.1; 1909'da 71.4; 1913'te 45.5; 1914'te 67,6 milyon dolar vs.

Bu yardımlar nereye yapıldı?

Kan grubu çalışmaları

Rockefeller'ın "aklı" Frederick T. Gates özel bir adamdı... Bu din adamı toplumsal sorunların "köklü nedenlerini" merak ediyordu... Çünkü, kötü sebeplerin insan ırkını yok edeceği kaygısındaydı...

Tıbbi ve biyolojik araştırmalara ilgisi vardı. Örneğin: Toplumda hayli yaygın olan parazit hastalığı "kancalı kurt" (hookworm) konusuyla yakından ilgilendi.

Bir milyon dolar bağışla "Rockefeller Sıhhi Komisyonu"nu kurdu. Bu komisyon, insan dışkısıyla bulaşan kancalı kurt enfeksiyonlarıyla mücadele etmek için ABD'nin güney eyaletlerine umumi tuvalet inşasına yardımda bulundu. Ama. "Rockefeller Sıhhi Komisyonu" kısa süre sonra Gates tarafından kapatıldı. Sebebi, küresel kamu sağlığı hedefiydi! Komisyon yerine 1914'te "Uluslararası Sağlık Birimi" (IHD) ve ardından "Tıbbi Araştırmalar Enstitüsü"nü kurdurdu.

Gates'in bilimsel tıp öğreniminin geliştirilmesinden-yaygınlaştırılmasından yana olmasının sebebi ari ırkın korunmasıydı. Sadece ABD'de değil... Toronto Üniversitesi ve Londra Hijyen ve Tropikal Tıp Okulu'na da milyon dolarlık yardımda bulundular.

Gates'in hayali: Çin tıbbının dünyaya hâkim olmasıydı. Rockefeller Vakfı'nın desteğiyle 1917'den itibaren Çin'e giden protestan misyonerlere kızdı: "Hâlâ cehaleti aşılamaya çalışıyorlar. İnsanlara bilimsel konularla yavaşmıyorlar."

Misyonerlerin Çinlilerden geleneksel tıp öğrenip Amerika'ya getirmelerini savundu. Böylece... Çin Tıp Enstitüsü'nü 1914'te kurdurdu. ABD/Batı tıp anlayışını değiştirmek istedi; önleyici hekimlikten yanaydı. Ama bu görüşü sonunu getirdi: 1924 yılında Çin Tıp Enstitüsü'ne 261 milyon dolar fon ayrılmasını istedi. Başta Çin'de bulunan misyonerler, ABD'deki tıp uzmanları ile ilaç sanayi Gates'in "ipini" çekti.

Gates Rockefeller'dan ayrıldı.

Rockefeller Vakfı, Çin'e Batı tıbbı eğitimini dayattı! Çin'i ilaca boğmak istiyorlardı! Vakıf resmi tarihlerinde Çin'deki faaliyetleri hakkında şöyle diyor: "Rockefeller Vakfı'nın belirlediği birinci öncelik etkili bir tarım ekonomisi inşa etmektir. Vakıf, en yararlı rolünün temellerini tanımlamak için 1935-1937 yılları arasında, Kuzey Çin'in Kırsal Yeniden Yapılanma Konseyi'ni (NCCRR) kurdu."

Asıl amaç köylü kitlesine dayanan sosyalist Mao hareketini boğmaktır. Sonuçta... Mao kazandı, Rockefeller Çin'den kovuldu...

Bu başarısızlığına rağmen, Rockefeller Vakfı'nın Kırsal Yeniden Yapılanma Programı ve bunlardan edinilen dersler daha sonra girişimleri için model oldu: Uluslararası Kalkınma Ajansı (USAID)²⁵⁵

255 Dünya Bankası'nın birimi olan Amerikan Uluslararası Kalkınma Ajansı'nın kurulma amacı, "düşük gelirli az gelişmiş ülkelere düşük faizli ve uzun vadeli kredi sağlamak" diye açıklanıyor. 1960 yılında kuruldu. Türkiye hemen üye oldu.

Rockefeller'ı etkileyen Gates'e dönersek...

Tüm hayatını verimlilik üzerine adamıştı. Keşfedilecek bir "kaldıraç" ile dünyanın değiştirileceğine inanıyordu!

O kaldıraç, Rockefeller ailesinin buğdaydan pirince, tavuktan insana genetikle bu derece ilgilenmelerine mi yol açtı? Örneğin...

Bugün kan grubunuzu Rockefeller Vakfı'na borçlusunuz!

Ya da "öjeni felsefesine" mi demeliyim...

Karl Landsteiner (1868-1943) Viyanalı hekimdi. 1922 yılından ölene kadar New York'taki Rockefeller Tıp Araştırmaları Enstitüsü'nde insan kanı üzerinde çalıştı. A-B-0 ve AB kan gruplarını buldu.

Kanın, (vücudun enfeksiyonla savaşmasını sağlayan savunma maddeleri) "antijen" adlı farklı maddeleri içerdiğini öne sürdü. Farklı antijenler içeren kanlar karıştırıldığı takdirde kırmızı kan hücrelerinin kümeleneceğini ve hastayı öldüreceğini keşfetti. Yalnızca benzer antijenler içeren kanlar karıştırılabilir ya da bir kişiden diğerine nakledilebilirdi.

Landsteiner, 75 yaşında öldüğünde "kan bankaları" kurma üzerinde çalışıyordu.

"Devrimci" hemşire

Dünyada "ari ırk" nüfusunun artması için gelişmemiş ülkelerde "nüfus planlaması yapma" projesi de öjeni görüşünün yansımasydı...²⁵⁶

Rockefeller ve Carnegie gibi varlıklı "seçkin aileler" tarafından maddi destek verilen öjeninin asıl hedefi neydi: Arzu edilmeyen "kansoylarının" sistematik biçimde imha edilmesi anlamına gelen "negatif öjenik!"

256 Hemen her iktisadi okulun nüfus konusunda bir önermesi bulunmaktadır. Korumacı ekonomist-merkeziyetçi Merkantilistler nüfusun ulusal gücün bir ögesi olduğunu ileri sürerek, artışın olumlu olacağını ve ekonomiyi de daha iyi seviyelere taşıyacağını öne sürmüşlerdir.

"Bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" sözünü ilk sarf eden Fizyokratlar ise, sebep sonuç ilişkisini tam tersi yönden okumuşlardır. Onlara göre nüfus artışı sebep değil, ancak sonuç olabilir. Zenginleşen ülkelerin nüfusunun artabileceğini aksi durumda nüfusun zararlı olduğunu söylemişlerdir. Fizyokratlara göre devlet tek bir vergi almalıydı, o da tarım sektöründen! Hangi kesim üzerinde nüfus azalışı yapılması gerektiği belli değil mi? Bu görüş neoliberalizmin görüşlerine oldukça paralel bir doğrultudadır.

Birini tanıtayım: Negro/Zenci Projesi'nin başında bir kadın vardı.

Bugün "farklı maskeler" ile tanıtılsa da hedefi: Siyah nüfusu azaltmaktı!

Üstün ırk (Master Race) yaratmaktı!

Adı, Margaret Sanger (1879-1966)...

Aktivist hemşire...

Dünyada "kadın hakları mücadelesi veren kadın" olarak tanınıyor.

ABD'de neyin mücadelesini verdi:

– Doğum kontrolü... (Bu terimin mucidi.)

– Kürtaj hakkı...

Kilise'nin "günahkâr" suçlamasına rağmen geri adım atmadı.

1914 yılında *The Woman Rebel* isimli aylık bir gazete çıkarmaya başladı. 1921'de Amerikan Doğum Kontrolü Birliği'ni (American Birth Control League) kurdu. 1927'de Cenevre'de ilk Dünya Nüfus Konferansı'nın toplanmasına öncülük etti. 1939'da Negro/Zenci Projesi'ni başlattı. 1953'te kurulan Uluslararası Aile Planlaması Federasyonu'nun ilk başkanı oldu. Hindistan ve Uzakdoğu ülkelerinde doğum kontrolü konusunda çalışmalar yaptı...

1921 yılında şunu yazdı:

"Görünüşe göre insan ırkının büyük sorununa her yeni yaklaşım, önyargı, alay ve yanlış yorumlama öngörülleri ile canlılığını sergilemelidir. Öjenistler, yıllar önce ırk yenilenmesi için yapılan bu programın acımasız aptallık ve cehaletle alaya tabi tutulduğunu hatırlayabilir. Bugün öjeni, en çeşitli akıllar tarafından, ırk, siyasi ve sosyal sorunların çözümüne en uygun ve kapsamlı yol olarak önerilmektedir. En uzlaşmaz ve cesur öğretmenler ve bilim insanları insan ırkının bu büyük biyolojik yorumuna destek vermişlerdir.

Doğum kontrolünün öjeni ve uygarlık değeri aydınlanmış ve zeki insanlar için belirginleşiyor. Doğum kontrol propagandamızın temelini oluşturan öjenin nihai hedefleri ile hemen hemen aynıdır. Doğum kontrolü savunucusu olarak, 'uygun olmayan' doğum oranı ile, uygarlığa en büyük tehdidi oluşturan 'uyum' arasındaki dengesizliğin asla düzeltilemeyeceğini belirtmek için mevcut fırsattan yararlanmak istiyoruz. Bu konuda, alçak sınıfların örneği, zayıf düşünen, zihinsel olarak kusurlu, yoksulluk çeken sınıfların doğurganlığı, zihinsel ve fiziksel olarak uyumu sağlamak için, eğitilmiş ve / veya eğitimsiz insanların daha verimli ebeveyni olmakla yükümlü tutulmamalıdır. Aksine, günümüzün en acil problemi, zihinsel ve fiziksel açıdan kusurlu olanların aşırı doğurganlığını sınırlamak ve caydırmaktır. Spartalı yöntemler toplum

üzerinde zorla olabilir. Öjeniklerin gerçek menfaatlerine en iyi hizmet edeceğimiz, çünkü çalışmalarımız pratik ve pragmatik bir değere sahip olacak.”

Margaret Sanger’ın arkasında Rockefeller vardı. Vakıf bu konudaki düşüncesini şöyle yazdı:

“Aile planlaması ve nüfus artışı endişeleri Rockefeller ailesini ve onların hayırseverliklerini uzun zamandır ilgilendirmektedir. Bu çıkarlarla ilgili çeşitli projeler, geçen yüzyılda Rockefeller’ın desteğini aldı. (...) Günler sonra John D. Rockefeller Jr. Sanger’ın davasına isimsiz bir bağışta bulundu. John D. Rockefeller Jr.’ın aile planlaması konusundaki desteği babasından daha açıktı. Bu konudaki ilgisini mütevelli heyetlerine açıkça belirtti ve nüfus kontrol konularında daha kesin bir biçimde davranmaları için baskı yaptı. (...) Nüfus kontrolü tartışmalı oldu, birçok yabancı hükümet planları kültürel açıdan uygun olmayan veya emperyalist olarak gördü. Bunun yerine Rockefeller Jr. tarıma yöneldi. Bu da çok daha az tartışmaya neden oldu...”

Nüfus planlamasına neden ihtiyaç duydukları sır değil; öjeni felsefesi! Amaç, güçlü ırklar yaratmak! Bunu “genetik”, “doğum kontrolü”, “aile planlaması”, “nüfus kontrolü” gibi kavramlarla gerçekleştireceklerdi!

Rockefeller, Haziran 1952’de Nüfus Sorunları Konferansı’na sponsor oldu. Konferanstan sonraki aylarda Rockefeller, nüfus konseyi kurulmasını önerdi.

Rockefeller Vakfı ile Ford Vakfı katkılarıyla 1954’te BM Roma’da, Dünya Nüfus Konferansı düzenledi. Ne tesadüf! BM, Rockefeller’ın çalışmalar yürüttüğü Hindistan’ın isteğiyle, bu ülkede dünyadaki ilk hükümet düzeyinde oluşturulan aile planlaması programını destekleme kararı alındı. Nüfus Konseyi oluşturuldu. “Konsey, demografik eğitimle ilgilenen gelişmekte olan ülkelere gelen bireylere burs desteği sağlayarak, bilimsel araştırma ve aktivizm arasında bir denge oluşturmaya çalıştı.”

Dünya ölçeğinde nüfus planlaması büyük maddi güç istiyordu. Bu nedenle projeye Dünya Bankası Kalkınma Örgütü’nden destek alındı. Örneğin... Bu Amerikan kuruluşu 30 yıl içerisinde sadece Mısır’a 28 milyar dolarlık bağış yaptı. İsteddiği sadece aile planlaması değildi. Bununla beraber ekonomik ve demokratik reformların yapılması! Yani, Nasır gibi ulusalcı-sosyalist Arap hareketlerin bir daha iktidara gelmesini engellemek!²⁵⁷

257 Türkiye Devlet Arşivleri Müdürlüğü’ne girdiğinizde karşınıza Rockefeller ile ilgili İngilizce-Fransızca-Osmanlıca ve Türkçe belgeler çıkıyor. Örneğin: Tarih,

Kinsey Seks Raporu

Rockefeller, nüfus projeleri için önemli miktarda kaynak ayırdı. Birçok ülkede aile planlaması ve sağlık programlarına sponsor oldu. Nüfus çalışmaları üç ana alana odaklandı: Üreme biyolojisi araştırması, gebeliği önleyen ilaç/kontraseptif teknoloji araştırması ve politika çalışmaları.

Nüfus planlaması olur da seks araştırması olmaz mı?

Aynı yıllar...

Dr. Alfred Kinsey (1894-1956), “cinsel devrim yapan Amerikalı bilim insanı” diye dünyaya tanıtıldı. 30 binden fazla denekle yaptığı bire bir görüşmeler sonunda gizli eşcinsellik, kadın cinselliği, mastürbasyon gibi konularda elde ettiği verileri kamuoyuyla paylaşan Kinsey Raporu o kadar etkili oldu ki, sayısız ülkede cinsel kulüpler ve yayınlar ortaya çıktı.

Geleneksel değerleri yıkan Kinsey’in amacı hâlâ tartışılıyor. Daha önce böceklerle odaklı araştırmalar yapan biyolog/zooloji uzmanı Kinsey, neden insanın seks hayatını araştırmaya karar vermişti?

Kinsey Raporu hakkında çok iddia var:

Bunlardan biri, uyuşturucu, seks ve televizyonla tatmin edilen –politikadan uzak– bir toplum oluşturulması.

Diğer iddia, cinselliğin üremeden ayrı ele alınması ve bu sayede kısırlaştırma ve kürtaj da dahil diğer doğum kontrol yöntemlerinin kabul edilmesini sağlamak.

Başka bir iddia ise, çekirdek aileyi yıkmak.

Kinsey’in görüşleriyle Nazi fikirlerinin ayrı olması tesadüf mü: “Aşk gerilik, seks çağdaşlık.”

Kuşkusuz çok yorum yapılabilir. Ama... Dr. Kinsey’in sponsorunu öğrendiğinizde kafanızda şüphe kalmıyor: Rockefeller Vakfı!

Vakıf bülteni bu konuda şu kadarını yazıyor:

“Kinsey’nin araştırması Ulusal Araştırma Konseyi (NRC) Seks Sorunları Araştırmaları Komitesi aracılığıyla Rockefeller Vakfı tarafından finanse edildi. (...) Kinsey, 1941’de 1.600 dolarlık ilk bağışını aldı. 1947’de Kinsey’in projesine yılda 40 bin dolarlık Rockefeller Vakfı

21 Ekim 1966. Başbakan Süleyman Demirel’e John D. Rockefeller’dan mektup geliyor. Dünya nüfusunun süratle artışıyla ilgili büyük problemlerin yaşanacağını belirterek yapılan nüfus önleyici çalışmalara yardım istiyor.

desteği verildi. Kinsey'nin hibeleri, NRC komitesine yapılan tüm vakıf katkılarının yarısına denk geldi. Bu bağışlar, Amerika'nın sosyal ve ekonomik kesitini temsil etmek amacıyla binlerce kadın ve erkekle mülakat düzenleyen, toplanan ve analiz eden bir ekibe fon sağlanmasına yardımcı oldu. (...) Mayıs 1949'da vakıf yönetim kurulu üyeleri önümüzdeki üç yıl için NRC desteğini sürdürmeye karar verdi."

İlk kitabı *İnsan Erkeklerinde Cinsel Davranışlar* adlı eseri 1948 yılında çıkaran Dr. Kinsey, ikinci kitabı *İnsan Dişilerinde Cinsel Davranışlar* isimli eserini 1953 yılında çıkardı. Bu kitap talihsiz bir döneme denk geldi; ABD'de her taşın altında komünist arandığı yıllardı. Kitap birden "siyasi silah" olarak görüldü: "Amerikan ahlakını zayıflatarak komünizme yardımcı olmak!"

Kinsey Raporları, kongre araştırmalarında Rockefeller aleyhine kullanılmaya başlandı. Vakıf 1954 yılında Dr. Kinsey'e para vermeyi bıraktı. Dr. Kinsey, 1956'da öldü. Araştırmalarının çoğunu yayınlamadı...

Rockefeller durmayacaktı:

Sosyal psikolojinin kurucu babası kabul edilen Kurt Lewin (1890-1947), sonradan CIA'e dönüşen istihbarat örgütü OSS kuruluşunda da etkin rol oynadı; psikolojik harbi literatüre soktu. Psikolog Lewin'in araştırmalarındaki finans kaynağı kimdi: Rockefeller!

Kısırlaştırılan ev eşyaları

Yazdım:

"Ekoloji" teriminin mucidi Nazilerin öğretmeni Ernst Haeckel idi. Rockefeller'ın, "insan ekolojisi" üzerine yapılan "bilimsel" çalışmalara fon ayırmaya devam ettiğini vakıftan öğreniyoruz:

"İkinci Dünya Savaşı'nın ardından coğrafik odağını dünyaya doğrultan Rockefeller Vakfı, nüfus konularıyla ilgilenmeye başladı. Meksika Tarım Programı'nın başarısı, Rockefeller Vakfı'nın Latin Amerika, Asya ve Afrika'daki insanlığın refahına katkıda bulunması için yeni olanaklar açtı. Aynı zamanda tarımın daha geniş toplumsal, ekonomik, politik ve çevresel faktörlere olan karmaşık ilişkisini ortaya koydu. (...) Rockefeller Vakfı, 1940'lar ve 1950'ler boyunca, Nüfus Sorunları Araştırması için Scripps Vakfı, Nüfusun Bilimsel Çalışması için

Uluslararası Birlik ve özellikle Princeton'daki Nüfus Araştırmaları Ofisi gibi önde gelen kurumlarda demografik çalışmaları destekledi. 1948'de Princeton nüfus bilimcileri Frank Notestein ve Irene Tauber'in önderliğinde Uzak Doğu'nun keşif araştırmasına sponsor oldu. Aynı zamanda Rockefeller Vakfı, Hindistan gibi ülkelerde yer almaya çalışırken, karmaşık bir kültür, coğrafya ve ekonomi içinde sistematik bir değişimi gerçekleştirmek için zorlu bir görev yürüttü."

Çalışmanın yönetmeni John E. Gordon'ın belirttiği gibi, "nüfus kontrolünün amacı yalnızca sayıların kontrolü değil. Rakamların kontrolü ancak insan hayatının daha kaliteli olmasına neden olursa başarılı olur. "

Aslında...

Rockefeller Vakfı'nın nüfus çalışmalarına en iyi yanıtı Hindistan'da görevlendirilen biyolog Marston Bates verdi: "Nüfus sorunu sosyal bilimlere ait bir konudur!" Yani diyordu ki: "Nüfus biyolojinin konusuna girmez! Benim bu araştırmalarda ne işim var?" Çünkü, Dr. Bates gizli hedefin öjeni olduğundan şüphe ediyordu!

Sonuçta Rockefeller'ın nüfus çalışmaları başarılı oldu: 2020 yılında dünyada 5 yaşından küçük çocuklardan çok, 65 yaşından büyük yaşlılar olacak... Çin'de 65 yaş üstü kişi sayısı yakın gelecekte 350 milyonu bulacak. Bu rakam 1990 yılında dünyadaki tüm yaşlı insan sayısıydı! İnsan yavaş yavaş ölüme gidiyor. Bu sebeple... Gelenekleri "modernleştirip" gıdayla kitlesel kıyım yapıyorlar.

Nasıl ki... Eskimoların yaşlıları iyice güçten düşünce intihar ederdi. Fijili yaşlı erkekler ölmek istediklerini yakınlarına söylerdi. Ve diri diri toprağa gömülürdü. Gömülmeyi istemeyenler ailenin yüz karası görülürdü! İsveç'te aile yaşlılarını öldürmek için her evde dikenli topuzlar bulunurdu.

Şimdi evlerde ne var; kısırlaştırıcı eşya!

Harvard Üniversitesi'nin araştırmasında tüp bebek tedavisi gören 211 kadının yüzde 80'inin idrarında alev almayı geciktiren kimyasallar tespit edildi. Spor minderi, ev mobilyaları, halı, araba koltukları, bilgisayar ve cep telefonları gibi günlük hayatta yaygın şekilde kullanılan ürünlere alev almayı geciktirici olarak eklenen "organofosfat" (PFR) türü kimyasalların kısırlılığa yol açabilecekleri açıklandı!

Kısırlaştırıyorlar çünkü... Biliyorlar ki, dünya 2050 yılında 10 milyar insana yetmeyecek!

“Kısırlaştırma projesine” sık değiniyorum. Çünkü hedefleri üremeyi yok etmek. Kanada’dan İngiltere’ye yapılan araştırmalarda kola içeceğini daha çok gençler tüketiyor. Güney Danimarka Üniversitesi’nde 2 bin 500 kişi üzerinde yapılan bir araştırmada, sperm örneklerinde yapılan incelemeler neticesinde, aşırı kola tüketiminin sperm kalitesini ciddi oranda düşürdüğü ortaya çıktı! Günde bir litre kola içen gençlerin çok düşük sperm değerlerine sahip olduğu belirlendi. Kola erkeklerde testosteron hormon dengesini bozarak sperm sayısını ve hareketini önemli ölçüde düşürüyordu. Uzatmayayım... Sadece şu eklemeyi yapmama izin veriniz. Zehir bilimi toksikoloji kurucusu Alman bilim insanı Paracelsus (1493-1541) der ki, “her şey zehirdir ve zehirli olmayan hiçbir şey yoktur; sadece dozu bir şeyin zehirli olup olmadığını tayin eder!” Doz önemli! Bu nedenle alışkanlık yaptırıyorlar!

Bıkmadan aynı soruyu yönelteceğim:

Rockefeller sadece insana yardım için mi...

Tarım ile ilgileniyordu...

Sağlık ile ilgileniyordu...

Eğitim ile ilgileniyordu...²⁵⁸

Nüfus ile ilgileniyordu...

Ekonomi ile ilgileniyordu...

Politika ile ilgileniyordu...

Vakıf bunu saklamıyor:

“Rockefeller, daha önce hiç olmadığı çağda Amerikan hükümetinin teknik yardım programlarının yanı sıra çok taraflı yardım ve kalkınma örgütleri gibi geniş bir alanda faaliyet gösterdi. Bir yandan, yardım programlarının az gelişmiş ülkelerdeki demokrasiyi teşvik etmek için güçlü inandırıcı araçlar olduğunu kabul etti. ABD’nin Soğuk Savaş duyarlılığını paylaştı.(...) Nüfusla ilgilenirken aslında tarım toplumlarının büyük ölçekli ekonomik ve siyasal dönüşümleriyle uğraştı. Bu bağlamda tarım, Rockefeller’ın yalnızca gıda üretimini değil, aynı zamanda sosyal konuları da etkilemeyi umduğu bir forum olarak ortaya çıktı. (...) 1950’li yılların sonlarında ‘dünyanın az gelişmiş ülkeleri’ olarak adlandırılan yerlerinde daha kapsamlı tecrübelerle gıda, sağlık, çevre ve nüfus arasındaki derin bağları ortaya çıkardı. Bu noktadan

258 “Eğitim” denince aklıma “UNESCO” kelimesi geliyor! 14 Aralık 1946’da kurulan UNESCO, “Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Kurumu” demek. 1957’de “Kurak Bölgeler Projesi” ile dünyada büyük bir çalışma yaptı. UNESCO’nun ilk yöneticisinin sıkı bir öjenist olan (biyolog) Sir Julian S. Huxley (1887-1975) olması tesadüf mü?

itibaren nüfus çalışması Rockefeller Vakfı'nın geliştirme programlarının önemli bir özelliği haline geldi."

· Bu büyük proje yeni değildi...

Dün Naziler ile işbirliği içinde "Soy Geliştirme Araştırması" yapanlar Rockefeller vs. değil miydi? Sürekli...

– "Yaşam bir var olma savaşıdır. Tabiat yoksulları yok olmaya mahkûm etmiştir" dediler.

– "Fakirliği önlemeye kalkıp yenik düşmüş sınıflara yardım etmek, evrimi sağlayan doğal seleksiyon yasasına aykırıdır" dediler.

Dün ve bugün yapılanlar hiç şaşırtıcı değil...

Hedefleri belli, hiç aksatmadılar!

İnsanoğlunu nasıl kolayca ölüme mahkûm ettiklerine çarpıcı örnek vermeliyim.

Manhattan Projesi

Önce. Şu noktaya değinmek zorundayım...

Yıl, 1939. Alman bilim organı *Naturwissenschaften*'da bir makale çıktı. Yazarları... Alman kimyacı Otto Hahn... (Ki 1944 yılında Nobel Kimya Ödülü aldı.)

Alman kimyacı Fritz Strassman.

Avusturyalı fizikçi Lise Meitner.

Yazarlar makalede bir dizi küçük ölçekli laboratuvar deneyine dayanarak nötron bombası bulduklarını –bilimsel dille– açıkladı. Bu sonuç başta dünya fizik topluluğu olmak üzere bilim dünyasında "bomba" etkisi yaptı.

En çok korktukları ise Alman fizikçi Werner Heisenberg idi. Atom yapısı bilgisine katkılarından dolayı 1932 yılında Nobel Fizik Ödülü almıştı!

Dünya savaşa gidiyordu... Makaleye göre Naziler atom bombası mı yapıyordu?

Hayır. Bu koca bir yalandı. Zaten makaleyi yazarların Naziler ile ilişkisi bile yoktu. ABD'deki kimileri "ama" diyordu, "ya korkup Nazilere yardım ederlerse?"

Heisenberg'in "atom bombası yapmak için" hocası –1922 Nobel Fizik Ödülü sahibi– Danimarkalı Niels Bohr'u ikna etmeye çalıştığı söyleniyordu. Bu da hiçbir zaman doğrulanamadı. Aksine Bohr, ABD'deki çalışmalara yardım etti!

“Naziler atom bombası yapıyor” sözü gerçeği yansıtmıyordu. Mesele başkaydı...

Amerikalı Ernest Orlando Lawrence 1939 Nobel Fizik Ödülü sahibiydi. İkinci Dünya Savaşı sırasında atom bombası çalışmalarına katıldı.

Tarih: 20 Ağustos 1945.

Nagasaki’ye atılan atom bombasından 11 gün sonra Lawrence, Rockefeller Vakfı “Doğal Bilimler” Başkanı Warren Weaver’e şu mektubu gönderdi:

“Rockefeller Vakfı bu çalışmada hayati rol oynadı. Atom bombasının yaratılmasına yardım eden çok sayıdaki araştırmacı, J. Robert Oppenheimer, Leo Szilard, Niels Bohr, Arthur H. Compton ve Enrico Fermi dahil olmak üzere Rockefeller kurumlarından hibe veya burs aldı. Bu desteğin büyük kısmı, Rockefeller Vakfı’nın teorik fizik alanını geliştirmek için çalıştığı 1920’lerde ve 1930’larda verildi. O zaman atom bombası geliştirmek için kullanılacağını anladılar...”

İşte budur...

Rockefeller Vakfı atom bombası çalışmaları için California Üniversitesi’ne hibe olarak ardı ardına 80 bin dolar, 60 bin dolar ve 1940 yılında 1 milyon 150 bin dolar verdi. Bu nedenle, gizli atom bombası çalışmalarına, (Rockefeller şirket merkezlerinin bulunduğu yer olan) “Manhattan Projesi” adı verildi. Atom çalışmaları gizlilik içinde New Mexico’da yapıldı.

Rockefeller Vakfı’na göre, “ABD hükümeti daha sonra bu işi üstlendi ve ilk atom bombalarının üretilmesi için yeterli miktarda parçalanabilir malzeme geliştirdi!”

Rockefeller, DuPont, Ford²⁵⁹ hepsi işin içindeydi! Atom bombası çalışmalarına 3.5 yılda 2 milyar dolar (günümüzdeki 50 milyar dolar) para harcandı.

Peki... Atom bombası çalışmaları Nazileri durdurmak için mi yapıldı?

Biliniyor ki, Japonların Pearl Harbor saldırısına kadar ABD savaşa girmeye isteksizdi. Keza. Amerikan Askeri İstihbaratı’na göre, ABD’ye sığınan –atom bombası yapması konusunda dönemin en önemli bilim insanları– Macar Leo Szilard ve İtalyan Enrico Fermi “Nazi sempatizanı” idi. Bu ikili ve Albert Einstein hakkında “hükümet için hiçbir gizli görevde kullanılmamalıdır” notu vardı dosyalarında.

259 İkinci Dünya Savaşı sürecinde Henry Ford da B-24 bombası yapımında görev aldı. 8 bin 600 B-24 bombası, 3 bin tank, 13 bin amfibi araç, 93 bin kamyon ve 300 bin cip yaptırdı.

Savaş bitti. Ve fakat:

Manhattan Projesi çalışmaları "insanlığın geleceği" için devam etti! ABD 1949'da, nükleer cephaneliğini yönetmek için Sandia Ulusal Laboratuvarı'nı kurdu. "Mike" adını verdiği hidrojen bombasını ABD 1952 yılında denedi!

Soğuk Savaş döneminde haberler hep "Sovyetler Birliği nükleer bomba denedi" üzerineydi. ABD'nin eli sanki "armut topluyor" idi! 1961'de ABD, B-52 tipi bomba uçağı taşıdığı üç hidrojen bombası ile birlikte İspanya körfezinde yere çakılınca mesele anlaşıldı: ABD hız kesmemişti! Çalışmaları aralıksız sürüyor.

Bildiğim şu:

Ağustos ayı başında... ABD Ulusal Nükleer Güvenlik İdaresi (NNSA), Tonopah Test Üssü'nde 2 adet B61-12 güdümsüz nükleer bomba denemesi yaptı. Duydunuz mu?

Neredeyse her yıl Kuzey Kore'nin nükleer deneme yaptığıyla ilgili haber okuyoruz. Keza İran'la ilgili...

Ne doğru ne yanlış?

Hangisi gerçek?

Algılar, imajlar üzerinden bir dünya inşa ediyorlar.

Tavistock İnsan İlişkileri Enstitüsü (Tavistock Institute of Human Relations) adını duydunuz mu?

Rockefeller ve Tavistock

Tavistock Enstitüsü...

Bedford Dükü Tavistock'un Londra'daki binalarından birinde Birinci Dünya Savaşı'ndan kurtulan İngiliz askerlerinin savaş şoklarını araştırmak amacıyla 1921'de kuruldu. Enstitü çalışmalarının ilham kaynağı o dönemde Londra'ya gelerek Prenses Bonapart'ın verdiği bir malikâneye yerleşen Sigmund Freud'un davranış bilimi doğrultusunda insan davranışlarının kontrolü konusundaki çalışmaları oldu.

Enstitünün başkanlığını İngiliz Ordusu Psikolojik Savaş Bürosu Başkanı Sir John Rawlings-Reese üstlendi. Enstitü Birinci ve İkinci Dünya Savaşı yıllarında psikolojik savaş örgütü olarak çalıştı.

Geliştirilen "kalabalıkların kontrol metotları", gizli ve halkın tepkisini çekmeyecek şekilde Amerikan halkı üzerinde denendi ve onların psikolojik tavırları tespit edildi.

Tavistock Direktörlüğüne 1933'te getirilen Alman mülteci Kurt Lewin, Harvard Üniversitesi'nde geliştirilen propaganda kampanyaları ile Amerikan halkını ABD'nin Almanya'ya karşı savaşa girmesi için hazırlama konusunda son derece başarılı oldu! Başkan Roosevelt 1938'de, General William Donovan'ı SOE-SIS (SOE: Special Operation Executives; Özel Operasyon Örgütü, SIS: Strategic Intelligence Services; Stratejik İstihbarat Bürosu, OSS: Office of Strategic Services; Stratejik Hizmetler Bürosu) örgütlerini OSS'ye (şimdiki CIA'e) dönüştürmesi için Londra'ya gönderdi. Tüm OSS ve CIA programları Tavistock'un rehberliğinde oluşturuldu. Uzatmayayım:

Tavistock Enstitüsü, Rockefeller Vakfı'nın yaptığı büyük bağışlarla 1946 yılında görev alanı genişletilerek yeniden yapılandırıldı. Rockefeller, enstitüye geniş çaplı psikolojik savaş araştırmaları yapma ve uygulama görevleri verdi. Enstitü, Kore Savaşı'nda ilk defa denenen kitlesel beyin yıkama tekniklerini geliştirdi. Soğuk Savaş'ın en büyük silahı enstitü oldu. İstenmeyen kişiler karaktersiz bir imgeye dönüştürüldü. Neyin yenileceğine, neyin giyileceğine, neyin okunacağına, seyredileceğine enstitü karar verdi.²⁶⁰

Davranış bilimleri konusundaki programlar Tavistock Enstitü'yü ABD'nin en etkili kuruluşu yaptı. Öyle ki, 1960 öğrenci hareketinin önüne geçmek için LSD gibi uyuşturucu kullanımı artırdı. Neyin moda olacağına hep onlar karar verdi...

Günümüzde enstitü, 6 milyar dolarlık bir bütçeyle faaliyetlerini sürdürüyor. ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni" üzerindeki kontrolünü artırmaya yönelik programlar üreten 10 büyük vakıf

²⁶⁰ Toplumsal davranışları nasıl belirlediklerini bir kişi üzerinden anlatayım: Viyanalı Edward Bernays (1891 -1995), Sigmund Freud'un yeğeni idi. (Annesi Freud'un kızkardeşi idi. Freud'un eşi de halasıydı.) Bernays ailesi 1890'lı yıllarda Viyana'dan Amerika'ya taşındı. ABD, Birinci Dünya Savaşı'na girdikten sonra Bernays, psikolojik savaş yürüten Kamu Bilgilendirme Komitesi'nde görevlendirildi. Bu halkla ilişkiler işine girmesine neden oldu. Çok başarılı oldu. Örneğin... American Tobacco Company için "özgür ateş" reklamıyla kadınların sigara (Lucky Strike) tüketmesine sebep oldu. İlk strateji, kadınları yemek yerine sigara içmeye ikna etmektir. Sigara içmeye Bernays incecik kadınların özel güzelliğini teşvik etmek için fotoğraflar, sanatçılar, gazeteler ve dergiler kullanarak "incelik idealini" geliştirerek başladı. Tıbbi otoritelerin, tatlılar üzerine sigara seçimini teşvik ettiğini söyledi. Ev sahiplerine, sigarayı el altında tutmanın sosyal bir zorunluluk olduğunu anlattı. Kadınlar için sigarayı "özgürlüğün meşalesi" haline dönüştürdü. Lucky Strikes paketi rengini moda yaptı! "Kitlelerin örgütlü alışkanlıklarının ve görüşlerinin bilinçli ve akıllıca manipüle edilmesi demokratik toplumda önemli bir unsurdur." dedi. Kuşkusuz dayısı Freud'un görüşlerinden yararlanıyordu. Bernays, *Life* dergisi tarafından 20'nci yüzyılın en etkili 100 ABD'lisinden biri seçildi.

ve bu vakıflara bağı olan 400 kuruluş, 3000 araştırma grubu ve düşünce kuruluşu Tavistock'un doğrudan kontrolü altında görev yapıyor.

Tavistock'tan gizli direktifler alan en kilit vakıf ise, 1958'de İngiltere'de kurulmuş olan Ditchley Vakfı. Vakıf Wills tütün ithalatçısı bir aileden gelen David Wills tarafından kuruldu.

İlişkiyi göstermek açısından şunu yazayım: Vakfın ABD bölümünün başında Rockefeller Vakfı Başkanı (1977-1980 arası ABD dışişleri bakanlığı yapan) Cyrus Vance vardı. (Bugün vakıf başkanı ise İngiltere eski başbakanlarından John Major.)

Tavistock stratejik misyonu, "ulus-devletlerden post-endüstriyel küresel dünya devleti'ne dönüş ve yönetimin az sayıda oligarka devri!"

1960'lar öncesinde, Melbourne Üniversitesi'nden Dr. Fred Emery ve Tavistock Enstitüsü Yönetim Konseyi Başkanı Dr. Eric Trist, elit gruba toplumların beyinlerinin yıkanması konusunda Tavistock'un geliştirdiği metotları açıklarken şunu vurguladı: *"Yüzyılımızda, dünyadaki çarpıcı olayların kitle iletişim araçları ile ve şoke etkisi doğuracak tarzda yayınlanması, bir mermi şoku gibi kitlesel nevrozlara sebep olmaktadır. Eğer şoklar yıllarca sürdürülecek olursa, son derece çocuksu fikirlerin gelişmesine neden olmaktadır. (...) Dünyanın herhangi bir yerindeki terörist saldırı, dünyanın her yerinde şok etkisi yaratır. Bu bir küresel olgudur."*

Dr. Emery, 1967'de *Tavistock Magazine* (Human Relations) adlı dergide, "Gelecek 30 Yıl: Konsept, Metot ve Antipati" ve 1975'te "Gelecekte Biz" adlı makalelerinde açıkladı. Gelişme üç safhada oluyordu:

– Birinci Safha: "Moral değerlerini yitirme" (Demoralisation)
– İkinci Safha: "Zihni bölünme" (Segmentation) (Bu safhada kişi zihinde, ulus-devlet görüşünden kopar ve cemaat vb. biçimde yaşamı tercih eder.)

– Üçüncü Safha: "Zihni ayrışma" (Disassociation) (Bu safhada kişi fantezilerle gerçekleri birbirine karıştırır ve birey "toplumsal ünite" haline, bir anlamda robotlaşmış birey haline gelir.) Brookings Enstitüsü'nden Hudson Enstitüsü'ne kadar birçok kuruluş bu amaç için faaliyet yürütüyor. Örneğin... Gelecek İçin Araştırmalar Enstitüsü (Institute For The Future), Ford Vakfı

tarafından 50 yıllık gelecekte neyin, nasıl ve neden değişeceğini ve değişmeyeceğini araştırmak üzere kuruldu.

Büyük plan yıllar önce yapıldı ve uygulamaya konuldu.

En değerli silahları, "genetik mühendislik" idi; virüsler, aşılardan, genetiğiyle oynanmış gıdalar, endüstriyel katkı maddeleri vs. hep bu gizli hesabın içindeydi.

Kaynakları "koruma" altına almak için dünya nüfusunu en fazla 1 milyar ile sınırlamak istiyorlar...

Maalesef kimi bilim insanları bu küresel oyunun piyonu. Örneğin: İngiltere'de Coca-Cola'ya eleştiriler artınca şirket İngiliz hükümetinin danışmanlarının da bulunduğu ondan fazla bilim insanıyla mali bağlantı kurarak Avrupa Hidrasyon Enstitüsü kurdurdu. 2010-2015 arasında 4.86 milyon sterlin harcadı. Enstitü ne yaptı: "Meşrubatlar zararlı değildir!"²⁶¹

Yaratıcı yıkım

İkinci Dünya Savaşı sonuna kadar olan dönemdeki çalışmalar "öjeni" üzerineydi. "Doğum kontrolü", "nüfus planlaması" gibi uygulamalarla insan soyuna "çekidüzen" verilmek istendi.

1970'lere kadar tarımı kısırlaştıran ve kimyasallara boğan "Yeşil Devrim" uygulamasına geçildi.

1990'lardan sonra ise, insanı kısırlaştıran GDO'lu gıdalar dönemi başladı.

Ya bugün? Şunu bilmiyoruz: İnsanı biyolojik yıkıma götüren gıda terörünün en tehlikeli yanı, insan geni şifresini değiştiriyor olması! İşlenmiş besinler DNA'da hangi olumsuz değişimleri yapacak? Bilmiyoruz.

Bilgilerimiz sınırlı... Örneğin, parkinson-azlheimer-otizm gibi beyin hastalıklarında büyük artışlar yaşandığını biliyoruz. Beyin sağlığımız hedefte!

İnsan ırkı ıslah edilerek "uygunsuz ırklar" yok ediliyor! Yani, doğal/kaliteli beslenemeyen yoksullar dolaylı yoldan yok edilmek isteniyor! Hayat hakkı tanınanlar ise, dünyayı yöneten 147 şirket ve onların hizmetçileri olacak!

²⁶¹ Coca-Cola sadece İngiltere'de Beslenme Vakfı, Ulusal Obezite Forumu, Diyet Derneği, Obezite Çalışma Derneği, Homenton Üniversitesi Hastanesi, Hull Üniversitesi vs. mali olarak destekledi! Obezite Haftası düzenledi, daha ne yazayım bu ikiyezlülük hakkında...

Bugün. Herkesin üzerinde düşünmesi gereken soru şu:

GDO'lar, biyolojik harp silahı mı?

Kimyasallar, atom bombası mı?

Evet. Hedef dünya nüfusunu azaltmak mı?

Bakın yakın gelecekte çalışan insana da ihtiyaç kalmayacak...

Artık ne deniyor:

Dünya 4'üncü sanayi devrimini gerçekleştiriyor.

–Tıpkı banka atm'lerinde olduğu gibi– robot sayısının her geçen yıl çok hızla artacağı analizleri yapılıyor. Neler oluyor:

Apple tedarikçisi Tayvan'ın en büyük şirketlerinden Foxconn, 2020 yılına kadar elle montaj yapan personelin yerini doldurması için 1 milyon robot satın alacağını açıkladı.

İşin çapı çok büyüdü: Savaşta bile insansız hava araçları kullanılıyor. Robotlar yeni işgücü piyasası yaratacak. Robot askerlere tanık olacağız yakın gelecekte.

Öyle ya...

Robotlar 7x24 saat ara vermeden hızlı çalışıyor ve kusursuz üretim yapıyor. Maliyeti düşük. Yiyeceğe, işğa ihtiyacı yok. Maaş, fazla mesai, sosyal güvence, sendika vs. istemiyor.

Baksanıza: ABD ve İngiltere'de ameliyatlarda robot kullanılmaya başlandı. ABD'de işgücü sayısı 146 milyon. 10 yıl içinde civata sıkılan, tamir eden, ekmek yapan, bilet satan vb. işleri yapan 100 milyon robotun işbaşı yapması bekleniyor.

Kitap boyunca adını sıklıkla okuduğunuz ABD Gıda ve İlaç Dairesi "RP-Vita" adı verilen ilk insan etkileşimli otomatik robotu tanıttı. Bilim kurgu filmleri gerçek oluyor.

Gündemde, yapay zekâ var!

Kuşkusuz yeni değil. İngiliz matematikçi ve bilgisayar biliminin kurucusu Alan M. Turing 1950'de şu öngöründe bulundu: "2000 yılına gelindiğinde, kelimelerin ve genel olarak öğrenilen düşüncenin kullanımı öylesine köklü bir şekilde değişecek ki, rahatlıkla düşünen makinelerden söz edilecektir." Bahsettiği yapay zekâ idi.

Yapay zekâ, normal yazılım ve donanımdan farklı olarak, bir makinenin değişken çevre koşullarını algılamasını ve ona göre tepki vermesini sağlamaktır. Örneğin bunlar trafikte çarpışmaları önleyebilecek. Çin'de bir lokantada hızlı olamadığı ve içeceği müşterinin üzerine döktüğü için robot kovuldu! İş buralara geldi yani!

Associated Press'te spor haberlerini artık robotlar yazmaya başladı. Yakında hakemler robot olacak. Zaten futbolda "bilgisayar hakem" uygulanmasına başlandı.

Shakr Makr adlı robot harika kokteyl yapmasıyla ünlendi.

Hanson Robotics şirketi "hamile robot" üretti, daha ne olsun?

İngiltere caddelerinde 2018'de şoförsüz taksiler görülecek. ABD'li uluslararası ulaşım devi Uber Bilgi yarışını kazanan robotlar var.

Robot, tüketici insanı tasfiye edecek. 2020 yılına kadar robotlar yüzünden taksi şoförü ve hastabakıcı gibi milyonlarca insan işgücüne ihtiyaç kalmayacak.

CEO'su Travis Kalannick²⁶² durumu şöyle özetliyordu: "Arabada şoför olmasa taksi daha ucuza gelir!"

Ya tarım?

Tarım emekçileri tarihe karışacak, tarlaları robotlar ekip biçecek. Yakın gelecekte 2 milyar tarım çalışanınun işsiz kalacağı tahmin ediliyor. Kyoto merkezli Japon firması Spread dünyanın ilk robot çiftliğini kurdu; 30 bin marul üretti!

Bu anlayış elinizdeki kitabın ana fikrini oluşturuyor.

"Değişim kaçınılmaz" diyerek dünyada fazla insana gerek duymuyorlar. Ve "öteki" görülen "gereksiz" insanın "modern kıyım" sonunu hazırlıyorlar! Daha iyi, daha zeki, daha sağlıklı ve hiç sorunsuz "insanı" kendileri yetiştirecek.

Bill Gates'in yapay zekâ alanının en büyük girişimcilerinden olması şaşırtıcı mı? Bir eli tohumda, diğer eli aşıda ve kafası yapay zekâ projesinde olmasının anlamı açık değil mi? "Modern öjeni" bu!

Kirli adalet

Dünya sadece makinelere hükmeden bir avuç "arı ırka" kalsın isteniyor. Nüfus artışından şikâyet ederken, dünya açlık, hastalık ve yoksullukla mücadele ederken, başını Rockefeller'ın çektiği ölümsüzlük arayışının sebebi başka ne olabilir?

Genlerin değiştirilerek insan hastalıklarının tamamen son bulması çalışmaları kimin için yapıyor? Sizin için değil herhalde; onlar için...

Gerekli organ değişikliğiyle insanın bin yıl yaşayabileceği söyleniyor. 99 yaşında altıncı kalp nakli gerçekleştirilen David

²⁶² 21.6.2017'de istifa etti.

Rockefeller, “hedefim 200 yaşımı görmek” demişti. Üç böbrek, iki ciğer nakli yaptıran Rockefeller 102 yaşında öldü.

Hayatı uzatan çalışmalar sizler için yapılmıyor. Tabii paranız varsa o ayrı! O zaman... DNA analizi ve kök hücre alanındaki çalışmalar sonucu sizin için –burun, kulak, kemik gibi– yeni organlar üretililecek.

Parası olmayan yoksul ise “gıda terörüne” yenik düşecek...

Dünyada 1.2 milyar insan günlük 1.25 dolar parayla geçiniyor. Günlük geliri 2.5 dolar olan kişi sayısı dünyanın yarısı. Dünyanın en güçlü ülkesi ABD’de yoksulluk son 10 yılda yüzde 33 oranında artış gösterdi. 46.2 milyon yoksul var dünya devinde! 42 milyon kişi aylık 133 dolar değerindeki yemek kuponuyla geçiniyor.

Türkiye’de her üç çocuktan biri şiddetli yoksulluk çeken evlerde yaşıyor. Bunlara hayat hakkı verilmek istenmiyor...

Kim bunlar?

12’nci yüzyıl İtalyasında Venedik ve Cenova’da özel ticari etkilerle tekel olmuş oligark aileler için “kirli asalet” denirdi.

Çağımızda bu asalet unvanı devam ediyor. ABD’deki Rockefeller gibi aileleri yazdım. 60 ultra zengin ailenin olduğu biliniyor. Sadece bu kadar değil kuşkusuz...

Sadece Avrupa’da... İngiltere’de Welf ve Windsor, Belçika’da Wettin, İsveç’te Bernadotte, Liechtenstein’da Liechtenstein, Danimarka’da Oldenburg, Almanya’da Rothschild, Hohenzollern, Hannover, Wittelsbach, Württemberg, Portekiz’de Braganza, Fransa’da Bourbon, Hollanda’da Orange, Monaco’da Grimaldi, Lüksemburg’ta Nassau, Avusturya’da Habsburg, İtalya’da Savoy gibi küresel sermayenin “saklı seçilmiş” aileleri var.²⁶³

“Dünyalarını” kimseyle paylaşmak istemiyorlar...

Onları siz seçmediniz, yok etmek için sizi onlar seçti!

Buna biz izin verdik.

Yıllar önce bu küresel oyunun şifresini kıranlar vardı...

²⁶³ Bu aileler dünyayı; ABD Dış İlişkiler Konseyi (CFR), Avrupa Dış İlişkiler Konseyi (ECFR), Bilderberg, Trilateral Komisyon, Chatham House, 300’ler Komitesi, Mont Pelerin Cemiyeti, Adalar Kulübü, Roma Kulübü vb. legal-illegal yapılarla yönetiyor.

Rockefeller tavsiyesi

Adı, Mark Lambert Bristol (1868-1939)..

Amerikalı tuğamiral idi.

Birinci Dünya Savaşı'nda ABD, Almanya'ya resmen savaş ilan edince Osmanlı Devleti 10 Nisan 1917 tarihinde verdiği nota ile Amerikan savaş gemilerinin 24 saat içinde Türk sularını terk etmesini istedi. ABD gemisi "Scorpion" verilen sürede Türk sularından ayrılamadığı için alıkonuldu. Üç subay ve 56 gemiciden oluşan mürettebat İstanbul'da kaldı.

Savaştan sonra ABD, İngiltere'deki Plymouth Donanma Üssü Komutanlığı'nda görevli Tuğamiral Mark Lambert Bristol'i 30 Aralık 1919'da İstanbul'a gidip iki ülke ilişkilerini yeniden kurmak için görevlendirdi.

Amiral Bristol 1927 yılına kadar bu görevi sürdürdü.

Bizim tarihçilere göre, Türkiye'ye yardım için didinen/uğraşan biriydi.

Yıl, 1923.

Amiral Bristol Ankara Hükümeti İktisat Bakanlığı'na tavsiye mektubu gönderdi:

– Tarım ve tıp alanında destek/yardım almanız için Rockefeller Vakfı yetkililerini Türkiye'ye davet etmenizi tavsiye ederim.²⁶⁴

Ankara Hükümeti bu mektuba ne yanıt verdi?

Adı Mahmut Esat Bozkurt (1892-1943)

²⁶⁴ Rockefeller, Osmanlı'ya 1905 yılında girdi. Standart Oil Şirketi'nin yan kuruluşlarından Vacuum Oil Company gaz yağı ve madeni yağlar pazarlamak için İstanbul'da büro açtı. Yine Rockefeller'a ait –yeni adı 1963'te Mobil olan– Standart Oil Company of New York (Socony) 1911'de büro açarak iki yıl sonra ardı ardına Osmanlı'nın dört yanına "arkeolog" gönderdi! 1914'te Filistin bölgesinin yedi ayrı yerinde petrol arama izni aldı. 60 yeni arama sahası için Osmanlı yönetimiyle görüşmeler yaparken Birinci Dünya Savaşı çıktı. Keza:

Osmanlı'nın son döneminde hep konuşulan bir Amerikan projesi vardı: Chester Projesi; Adana-Yumurtalık, Musul-Kerkük ve Samsun bölgelerinde yaklaşık 4400 km'lik bir demiryolu; Yumurtalık ve Trabzon'a birer liman inşa edecek, buna karşılık olarak da bu bölgelerin çevresindeki 40 km'lik bir kuşakta bilinen ve sonradan bulunabilecek petrol ve diğer bütün madenleri 99 yılına işletekti. Benzer projeler nedeniyle İngilizler (D'Arcy Grubu), Hollandalılar (Royal Dutch-Shell), Almanlar (Deutsche Bank Grubu) ile Amerikalılar (Chester Grubu) arasında büyük kapışma oldu. Almanlar, Chester Projesi'nin arkasında Rockefeller olduğu dedikodusunu yaydı. Örneğin, Alman *Berliner Lokal-Anzeiger* gazetesi bu tür haberlerin merkeziydi. Rockefeller'ın Yahudi olduğu iddiaları bu dönemde Almanlar tarafından başlatıldı; "Chester bir siyonist projesidir!" Rockefeller savaştan sonra ilişkilerini kaldığı yerden Ankara Hükümeti ile sürdürmek istedi.

İstanbul Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. İsviçre'de Fribourg Üniversitesi'nde "Osmanlı Kapitülasyonları Rejimi Üzerine" çalışmasını yaparak doktora tezi verdi.

Yurdun işgali üzerine, Saracoğlu Şükrü ve Kâzım Nuri gibi arkadaşlarıyla hemen memlekete döndü. Kuşadası'nda Kuva-yı Milliye'yi kurarak dağa çıktı.

23 Nisan 1920'de Ankara'da açılan Büyük Millet Meclisi'ne İzmir milletvekili olarak girdi.

12 Temmuz 1922'de İktisat Bakanı oldu. Ziraat Bankası reformu, çiftçi kredi kooperatiflerinin kurulması, esnaf teşkilatlarının reorganizasyonu, Emlak ve Eytam Bankası'nın kurulması gibi çalışmalarda bulundu.

İşte....

O günlerde geldi Amiral Bristol'un tavsiye mektubu...

Mahmut Esat Bey ne yanıt vereceğini biliyordu ama nezaketten 24 Mart 1923'te Başbakan Rauf Orbay'ın fikrini sordu. Aynı görüşteydiler.

Tarih: 24 Nisan 1923.

Mahmut Esat Bey'in yanıt mektubu kısıydı:

– "Rockefeller Enstitüsü'nün memleketimize daveti uygun görülmemiştir!"

Türkiye Kurtuluş Savaşı'nı sadece tek cephede vermedi...

Mahmut Esat Bozkurt *Anadolu* gazetesine, 13 Ağustos 1931 tarihinde şunu yazdı:

"Tehlikelerle çevrilmişiz...

Yabancı tehlikesi vardır, çalışıyorlar.

Şeriatçılar tehlikesi vardır, çalışıyorlar.

Hilafet, saltanat tehlikesi vardır, çalışıyorlar.

Şurada burada muhalefeti geçim vasıtası yapmak, hırslarını muhalefetle doyurmak isteyenler vardır, çalışıyorlar.

Hırsızlar, çapulcular vardır, çalışıyorlar.

(...)

Bazı noksanlarımız olabilir.

İdealist arzulara uymayan şeyler, yerinde olmayan bazı işler, bazı hareketler bulunabilir.

Türk milleti hesabına paylaşmayacağımız hiçbir şey yoktur. Her şey milletindir.

Eksiklikleri ayrılıkla değil, birbirimizi eleştire eleştire birlikte, elbirliğiyle yoluna koyabiliriz.

Mutlaka birleşeceğiz.

İktidar yanlısı, muhalif ayrımını tanımıyoruz bile.

Biz tarihin kaydedebildiği en büyük bir davanın bayrağı altında toplanmış Türk ihtilalcileriyiz, o kadar..."

Son söze gerek var mı?

Acilen bu küresel biyolojik savaşın farkında olmak gerekiyor.

Acilen ulusal tarım politikasına ihtiyaç var.

Acilen ulusal sağlık politikasına ihtiyaç var.

Acilen Atatürk'ün gösterdiği yolda ulusal bağımsızlığı yeniden yaratmaya ihtiyaç var.

Yoksa...

Sizi de, çocuklarınızı da, torunlarınızı da hızla öldürüyorlar!

BÜYÜK TEHLİKENİN FARKINDA OLUNUZ...

KAYNAKÇA

KİTAPLAR

- A. Akif Poroy, *Uyan Artık Türkiye*, Say Yayınları, 2007
- Abdullah Aysu, M. Serdar Kayaoğlu (derleyenler), *Köylülükten Sonra Tarım*, epos, 2014
- Abdullah Aysu, *Gıda Krizi*, Metis Yayınları, 2015
- Avrupa Birliği ve Tarım*, Kalkedon, 2006
- Ahmet Aydın, *Taş Devri Diyeti*, Hayy Kitap, 2010
- Ahmet Dönmez, *Osmanlı Modernleşmesinde İngiliz Etkisi*, Kitap Yayınevi, 2014
- Ahmet Rasim Küçükusta, *Biri Bizi Hasta Ediyor*, Hayy Kitap, 2011
- Büyük Kolesterol Yalanları*, Hayy Kitap, 2015
- Ahmet T. Tunavelioğlu, *Fındıkla Yarım Asır*, Korza Yayıncılık, 2010
- Alaeddin Şener, *İrk ve İrkçilik Düşüncesi*, Bilim Sanat Yayınevi, 1993
- Ali Rıza, *Nebati Yağcılık*, Cumhuriyet Matbaası, 1923
- Andy Stern, *Dünden Bugüne Petrol Savaşları: Hırs, Rekabet, Şiddet*, Neden Yayıncılık, 2008.
- Anthony C. Sutton, *Amerikan Gizli Hükümeti: Kurukafa&Kemikler*, Koridor Yayınları, 2005
- Any von Bremzen, *Sovyet Mutfak Sanatı*, YKY Yayınları, 2015
- Artun Ünsal, *Nimet Geldi Ekine*, YKY Yayınları, 2011
- Barış Pehlivan, Barış Terkoğlu, *Sızıntı*, Kırmızı Kedi Yayınevi, 2012
- Burak Onaran, *Mutfakta Tarih*, İletişim Yayınları, 2015
- Cahit Kayra, *1923-1950 Devletçilik*, Tarihçi Kitabevi, 2013
- 1950-1980 Karma Ekonomi*, Tarihçi Kitabevi, 2013
- Canan Karatay, *Kansere Çözüm Var*, Hayy Kitap, 2011
- Obezite ve Diyabete Çözüm Var*, Hayy Kitap, 2013
- Carlo Petrini, Gigi Padovani, *Slow Food Devrimi*, Sinek Sekiz Yayınevi, 2011

- Cemil Ertuğrul, *Tarımda Küreselleşme*, Odak Yayınları, 2004
- Cengiz Özakıncı, *Euro-Dolar Savaşı*, Otopsi Yayınları, 2005
- Charles Wheelan, *Çıplak Ekonomi*, Pegasus Yayınları, 2015
- Claudine Sagaret, *Kadın Çirkinliğinin Tarihi*, Maya Kitap, 2017
- Çağatay Güler, *Rudolf Virchow*, Palme Yayınları, 2015
- Johan Peter Frank-Milton Joseph Rosenau, Palme Yayınları, 2017
- Çağlar Keyder, Zafer Yenal, *Küresel İktidar ve Köylülük*, İletişim Yayınları, 2013
- Daniel E. Lieberman, *İnsan Vücudunun Öyküsü*, Say Yayınları, 2015
- Daniel Estulin, *Kulüp Bilderberg*, April Yayınları, 2007
- Daron Acemoğlu, James A. Robinson, *Ulusların Düşüşü*, Doğan Kitap, 2013
- David Perlmutter, *Tahıl Beyin*, Pegasus Yayınları, 2017.
- Doğan Avcıoğlu, *Türkiye'nin Düzeni*, Kırmızı Kedi Yayınevi, 2013
- Milli Kurtuluş Tarihi-3, İstanbul Matbaası, 1974
- Dominique Lecourt, *İnsan Post-İnsan*, epos, 2005
- Donald Quataert, *Osmanlı İmalat Sektörü*, İletişim Yayınları, 1999
- Emrullah Gökhan, *Gattaca*, Timaş Yayınları, 2004
- Erhan Ünal, *Toprak Biterken*, Asi Kitap, 2016
- Eric Hobsbawm, *Yeni Yüzyılın Eşiğinde*, Yordam Kitap, 2008
- Erol Bilbilik, *Derin Dünya Devletinin Adamları*, Kırmızı Kedi Yayınevi, 2009
- Ersal Yavi, *2051 Kıyamete Doğru*, Ulak Yayınları, 2016
- Ertuğrul Dikbaş, *Küresel Köyün Efendileri*, Karma Kitaplar Yayınları, 2007
- Evelyn Bloch-Dano, *Sebzelerin Efsanevi Tarihi*, Ruhun Gıdası Kitaplar, 2008
- Faruk Şen, *Türkiye'de Kültür Ekonomisinin Boyutları*, Kaynak Yayınları, 2017
- Fatma Doğruel, Suat Doğruel, *Osmanlıdan Günümüze TEKEL*, Türkiye Ekonomik ve Toplumsal Tarih Vakfı Yayınları, 2000
- Fethi Suvari, *Ekolojik Toplum*, Aram Yayınları, 2011
- Firdevs Gümüsoğlu, *Türkiye'nin Pasteur'u*, Berfin, 2001
- Gerald Messadie, *500 Yıllık Bilimsel Aldatmacalar*, Pegasus Yayınları, 2014.
- Greg Gibson, *Son Sözü Genom Söyler*, İş Bankası Yayınları, 2014

- Gülten Kazgan, *Küreselleşme ve Yeni Ekonomik Düzen*, Altın Kitaplar, 1997
- Tarım ve Gelişme*, Bilgi Üniversitesi Yayınları, 2003
- Ha-Joon Chang, *Sanayileşmenin Gizli Tarihi*, epos, 2009
- Harmunt Zinser, *Ezoterizme Giriş*, Kırmızı Kedi Yayınevi, 2011
- Harvey Levenstein, *Gıda Korkusu*, İş Bankası Yayınları, 2013
- Hasan Doğruyol, *Gıdalardaki Katkı Maddeleri ve Zararları*, Nobel Akademik Yayınları, 2007
- Haydar Tunçkanat, *İkili Anlaşmaların İ Yüzü*, Kaynak Yayınları, 2001
- Henry Hobhouse, *Değişim Tohumları*, Doğan Kitap, 2007.
- Henry Kissinger, *Diplomasi*, İş Bankası Yayınları, 2009
- Hicran Atatarır, *Türkiye’de Yoksulluk*, Dorlion Yayınları, 2016
- Hikmet Uluğbay, *İmparatorluk’tan Cumhuriyet’e Petropolitik*, De Ki Basım Yayım, 2008
- Hüseyin Nazlıkul, *Hayatı Keşfet*, Alfa Yayıncılık 2013
- Duygusal Beyin: Bağırsak*, Destek Yayınları, 2016
- Hüseyin Nazlıkul, Tijen Acarkan, *Güzel, Mutlu ve Sağlıklı*, Destek Yayınları, 2017
- Irwin W. Sherman, *Dünyamızı Değiştiren On İki Hastalık*, İş Bankası Yayınları, 2013
- İhsan Blk, *Muktedirlerle Dans: Cargill*, Bursa Barosu Yayını, 2017
- İlhan Tekeli, Selim İlkin, *Cumhuriyet Döneminde Tarımsal Yapı ve Tarım Politikaları*, İş Bankası Yayınları, 1999
- İsmail Hüsrev Tökin, *Türkiye Köy İktisadiyatı*, İletilişim Yayınları, 1990
- İsmail Tokalak, *Dünyada Gıda ve İlaç Terörü*, Glerboy Yayıncılık, 2010
- Dünyayı Yönetenler ve Sistemleri*, Glerboy Yayıncılık, 2008
- Jared Diamod, *Tüfek, Mikrop ve elik*, TÜBİTAK Yayınları, 2013
- Çöküş*, Timaş Yayınları, 2006
- Jim Marrs, *CIA ve Pentagon’un Gizli Dosyaları*, Kesit Yayınları, 2007
- Joe Schwarcz, *Günde Bir Elma*, NTV Yayınları, 2013

- John Bellamy Foster, *Marx'ın Ekolojisi: Materyalizm ve Doğa*, epos, 2011
- Komünist Manifesto ve Çevre, Ekoloji-Politik*, Özgür Üniversite Kitaplığı, 1999
- John J. Ross, *Shakespeare'in Titremesi Orwell'in Öksürüğü*, YKY Yayınları, 2015
- John Llyoyd, John Mitchinson, *Cahillikler Kitabı*, NTV Yayınları, 2008
- Kenan Demirkol, *GDO: Çağdaş Esaret*, Kaynak Yayınları, 2010.
- Korkut Boratav, *Tarımsal Yapılar ve Kapitalizm*, Birikim Yayınları, 1981
- Devletçilik*, İmge, 1962
- Türkiye İktisat Tarihi 1908-2002*, İmge Kitapevi, 2003
- Kudret Emiroğlu, *Gündelik Hayatımızın Tarihi*, İş Bankası Yayınları, 2012
- Lars Morris, *Şarlatanlığın Tarihi*, Kırmızı Yayınları, 2009
- Leo Panitch, Colin Leys, *Kapitalizmde Sağlık*, Yordam Kitap, 2009
- M. Ata Aksoy *Kullanılmayan Ekonomik Kaynaklar*, Serhat Yay., 1997
- M. Mehdi Eker, *Türkiye Tarımının Değişim ve Dönüşüm Süreci*, Alfa Yayınları, 2015
- Mahmut Rışvanoğlu, *Küresel Şirketler İmparatorluğu*, Doğu Kütüphanesi, 2005
- Marcel Mazoyer, Laurence Roudar, *Dünya Tarım Tarihi*, epos, 2009
- Mason Currey, *Günlük Ritüeller*, Kolektif Kitap, 2013
- Mehmet Akif Okur, *Emperyalizm, Hegemonya, İmparatorluk*, A Kitap, 2010
- Melissa Mohr, *Küfür Etmenin Kısa Tarihi*, Aylak Kitap, 2015
- Mete Gündoğan, *Narkoz*, Destek Yayınları, 2017
- Metin Özdemir, *Türk Traktör Tarihi*, Protan, 1998
- Michael White, *Savaşın Meyveleri*, Abis Yayıncılık, 2010
- Michel Onfray, *Filozofların Karmı*, Can Yayınları, 2010
- Murat Taşkın, *Geçmişten Günümüze Fındık*, 2005
- Murat Yetkin, *Entrikalar Kitabı*, Doğan Kitap, 2017
- Murray Bookchin, *Toplumu Yeniden Kurmak*, Metis Yayınları, 1999

- Mustafa Akdağ, *Türk Halkının Dirlik ve Düzenlik Kavgası: Celali İsyancıları*, Bilgi Yayınları, 1975
- Mustafa Koç, *Küresel Gıda Düzeni*, NoteBene Yayınları, 2013
- Namık Behramoğlu, *Türkiye Amerikan İlişkileri-Demokrat Parti Dönemi*, Yar Yayınları, 1973
- Necdet Oral, *Türkiye’de Tarımın Ekonomi Politikası 1923-2013*, NotaBene Yayınları, 2013
- Nejat Tarakçı, *Amerikan İmparatorluğu Gölgesindeki Türkiye*, Truva Yayınları, 2010
- Nicholas Goodrick-Clarke, *Kara Güneş, Kırmızı Kedi* Yayınevi, 2002
- Nazizmin Gizli Kökenleri*, Kırmızı Kedi Yayınevi, 2010
- Nizamettin Sırrı Kazancı, *Şeker*, Gece Kitaplığı, 2017
- Noam Chomsky, *Amerikan Müdahaleciliği*, Aram Yayıncılık, 2003
- Nuray Ertürk Keskin, *Türkiye’de Devletin Toprak Üzerinde Örgütlenmesi*, Tan Yayınları, 2009
- Orhan Kurmuş, *Emperyalizmin Türkiye’ye Girişi*, Bilim Yayınları, 1974
- Osman İnci, *Trakya (İstanbul’un İşgaline) Direniyor*, Cumhuriyet Kitapları, 2010
- Osman N. Koçtürk, *Barış ve Emperyalizm*, Ararat, 1968
- Sessiz Savaş*, Ararat, 1969
- Gıda ve Emperyalizm*, ZMO Yeniden Basım, 2009.
- Osman Tiftikçi, *Osmanlı’dan Cumhuriyet’e Burjuvazinin Evrimi*, El Yayınları, 2003
- Oya Köymen, *Kapitalizm ve Köylülük*, Yordam, 2008
- Ömer Lütfi Barkan, *Türkiye’de Toprak Meselesi*, Gözlem Yayınları, 1980
- Özlem Kumrular, *Sultan’ın Mutfacı*, Doğan Kitap, 2010
- Özlem Kumrular, Mehmet Perinçek, *Zaman Treni*, Doğan Kitap, 2017
- Paul Bloom, *Hazın Bilimi*, Alfa Yayınları, 2012
- Paul Burkett, *Marx ve Doğa: Al-Yeşil Bir Perspektif*, epos, 1999
- Paul Freedman, *Doğu’nun Armağanı*, Everest, 2011
- Paul L. Williams, *Para, Cinayet ve Mafya Üçgeninde Vatikan Sırları*, Güncel Yayınları, 2004
- Ramazan Kurtuluş, *Türkiye Ekonomisi 1908-2010*, Sinemis Yayınları, 2012.

- Ray Moynihan, Alan Cassels, *Satılık Hastalıklar*, Hayy Kitap, 2006
- Refik Halit Karay, *Mutfak Zevkinin Son Günleri*, İnkılap Kitabevi, 2014
- Riane Eisler, *Kadeh ve Kılıç*, Maya Kitap, 2015
- Richard Kieckhefer, *Ortaçağda Büyü*, Alfa, 2017
- Robert N. Proctor, *Kanser Savaşları*, Paradigma Yayınları, 2008
- Robin Hahnel, *Yeşil İktisat: Ekolojik Krize Karşı Koymak*, BGST, 2014
- Roelf Bolt, *Yalancılar ve Sahtekârlar Ansiklopedisi*, Domingo Yayıncılık, 2015
- Ron Chernow, *Titan: The Life of John D. Rockefeller, Sr.*, Vintage Books, 2004.
- S.Serpil Özkaynak, *Türk Tarımının Bilinçli Yok Edilişi*, Bildik Yayın, 2010
- Sait Kapıcıoğlu, *Domuz Gribe-Yalancılar Çıkarcılar*, Bilnet, 2009
- Sait Yılmaz, *Küresel Sermaye ve Türkiye*, Kaynak Yayınları, 2015
- Sami Güven, *1950'li Yıllarda Türk Ekonomisi Üzerine Kalkınma Reçeteleri*, Ezgi Kitapevi, 1998
- Servet Taşdelen, *Piyasa Ekonomisinin Yarış Atları*, UPV Yayıncılık, 2005
- Sevgi Yılmaz, *Bir Direniş Öyküsü: Tekel*, Evrensel Basım Yayın, 2011
- Shane Ellison, *Bir Masalmış Kolesterol*, Hayy Kitap, 2007
- Suraiya Faroqhi, *Osmanlı Dünyasında Üretmek, Pazarlamak, Yaşamak*, YKY, 2008
- Tayfun Uzbay, *Görünmeyen Beyin*, Destek Yayınları, 2017
- Tayyar Arı, *Amerika'da Siyasal Yapı*, Alfa Yayınları, 1997
- Tom Standage, *Altı Bardakta Dünya Tarihi*, Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014
- Turan İtil, *Unutulan Beyin*, Kaynak Yayınları, 2015
- Turgut Gürsan, *Yeraltındaki Gizli Dünyalar*, Selis Kitaplar, 2003
- Uğuroğlu Barlas, *Sıhhatnüma*, Hilmi Barlas Vakfı, 2013
- Upton Sinclair, *Chicago Mezbahaları*, May Yayınları, 1968.
- V. Necla Geyikdağı, *Osmanlı Devleti'nde Yabancı Sermaye 1854-1914*, Hil Yayın, 2008
- V.İ. Lenin, *Tarımda Kapitalizm*, Sol Yayınları, 1996
- Vandana Shiva, *Çalınmış Hasat*, BGST Yayınları, 2006

- Su Savaşları, Özelleştirme, Kirlenme ve Kar*, BGST Yayınları
2007
- Yeryüzü Demokrasisi*, BGST yayınları, 2010
- Petrol Değil Toprak*, Sinek Sekiz Yayınevi, 2012
- William Davis, *Buğday Göbeği*, Pegasus, 2014
- William Engdahl, *Ölüm Tohumları*, Bilim+Gönül Yayınları,
2009.
- Yahya Kanpolat, *Türkiye Ziraatında Bünye Değişikliği*, SBF
Yayınları, 1963
- Yahya Sezai Tezel, *Cumhuriyet Döneminin İktisadi Tarihi (1923-
1950)*, Tarih Yurt Vakfı Yayınları, 2001
- Yalçın Küçük, *Türkiye Üzerine Tezler 1908-1978*, Tekin
Yayınevi, 1977
- Yavuz Dizdar, *Yemezler*, Hayy Kitap, 2013
- Yeldan Erinc, *Küreselleşme Sürecinde Türkiye Ekonomisi*,
İletişim Yayınları, 2001

RAPORLAR

- BESD-BİR/ Beyaz Et Sanayicileri ve Damızlıkcıları Birliği
Piliç Eti Sektör Raporu-2015
- Birinci Ulusal Fındık Kongresi, Ankara 1935
- CHP Çay Raporu, 2016
- CHP Fındık Raporu, 2016
- CHP Şekerpancarı Raporu, 2016
- Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı, Hayvancılık Genel
Müdürlüğü Raporu 2017
- Greenpeace, "Sertifika No: 000358" Metis Yayınları, 2006
- Pankobirlik, Türkiye Şeker İstatistikleri, Nisan 2017
- Rıdvan Gökçe, "Krizler ve Türk Hayvancılığı" 2015
- TC Şeker Kurumu Faaliyet Raporu 2016
- Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ş. Faaliyet Raporu 2016
- TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası Yaş Sebze Meyve Sektör
Raporu 2014
- Türkiye İş Bankası Tarım ve Hayvancılık Raporu 2016
- TÜRKTOB Tohum-Tohumculuk Raporu 2015
- Türkiye Mahsulleri Ofisi Genel Müdürlüğü Hububat Raporu
2016

YAYIN ORGANLARI

Aydınlık Gazetesi
Bilim ve Gelecek Dergisi
BirGün Gazetesi
Cargill Haberler Dergisi
Cumhuriyet Gazetesi
Dünya Gazetesi
Habertürk Gazetesi
Hürriyet Gazetesi
İktisat Dergisi
Koçan Dergisi
Mülkiyeliler Birliği Dergisi
Tarım ve Mühendislik Dergisi
Toplum ve Bilim
Türk İş Dergisi
Sözcü gazetesi
Yeşil Direniş Dergisi
Ziraat Dünyası

www.ahmetrasimkucukusta.com
www.apn-gcr.org
www.bianet.org
www.bloomberght.com
www.bugday.org
www.cimmyt.org
www.daka.org.tr
www.dergipark.gov
www.dogader.org
www.ekoorganik.com
www.gidahareketi.com
www.gidahatti.com
www.ggd.org.tr
www.greenpeace.org/turkey/tr
www.iygeleniyecekler.com
www.forbes.com
www.karasapan.net
www.pdd.org.tr
www.odatv.com

www.rockefellerfoundation.org
www.tarim.gov.tr
www.tarimdanhaber.com
www.tutuneksper.org
www.sendika.org
www.sol.org
www.yesilgazete.org
www.yesilist.com
www.zmo.org
www.ziraatcilerdernegi.org

DİZİN

A

A.V.V. Corp. 399
Abacha, Sani 226
ABD Merkez Bankası 28, 29, 421
ABD Uluslararası Kalkınma Ajansı (USAID) 36, 64, 430, 456
Abdülaziz, Sultan 191, 344, 354
Abdülhamit I., Sultan 329
Abdülhamit II., Sultan 204, 258, 262, 263, 342, 345, 349, 354
Abdülmecit, Sultan 262, 354, 355, 376
Achard, Carl 88
Açba, Sait 282
Adalar Kulübü 472
Adlı, Mehmet Arif 105
AGRA (Afrika Yeşil Devrim İttifakı) 45
Agrium 390
Agrosan İlaç Kimya 333
Ağaton, Krikor 342, 343, 346
Aho, Paul 148
AIA (Ekonomik ve Sosyal Gelişim için Amerikan Uluslararası Birliği) 141
Akat, Asaf Savaş 209
Akbal, Oktay 56
Akbank 292, 452
Akbay, Rüveyde 131, 132
Akdağ, Recep 421

Akinwumi Adesina 45
AKP 16, 20-24, 31, 46, 50, 57-60, 73-76, 81, 83-86, 89, 98, 100, 103, 105, 113-118, 121, 125, 151, 155, 158-160, 163-166, 169-171, 173, 177, 183, 184, 190, 216, 217, 222-224, 230-232, 234-237, 240, 243-246, 248-251, 254, 255, 257, 259, 265, 267, 279, 282, 283, 286, 287, 292, 295, 312, 319, 320, 340, 354, 379, 400, 421, 435
AkSaray 123-126
Aktaş, Dr. Ümit 432
Alcoa 399, 406
Alder, Kurt 447
Aldrich, Abigail Greene 26
Aldrich, Richard Steere 26
Aldrich, W. Williams 26
Allatini Kardeşler 262
Allegan 410
Allende, Salvador 443
Almaç, Ahmet 331
Alman Irk Hijyeni Derneği 443, 445
Alman Nörolog ve Psikiyatrlar Derneği (GDNP) 443
Altan, Ahmet 209
Altın Pirinç 67-72
Amador, Ramon Amaya 143
Ambros, Otto 449
American Seeds 387

American Sugar Refining
Company 399
American Tobacco Company
270, 467
Amerika Ulusal Soy Diesel
Geliştirme Kuruluşu 406
Amerikan Kalp Derneği 54,
97, 408
Amerikan Öjeni Derneği
439, 440, 444,
Amylum 100, 287
Anatolia Minerals 283
Anderson, Pinstripe 71
Andrews, Samuel 26
Angos Hayvancılık Gıda
Sanayi ve Ticaret Limited
Şirketi 182
Ankara Bira Fabrikası 264
Ankara Üniversitesi 9, 10,
131, 231, 304, 305
Ankara Üniversitesi Tıp
Fakültesi 305
Ankara Ziraat Okulu 369,
374, 375
Annan, Kofi 45
Anslinger, Hanry J. 406
Antal, Retly 330
Antbirlik 363
AP (Büyük Atlantik ve
Pasifik Çay Şirketi) 139
Appert, Nicolas 349
Apple 470
Aracı, Vefa İbrahim 333
Aralık, Cahit 193
Aras, Kâzım 306
Arbor Acres 140, 144, 145,
147, 149, 153
Arçelik 396
Arditi, Albert 333
Arellano, Oswaldo López 144
Argon, Suphi 292

Arıkan, Saffet 313
ARIP (Tarım Reformu
Uygulama Projesi
Anlaşması) 228
Ariana 283
Armour 399
Artisan Savings Bank 399
Askeri Biyoloji Enstitüsü 304
Askeri Veteriner Akademisi
304
Assefa, Tersit 424
Associated British Foods 402
Associated Press 471
AstraZeneca 409
Asturias, Miguel Angel 143
AT&T 399
Atatürk Orman Çiftliği 126,
259, 264, 312, 369, 370, 376
Atatürk, Mustafa Kemal 38,
58, 126, 138, 224, 239, 257,
259, 264, 277, 295, 308-313,
316-318, 330, 335, 340, 356,
357, 359, 361-363, 365, 368-
370, 373-377, 379-382, 400,
403, 475
Aventis Crop Science 111
Aviagen 149
Aviagen Anadolu Ana
Damızlık Tav. A.Ş. 149
Aviagen Anadolu Kanatlı
Teşhis ve Analiz
Laboratuvarı 149
Avrupa Hidrasyon Enstitüsü
469
Avrupa İktisadi İşbirliği
Teşkilatı (OECD) 321
Avrupa Klinik Farmakoloji
Birliği 413
Avunduk, Hakkı 292
Ayberk, Hulfa 251
Aydemir, Abdullah 100

Aygün, Süreyya Tahsin 413
Aysever, Enver 117

B

Bacon, Francis 453
Bahçeli, Devlet 320
Baker, James 30
Balta, Tahsin Bekir 381
Banca Commerciale Italiana 292
Banca Di Roma 292
Bank of Delaware 399
Banvit 151, 152, 154
Bardocs, Susan 110
Barı, Şeref 330
Barker, James M. 292
Barlas, Mehmet 417
Barraclough, Geoffrey 336
Bart, Hans 262
Baruthane-i Âmire 343
BASF 61, 174, 390, 447, 448
Bayar, Celal 291, 379-381
Bayer 61, 68, 105, 333, 370, 384, 385, 389, 390, 401, 414, 447, 449
Baykurt, Fakir 306
Baysal, Ayşe 306
Bayülgen, Okan 117
Benazus, Hanri 154
Berg, Cecilia 112
Bergius, Friedrich 447
Berker, Turhan Cemal 381
Berlin Yüksek Ziraat Okulu 374
Bernays, Edward 467
Bertelsmann 449
Beslenme Vakfı (İngiltere) 469
Beşan Nişasta 100, 101
Beutler, Bruce 71
Beyaz Et Sanayicileri ve

Damızlıkçıları Birliği
Derneği 133, 482

Beyer, Peter 66
Beypiliç 154
Bigelow, Maurice 439
Bildenberg 29, 30, 472
Bill Gates Vakfı 18, 45, 63, 421, 422, 423
Binding, Karl 446
Biolex 430
Birand, Mehmet Ali 257
Bismarck 423
Biyogüvenlik Kanunu / Yasası 78, 113, 115, 117-119
Black, Eli 144
Blair, Tony 110
Bleuler, Eugen 442
BM 30, 45, 64, 67, 114, 118, 119, 219, 276, 288, 420, 421, 430, 459
BMC 449
Boeing 399
Bohr, Niels 464, 465
Bolivar, Simon 141
Bomonti Bira Bahçeleri 262-264
Bomonti-Nektar 264
Bonkowski, Charles 348
Borlaug, Norman E. 168
Bornova Zeytincilik Araştırma Enstitüsü 277
Bosch 449
Bosch, Carl 48, 447
Boss, Hugo 449
Boyer, Paul 71
Bozkurt, Mahmut Esat 473, 474
Bradfield, Richard 35
Braithwaite, John 417
Branson, Richard 185
Bras, Hélène 388

Braudel, Fernand 336
Bredow, Rebecca 420
Bremer, Paul 19
BRF (Brasil Foods) 151, 152
Bristol, Mark Lambert 473,
474
British American Tobacco 270
Brookings Enstitüsü 452, 468
Brown, Michael S. 407
Brzezinski, Zbigniew 29, 30
Buffett, Warren Edward 423
Bunge Gıda San. ve Tic. A.Ş.
131, 287, 290
Burroughs, Richard 168
Bursa Ziraat Mektebi 366
Bush, George H.W. (baba) 28,
29, 30, 107, 419, 451
Bush, George W. (oğul) 19, 20,
30, 80, 81, 83, 84, 108, 451
Bush, Prescott (dede) 451
Bush, Vannevar 453
Butto, Benazir 226
Butz, Earl Lauer 40
Bütelfisch, Heinrich 449

C-Ç

C.P. Standart 152
Caffè Nero 241
California Üniversitesi 465
Camacho, Manuel Avila 34, 35
Canfield, Jack 129
Carasso, Daniel 206
Carasso, Isaac (İshak
Karasu) 206
CARE 302, 305
Cargill Tarım ve Gıda San.
Tic. A.Ş. 20, 44, 80-85, 87,
90, 91, 98-105, 107, 131,
142, 151, 179, 180, 185,
287, 401, 417
Cargill, Edna Clara 81
Cargill, William Dick 81

Cargill, William Wallace 81
Cargill-Financial Market
Group Türkiye 82
Caribou Coffee 241
Carnegie Institute of
Washington 441
Carnegie Uluslararası Barış
Vakfı 441
Carnegie Vakfı 441
Carnegie, Andrew 441, 442,
454
Carnegie, Nancy Campbell
Sherlock 441
Carrel, Dr. Alexis 445
Carter, Jimmy 29, 30
Caskey, Nicholas 274
Catley-Carlson, Margaret 18
CDC (Salgın Hastalıklar
Kontrol ve Önleme
Merkezi) 425
CFR (ABD Dış İlişkiler
Konseyi) 30, 472
CGIAR (Uluslararası Tarım
Araştırma Danışma
Kurulu) 44, 64
Chan, Margaret 421
Chanslor-Western Oil Co. 399
Chantemesse, Andre 204
Chapela, Ignacio 110, 174
Chapultepec Kanunu 276
Chatham House 472
Chavez, Hugo 402
ChemChina 390
Chemical Bank of New
York 399
Cheney, Dick 30
Christopher, Warren 30
Chrysler 399
CIA 30, 41, 143, 305, 315, 316,
419, 467
Ciba-Geigy 333
Citibank 27, 399

Citigroup 27, 452
Clark, J. Maurice 26
Clinton, Bill 28, 30, 108, 110
Cobb-Vantress 149
Coca-Cola 83, 91, 95, 101,
102, 133, 143, 174, 187, 194,
196, 208, 293, 294, 385, 399,
402, 431, 449, 469
Codex Alimentarius
Komisyonu 119
Coffeeshop Company 241
Cohen-Tannoudji, Claude 71
Cola Turka 101, 102
Colorado Fuel & Iron
Company 434
Columbia Üniversitesi 314,
316, 410
Colwell, William E. 35
Compton, Arthur H. 465
Compton, Karl 444
Confédération Paysanne 388
Consolidated Diesel
Manufacturing Ltd. 406
Continental Oil 399
Conway, Gordon 72
Coşkun, Ali 101
Crick, Francis 38
Crown Central Petroleum 399
Cummings, Ralph W. 42
CVI (Çocuk Aşı Girişimi) 422
Cyanamid 448
Çağlar, Behçet Kemal 318
Çakmak, Cemal 101
Çakmak, Mesut 101
Çakmak, Mustafa 101
Çay Araştırma Enstitüsü 374
Çelik, Faruk 180-183
Çernobil 64, 193, 328
Çınar, Tuncay 78
Çiçek, Sübet 100
Çiller, Tansu 86, 220, 340
Çin tuzu 176, 177

Çomu, Hüseyin Nuri 100
Çorak, Naile 251
Çorulusazan, Rifat 330
Çölaşan, Emin 84, 224
Çukobirlik 322, 363
Çukur, Ali 78
Çukurova Sanayi İşletmeleri
292

D

D'Arcy 473
D8 Ekonomik Politik
Platformu 226
Daewoo 401
Dağ, Şevket 354
Dağdaş, Bahri 317
Dağdelen, Nuri 292
Daimler Benz 449
Dallas Group of America 289
Danone 122, 174, 205-208, 402
Darre, Richard Walther 450
Darwin, Charles 188, 437, 438,
440, 441, 443, 446, 449, 451
Davenport, Charles B. 438-
440, 442, 451
Davenport, Gertrude C. 438
Davis, Adelle 54
Davis, John H. 25
Davis, Katherine B. 451
Davis, William R. 54
De Niro, Robert 417, 419
De Ruiter 387
Del Bigtree 419
Delaware 399
Delta & Pine Land Company
104, 387
Demirel, Süleyman 86, 225,
318, 320, 460
Derin, Zihni 374
Derviş, Kemal 227-229, 258,
259, 265,
Deutsche Bank 448, 449, 473,

Deutsche Gasolin AG 449
Deutsch-Ibero-
Amerikanische
Gesellschaft 448
Dewey, John 310
DGD (Doğrudan Gelir
Desteği) 228
Diamond State Telephone 399
Dicke, K.W. 52
Diesel, Rudolf Christian Karl
405, 406
DİSK (Devrimci
İşçi Sendikaları
Konfederasyonu) 303
Ditchley Vakfı 468
Diyet Derneği 469
Dizdar, Yavuz 196
DMCC (Birleşik Arap
Emirlikleri Trans-Atlantic
Group) 290
Domagk, Gerhard 447
Donovan, General William 467
Dow Agro Sciences 389
Dow Agrosinces 60
Dow Chemical 61, 390
DowDuPont 390
Dramalı Ahmet 349
DSM 134
Dubock, Adrian 66
Dulany, Peggy 452
Dulles, Foster 292
DuPont 34, 60, 61, 390-394,
396-399, 401, 406, 430, 434,
447, 465
DuPont Aero Finance
Inc. 399
DuPont Aerospace 399
DuPont Gauggel, Beverly
A. 391
DuPont, Eleuthere Irene 392
DuPont, John 391, 393
DuPont, William H. 391

DuPont-Pioneer 389
Durand, Peter 349
Durkheim, Emile 11
Durmuş, Osman 420
Duruiz, Mecit 292
Duttweiler, M. Gottlieb 293
Dündar, Uğur 276
Dünya Bankası 15, 24, 44, 45,
47, 64, 103, 160, 211, 217,
220, 222, 226-230, 249, 251,
258, 277, 282, 292, 293,
318, 321, 422, 423, 429,
431, 456, 459
Düyun-ı Umumiye 23, 258,
263, 345, 346,

E

E. I. DuPont de Nemours
and Company 392
Eastman 399
Ebu Gureyb 18
Ebussuud Efendi 156
Ecevit, Bülent 47, 151, 227,
228, 279, 282, 306, 320, 380,
ECFR (Avrupa Dış İlişkiler
Konseyi) 472,
Eckland, Bruce K. 439
Edelman, Eric S. 81
Edward VII. 352
EFSA (Avrupa Gıda Güvenliği
Kurumu) 287, 390
EIU (Economist Intelligence
Unit) 399
Einstein, Albert 465
Eisenhower, Dwight 25, 298
Eker, Mehdi 21, 74, 77, 84,
113, 158, 224, 230-232, 249
El Bağdadi 354
Elder, John C. 316,
Eldorado Gold 283,
Eli Lilly Company 175, 419

Elma, Fidan 251
Elmacı, Haşim 315
Emery, Fred 468
Emlak ve Eytam Bankası 474
Engdahl, F. William 153, 430
England, Christina 424
Entaş 111
EPA (ABD Çevre Koruma Kurumu) 108, 398,
Epicyte 430
Eraslan, Orhan 250
Erbakan, Necmettin 226
Erdoğan, Emine 180, 183
Erdoğan, Mehmet 105,
Erdoğan, Recep Tayyip 17,
20, 22, 24, 73-75, 80, 81, 83-
85, 90, 101, 123, 125, 126,
189, 230, 231, 235, 243, 248,
253, 255, 257, 259, 262-265,
269, 273, 287, 289, 320,
339-341, 363
Ereky, Karl 38
Ergezen, Zeki 282
Erlenmeyer-Kimling, L. 439
Erol, İrfan 78
Ersoy, Mehmet Akif 346
Ertem, Sadri 159
Erten, Ali Rıza 373
Et ve Balık Kurumu 163, 164,
254, 302, 305
Et ve Süt Kurumu 164,165,
182, 193
Ete, Anut 251
Ete, Emine 251
Ethyle Gasoline Corporation
447
Eti Holding 283
Eugenics Record Office
(ERO) 438, 440, 441
Europa Corp 339
Evliya Çelebi 238
Evren, Kenan 316

Eyüboğlu, Bedri Rahmi 373

F

Fahlberg, Constantin 384
Fairchild, Henry Pratt 439
Fallas, Carlos Luis 143
Fanta 449
FAO (BM Gıda ve Tarım
Örgütü) 64, 119, 148, 198,
219, 288
Fatih Sultan Mehmet 137,
235, 262, 352
FDA (ABD Gıda ve İlaç
Dairesi) 20, 97, 108, 110,
133, 148, 168, 200, 247, 272,
296, 407-409, 415, 432, 435
Feldmühle 449
Ferguson, Massey 322
Fermi, Enrico 465
Ferrero 239, 240, 241, 288
Ferrero, Michele 239, 240, 288
Ferrero, Pietro 239
FETÖ 78, 100, 316
Fettanoğlu, Bayram 78
Fettanoğlu, Fuat 78
Fettanoğlu, Sezgin 78
Feuerbach, Ludwig 11
Fırat, Mehmet 282
Fiat 322
Fikret, Tevfik 354
Fischer, Claude 12
Fischer, Eugen 446
Fisher, Irving 439, 440
FİSKOBİRLİK (Fındık
Tarım Satış Kooperatifleri
Birliği) 239
Fitzgerald, F. Scott 446
Fiziksel Kimya ve
Elektrokimya Enstitüsü 448
Florida National Bank 399
Ford 143, 322, 449
Ford, Gerald 40, 41, 140, 153

Ford, Henry 18, 44, 63, 447, 465
Fosdick, Raymond 35
Fox Min Enterprises 399
Foxconn 470
Franco 448
François, Paul 209, 387
Frank, John Peter 410
Fransa Öjenik Derneği 445
Fransa Tıp Akademisi 384
Frederick William
 Üniversitesi 446
Freeman, Wayne H. 64
Freud, Sigmund 466, 467
Fribourg Üniversitesi 474
Frick, Henry Clay 447
Friedman, Milton 27
Friedrich Krupp AG Hoesch-
 Krupp 449
Frigidaire 396, 398
Fronteer Eurasia 283
Fruktoz 91, 92, 94, 95, 98,
 101, 200
Fulbright, James William 308
Fuller, John L. 439
Funk, Casimir 67

G

G.D. Searle&Company 20,
 386
Galata 262, 283
Galeano, Eduardo 143
Galton, Francis 437, 438, 440
Gama, Vasco da 429
Gamma-Pak 193
Garanti Bankası 292
Garipoğlu, Hayyam 100
Gates III, William Henry 453
Gates, Bill 45, 62, 63, 184, 185,
 421-423, 453, 471
Gates, Frederick Taylor 453

Gates, Robert 30
Gates, William H. 422, 453
GATT 24, 212, 217, 218, 219,
Gaud, William 36
GAVI (Aşılar ve Aşılar İçin
 Küresel İttifak) 422, 423
GDO 19, 39, 45, 50, 57, 61, 64,
 66-73, 75-79, 99, 103-105,
 107, 109-122, 124, 125, 131,
 134, 150, 154, 156-158, 168,
 169, 171-174, 186-188, 234,
 235, 247, 259, 273, 386, 388,
 390, 401, 416, 430, 469, 470
GDO'lu Ürün Yönetmeliği
 105
GDO'ya Hayır 21, 117
GEB (Genel Eğitim Kurulu)
 33, 34, 332
Gelecek İçin Araştırmalar
 Enstitüsü (Institute For
 The Future) 468
Gelsenberg AG 449
Gençalp, Necmi 391
General Electric 399, 449
General Motors 399
George Washington
 Üniversitesi 308
Gezmiş, Deniz 279
Gıda İşınlama Yönetmeliği 193
Gıda, Tarım ve Hayvancılık
 Bakanlığı 49, 76-78, 116,
 132, 134, 158, 180-183, 224,
 230, 284
Gilead Sciences 409, 420
GlaxoSmithKline 409
GNC 414
Goldstein, Joseph L. 407
Goldwater, Barry 29
Goodman, Richard E. 174
Gordon, John E. 462
Gore, Al 30, 107

Gökalp, Hüsnü Yusuf 73, 420
Gönen, Fikret 77,
Göze Tarım A.Ş. 78
Grant, Ulysses J. 42
Great A&P 399
Greenpeace 64, 115, 132, 133,
247, 288,
Gregoire, Marc 397
Grignon Ziraat Okulu 343, 344
Grünenthal GmbH 412, 413
Gulf Oil (Chevron) 406
Gül, Abdullah 156
Gülbirlik 363
Gülmez, Murat 135
Gümrük Birliği 220, 248, 411
Gümrük Dairesi Rüsumat
Emaneti 384
Günaydın, Gökhan 21
Güney Anadolu Kırmızısı
161, 164, 167
Güneydoğubirlik 363
Güran, Ahmet Refik 204
Gürsel, Seyfettin 209

H

Haber, Fritz 448,
Haeckel, Ernst 45
Hahn, Otto 464
Halkalı Ziraat Mektebi 312,
330, 346, 349, 355, 374
Hall, John 349
Hamit, Abdülhak 355
Hansen, Mark Victor 129
Hanson Robotics 471
Hanson, Haldore 43
Haroche, Serge 71
Harrar, George 35, 63
Harvard Üniversitesi 15, 25,
35, 39, 462, 467
Hasanoğlu Köy Enstitüsü 315
Hasina 226

Hatipoğlu, Şevket Raşit 374
Hayek, Friedrich August
von 27
Hayes, Tyrone B. 112
Hazinedar Süleyman Paşa
Vakfı 358
Hearst, William R. 405, 406
Heidelberg Üniversitesi 440
Hein, Mitch 430
Heisenberg, Werner 464
Hekimyan, Mıgırdiç 349
Hektaş (Hekimler Eczacılar
Kimyagerler Türk
Anonim Şirketi) 332
Helal Gıda 155
Henry Ford Vakfı 18, 44, 63,
64, 65, 459, 468
Hershey 96, 426
HEW (Sağlık, Eğitim ve
Refah Bakanlığı) 309
Hijazi, Tareq Issam Khaleel 182
Himmeler, Heinrich 450
Hines, Fred 247
Hitler, Adolf 204, 403, 413,
437, 440, 444-447, 449, 450
Hocke, Alfred 446
Hodgkin, Alan L. 145
Holantse Bank 292
Holmes, Samuel Jackson 439
Homenton Üniversitesi
Hastanesi 469
Homojenizasyon 190, 191
Hong, Kuok Khoon 289
Hoover, Herbert C. 406
Horton, Richard 73
House, Edward M. 28
Howard, Sir Albert 65
Hudson Enstitüsü 468
Hull Üniversitesi 496
Huntington, Ellsworth 439
Huxley, Sir Julian S. 463

Hüseyin Paşa 343

I-İ

I.G. Farben-Industrie 447

IARC (Uluslararası Kanser
Araştırmaları Kurumu) 386

IATP (Institute for
Agriculture and Trade
Policy) 432

IBEC (Uluslararası İktisat
Kurumu) 141-145

IBM 399, 449

IEB (Uluslararası Eğitim
Kurulu) 332

IFPMA (İlaç Fabrikaları
Birliği) 423

Ikeda, Kikunae 176

Ilgner, Max 449

ILSI (International Life
Science Institute) 174

IMF 15, 24, 47, 59, 68, 86, 103,
209, 211, 217, 220, 222, 226,
227, 230, 249, 251, 277,
282, 321, 429

International Nickel 399

International Paper 399

IPRB (Uluslararası Pirinç
Biyoteknolojisi Programı
66

IRRI (Uluslararası Pirinç
Araştırma Merkezi) 63, 64

Ispartalı Seyrani 238

IUCN (Uluslararası Doğa
Koruma Birliği) 189

İbn Battûta 354

İbn-i Sina 238

İkinci Ulusal Fındık
Kongresi 239

İleri, Tevfik 315

İmar Bankası 292

İnan, Atif 381

İnce, Celal 299

İnönü, İsmet 47, 126, 207,
264, 379-381

İstanbul Halkalı Yüksek
Ziraat Okulu 373

İstanbul Ticaret Borsası 292

İstanbul Ticaret ve Sanayi
Odası 292

İstanbul Ziraat Müzesi
Müdürlüğü 369

İş Bankası 379

İyriboz, Nihat 369, 370

İzmir Bornova Zirai
Mücadele Enstitüsü
Müdürlüğü 369

İzmir Pamuk Mensucat 292

J

Janos, György 330

Janssen Pharmaceuticals 413

Jarch Capital 401

JECFA (FAO/WHO Ortak
Uzmanlar Komitesi) 198

Jefferson, Thomas 245

Johnson&Johnson 409

Johnson, Roswell H. 439

K

Kagan, Elena 108

Kahl, Linda 247

Kahveci, Adnan 257

Kaiser Wilhelm Enstitüsü 442

Kalannick, Travis 471

Kalmann, Franz Josef 443

Kamacık, Levent 413

Kâmil, Mehmet 354

Kamu İktisadi Kuruluşları
163, 323

Kaplayan, İhsan 277

Karabacak, Reşit 391

Karabekir, Kâzım 379

- Karacabey Çiftliği 376, 377
Karadenizbirlik 363
Karakaş, Eser 209
Karapaşaoğlu, Altan 84, 84,
282
Karatay, Canan 54
Karay, Refik Halid 354
Karayalçın, Murat 86
Karoly, Kolbai 330
Kaşgarlı Mahmut 194, 351
Kavak, Ahmet 78
Kavılca 31-33, 36, 52, 57, 233
Kaya, Hacer 251
Kaya, Hatun 251
Kaya, Kerim 78
Kaya, Zehra 251
Kayısıbirlik 363
Kaymakçı, Mustafa 160
Keith, Willie 205
Kellogg, John Harvey 205
Kemal Efendi 349
Kennedy, John F. 28, 29
Kenyon, William 332
Kerestecioğlu, Şeyda 330
Keskinkılıç 154
Kılıçdaroğlu, Kemal 276, 277
Kıraç, Ali Numan 365-370
Kinsey Raporu 460
Kinsey, Dr. Alfred 460, 461
Kirby, Fay 314
Kirk, Dudley 439
Kiser, Clyde V. 439
Kissinger, Henry 19, 30, 40-
42,
Kocaeli Üniversitesi 331
Koç, Vehbi 292, 293
Koçtürk, Osman Nuri 299-
307, 324
Koçu, Reşat Ekrem 346
Kodak 399
Kohl, Helmut 205
Kohler, Hans-Peter 439
Kolçak, Harun 417
Kolomb, Kristof 261, 429
Konuk, Haldun 322
Konuk, Recep 103
Kooi, Earl R. 91
Koraltan, Refik 291
Kotil, Yusuf Ziya 375
Koyuncu, Ali 105
Koza 290
Kozabirlik 363
Köksal, Oğuz Kağan 81
Köy Muallim Mektebi 314
Köy-Tür 149, 151, 154
Kraepelin, Emil 442, 443
Krupp 449, 450
Krupp, Alfred 449
Krupp, Gustav 449
Kruşçev, Nikita 297
Kummerow, Fred 200
Kuyucak, Atıf 292
KWS 389

L
Lades Tavukları 154
Lajos, Locy 330
Lake Superior Iron Ore
Company 454
Lake, Antony 30
Lamy, Pascal 227
Landsteiner, Karl 457
Laughlin, Harry H. 439, 440,
441
Lawes, John B. 48
Lawrence, Ernest Orlando
465
Le Foll, Stéphane 225
Lefkowitz, Robert 71
Lehmann, Richard 168
LeMay, Curtis 393, 394
Levenstein, Harvey 295

Lewin, Kurt 461, 467
Lieberman, Daniel E. 15, 177
Liebig, Justus von 48
Lilly İlaç Ticaret Ltd. Şti. 175
Limagrain 287, 398
Linde, Carl von 261
Lindzey, Gardner 439
List, Adolph 384
List, Fahlberg 384
Locke, John 44
Londra Hijyen ve Tropikal
Tıp Okulu 456
Ludwig, David 179

M

MacArthur, Douglas 294
MacMillan Sr., John H. 81
Maden, Ragıp Ziya 330
Maginnes, Nancy 19
Mahmudu Sani Vakfı 358
Major, John 468
Malaspina, Alex 174
Maliye Nezâreti 337
Malthus, Thomas Robert 452
Mangelsdorf, Paul 35
Marggraf, Andreas S. 87, 88
Marks, Karl 197, 309, 310,
385
Marmarabirlik 281
Márquez, Gabriel García 143
Mars 402, 426
Marshall Planı 57, 276, 277,
278, 280, 291, 293, 308,
323, 369
Marshall, Richard O. 91
Masiyiwa, Strice 45
Massachusetts Institute of
Technology 453
Mathews, Sylvia M. 45
Matlon, Peter 45
McCarrison, Sir Robert 65

McClintock, Barbara 35
McCollum, Elmer 67
McDonald, Larry P. 27
McDonald's 174, 179, 407,
432
McFadden, Nancy R. 441
McGill Üniversitesi 451
Meclis-i Umûr-ı Nafia 337
Med İlaç 410
Meer, Fritz 449
Mehmet Ziya Bey 349
Meitner, Lise 464
Melbourne Üniversitesi 468
Melinda Gates Vakfı *bkz.* Bill
Gates Vakfı
Mellon, Andrew W. 406
Memiş, Nasip 77
Memiş, Şerafettin 77
Memişoğlu Tarım Ürünleri
Şirketi 76, 77
Memphis Meats 185
Mendel, Gregor 37, 53, 436
Menderes, Adnan 278, 291,
364, 369, 381, 382
Menem, Carlos 115
Mengele, Dr. Josef 444
Mennonit Mezhebi 31
Merchants and Farmers
Bank of Virginia 399
Merck&Co (Merck Co tara
değiştir) 408, 409
Mercola, Joseph 97
Merç, Fatma 251
Merkel, Angela 248
Merkez Tavukçuluk
Araştırma Enstitüsü 138
Metchnikoff, Ellie 195, 203-
206
Mey 259
Meyer Brothers 383
Meyer, Stanley Allen 406

Mısır Şurubu (HFCS) 13, 91,
92, 94, 95, 97-99, 101, 103,
176, 243, 249
Microsoft Corporation 185,
453
Mid-Continent Petroleum
Corporation 399
Mill, John Stuart 432
Miller, Margaret 108
Miller, Neil Z. 425
Milli Eğitim Bakanlığı 305,
308
Milli Savunma Bakanlığı 78,
304
Minneapolis-Moline Co 322
Mir, Dengir 282
Mis Süt 207, 208
Missouri Üniversitesi 304
Mithat Paşa 360, 365
Mobil 26, 473
Mohamad, Mahathir 226
Monsanto 19, 20, 22, 49, 60,
61, 64, 82, 99, 104-108, 115,
142, 168, 172-175, 247, 370,
384-390, 401, 417
Monsanto Chemical Works
384
Mont Pelerin Cemiyeti 472
Montagu, Edward Wortley
417
Montagu, Mary Wortley 417
Mooney, Pat 385
Moore, James 231
Mouries, Mege 279
Mudurnu Piliç 154
Muhtar, Sermet 354
Murphy, Starr 451
Muz Cumhuriyeti 143
Mübarek, Hüsnü 226
Mückter, Heinrich 413
Müezzinoğlu, Mehmet 179

Müftüoğlu, Özlem 105
Müller, Paul Hermann 106
N
N.I. Vavilov 38
Napoleon Bonaparte 349
Narenciyebirlik 363
National Cash Register 399
National Computer Analysts
399
National Liberty
Corporation 399
Nebraska Üniversitesi 174,
367
Necati, Mustafa 313
Neruda, Pablo 143
Nestlé 155, 174, 207, 208, 288,
402, 426
New England Nuclear 399
Newport News Shipbuilding
and Drylock Co. 399
Newton, Isaac 44
Nicolle, Maurice 204
Niederhauser, John 35
Niront Corporation 399
NNSA (ABD Ulusal Nükleer
Güvenlik İdaresi) 466
North, Jonathan 191
Notestein, Frank 462
Novartis 64, 333, 409, 411
Nowell, Alexander 261
Nung, Shen 300
Nuri, Kâzım 474
Nusslein-Volhard, Christiane
71
Nüfus Araştırmaları Ofisi 462
Nüfusun Bilimsel Çalışması
için Uluslararası Birlik 461
O-Ö
O'Hara, John 446
Obama, Barack 28, 108

Obezite Çalışma Derneği 469
ODTÜ 280, 432
Odyssey Resources 283
OECD (Ekonomik İşbirliği
ve Kalkınma Teşkilatı)
222, 232, 277, 321, 411, 412
OEEC (Avrupa Ekonomik
İşbirliği Örgütü) 277
Ohio Üniversitesi 414
Okuyan, Yaşar 417
Olam Progıda 241
Olivier, Lucie 280
Oltan Gıda 240
Oltan, Orhan 240
Oppenheimer, J. Robert 465
Oral, Cavit 382
Orbay, Rauf 474
Organik Tarım Yasası 249
Orta Ziraat Okulları /
Mektepleri 311, 312
Oruçoğlu 290
Osborn, Frederick Henry 439
Osmanlı Bankası 292
Oster, Heinrich 449
Oszkar, Welmann 330
Otsuka 414
OYAK (Ordu Yardımlaşma
Kurumu) 332
Öjeni 436-446, 450, 452, 457-
459, 462, 463, 469, 471
Öktem, Nedim 369
Ökten, Şevket 382
Öner, Abbas 315
Öz, Mehmet 410
Özal, Korkut 302
Özal, Turgut 17, 22, 24, 75,
90, 142, 144, 146, 150, 182,
189, 207, 211, 217, 220, 225,
227, 229, 235, 244, 251, 253,
257, 265, 269, 282, 302, 320,
340, 341, 363, 375, 432

Özdemir, Nihat 259
Özhen 154
Özilhan, Tuncay 293
Özkaya, Tayfun 117
Özlü, Faruk 282

P
Papier und Zellstoffwerke
AG 449
Pareto, Vilfredo Frederico
Damaso 383
Paris Ulusal Angronik
Enstitüsü 374
Parker, Alan 205
Pasteur, Louis 192, 203, 204,
206
Patton, George S. 294
Pavlov, Ivan 205
Pehlevi, Rıza 313
Peker, Recep 380
Pentagon 420
Pepsi 101, 102, 208, 237, 402
Pereira, Mark 179
Perkins, Henry Farnham 439
Pfizer 409, 411, 413, 414
Philip Morris 257, 270
Philips Petroleum 399
Picasso, Pablo 448
Pillsbury, George Alfred 454
Pioneer 34, 36, 389, 440, 444
Pioneer Fund 440, 444
Pittsburgh Üniversitesi 440
PKK 267, 269
Ploetz, Alfred 445, 446
Plunkett, Roy J. 397
PNS Pendik Nişasta 100
Polaroid 399
Polatkan, Hasan 369
Pollan, Michael 71
Portman, Rob 74
Posilac 107, 108, 168, 175

Post, Mark 184, 185
Posta ve Telgraf Nezâreti 349
Potash-Corp 390
Potrykus, Ingo 66
Precision Planting LLD 386
Pregold 283
Probiyotik 134, 195, 202, 206
Proctor, Robert N. 10
Prokopp, Württemberg 262
Pusztai, Arpad 109-111

Q

Quasthoff, Thomas 413
Queeny, John Francis 383
Quist, David 174

R

Rabinoff, Michael 274
Rafsancani, Haşimi 226
Ramphela, Mamphela 45
Ramsfield, Donald 30
Rancho San Andreas Inc.
399
Randall, Clarence 292
Rasim, Ahmet 354
Rawlings-Reese, John 466
Reagan, Ronald 20, 28
Reji Dairesi 23
Rekabet Kurulu 133
Remsen, Ira 384
Retherford, Robert 439
Rheinische Stahlwerke AG
448
Ricardo, David 432
Richet, Charles Robert 445
Rio Konvansiyonu 114
Robert's Coffee 241, 242
Roberts, Hyman 97, 242
Roberts, Sonya 185, 241
Roche 409
Rockefeller Vakfı 449

Rockefeller III., John D. 27
Rockefeller Jr., James
Stillman 441
Rockefeller Jr., John Davison
28, 27, 276, 442, 459
Rockefeller Nüfus Konseyi
431
Rockefeller Tıp Araştırmaları
Enstitüsü 457
Rockefeller Vakfı 18, 34, 35,
38, 39, 42, 45, 63, 64, 71, 72,
153, 280, 294, 336, 422, 423-
425, 431, 443, 446, 451-453,
456, 457, 459, 460-462, 464,
465, 467, 468, 473
Rockefeller, Abby A. 27
Rockefeller, Alice 26
Rockefeller, Andrew 441
Rockefeller, David 27, 29, 30,
153, 157, 421, 452, 471
Rockefeller, Edith 26
Rockefeller, Eliza Davison 25
Rockefeller, Elizabeth
Bessie 26
Rockefeller, Francis 437
Rockefeller, Franklin 26
Rockefeller, Georgia Rose 441
Rockefeller, Godfrey
Stillman 25
Rockefeller, John Davison 26,
27, 29, 140, 442, 444, 446,
447, 451, 453, 460
Rockefeller, Laurance S. 27
Rockefeller, Lucy 26
Rockefeller, Mary Ann 26
Rockefeller, Michael Clark 424
Rockefeller, Nelson Aldrich
26, 27, 29, 41, 298,
Rockefeller, Percy Avery 441,
451
Rockefeller, Steven Clark 316

Rockefeller, William
25, 27, 441
Rockefeller, William
Goodsell 441
Rockefeller, Winthrop 27, 446
Rodgers, Joseph Lee 439
Roebuck 379
Roma Kulübü 472
Roosevelt, Franklin D. 8, 29,
34, 79, 133, 141, 212, 467
Roosevelt, Theodore 28
Ross Ankara A.Ş. 149
Roundup Herbisiti 172, 173
Rous, Francis Peyton 145
Rous, Marion 145
Rousseau, J.J. 56
Royal Dutch-Shell 473
Ruhrchemie AG
Oberhausen 449
Rüdin, Ernst 442, 443, 444

S-Ş

Sabancı Üniversitesi 452
Sabancı, Güler 452
Sadrazam Âli Paşa 345
Saglio, Frank 140
Saglio, Henry 140
Sağiroğlu, Sabir 381
Sağra, Kahraman 239, 240
Sağra, Ünal 239
Salat 290
Salih, Muhammed 125
Samuel, Frank 288, 439
Sancak, Ethem 248
Sandown, Michael 365
Sandoz AG-Basel 333
Sandoz Kimya Sanayi
Limited Şirketi 333
Sanger, Margaret 458, 459
Sanofi 409, 411
Santis, Guiseppe de 69

Saracoğlu, Şükrü 474
Saraçoğlu, İbrahim Adnan
125
Saygun, Ahmet Adnan 318
Sayınataç, Muzaffer Mustafa
101
Sazak, Emin 369, 380, 381,
Schafer, Paul 444
Schallmeyer, Wilhelm 450
Schering Plough 408
Schlosser, Eric 157
Schmidt, Oscar 437
Schmitz, Hermann 448
Schnitzler, Georg-von 448
Schultz, Mark 391
Scripps Vakfı 461
Seaboard Corporation 290
Sears 399
SECAL (Tarım Sektörü
Yapısal Uyarlama Kredisi)
217
Sechen, Susan 108
Seçer, Vahap 105
Selanik Bankası 292
Seleke, Cabir 292
Seminis 20, 387
Sener, Samim 112
Seralini, Gilles-Eric 172-174
Sevin, Ali 77
Sezer, Ahmet Necdet 85, 225,
227
Shah, Rajiv J. 45
Shangri-La 289
Shapiro, Harry L. 439
Sharp, Philip 71
Shiva, Vandana 114, 482
Shmavonian, Nadya K. 45
Sıcakyüz, Recep 100
Sigma Chi 307, 308
Simpson, David 259
Sinclair, Upton 297

Slater, Ellen 443
Solomon 387
Soros, George 30
Spelman, Laura Celestia 26
Spencer, Herbert 437, 442
Spread 471
SSK 303
Stalin, Josef 297, 315
Standard Oil 26-28, 30, 447,
452
Standard Oil Company of
New York (Socony) 473
Starbucks 241
Steel, Bethlehem 27, 399, 447,
455
Steiner, Roy 45
Stillman, Isabel G. 441
Stillman, James 441
Stillman, S. Elsie 441
Stoddard, Lothrop 446
Strassman, Fritz 464
Stratex 283
Strauss, Lewis 444
Strömgren, Eric 443
Subaşı Ağa 317
Suharto 226
Sultan II. Beyazıt Vakfı 344
Sunar Mısır Entegre 100
Sunay, Cevdet 306, 36
Sungur, Ahmet 381
Sümerbank Bursa Merinos 277
Svalbard 18, 19, 430, 431, 453
Sylvester Graham 51
Symington Wayne Corp. 399
Syngenta 18, 60, 61, 66, 71,
99, 174, 333, 390, 430
Szilard, Leo 465
Şaş, Hüseyin Uğur 78
Şeker Piliç 154
Şemsi Paşa Hayvan
Hastanesi 347
Şen Piliç 154

Şeyh Sait 359
Şirvani, Muhammet bin
Mahmut 354
Şölen Çikolata 101
Şule, Mustafa 101
Şûrâ-yı Devlet 344, 384
Şûra-yı Devlet-i Tanzimat
Dairesi 384

T

Takasaki, Y. 91
Tansaş 179
Tara, Şarık 257
Tarakçıoğlu, Murat 102
Tarbell, Ida M. 30
Tarım Bakanlığı 18, 25, 33,
34, 40, 104, 105, 119, 121,
134, 138, 157, 165, 231, 249,
305, 319, 320, 324, 331, 355,
369, 370, 375, 430
Tarım Kanunu 22, 249
Tarım Kredi Kooperatifleri
323, 362, 363
Tarım Satış Kooperatifleri
239, 241, 323, 362, 363
Tarım Sigortaları Kanunu
251
Tarım ve Köyişleri Bakanlığı
44, 73, 74, 84, 113, 114, 116,
120, 121, 138, 198, 217, 387
Tarımsal Kamu İktisadi
Teşebbüsleri 209, 323,
Tariş Zeytin ve Zeytinyağı
Birliği 281, 322
Taskobirlik 363
Tat Nişasta 100
Tauber, Irene 462
Tavernier, Jean-Baptiste 354
Tavistock İnsan İlişkileri
Enstitüsü 466-468
Taylor, Daniel 423,

Taylor, Michael R. 108, 168
Tchibo 241
Teck Cominco 283
Teitelbaum, Michael 439
TEKEL 257-259, 265, 268,
279, 271
Tekfen 207, 287
Tekir iftliği 377
Telefunken 449
Temelli, Rıza 264
Teva 409, 410
Tevfik, Rıza 354
Texaco 399
Thevenot, Jean 354
Thomas, Charles 19
Thomas, Clarence 107
Thorndike, Edward L. 439
Tıbbiye-yi Şahane 347
Tiftikbirlik 363
Tinto, Rio 283
Tip 2 Diyabet 13, 53, 55
Tiryaki Bakliyat 78
Tiryaki, Ahmet 78
Toenniessen, Gary 45
Tohum Kanunu 22
Toker, iğdem 126
Toker, Güçlü 169
Tonguç, İsmail Hakkı 313
Toronto Üniversitesi 456
Tournefort, Joseph de 354
Toydemir, Sumru 354
Toynbee, Arnold J. 336
TÖS (Türkiye Öğretmenler
Sendikası) 57, 303,
306
Trakyabirlik 363
Travis, Merle Robert 434
Trilateral 29, 30, 472
Trist, Eric 468
Truman, Harry S. 277, 291, 308

Trump, Donald 28
Truva 283
TSK 304
TSKB (Türkiye Sınai Kalkına
Bankası) 292
Tugay, Şefik 381
Tulunay, Cankat 413
Tuncer, Turhan 312
Tunçkanat, Haydar 305
Turing, Alan M. 470
Turner, Ralp 336
Turyağ 82, 290
Tutum Bankası 292
Türk Deltapine 104, 105
Türk Ticaret Bankası 292
Türk Traktör ve Zirai
Makineleri A.Ş. 322
Türk-Amerikan İşadamları
Derneği 74
Türkiye Hijyen ve Besin
Kontrolü Derneği
306
Türkiye Öğretmen
Dernekleri Milli
Federasyonu 306
Türkiye Şeker Fabrikaları
A.Ş. 90, 96
Türkiye Toprak Mahsulleri
Ofisi 59
TÜRKTOB (Türkiye
Tohumcular Birliği) 60
Tütün Üretiminden
Vazgeçip Alternatif Ürün
Yetiştiren Üreticilerin
Desteklenmesine Dair
Bakanlar Kurulu Kararı
266
Tüzmen, Kürşat 74

U-Ü

US Steel 47
Uber 47
UHT 191, 192, 193
Uluç Hıncal 417
Ulukaya Hamdi 207
Ulusal Öbezite Forumu 469
Uluslararası Aile Planlaması
Federasyonu 458
Uluslararası Gıda Örgütü 18
Uluslararası Kalkınma
Danışma Kurulu 291,
Uluslararası Tohum Gen
Bankası 47
Umay, Mehmet Fuat 258
Unakıtan, Abdullah 99
Unakıtan, Kemal 99
UNESCO 463,
UNICEF 305, 422-424
Uni Tarım 237
Unifrutti 237, 238
Unilever 174, 287, 288, 293,
375, 402, 449
United Fruit Company 143,
144
United Steel Corporation
455,
Urhan, İrfan 330,
Üçüncü Milli Fındık Şûrası
239
Ülker Grubu 82, 101
Üretmen, Memduh 193

V

Vacuum Oil Company 473
Valeti, Uma 185
Vance, Cyrus 468
Verschuer, Otmar van 444
Verzosa, Mary Pilar 424
Vestager, Margrethe 390
Vidal, John 174
Vilsack, Tom 108

Virchow, Rudolf 410, 423,
443
Volkswagen 449
Vries, Joseph de 45

W

Wakefield, Andrew 419
Wallace, Henry Agard 34, 35,
36, 63, 79
Warburg, Paul 29, 451
Warren, Fletcher 278, 297
Watergate Skandalı 41,
Watson, James 38
Watt, James 261
Weaver, Warren 453, 465
Wellhausen, Edwin J. 35, 42
Weskott, Johann Friedrich
384
Westenhöfer, Max 443
Westinghouse 449
WHO (Dünya Sağlık
Örgütü) 30, 119, 198, 248,
288, 420-423, 431
Whole Foods 432, 435
Wickersham, George W. 392
Wiley, Harvey W. 133
Willemsen, Eugene 237
Williams, Winthrop 26
Wilmar International 288
Wilmar Ticaret 289
Wilson, Ross 74,
Wilson, Woodrow 133
Wirtz, Hermann 412
Woolsey, James 30
WPSA (Bilimsel Tavukçuluk
Derneği) 131

Y

Yabancı Sermaye Derneği
282
Yalçıntaş, Mehmet 193

Yalçıntaş, Murat 193
Yalçıntaş, Nevzat 193
Yale Üniversitesi 440, 451
Yapı ve Kredi Bankası 292
Yavuz, Ali İhsan 435
Yayla, Atilla 224
Yener, Hasan 105
Yerkes, Robert M. 439
Yeşil Devrim 36, 45, 47, 67,
302, 469
Yeşilköy Tarımsal Araştırma
Enstitüsü 58
Yıldırım, Binali 181
Youssef, Mohamed Ragap
Mohamed 182
Yudum 290
YU-Pİ 154

Yurdakul, Doğan 5, 137
Yücel, Hasan Âli 314, 315
Yüksek Ziraat Mektebi 312
Yüzatlı, Fikret 207

Z

Zeidler, Othmar 106
Zeybekçi, Nihat 182, 183
Zeytinoğlu, Kemal 369
Ziraat Bankası 322, 323, 346,
355, 360, 362, 366, 378, 474
Ziraat Makinist Okulları 311
Zirai Donatım Kurumu 218,
323
Zoellick, Robert 227
Zug 449

Bir film düşün.
İlk sahne sıradan bir olayla başlar.
Film ilerledikçe gelişmelere inanamazsın.
Dehşete kapılırsın.
Film biter. Etkisinden kurtulamazsın.
Korkarsın.
Bu kitabın yazım sürecinde ben bunları yaşadım.

*İlk sahne:
Altı yıl önceydi.
Medyaya her cümlesi yalan olan bir haber sızdırıldı.
Peşine düştüm...*

BİR SONER YALÇIN ARAŞTIRMASI

**SİZ ONLARI
DEĞİL;
ONLAR
SİZİ SEÇTİ**

kirmizikedi.com
[/kirmizikeditap](https://www.facebook.com/kirmizikeditap)
[/krmzikedikitap](https://www.instagram.com/kirmizikeditap)
[/kirmizikedivavinevi](https://www.youtube.com/kirmizikedivavinevi)

₺ 30